

Şafak Kulesi

Cam Şato 6

Sarah J. Maas

BÖLÜM BİR
TANRI-KENT

1

Kraliyet Muhafızları'nın eski Kaptanı ve şimdi yeni taç giyen Adarlan Kralı'nın El'i olan Chaol Westfall, bu sefer diğerlerinden daha çok kötü olan şeye mahkum olmuştu.

Tekerlekler.

Özellikle son üç haftayı fırtınalı sularda yelken açarak geçirdiği geminin kalasları boyunca takırtıları. Ve şimdi Güney Kıtanın Kağanı'nın Antica'daki parıldayan sarayı boyunca parıldayan yeşil mermer zeminler ve karmaşık mozaikler üzerinde çıngıraklar ve çıngıraklar.

Hem hapishanesi hem de dünyayı görmenin tek yolu olduğunu düşündüğü tekerlekli sandalyede oturmaktan başka yapacak bir şeyi olmayan Chaol,

başkentin sayısız tepesinden birinin üzerine tünemiş genişleyen sarayın ayrıntılarını aldı. Kağan'ın güçlü imparatorluğunun bir kısmının onuruna her bir parça malzeme alınmış ve inşa edilmişti:

Koltuğunun tıkırdadığı cilalı yeşil zeminler, kıtanın güneybatısındaki taş ocaklarından oyulmuştu. Kırmızı sütunlar moda oldu kudretli ağaçlar gibi, en üstteki dalları, tepedeki kubbeli tavanlar boyunca uzanıyordu -hepsi sonsuz bir kabul salonunun parçasıydı- kuzeydoğu, kumla kaplı çöllerden getirilmişti.

Yeşil mermeri kesintiye uğratan mozaikler, kıtanın dağlık güney ucundaki kağanın ödüllü şehirlerinden bir diğeri olan Tigana'lı ustalar tarafından bir araya getirilmişti. Her biri kağanlığın zengin, vahşi, görkemli geçmişinden bir sahneyi resmetti: kıtanın doğu topraklarının çimenli bozkırlarında göçebe bir atlı insan olarak geçen yüzyıllar; dağınık kabileleri kıtayı parça parça alan, geniş bir imparatorluk kurmak için kurnazlık ve stratejik zeka kullanan bir fetih gücünde birleştiren bir savaş ağası olan ilk kağanın ortaya çıkışı; ve sonra o zamandan bu yana geçen üç yüzyılın tasvirleri - imparatorluğu genişleten, yüzlerce bölgeden gelen zenginliği topraklara dağıtan, hepsini birbirine bağlamak için sayısız köprü ve yol inşa eden, uçsuz bucaksız kıtayı kesin ve net bir şekilde yöneten çeşitli kağanlar.

Belki de mozaikler Adarlan'ın ne olabileceğine dair bir vizyon sağlıyordu, diye düşündü Chaol, toplanmış avlunun mırıltıları oyma sütunlar ve ilerideki yaldızlı kubbeler arasında süzülürken. Yani Adarlan, bu dünyayı orduları için bir şölene çevirmeye kararlı bir iblis kral tarafından kontrol edilen bir adam tarafından yönetilmeseydi.

Chaol, sandalyesini iterken arkasında taş gibi görünen Nesryn'e bakmak için başını çevirdi. Sadece geçen her yüze, pencereye ve sütuna bakan kara gözleri, kağanın genişleyen evine her türlü ilgiyi ortaya koyuyordu.

En iyi kıyafetlerini bugün için saklamışlardı ve yeni atanan Muhafız Kaptanı, kırmızı ve altın rengi üniformasıyla gerçekten göz kamaştırıyordu. Dorian, Chaol'un bir zamanlar bu kadar gururla giydiği üniformalardan birini nereden çıkardığını bilmiyordu.

Başlangıçta siyah giymek istemişti, çünkü sadece renk… Krallığının kırmızı ve altın rengi dışında renkler konusunda kendini hiç rahat hissetmemişti. Ama siyah, Erawan'ın Valg istilasına uğramış muhafızlarının rengi olmuştu. Onlar Rifthold'u terörize ettikleri için o siyah üstüne siyah üniformaları giymişlerdi. Toplanıp adamlarına işkence ettikleri ve ardından adamlarını katlettikleri gibi.

Sonra rüzgarda sallanmaları için onları sarayın kapılarına astı.

Buraya gelirken hem sokaklarda hem de bu sarayda yanından geçtikleri Antikan muhafızlarına zar zor bakabilmişti - gururlu ve tetikte, arkalarında kılıçlar ve yanlarında bıçaklar. Şimdi bile, koridorda konuşlandıklarını bildiği yere, kendi adamlarını tam olarak nereye yerleştireceğine bakma dürtüsüne direndi. Yabancı bir krallıktan gelen elçiler gelirken, kendisinin hiç şüphesiz ayakta duracağı, her şeyi denetleyeceği bir yerdi.

Nesryn onun bakışıyla karşılaştı, o soğuk ve kırpışmayan abanoz gözleri, omuz hizasındaki siyah saçları her adımda sallanıyordu. Güzel, ciddi yüzünde en ufak bir sinir kıpırtısı yoktu. Adarlan ve Terrasen arasında patlak veren savaşta kendi kıtasının kaderini değiştirebilecek dünyanın en güçlü adamlarından biriyle tanışmak üzere olduklarına dair hiçbir ipucu yoktu.

Chaol tek kelime etmeden öne doğru baktı. Duvarların, sütunların ve kemerli kapıların kulakları, gözleri ve ağızları olduğu konusunda uyarmıştı onu.

Chaol'ü sonunda karar verdiği kıyafetlerle oynamaktan alıkoyan tek şey buydu: açık kahverengi pantolon, diz boyu kestane rengi çizmeler, çoğunlukla koyu deniz mavisi bir ceketle gizlenen en iyi ipekten beyaz gömlek. Ceket yeterince basitti, maliyeti sadece ön taraftaki ince pirinç tokalar ve yüksek yaka ile kenarları süzülen narin altın ipliğin parıltısıyla ortaya çıkıyordu. Deri kemerinden hiçbir kılıç sarkmıyordu - hayalet bir uzuv gibi o rahatlatıcı ağırlığın yokluğu.

Ya da bacaklar.

İki görev. Buradayken iki görevi vardı ve hangisinin daha imkansız olacağından hâlâ emin değildi:

Kağanı ve altı olası varisini, hatırı sayılır ordularını Erawan'a karşı savaşa ödünç vermeye ikna etmek...

Ya da Torre Çeşme'de onu tekrar yürümesini sağlayacak bir yol bulabilecek bir şifacı bulmak.

Küçük bir iğrenme dalgasıyla düşündü onu düzeltmek için.

Bu kelimeden nefret ediyordu. Neredeyse tekerleklerin takırtısı kadar. Düzelt . Efsanevi şifacılardan onun için yapmalarını istediği şey bu olsa bile, bu kelime hala ağzını açmış, midesini bulandırmıştı.

Nesryn, onları rıhtımlardan alıp, Antica'nın dolambaçlı ve tozlu Arnavut kaldırımlı sokaklarında, kubbelere ve otuz yere kadar eğimli caddeye kadar götüren neredeyse sessiz hizmetçi sürüsünü takip ederken, kelimeyi ve düşünceyi zihninden attı. -Sarayın altı minaresi.

Beyaz kumaş şeritleri -ipekten keçeye, ketene kadar- sayısız pencereden, fenerden ve kapıdan sarkıyordu. Nesryn muhtemelen yakın zamanda ölen resmi veya uzak bir kraliyet akrabası yüzünden, diye mırıldanmıştı. Ölüm ritüelleri çeşitliydi ve çoğu zaman şimdi kağanlık tarafından yönetilen sayısız krallık ve bölgeden bir karışımdı, ancak beyaz kumaş, kağan halkının bozkırlarda dolaşıp ölülerini dikkatli, açık ve açık bir şekilde dinlenmeye bıraktığı yüzyıllardan kalma eski bir kalıntıydı. gökyüzü.

Yine de, şehir içinden geçerken pek de kasvetli olmamıştı. İnsanlar hâlâ çeşitli markalardan giysiler içinde ortalıkta dolaşıyorlardı, satıcılar hâlâ mallarını çağırıyorlardı, ahşap ya da taştan tapınaklardaki rahipler - Nesryn'in verdiği bilgiye göre her tanrının Antica'da bir evi vardı - hâlâ sokaktakilere sesleniyorlardı. Hepsi, hatta saray bile güneydeki tepelerden birinin tepesindeki parlak, soluk taşlı kule tarafından gözetleniyordu.

Torre. Dünyanın en iyi ölümlü şifacılarını barındıran kule. Chaol, devasa kule Antica'nın neredeyse her sokağından ve açısından görülebilse bile, arabanın pencerelerinden ona fazla uzun bakmamaya çalışmıştı. Hizmetçilerin hiçbiri bundan bahsetmemişti ya da kağanın sarayına bile rakip görünen baskın varlığa dikkat çekmemişti.

Hayır, uşaklar, kuru rüzgarda sallanan yas afişleri hakkında bile, buradaki yürüyüşte pek bir şey söylememişlerdi. Her biri sessiz kaldı, erkekler ve kadınlar, siyah saçları parıldadı vedüz ve her biri bol pantolonlar ve uçuk altınla kenarları kobalt ve kan kırmızısı dökümlü ceketler giyiyordu. Ücretli hizmetçiler - ama bir zamanlar kağanın soyuna ait olan kölelerin torunları. Vizyon sahibi ve ateşli bir marka olan önceki kağan, imparatorluğa yaptığı sayısız iyileştirmeden biri olarak bir nesil önce köleliği yasa dışı ilan edene kadar. Kağan kölelerini azat etmişti ama onları çocuklarıyla birlikte ücretli hizmetçi olarak alıkoymuştu. Ve şimdi onların çocuklarının çocukları.

Hiçbiri yetersiz beslenmiş ya da yetersiz tazmin edilmiş görünmüyordu ve hiçbiri Chaol ve Nesryn'e gemiden saraya kadar eşlik ederken bir korku belirtisi bile göstermemişti. Görünen o ki, şimdiki kağan hizmetkarlarına iyi davranıyordu. Umarım henüz karar vermemiş varisi de öyle olur.

Adarlan veya Terrasen'den farklı olarak, imparatorluğun mirasına doğum sırası veya cinsiyete göre değil kağan karar verirdi. Kendisine seçebileceği geniş bir

havuz sağlamak için mümkün olduğunca çok çocuğa sahip olmak, bu seçimi biraz daha kolaylaştırdı. Ve kraliyet çocukları arasındaki rekabet… Bu, pratikte bir kan sporuydu. Hepsi, ebeveynlerine kimin en güçlü, en bilge ve yönetmeye en uygun olduğunu kanıtlamak için tasarlandı.

Kanunen, kağanın işaretsiz, gizli bir hazinede kilitli mühürlü bir belgeye sahip olması gerekiyordu - resmi olarak ilan edilmeden önce ölüm onları süpürürse, varisini listeleyen bir belge. Herhangi bir zamanda değiştirilebilir, ancak ilk kağanın bu kıtanın krallıklarını ve topraklarını bir araya getirmesinden bu yana kağanlığın korktuğu tek şeyden kaçınmak için tasarlandı: çöküş. Dış güçlerden değil, iç savaştan.

O uzun zaman önce ilk kağan bilgeydi. Kağanlığın üç yüz yılı boyunca bir kez bile iç savaş çıkmadı.

Ve Nesryn onu hizmetçilerin zarif eğilmelerinin yanından iterken, iki devasa sütun arasında duraksadı, öğlen güneşinde parıldayan altın kürsünün etrafında toplanan düzinelerce insanla yemyeşil, süslü taht odası önlerine yayılırken, Chaol hangilerinin olduğunu merak etti. tahta geçen adamın önünde duran beş figür bir gün bu imparatorluğu yönetmek için seçilecekti.

Tek ses, o parıldayan kürsünün her iki yanında toplanmış, ipekten, etten ve mücevherlerden bir duvar oluşturan, Nesryn'in geçtiği gerçek bir cadde oluşturan dört düzine insanın hışırtılı kıyafetlerinden geliyordu -birkaç göz kırpma süresi içinde saydı. onu gezdirdi.

Hışırtılı giysiler - ve tekerleklerin takırtısı ve gıcırtısı. Onları bu sabah yağlamıştı ama denizde geçen haftalar metali aşındırmıştı. Her sıyrık ve çığlık taşa çivilenmiş çivi gibiydi.

Ama başını dik tuttu. Omuzlar geri.

Nesryn kürsüden sağlıklı bir mesafede durdu - hepsi asil, erkek ve kadın, babalarıyla aralarında duran beş kraliyet çocuğunun duvarından.

İmparatorlarının savunması: bir prens veya prensesin ilk görevi. Sadakatlerini kanıtlamanın en kolay yolu, varis olmak için açı yapmak. Ve onlardan önceki beş…

Chaol tekrar sayarken yüzünü tarafsız hale getirdi. Sadece beş. Nesryn'in tarif ettiği altı kişi değil.

Ama beline eğilirken kayıp kraliyet kardeşi için salonu taramadı. Bu son hafta denizde havalar ısındıkça, hava kurudukça ve güneşte yandıkça bu hareketi defalarca yapmıştı. Bunu sandalyede yapmak hala doğal gelmiyordu, ama Chaol eğildi - tepki vermeyen bacaklarına, lekesiz kahverengi çizmelerine bakana ve hissedemediği, hareket edemediği ayaklarına bakana kadar.

Solundaki kıyafetlerin fısıltısından Nesryn'in yanına geldiğini ve derinden eğildiğini biliyordu.

Nesryn'in gerekli olduğunu iddia ettiği üç nefes için tuttular.

Chaol, bu üç nefesi kendini sakinleştirmek, her ikisinin de üzerinde olanın ağırlığından kurtulmak için kullandı.

Bir zamanlar sarsılmaz bir soğukkanlılığı koruma konusunda yetenekliydi. Dorian'ın babasına yıllarca hizmet etmişti, emirleri gözünü kırpmadan almıştı. Ve ondan önce, sözleri yumrukları kadar keskin olan kendi babasına katlanmıştı. Anielle'nin gerçek ve şimdiki Lordu.

Rab şimdi Chaol adının önünde bir alay oldu. Dorian'ın Chaol'un protestolarına rağmen vazgeçmeyi reddettiği bir alay ve yalan.

Lord Chaol Westfall, Kral Eli.

Bundan nefret ediyordu. Tekerlek sesinden daha fazlası. Şimdi kalçalarının altında hissedemediği bedenden daha fazlasını, bunca hafta sonra bile dinginliği onu hâlâ şaşırtan beden.

O Hiçbir Şeyin Efendisiydi. Yemin Bozanların Efendisi. Yalanların Efendisi.

Ve Chaol gövdesini kaldırdığında ve kağanın yıpranmış kahverengi teni küçük, kurnaz bir gülümsemeyle kırışırken, o tahttaki beyaz saçlı adamın yukarı bakan gözleriyle karşılaştığında… Chaol, kağanın da bunu bilip bilmediğini merak etti.

2

Nesryn, onun iki parçası olduğunu düşündü.

Adarlan'ın Kraliyet Muhafızları'nın komutanı olan ve yanındaki tekerlekli sandalyedeki adamın iyileştiğini görmek için kralına adak koyan ve önünde tahtta oturan adamdan bir ordu toplamaya adamış olan kısım. Nesryn'in o kısmı

başını dik, omuzlarını geride, ellerini kalçasındaki süslü kılıcın tehdit edici olmayan bir mesafesinde tutuyordu.

Sonra diğer kısım vardı.

Tanrı-şehrin kulelerini, minarelerini ve kubbelerini içeri girerken ufku kıran kısım, Torre'nin parıldayan sütunu hepsinden gurur duyuyor ve gözyaşlarını yutmak zorunda kaldı. Dumanlı kırmızı biber kokulu ve o rıhtım temizlenir ve o olduğunu, derin onun kemiklerinde, biliyordu en kısa sürede zencefil ve kimyon tatlılığı çağıran bir tang gevrek vardı kısmı ev . Evet, Adarlan için yaşadı, hizmet etti ve ölecekti, çünkü aile hala oradaydı, ama babasının bir zamanlar yaşadığı ve Adarlan doğumlu annesinin bile daha rahat hissettiği bu yer… Bunlar onun insanlarıydı.

Farklı kahverengi ve ten rengi tonlarında cilt. O parlayan siyah hair- bolluğu onu saçlar. Abanoz ve kestane tonlarında ve hatta nadir bulunan ela ve yeşil tonlarında, yukarı kalkıktan genişe ve yuvarlaktan inceye değişen gözler. Onun insanları. Krallıkların ve bölgelerin bir karışımı, evet, ama... Burada sokaklarda tıslayan aşağılamalar yoktu. Burada çocukların attığı taşlar olmayacaktı. Burada kız kardeşinin çocukları farklı hissetmeyecekti. İstenmeyen.

Ve onun o kısmı ... Onun atılan geri omuzlar ve yükseltilmiş çene rağmen, dizleri gerçekten de quaked kim-de neyi onun önünde -stood.

Nesryn babasına nereye ve ne yapmak için ayrıldığını söylemeye cesaret edememişti. Sadece Adarlan Kralı'nın bir işi için yola çıktığını ve bir süre geri dönmeyeceğini söyledi.

Babası buna inanmazdı. Nesryn buna kendisi de pek inanmadı.

Kağan, kış gecelerinde ocaklarının önünde fısıldayan bir hikayeydi, yavruları efsaneleri fırınları için sonsuz somun ekmekler yoğururken anlattı. Atalarının başucu masalları, onu ya tatlı bir uykuya daldırır ya da bütün gece iliklerine kadar derin bir korkuyla ayakta tutar.

Kağan yaşayan bir efsaneydi. Bu şehri ve imparatorluğu yöneten otuz altı tanrı kadar bir tanrı.

Antica'da, çeşitli kağanlara yapılan haraçlar kadar, bu tanrılara ait tapınaklar da vardı. Daha fazla .

Kendileri ve o altın kürsünün üzerindeki fildişi tahtta oturan yaşayan tanrı için tanrı-şehir dediler.

Babasının fısıltılı efsanelerinin iddia ettiği gibi, gerçekten de saf altındandı.

Ve kağanın altı çocuğu… Nesryn onları tanıtmadan isimlendirebilirdi.

Chaol gemilerindeyken yaptığı titiz araştırmadan sonra, onun da yapabileceğinden şüphesi yoktu.

Ama bu toplantı böyle gitmeyecekti.

Çok olduğunca için o vatanı bu hafta hakkında eski kaptanı öğretmişti, o mahkeme protokolüne onu talimat vermişti. Nadiren böyle olmuştudoğrudan ilgiliydi, evet, ama krala hizmet ederken buna yeterince tanık olmuştu.

Artık en iyi oyuncu olacak olan oyunun bir gözlemcisi. Dayanılmaz derecede yüksek bahislerle.

Kağanın konuşmasını sessizce beklediler.

Sarayın içinde yürürken aval aval bakmamaya çalışmıştı. Yıllar boyunca Antica'ya yaptığı birkaç ziyarette oraya hiç adım atmamıştı. Ne babası, ne babası, ne de atalarından biri vardı. Bir tanrılar şehrinde, bu tapınakların en kutsalıydı. Ve labirentlerin en ölümcülü.

Kağan fildişi tahtından kalkmadı.

Daha yeni, daha geniş bir taht, yüz yıl öncesinden kalma - yedinci kağanın geniş gövdesi buna uymadığı için eskisini devirdiği zamandan kalma. Tarihin iddiasına göre, ölümüne yiyip içmişti, ama en azından bir gün göğsünü tutup ölmeden önce varisinin adını koyacak sağduyuya sahipti… tam o tahtta.

Şimdiki kağan Urus altmıştan fazla değildi ve çok daha iyi durumda görünüyordu. Karanlık saç izleri konusunda gönderilmiş bir hatırlatma olarak onun buruşuk cilt biberli olsa onun oyma taht gibi beyaz gitmiş çoktan vardı rağmen o annesinin yaşamının son günlerinde bu taht için mücadele vermiş ... O'nun oniks gözler, ince ve uptilted, yıldızlar kadar parlaktı. Farkında ve her şeyi gören.

Karlı başının üstünde taç yoktu. Çünkü ölümlüler arasındaki tanrılar, ilahi kurallarının işaretçilerine ihtiyaç duymadılar.

Arkasında, açık pencerelere bağlı beyaz ipek şeritler sıcak esinti ile dalgalanıyordu. Kağan ve ailesinin düşüncelerini, ölen kişinin ruhunun -her

kimse, önemli biri, şüphesiz - şimdi kağan ve tüm atalarının hala onurlandırdığı Ebedi Mavi Gökyüzü ve Uyuyan Dünya'ya yeniden katıldığı yere göndermek. otuz altı tanrının panteonu, vatandaşlarına ibadet etmekte özgür kaldı.

Ya da onun dışındaki diğer tanrılar, toprakları henüz tanrılarını sürüye dahil etmeyecek kadar yeniyse. zorundaydıOnlardan birkaçı olun, çünkü otuz yıllık yönetimi sırasında, önlerinde oturan adam sınırlarına bir avuç denizaşırı krallık eklemişti.

Benekli parmaklarını süsleyen her yüzük için bir krallık, aralarında parıldayan değerli taşlar.

Süslü bir savaşçı. Bu eller, merkezdeki çayırlarda dolaşan güçlü hayvanların yontulmuş dişlerinden toplanmış olan fildişi tahtının kollarından kaydı ve altın işlemeli mavi ipek şeritlerin altına gizlenerek kucağına yerleşti. Batıdaki buharlı, yemyeşil topraklardan indigo boya. Nesryn'in kendi halkının başlangıçta selamladığı Balruhn'dan, merak ve hırs, büyük büyükbabasını ailesini dağların, çayırların ve çöllerin üzerinden kurak kuzeydeki tanrı şehrine sürüklemeye zorlamadan önce.

Falik'ler uzun zamandır tüccardı ve özellikle iyi bir şeyleri yoktu. Sadece basit, iyi kumaş ve ev baharatları. Amcası hala bu tür şeyleri takas ediyordu ve çeşitli kazançlı yatırımlarla orta derecede varlıklı bir adam haline gelmişti, ailesi şimdi tam da bu şehirde güzel bir evde yaşıyordu. Bir fırıncıdan kesin bir adım - babasının bu kıyıları terk ederken seçtiği yol.

Kağan sonunda, güney kıtasının dili olan Halha'yı değil de kendi dilini kullanarak, "Yeni bir kralın kıyılarımıza bu kadar önemli birini göndermesi her gün olmaz," dedi. "Sanırım bunu bir onur olarak görmeliyiz."

Aksanı babasınınkine çok benziyordu ama ses tonu sıcaklık ve mizahtan yoksundu. Hayatı boyunca itaat edilen ve tacını kazanmak için savaşan bir adam. Ve kaybedenler olduğu ortaya çıkan iki kardeşi idam etti. Hayatta kalan üçü… biri sürgüne gitmişti ve diğer ikisi kardeşlerine bağlılık yemini etmişti. Torre şifacılarının onları kısırlaştırmasını sağlayarak.

Chaol başını eğdi. "Onur bana ait, Büyük Kağan."

Majesteleri değil - bu krallar veya kraliçeler içindi. Onlardan önce bu adam için yeterince yüksek veya büyük bir terim yoktu. Sadece atalarının ilkinin sahip olduğu unvan: Büyük Kağan.

"Sevgiler," diye düşündü kağan, o kara gözler şimdi Nesryn'e kayıyor. "Peki ya arkadaşın?"

Nesryn tekrar eğilme dürtüsüyle savaştı. Dorian Havilliard'ın bu adamın tam tersi olduğunu fark etti. Ancak Aelin Galathynius... Nesryn genç kraliçenin kağanla Havilliard kralıyla olduğundan daha fazla ortak noktası olup olmadığını merak etti. Ya da Aelin yeterince uzun süre hayatta kalırsa. Eğer tahtına ulaştıysa.

Nesryn, Chaol omuzlarını sıkarak ona bakarken bu düşünceleri bir kenara itti. Sözcüklerde değil şirkette ama sadece o bakmak zorunda sadece hareket biliyordu çünkü yukarıya , o sandalyede bu büyük savaşçı-kral karşı karşıya ... Bugün onun için zor olacaktı.

Nesrin hafifçe başını eğdi. “Ben Adarlan Kraliyet Muhafızları Komutanı Nesryn Faliq. Lord Westfall'ın bir zamanlar Kral Dorian'dan önce olduğu gibi, bu yazın başlarında onu Eli olarak atadı." Rifthold'da geçirdiği yıllar ona gülümsememeyi, sinmemeyi veya korku göstermemeyi öğrettiği için minnettardı - dizleri titrerken bile sesini sakin ve sabit tutmayı öğrendiği için minnettardı.

Nesryn devam etti, “Ailem buradan geliyor Büyük Kağan. Antica hâlâ ruhumun bir parçasına sahip.” Bir elini kalbinin üzerine koydu, altın-kızıl rengi üniformasının ince ipliklerini, ailesinin sık sık arandığını ve istenmediğini hissettiren imparatorluğun renklerini nasırlarına sürttü. "Sarayınızda bulunmanın onuru hayatımın en büyüğüdür."

Belki de doğruydu.

Çoğunlukla amcası gibi tüccarlara ve tüccarlara ev sahipliği yapan sessiz, bahçeli Runni Mahallesi'nde ailesini ziyaret etmek için zaman bulursa, kesinlikle öyle düşüneceklerdi.

Kağan sadece hafifçe gülümsedi. "O zaman sizi gerçek evinize davet etmeme izin verin, Kaptan."

Nesryn, Chaol'ün kızgınlığını görmekten çok hissetti. Bunu neyin tetiklediğinden tam olarak emin değildi: anavatanı üzerindeki hak iddiası mı yoksa ona geçen resmi unvan mı?

Ama Nesryn teşekkür etmek için tekrar başını eğdi.

Kağan, Chaol'a, "Beni bu savaşına katılmaya ikna etmek için burada olduğunu varsayacağım" dedi.

Chaol bir gölgeye kısa ve öz bir şekilde karşılık verdi, "Kralımın emriyle buradayız." Bu sözle bir gurur notu. "Yeni bir müreffeh ticaret ve barış çağı olacağını umduğumuz şeye başlamak için."

Kağanın çocuklarından biri - akıp giden gece gibi saçları ve kara ateş gibi gözleri olan genç bir kadın - solundaki kardeşiyle, belki de kendisinden üç yaş büyük olan kardeşiyle alaycı bir bakış attı.

Hasar ve Sartaq, sonra. Sırasıyla üçüncü ve ikinci doğan. Her biri benzer bol pantolonlar ve işlemeli tunikler giymiş, dizlerine kadar yükselen kaliteli deri çizmeler giymişti. Hasar güzel değildi, ama o gözler… Abisine bakarken içlerinde dans eden alevler bunu telafi etti.

Ve Sartaq - babasının ruk binicilerinin komutanı. rukhin.

Halkının kuzeyli hava süvarileri, uzun zamandır rükünleriyle birlikte yükselen Tavan Dağları'nda yaşıyorlardı: dev kuşlar, kartal biçimli, sığırları ve atları taşıyabilecek kadar büyük. Demirdişli cadıların wyvernlerinin katıksız cüssesi ve yıkıcı ağırlığı olmadan, ama tilkiler kadar hızlı, çevik ve zekiler. Onları savaşa uçuran efsanevi okçular için mükemmel binekler.

Sartaq'ın yüzü ciddiydi, geniş omuzları geriye atılmıştı. Belki de güzel kıyafetleri içinde Chaol kadar huzursuz bir adam. Kadara'nın sarayın otuz altı minaresinden birine tünemiş, efendisinin dönüşünü sabırsızlıkla bekleyen hizmetkarlara ve muhafızlara bakarak mı tünediğini merak etti.

Sartaq'ın burada olduğunu... O zaman biliyor olmalılardı. Peşinen. O ve Chaol geliyorlardı.

Sartaq ile Hasar arasında geçen bilgiç bakış Nesryn'e yeterince şey söyledi: En azından onlar bu ziyaretin olanaklarını tartışmışlardı.

Sartaq'ın bakışları kız kardeşinden Nesryn'e kaydı.

Göz kırptı. Kahverengi teni diğerlerinden daha koyuydu -belki de gökyüzündeki ve güneş ışığındaki onca zamandan beri- gözleri masmavi bir abanozdu. Derinliksiz ve okunamaz. Siyah saçları kurtarılmadan kaldıkulağının kemeri üzerinde kıvrılan küçük bir örgü için. Saçının geri kalanı kaslı göğsünün biraz ötesine düştü ve Nesryn'in başının alaycı bir eğimi olduğuna yemin edebileceğini söylerken hafifçe sallandı.

Adarlan, paçavra, alçakgönüllü bir çift göndermişti. Yaralı eski kaptan ve sıradan soylu şu anki kaptan. Belki de kağanın onurla ilgili ilk sözleri , hakaret olarak algıladığı şeyin üstü kapalı bir ifadesiydi .

Nesryn, Sartaq'ın keskin bakışının hayali bir dokunuş gibi kaldığını hissetse bile, dikkatini prensten uzaklaştırdı.

"Majesteleri, Adarlan Kralı'ndan hediyelerle geldik," diyordu Chaol ve arkalarındaki hizmetlilere öne çıkmalarını işaret etmek için sandalyesinde büküldü.

Kraliçe Georgina ve maiyeti, bu bahar dağlık arazilerine kaçmadan önce kraliyet kasasına adeta baskın düzenlemişlerdi. Ve eski kral, o son birkaç ayda kalanların çoğunu dışarı kaçırmıştı. Ama onlar buraya yelken açmadan önce, Dorian kalenin altındaki birçok mahzene girme cesaretini göstermişti. Nesryn hala onun yankılanan lanetini duyabiliyordu, onun konuştuğunu hiç duymadığı kadar pis, içinde altın işaretlerden biraz daha fazlasını buldu.

Aelin'in her zamanki gibi bir planı vardı.

Aelin odasındaki iki sandığı açtığında Nesryn yeni kralının yanında duruyordu. Bir kraliçeye yakışan mücevher - bir Suikastçı Kraliçesi için - içinde parıldamıştı.

Şimdilik yeterli param var, dedi Aelin Dorian'a itiraz etmeye başladığında. Kağana Adarlan'ın en iyilerinden ver.

O zamandan beri Nesryn, Aelin'in kanlı parasıyla satın aldığı şeyden kurtulduğuna sevinip sevinmediğini merak etmişti. Görünüşe göre Adarlan'ın mücevherleri Terrasen'e gitmeyecekti.

Ve şimdi, hizmetçiler dört küçük sandığı yerleştirirken -daha fazla gibi görünmesi için orijinal ikisinden ayrılmıştı , dedi Aelin- kapakları açarlarken, hala sessiz olan avlu görmek için içeri girdi.

Parıldayan mücevherlere, altın ve gümüşe karşı içlerinden bir mırıltı yükseldi.

"Bir hediye," diye ilan etti Chaol, kağanın kendisi bile hazineyi incelemek için öne doğru eğilirken. "Adarlan Kralı Dorian Havilliard'dan ve Terrasen Kraliçesi Aelin Galathynius'tan."

Prenses Hasar'ın gözleri ikinci isimle Chaol'a takıldı.

Prens Sartaq sadece babasına baktı. En büyük oğul Argun, mücevherlere kaşlarını çattı.

Argun - aralarında politikacı, kıtanın tüccarları ve güç simsarları tarafından sevilen biri. İnce ve uzun boyluydu, madeni para ve güzellikte değil, bilgide ticaret yapan bir bilgindi.

Casuslar Prensi, Argun dediler. İki erkek kardeşi en iyi savaşçılar olurken, Argun aklını geliştirmişti ve şimdi babasının otuz altı vezirine nezaret ediyordu. Böylece hazinede kaşlarını çattı…

Elmas ve yakut kolyeler. Altın ve zümrüt bilezikler. Küpeler -gerçek küçük avizeler- safir ve ametistten. Bazıları kırlangıç yumurtası kadar büyük mücevherlerle taçlandırılmış zarif işlemeli yüzükler. Taraklar, iğneler ve broşlar. Kan aldı, kan aldı.

Toplanan kraliyet çocuklarının en küçüğü, ince kemikli, alımlı bir kadın, en yakınına eğildi. Duva. Neredeyse müstehcen boyutta bir safir olan kalın bir gümüş yüzük, göbeğinin büyük şişkinliğine nazikçe bastırdığı narin elini süsledi.

Belki altı ay sonra, bol giysiler -mor ve pembeyi tercih etti- ve hafif yapısı bunu bozabilirdi. Kesinlikle ilk çocuğu, denizaşırı bir bölgeden uzak doğuya gelen bir prensle yaptığı anlaşmalı evliliğinin sonucu, Doranelle'nin güney komşusu, Fae Kraliçesi'nin gürlemelerini fark etmiş ve güney imparatorluğunun korumasını dünyanın her tarafında güvence altına almak istiyordu. okyanus. Belki de Nesryn ve diğerleri, kağanlığın kendi önemli kıtasını büyük ölçüde genişletmesinin ilk girişimini merak etmişti.

Nesryn, o mücevherli elin altında büyüyen hayata fazla uzun bakmadı.

Çünkü Duva'nın kardeşlerinden biri kağan olarak taç giydirilirse, yeni hükümdarın ilk görevi -yeterli çocuk üretildikten sonra- olacaktı. tahtın diğer zorluklarını ortadan kaldırmak için. Yönetme haklarına meydan okudularsa, kardeşlerinin çocuklarından başlayarak.

Duva'nın buna nasıl dayanabildiğini merak etti. Karnında büyüyen bebeği sevmeye gelseydi ya da böyle bir duyguya izin vermeyecek kadar akıllı olsaydı. Eğer o bebeğin babası, o noktaya gelirse o çocuğu güvenliğe almak için elinden gelen her şeyi yaparsa.

Kağan sonunda tahtına yaslandı. Çocukları tekrar doğrulmuştu, Duva'nın eli onun yanına düşmüştü.

"Mücevherler," diye açıkladı Chaol, "en iyi Adarlanlı ustalar tarafından ayarlandı."

Kağan kendi elinde sitrin yüzüğüyle oynuyordu. "Aelin Galathynius'un hazinesinden geldilerse, öyle olduklarından hiç şüphem yok."

Nesryn ve Chaol arasında bir sessizlik ritmi. Kağanın her ülkede, her denizde casusları olduğunu biliyorlardı - tahmin ediyorlardı. Aelin'in geçmişini çözmek biraz zor olabilir.

"Çünkü sen sadece Adarlan'ın Eli değilsin," diye devam etti kağan, "aynı zamanda Terrasen Büyükelçisisin, değil mi?"

"Gerçekten öyleyim," dedi Chaol basitçe.

Kağan sadece hafif bir sertlikle ayağa kalktı, çocukları altın kürsüden inmesi için bir yol açmak için hemen kenara çekildi.

Aralarından en uzunu - sarsak ve belki de Sartaq'ın sessiz yoğunluğundan daha kontrolsüz - içindeki herhangi bir tehdidi değerlendiriyormuş gibi kalabalığa baktı. Kaşin. Dördüncü doğan.

Sartak kuzey ve orta göklerde ruklara komuta ettiyse, o zaman Kashin karadaki orduları da kontrol etti. Piyadeler ve çoğunlukla at lordları. Argun vezirler üzerinde hakimiyet kurdu ve bir söylentiye göre Hasar, donanmaların ona boyun eğdiğini iddia etti. Yine de Kashin'de daha az cilalı bir şey vardı, siyah saçları geniş planlı yüzünden geriye doğru örgülüydü. Yakışıklı, evet - ama sanki askerleri arasındaki hayat ona sürtünmüş gibiydi ve ille de kötü bir şekilde değil.

Kağan, kobalt cübbesi yerde fısıldayarak kürsüden indi. Ve yeşil mermerin üzerindeki her adımda Nesryn, bu adamın gerçekten de bir zamanlar sadece gökyüzündeki rüküşlere değil, aynı zamandaaynı zamanda at lordları ve donanmaları kendisine katılmaları için yönlendirdiler. Ve sonra Urus ve ağabeyi, Torre'nin bile iyileştiremediği, bitkin bir hastalıktan ölmek üzereyken, annelerinin emriyle göğüs göğüse çarpışmışlardı. Kumdan yürüyen oğul kağan olurdu.

Eski kağanın gösteri için bir tutkusu vardı. Ve seçtiği iki çocuğu arasındaki bu son dövüş için onları şehrin göbeğindeki büyük amfitiyatroya yerleştirmişti, kapılar içeri girip oturacak herkese açıktı. Binlerce kişi beyaz taşlı binaya akan sokakları tıka basa doldururken, insanlar kemerlere ve basamaklara oturmuştu.

Ruk'lar ve binicileri, en üst katı taçlandıran sütunlara tünemişlerdi, yukarıdaki göklerde daha çok rukhin dönüyordu.

İki olası varis altı saat boyunca savaşmıştı.

Sadece birbirlerine karşı değil, aynı zamanda annelerinin onları sınamak için saldığı dehşete karşı da: kumlu zeminin altındaki gizli kafeslerden büyük kediler çıktı; mızrak fırlatan demir çivili savaş arabaları tünel girişlerinin kasvetinden onları ezmek için hücum etmişti.

Nesryn'in babası, sokaklardaki çılgın kalabalığın arasındaydı ve sütunlardan sarkanlardan gelen bağırarak raporları dinliyordu.

Son darbe bir vahşet ya da nefret eylemi değildi.

Artık kağanın ağabeyi Orda, o arabacılardan biri sayesinde bir mızrak çekmişti. Altı saatlik kanlı savaş ve hayatta kalmanın ardından aldığı darbe onu yerde tutmuştu.

Ve Urus kılıcını bir kenara koymuştu. Arenaya mutlak bir sessizlik çökmüştü. Urus, düşmüş kardeşine yardım etmek için kanlı elini uzatırken sessiz kaldı.

Orda, Urus'un kalbine gizli bir hançer göndermişti.

İki santim farkla kaçırmıştı.

Ve Urus çığlıklar atarak o hançeri kurtarmış ve hemen kardeşine saplamıştı.

Urus, ağabeyi gibi ıskalamamıştı.

Nesryn ona, Chaol'a ve sergilenen mücevherlere doğru uzun adımlarla yürürken kağanın göğsünde hâlâ bir yara izi olup olmadığını merak etti. Eğer bu uzun süredir ölüyseKağan, birkaç gün içinde tacını alacak olan tarafından öldürülen, ölen oğlu için özel olarak ağlamıştı. Ya da başlarına ne geleceğini bilerek çocuklarını sevmesine asla izin vermemiş olsaydı.

Güney Kıtasının Kağanı Urus, Nesryn ve Chaol'un önünde durdu. Nesryn'in üzerinde yarım ayak kadar yükseldi, omuzları hâlâ geniş, omurgası hâlâ dikti.

Göğüsten pırlanta ve safirden bir kolye çıkarmak için sadece yaşının verdiği bir dokunuşla eğildi. Yara izleriyle bezenmiş mücevherli ellerinde canlı bir nehir gibi parıldıyordu.

"En büyüğüm Arghun," dedi kağan, çenesini her şeyi izleyen dar yüzlü prense doğru çekerek, "son zamanlarda bana Kraliçe Aelin Ashryver Galathynius ile ilgili bazı büyüleyici bilgiler verdi."

Nesrin darbeyi bekledi. Chaol sadece Urus'un bakışlarını tuttu.

Ama kağanın kara gözleri -Sartaq'ın gözleri, diye fark etti- Chaol'a, “On dokuzunda bir kraliçe birçoklarını huzursuz ederdi” dediği gibi dans etti. En azından Dorian Havilliard, doğumundan beri tacını üstlenmek, bir sarayı ve krallığı kontrol etmek için eğitildi. Ama Aelin Galathynius…”

Kağan kolyeyi göğsüne fırlattı. Sesi taşa vuran çelik kadar gürültülüydü.

"Sanırım bazıları, eğitimli bir suikastçı olarak on yılı deneyim olarak adlandırır."

Taht odasından yine mırıltılar yükseldi. Hasar'ın alev gibi parlayan gözleri adeta parladı. Sartaq'ın yüzü hiç değişmedi. Belki de en büyük ağabeyinden öğrenilen bir beceriydi - Aelin'in geçmişini öğrenmişlerse casusları gerçekten de yetenekli olmalıydı. Arghun'un kendisi dudaklarından kibirli bir gülümsemeyi saklamakta zorlanmış gibi görünse de.

"Dar Deniz tarafından ayrılabiliriz," dedi kağan, yüz hatları pek değişmeyen Chaol'a, "ama biz bile Celaena Sardothien'i duyduk. Bana mücevherleri getiriyorsun, şüphesiz onun koleksiyonundan. Oysa onlar için mücevher vardır benim kızım Duva”Hasar- yanında yakından ayakta onun hamile oldukça kızı doğru -a bakışta“dan düğün hediyesi her türlü hak kazanmamıştır zaman, ya seninyeni kral ya da geri dönen kraliçe, diğer tüm hükümdarlar neredeyse yarım yıl önce kendi krallıklarını gönderdi.”

Nesryn yüzünü buruşturdu. Pek çok gerçekle açıklanabilecek bir yanlışlık - ama dile getirmeye cesaret edemeyecekleri gerçeklerle değil, burada değil. Chaol sessiz kaldığı için hiçbirini teklif etmedi.

"Ama," diye devam etti kağan, "tahıl çuvalları gibi ayaklarıma attığın mücevherler ne olursa olsun, yine de gerçeği söylemeyi tercih ederim. Özellikle de Aelin Galathynius kendi camdan kalenizi paramparça ettikten, eski kralınızı öldürdükten ve başkentinizi ele geçirdikten sonra.”

"Prens Arghun bilgiye sahipse," dedi Chaol en sonunda tereddütsüz bir soğukkanlılıkla, "belki de benden buna ihtiyacın yoktur."

Nesryn bu meydan okuma karşısında sinmesini bastırdı, ses tonu—

"Belki de değil," dedi kağan, Arghun'un gözleri hafifçe kısılırken bile. "Ama bence benden bazı gerçekleri istemelisin."

Chaol bunu istemedi. “Oh?” Onun ötesinde uzaktan ilgili görünmüyordu.

Kaşin sertleşti. O zaman babasının en ateşli savunucusu. Arghun sadece bir vezirle bakıştı ve saldırmaya hazır bir engerek gibi Chaol'a gülümsedi.

"İşte bu yüzden geldiğinizi düşünüyorum Lord Westfall, Kralın Elinden."

Sadece taht odasının kubbesinin üzerinde dönen martılar ses çıkarmaya cesaret edebiliyordu.

Kağan, sandıkların kapağını ardına kadar kapattı.

"Sanırım beni savaşına katılmaya ikna etmeye geldin. Adarlan parçalanmış, Terrasen yoksul ve hayatta kalan lordlarını on yılını Rifthold'a bırakarak bu mücevherleri kan parasıyla satın alan denenmemiş bir kraliçe için savaşmaya ikna etmekte hiç şüphesiz bir sorunu olacaktır. Müttefik listeniz kısa ve kırılgan. Duke Perrington'ın güçleri başka bir şey değil. Kıtanızdaki diğer krallıklar parçalandı ve Perrington'ın orduları tarafından kuzey bölgelerinizden ayrıldı. Demek buraya, sekiz rüzgarın seni taşıyabileceği kadar hızlı, ordularımı kıyılarına göndermem için yalvarmak için geldin. Kaybedilen bir dava için kanımızı dökmeye beni ikna etmek için.”

"Bazıları bunun asil bir dava olduğunu düşünebilir," diye karşı çıktı Chaol.

"Henüz bitirmedim," dedi kağan elini kaldırarak.

Chaol kaşlarını çattı ama yine sıra dışı konuşmadı. Nesryn'in kalbi gürledi.

Kağan, kaldırdığı elini birkaç vezire, Argun ve Hasar'a doğru sallayarak, "Birçoğu," dedi, "bunun dışında kaldığımızı iddia edebilir. Ya da daha iyisi, bu on yılda ticareti bizim için kârlı olan, kazanacağı kesin olan güçle müttefik olun.”

O elin altın vezir cübbeleri içindeki bazı erkek ve kadınlara doğru bir dalgası. Sartaq, Kashin ve Duva'ya doğru. "Bazıları, Perrington ile ittifak kurma riskini, yalnızca bir gün limanlarımızda ordularıyla potansiyel olarak yüzleşmek için riske attığımızı söyleyebilir. Eyllwe ve Fenharrow'un parçalanmış krallıkları yeni yönetim altında yeniden zenginleşsin ve kasamızı iyi ticaretle doldursun. Böyle olacağına dair bana söz vereceğinizden hiç şüphem yok. Bana muhtemelen kendi dezavantajınıza olacak şekilde özel ticaret anlaşmaları

sunacaksınız. Ama sen çaresizsin ve sahip olduğun, benim sahip olmadığım hiçbir şey yok. İstesem de alamam.”

Chaol, neyse ki ağzını kapalı tuttu. Kahverengi gözleri sessiz tehdit karşısında kaynarken bile.

Kağan dördüncü ve son bagaja baktı. Adarlan'ın en iyi cam üfleyicileri tarafından yapılmış mücevherli taraklar ve fırçalar, süslü parfüm şişeleri. Aelin'in yıktığı kaleyi inşa eden aynı kişi. "Demek amacınıza katılmam için beni ikna etmeye geldiniz. Ve sen burada kalırken bunu düşüneceğim. Çünkü sen de şüphesiz başka bir amaç için geldin.”

O yaralı, mücevherli elin koltuğa doğru bir hareketi. Chaol'ün bronz yanakları renkle lekelendi, ama çekinmedi, sinmedi. Nesryn de aynısını yapmaya kendini zorladı.

"Argun, yaralarınızın yeni olduğunu, camdan kale patladığında meydana geldiğini söyledi. Görünüşe göre Terrasen Kraliçesi müttefiklerini koruma konusunda pek dikkatli değilmiş."

Prensten hizmetçiye herkes bacaklarına bakarken Chaol'un çenesinde bir kas tüylendi.

"Çünkü Doranelle ile ilişkiniz artık gergin, ayrıca teşekkürler Aelin Galathynius'a, şifaya giden ve size açık kalan tek yolun burası olduğunu varsayıyorum. Torre Çeşme'de.”

Kağan omuz silkti, bir zamanlar olduğu saygısız savaşçı-gençliğin tek ifadesiydi bu. "Yaralı bir adamın iyileşme şansını reddedersem sevgili karım çok üzülür" - İmparatoriçe bu odada hiçbir yerde görünmüyordu, diye fark etti Nesryn irkilerek-"bu yüzden, elbette, sana izin vereceğim. Torre'ye girmek için. Şifacılarının senin üzerinde çalışmayı kabul edip etmeyeceklerine bağlı. Ben bile Torre'nin iradesini kontrol etmiyorum."

Torre - Kule. Antica'nın güney ucuna hükmediyordu, yeşil denize doğru eğimli olan şehre bakmak için en yüksek tepesinin üzerinde yuvalanmıştı. Ünlü şifacılarının alanı ve onları kutsayan şifacı-tanrıça Silba'ya övgü. Bu imparatorluğun yüzyıllar boyunca yakın ve uzak dinlerden, bu tanrılar şehrinde kabul ettiği otuz altı tanrıdan... Silba rakipsiz bir şekilde hüküm sürdü.

Chaol sıcak kömürler yutuyor gibi görünüyordu ama merhametle başını eğmeyi başardı. "Cömertliğiniz için teşekkür ederim, Büyük Kağan."

"Bu gece dinlenin - yarın sabah hazır olacağınızı onlara bildireceğim. Onlara gidemeyeceğiniz için size bir tane gönderilecek. Kabul ederlerse."

Chaol'un parmakları kucağında kıpırdandı ama onları sıkmadı. Nesryn hala nefesini tutuyordu.

"Onların emrindeyim," dedi Chaol sıkıca.

Kağan mücevherlerin son sandığını kapattı. "Hediyeleriniz sizde kalabilir, Kral Eli, Aelin Galathynius Büyükelçisi. Onlara hiçbir yararım yok - ve hiçbir ilgim yok."

Chaol'un başı, sanki kağanın sesindeki bir şey onu tuzağa düşürmüş gibi kaldırdı. "Neden."

Nesryn sinmesini güçlükle gizledi. Kağanın gözlerindeki şaşkın öfkeye ve çocukları arasında değiş tokuş edilen bakışlara bakılırsa, bu adam hakkında hiç kimsenin yapmaya cesaret edemediği bir talepti.

Ama Nesryn, kağanın gözlerinde başka bir şeyin parıltısını yakaladı. Bir yorgunluk.

Şehrin dört bir yanından pencerelerden dalgalanan beyaz bayrakları fark ettiğinde midesine yağlı bir şey kaçtı. Altı mirasçıya baktı ve tekrar saydı.

Altı değil.

Beş. Burada sadece beş kişi vardı.

Kraliyet ailesindeki ölüm pankartları. Tüm şehirde.

Yas tutan bir halk değildiler - Adarlan'da olabilecekleri gibi, aylarca siyahlara bürünmüş ve sırılsıklam değildiler. Kağanın kraliyet ailesi arasında bile, hayat hızlandı ve devam etti, ölüleri taş yeraltı mezarlarına veya tabutlara doldurulmadı, beyaza büründü ve uzak bozkırlardaki mühürlü, kutsal koruma alanlarının açık gökyüzünün altına serildi.

Nesryn sayarak beş varis sırasına baktı. En büyük beş kişi oradaydı. Ve en küçüğü olan Tumelun'un -hemen on yedi- orada olmadığını anladığı anda, kağan Chaol'a, "Duymadıysan, casusların gerçekten işe yaramaz" dedi.

Bununla birlikte, tahtına doğru yürüdü ve Sartaq'ı ileri adım atmasına izin verdi, ikinci en büyük prensin derinliksiz gözleri kederle örtülüydü. Sartaq, Nesryn'e sessizce başını salladı. Evet. Evet, şüpheleri doğruydu...

Sartaq'ın sağlam, hoş sesi odayı doldurdu. "Sevgili ablamız Tümelun üç hafta önce beklenmedik bir şekilde öldü."

Tanrılar. O kadar çok kelime ve ritüel geçmişti ki; buraya sadece savaşta yardımlarını talep etmek için gelmeleri kabaydı, nahoştu—

Chaol, gergin suratlı prens ve prenseslerin her birinin, ardından nihayet yorgun gözlü kağanın bakışlarıyla karşılaşarak, gergin sessizliğe, "En derin taziyelerimi sunuyorum," dedi.

Nesryn nefes aldı, "Kuzey rüzgarı onu daha güzel ovalara taşısın."

Sadece Sartaq teşekkür etmek için başını sallarken, diğerleri artık soğuk ve kaskatı kesilmişti.

Nesryn, Chaol'a ölüm hakkında soru sormaması için sessiz, uyarıcı bir bakış attı. Yüzündeki ifadeyi okudu ve başını salladı.

Kağan fildişi tahtındaki bir lekeyi kaşıdı, sessizlik bozkırlardaki o sert kuzey rüzgarına karşı at lordlarının hâlâ giydiği paltolardan biri ve onların acımasız ahşap eyerleri kadar ağırdı.

"Üç haftadır denizdeyiz," diye teklif etmeye çalıştı Chaol, sesi şimdi daha yumuşaktı.

Kağan anlayışlı görünme zahmetine girmedi. “Eğer haberlerin diğer bit kadar habersiz olmasının nedeni de açıklıyor ve neden bu soğuk mücevherleri için daha faydalı olabileceğini size .” Kağanın dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Argun'un bağlantıları da bu sabah bir gemiden haber getirdi. Rifthold'daki kraliyet kasalarına artık erişilemiyor. Dük Perrington ve uçan terör ordusu Rifthold'u görevden aldı."

Sessizlik, nabız gibi atan ve içi boş, Nesryn'i süpürdü. Chaol'ün nefes alıp almadığından emin değildi.

"Kral Dorian'ın yeri hakkında bir bilgimiz yok ama Rifthold'u onlara teslim etti. Söylentilere inanılırsa geceye kaçtı. Şehir düştü. Rifthold'un güneyindeki her şey artık Perrington'a ve cadılarına ait."

Nesryn önce yeğenlerinin yüzlerini gördü.

Sonra ablasının yüzü. Sonra babası. Onların mutfağını, fırını gördüler. Armut turtaları uzun, ahşap masanın üzerinde serinliyor.

Dorian onları terk etmişti. Hepsini ne yapmak için bıraktı? Yardım bulmak? Hayatta kalmak? Aelin'e koşmak mı?

Kraliyet muhafızı savaşmak için kalmış mıydı? Şehirdeki masumları kurtarmak için kimse savaşmış mıydı?

Elleri titriyordu. Umursamadı. Zenginliklere bürünmüş bu insanların alay etmesi umrumda değildi.

Ablasının çocukları, hayatındaki büyük neşe…

Chaol ona bakıyordu. Yüzünde hiçbir şey yok. Yıkım yok, şok yok.

O kıpkırmızı ve altın rengi üniforma boğucu oldu. Boğulma.

Cadılar ve wyverns. Onun şehrinde. O demir dişler ve tırnaklarla. Parçalama ve kanama ve eziyet. Ailesi — ailesi —

"Baba."

Sartaq bir kez daha öne çıktı. O oniks gözler Nesryn ve kağan arasında kaydı. “Misafirlerimiz için uzun bir yolculuk oldu. Politika bir yana," dedi, eğlenmiş görünen Arghun'a onaylamayan bir bakış atarak -getirdiği , çizmelerinin altındaki yeşil mermer zeminleri sallayan bu haberle eğlendi- "hala misafirperver bir milletiz. Birkaç saat dinlenmelerine izin verin. Sonra akşam yemeği için bize katılın.”

Hasar, Sartaq'ın yanına geldi, o sırada Argun'a kaşlarını çattı. Belki de ağabeyi gibi bir kınamadan değil, sadece Argun'un bu haberi ona önce söylemediği için . “Hiçbir misafirin evimizin önünden geçmesine ve konforunu eksik görmesine izin vermeyin.” Sözleri samimi olsa da Hasar'ın ses tonu hiç de fena değildi.

Babaları onlara şaşkın bir bakış attı. "Aslında." Urus, uzaktaki sütunların yanındaki hizmetkarlara doğru elini salladı. "Onlara odalarına kadar eşlik edin. Ve Torre'ye en iyilerini göndermeleri için bir mesaj gönderin - eğer o kuleden aşağı inerse Hafiza."

Nesryn gerisini güçlükle duydu. Eğer şehri cadılar elinde tutsaydı, o zaman bu yazın başlarında şehri istila eden Valg... Onlarla savaşacak kimse olmazdı. Ailesini koruyacak kimse yok.

Eğer hayatta kalsaydılar.

Nefes alamıyordu. Düşünemedim.

Gitmemeliydi. Bu pozisyonu almamalıydı.

Ölmüş olabilirler ya da acı çekiyor olabilirler. Ölü. Ölü.

Chaol'un sandalyesini itmeye gelen kadın hizmetçiyi fark etmedi. Chaol'un kendi elinin içinden sicim yapmak için uzandığı eli zar zor fark etti.

Nesryn, onlar giderken kağana boyun eğmedi.

Yüzlerini görmeye dayanamıyordu.

Çocuklar. Ablasının gülümseyen, yuvarlak karınlı çocukları.

O gelmemeliydi.

3

Nesrin şoka girmişti.

Ve Chaol onun yanına gidemedi, onu kollarına alıp sıkıca tutamadı.

Sessizce ve bir hayalet gibi sürüklenerek, sarayın birinci katına atanmış oldukları lüks süitin yatak odasına doğru yürüdüğünde ve kapıyı arkasından kapattığında değil. Sanki dünyada başka birinin var olduğunu unutmuş gibiydi.

Onu suçlamadı.

Chaol, ince beline kalın bukleler halinde düşen kestane rengi saçlı, ince kemikli genç bir kadın olan hizmetçinin onu ikinci yatak odasına götürmesine izin verdi. Süit, meyve ağaçları ve fışkıran fıskiyelerden oluşan bir bahçeye, yukarıdaki balkona demirlenmiş saksı bitkilerinden sarkan pembe ve mor çiçeklerden oluşan bir bahçeye bakıyordu. Yatak odasının yüksek pencerelerinin, kapılarının önüne canlı perdeler koyduklarını fark etti.

Hizmetçi banyo yapmakla ilgili bir şeyler mırıldandı, onun dilini kağan ve çocuklarının becerilerine kıyasla hantalca kullanması. Yargılayacak durumda değildi: Kendi kıtasındaki diğer dillerin hiçbirini zar zor akıcı bir şekilde konuşabiliyordu.

Hiç şüphesiz banyo odasına açılan oymalı ahşap bir perdenin arkasına geçti ve Chaol hala açık olan yatak odası kapısından, soluk mermer fuayeden Nesryn'in yatak odasının kapalı kapılarına baktı.

Gitmemeliydiler.

Bir şey yapamazdı ama... Bilmemenin Nesryn'e neler yapacağını biliyordu. Zaten ona ne yapıyordu.

Dorian ölmedi, dedi kendi kendine. Dışarı çıkmıştı. kaçtı. Perrington'ın, Erawan'ın kıskacında olsaydı, bilirlerdi. Prens Argun bilirdi.

Şehri, cadılar tarafından yağmalandı. Manon Blackbeak'in saldırıyı yönetip yönetmediğini merak etti.

Chaol, borçların aralarında nerede yığıldığını söylemeye çalıştı ve başarısız oldu. Aelin, Temis'in tapınağında Manon'un hayatını bağışlamıştı ama Manon onlara Valg esareti altındaki Dorian hakkında hayati bilgiler vermişti. Onları eşit mi yaptı? Yoksa geçici müttefikler mi?

Manon'un Morath'a sırtını dönmesini ummak ziyan oldu. Ama Dorian'ı korumak, kralını daha dost limanlara yönlendirmek için hangi tanrı dinliyorsa dinlesin sessiz bir dua gönderdi.

Dorian başaracaktı. Çok zekiydi, çok yetenekliydi, yapamayacak kadar. Chaol'un kabul edeceği başka bir alternatif -hiçbiri- yoktu. Dorian hayattaydı ve güvendeydi. Ya da güvenlik yolunda. Ve Chaol bir dakikası olduğunda, bilgiyi en büyük prensten sızdıracaktı. Yas ya da hayır. Her şey Argun, bildiği o bilemez. Sonra o hizmetçi kızdan saldırı hakkında bilgi almak için her ticaret gemisini taramasını isterdi.

Aelin hakkında hiçbir haber yoktu. Şimdi neredeydi, ne yapıyordu. Aelin, ona bu ittifaka mal olan şey kim olabilir.

Dişlerini gıcırdattı ve süitin kapıları açılıp uzun boylu, geniş omuzlu bir adam sanki mekanın sahibiymiş gibi içeri girerken hâlâ dişlerini gıcırdatıyordu.

Chaol yaptığını zannediyordu. Prens Kashin yalnızdı ve silahsızdı.vücudunun sarsılmaz gücüne güvenen birinin rahatlığıyla hareket etti.

Chaol, kendisinin bir zamanlar Rifthold'daki sarayda nasıl dolaştığını düşündü.

Prens salonun kapısını kapatıp onu incelerken Chaol başını selamlamak için indirdi. Bir savaşçının değerlendirmesiydi, samimi ve kapsamlı. Kahverengi gözleri en sonunda Chaol'unkilerle buluştuğunda, prens Adarlan'ın dilinde, "Seninki gibi yaralanmalar burada nadir değildir ve birçoğunu gördüm - özellikle at kabileleri arasında. Ailemin insanları."

Chaol özellikle yaralarını prensle, kimseyle tartışmak istemiyordu, bu yüzden sadece başını salladı. "Eminim öylesindir."

Kashin başını eğdi, tekrar Chaol'u taradı, koyu renk örgüsü kaslı omzunun üzerinden kayıyordu. Belki de Chaol'un bu yola başlamama arzusunu okumak. "Babam ikinizin de akşam yemeğinde bize katılmanızı gerçekten istiyor. Ve bundan da öte, sen buradayken her gece bize katılmak. Ve yüksek masaya otur.

Ziyarete gelen bir devlet adamının garip bir isteği değildi ve kağanın kendi masasına oturmak kesinlikle bir onurdu, ama oğlunu bunu yapması için göndermek… Chaol bir sonraki sözlerini dikkatlice düşündü, sonra en bariz olanı seçti. "Neden?"

Elbette aile, en küçük üyesini kaybettikten sonra birbirine yakın kalmak istedi. Yabancıları kendilerine katılmaya davet etmek—

Prensin çenesi gerildi. Üç büyük kardeşi gibi duygularını gizlemeye alışkın bir erkek değildi. "Arghun, sarayımızın Dük Perrington'ın güçlerinden gelen casusların güvende olduğunu ve ajanlarının henüz gelmediğini bildirdi. Ben o inançta değilim. Ve Sartaq—" Prens, kardeşini veya potansiyel müttefikini getirmek istemiyormuş gibi kendini yakaladı. Kaşin yüzünü buruşturdu. "Askerler arasında yaşamayı seçmemin bir nedeni vardı. Bu mahkemenin çifte konuşması…"

Chaol, anladığını söylemeye kararlıydı. Hayatının çoğu için böyle hissetmişti. Ama sordu, "Sence Perrington'ın güçleri bu mahkemeye sızdı mı?"

Kashin veya Arghun, Perrington'ın kuvvetleri hakkında ne biliyordu? Perrington'ın postunu giyen Valg kralının gerçeği? Ya da onların hayal edebileceğinden daha kötü komuta ettiği ordular? Ama bu bilgi... Bunu kendine saklardı. Bakalım bir şekilde kullanılabilir mi, Argun ve kağan bundan haberdar değillerse.

Kashin boynunu ovuşturdu. "Perrington mu, yoksa Terrasen'den biri mi, Melisande mi yoksa Wendlyn mi bilmiyorum. Tek bildiğim kız kardeşimin artık öldüğü."

Chaol'un kalbi tekledi. Ama o, "Nasıl oldu?" diye sormaya cesaret etti.

Kashin'in gözlerinde keder parladı. “Tumelun her zaman biraz vahşi, pervasızdı. Ruh hallerine yatkın. Bir gün mutlu ve gülerek; sonraki, içine kapanık ve umutsuz. Onlar..." Boğazı düğümlendi. “Bunun yüzünden balkondan atladığını söylüyorlar. Duva ve kocası onu o gece daha sonra buldular.”

Bir ailedeki herhangi bir ölüm yıkıcıydı, ama bir intihar... "Üzgünüm," dedi Chaol sessizce.

Kashin başını salladı, bahçeden gelen güneş ışığı siyah saçlarında dans ediyordu. "Buna inanmıyorum. Benim Tumelun'um atlamazdı."

Benim Tümelun'um. Sözler, prensin küçük kız kardeşine yakınlığı hakkında yeterince şey anlattı.

"Kötü oyundan mı şüpheleniyorsun?"

“Tek bildiğim, Tumelun'un ruh hali ne olursa olsun… Onu tanıyordum. Kendi kalbimi bildiğim gibi.” Üzerine elini koydu. "O atlamazdı."

Chaol sözlerini bir kez daha dikkatlice düşündü. "Kaybınız için ne kadar üzülsem de, yabancı bir krallığın bunu neden tasarlamış olabileceğinden şüphelenmek için herhangi bir nedeniniz var mı?"

Kashin birkaç adım attı. “Bulunan hiç kimse bizim topraklarda aptal yeterli olacaktır.”

"Eh, Terrasen ya da Adarlan'daki hiç kimse böyle bir şey yapmaz - seni bu savaşa sokmak için bile."

Kashin onu kalp atışı için inceledi. "Bir zamanlar kendisi de suikastçı olan bir kraliçe bile mi?"

Chaol, tek bir duygu kıvılcımının bile ortaya çıkmasına izin vermedi. “Suikastçi olabilirAma Aelin'in aşmadığı katı sınırları vardı. Çocukları öldürmek veya onlara zarar vermek bunlardan biriydi.”

Kashin, bahçe duvarına dayalı şifonyerin önünde durdu, cilalı koyu yüzeyindeki yaldızlı kutuyu düzeltti. "Biliyorum. Bunu kardeşimin raporlarında da okudum. Öldürdüklerinin detayları." Chaol, "Sana inanıyorum," diye eklemeden önce prensin titrediğine yemin edebilirdi.

Prensin onunla neden bu konuşmayı yaptığına şüphe yok.

Kashin, "Bunu yapabilecek başka pek çok yabancı güç bırakmaz - ve Perrington bu kısa listenin başında" diye devam etti.

"Ama neden kız kardeşini hedef alıyorsun?"

"Bilmiyorum." Kashin birkaç adım daha attı. "Gençti, saftı - ana klanlarımız olan Darghan'da benimle birlikte at sürdü. Henüz kendine ait bir sulde yoktu ."

Chaol'ün kaşlarını çatan prens, "Bu, tüm Darghan savaşçılarının taşıdığı bir mızraktır. En sevdiğimiz atımızın saç tellerini bıçağın altındaki şafta bağlarız. Atalarımız, bu saçların rüzgarda dalgalandığı yerde kaderimizin orada beklediğine inanırdı. Bazılarımız hala bu tür şeylere inanır, ancak bunu sadece gelenek olarak görenler bile… onları her yere taşıyoruz. Bu sarayda , bizim babamızın sarayında, kendi sarayının hemen yanında kalırken, suldemin ve kardeşlerimin rüzgarını hissetmek için ekildiği bir avlu var. Ama ölümde..." Yine o kederin gölgesi. "Ölümde, sakladığımız tek nesne onlar. Sonsuza kadar bir Darghan savaşçısının ruhunu taşıyorlar ve kutsal diyarımızda bir bozkırın tepesinde bırakılıyorlar." Prens gözlerini kapadı. "Şimdi ruhu rüzgarla dolaşacak."

Nesryn daha önce de söylemişti. Chaol sadece, "Üzgünüm," diye tekrarladı.

Kaşin gözlerini açtı. "Bazı kardeşlerim Tümelun konusunda bana inanmıyor. Bazıları yapar. Babamız… kararsız kaldı. Annemiz üzüntüsünden odasından bile çıkmıyor ve şüphelerimden bahsetmek belki -onları ona söylemeye cesaret edemiyorum." Güçlü çenesini ovuşturdu. "Bu yüzden babamı, diplomasinin bir göstergesi olarak her akşam bize yemeğe katılman için ikna ettim. Ama izlemeni isterimbir yabancı gözüyle. Yanlış bir şey hakkında rapor vermek. Belki bizim göremediğimiz bir şey göreceksiniz."

Onlara yardım edin… ve belki karşılığında yardım alın. Chaol kel bir sesle, "Bunu yapmama, tüm bunları anlatmama yetecek kadar bana güveniyorsan, o zaman neden bu savaşta bize katılmayı kabul etmiyorsun?" dedi.

"Söylemek ya da tahmin etmek benim işim değil." Eğitimli bir asker. Kashin, pusuda bekleyen olası düşmanları değerlendiriyormuş gibi süiti inceledi. "Sadece babam emir verdiğinde yürürüm."

Perrington'ın güçleri zaten burada olsaydı, Morath gerçekten prensesin cinayetinin arkasındaysa... Bu çok kolay olurdu. Kağanı Dorian ve Aelin'in tarafını tutması için yönlendirmek çok kolay. Perrington—Erawan bundan çok daha zekiydi.

Ama eğer Chaol'un kendisi kağanın karasal ordularının komutanını davalarına kazanacak olsaydı -

"Ben o oyunları oynamam Lord Westfall," dedi Kashin, Chaol'un gözlerinde parlayan her şeyi okuyarak. "Diğer kardeşlerim, ikna etmek isteyeceğiniz kişilerdir."

Chaol parmağını sandalyesinin koluna vurdu. "Bu konuda tavsiyen var mı?"

Kashin hafifçe gülümseyerek homurdandı. "Başkaları senden önce geldi - seninkinden çok daha zengin krallıklardan. Bazıları başardı, bazıları başaramadı." Chaol'un bacaklarına bir bakış, prensin gözlerine bir acıma parıltısı girdi. Chaol, bir savaşçı arkadaşını tanıyan bir adamdan bu acıma üzerine sandalyenin kollarını sıktı. "Sana sunabileceğim tek şey iyi şanslar dilemek."

Sonra prens, uzun bacakları mesafeyi yiyerek kapılara doğru ilerliyordu.

"Perrington'ın burada bir ajanı varsa," dedi Chaol, Kashin süit kapılarına ulaşırken, "o zaman bu saraydaki herkesin ciddi tehlikede olduğunu görmüşsünüzdür. Tedbir almalısın."

Kashin, eli oymalı kapı kolunda durup omzunun üzerinden baktı. "Neden yabancı bir lorddan yardım istedim sanıyorsun?"

Sonra prens gitti, sözleri tatlı kokulu havada asılı kaldı. Ses tonu zalim değildi, aşağılayıcı değildi ama savaşçının açık sözlülüğü…

Düşünceler dönüp dururken bile, Chaol nefes almasına hakim olmak için mücadele etti. Siyah yüzük ya da tasma görmemişti, ama sonra onları aramamıştı. Morath'ın gölgesinin çoktan bu kadar uzamış olabileceğini düşünmemişti bile.

Chaol göğsünü ovuşturdu. Dikkatli olmak. Bu mahkemede dikkatli olmalıydı. Herkesin önünde söyledikleriyle - bu odada söyledikleriyle de.

Hizmetçi ortaya çıktığında, tuniğinin ve pantolonunun yerini en ince, en saf ipekten bağlı bir bornoz aldı. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmadı.

Bunun yerine Nesryn'e yardım etmesi için bağırma dürtüsünü bastırdı. "Sadece beni yıka," dedi elinden geldiğince net ve kesin bir şekilde.

Hiçbir sinir, hiçbir tereddüt belirtisi göstermedi. Ve bunu daha önce defalarca yaptığını biliyordu, çünkü o sadece "Sizin hoşunuza gitmiyor mu?" diye sordu.

Sert, dürüst bir soruydu. Hizmetleri için iyi para alıyordu - tüm hizmetçilerdi. O burada olmayı seçti ve statüsünü riske atmadan bir başkası kolayca bulunabilirdi.

"Sen," dedi Chaol, sadece yarı yalan söyleyerek, bakışlarının onun gözlerinin altına düşmesine izin vermedi. "Çok hoş," diye açıkladı. "Ama ben sadece banyo yapmak istiyorum." Emin olmak için ekledi, "Senden başka bir şey yok."

Minnettarlığını beklemişti, ama uşak sadece başını salladı, kıpırdamadan. Onunlayken bile, söylediklerine dikkat etmeliydi. O ve Nesryn bu odalarda ne tartışabilirler.

Nesryn'in kapalı yatak odası kapılarının arkasında ne bir ses ne de bir hareket kıpırtısı vardı. Ve kesinlikle şimdi yoktu.

Bu yüzden, beyaz-mavi kiremitli odada buhar perdeleri dalgalanırken, hizmetçiye sandalyesini banyo odasına itmesine izin vermesini işaret etti.

Sandalye halı ve fayansların üzerinde süzülerek az bir çabayla mobilyaların etrafında kıvrıldı. Nesryn, buraya yelken açmadan hemen önce, Rifthold'un şatosundaki şimdi boş şifacıların yer altı mezarlığında sandalyeyi bulmuştu. Görünüşe göre, kaçan şifacıların geride bıraktığı birkaç eşyadan biri.

Beklediğinden daha hafif ve zarif, yan taraftaki büyük tekerlekler Koltuk, onları yönlendirmek için ince metal el jantını kullandığında bile kolayca dönüyordu. Gördüğü diğerlerinin sert gövdesinin aksine, bu sandalye, ahşap ayaklıkların her iki yanında, her biri istediği yöne dönebilen iki küçük ön tekerlekle donatılmıştı. Ve şimdi pürüzsüzce banyo odasının süzülen buharına dönüştüler.

Büyük bir batık havuz çoğunu doldurdu, yüzeyde parıldayan yağlar, yalnızca dağınık, sürüklenen yapraklarla kesintiye uğradı. Uzak duvarda yüksekte küçük bir pencere bahçenin yeşilliklerine bakıyordu ve mumlar dalgalanan buharı yaldızlıyordu.

Lüks. Şehri acı çekerken mutlak lüks. Onlar gelmeyen yardım için yalvarırken. Dorian kalmak isterdi. Sadece mutlak yenilgi, hayatta kalma şansının olmaması onu terk etmeye sevk edebilirdi. Chaol, büyüsünün herhangi bir rol oynayıp oynamadığını merak etti. Herhangi birine yardım etti.

Dorian, müttefiklerine güvenliğe giden bir yol bulacaktı. Midesi guruldamaya devam etse de bunu iliklerine kadar biliyordu. Kralına buradan yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu - bu ittifakı kurmak dışında. Adarlan'a dönmesi, Dorian'ı bulması için tüm içgüdüleri ona bağırsa bile, rotasını koruyacaktı.

Chaol, hizmetçinin etkili römorkörlerle botlarını çıkardığını zar zor fark etti. Ve bunu kendisi yapmış olsa da, önce onun önce deniz mavisi ceketini sonra da alttaki gömleği çıkardığını fark etti. Ama sonunda, kadın pantolonunu çıkarmaya başladığında - yardım etmek için eğildiğinde, sessizce birlikte çalışırken dişlerini gıcırdattığında, düşüncelerinden sıyrıldı. Sadece şortunu çıkarmak için uzandığında bileğini kavradı.

O ve Nesryn hala birbirlerine dokunmamışlardı. Üç gün önce gemide yaşadığı talihsiz bir olayın ötesinde, bu adımı bir kez daha atma arzusunu dile getirmemişti. Oysa o istemişti. Çoğu sabah, özellikle kamaralarında aynı yatağı paylaştıklarında ağrılar içinde uyanırdı. Ama bu kadar meyilli olma, onu bir zamanlar yaptığı gibi alamama düşüncesi... Her türlü dolu şehvetini köreltmişti. Bazı bölümlerinin şüphesiz hala çalıştığı için minnettar olsa bile.

"Tek başıma girebilirim," dedi Chaol ve uşak hareket edemeden gücü kollarında, sırtında topladı ve gevşemeye başladı. kendini sandalyeden Denizde geçirdiği uzun günler boyunca anladığı belirsiz bir süreçti.

Önce tekerleklerdeki kilitleme mekanizmasını salladı, tıkırtı taştan ve sudan yankılandı. Birkaç hareketle sandalyenin kenarına doğru manevra yaptı, sonra ayaklarını tahta plakalardan çekip zemine indirdi ve bunu yaparken bacaklarını sola yatırdı. Sağ eliyle koltuğun kenarını dizlerinden kavradı ve serin, buharla parlayan fayanslara dayanmak için eğilirken sol elini yumruk haline getirdi. Kaygan-

Hizmetçi sadece üzerine atıldı, önüne kalın beyaz bir örtü serdi ve geri çekildi. Sol yumruğunu tekrar zemine, pelüş kumaşın üstüne dayayıp ağırlığını kola dağıtırken ona minnettar, kapalı dudaklı bir gülümseme verdi. Sağ eli hâlâ sandalyenin kenarını tutarken, derin bir nefes aldı ve dizleri isteksizce bükülürken arkasını sandalyeden uzaklaştırarak dikkatlice yere indirdi.

Bir gümbürtüyle yere indi, ama en azından yerdeydi - gemide ilk yarım düzine denemesinde olduğu gibi devrilmemişti.

Dikkatlice, ikinci basamağın hemen üstündeki ılık suya ayaklarını koyana kadar havuzun merdivenlerinin kenarına gitti. Hizmetçi bir kalp atışı sonra suya girdi, bir ak balıkçıl kadar zarif, tüylü cübbesi su boyunca sürünürken çiy kadar asil bir hal aldı. Elleri nazik ama sabitti, onu kolunun altından kavradı ve havuza son parçasını kaldırmasına yardım ederek kendini en üst basamağa bıraktı. Sonra omuzlarına oturana kadar onu bir diğerine yönlendirdi. Dolgun, sivri göğüsleriyle göz hizasında.

Fark etmiş gibi görünmüyordu. Ve o, havuzun kenarına bıraktığı küçük malzeme tepsisine uzanırken bakışlarını hemen pencereye çevirdi. Yağlar, fırçalar ve yumuşak görünümlü bezler. Chaol, o dönerken iç şortunu çıkardı ve onları yüksek, ıslak bir şaplakla havuzun kenarına bıraktı.

Nesryn hala odasından çıkmamıştı.

Böylece Chaol gözlerini kapadı, kendini hizmetçinin hizmetine teslim etti ve ne yapacağını merak etti.

4

Torre Çeşme'deki tüm odalardan en çok bunu Yrene Towers sevdi.

Belki de soluk taşlı kulenin en tepesinde yer alan odanın ve aşağıdaki geniş kompleksin Antica üzerinde gün batımının eşsiz manzarasına sahip olmasıydı.

Belki de bunun nedeni, neredeyse on yıldır ilk güvenlik kırıntısını hissettiği yer olmasıydı. Şimdi kağıt ve kitap dolu masanın karşısında oturan yaşlı kadına ilk baktığı yer ve her şeyi değiştiren kelimeleri işittiği yer: Buraya hoş geldiniz, Yrene Kuleleri .

O zamandan bu yana iki yıldan fazla zaman geçmişti.

Burada iki yıl çalışmak, burada, bu kulede ve bu kadar çok insanın, bu kadar çok yiyeceğin ve bilgi hazinesinin olduğu bu şehirde yaşamak.

Olacağını hayal ettiği tek şey buydu - ve her fırsatı, her zorluğu iki eliyle ele geçirmişti. Çalışmış, dinlemiş, pratik yapmış ve hayat kurtarmış, onları değiştirmişti, ta ki sınıfının en tepesine tırmanana kadar. Fenharrow'dan

bilinmeyen bir şifacının kızına kadarHayatları boyunca eğitim almış yaşlı ve genç şifacılar, tavsiyeleri ve yardımları için başvurdu.

Büyü yardımcı oldu. Onu nefessiz bırakan ya da günlerce yataktan kalkamayacak kadar yorgun bırakan muhteşem, güzel bir sihir. Büyü, hem şifacı hem de hasta için bir bedel talep ediyordu. Ama Yrene bunu ödemeye hazırdı. Acımasız bir iyileşmenin sonrasını hiç umursamamıştı.

Bu bir hayat kurtarmak demekse... Silba ona bir hediye vermişti ve genç bir yabancı ona iki yıl önce Innish'teki son gecede bir hediye daha vermişti. Yrene'nin de boşa harcama planı yoktu.

Karşısındaki narin kadın, kronik olarak dağınık masasındaki bir mesajı okumayı bitirirken sessizce bekledi. Hizmetçilerin tüm çabalarına rağmen, eski gül ağacı masası her zaman karmakarışıktı, formüller, büyüler ya da tonik yapan kavanozlar ve şişelerle kaplıydı.

Şimdi masanın üzerinde böyle iki şişe vardı, ibis bacaklarına göre biçimlendirilmiş gümüş ayakların üzerinde şeffaf küreler. Kulenin içindeki sonsuz güneş ışığıyla arınmak.

Torre Çeşme'nin Yüksek Şifacısı Hafıza, şişelerden birini aldı, içindeki uçuk maviyi döndürdü, kaşlarını çattı ve yere bıraktı. "Lanet olası şey her zaman tahmin ettiğimden iki kat daha uzun sürüyor." Yrene'nin kendi dilini kullanarak, "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Yrene, toniği incelemek için masanın yanındaki yıpranmış, püsküllü koltukta öne doğru eğildi. Hafıza ile her karşılaşma, her karşılaşma bir dersti, bir öğrenme fırsatıydı. Meydan okunmak. Yrene, içindeki koyu gök mavisi sıvıyı incelerken gün batımının altın ışığına tutarak şişeyi standından kaldırdı. "Kullanmak?"

"On yaşında bir kız çocuğu altı hafta önce kuru bir öksürük geliştirdi. Bal çayı, dinlenme ve temiz hava tavsiye eden hekimleri gördüm. Bir süre daha iyi oldu ama bir hafta önce intikamla geri döndü."

Torre Çeşmesi'nin doktorları dünyanın en iyileriydi ve Torre'nin şifacılarından yalnızca büyüye sahip olmamalarıyla ayırt edildiler. Kuledeki şifacılar için ilk denetim hattıydılar, mahalleleri, üssünün etrafındaki genişleyen kompleksi işgal ediyordu.

Büyü değerliydi, talepleri o kadar pahalıydı ki, yüzyıllar önce Yükseklerdeki bir Şifacı, bir hastayı göreceklerse, önce bir doktorun kişiyi muayene etmesi

gerektiğine karar vermişti. Belki de politik bir manevraydı - büyünün her derde devası için haykıran bir halk tarafından doktorlara atılan bir kemik.

Yine de sihir her şeyi iyileştiremezdi. Ölümü durduramadı ya da birini ondan geri getiremedi. Bunu son iki yılda ve daha önce tekrar tekrar öğrenmişti. Ve doktorlarla yapılan protokollere rağmen, Yrene - her zaman yaptığı gibi - kendini Antica'nın dar, eğimli sokaklarında öksürük seslerine doğru yürürken buldu.

Yrene şişeyi bir o yana bir bu yana eğdi. "Tonik ısıya tepki veriyor olabilir. Bizim için bile mevsimsiz bir şekilde sıcaktı."

Sonunda iki yıl sonra bile yazın sonu yaklaşırken, Yrene tanrı şehrin amansız, kuru sıcağına hala tamamen alışamamıştı. Ne yazık ki , uzun zaman önce bazı beyinler, aşağıdaki odalara temiz hava çekmek için binaların tepesine kurulmuş daha büyük , rüzgar alıcı kuleleri icat etmişti , hatta bazıları sıcak rüzgarı serin esintilere dönüştürmek için Antica'nın altında kıvrılan birkaç yeraltı kanalıyla birlikte çalışıyorlardı. Şehir, kerpiçten yapılmış küçük evlerden, gölgeli avlular ve berrak havuzlarla dolu büyük, kubbeli konutlara kadar, gökyüzüne doğru uzanan binlerce mızrak gibi küçük kulelerle bezenmişti.

Ne yazık ki, Torre bu parlak vuruştan önceydi ve üst katlarda çok aşağıdaki odaları soğutan kurnaz bir havalandırma olsa da, Yrene'nin Torre'yi en son teknolojiyle donatmak için zeki bir mimarın üstlenmesini dilediği pek çok gün vardı. ilerlemeler. Gerçekten de yükselen sıcaklık ve kulede yanan çeşitli ateşler nedeniyle Hafiza'nın odası neredeyse bunaltıcıydı. Bu da Yrene'in "Daha düşük bir odaya, daha serin olan bir yere koyabilirsiniz" diye eklemesine neden oldu.

"Ama güneş ışığı gerekli mi?"

Yrene düşündü. "Aynaları getir. Pencereden güneş ışığını yakalayın ve şişeye odaklayın. Eşleşecek şekilde günde birkaç kez ayarlayıngüneşin yolu. Daha soğuk sıcaklık ve daha yoğun güneş ışığı, toniği daha erken hazır hale getirebilir."

Küçük, memnun bir baş sallama. Yrene o baş sallamaları, o kahverengi gözlerdeki ışığı beslemeye gelmişti. Hafiza'nın tek cevabı, "Hızlı fikirler, sihirden daha sık hayat kurtarır" oldu.

Bunu daha önce bin kez söylemişti, genellikle Yrene'nin söz konusu olduğu yerde -sonsuz gururuyla- ama Yrene teşekkür ederek başını eğdi ve şişeyi tekrar sehpasının üzerine koydu.

Hafıza, neredeyse parıldayan gül ağacından masanın üzerinde ellerini birleştirip, "Yani," dedi, "Eretia, senin bizi terk etmeye hazır olduğuna inandığını söyledi."

Yrene oturduğu yerde doğruldu, kulenin tepesine bin basamağı tırmandığı ilk gün oturduğu sandalyenin aynısı ve içeri girmek için yalvardı. Yalvarması, o toplantıdaki aşağılamalarının en küçüğüydü, en doruk noktası, altın torbayı Hafıza'nın masasına atıp, bedelinin ne olduğunu umursamadığını ve hepsini alacağını ağzından kaçırdığı andı.

Hafız'ın öğrencilerden para almadığını fark etmemiş. Hayır, eğitimlerini başka yollarla ödediler. Yrene, durgun Beyaz Domuz Hanı'nda çalıştığı bir yıl boyunca sonu gelmez aşağılamalar ve aşağılanmalar yaşamıştı, ama hiçbir zaman Hafiza'nın parayı o kahverengi keseye koymasını emrettiği andan daha fazla utanmamıştı. Kazandıklarını toplamak için çırpınan bir kart oyuncusu gibi masadaki altını kazıyan Yrene, Hafiza'nın masasının arkasında yükselen pencerelerin arkasından atlamayı tartışmıştı.

O zamandan beri çok şey değişmişti. Sade elbise, fazla ince beden gitmişti. Yrene, Torre'nin uçsuz bucaksız merdivenlerinin, Torre'nin muazzam mutfakları, yiyecek tezgahlarıyla dolu sayısız marketi ve her hareketli caddede bulunan yemek dükkanları sayesinde düzenli, sağlıklı beslenmeden aldığı ağırlığı kontrol altında tuttuğunu varsayıyordu. ve dolambaçlı sokak.

Yrene bir kez yutkunarak Şifacı'yı High'ın suratından toplamaya çalıştı ve başaramadı. Hafiza, Yrene'nin burada yapabileceği tek kişiydi.asla okuma, asla tahmin etme. Bir kez olsun öfkelenmemişti -buradaki eğitmenlerin çoğu, özellikle de Eretia için böyle bir şey söylenemezdi- ve sesini hiç yükseltmemişti. Hafiza'nın sadece üç ifadesi vardı: memnun, tarafsız ve hayal kırıklığına uğramış. Yrene son ikisinin korkusuyla yaşadı.

Herhangi bir ceza için değil. Burada böyle bir şey yoktu. Hiçbir erzak verilmedi, hiçbir acı tehdit edilmedi. Nolan'ın çizgiyi aşması ya da bir müşteriye karşı aşırı cömert olması ya da onu Innish'in pis sokaklarında sinsi sinsi dolaşan yarı vahşi kestaneler için her gece artıkları dışarıda bırakırken yakalaması durumunda maaşını kestiği Beyaz Domuz'daki gibi değil.

Buraya aynı şeyin olacağını düşünerek gelmişti: parasını alan, ayrılmayı giderek zorlaştıran insanlar. Nolan'ın kirasındaki artışlar, maaşındaki düşüşler, cılız bahşişlerini kesmesi ve Innish'teki çoğu kadının sokaklarda çalıştığını bilmesi nedeniyle bir yılını Beyaz Domuz'da geçirmişti. olmuştur, çok daha iyi bir alternatifti.

Buraya gelene kadar kendine bir daha asla dememişti. Ta ki o altını Hafıza'nın masasına bırakıp her şeyi baştan yapmaya, borçlanıp kendini satmaya hazır olana kadar, sadece bir öğrenme şansı için.

Hafıza böyle şeyleri aklından bile geçirmedi. Çalışmaları, Nolan gibi insanlarla doğrudan karşıtlık içindeydi. Yrene, Hafıza'nın o kalın, sevimli aksanıyla, neredeyse Yrene'nin annesinin ona defalarca söylediği sözlerin aynısını söylediğini ilk kez hatırladı: Silba'nın, Tanrıça'nın yaptıklarından dolayı ne öğrenciler ne de hastalar suçlandı. Şifa, onlara ücretsiz olarak hediye etti.

O kadar çok tanrının olduğu bir ülkede, Yrene hala hepsini düz tutmak için mücadele ediyordu, en azından Silba aynı kaldı.

Kağanlığın, fetih yıllarında krallıkları ve bölgeleri bir araya getirerek yaptığı bir başka zekice şey daha: herkesin tanrılarını korumak ve uyarlamak . Şifacılar üzerindeki hakimiyeti uzun zaman önce bu topraklarda kurulmuş olan Silba da dahil. Görünüşe göre tarih galipler tarafından yazıldı. Ya da Yrene'nin doğrudan öğretmeni Eretia,bir kez ona söyledi. Tanrılar bile ona ölümlülerden daha fazla bağışık görünmüyordu.

Ancak bu, Yrene'nin Silba'ya ve hangi tanrılar dinliyorsa ona bir dua sunmasını engellemedi ve sonunda “Hazırım, evet” dedi.

"Bizi bırakmak için." O nötr yüzle sunulan bu kadar basit sözler - sakin ve sabırlı. "Yoksa sana sunduğum diğer seçeneği düşündün mü?"

Yrene vardı. Hafıza'nın onu bu ofise çağırmasından ve kalbinin etrafına yumruğunu sıkan tek kelimeyi söylemesinden bu yana geçen iki hafta boyunca bunu hiç durmadan düşünmüştü: Kal .

Kal ve daha fazlasını öğren - kal ve burada kurduğu bu acemi hayatın neye dönüşebileceğini gör.

Yrene sanki o mengene benzeri tutuşu hâlâ hissedebiliyormuş gibi göğsünü ovuşturdu. "Savaş yeniden evime geliyor - kuzey kıtası." Bu yüzden buraya çağırdılar. Yrene yutkundu. “İmparatorluğun kontrolüne karşı savaşanlara yardım etmek için orada olmak istiyorum.”

Sonunda, bunca yıldan sonra bir güç toplandı. Adarlan'ın kendisi, eğer söylentilere inanılırsa, kuzeyde Dorian Havilliard ve güneyde ölü kralın İkinci Dük Perrington tarafından parçalanmıştı. Dorian, camdan kaleye ve kralına yaptıklarına bakılırsa, artık güçle olgunlaşmış ve intikam için hırslı, uzun zamandır kayıp olan kraliçe Aelin Galathynius tarafından destekleniyordu.

Ayrıca söylentiye göre Perrington'a karanlık bir kabustan doğan korkular yardım etti.

Ama bu Fenharrow için tek özgürlük şansıysa...

Yrene elinden geldiğince yardım etmek için orada olacaktı. Gece geç saatlerde ya da sert bir iyileşmeden sonra suyu boşaldığında hâlâ duman kokuyordu. Adarlanlı askerlerin inşa ettiği ve annesini yaktığı ateşten çıkan duman. Hâlâ annesinin çığlıklarını duyuyor ve Oakwald'ın kenarında saklanırken o ağaç gövdesinin ahşabının tırnaklarının altından kazdığını hissediyordu. Annesini diri diri yakmalarını izlerken. Annesi, Yrene'ye kaçmak için zaman kazandırmak için o askeri öldürdükten sonra.

O zamandan bu yana on yıl geçmişti. Neredeyse on bir. Ve dağları ve okyanusları aşmış olsa da... bazı günler Yrene'ninsanki hâlâ Fenharrow'da duruyor, o ateşin kokusunu alıyor, tırnaklarının altında kıymıklar kesiliyor, askerlerin meşalelerini alıp kulübesini de yakmasını izliyor gibiydi.

Nesiller boyu Towers şifacılarına ev sahipliği yapan kulübe.

Yrene bir şekilde, o kadar yara olurdu, uydurma sözde de bir kule kendisi. Bir zamanlar, yüzlerce yıldır Fenharrow'un güneyinde bir dizi olağanüstü yetenekli kadın şifacının var olduğunun kanıtı olarak sol elindeki yüzükle. Şimdi oynadığı bir yüzük, annesinin ve annesinin annesinin ve onlardan önceki tüm annelerin bir zamanlar huzur içinde yaşayıp iyileştiğinin son kanıtıydı. Yrene'nin satmayacağı iki nesneden ilkiydi - kendini satmadan önce bile.

Hafıza cevap vermemişti ve bu yüzden Yrene devam etti, güneş şehrin diğer tarafındaki limanın yeşim sularına doğru battı, "Artık kuzey kıtasına büyü geri dönmüş olsa bile, şifacıların çoğu, eğer hayatta kalanlar varsa, eğitim almayabilirdi. hiç. Birçok hayat kurtarabilirim."

"Savaş hayatınızı da talep edebilir ."

Bunu biliyordu. Yrene çenesini kaldırdı. "Risklerin farkındayım."

Hafiza'nın kara gözleri yumuşadı. "Evet evet sensin."

Yükseklerdeki Şifacı ile ilk, utanç verici toplantı sırasında ortaya çıkmıştı.

Yrene yıllardır ağlamamıştı - o günden beri annesi rüzgarda kül olmuştu - ve yine de Hafiza, Yrene'nin anne babasını sorduğu anda... yüzünü ellerinin arasına

gömmüş ve ağlamıştı. Hafiza o masanın etrafından gelmiş ve onu sarmış, sırtını yatıştırıcı daireler çizerek ovmuştu.

Hafiza bunu sık sık yapardı. Sadece Yrene'e değil, saatlerin uzun olduğu, sırtlarının kasıldığı ve büyünün her şeyi aldığı ve bunun hala yeterli olmadığı tüm şifacılarına . Onları çelikleştiren, sakinleştiren sessiz, istikrarlı bir varlık.

Hafiza, Yrene'nin on bir yaşından beri bulduğu kadar bir anneye yakındı. Ve şimdi yirmi iki yaşına haftalar kala, onun gibi birini bulabileceğinden şüpheliydi.

"Sınavlara girdim," dedi Yrene, Hafiza bunu zaten bilmesine rağmen. Bunları bilgi, beceri ve gerçek insan pratiği üzerine yapılan yorucu test haftasına nezaret ederek Yrene'ye kendisi vermişti. Yrene, sınıfının en yüksek notlarını aldığından emin olmuştu. Burada hiç kimseye verilmediği kadar mükemmel bir puana yakın. "Ben hazırım."

"Gerçekten sen. Yine de, eğer iki yılda bu kadar çok şey öğrendiysen, beş yıl, on yıl içinde ne kadar öğrenebileceğini hala merak ediyorum."

Yrene, Torre'nin alt seviyelerindeki yardımcılarla başlayamayacak kadar yetenekliydi.

Ailesindeki tüm şifacıların yaptığı gibi, yıllar içinde yürüyüp konuşabilecek, yavaş yavaş öğrenebilecek yaşa geldiğinden beri annesini takip etmişti. On bir yaşında olan Yrene, çoğu kişinin başka bir on yılda öğreneceğinden daha fazlasını öğrenmişti. Ve onu takip eden altı yıl boyunca, annesinin kuzeninin çiftliğinde çalışırken sıradan bir kız gibi davrandığı zaman bile aile onunla gerçekten ne yapacağından emin değil, savaş ve Adarlan'ın yok edebileceği zaman onu tanımaya isteksizdi. hepsini - sessizce çalışmıştı.

Ama çok fazla değil, çok belirgin değil. O yıllarda komşu komşusunu sihir fısıltısına bile satmıştı. Silba'nın hediyesini de alarak büyü ortadan kalkmış olsa da, Yrene asla basit bir çiftçinin akrabası gibi görünmemeye dikkat etmişti; büyükannesi ona belki de ateş, doğum sancısı ya da burkulan ve kırılan uzuvlar için birkaç doğal çare öğretmişti.

Innish'te, seyrek cep parasını şifalı otlar, merhemler satın almak için kullanarak daha fazlasını yapabilmişti. Ama en sevdiği barmen Nolan ve Jessa'yı gece gündüz onu seyrederken çoğu zaman cesaret edemiyordu. Yani bu son iki yılda elinden geldiğince çok şey öğrenmek istemişti . Ama aynı zamanda bir serbest bırakma olmuştu. Yılların boğucu, yalan ve saklanma yılları.

Ve o gün o bottan yürüdü ve olurdu hissetti o ulaşmak keçe, onun sihirli heyecan erkek caddede aksak için ... O bu sandalyede ağlayarak sarılır kadar sona olmasaydı şok bir duruma düşmüş üç saat sonra.

Yrene burnundan soludu. “Eğitimlerime devam etmek için bir gün buraya dönebilirim. Ama-ile Saygısızlık, ben değilim artık tam şifacı.” Ve hediyesinin onu çağırdığı her yere gidebilirdi.

Hafiza'nın beyaz kaşları, kahverengi tenine karşı keskin bir şekilde kalktı. "Peki ya Prens Kashin?"

Yrene koltuğunda kıpırdandı. "Ona ne?"

"Bir zamanlar iyi arkadaştınız. Sana düşkün olmaya devam ediyor ve bu görmezden gelinecek küçük bir şey değil."

Yrene, birkaç kişinin Yükseklerdeki Şifacıya yöneltmeye cesaret edemediği bir bakış attı. "Gitme planlarıma müdahale edecek mi?"

"O bir prens ve imrendiği taç dışında hiçbir şeyden mahrum edilmedi. Ayrılmanızın hoş göremeyeceği bir şey olduğunu anlayabilir."

Dehşet, omurgasından başlayıp bağırsaklarının derinliklerinde kıvrılarak onun içinden geçti. "Ona hiç cesaret vermedim. Geçen yıl bu konudaki düşüncelerimi tamamen netleştirdim.”

Bir felaket olmuştu. Tekrar tekrar gözden geçirmişti, söylediği şeyler, aralarındaki anlar - rüzgârlı bozkırların tepesindeki o büyük Darghan çadırında o korkunç konuşmaya yol açan her şey.

Antica'ya geldikten birkaç ay sonra, Kashin'in gözde hizmetçilerinden biri hastalandığında başlamıştı. Prens'in kendisi de adamın başucundaydı ve Yrene'nin çalıştığı uzun saatler boyunca konuşma akıp gitmişti ve o kendini... gülümserken bulmuştu. Hizmetçiyi iyileştirmiş ve o gece ayrılırken Kashin tarafından Torre'nin kapılarına kadar eşlik edilmişti. Ve takip eden aylarda aralarında dostluk filizlendi.

Belki de Yrene'yi biraz iyileştirmeye ihtiyaç duyduktan sonra seven Hasar'la kurduğu dostluktan daha özgür, daha hafif. Yrene, kendisi ve diğer öğrencilerinin çelişkili saatleri sayesinde Torre'de arkadaş bulmakta zorlanırken, prens ve prenses gerçekten arkadaş olmuştu. Hasar'ın sevgilisi, dışı kadar içi de sevimli olan tatlı yüzlü Renia gibi.

Garip bir grup oluşturmuşlardı ama... Yrene onların arkadaşlığından, Kashin ve Hasar'ın onu davet ettiği yemeklerden keyif almıştı, ama Yrene onun orada olması için hiçbir nedeni olmadığını biliyordu. Kashin sık sık yanına oturmanın bir yolunu bulmayı ya da onunla konuşmaya yetecek kadar yakın olmayı başardı. Aylardır her şey yolundaydı - iyiden daha iyi. Ve sonra Hafıza, Yrene'yi kağan ailesinin ana vatanı olan bozkırlara, zorlu bir iyileşmeyi denetlemesi için getirmişti. Eskort ve rehber olarak Kashin ile.

Tepedeki Şifacı şimdi hafifçe kaşlarını çatarak Yrene'i inceledi. "Belki de senin cesaretlendirme eksikliğin onu daha istekli yaptı."

Yrene baş ve işaret parmağıyla kaşlarını ovuşturdu. "O zamandan beri neredeyse hiç konuşmadık." Doğruydu. Gerçi çoğunlukla Yrene'nin Hasar ve Renia'nın onu davet ettiği akşam yemeklerinde ondan kaçınması yüzünden.

"Prens kolay caydırılacak bir adama benzemiyor - kesinlikle gönül meselelerinde değil."

Bunu biliyordu. Kashin'le ilgili bu hoşuna gitmişti. Ta ki ona veremeyeceği bir şey isteyene kadar. Yrene biraz inledi. "O halde gece bir hırsız gibi ayrılmak zorunda mıyım?" Hasar onu asla affetmeyecekti, ancak Renia'nın prensesi yatıştırmaya ve mantıklı kılmaya çalışacağından hiç şüphesi yoktu. Hasar saf alev ise, Renia akan sudur.

"Kalmaya karar verirsen, bu tür şeyler için hiç endişelenmene gerek kalmayacak."

Yrene doğruldu. "Beni burada tutmak için gerçekten Kashin'i mi kullanacaksın?"

Hafiza bir sıcaklık kargası gibi güldü. "Numara. Ama seni ikna etmek için her yolu kullanmaya çalışan yaşlı bir kadını bağışla.”

Göğsünde gurur ve suçluluk girdapları oluştu. Ama Yrene hiçbir şey söylemedi - cevap vermedi.

Kuzey kıtasına dönersek… Orada onun için kimsenin ve hiçbir şeyin kalmadığını biliyordu. Affedilmeyen savaştan ve onun yardımına ihtiyaç duyanlardan başka bir şey değil.

Nereye gideceğini, nereye yelken açacağını, o orduları ve yaralılarını nasıl bulacağını bile bilmiyordu . Daha önce çok uzaklara seyahat etmişti, kaçmıştı.düşmanları onu katletmeye kararlı ve her şeyi yeniden yapma

düşüncesi... Bazılarının onun deli olduğunu düşüneceğini biliyordu. Hafıza'nın kendisine sunduğu teklife nankörlük etti. Bunları uzun zamandır kendisi için düşünüyordu.

Yine de, Yrene'nin şehrin eteklerindeki denize, kuzeye bakmadığı tek bir gün bile geçmedi.

Yrene'nin dikkati gerçekten de Yükseklerdeki Şifacı'dan arkasındaki pencerelere, sanki bir mıknatıs taşıymış gibi uzak, kararan ufka kaydı.

Hafıza, biraz daha nazikçe, "Karar vermek için acelemiz yok," dedi. Savaşlar uzun sürer."

"Ama ihtiyacım olacak-"

"Önce yapmanı istediğim bir görev var, Yrene."

Yrene bu ses tonuyla sakinleşti, içindeki komuta ipucu.

İçeri girdiğinde Hafıza'nın okuduğu mektuba baktı. "Nedir?"

"Sarayda bir misafir var - kağanın özel bir konuğu. Senden onu tedavi etmeni isteyecektim. Şimdi bu kıyıları terk etmek için doğru zaman mı, yoksa kalmanın mı daha iyi olduğuna karar vermeden önce."

Yrene başını eğdi. Nadir - Hafıza'nın bir görevi kağandan başka birine devretmesi çok nadirdir. "Hastalığı nedir?" Vakaları alan şifacılar için ortak, standart kelimeler.

"Yirmi üç yaşında genç bir adam. Her bakımdan sağlıklı, formda. Ancak bu yazın başlarında omurgasında ciddi bir yaralanma yaşadı ve bu onu kalçalarından aşağısı felç etti. Bacaklarını hissedemiyor veya hareket ettiremiyor ve o zamandan beri tekerlekli sandalyede oturuyor. Doğrudan size hitap etmek için ilk doktor muayenesini atlıyorum."

Yrene'nin aklı karıştı. Bu tür bir yaralanmayı iyileştirmek için karmaşık, uzun bir süreç. Omurgalar neredeyse beyin kadar zordu. Onlarla oldukça yakından bağlantılı. Bu tür bir iyileştirmeyle, büyüsünün onları yıkamasına izin vermek söz konusu değildi - bu böyle yürümedi.

Kullanılacak doğru büyü miktarını bulmak için doğru yerleri ve kanalları bulmaktı. Beynin tekrar sinyal göndermesini sağlıyordu.omurgaya, o kırık yollardan aşağı; vücuttaki hasar görmüş, en küçük yaşam çekirdeklerini yeni,

taze olanlarla değiştiriyordu. Üstüne üstlük… yeniden yürümeyi öğrenmek. Haftalar. Aylar belki.

Hafiza, "O aktif bir genç adam," dedi. "Yaralanma geçen kış bozkırda yardım ettiğin savaşçıya benziyor."

Zaten o kadarını tahmin etmişti - muhtemelen bu yüzden sorulmuştu. Bineğinden kötü bir şekilde düşüp omurgasını yaralayan at efendisini iyileştirmek için iki ay harcadı. Bazıları ata binen, bazıları rukelerde yükselen ve uzun süredir Torre'nin şifacılarına güvenen Darghan'lar arasında nadir görülen bir yaralanma değildi. Savaşçı üzerinde çalışmak, konuyla ilgili derslerini ilk kez uygulamaya koymasıydı, tam da bu yüzden Hafıza'nın bozkırlara kadar ona eşlik etmesinin nedeni buydu. Yrene bu sefer kendi başına başka bir iyileştirme yapabileceğinden oldukça emindi, ancak Hafiza'nın mektuba bakış şekli -sadece bir kez- Yrene'i duraklattı. "Kim o?" diye sormasını sağladı.

"Lord Chaol Westfall." Kağanlıktan bir isim değil. Hafiza, Yrene'nin bakışlarını tutarak ekledi, "O eski Muhafız Komutanıydı ve şimdi Adarlan'ın yeni Kralının Eli."

Sessizlik.

Yrene sessizdi, kafasında, kalbinde. Kule odasını yalnızca Torre'nin üzerinde seyreden martıların çığlıkları ve gece için eve giden satıcıların bağrışmaları, yerleşkenin yüksek duvarlarının ötesindeki sokaklarda dolduruyordu.

"Numara."

Kelime bir nefeste Yrene'den dışarı fırladı.

Hafiza'nın ince ağzı gerildi.

"Hayır," dedi Yrene tekrar. "Onu iyileştirmeyeceğim."

Hafıza'nın “Bu salonlara girerken yemin ettin” derken yüzünde hiçbir yumuşaklık, annelik yoktu.

"Numara." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

"Senin için ne kadar zor olabileceğinin farkındayım..."

Elleri titremeye başladı. "Numara."

"Neden?"

"Neden biliyormusun." Kelimeler boğulmuş bir fısıltıydı. "Yy-biliyorsun."

“O savaş alanlarında Adarlanlı askerlerin acı çektiğini görürseniz, üzerlerine tepinecek misiniz?”

Hafıza'nın şimdiye kadar gördüğü en zalim şeydi.

Yrene yüzüğü parmağına sürttü. "Son kral için Muhafız Kaptanıysa, o - o adam için çalıştı -" Sözler döküldü ve tökezledi. "Ondan emir aldı ."

"Ve şimdi Dorian Havilliard için çalışıyor."

“Babasının zenginliğine, halkımın zenginliğine düşkün olan . Dorian Havilliard katılmamış olsa bile, olurken geri durduğu gerçeği …” Soluk taş duvarlar bastırıldı, altlarındaki sağlam kule bile hantal hissediyordu. “Kralın adamları biliyor musunuz did bu yıl? Orduları, askerleri, muhafızları ne yaptı ? Ve onlara emir veren bir adamı iyileştirmemi mi istiyorsun?”

“Bu, sizin kim olduğunuz – bizim kim olduğumuz gerçeğidir. Tüm şifacıların yapması gereken bir seçim.”

"Ve bunu bu kadar sık mı yaptın? Huzurlu krallığında mı?"

Hafiza'nın yüzü karardı. Öfkeyle değil, hafızayla. “Bir keresinde, yakalanmaktan kaçarken yaralanan bir adamı iyileştirmem istendi. Tarifi mümkün olmayan bir suç işledikten sonra... Gardiyanlar, hücresine girmeden önce ne yaptığını bana anlattı. Yargılanmak üzere yaşayabilmesi için yamanmasını istediler. Şüphesiz idam edilecekti - tanıklık etmeye ve kanıtlamaya istekli kurbanları vardı. Eretia son kurbanı kendisi gördü. Onun sonuncusu. İhtiyacı olan tüm kanıtları topladı ve o mahkemede durdu ve gördükleriyle onu mahkum etti.” Hafiza'nın boğazı düğümlendi. "Onu o hücreye zincirlediler ve o kadar incinmişti ki biliyordum ki... İç kanamayı daha da kötüleştirmek için sihrimi kullanabileceğimi biliyordum. Asla bilmeyecekler. Sabaha ölmüş olurdu ve kimse beni sorgulamaya cesaret edemezdi.” Mavi tonik şişesini inceledi. “Öldürmeye en yakın olduğum an buydu. Ben istediğim yaptıklarından için onu öldürmeye. Dünya onun için daha iyi olurdu. Ellerim göğsündeydi - yapmaya hazırdım. Ama hatırladım. Yaptığım yemini hatırladım veBenden onu iyileştirmemi istediklerini hatırladım, böylece o yaşasın, böylece kurbanları için adalet bulunabilsin. Ve aileleri." Yrene'in gözleriyle karşılaştı. "Dışarı çıkmak benim ölümüm değildi."

"Ne oldu?" Sözler bir sallantıydı.

"Suçsuzluğunu savunmaya çalıştı. Eretia'nın sunduğu şeyle bile, kurbanın hakkında konuşmak istediği şeyle. Baştan sona bir canavardı. Onu mahkum ettiler ve ertesi gün güneş doğarken idam edildi."

"İzledin mi?"

"Yapmadım. Buraya geri geldim. Ama Eretia yaptı. Kalabalığın önünde durdu ve cesedini bir arabaya çekene kadar orada kaldı. İzlemeye dayanamayan kurbanlar için kaldı. Sonra buraya döndü ve ikimiz de uzun uzun ağladık."

Yrene birkaç nefes için sessiz kaldı, elleri sabit kaldı. "Yani bu adamı iyileştireceğim - başka bir yerde adaleti bulsun diye mi?"

"Hikayesini bilmiyorsun, Yrene. Bu tür şeyleri düşünmeden önce onu dinlemenizi öneririm."

Yaren başını salladı. "Onun için adalet olmayacak - eski ve yeni krala hizmet ettiyse değil. İktidarda kalacak kadar kurnazsa hayır. Adarlan'ın nasıl çalıştığını biliyorum."

Hafiza uzun bir süre onu izledi. "Bu odaya girdiğin gün, çok ince ve yüzlerce yolun tozuyla kaplı… Böyle bir hediyeyi hiç hissetmemiştim. O güzel gözlerine baktım ve içindeki kesilmemiş güce neredeyse nefesim kesildi."

Hayal kırıklığı. Healer on High'ın yüzünde, sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Kendi kendime düşündüm," diye devam etti Hafıza, " Bu genç kadın nerede saklanıyor? Hangi tanrı seni büyüttü, kapıma kadar rehberlik etti mi? Elbisen bileklerinin çevresinde yırtık pırtıktı ama yine de herhangi bir asil hanım gibi dimdik içeri girdin. Sanki Kamala'nın varisiymişsin gibi."

Yrene parayı masaya bırakıp dakikalar sonra dağılana kadar. Yükseklerdeki ilk Şifacının böyle bir şey yaptığından şüpheliydi.

"Ailenin adı bile: Kuleler . Belki de atalarınızın Torre ile uzun zaman önceki ilişkisine dair bir ipucu. O anda nihayet varisimi, yani yerimi aldığımı bulmuş muyum diye merak ettim ."

Yrene bu sözleri midesine bir darbe gibi hissetti. Hafiza hiç bu kadar ima etmemişti…

Kal , Yükseklerdeki Şifacı teklif etmişti. Sadece eğitime devam etmekle kalmayıp, şimdi onun önüne serilmiş olan mantoyu da üstlenmek.

Ama bir gün bu odanın kendisine ait olduğunu iddia etmek Yrene'nin kendi hırsı değildi. Bakışları her zaman Dar Deniz'in karşısına dikildiğinde değil. Ve şimdi bile… kelimelerin ötesinde bir onurdu, evet. Ama bir tanesi boş çaldı.

"Sana vereceğim bilgiyle ne yapmak istediğini sordum," diye devam etti Hafiza. "Bana ne dediğini hatırlıyor musun?"

Yrene yaptı. Bir an olsun unutmamıştı. “Dünya için bir iyilik yapmak için kullanmak istediğimi söyledim. İşe yaramaz, boşa harcanmış hayatımla bir şeyler yapmak için.”

Her gün taşıdığı, cepten cebe, elbiseden elbiseye taşıdığı notla birlikte kelimeler ona bu yıllarda rehberlik etmişti. Gizemli bir yabancının, belki de altın armağanı onu buraya getiren hırpalanmış genç bir kadının derisini giymiş bir tanrının sözleri. Onu kurtardım.

"Ve öyle yapacaksın Yrene," dedi Hafiza. "Bir gün eve döneceksin ve iyilik yapacaksın, harikalar yaratacaksın . Ama senden önce şunu soracaktım. O genç adama yardım et. İyileştirmeyi daha önce yaptın - şimdi tekrar yapabilirsin."

"Neden yapamıyorsun?"

Sesi hiç bu kadar somurtkan, bu kadar… nankör olmamıştı.

Hafiza ona küçük, hüzünlü bir gülümseme gönderdi. “Gerekli olan benim şifam değil.”

Yrene, Yükseklerdeki Şifacı'nın da adamın iyileşmesi anlamına gelmediğini biliyordu. Boğazındaki kalınlığa karşı yutkundu.

"Bu bir ruh yarası, Yrene. Ve bu yıllarda iltihaplanmasına izin vermek… Benseni suçlayamaz. Ama daha kötü bir şeye dönüşmesine izin verirsen seni sorumlu tutarım. Ve bunun için senin yasını tutacağım."

Yrene'in dudakları titriyordu ama onları birbirine bastırarak gözlerindeki yanmayı geri kırptı.

Hafiza yumuşak bir sesle, "Testleri bu kuleye tırmanan herkesten daha iyi geçtin," dedi. "Ama bu senin için benim kişisel sınavım olsun. Sonuncusu. Böylece gitmeye karar verdiğinde sana veda edeyim, seni savaşa göndereyim ve

bil ki..." Hafıza elini göğsüne koydu. "Bil ki yol seni nereye götürürse götürsün, karanlık ne kadar karanlık olursa olsun, iyi olacaksın."

Yrene, içinden çıkmaya çalışan küçük sesi yuttu ve onun yerine, batan güneşin son ışığında solgun taşları parıldayan şehre doğru baktı. Healer on High'ın arkasındaki açık pencerelerden lavanta ve karanfillerle kaplı bir gece esintisi içeri girdi, yüzünü serinletti ve Hafiza'nın beyaz saç bulutunu karıştırdı.

Yrene bir elini soluk mavi elbisesinin cebine soktu, parmakları katlanmış parşömen parçasının tanıdık pürüzsüzlüğünü sardı. Hafıza onu kabul ettikten sonra bile belirsizliğin ilk birkaç haftasında, antrenman yaparken onu neredeyse kıracak olan uzun saatler, zor günler ve anlar sırasında, buradaki yelkenlilerde sık sık yaptığı gibi, ona sıkıca sarıldı.

Hayatını kurtaran ve birkaç saat içinde özgürlüğüne kavuşan bir yabancı tarafından yazılmış bir not. Yrene, bazı hanımların en iyi mücevherlerini taktığı gibi yara izlerini taşıyan o genç kadının adını hiç öğrenmemişti. Eğitimli bir katil olan, ancak bir şifacı eğitimi satın alan genç kadın.

O geceden pek çok şey, pek çok güzel şey gelmişti. Yrene bazen bunun gerçekten olup olmadığını merak ediyordu - cebindeki not ve altın incelmişken bile Yrene'nin asla satmadığı ikinci nesne olmasaydı rüyasında gördüğüne inanabilirdi.

Süslü altın ve yakut broş, Antica'nın bütün bloklarından daha değerli.

Adarlan'ın renkleri. Yrene, güzel yüzünde kalıcı morluklar bırakan dayağı atan genç kadının nereden geldiğini hiçbir zaman öğrenememişti, ama Adarlan'dan Yrene'nin yaptığı gibi bahsetmişti. Her şeyini Adarlan'a kaptıran tüm çocukların yaptığı gibi - krallıkları kül, kan ve yıkım içinde kalan o çocuklar.

Yrene parmağını notun üzerinde gezdirdi, orada şu sözler yazılıydı:

Nereye gitmeniz gerekiyorsa - ve sonra bazıları için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

Yrene o ilk gece esintisini, Torre'ye saldığı baharatları ve tuzlu suyu soludu.

Sonunda Hafıza'ya baktı, Yüksekteki Şifacı'nın yüzü sakindi. Hasta.

Yrene reddederse pişman olacaktı. Hafiza boyun eğecekti, ama Yrene biliyordu ki, buradan ayrılsa da, bir şekilde kalmaya karar verse de... pişman olacaktı. Bunu tekrar düşün. Acaba kendisine oldukça zayıf bir şekilde yapılan

olağanüstü iyiliğin karşılığını ödemiş miydi? Acaba annesi bunun hakkında ne düşünürdü.

Ve bu adam Adarlan'dan gelse bile, o kasabın emrini yerine getirse bile...

"Onunla görüşeceğim. Değerlendir onu," diye kabul etti Yrene. Sesi sadece hafifçe titriyordu. O kağıdı cebine sıkıştırdı. "Ve sonra onu iyileştirip iyileştirmeyeceğime karar ver."

Hafize düşündü. Yeterince adil kızım, dedi sessizce. "Yeterince adil."

Yrene titrek bir nefes verdi. "Onu ne zaman göreceğim?"

"Yarın," dedi Hafiza ve Yrene yüzünü buruşturdu. "Kağan senden yarın Lord Westfall'ın odasına gelmeni istedi."

5

Chaol zar zor uyumuştu. Kısmen amansız sıcaktan, kısmen de potansiyel casuslarla ve bilinmeyen tehlikelerle dolu, belki Morath'ın kendisinden bile, geçici bir müttefikin dolu evinde oldukları gerçeğinden ve kısmen de Rifthold'un başına gelenlerden ve onun değer verdiği her şeyden dolayı.

Ve kısmen, şu anda sahip olmasına birkaç dakika kaldığı toplantı nedeniyle.

Nesryn, hasta odası olacak oturma odasında alışılmadık bir sinirle volta attı. Nesryn, alçak kanepeler ve minder kümeleri alanı doldurdu, parlak zeminler yalnızca en kalın ve en iyi dokuma kilimlerle bölündü - batıdaki usta kadın ellerinden, dedi Nesryn. Kağan imparatorluğunun dört bir yanından gelen sanat ve hazineler, sıcakta sarkan saksı avuç içi ve bahçe pencerelerinden ve kapılarından sızan güneş ışığı ile serpiştirilmiş alanı süsledi.

Kağan'ın en büyük kızı, dün akşam yemekte ona sabah onda beyan etmişti. Prenses Hasar — sade ve bir o kadar da sert gözlü. Bir sevimliYanına oturan genç kadın, Hasar'ın gülümsediği tek kişiydi. Sevgilisi veya karısı, sık sık dokunaklı ve uzun bakışlara bakılırsa.

Chaol'a şifacı geldiğinde Chaol'un tam olarak kimi gönderdiklerini merak etmeye bırakıldığını söylerken Hasar'ın şeytani sırıtışında yeterince kenar vardı.

Hala bu insanlardan, bu yerden ne yapacağını bilmiyordu. Bu yüksek ilim şehri, bunca kültür ve tarihin harmanı, barış içinde bir arada yaşamak… Hiç de Adarlan'ın gölgesinde yaşayan, dehşet içinde yaşayan, birbirine güvenmeyen, en büyük suçlarına katlanan öfkeli ve kırık ruhlar gibi değil.

Ona Calaculla ve Endovier'deki kölelerin akşam yemeğinde katledilmesini sormuşlardı.

Ya da yağlı olan Arghun yaptı. Prens, Chaol'un kraliyet muhafızlarına yeni katılanları arasında olsaydı, iyi zamanlanmış birkaç beceri ve salt hakimiyet gösterisi sayesinde onu kolayca hizaya getirebilirdi. Ama burada, işbirlikçi, kibirli prensi dize getirmeye yetkisi yoktu.

Argun, eski Adarlan Kralı'nın neden halkını köleleştirmeyi gerekli gördüğünü bilmek istediğinde bile. Ve sonra onları hayvanlar gibi yere bırakın. Adam neden köleliğin dehşeti ve lekesi hakkında eğitim almak için güney kıtasına bakmamıştı ve onu kurmaktan kaçınmıştı.

Chaol kabalığa varan kısa cevaplar vermişti. Chaol'un Kashin'in ötesinde sevmeye meyilli olduğu tek kişi olan Sartaq, sonunda ağabeyinin sorgulamasından bıkmış ve konuşmayı başka yöne çevirmişti. Neye, Chaol'ün hiçbir fikri yoktu. Arghun'un jilet gibi keskin araştırmaları yüzünden kulaklarındaki uğultuya karşı savaşmakla çok meşguldü. Ve sonra, kağanın büyük salonunda ortaya çıkan her yüzü - kraliyet, vezir veya hizmetçi - izlemekle meşguldü. Siyah halka veya tasma izi yok; dikkat çekmek için garip bir davranış yok.

Bir ara Kashin'e de aynı şeyi söylemek için hafifçe başını salladı. Prens görmemiş gibi yaptı ama gözlerinde uyarı parladı: Bakmaya devam edin .

Böylece Chaol, önündeki yemeğe yarı dikkat ederek, etrafındakilerin her kelimesini, bakışını ve nefesini yarı takip etti.

En küçük kız kardeşlerinin ölümüne rağmen, varisler yemeği canlı hale getirdiler, sohbetler akıyordu, çoğunlukla Chaol'un bilmediği veya tanımadığı dillerde. O salonda vezirler, hizmetçiler ve yoldaşlar tarafından temsil edilen böyle bir krallık zenginliği - şimdi en genç prenses Duva, kendisi de uzak bir ülkeden, hamile karısına yakın duran ve konuşan siyah saçlı, üzgün gözlü bir prensle evlendi. etrafındaki herkese az. Ama Duva ona ne zaman hafifçe gülümsese... Chaol, prensin yüzünü dolduran ışığın sahte olduğunu düşünmüyordu. Ve adamın suskunluğunun suskunluğundan mı, belki de henüz karısının diline ayak uyduracak kadar bilmediğinden mi kaynaklandığını merak etti.

Ancak Nesryn'in böyle bir bahanesi yoktu. Akşam yemeğinde sessiz ve perili olmuştu. Onun banyodan önce banyo yaptığını ancak odasındaki bağırışlar ve çarparak kapanan kapı ve ardından huysuz görünüşlü bir erkek hizmetçinin odasından koşarak çıkması sayesinde öğrenmişti. Adam bir daha geri dönmedi, yerine başka biri de gelmedi.

Chaol'a atanan hizmetçi Kadja, akşam yemeği için giyinmesine yardım etmiş, sonra yatak için soyunmuş ve bu sabah uyanır uyanmaz kahvaltısını getirmişti.

Kağan kesinlikle iyi yemek yemeyi biliyordu.

Enfes bir şekilde baharatlanmış ve kaynatılmış etler, o kadar yumuşaktı ki, hemen kemikten düştüler; çeşitli renklerde otlu pirinç; tereyağı ve sarımsakla kaplanmış gözlemeler; imparatorluğunun dört bir yanındaki üzüm bağlarından ve içki fabrikalarından zengin şaraplar ve likörler. Chaol ikincisini geçmiş, yalnızca kağanın yeni konuklarına gönülsüz bir kadeh kaldırmadan önce sunulan tören kadehini kabul etmişti. Yas tutan bir baba için bu, Chaol'un beklediğinden daha sıcak bir karşılamaydı.

Yine de Nesryn içkisinden bir yudum aldı, yemeğinden zar zor bir ısırık aldı ve süitlerine geri dönmek istemeden önce ziyafet bitene kadar çok az bir dakika bekledi. Kabul etmişti - tabii ki kabul etmişti, ama süiti kapattıklarındaKapılar ve konuşmak isteyip istemediğini sormuştu, hayır demişti. Uyumak istiyordu ve sabah onu görmek istiyordu.

Nesryn'e kendi odasını mı yoksa kendi odasını mı paylaşmak istediğini soracak cesareti göstermişti.

Kapısının kapanması yeterince vurgulayıcıydı.

Böylece Kadja yatağına girmesine yardım etmişti ve o ter içinde, çarşafları geri atmak yerine tekme atabilmeyi dileyerek savrulmuş ve dönmüştü. Zekice hazırlanmış havalandırma sisteminden esen serin esinti bile -kubbeler ve kuleler arasındaki rüzgarı engelleyen kulelerden alınan ve sarayın altındaki kanallarla soğutulan hava, sonra odalar ve salonlar arasında dağılan hava- bile bir rahatlama sağlamamıştı.

O ve Nesryn konuşmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı. Denemişlerdi, genellikle feci sonuçlarla.

Her şeyi sıra dışı yapmışlardı ve onunla arasını düzeltemediği için kendine tekrar tekrar lanet etmişti. Daha iyi olmaya çalışmamak.

Şifacının gelmesini bekledikleri son on dakikadır ona zar zor bakmıştı. Yüzü bitkindi, omuz hizasındaki saçları gevşekti. Kaptan üniformasını giymemişti, bunun yerine her zamanki gece mavisi tuniğine ve siyah pantolonuna geri döndü. Sanki Adarlan'ın renklerinde olmaya dayanamıyormuş gibi.

Kadja onu yeniden deniz mavisi ceketiyle giydirmişti, hatta öndeki tokaları parlatacak kadar ileri gitmişti. Çalışmasında, Rifthold'daki pek çok kale hizmetçisinin çekingenliği ve korkusu gibi değil, sessiz bir gurur vardı.

"Geç kaldı," diye mırıldandı Nesryn. Gerçekten de köşedeki süslü ahşap saat, şifacının on dakika geciktiğini haber veriyordu. "Gelip gelmediğini öğrenmesi için birini aramalı mıyız?"

"Ona zaman ver."

Nesryn kaşlarını çatarak önünde durdu. "Bir an önce başlamamız gerekiyor. Kaybedecek zaman yok."

Chaol bir nefes aldı. "Anladığım kadarıyla evine, ailenin yanına dönmek istiyorsun..."

"Seni acele etmeyeceğim. Ama bir gün bile fark yaratır."

Ağzını tutan gerginlik çizgilerini not etti. İkizlerin kendisininkini işaretlediğine hiç şüphe yoktu. Dorian'ın şimdi nerede olabileceğini düşünmekten ve korkmaktan vazgeçmeye kendini zorlamak, bu sabah saf bir irade çabasıydı. "Şifacı geldiğinde, neden şehirdeki akrabalarının izini sürmüyorsun? Belki Rifthold'daki ailenizden haber almışlardır."

İnce elinin keskin bir dalgası. "İşin bitene kadar bekleyebilirim."

Chaol kaşlarını kaldırdı. "Ve tüm zamanı hızlandırmak?"

Nesryn en yakındaki kanepeye çöktü, altın ipek hafif ağırlığının altında iç çekiyordu. "Buraya sana yardım etmeye geldim - bununla ve davamızla. Kendi ihtiyaçlarım için kaçmayacağım."

"Ya sana bir emir verirsem?"

Sadece başını salladı, siyah saç perdesi hareketle sallanıyordu.

Ve o kesin emri veremeden ağır ahşap kapıya sert bir vuruş sesi geldi.

Nesryn Halha'ya girmek anlamına geldiğini tahmin ettiği bir kelimeyi haykırdı ve yaklaşan ayak seslerini dinledi. Bir set - sessiz ve hafif.

Oturma odasının kapısı bal rengi bir elin baskısıyla açıldı.

Chaol'un ilk fark ettiği şey onun gözleri oldu.

İçeriden aydınlanmış gibi görünen canlı bir altın kahverengi olan o gözlerle muhtemelen sokaktaki insanların ölmesini engelledi. Saçları, ince beline değen uçları hafifçe kıvrılan, koyu altın parıltıları arasında yoğun bir şekilde zengin kahvelerdi.

Çevik bir zarafetle hareket etti, ayakları - pratik siyah terliklerle kaplı - odayı geçerken hızlı ve tereddütsüz, süslü mobilyalara dikkat etmeden ya da umursamadan.

Genç, belki yirmiden bir ya da iki yaş büyük.

Ama o gözler... ondan çok daha yaşlıydı.

Altın kanepenin karşısındaki oymalı ahşap sandalyede durdu, Nesryn ayağa fırladı. Şifacı—çünkü o sakin zarafetle, o berrak gözlerle ve o sade, uçuk mavi muslinle olabileceği başka kimse yoktu.elbise-aralarına baktı. Nesryn'den birkaç santim daha kısaydı, benzer bir incelikle inşa edilmişti, ancak narin yapısına rağmen... Şifacının cömertçe kutsanmış olduğu diğer özelliklere uzun süre bakmadı.

"Torre Çeşme'den misiniz?" Nesryn, Chaol'un kendi dilinde sordu.

Şifacı sadece ona baktı. O olağanüstü gözleri aydınlatan şaşkınlık ve öfke gibi bir şey.

Bir elini elbisesinin cebine soktu ve adam onun bir şey çekmesini bekledi ama orada kaldı. Sanki içindeki bir nesneyi tutuyormuş gibi.

Sürmeye hazır bir geyik değil, savaşma ya da kaçma, olduğu yerde durma, başını eğme ve hücum etme seçeneklerini tartan bir geyik.

Chaol soğuk ve sabit bakışlarını tuttu. Kaptanlık yılları boyunca pek çok genç parayı üstlenmişti - hepsini alt üst etmişti.

Nesryn Halha'da bir şey sordu, kuşkusuz sorusunun tekrarıydı.

Şifacının boğazında ince bir yara izi. Belki üç inç uzunluğunda.

O yarayı ne tür bir silahın verdiğini biliyordu. Bunun neden olabileceğine dair kafasına gelen tüm olasılıklar hoş değildi.

Nesryn onları izleyerek sustu.

Şifacı sadece topuklarının üzerinde döndü, pencerelerin yanındaki masaya yürüdü, oturdu ve köşedeki temiz yığından ona doğru bir parşömen parçası çekti.

Bu şifacılar her kimse, kağan haklıydı: tahtına kesinlikle cevap vermediler. Ya da herhangi bir soyluluk ve güçten etkilenmeyi kendi içlerinde bulurlar.

Bir çekmeceyi açtı, bir cam kalem buldu ve kâğıdın üzerinde tuttu.

"İsim."

Aksanı yoktu - daha doğrusu bu toprakların aksanı.

"Chaol Westfall."

"Yaş."

Aksan. -

"Fenharrow."

Kalemi durdu. "Yaş."

"Fenharrow'dan mısın?"

Evden bu kadar uzakta burada ne yapıyorsun?

Ona soğuk, etkilenmemiş bir bakış attı.

Yutkundu ve "Yirmi üç" dedi.

Bir şeyler karaladı. “Yaralanmanın nerede başladığını açıklayın.”

Her kelime kırpılmıştı, sesi alçaktı.

Davasına atanmak bir hakaret miydi? Buraya çağrıldığında yapacak başka işleri var mıydı? Hasar'ın önceki geceki şeytani gülümsemesini tekrar düşündü. Belki de prenses, bu kadının başucundaki tavrı nedeniyle övülmediğini biliyordu.

"Adın ne?"

Soru, yüzü gerilmeye başlayan Nesryn'den geldi.

Şifacı Nesryn'i içine çekerken hareketsiz kaldı, onu gerçekten fark etmemiş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Sen - buralı mısın?"

"Babamdı," dedi Nesryn. "Adarlan'a taşındı, annemle evlendi ve artık ailem hem orada hem de burada." Onlardan söz edildiğinde etkileyici bir şekilde herhangi bir korku izini sakladı ve ikna edici bir şekilde ekledi, "Benim adım Nesryn Faliq. Ben Adarlan Kraliyet Muhafızları'nın komutanıyım."

Şifacının gözlerindeki o şaşkınlık temkinli bir hal aldı. Ama yine ona baktı.

Kim olduğunu biliyordu. Bakış bunu aktardı - analiz. Bir zamanlar bu unvanı elinde tuttuğunu biliyordu ve şimdi başka bir şeydi. Yani isim, yaş… sorular saçmalıktı. Ya da bazı bürokratik saçmalıklar. İkincisi olduğundan şüpheliydi.

Fenharrow'dan bir kadın, Adarlan'ın sarayından iki üyeyle buluşuyor...

Onu okumak çok uzun sürmedi. Ne gördü. Boğazındaki o iz nereden gelmiş olabilir.

"Eğer burada olmak istemiyorsan," dedi Chaol kabaca, "o zaman başka birini gönder."

Nesryn ona döndü.

Şifacı sadece bakışlarını tuttu. "Bunu yapacak başka kimse yok." Gerisini söylenmemiş sözler söyledi: Ellerinden gelenin en iyisini gönderdiler.

Bu kararlı, kendinden emin duruşuyla bundan hiç şüphesi yoktu. Kalemini tekrar eğdi. "Yaralanmanın nerede başladığını açıklayın."

Sessizliği oturma odasının kapısının sert bir şekilde vurulması böldü. Yaklaşımı duymadığı için kendine küfrederek başladı.

Ama o, yeşil ve altın rengine bürünmüş, kedi gibi sırıtan Prenses Hasar'dı. "Günaydın Lord Westfall. Yüzbaşı Falik." Örgülü saçları her adım attığında

sallanan Hasar, Chaol'un bıkkınlık demeye cüret ettiği bir ifadeyle ona bakan şifacıya doğru yürüdü ve onu iki yanağından öpmek için eğildi. "Normalde bu kadar huysuz değilsin, Yrene."

Orada - bir isim.

" Bu sabah kahvemi unuttum ." Kalın, baharatlı, acı içecek Chaol'un kahvaltısıyla birlikte boğulduğu. Daha sonra sorduğunda Nesryn, kazanılmış bir zevk, demişti.

Prenses masanın kenarına bir tünek aldı. "Dün akşam yemeğe gelmedin. Kashin bunun için somurtuyordu."

Yrene'nin omuzları gerildi. "Hazırlanmam gerekiyordu."

"Yrene Towers çalışmak için kendini Torre'ye mi kilitliyor? Şoktan ölebilirim."

Prensesin ses tonundan yeterince doldurdu. Torre Çeşme'nin en iyi şifacısı bu meşakkatli iş ahlakı sayesinde böyle olmuştu.

Hasar ona baktı. "Hala koltukta mı?"

"İyileşmek zaman alır," dedi Yrene prensese nazikçe. Ses tonuna bir gram boyun eğme ya da saygı duyma. "Daha yeni başlıyorduk."

"Yani bunu yapmayı kabul ettin, öyle mi?"

Yrene prensese keskin bir bakış attı. "Lord'un ihtiyaçlarını değerlendiriyorduk." Çenesini kapılara doğru salladı. "İşim bitince seni bulayım mı?"

Nesryn, Chaol'a etkilenmiş, ihtiyatlı bir bakış attı. Dünyanın en güçlü imparatorluğunun prensesini görevden alan bir şifacı.

Hasar, Yrene'nin altın sarısı saçlarını karıştırmak için öne eğildi. "Tanrılar tarafından kutsanmış olmasaydın, dilini kendim oyardım." Sözler ballı zehirdi. Hasar masadan atlayıp alaycı bir şekilde başını eğmeden önce Yrene sadece belli belirsiz, şaşkın bir gülümseme sundu. "Merak etmeyin Lord Westfall. Yrene sizinkine benzer ve sizinkinden çok daha kötü yaraları iyileştirdi. Sizi tekrar ayağa kaldıracak ve efendinizin teklifini hemen tekrar yapabilecek." Nesryn'i donduran o güzel ayrılık karesiyle prenses ortadan kayboldu.

Dış kapının kapandığını duyduklarından emin olmak için birkaç dakika beklediler.

Chaol'un tek söylediği "Yrene Kuleleri" oldu.

"Ne olmuş yani."

Hafif eğlence gitmişti. İyi.

“His ve hareket eksikliği kalçalarımdan başlıyor.”

Yrene'nin gözleri onlara çevrildi, onun üzerinde dans etti. "Erkekliğini kullanabiliyor musun?"

Kıpırdamamaya çalıştı. Nesryn bile bu samimi soru karşısında gözlerini kırpıştırdı.

"Evet," dedi sıkıca, yanaklarında yükselen sıcaklıkla mücadele ederek.

Aralarına baktı, değerlendirdi. “Bunu tamamlamak için kullandın mı?”

Çenesini sıktı. “Bu nasıl alakalı?” Ve aralarında olanı nasıl toparlamıştı?

Yrene sadece bir şeyler yazdı.

"Ne yazıyorsun?" diye sordu lanet olası sandalyeye, onun elindeki kağıdı yırtıp atmasını engellediği için.

“Dev bir hayır yazıyorum .”

Daha sonra altını çizdi.

"Sanırım şimdi banyo alışkanlıklarımı mı soracaksın?" diye hırladı.

"Listemde sıradaydı."

"Değişmiyorlar," diye ısırdı. "Nesryn'in onaylamasına ihtiyacın yoksa."

Yrene sadece Nesryn'e döndü, kıpırdamadan. "Bununla mücadele ettiğini gördün mü?"

“Do not cevap” diye Nesryn hırladı.

Nesryn bir sandalyeye çöküp sessiz kalacak kadar akıllıydı.

Yrene ayağa kalkıp kalemi bıraktı ve masanın etrafından dolandı. Sabah güneşi saçlarına çarpıyor, kafasından korona şeklinde sekiyordu.

Ayaklarına kapandı. "Çizmelerini çıkaracak mısın yoksa ben mi çıkarayım?"

"Yaparım."

Topuklarının üzerine oturdu ve onun hareketini izledi. Başka bir test. Ne kadar hareketli ve çevik olduğunu anlamak için. Bacaklarının ağırlığı, sürekli pozisyonlarını ayarlamak zorunda kalıyor... Chaol dizini tutarken dişlerini gıcırdattı, ayağını tahta çıtadan kaldırdı ve çizmesini birkaç keskin çekişte çıkarmak için eğildi. Diğeriyle işini bitirince, "Pantolon da mı?" diye sordu.

Chaol nazik olması gerektiğini, ona yardım etmesi için yalvarması gerektiğini biliyordu ama yine de...

"Bir iki içkiden sonra sanırım," dedi Yrene sadece. Sonra omzunun üzerinden şaşkın Nesryn'e baktı. "Üzgünüm," diye ekledi ve kulağa biraz daha az keskin dilli geliyordu.

"Neden ondan özür diliyorsun?"

"Sanırım bugünlerde senin yatağını paylaşma talihsizliğini yaşıyor."

Onun omuzlarına binmemek ve onu sağlıklı bir şekilde sarsmamak için kendine hakim olması gerekiyordu. "Sana bir şey mi yaptım ?"

Bu onu duraklatmış gibiydi. Yrene sadece çoraplarını çekip, çizmelerini attığı yere fırlattı. "Numara."

Yalan. Kokusunu aldı ve tadına baktı.

Ama odaklandı ve Chaol, Yrene'nin onun ince elleriyle ayağını kaldırmasını izledi. Karın kaslarındaki değişimin ötesinde hissetmediği için izledi. Sıkıyor mu yoksa hafifçe tutuyor mu, tırnakları içeri giriyor mu, anlayamadı; bakmadan olmaz. Öyle yaptı.

Dördüncü parmağını bir yüzük süsledi - bir alyans. "Kocanız buralı mı?" Ya da karısı, diye düşündü.

"Ben-" Yüzüğü kaşlarını çatarak gözlerini kırpıştırdı. Cümlesini tamamlamadı.

Evli değil yani. Gümüş yüzük basitti, garnet artık yokbir damlacıktan daha. Rifthold sokaklarında pek çok kadının yaptığını gördüğü gibi, muhtemelen erkeklerin onu rahatsız etmesini engellemek için giyildi.

"Bunu hissedebiliyor musun?" diye sordu Yrene. Her parmağına dokunuyordu.

"Numara."

Diğer ayağında yaptı. "Ve bu?"

"Numara."

Daha önce bu tür sınavlardan geçmişti - hem şatoda hem de Rowan'la.

"İlk yarası," diye araya girdi Nesryn, sanki prensi de hatırlıyormuş gibi, "tüm omurgasıydı. Bir arkadaşının şifa konusunda biraz bilgisi vardı ve elinden geldiğince onu iyileştirdi. Vücudunun üst kısmında yeniden hareket kazandı, ancak kalçaların altında değil."

"Nasıl elde edildi - yaralanma mı?"

Elleri ayağının ve ayak bileğinin üzerinde geziniyor, hafifçe vuruyor ve test ediyordu. Prenses Hasar'ın iddia ettiği gibi, sanki bunu daha önce de yapmıştı.

Chaol hemen cevap vermedi, o dehşet, acı ve öfke anlarını sıraladı.

Nesryn ağzını açtı ama sözünü kesti. "Savaş. Kavga ederken sırtıma bir darbe aldım. Sihirli bir tane."

Yrene'nin parmakları bacaklarını yukarı kaldırıyor, okşayıp sıkıyordu. Hiçbirini hissetmiyordu. Kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Eğer bu kadar çok hareket kazandıysan, arkadaşın yetenekli bir şifacı olmalı."

"Elinden geleni yaptı. Sonra buraya gelmemi söyledi."

Elleri onun uyluklarını itti ve bastırdı ve o onları daha yükseğe kaydırırken az da olsa büyüyen bir korkuyla izledi. Erkekliğindeki yaşamı kendi kendine öğrenmeyi planlayıp planlamadığını sormak üzereydi, ama Yrene başını kaldırdı ve bakışlarıyla karşılaştı.

Bu kadar yakından, gözleri altın bir alevdi. Manon Blackbeak'in soğuk metali gibi değil, asırlık şiddet ve yırtıcı içgüdüleriyle örülmemiş, ama... bir kış

gecesinde uzun süre yanan bir alev gibi. Yrene, "Arkanını görmem gerek," oldu. Sonra sıyrıldı. "En yakın yatağa uzan."

Chaol ona bunu yapmanın o kadar kolay olmadığını hatırlatamadan Nesryn anında harekete geçti ve onu odasına sürükledi. Kadja çoktan yatağını yapmış ve yanındaki masaya bir buket turuncu zambak bırakmıştı. Yrene kokuyu kokladı - sanki nahoşmuş gibi. Sormaktan kaçındı.

Yatakta ona yardım etmeye çalıştığında Nesryn'e el salladı. İdare edebileceği kadar düşüktü.

Yrene kapıda oyalandı, bir elini şilteye, diğerini de koltuğun koluna ve güçlü bir itişle kendini yatakta oturur pozisyona getirirken gözlemledi. Ceketinin üzerindeki yeni cilalanmış düğmelerin her birinin tokasını açtı, sonra da sıyırdı. Altındaki beyaz gömlekle birlikte.

"Yüzü kapalı, sanırım?"

Yrene ona kısa bir baş selamı verdi.

Dizlerini kavrayarak, karnını sıkarak sırt üstü yatarken bacaklarını şiltenin üzerine çekti.

Birkaç kalp atışı boyunca bacaklarını sarstı. Gerçek değil, kontrollü hareket, bunun haftalar önce gerçekleştiği ilk seferden sonra fark etmişti. Yaralanmanın bir etkisi olduğunu anladıktan sonra, göğsündeki ezici ağırlığı hala hissedebiliyordu - bu genellikle kendini çok fazla hareket ettirdiğinde oluyordu.

"Bacaklardaki spazmlar böyle bir yaralanmada sık görülür," dedi Yrene, bunların bir kez daha dinginliğe dönüştüğünü gözlemleyerek. "Bunlar zamanla sakinleşebilir." Karnına dönmesini sessizce hatırlatmak için elini salladı.

Chaol bir ayak bileğini diğerinin üzerine katlamak için otururken hiçbir şey söylemedi, tekrar sırt üstü uzandı ve sonra büküldü, bacakları takım elbisesini takip etti.

Manevraları bu kadar çabuk kavramasından etkilenip etkilenmediğini belli etmedi. Tek kaşını bile kaldırmadı.

Ellerini çenesinin altında birleştirerek omzunun üzerinden baktı ve onun yaklaşmasını izledi, kadın tekrar yürümeye başladığında Nesryn'in oturmasını izledi.

Yrene'i herhangi bir titreşen büyü için taradı. Nasıl görüneceğini,en ufak bir fikri yoktu. Dorian'ınki buz, rüzgar ve yanıp sönen ışıktı; Aelin öfkeli, alevli şarkı söylüyordu, ama şifa sihri… Dışsal bir şey miydi, elle tutulur bir şey miydi? Yoksa sadece kemiklerinin ve kanının tanık olabileceği bir şey mi?

Bir zamanlar bu tür sorulardan vazgeçmişti - hatta bir zamanlar sihrin ona dokunmasına izin verme fikrine bile karşı koyabilirdi. Ama o şeyleri yapan adam o şeylerden korkuyordu... Onu camdan şatonun paramparça harabelerinde bırakmaktan memnundu.

Yrene bir an için onun üzerinde durup sırtını inceledi.

Avuç içi aşağı gelecek şekilde kürek kemiklerinin arasına koyduğunda elleri sabah güneşi kadar sıcaktı. "Burada vuruldun," diye sessizce gözlemledi.

Bir işaret vardı. Kralın darbesinin vurduğu yerde teninde hafif, sıçrayan bir solgunluk. Dorian, gitmeden önce ona iki el aynasıyla bir numara kullandığını göstermişti.

"Evet."

Elleri omurgasının oluğu boyunca gezindi. "Burada dalgalandı, parçalandı ve koptu." Sözler onun için değildi - ama sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, bir transta kayboldu.

O acının hatırasına, onun çağrıştırdığı uyuşukluk ve unutulmaya karşı savaştı.

"Bunu söyleyebilir misin?" Nesrin sordu.

"Hediyem bana söylüyor." Yrene'nin eli sırtının ortasında durdu, itip dürttü. "Korkunç bir güçtü - seni etkileyen şey."

"Evet," tek söylediği buydu.

Elleri aşağı, aşağı indi, ta ki pantolonunun beline birkaç santim inene kadar. Dişlerinin arasından tısladı ve çıplak omzunun üzerinden baktı. "Küçük bir uyarı."

Yrene onu görmezden geldi ve sırtının en alt kısmına dokundu. Hissetmedi.

Sanki omurları sayıyormuş gibi parmaklarını omurgasında gezdirdi. "Buraya?"

"Seni hissedebiliyorum."

Bir adım geri gitti. "Buraya?"

"Hiçbir şey değil."

Sanki yeri zihnine not ediyormuş gibi yüzü asıldı. Sırtının dış kenarlarından başladı, sürünerek, nerede hissetmeyi bıraktığını sordu. Boynunu ve başını ellerinin arasına aldı, bir o yana bir bu yana çevirdi, test etti ve değerlendirdi.

Sonunda hareket etmesini emretti. Kalkmak için değil, yeniden dönmek için.

Yrene göğüslerini, karnının kaslarını ve kaburgalarını dürtüp dürterken Chaol kemerli, boyalı tavana baktı. Pantolonunun altındaki kaslara ulaştı, aşağı inmeye devam etti ve "Gerçekten mi?" Diye sordu.

Yrene ona inanamaz bir bakış attı. “Görmemden özellikle utandığınız bir şey var mı?”

Oh, kesinlikle içinde bir kavga vardı, bu Fenharrow'dan Yrene Kuleleri. Chaol bakışlarını tuttu, içindeki meydan okuma.

Yrene sadece homurdandı. "Kuzey kıtasındaki adamların bu kadar düzgün ve korunaklı olduklarını unutmuştum."

"Ve burada değiller mi?"

"Numara. Bedenler kutlanır, saklanmak için utandırılmaz. Hem erkek hem kadın."

Bu, böyle şeylerden hiç çekinmeyen hizmetçiyi açıklar.

"Akşam yemeğinde bol giyinmiş görünüyorlardı."

"Partilere kadar bekle," dedi Yrene soğukkanlılıkla. Ama ellerini pantolonunun zaten düşük olan belinden kaldırdı. “Erkekliğinizle ilgili harici veya dahili bir sorun görmediyseniz, bakmama gerek yok.”

Tekrar on üç yaşında olduğu ve ilk kez güzel bir kızla konuşmaya çalıştığı duygusuna karşı itti ve "İyi" dedi.

Yrene bir adım geri çekilip gömleğini ona uzattı. Kollarını ve karın kaslarını gererek doğruldu ve üzerine kaydırdı.

"İyi?" Nesryn yaklaşarak sordu.

Yrene ağır, gevşek bir bukle ile oynadı. "Düşünmem lazım. Amirimle konuşun."

En iyisi olduğunu düşündüm, dedi Nesryn dikkatle.

Yrene, "Yetenekli birçok kişiden biriyim," diye itiraf etti. "Ama Yükseklerdeki Şifa beni buna atadı. Önce onunla konuşmak isterim."

"Kötü bir şey mi?" Nesrin istedi. Yaptığı için minnettardı - buna cesareti yoktu.

Yrene sadece ona baktı, bakışları açık ve korkusuzdu. "Kötü olduğunu biliyorsun."

"Ama ona yardım edebilir misin?" Nesryn bu sefer daha keskin bir şekilde itti.

"Daha önce bu tür yaraları iyileştirdim. Ama bu… görülmeye devam ediyor," dedi Yrene, şimdi onun bakışlarıyla buluşarak.

"Ne zaman—ne zaman bileceksin?"

"Düşünmek için zamanım olduğunda."

Karar vermek için, diye fark etti Chaol. Ona yardım edip etmeyeceğine karar vermek istedi.

Yrene'in bakışlarını tekrar tutarak onun en azından anladığını görmesine izin verdi. Nesryn'in bu fikri eğlendirmediğine memnundu. Yrene'in yüz yüze gelse yüzünü duvara dayayacağını hissetmişti.

Ama Nesryn için... şifacılar kusursuzdu. Buradaki tanrılardan biri kadar kutsal. Etikleri tartışılmaz.

"Ne zaman döneceksin?" Nesrin sordu.

Asla , diye neredeyse cevap verecekti.

Yrene ellerini ceplerine soktu. "Bir haber göndereceğim," dedi ve gitti.

Nesryn arkasından baktı, sonra yüzünü ovuşturdu.

Chaol hiçbir şey söylemedi.

Ama Nesryn doğruldu, sonra dışarı fırladı—oturma odasına. Hışırtılı kağıt ve sonra...

Nesryn odasının kapısında durdu, kaşları çatıldı, elinde Yrene'nin kağıdı.

Ona teslim etti. "Bu ne anlama geliyor?"

Kağıtta dört isim yazılıydı, el yazısı dağınıktı.

Olgnia.

Marte.

Rosana.

Josefin.

Birkaç kez yazılmış olan son isimdi.

Tekrar tekrar altı çizilen son isim.

Josefin. Josefin. Josefin .

"Belki de Torre'de yardımcı olabilecek diğer şifacılardır," diye yalan söyledi. "Belki de casusların başka birini önerdiğini duymasından korkmuştur."

Nesryn'in ağzı yana kıvrıldı. "Dönünce ne diyeceğini görelim. En azından Hasar'ın gerekirse izini sürebileceğini biliyoruz." Ya da adı şifacıyı tedirgin eden Kashin. Yrene'i onun üzerinde çalışmaya zorlayacağından değil, ama... faydalı bir bilgiydi.

Chaol kağıdı tekrar inceledi. Bu son ismin ateşli altını çiziyor.

Sanki Yrene buradayken kendine hatırlatma ihtiyacı duymuş gibi. Onun huzurunda. Sanki kim olursa olsun, onları hatırladığını bilmesine ihtiyacı varmış gibi.

Fenharrow'dan başka bir yetenekli genç şifacıyla tanışmıştı. Kralı, onunla birlikte kaçmayı, onlar için daha iyi bir yaşam arayışını düşünecek kadar onu sevmişti. Chaol, gençlikleri sırasında Fenharrow'da neler olduğunu biliyordu. Sorscha'nın orada nelere katlandığını ve Rifthold'da nelere katlandığını biliyordu.

Yıllar boyunca Fenharrow'un yaralı otlaklarından geçmişti. Yanmış ya da terk edilmiş taş kulübeleri görmüştü, çatıları çoktan gitmişti. Sahipleri ya köleleştirildi, öldü ya da başka bir yere kaçtı. Çok çok uzak.

Hayır, Chaol o kağıdı tutarken fark etti, Yrene Towers geri dönmeyecekti.

6

Yaşını biliyordu ama Yrene hala eski kaptanın bu kadar… genç görünmesini beklemiyordu.

O odaya girip onun yakışıklı yüzünü, sertleştirilmiş, geniş hatlarında bir ihtiyat ve umut karışımını görene kadar matematik yapmamıştı.

Kızın kırmızı görmesini sağlayan da bu umuttu. Yanağından kesilen ince yaraya uygun bir yara izi bırakmak için canını yakmıştı.

En korkunç anlamda profesyonellikten uzaktı. Never- asla ona hastaların hiçbirinde doğru çok kaba ve kaba olmuştu.

Neyse ki Hasar geldi, başını hafifçe serinletti. Ama adama dokunmak, ona yardım etmenin yollarını düşünmek ...

Towers kadınlarının son dört neslinin listesini yazmak istememişti. Annesinin bilgilerini kaydediyormuş gibi yaparak annesinin adını tekrar tekrar yazmak istememişti. Kafasındaki ezici kükreme ile yardımcı olmamıştı.

Terli ve tozlu Yrene, yaklaşık bir saat içinde Hafiza'nın ofisine daldı. daha sonra saraydan tıkanmış, dar sokaklardan geçen yürüyüş, sonra burada sonsuz adımlar, bir sonsuzluk.

Geç kalmıştı - bu onun gerçekten profesyonel olmayan ilk anıydı. Randevularına asla geç kalmamıştı. Yine de tam saat onda, kendini onun yatak odasının dışındaki koridorun bir oyuğunda, ellerini yüzünü kapatmış, nefes almakta güçlük çekerken bulmuştu.

Beklediği kadar vahşi biri değildi.

İyi konuşmuştu, askerden çok lord. Gerçi bedeni kesinlikle ikincisine aitti. Kağanın gözde savaşçılarını parmaklarının altındaki kas hissini bilecek kadar yamalamış ve iyileştirmişti. Lord Westfall'ın bronz tenini kaplayan yara izleri,

kasların zor yoldan nasıl kazanıldığı hakkında ciltler dolusu şey söylüyordu. Ve şimdi sandalyeyle dünyayı dolaşmasına yardım etti.

Ve omurgasındaki yara...

Yrene, Yüksek'in ofisindeki Şifacı'nın eşiğinde durduğunda, Hafiza burnunu çeken bir yardımcının yanında oturduğu yerden başını kaldırdı.

"Bir söze ihtiyacım var," dedi Yrene sıkıca, bir eliyle kapı pervazını tutarken.

"İşimiz bittiğinde bir tane alacaksın," diye yanıtladı Hafıza, ağlayan kıza bir mendil uzatarak.

Bazı erkek şifacılar vardı ama Silba'nın hediyesini alanların çoğu kadındı. Ve bu kız, muhtemelen en fazla on dört... Yrene o yaşta kuzeninin çiftliğinde çalışıyordu. Burada olmayı hayal ediyorum . Kesinlikle hayatındaki üzgün kaderi hakkında kimseye ağlamamak.

Ama Yrene dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve dar sahanlıkta duvara yaslanarak bekledi.

Yukarıda iki kapı daha vardı: biri Hafiza'nın kişisel atölyesine açılan kilitli, diğeri Şifacı'nın High'ın yatak odasına açılan bir kapı; birincisi, uçmakta olan bir baykuşla, ikincisi ise dinlenen bir baykuşla oyulmuş. Silba'nın sembolü. Kulenin her yerindeydi - taşa ve tahtaya oyulmuş ve kabartmalı baykuşlar, bazen beklenmedik yerlerde ve sanki uzun zaman önce bir rahip onlara gizli bir şaka olarak kazınmış gibi aptal küçük ifadelerle. Ama Healer on High'ın özel atölyesindeki baykuş...

Kapının üzerinden akan budaklı bir demir dalın üzerine tünemiş olsa da, gökyüzüne sıçramaya hazırlanırken kanatları genişçe açıldı,... tetikte görünüyordu. O kapıdan geçenlerin, belki de uzun süre atölyeye bakanların farkındaydı. Hafıza'dan başka hiç kimse, selefi tarafından verilen anahtarın anahtarına sahip değildi. Rahipler, kadim, yarı unutulmuş bilgi ve aygıtların içlerinde yattığını fısıldadı - dünyaya salıvermektense kilit altında tutmak daha iyi olan doğal olmayan şeyler.

Yrene onların sessiz sözlerine her zaman güldü, ama kendisinin ve birkaç seçkin kişiye, bazı alet ve mobilyaların yaşı dışında hiçbir değeri olmayan bu atölyede Hafiza'ya katılma zevkinin verildiğini söylemedi. hakkında dedikodu yapmak. Ancak Healer on High'ın atölyesinin gizemi, muhtemelen yüzyıllardır olduğu gibi devam etti - Torre'nin bir başka çok sevilen efsanesi, bir rahibeden rahibe geçti.

Yrene yüzünü yelpazeledi, tırmanıştan ve sıcaktan hâlâ nefes nefeseydi. Başını serin taşa dayadı ve yine cebindeki kağıt parçasını aradı. Lordun o yabancının notunu ne sıklıkta aldığını fark edip etmediğini merak etti. Bir silaha uzandığını düşünseydi. Her şeyi görmüş, her nefesinin farkındaydı.

Bunun için eğitilmiş bir adam. Ölü krala hizmet etmiş olsaydı, öyle olmalıydı. Tıpkı bu kıtanın çocuğu olan Nesrin Falik'in, yabancılara hiç de iyi davranmamış bir bölgenin kralına hizmet etmesi gibi.

Yrene buna bir anlam veremiyordu. Aralarındaki gerginlik ve rahatlıktan anladığı gibi, romantik bir bağ vardı. Ama ne dereceye kadar… Önemli değildi. Lordun ihtiyaç duyacağı duygusal iyileşme dışında. Duygularını, korkularını, umutlarını ve acılarını dile getirmeye alışık olmayan bir adam - bu kadarı açıktı.

Sonunda Hafıza'nın ofisinin kapısı açıldı ve rahibe, Yrene'ye özür diler gibi gülümseyerek, kırmızı burunlu ve cam gözlü dışarı çıktı.

Yrene burnunun içinden iç çekti ve gülümseyerek karşılık verdi. Az önce ofise giren kişi o değildi. Hayır, ne kadar meşgul olsa da, Yrene her zaman yardımcılara, özellikle de yurdunu özleyenlere zaman ayırmıştı.

O ilk günlerde aşağıdaki yemekhanede hiç kimse onun yanına oturmamıştı.

Yrene hâlâ o yalnız yemekleri hatırlıyordu. İki gün sonra kırıldığını ve yemeğini yer altındaki geniş şifacıların kütüphanesine götürmeye başladığını hatırladı, sadece ara sıra cıvalı Baast Kedisi ve oymalı baykuşla birlikte böyle şeyleri yasaklayan sert sırtlı kütüphanecilerden saklandı.

Yrene, dersleri, oturacak bir yer bulma ihtimalini daha az yıldırıcı kılacak kadar tanıdık topladıktan sonra yemekhaneye dönmüştü, tanıdık ve gülümseyen yüzler görmek ona kütüphaneyi ve esrarengiz kedileri araştırma dışında her şey için geride bırakmaya yetecek cesareti veriyordu.

Yrene yardımcının omzuna dokundu ve fısıldadı, "Bu sabah aşçı bademli kurabiye yaptı. Çıkışta kokularını aldım. Ona altı tane istediğimi söyle, ama bunlardan dördünü kendine al." Kıza göz kırptı. "Diğer ikisini benim için odamda bırakın."

Kız ışınlandı, başını salladı. Cook, belki de Yrene'nin Torre'deki ilk arkadaşıydı. Yrene'yi tek başına yemek yerken görmüş ve tepsisine fazladan ikramlar koymaya başlamıştı. Onları odasında bırakarak. Hatta kütüphanedeki en sevdiği gizli yerde. Yrene, geçen yıl Cook'a torununu üzerine çöken sinsi bir akciğer

hastalığından kurtararak borcunu ödemişti. Ne zaman karşılaşsalar Cook hâlâ ağlıyordu ve Yrene ayda bir kızın evine uğrayıp onu kontrol etmeyi akıl etmişti.

Gittiğinde, birinden kıza bakmasını istemesi gerekecekti. Kurduğu bu hayattan kendini koparmak… Kolay bir iş olmayacaktı. Ve az miktarda suçluluk duymadan gel.

Yrene hâlâ burnunu çeken yardımcının geniş sarmal merdivenlerden aşağı atlamasını izledi, sonra derin bir nefes aldı ve uzun adımlarla Hafiza'nın ofisine girdi.

"Genç lord tekrar yürüyecek mi?" Hafıza alnında beyaz kaşlarıyla selam vererek sordu.

Yrene her zamanki sandalyesine kaydı, az önce boşalan kıza göre koltuk hala sıcaktı.

"Yapacak. Yaralanma, geçen kış iyileştirdiğimin neredeyse ikizi. Ama zor olacak."

“İyileşme konusunda mı, yoksa sen mi?”

Yrene kızardı. "Ben... kötü davrandım."

"Bu beklenecekti."

Yrene alnındaki teri sildi. "Sana ne kadar kötü olduğunu söylemekten utanıyorum."

"O zaman yapma. Bir dahaki sefere daha iyisini yapın, bunu başka bir ders olarak ele alacağız.”

Yrene, ağrıyan bacaklarını yıpranmış halıya uzatarak sandalyesinde çömeldi. Hafıza'nın hizmetçileri ne kadar yalvarsalar da kırmızı-yeşil halıyı değiştirmeyi reddetti. Kendinden önceki son beş kişi için yeterince iyiydi ve onun için de yeterince iyiydi.

Yrene, açık pencerelerin ardındaki bulutsuz güne bakarak başını koltuğun yumuşak arkalığına dayadı. "Sanırım onu iyileştirebilirim," dedi, Hafiza'dan çok kendi kendine. "İş birliği yaparsa, onu tekrar yürütebilirim."

"Peki işbirliği yapacak mı?"

“Kötü davranan sadece ben değildim” dedi. "Adarlan'lı olmasına rağmen, doğası gereği bu olabilir."

Hafize bir kahkaha attı. "Ona ne zaman döneceksin?"

Yrene tereddüt etti.

“Sen edecek yapmayacaksın, return?” Hafize itti.

Yrene, sandalyenin kolunun güneşte beyazlamış ipliklerini aldı. "Zordu - ona bakmak, aksanını duymak ve..." Elini hareket ettirdi. "Fakat haklısın. Denemeliyim. Keşke Adarlan bunu bana karşı asla kullanmayabilir.”

"Yapmalarını mı bekliyorsun?"

"Hatırlayabilecek güçlü arkadaşları var. Arkadaşı, Muhafızların yeni Kaptanı. Ailesi buradan geliyor ama o onlara hizmet ediyor.”

"Peki bu sana ne anlatıyor?"

Her zaman bir ders, her zaman bir sınav. "Bana diyor ki..." Yrene bir nefes verdi. "Bu bana sandığım kadar çok şey bilmediğimi söylüyor." Doğruldu. “Ama aynı zamanda onları hiçbir günahtan bağışlamaz.”

Yine de hayatında pek çok kötü insanla tanışmıştı. Aralarında yaşadı, onlara hizmet etti, Innish. Lord Westfall'ın kahverengi gözlerine bir kez bakmıştı ve içten içe onun onlardan biri olmadığını biliyordu. Arkadaşı da değildi.

Ve yaşıyla birlikte... Bunca vahşet işlendiğinde daha çocuktu. Hâlâ bir rol oynayabilirdi ve son yıllarda daha pek çok şey yapılmıştı - bu düşünce onu hasta etmeye yetecek kadar - ama...

"Omurgasındaki yaralanma," dedi Yrene. "Bazı kötü bir büyünün yaptığını iddia ediyor."

Büyüsü sıçrayan işarete karşı geri tepmişti. Kıvrılmış.

"Ah?"

Titredi. “Ben hiç… Hiç böyle bir şey hissetmedim . Sanki çürümüş, ama boş. En uzun kış gecesi kadar soğuk.”

"Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım."

Yrene homurdandı, kuru mizah için minnettardı. Gerçekten de Hafıza hiç bu kadar kar görmemişti. Antica'nın yıl boyu süren ılıman iklimiyle, bu iki yılda kışa en yakın oldukları şey, belki de bir sabah lavanta ve limon ağaçlarının üzerinde parıldayan bir don kabuğuydu.

"Öyleydi..." Yrene o yara izinin içinde hâlâ tutulan yankının hatırasını sildi. "Daha önce karşılaştığım sihirli bir yara değildi."

“Omurgasının iyileşmesini etkiler mi?”

"Bilmiyorum. Henüz gücümle araştırmayı denemedim ama… Sana haber vereceğim.”

"Senin emrindeyim."

"Bu benim son sınavım olsa bile mi?"

"İyi bir şifacı," dedi Hafiza gülümseyerek, "ne zaman yardım isteyeceğini bilir."

Yrene dalgın dalgın başını salladı. Ve eve, savaşa ve kan dökülmesine geri döndüğünde, kime dönecekti?

"Geri döneceğim," dedi Yrene sonunda. "Yarın. Bu gece kütüphanede omurilik yaralanmalarına ve felçlere bakmak istiyorum."

"Cook'a seni nerede bulacağını bildireceğim."

Yrene, Hafiza'ya alaycı bir sırıtış attı. "Senden hiçbir şey kaçmaz, değil mi?"

Hafiza'nın bilmiş bakışları rahatlatıcı değildi.

resim

Şifacı o gün geri dönmedi. Nesryn bir saat daha bekledi, sonra iki, Chaol zamanını oturma odasında okuyarak doldurdu, sonunda ailesini göreceğini ilan etti.

Teyzesini, amcasını ve çocuklarını görmeyeli yıllar olmuştu. Hâlâ son ziyaret ettiği evde olmaları için dua etti.

Zar zor uyumuştu. İçini harap eden düşünceler sayesinde açlık ya da bitkinlik gibi şeyleri zar zor düşünebiliyor ya da hissedebiliyordu.

Cevap eksikliğiyle şifacı onu yatıştırmamıştı.

Ve bugün kağan veya çocukları ile resmi bir toplantı planlanmadan…

"Kendimi eğlendirebilirim, biliyorsun," dedi Chaol, kitabını kucağına koyarak Nesryn tekrar giriş kapısına bakarken. "Yapabilseydim sana katılırdım."

"Yakında başaracaksın," diye söz verdi. Şifacı, onlara bir parça umut vermeyi reddetmesine rağmen yeterince yetenekli görünüyordu.

Kadın onlara yardım edemezse, Nesryn başka birini bulurdu. Ve başka. Yükseklerdeki Şifacıya yardım etmesi için yalvarması gerekse bile.

"Git Nesryn," diye emretti Chaol. "Yapana kadar huzur bulamayacaksın."

Boynunu ovuşturdu, sonra altın kanepedeki yerinden kalktı ve ona doğru yürüdü. Ellerini şu anda açık bahçe kapılarının yanında duran sandalyesinin iki koluna dayadı. Yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, günlerdir olmadığı kadar yakınlaştırdı. Kendi gözleri... bir şekilde daha parlak görünüyordu. Dünden biraz daha iyi. "Mümkün olan en kısa sürede geri geleceğim."

Ona sakin bir gülümseme verdi. "Acele etmeyin. Aileni gör." Annesini ya da erkek kardeşini yıllardır görmediğini söylemişti ona. Babası… Chaol babası hakkında konuşmadı.

"Belki," dedi sessizce, "şifacı için bir cevap alabiliriz."

Ona göz kırptı.

"Tamamlanma hakkında" diye mırıldandı.

O kadar hızlı, ışık gözlerinden yanıp söndü.

O hızla geri çekildi. Neredeyse üstüne atladığında onu teknede durdurmuştu. Ve gömleği önceki olmadan onu görünce sırtüstü, midesine boyunca dalgalanan bu kaslar ... Neredeyse izin şifacı yalvardım etmişti onu teftiş yapmak.

Acınası. Yine de, arzularından kaçınmakta hiçbir zaman özellikle iyi olmamıştı . O yaz onunla yatmaya başlamıştı çünkü ilgisinin onu çektiği yere direnmenin bir anlamı yoktu. Onunla ilgilenmemiş olsa bile, şimdi olduğu gibi değil.

Nesryn elini saçlarının arasından geçirdi. "Akşam yemeğine dönerim."

Chaol ona el salladı ve o odadan çıktığında çoktan kitabını okumaya başlamıştı.

Hiçbir söz vermemişlerdi, diye hatırlattı kendine. Eğilimlerinin onu yanında olmaya, onu onurlandırmaya yönelttiğini biliyordu ve bu yaz, o şato çöktüğünde ve onun öldüğünü sandığında… Böyle bir korkuyu hiç yaşamamıştı. Aelin'in alevi onu ölümden kurtarana ve Nesryn onun da onu bağışlaması için dua edene kadar o anlarda olduğu gibi asla dua etmemişti.

Nesryn, şehrin kapılarını nerede bulacağını belli belirsiz hatırlayarak saray salonlarında uzun adımlarla yürürken o günlerin düşüncelerini susturdu. Ne istediğini sanmıştı, en önemli olanı neydi - ya da olmuştu. Kağan haberi söyleyene kadar.

Ailesini terk etmişti. Orada olmalıydı. Çocukları korumak için yaşlanan babasını, sert ve gülen kız kardeşini koruyun.

"Kaptan Falik."

Nesryn, hâlâ yanıtlamaya pek alışık olmadığı bu güzel sesle durakladı. Düz devam ederse onu ön kapılara götürecek olan saray kavşaklarından birinde duruyordu. İçeri girerken geçtikleri her çıkışı işaretlemişti.

Ve onun koridorunu ikiye bölen koridorun sonunda Sartaq vardı.

Dünün güzel kıyafetleri gitmişti. Prens şimdi dar deriler giyiyordu, omuzları basit ama sağlam bir zırhla kaplanmış, bilekler, dizler ve incikler güçlendirilmişti. Göğüs zırhı yok. Uzun siyah saçları arkaya örülmüştü, ince bir deri kayış onları bağlıyordu.

Derin bir şekilde eğildi. Kağanın diğer çocukları için alacağından daha düşük. Ama bir gün Adarlan'ın müttefiki olabilecek bir varis olduğu söylentisi için—

Eğer hayatta kaldılarsa.

Aceleniz vardı, dedi Sartaq, onun uzun adımlarla aşağı indiği koridoru fark ederek.

“Ben—şehirde ailem var. Onları görmeye gidiyordum.” İsteksizce ekledi, "Majestelerinin bana ihtiyacı yoksa."

Yüzünü buruk bir gülümseme kapladı. Ve kendi dilinde cevap verdiğini fark etti. Onların dili. “Kadara'ya binmeye gidiyorum. Benim ruk'um," diye açıkladı, onun diline de düşerek.

"Biliyorum," dedi. "Hikayeleri duydum."

“Adarlan'da bile mi?” Bir kaşını kaldırdı. Bir savaşçı ve bir büyücü. Tehlikeli bir kombinasyon, ancak bir eşten bahsettiğini hatırlayamıyordu. Gerçekten de parmağında hiçbir yüzük yoktu.

"Adarlan'da bile," dedi Nesryn, ancak sokaktaki sıradan bir insanın bu tür hikayeleri bilmeyebileceğinden bahsetmedi. Ama onun evinde… Ah, evet. Ona Kanatlı Prens derlerdi.

"Sana eşlik edebilir miyim? Sokaklar benim için bile bir labirent.”

Cömert bir teklifti, bir onurdu. "Seni göklerden ayırmam." Keşke böyle erkeklerle nasıl konuşulacağını bilmediği için - iktidara doğup büyümüş, iyi hanımlara ve entrikacı politikacılara alışmıştı. Efsaneye göre, ruk binicileri her yerden gelebilirdi.

Sartaq, "Kadara beklemeye alışık," dedi. "En azından seni kapıya kadar götürmeme izin ver. Bugün yeni bir muhafız var ve onlara tekrar içeri girebilmeniz için yüzünü işaretlemelerini söyleyeceğim."

Çünkü kıyafetleriyle, süslenmemiş saçlarıyla… Muhafızlar gerçekten geçmişine izin vermeyebilir. Ki bu... incitici olurdu. "Teşekkür ederim," dedi ve yanına adım attı.

Açık pencerelerden birinden akan beyaz pankartların yanından geçerken sessiz kaldılar. Chaol dün ona Kashin'in en küçük kız kardeşlerinin ölümünün kötü bir oyundan kaynaklandığına dair endişesini - Perrington'ın ajanlarından birinin sorumlu olabileceğinden bahsetmişti. İçine bir korku tohumu ekmek yeterliydi. Karşılaştığı her yüzü işaretlemek için her gölgeye bakın.

Yanında yumuşak bir adım atan Nesryn, o pankartlar havada uçuşurken Sartaq'a baktı. Ancak prens, vezirlerin altın kaftanları içinde eğilerek selam veren birkaç erkek ve kadına başını salladı.

Nesryn kendini "Gerçekten otuz altı tane var mı?" diye sorarken buldu.

"Sayıya karşı bir hayranlığımız var, yani evet." Homurdandı, ses pek prenslere benzemiyordu. "Babam onları yarıya indirmeyi tartıştı, ama tanrıların gazabından siyasi sonuçlardan daha çok korktu."

Kendi dilini duymak ve konuşmak, taze bir sonbahar havası soluğu gibiydi. Norm olması ve alay edilmemesi için. Buraya gelirken hep böyle hissetmişti.

"Lord Westfall şifacıyla görüştü mü?"

Gerçekte bir zarar yok, diye karar verdi ve Nesryn, "Evet. Yrene Kuleleri."

"Ah. Ünlü Altın Leydi."

"Ah?"

"Çarpıcı, değil mi?"

Nesrin hafifçe gülümsedi. "Onu tercih ediyorsun, anlıyorum."

Sartak güldü. "Ah, cesaret edemem. Kardeşim Kashin bundan pek hoşlanmazdı."

"Bir ekleri var mı?" Hasar da bunu ima etmişti.

"Onlar arkadaş ya da öyleydiler. Aylardır konuştuklarını görmedim ama ne olduğunu kim bilebilir? Gerçi sana söylediğim için mahkeme dedikodularından daha iyi değilim sanırım."

"Onunla çalışıp çalışmadığımızı bilmek yine de faydalı."

"Lord Westfall hakkındaki değerlendirmesi olumlu muydu?"

Nesrin omuz silkti. "Onaylamakta tereddüt etti."

"Birçok şifacı bunu yapacak. Umut vermeyi ve onu almayı sevmezler." Örgüsünü omzuna attı. "Yrene'nin geçen kış Kashin'in Darghan binicilerinden birini çok benzer bir yaralanmadan iyileştirdiğini de söyleyeceğim. Ve şifacılar, halkımızın at kabileleri ve benim rukhinim arasındaki bu tür yaraları uzun zamandır onardılar. Ne yapacaklarını bilecekler."

Nesryn, ana avluya ve saray kapılarına açılan açık kapılar gibi ilerideki parlaklık alevlenirken filizlenen umudu yuttu. "Ne zamandan beri ruk binicisisin, Prens?"

"Hikayeleri duyduğunu sanıyordum." Mizah yüzünde dans ediyordu.

"Sadece dedikodu. Ben gerçeği tercih ederim."

Sartaq'ın kara gözleri ona sabitlendi, sarsılmaz odakları, onu çok sık almadığı için mutlu etmeye yetti. Korkudan değil, ama… o bakışın ağırlığının tamamen üzerinizde olması rahatsız ediciydi. Bir kartalın bakışıydı - bir ruk'un bakışı. Keskin ve delici.

"Babam hepimizi dağa çıkardığında on iki yaşındaydım. Ve gizlice kaçıp kaptanın kendi ruk'una tırmanıp gökyüzüne yükselip beni kovalamalarını isteyince... Babam bana, eğer kayalara sıçrasaydım, aptallığım yüzünden ölmeyi hak ettiğimi söyledi. Ceza olarak, tam bir aptal olmadığımı kanıtlayana kadar rukhinler arasında yaşamamı emretti - bir ömür, diye önerdi.

Nesryn sessizce güldü ve büyük avluya çıktıklarında güneş ışığına karşı gözlerini kırpıştırdı. Süslü kemerler ve sütunlar flora ve fauna ile oyulmuştur, saray arkalarında bir dev gibi yükseliyordu.

"Neyse ki, aptallıktan ölmedim ve onun yerine ata binmeyi, onların yaşam tarzını sevmeye başladım. Prens olduğum için bana cehennemi yaşattılar ama çok geçmeden cesaretimi kanıtladım. Kadara ben on beş yaşındayken yumurtadan çıktı ve onu kendim büyüttüm. O zamandan beri başka bir bineğim olmadı." Gurur ve sevgi o oniks gözleri parlattı.

Yine de Nesryn ve Chaol ondan bunu almasını ister, yalvarırlardı. sevgili binek wyverns'e karşı kendi ağırlığının kat kat daha fazla ve sonsuz bir güçle savaşa girer. Kuyruklarında zehirle. Midesi bulandı.

Devasa çivili bronz levhalara oyulmuş küçük bir kapı olan yüksek ana kapılara ulaştılar, saraya gidip gelen yayaların ayak işleri için koşuşturmasına izin vermek için açık bırakıldı. Nesryn, Sartaq onu görev başındaki ağır silahlı muhafızlarla tanıştırıp sınırsız giriş izni vermelerini emrederken hareketsiz kaldı. Muhafızlar her biri yumruklarını kalbinin üzerinde tutarak boyun eğdiklerinde, sırtlarının üzerinden geçen kılıçların kabzalarında güneş parlıyordu.

Chaol'un onlara -saray muhafızlarına ve rıhtımdakilere- nasıl zar zor bakabildiğini görmüştü.

Sartaq onu küçük kapıdan geçirdi, kapının bronzu neredeyse bir ayak kalınlığındaydı ve şehrin sokaklarının labirentine inen geniş, Arnavut kaldırımlı caddeye çıktı. Güzel evler ve daha fazla muhafız, sarayın gölgesinde oturmak

isteyen zenginlerin konutları olan çevredeki sokaklara dizildi. Ancak caddenin kendisi iş veya eğlence amaçlı insanlarla doluydu, hatta saraya aval aval bakmak için buraya kadar tırmanan ve şimdi Nesryn ve Sartaq'ın bir bakış atmak için geçtiği küçük kapıdan içeri bakmaya çalışan bazı gezginler bile vardı. avlu ötesinde. Yanındaki prensi kimse tanımıyor gibiydi - gerçi sokaktaki ve kapıdaki muhafızları tanıyordu, her nefesi ve sözü izliyordu.

Sartaq'a bir bakış attığında, prensin de sanki sıradan bir adammış gibi kapıların arkasında dururken çevresinin gayet iyi farkında olduğundan hiç şüphesi yoktu. Gürültüyü dinleyerek önündeki kalabalık sokakları inceledi. Ailesinin evine şehrin öbür ucundan yürüyerek ulaşmak bir saat sürerdi, ancak tıkanmış trafik nedeniyle arabada ya da at sırtında daha da uzun sürerdi.

"Bir refakatçiye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

Nesryn'i yan yan seyrederken bulduğunda, Nesryn'in ağzına yarım bir gülümseme yerleşti. "Kendi başıma idare edebilirim Prens, ama bu onur için teşekkür ederim."

Sartaq, hızlı bir savaşçı değerlendirmesi yaparak ona baktı. Gerçekten de saray surlarının ötesine geçerken korkacak pek az şeyi olan bir adamdı. “Zamanınız veya ilginiz varsa, gezmeye gelmelisiniz. Oradaki hava açık - buradaki toz ve tuzlu su gibi değil."

Dinleyen kulakların duymayabileceği bir yerde yeterince açın.

Nesrin derin bir şekilde eğildi. "Bunu çok sevmeliyim."

Güneşli caddede yürürken, geçit için savaşan arabalardan ve araçlardan kaçarken prensin hala onu izlediğini hissetti. Ama arkasına bakmaya cesaret edemedi. Neden olduğundan tam olarak emin değildi.

7

Chaol, Kadja'yı çağırmadan önce Nesryn'in otuz dakika kadar gitmesini bekledi. Dış koridorda bekliyordu ve adını seslendikten birkaç dakika sonra süitine girdi. Fuayede oyalanarak hizmetçi kızın yaklaştığını izledi, adımları hafif ve hızlı, emrini beklerken gözleri yere eğikti.

"Senden bir ricam var," dedi yavaş ve net bir şekilde, Dorian'ın üzerinde çalıştığı yıllarda Halha'yı öğrenmediği için kendine küfrederek.

Aldığı tek cevap çenesini sıvazlamaktı.

Rifthold'a yapılan saldırıyla ilgili herhangi bir haber olup olmadığını görmek için rıhtıma, nereden bilgi gelirse oraya gitmeni istiyorum. Kadja dün taht odasındaydı - şüphesiz duymuştu. Ve Nesryn dışarıdayken biraz araştırma yapmasını istemeyi tartışmıştı, ama eğer haberler kötüyse... onun bunu tek başına öğrenmesini istemiyordu. Onu tek başına taşıyarak, ta saraya kadar. "Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kadja başını aşağıda tutmasına rağmen sonunda gözlerini kaldırdı. "Evet," dedi basitçe.

Muhtemelen bu saraydaki asillerden veya vezirlerden birine cevap verdiğini biliyordu. Ancak daha fazla bilgi istemesi, kesinlikle işaretlenmesi gereken bir ayrıntı olsa da, davası için herhangi bir tehdit oluşturmuyordu. Ve eğer ülkesi için endişelenmeyi zayıf ya da aptalca bulurlarsa cehenneme gidebilirler.

"Güzel," dedi Chaol, altındaki sandalye bir ayağını ileri doğru çevirirken inleyerek ve sese, sessiz vücuduna kaşlarını çatmamaya çalıştı. "Ve senden isteyeceğim bir iyilik daha var."

resim

Nesryn'in ailesiyle meşgul olması, onun boş durması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Ancak Kadja onu Argun'un odasına yatırırken, bu toplantı için Nesryn'in dönüşünü beklemesi gerekip gerekmediğini merak etti.

En yaşlı prensin giriş odası, Chaol'un tüm süiti kadar büyüktü. Uzun, oval bir alandı, uzak ucu pırıl pırıl bir çeşmeyle süslenmiş ve bir çift beyaz tavus kuşunun devriye gezdiği bir avluya açılıyordu. Karlı tüyleri arduvaz karoların üzerinde gezinirken, narin taçları her adımda sallanırken onların yanından geçişlerini izledi.

"Çok güzeller, değil mi?"

Solda bir dizi mühürlü oymalı kapı açılmış, ince yüzlü, soğuk gözlü prensin dikkatini kuşlara vermiş görünüyordu.

"Muhteşem," diye itiraf etti Chaol, adamın gözünün içine bakmak için başını yukarı eğme şeklinden nefret ederek. Ayakta olsaydı, bu toplantı sırasında

bedenini kendi avantajına kullanabilecek, dört santim daha uzun olacaktı. Ayakta olsaydı-

O yolda devam etmesine izin vermedi. Şimdi değil.

"Onlar benim değerli çiftim," dedi Arghun, Chaol'un ana dilini tamamen akıcı bir şekilde kullanarak. "Ülkemdeki ev onların yavrularıyla dolu."

Chaol bir cevap aradı, Dorian veya Aelin'in sahip olabileceği bir şey. kolayca tedarik edildi, ancak hiçbir şey bulunamadı. Kesinlikle anlamsız ve samimiyetsiz gelmeyen hiçbir şey . Bu yüzden, "Eminim güzeldir" dedi.

Argun'un ağzı yukarı kıvrıldı. "Yılın belirli noktalarında çığlıklarını görmezden gelirseniz."

Chaol çenesini sıktı. Halkı Rifthold'da ölüyordu , eğer ölmediyse ve yine de çığlıklar atarak, kuşları tavlamakla ilgili laflar yağdırıyordu... Yapacağı şey bu muydu?

Daha fazla savuşturmak mı yoksa konuya girmek mi gerektiğini tartıştı, ancak Argun, "Sanırım şehriniz hakkında ne bildiğimi sormak için buradasınız," dedi. Prensin soğuk bakışı sonunda ona dikildi ve Chaol bakışı tuttu. Bu -bakma yarışması- yapabileceği bir şeydi. Hem asi gardiyan hem de saray mensubu ile bol miktarda vardı.

"Bilgileri babana verdin. Saldırının ayrıntılarını size kimin verdiğini bilmek istiyorum."

Eğlence, prensin koyu kahverengi gözlerini aydınlattı. "Kör bir adam."

"Halkım acı çekiyor. Elimden geldiğince bilmek istiyorum."

"Pekala," dedi Argun, zümrüt rengi tuniğinin üzerindeki altın işlemeye yapışan bir tiftiği seçerek, "dürüst olmak gerekirse, sana kesinlikle hiçbir şey söyleyemem."

Chaol gözlerini kırpıştırdı—bir kez ve yavaşça.

Argun, elini dış kapılara doğru uzatarak devam etti, "İzleyen çok fazla göz var Lord Westfall ve seninle görülmem, ne tartıştığımız önemli değil, iyi ya da kötü bir mesaj gönderiyor. Bu yüzden ziyaretinizi takdir etsem de, gitmenizi rica edeceğim." Kapıda bekleyen hizmetçiler, muhtemelen onu uzaklaştırmak için öne çıktılar.

Ve bir tanesinin ellerini koltuğunun arkasına doğru uzattığını görünce...

Chaol, hizmetçiye dişlerini göstererek ölmesini engelledi. "Yapma."

Adamın dilini konuşup konuşmadığı, yüzündeki ifadeyi açıkça anlamıştı.

Chaol, prense döndü. "Gerçekten bu oyunu oynamak istiyor musun?"

"Oyun değil," dedi Arghun basitçe, ofise doğru uzun adımlarla ilerlerken. kenetlenmişti. "Bilgi doğru. Casuslarım eğlendirmek için hikayeler icat etmezler. Sana iyi günler."

Ve sonra prensin ofisinin çift kapıları mühürlendi.

Chaol, Argun konuşmaya başlayana kadar bu kapılara vurmayı tartıştı, belki yumruğunu da prensin yüzüne vurdu, ama… arkasındaki iki hizmetçi bekliyordu. Seyretme.

Rifthold'da birinin yalan söylediğini anlayacak kadar saraylıyla tanışmıştı. Bu duyular, son birkaç aydır onu olağanüstü bir şekilde başarısızlığa uğratmış olsa bile. Aelin'le birlikte. Diğerleri ile. Herşeyle.

Ama Argun'un yalan söylediğini düşünmüyordu. Herhangi biri hakkında.

Rifthold görevden alınmıştı. Dorian kayıp kaldı. Halkının kaderi bilinmiyor.

Adam ona odasına kadar eşlik etmek için ayağa kalktığında hizmetçiyle bir daha kavga etmedi. Ve bu onu her şeyden çok kızdırmış olabilir.

resim

Nesryn akşam yemeğine dönmedi.

Chaol, kağanın, çocuklarının veya otuz altı şahin gözlü vezirin, koridorlardan birinden çıkıp büyük salonda onlara katılmadığı için her geçen dakika onu mahveden endişenin kokusunu almasına izin vermedi. Tek kelime etmeden saatlerce gitmişti.

Kadja bile akşam yemeğinden bir saat önce dönmüştü ve dikkatle sakin yüzüne bir bakış ona her şeyi anlatmıştı: Rıhtımda Rifthold'a yapılan saldırı hakkında da yeni hiçbir şey öğrenmemişti. O yalnızca Arghun'un iddia ettiği şeyi doğruladı: kaptanlar ve tüccarlar, Rifthold'u geçen ya da zar zor kaçan güvenilir

kaynaklarla konuşmuştu. Saldırı gerçekten gerçekleşmiş, can kaybı veya şehrin durumu hakkında kesin bir rakam verilmemişti. Güney kıtasından tüm ticaret durduruldu - en azından Rifthold'a ve şehrin yakınından geçmesi gereken kuzeydeki herhangi bir yere. Dorian'ın kaderi hakkında hiçbir haber gelmemişti.

Üzerine baskı yapıyor, onu daha da ağırlaştırıyordu, ama akşam yemeği için giyinmeyi bitirip Nesryn'in bunu yapmadığını öğrenince, bu kısa sürede ikincil hale geldi. ulaşmış. Sonunda teslim oldu ve Kadja'nın onu kağanın büyük salonundaki ziyafete götürmesine izin verdi, ancak uzun dakikalar geçtiğinde ve Nesryn hala dönmediğinde, etkilenmemek için bir çabaydı.

Ona her şey olabilirdi. Herhangi bir şey. Özellikle Kashin'in merhum kız kardeşiyle ilgili teorisi doğruysa. Morath'ın ajanları zaten buradaysa, kendisinin ve Nesryn'in gelişini öğrenir öğrenmez onları avlamaya başladıklarından hiç şüphesi yoktu.

Bugün dışarı çıkmadan önce bunu düşünmeliydi. Kendi lanet sorunlarının ötesini düşünmeliydi. Ancak onu aramak için bir muhafız gönderilmesini talep etmek, yalnızca potansiyel düşmanlara en çok neye değer verdiğini söylerdi. Nereye saldırılır.

Böylece Chaol yemeğini indirmek için savaştı, yanındaki insanlarla konuşmaya zar zor odaklanabildi. Sağında: Duva, hamile ve sakin, topraklarında artık gözde olan müzik ve dans hakkında sorular soruyor; solunda: O öğleden sonraki ziyaretinden bahsetmeyen ve onun yerine eski ve önerilen ticaret yolları hakkında onu dürten Argun. Chaol cevapların yarısını oluşturdu ve prens gülümsedi - sanki bunun çok iyi farkındaymış gibi.

Yine de Nesryn ortaya çıkmadı.

Gerçi Yrene yaptı.

Yemeğin yarısında, altın-kahverengi tenini parlatan biraz daha ince ama yine de basit bir ametist elbisesiyle içeri girdi. Hasar ve sevgilisi, şifacıyı karşılamak için ayağa kalktılar, Yrene'nin ellerini ve yanaklarını öptüler ve prenses ona yer açmak için solunda oturan veziri dışarı attı.

Yrene, ona bir bakıştan daha fazla bakmadan el sallayan kağanın önünde eğildi, ardından kraliyet ailesinin önünde toplandı. Argun onun varlığını kabul etmeye zahmet etmedi; Duva, sessiz kocası daha hafif bir gülümsemeyle Yrene'ye gülümsedi. Sadece Sartaq başını eğdi, son kardeş Kashin ise ona gözleriyle karşılaşmayan kapalı dudaklı bir gülümseme sundu.

Ama Yrene, Hasar'ın yanına otururken, Kashin'in bakışları yeterince uzun süre oyalandı ki Chaol, prensesin o gün Yrene'yi neyle alay ettiğini hatırladı.

Ancak Yrene, prensin gülümsemesine karşılık vermedi, karşılığında sadece mesafeli bir baş selamı verdi ve Hasar'ın onun için fethettiği koltuğu iddia etti. Renia'nın tabağına yığdığı eti kabul ederek Hasar ve Renia ile konuşmaya başladı, prensesin sevgilisi Yrene'nin çok yorgun, çok sıska, çok solgun göründüğü konusunda telaşa kapıldı. Yrene sunulan her lokmayı şaşkın bir gülümsemeyle kabul etti ve başıyla teşekkür etti. Kashin'in yakınında hiçbir yere bakmamak. Veya bu konuda Chaol.

Chaol'un sağından bir erkek sesi kendi dilinde, "Yrene'nin sana atandığını duydum, Lord Westfall" dedi.

Kashin'in onunla konuşmak için öne eğildiğini görünce hiç şaşırmadı.

Ve erkeğin bakışlarındaki ince örtülü uyarıyı görünce hiç şaşırmadım. Chaol bunu yeterince sık görmüştü: Bölge iddiasında bulundu.

Yrene kabul etse de etmese de.

Chaol, prense pek aldırış etmemiş olmasının kendi lehine bir işaret olduğunu düşündü. Gerçi sadece nedenini merak edebilirdi. Kashin kardeşlerin en yakışıklısıydı ve Chaol, şatodaki o yıllarda kadınların kelimenin tam anlamıyla Dorian'ın dikkatine kapıldığına tanık olmuştu. Kashin, Dorian'ın yüzünde sık sık gördüğü, kendinden memnun bir ifadeye sahipti.

Bir kez - uzun zaman önce. Farklı bir ömür önce. Bir suikastçıdan, bir tasmadan ve her şeyden önce.

Büyük salon boyunca konuşlanmış muhafızlar, sanki şimdi onun bakışlarını çeken tutuşmuş alevlermiş gibi, bir şekilde belirmeye başladı. Yüksek masanın iki metre yanında durarak alışkanlıktan işaretlediği en yakınına bakmayı bile reddetti. Bir zamanlar durduğu yerde, başka bir kralın, başka bir sarayın önünde.

Chaol'ün söyleyebildiği tek şey, "O var," oldu.

"Yrene bizim en yetenekli şifacımız - Yükseklerdeki Şifacı hariç," diye devam etti Kashin, ona hala aldırış etmeyen ve gerçekten de bunu vurgulamak istercesine Renia ile konuşmaya daha da derinden dalmış görünen kadına bakarak.

"Yani duydum." Kesinlikle en keskin dilli.

Yrene onu görmezden gelirken, Prens'in yüzünde bir incinme gibi bir şey titrerken, "Resmi sınavlarında şimdiye kadar elde edilen en yüksek notları aldı," diye devam etti Kashin.

Argun , Duva, kocası ve Chaol'un üzerine Sartaq'a "Bak, kendi kendine nasıl takılıp kalıyor ," diye mırıldandı . Duva, Arghun'un koluna vurdu ve çatalının ağzına giden yolunu kestiği için ona sertçe çıkıştı.

Kashin, ağabeyinin onaylamamasını duymuyor ya da umursuyormuş gibi görünmüyordu. Ve onun kredisine göre, Sartaq da onun yerine altın cüppeli bir vezire dönmeyi seçmedi, Kashin ise Chaol'a, "Bırakın iki yıldan fazla bir süredir burada olan bir şifacıyı, kimse için duyulmamış bir işaret," dedi.

Başka bir bilgi fidesi. O zaman Yrene Antica'da uzun süre kalmamıştı.

Chaol, Yrene'i alçaltılmış kaşlarının altında onu izlerken buldu. Onu konuşmaya sürüklememek için bir uyarı.

Her iki seçeneğin de değerini tarttı: daha önce alay etmesi için küçük bir intikam, ya da ...

Ona yardım ediyordu. Ya da en azından tartışıyordu. Onu daha fazla uzaklaştırmak aptallık olurdu.

Bu yüzden Kashin'e, "Genellikle Balruhn'da oturduğunu ve karasal ordulara baktığını duydum," dedi.

Kaşin doğruldu. "Yaparım. Yılın büyük bir bölümünde evimi orada yapıyorum ve askerlerimizin eğitimini denetliyorum. Eğer orada olmazsam, o zaman ana-insanlarımızla, at efendileriyle birlikte bozkırdayımdır."

"Tanrılara şükür," diye mırıldandı Hasar, masanın karşısından Sartaq'ın uyarı dolu bakışlarını kazanarak. Hasar sadece gözlerini devirdi ve sevgilisinin kulağına Renia'yı güldüren parlak, gümüşi bir ses fısıldadı.

Yine de Yrene hâlâ onu izliyordu, yüzündeki kızgınlığın bir parçası olduğuna yemin edebilirdi - sanki Chaol'un bu masada olması bile çenesini sıkmasına yetecekmiş gibi - Kashin ise bir gün sonra şehrindeki çeşitli rutinlerini açıklamaya başladı. güneybatı sahili ve bozkırlardaki at kabileleri arasındaki zıt yaşam.

Chaol, Kashin şarabını yudumlamak için durakladığı anda Yrene'e aynı derecede hoşnutsuz bir bakış fırlattı ve ardından prense hayatıyla ilgili sorular üzerine sorular yöneltti. Orduları hakkında yararlı bilgiler, diye fark etti.

Bunu fark eden sadece o değildi. Argun, kardeşi kuzey iklimlerine yakın bir yerde inşa ettikleri demirhaneler hakkında cümlenin ortasındayken araya girdi, "Akşam yemeğinde iş konuşmayalım kardeşim."

Kashin ağzını kapattı, her zaman eğitimli asker.

Ve bir şekilde Chaol, Kashin'in taht için düşünülmediğini -o kadar hızlı- biliyordu. Sıradan bir savaşçı gibi en büyük kardeşine itaat ettiğinde değil. Yine de terbiyeli görünüyordu. Alaycı, mesafeli Arghun veya kurt gibi Hasar'dan daha iyi bir alternatif.

Yrene'nin Kashin'den uzaklaşma ihtiyacını tam olarak açıklayamıyordu. Bu onun işi ya da onu ilgilendiren bir şey değildi. Yrene, kafasını Chaol'a doğru çevirdiğinde, ağzı sıkılaştığında kesinlikle olmaz.

Bu o karar vermiştim anlamına gelse o üzerinde onu aramıştır, talep olabilir değil onu tedavi etmek. Ama Kashin onu kayırıyorsa, Yrene'nin kurnazca reddedişleri ya da değil, bu masada onunla tartışmak kesinlikle akıllıca bir hareket olmazdı.

Arkadan ayak sesleri geliyordu ama bu sadece bir vezirin kocasıydı, gözden kaybolmadan önce kulağına bir şeyler mırıldanmaya gelmişti.

Nesrin değil.

Chaol kalan yemekleri hesaplayarak masanın üzerine saçılmış tabakları inceledi. Ziyafetle birlikte, dün geceki yemek uzun süre devam etmişti. Henüz bir tatlı tatlısı çıkmamıştı.

Tekrar çıkışlara baktı, orada konuşlanmış muhafızları atlayarak onu aradı.

Tekrar masaya bakan Chaol, Yrene'nin onu gözlemlediğini gördü. Tedirginlik, hoşnutsuzluk hâlâ o altın rengi gözleri karartıyordu, ama… uyarı da.

Kimi aradığını biliyordu. Yokluğu içini kemiren.

Onun şokuyla, usulca başını salladı. Belli etme , der gibiydi. Onlardan onu aramalarını isteme.

Bunu zaten biliyordu ama Yrene'e kısa ve öz bir baş selamı verdi ve devam etti.

Kashin, Yrene'yi konuşmaya dahil etmeye çalıştı, ancak her seferinde derhal ve kibarca basit cevaplarla kapatıldı.

Belki de şifacının o sabah Chaol'u küçümsemesi, Adarlan'ın fethinden doğan nefretten ziyade, onun doğasından kaynaklanıyordu. Ya da belki de erkeklerden nefret ediyordu. Boğazındaki hafif yara izine bakmamak elde değildi.

Chaol, yorgun numarası yapıp masadan ayrılmadan önce tatlı gelene kadar beklemeyi başardı. Kadja zaten oradaydı, diğer hizmetçilerle birlikte salonun en uzak sütunlarında bekliyordu ve o sandalyeyi çekerken hiçbir şey söylemedi, her çıngırak onun dişlerini gıcırdatmasına neden oldu.

Yrene ne bir ayrılık sözü etti ne de ertesi gün döneceğine dair söz verdi. Onun yönüne pek bakmadı.

Ama döndüğünde Nesryn odada yoktu. Ve eğer onu ararsa, tehdide, onların yakınlığına ve herhangi bir düşmanın bunu onlara karşı nasıl kullanabileceğine dikkat çekerse...

O yüzden bekledi. Bahçe çeşmesini dinledi, içindeki incir ağacına tünemiş bülbülün şarkısını dinledi, oturma odasının şömine rafındaki saatin sürekli sayımını dinledi.

11 On iki. Kadja'ya uyumasını, kendi başının çaresine bakacağını ve kendini yatağa atacağını söyledi. Ayrılmadı, sadece beklemek için boyalı fuaye duvarına karşı bir yer aldı.

Kapı açıldığında saat neredeyse bir olmuştu.

Nesryn gizlice içeri girdi. Bunu biliyordu, çünkü onun hareket seslerini öğrenmişti.

Oturma odasındaki mumları gördü ve içeri girdi.

Üzerinde bir işaret yok. Sadece - hafif. Yanakları kızarmıştı, gözleri bu sabah olduğundan daha parlaktı. "Akşam yemeğini kaçırdığım için üzgünüm," dedi tek söylediği.

Cevabı alçak, gırtlaktandı. "Ne kadar endişelendiğim hakkında bir fikrin var mı?"

Durdu, saçları hareketle sallandı. "Gelişlerimi ve gidişlerimi haber vermek zorunda olduğumun farkında değildim. Bana gitmemi söyledin."

“Yabancı bir şehre gittin ve gideceğini söylediğin halde geri gelmedin.” Her kelime ısırıyor, dilimliyor.

"Yabancı bir şehir değil - benim için değil."

Avucunu koltuğun koluna vurdu. "Prenseslerden biri birkaç hafta önce öldürüldü. Bir prenses . Kendi sarayında - dünyanın en güçlü imparatorluğunun koltuğunda."

Kollarını çaprazladı. "Cinayet olup olmadığını bilmiyoruz. Kashin böyle düşünen tek kişi gibi görünüyor.”

Konunun tamamen dışındaydı. Valg'ın varlığına dair herhangi bir işaret için bu akşam yemek arkadaşlarını incelemeyi zar zor hatırlamış olsa bile. Çok sessizce, "Seni aramaya bile gidemedim. Ben vermedi cesaret eksik olduğunu söyle.”

Gözlerini kırpıştırdı, yavaş ve uzun. "Ailem beni gördüğüne sevindi, merak ediyorsundur. Ve dün babamdan kısa bir mektup aldılar. Dışarı çıktılar.” Ceketinin düğmelerini açmaya başladı. "Her yerde olabilirler."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Chaol dişlerinin arasından. O biliyordu rağmen değil ailesi yaşadıkları olmadığını bilmeden geçmiş günün terörü olduğu kadar ona yemek nerede bilmeden. Olabildiğince sakince, "Bana nerede olduğunu söylemezsen ya da planların değişirse aramızdaki bu şey yürümez," dedi.

"Evlerindeydim, yemek yiyordum. Zaman kavramını kaybettim. Onlarla kalmam için bana yalvardılar.”

"Sen haber göndermemeyi daha iyi biliyorsun. Yaşadığımız onca şeyden sonra değil."

"Bu şehirde, bu yerde korkacak hiçbir şeyim yok."

Bunu Rifthold'da... Rifthold'da kastettiğini anlayacak kadar ısırarak söyledi.

Böyle hissetmesinden nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordum ve yine de: “Bunun için savaşmıyoruz mu? Bir gün kendi topraklarımız bu kadar güvenli olsun diye mi?”

Yüzü kapandı. "Evet."

Ceketinin düğmelerini açmayı bitirdi, gömleği ortaya çıkarmak için soydu. altına ve bir omzuna astı. "Yatağa gidiyorum. Sabah görüşürüz."

Odasına girip kapıyı kapatmadan önce vedasını beklemedi.

Chaol oturma odasında uzun dakikalar boyunca oturup onun çıkmasını bekledi. Ve nihayet Kadja'nın onu odasına getirmesine ve yatak örtüsünü değiştirmesine yardım etmesine izin verdiğinde, kadın mumları üfleyip sessizce ayrıldıktan sonra, kapısının açılmasını bekledi.

Ama Nesryn içeri girmedi. Ve ona gidemedi - zavallı Kadja'yı uyuduğu her yerden sürükleyip, ihtiyaç duyabileceği herhangi bir sesi dinlemeden.

Uyku onu ele geçirdiğinde hala Nesryn'i bekliyordu.

8

Yrene ertesi sabah zamanında gelmesini sağladı. Önceden haber göndermemişti ama Lord Westfall ve yeni kaptanın saat onda bekleyeceği konusunda kumar oynamaya hazırdı. Dün gece önüne attığı bakışlara rağmen, geri döneceğinden şüphe edip etmediğini merak etti.

Bırak istediğini düşünsün.

Hasar ve Renia onu dışarı içmeye sürüklediği için -ya da daha doğrusu Yrene onların kendi kadehindeki şarabını yudumlarken izledikleri- ve neredeyse ikiye kadar Torre'deki odasına emeklemediği için on bire kadar beklemeyi tartıştı. Hasar ona gece için sarayda bir süit teklif etmişti, ancak Kashin'den kıl payı kurtuldukları ve hareketli Gül Mahallesi'ndeki sessiz, zarif barda onlara katıldıkları göz önüne alındığında, Yrene onunla tekrar karşılaşma riskini göze almaya meyilli değildi.

Dürüst olmak gerekirse, kağan çocuklarına çeşitli ileri karakollarına geri dönmelerini emrettiğinde, bu yeterince erken olmayacaktı. Tümelun'un ölümünden sonra oyalanmışlardı - Hasar'ın hâlâ bahsetmeyi bile reddetmişti. yrenen genç prensesi çok az tanıyordu, kız zamanının çoğunu Kashin ile birlikte bozkırlarda ve etraflarına dağılmış surlarla çevrili şehirlerde Darghan arasında geçirmişti. Ancak Tumelun'un cesedinin bulunmasından sonraki ilk günlerde, Hafiza'nın kendisinin kızın balkondan atladığını doğrulamasının ardından, Yrene

Kashin'i arama dürtüsüne kapıldı. Ona sempatilerini sunmak için evet, ama aynı zamanda nasıl olduğunu görmek için.

Yrene, dünyaya sunduğu rahat ve soğukkanlı tavrına rağmen, babasının her emrine itaat eden ve kara ordularına korkusuzca komuta eden disiplinli askerin... o gülümseyen yüzün altında çalkantılı bir keder denizinin yattığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Farklı olarak ne yapabilirdi diye merak ediyor.

Yrene ve Kashin arasında işler gerçekten de garip ve berbat bir hal almıştı ama... yine de umursamıştı. Yine de ona elini uzatmamıştı. Aylarca kapatmaya çalıştığı o kapıyı açmak istememişti.

Bunun için kendinden nefret etmiş, günde en az bir kez düşünmüştü. Özellikle şehirde, sarayda dalgalanan beyaz sancakları gördüğünde. Dün gece yemekte, onu görmezden geldiği, övgüsünün acısını çektiği, ondan bahsettiğinde sözlerinde hâlâ gurur duyduğu için utançtan buruşmamak için elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Aptal , Eretia, geçen kış bozkırlarda neler olduğunu özellikle yorucu bir iyileşme sırasında Yrene itiraf ettikten sonra onu bir kereden fazla aramıştı. Yrene bunun doğru olduğunu biliyordu - ama o... şey, kendisi için başka planları vardı. Erteleyemeyeceği, erteleyemeyeceği veya tamamen teslim olmayacağı hayaller. Bu yüzden, bir zamanlar diğer kraliyetler olan Kashin, yöneticilik makamlarına geri döndüğünde… yeniden daha kolay olurdu. Daha iyi.

Sadece Lord Westfall'ın nefret dolu krallığına dönmesinin onun yardımına bu kadar çok güvenmemesini diledi.

Yrene kaşlarını çatarak omuzlarını dikleştirdi ve süitin kapılarını çaldı, güzel yüzlü hizmetçi daha ses koridorda yankılanmayı bitirmeden cevap verdi.

Sarayda onlardan o kadar çok vardı ki, Yrene birkaç isim vardı, ama bunu daha önce görmüştü, güzelliğine dikkat çekmişti. Yeter ki Yrene başıyla onayladı ve içeri girdi.

Hizmetçilere cömertçe ödeme yapıldı ve yeterince iyi davranıldı ki, sarayda bir yer kapmak için rekabet şiddetliydi - özellikle de pozisyonlar aile içinde kalma eğilimindeyken ve herhangi bir açıklık içlerindekilere gittiğinde. Kağan ve sarayı, hizmetkarlarına onları koruyacak haklara ve yasalara sahip insanlar gibi davrandı.

Pek çok kişinin prangalar içinde yaşayıp öldüğü Adarlan'ın aksine. Calaculla ve Endovier'de asla güneş görmelerine veya temiz hava solumalarına izin verilmeyen köleleştirilmişlerin aksine, bütün aileler paramparça oldu.

Bu bahar madenlerdeki katliamları duymuştu. Kasaplık. Gösterişli oturma odasına ulaştığında yüzündeki tarafsız ifadenin kaybolması yeterliydi. Kağanla ne işlerinin olduğunu bilmiyordu ama o kesinlikle misafirlerine bakıyordu.

Lord Westfall ve genç kaptan tam olarak önceki sabah oldukları yerde oturuyorlardı. İkisi de mutlu görünmüyordu.

Aslında ikisi de birbirine bakmıyordu.

En azından hiçbiri bugün hoş biriymiş gibi davranma zahmetine girmezdi.

Lord, Yrene'yi çoktan boyutlandırıyordu, şüphesiz dün giydiği mavi elbiseyi, aynı ayakkabıları işaretlemişti.

Yrene'nin dört elbisesi vardı, dün gece yemekte giydiği mor elbise en iyisiydi. Hasar her zaman ona giymesi için daha ince giysiler temin edeceğine söz vermişti ama prenses ertesi günü hiç hatırlamadı. Yrene'in özellikle umursadığından değil. Giysileri alırsa, sarayı şimdiye kadar olduğundan daha fazla ziyaret etme zorunluluğunu hissedecekti ve… Evet, Kashin'i uzaklaştırarak ne düşündüğünü merak ettiği bazı yalnız geceler oldu, kendisine en çok dünyadaki kızlar açık bir saray davetine gitmek için onları öldürür ve pençelerlerdi ama o burada daha fazla kalamayacaktı. Hiçbir anlamı yoktu.

"Günaydın," dedi yeni kaptan-Nesryn Faliq.

Kadın daha odaklanmış görünüyordu. Yerleşti. Yine de onunla Lord Westfall arasındaki bu yeni gerilim...

Onun işi değil. Sadece iyileşmesine müdahale ederse.

"Üstimle konuştum." Yalan, o teknik olarak olsa vardı Hafıza konuştum.

"Ve?"

Şimdiye kadar lorddan tek kelime çıkmadı. Kahverengi gözlerinin altına gölgeler bulaşmıştı, bronz teni dünden daha solgundu. Geri döndüğüne şaşırdıysa, hiçbir şey açıklamadı.

Yrene saçının üst kısımlarını topladı ve alt yarısını aşağıda bırakarak küçük bir tahta tarakla arkaya bağladı. Çalışmak için tercih ettiği tarz. "Ve ben de seni tekrar yürüyüşe çıkarmak isterim Lord Westfall."

Lordun gözlerinde hiçbir duygu titreşmedi. Ancak Nesryn titreyerek bir nefes verdi ve altın kanepenin derin yastıklarına yaslandı. “Başarılı olma ihtimalin ne kadar?”

“Daha önce omurilik yaralanmalarını iyileştirdim. Gerçi atından kötü bir şekilde düşen bir biniciydi - savaşta bir yara değil. Kesinlikle büyüden biri değil. Elimden gelenin en iyisini yapacağım, ama hiçbir garanti veremem.”

Lord Westfall hiçbir şey söylemedi, koltuğunu kıpırdatmadı.

Bir şey söyle , dedi, soğuk ve yorgun bakışlarıyla karşılaşarak.

Gözleri boğazına, geçen yıl teklif ettiğinde Eretia'nın iyileşmesine izin vermediği yara izine kaydı.

"Onun üzerinde her gün saatlerce çalışacak mısın?" Nesryn'in sözleri sabitti, neredeyse düzdü, ama yine de... Kadın kafese iyi gelen bir yaratık değildi. Bunun gibi bir yaldızlı bile.

"Tavsiye ederim," dedi Yrene, Nesryn'e omzunun üzerinden, "eğer ilgilenmeniz gereken başka görevler veya görevler varsa, Kaptan, bu saatler bunun için iyi bir zaman olacaktır. Gerekirse haber gönderirim.”

"Onu gezdirmeye ne dersin?"

Bunun üzerine lordun gözleri parladı.

Ve Yrene ikisini de rükûlara atmaya meyilli olsa da, lordun kaynayan öfkesini ve sözlere kendinden iğrendiğini fark etti. "Çoğunun üstesinden gelebilirim, ama Lord Westfall'ın kendini taşımaktan daha yetenekli olduğuna inanıyorum" derken buldu kendini.

Yüzünden temkinli bir minnettarlık gibi bir şey geçti. Ama sadece Nesryn'e, "Ben de kendi lanet sorularımı sorabilirim" dedi.

Nesryn kaskatı kesilirken bile yüzünde suçluluk belirdi. Ama Chaol'a "Dün bazı davetiyelerim vardı" diye mırıldanmadan önce dudağını ısırarak başını salladı. Anlayış gözlerini yaktı. "Onları görmeyi planlıyorum."

Akıllı—hareketlerinden çok net bahsetmemek.

Chaol ciddi bir şekilde başını salladı. "Bu sefer mesaj at."

Yrene onun endişesini dün akşam yemekte kaptan gelmediği sırada fark etmişti. Değer verdiği insanları gözünün önünden ayırmaya alışık olmayan ve şimdi onları nasıl arayabileceği konusunda sınırlı bir adam. Bilgileri sonraya sakladı.

Nesryn, belki de daha kısa ve öz bir şekilde efendiye veda etti ve sonra gitti.

Yrene kapının kapandığını duyana kadar bekledi. "Planlarından yüksek sesle bahsetmemek akıllıcaydı."

"Neden."

Şimdiye kadar Yrene'ye ilk sözleri.

Çenesini antreye açılan açık kapılara doğru salladı. “Duvarların kulakları ve ağızları var. Ve tüm hizmetçilere kağanın çocukları tarafından ödeme yapılır. Ya da vezirler.”

"Kağanın hepsini ödediğini sanıyordum."

Ah, öyle, dedi Yrene, kapının yanında bıraktığı küçük çantaya giderek. “Fakat onun çocukları ve vezirleri, hizmetçilerin sadakatini başka yollarla satın alırlar. Bilgi karşılığında iyilik, rahatlık ve statü. Sana atanan kişiye karşı dikkatli olurdum.”

Yrene'i içeri alan hizmetçi kız ne kadar uysal görünse de, en küçük yılanların bile en ölümcül zehiri içerebileceğini biliyordu.

“Kimin… sahibi olduğunu biliyor musun?” O kelimeyi söyledi - sahibi - sanki tadı berbattı.

Yrene basitçe "Hayır" dedi. El çantasına kök saldı, dışarı çıkardıiki şişe kehribar rengi sıvı, bir parça beyaz tebeşir ve birkaç havlu. Her hareketi takip etti. “Adarlan'da köleniz var mı?” Soruyu yumuşak, ilgisiz tuttu. O hazırlanırken boş sohbet.

"Numara. Hiçbir zaman."

Tek kaşını kaldırmadan önce masanın üzerine siyah deri bir günlük bıraktı. "Bir değil mi?"

“Senin burada yaptığın gibi, insanlara yaptıkları iş için para ödemeye inanıyorum. Ve bir insanın doğuştan gelen özgürlük hakkına inanıyorum.”

"Eğer böyle hissediyorsan kralınızın yaşamana izin vermesine şaşırdım."

“Bu tür görüşleri kendime sakladım.”

"Daha akıllıca bir hareket. Köleleştirilmiş binlerce kişi adına konuşmaktansa, sessizce saklanarak kurtarmak daha iyidir.”

Yine de gitti. “Çalışma kampları ve köle ticareti kapatıldı. Bu, kralımın verdiği ilk kararlardan biriydi. Belgeyi hazırlarken yanındaydım.”

"Yeni bir dönem için yeni kararnameler, sanırım?" Sözler, ameliyat için, çürüyen etleri kazımak için yanında taşıdığı bıçak setinden daha keskindi.

Bakışlarını çekinmeden tuttu. "Dorian Havilliard onun babası değil. Bu yıllarda ona hizmet ettim.”

"Yine de eski kralın onurlu Muhafız Kaptanıydın. Kağanın çocuklarının, her ikisini de nasıl bu kadar iyi oynadığına dair sırlarını duymak için yaygara koparmamasına şaşırdım.”

Elleri koltuğun kollarında kenetlendi. "Geçmişimde seçimler var," dedi sertçe, "pişman olmaya geldim. Ama sadece devam edebilirim ve onları düzeltmeye çalışabilirim. Bir daha olmaması için savaşın.” Çenesini kadının bıraktığı malzemelere doğru salladı. "Ki bu sandalyedeyken yapamam."

"O sandalyeden kesinlikle böyle şeyler yapabilirsin," dedi sertçe ve ciddiydi. Cevap vermedi. İyi. Eğer o bu konuda konuşmak istemiyorsa… o da kesinlikle istemiyordu. Yrene sarsıldı onun uzun, derin altın kanepe doğru çene. "Bunun üzerine git. Gömleği çıkar ve yüzüstü."

"Neden yatak değil?"

“Kaptan Falik dün buradaydı. Onun hediyesi olmadan yatak odanıza girmem.”

"O benim değil..." Sustu. "Sorun olmazdı."

"Yine de dün gece bunun benim için nasıl bir sorun teşkil edebileceğini gördün."

"İle birlikte-"

"Evet." Kapıya doğru keskin bir bakış atarak onun sözünü kesti. "Kanepe yapacak."

Kashin'in yemekte kaptana attığı bakışı görmüştü. Sandalyesinden kayıp masanın altına saklanmak istemişti.

"Bununla ilgili bir ilgin yok mu?" dedi, kanepeye birkaç adım atıp ceketinin düğmelerini açarak.

“Kendim için böyle bir hayat aramak gibi bir planım yok.” Riskler bu kadar yüksekken değil.

Kashin yeni kağana meydan okursa, tahtta hak iddia ederse, kendisinin, kocasının ve çocuklarının idamı. En iyi ihtimalle Hafiza tarafından kısırlaştırıldı - bir kez yeni kağan soyun devamını sağlamak için yeterli varis ürettikten sonra.

Kashin o gece bozkırlarda bu endişeleri savuşturmuş, her zaman sunacakları aşılmaz duvarı anlamayı reddetmişti.

Ama Chaol başını salladı, eğer eşiniz seçilen Varis değilse, muhtemelen kan bağıyla evlenmenin maliyetinin gayet iyi farkındaydı. Kashin'in asla olmayacağı gibi - Sartaq, Arghun veya Hasar'ın seçilmesi muhtemel değil.

Yrene, Chaol daha fazla soru sormadan ekledi, "Ve bu seni ilgilendirmez."

Yavaşça ona baktı. Erkeklerin bazen yaptığı, Kashin'in yaptığı gibi değil, ama... sanki rakibini tartıyormuş gibi.

Yrene kollarını kavuşturdu, ağırlığını ayakları arasında eşit bir şekilde dağıttı, tıpkı kendisine öğretildiği ve şimdi başkalarına talimat verildiği gibi. Kararlı, savunmacı bir duruş. Herhangi birini almaya hazır.

Adarlanlı lordlar bile. Bu duruşu fark etmiş gibiydi ve çenesi kasıldı.

"Gömlek," diye tekrarladı.

Kaynayan bir bakışla başının üzerine uzandı ve gömleğini çıkardı ve ceketini kanepenin kıvrılmış kolunun üzerine katladığı yere düzgünce yerleştirdi. Sonra çizmelerini ve çoraplarını hızlı, acımasız çekişmelerle çıkardı.

"Bu sefer pantolon," dedi ona. "Şortları bırak."

Elleri kemerine gitti ve tereddüt etti.

Bir dereceye kadar yardım almadan pantolonunu çıkaramazdı - en azından sandalyede.

Elini kanepeye doğru sallarken, yüzünde bir acıma belirtisinin görünmesine izin vermedi. "Hadi kalk, ben seni kendim çıkarırım."

Yine tereddüt etti. Yrene ellerini kalçalarına koydu. “Ben bugün benim tek hasta söylemek isterdim ederken,” diye ben”, yalan yapmak tutmak için başka randevuları var. Kanepe, istersen."

Çenesinde bir kas çarptı ama bir elini kanepeye, diğerini sandalyenin kenarına dayadı ve kendini kaldırdı.

Tek başına hareketin gücü biraz hayranlık duymaya değerdi.

Kollarındaki, sırtındaki ve göğsündeki kaslar çok kolay bir şekilde onu yukarı ve yukarı kaldırdı. Sanki tüm hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi.

“Egzersizine o zamandan beri devam ediyorsun… Yaralanmanın üzerinden ne kadar zaman geçti?”

"Yaz ortasında oldu." Sesi düzdü - ağırlığa homurdanarak bacaklarını kanepeye kaldırırken içi boştu. "Ve evet. Olmadan önce boş durmuyordum ve şimdi böyle olmanın amacını göremiyorum.”

Bu adam taştı - kaya. Sakatlık onu biraz çatlattı, ama onu parçalamadı. Bunu bilip bilmediğini merak etti.

"İyi" dedi sadece. “Egzersiz-hem üst vücut ve bacaklar-bu önemli bir parçası ol.”

Belirsiz spazmlar onları sallarken bacaklarına baktı. "Bacaklarımı mı çalıştırıyorsun?"

"Birazdan açıklayacağım," dedi ona dönmesini işaret ederek.

Başka bir sitemli bakışla itaat etti ama kendini yüzüstü yere bıraktı.

Yrene onun boyunu incelemek için birkaç nefes aldı. o büyüktüneredeyse tüm kanepeyi kaplayacak kadar. Altı metreden fazla. Eğer tekrar ayağa kalkarsa, onun üzerinde yükselirdi.

Ayağa kalktı ve pantolonunu kısa, yapmacık patlamalarla indirdi. İç şortu yeterince gizlenmiş olsa da, ince kumaşın arkasından sıkı vücudunun şeklini kesinlikle görebiliyordu. Ama uylukları... Dün hala içlerindeki kası hissetmişti, ama şimdi onları inceliyordu...

Atrofiye başlıyorlardı. Geri kalanının sağlıklı canlılığından zaten yoksunlardı, o bronz teninin altındaki dalgalanan kas daha gevşek - daha ince görünüyordu.

Bir elini uyluğunun arkasına koyarak gevrek kılların altındaki kası hissetti.

Büyüsü teninden onunkine sızarak kan ve kemiği araştırıp süpürdü.

Evet, kullanmama onu etkilemeye başlamıştı.

Yrene elini çekti ve onu, eli çenesinin altına sürüklediği atma yastığına açılı olarak bakarken buldu. "Çöküyorlar, değil mi?"

Yüzünü taştan bir maske içinde tuttu. “Atrofik uzuvlar tam güçlerini geri kazanabilir. Ama evet. Onları olabildiğince güçlü tutmanın yollarına odaklanmamız, bu süreç boyunca onları kullanmamız gerekecek, böylece ayağa kalktığınızda" - ne zaman olduğuna dair hafif vurguyu duyduğundan emin oldu - "mümkün olduğunca çok desteğiniz olacak. bacaklarında."

“Yani sadece iyileşmekle kalmayacak, aynı zamanda eğitim de olacak.”

"Aktif olmayı sevdiğini söylemiştin. Bacaklarınıza kan ve güç akacak ve iyileşme sürecine yardımcı olacak bir omurilik yaralanması ile yapabileceğimiz birçok egzersiz var. Ben seni gözetleyeceğim."

Alternatif kelimelerden kaçındı - sana yardım et.

Lord Chaol Westfall insanlardan yardım isteyen bir adam değildi . Herhangi birinden.

Omurgasına bakmak için vücudunun uzunluğu boyunca birkaç adım attı. Ensesinin hemen altındaki o soluk, tuhaf izde. Omurgasının o ilk göze çarpan yumruğunda.

Şimdi bile avuçlarında dönen görünmez güç ona geri tepiyor gibiydi.

"Bunu sana nasıl bir sihir verdi?"

"Önemli mi?"

Yrene elini onun üzerinde gezdirdi ama sihrinin onu fırçalamasına izin vermedi. Dişlerini gıcırdattı. "Sinirlerinize ve kemiklerinize nasıl bir zarar vermiş olabileceğini bilmeme yardımcı olur."

Cevap vermedi. Tipik Adarlan yükselişi.

Yrene, "Ateş mi-" diye itti.

"Ateş değil."

Sihirle verilen bir yaralanma. Olması gerekiyordu… Yaz ortası, demişti. Gün söylentileri büyünün kuzey kıtasına geri döndüğünü iddia etti. Aelin Galathynius tarafından serbest bırakıldığını.

"O gün geri dönen büyü sahiplerine karşı mı savaşıyordunuz?"

"Değildim." Kesilmiş, keskin sözler.

Ve gözlerinin içine baktı - sert bakışları. Gerçekten baktı.

Her ne olduysa, korkunçtu. Böyle gölgeler ve suskunluk bırakmaya yeter.

Dehşetlere katlanmış insanları iyileştirmişti. Sorduğu sorulara kim cevap veremedi. Ve o kasaba hizmet etmiş olabilir, ama... Yrene, ileride neler olduğunu, Hafiza'nın onu kendisine atamadan önce tahmin etmiş olabileceğini anlayınca yüzünü buruşturmamaya çalıştı: şifacılar genellikle sadece yaraları onarmakla kalmaz, aynı zamanda beraberinde gelen travmayı da onarırlardı. onlara. Sihirle değil, ama… konuşarak. O zor, karanlık yollardan geçerken hastanın yanında yürümek.

Ve bunu onunla yapmak için ... Yrene bu düşünceyi bir kenara itti. Daha sonra. Bunu daha sonra düşünecekti.

Gözlerini kapayan Yrene, büyüsünü nazik, araştıran bir ipliğe dönüştürdü ve avucunu omurgasının tepesindeki o sıçrayan yıldızın üzerine koydu.

Soğuk ona çarptı, sivri uçları kanını ve kemiklerini yaktı.

Yrene, kendisine fiziksel bir darbe yemiş gibi geri çekildi.

Soğuk ve karanlık ve öfke ve ıstırap—

Çenesini sıktı, kemikteki bu yankıyı geçmek için savaştı ve o iplik gibi ince güç sondasını karanlığın biraz daha ilerisine gönderdi.

Acı ona çarptığında dayanılmaz olurdu.

Yrene soğuğa -soğuğa, yokluğa ve onun yağlı, dünyevi olmayan yanlışlığına- karşı geri itti .

Bu dünyanın büyüsü yok, diye fısıldadı bir kısmı. Doğal ya da iyi olan hiçbir şey yoktu. Bildiği hiçbir şey, daha önce uğraşmadığı hiçbir şey.

Büyüsü o sondayı geri çekmek, uzaklaşmak için haykırdı...

"Yren." Rüzgâr, karanlık ve boşluk onun etrafında kükrerken , sözleri çok uzaktaydı.

Ve sonra o hiçliğin yankısı... uyanmış gibiydi.

İçini soğuk doldurdu, uzuvları boyunca yandı, sürünerek genişledi, etrafını sardı.

Yrene, deniz köpüğü kadar saf ışıkla, kör bir parıltıyla büyüsünü dışarı fırlattı.

Karanlık geri çekildi, bir örümcek gölgeli bir köşeye sindi. Yeterince - sadece elini geri çekmesine, kendini geri çekmesine ve Chaol'un ona şaşkın şaşkın bakmasına yetecek kadar.

Onlara bakarken elleri titriyordu. Bronz tenindeki o solgunluk lekesine bakarken. O mevcudiyet ... Büyüsünü kendi kemiklerini ve kanını ısıtmaya, kendini dengelemeye istekli olarak derinlere sardı. Onu sabitlerken bile - içsel, görünmez bir el onun gücünü okşuyor, onu yatıştırıyordu.

Yrene, "Bana bunun ne olduğunu söyle," diye hırladı. O görmüş veya keçe ya da öğrendiği için hiçbir şey böyle.

"Benim içimde mi?" Bu korkuydu, gözlerindeki gerçek korku.

Ah, biliyordu. Bu yarayı nasıl bir gücün açtığını, içinde neyin gizlendiğini biliyordu. Korkacak kadar biliyordu. Adarlan'da böyle bir güç olsaydı…

Yrene yutkundu. “Sanırım… Sanırım sadece—sadece daha büyük bir şeyin yankısı. Dövme veya marka gibi. Yaşamıyor ve henüz..." Parmaklarını esnetti. Karanlığı büyüsüyle sadece araştırmak böyle bir tepkiyi tetiklemişse, o zaman

tam bir saldırı... "Söyle bana ne oldu?NS. Birlikte ... başa olacağım Eğer o , bilmem gerekiyor. Bana söyleyebileceğin her şey."

"Yapamam."

Yrene ağzını açtı. Ama lord bakışlarını açık kapıya çevirdi. Ona yaptığı uyarı sessizce yankılandı. "O zaman bunun üstesinden gelmeye çalışırız," dedi. "Otur. Boynunu incelemek istiyorum."

İtaat etti ve ağır kaslı karnı onu dikleştirirken onu gözlemledi, sonra ayaklarını ve bacaklarını dikkatlice yere savurdu. İyi. Sadece bu kadar hareketli olması değil, aynı zamanda vücuduyla çalışmak için sabit, sakin sabrı olması… Güzel.

Yrene, hala titrek dizlerinin üzerinde, Antica'nın duvarlarının hemen ötesindeki sitelerden biberiye ve lavantadan preslenmiş masaj yağları ve uzak güneyden gelen okaliptüslerden oluşan kehribar sıvı şişelerini bıraktığı masaya yürürken bunu kendine sakladı.

Okaliptüs'ü seçti, şişeden tıpayı çıkarırken etrafına dolanan gevrek, boğucu kokuyu seçti ve kanepede onun yanında bir yer aldı. Sakinleştirici, o koku. İkisi için de.

Kanepede birlikte otururken, gerçekten de onun üzerinde yükseldi - onun pozisyonunda neden bu kadar usta olduğunu anlamasını sağlayacak kadar kaslı kütlesi. Yanında tünemiş olmak, her nasılsa, onun üzerinde durup ona dokunmaktan farklıydı. Bir Adarlan Lordunun yanında oturmak…

Yrene az miktarda yağı avucuna alıp ısıtmak için ellerini ovuştururken bu düşüncenin dinmesine izin vermedi. Sanki kokuyu ciğerlerine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı ve Yrene ellerini ensesine koyarken konuşmaya zahmet etmedi.

Boynunun geniş sütununun etrafında ve aşağısında geniş, süpürücü vuruşlar. Omuzlarının üzerinde.

Kadın, boynuyla omzu arasındaki düğümün üzerinden geçerken derin bir inilti çıkardı, sesi avuçlarında yankılandı, sonra sertleşti. "Üzgünüm."

Özrü görmezden gelerek başparmaklarını bölgeye soktu. İçinden bir ses daha yükseldi. Belki de yorum yapmamak onu acımasız yaptıhafif utanması üzerine, onu reddetmemek için. Ama Yrene sadece eğildi, avuçlarını onun sırtından aşağı kaydırarak o korkunç işarete geniş bir yer açtı.

Sihrini sıkıca dizginledi, gücünün tekrar ona çarpmasına izin vermedi.

"Bana ne bildiğini anlat," diye mırıldandı kulağına, yanağı çenesini kaplayan belli belirsiz anızı kazıyacak kadar yakındı. "Şimdi."

Bir an bekledi, yakındakileri dinledi. Yrene'in elleri boynunu okşayarak, onu sindirecek kadar düğümlenmiş kasları yoğururken, Lord Westfall fısıldamaya başladı.

resim

Yrene Towers'ın takdirine bağlı olarak, Chaol kulağına karanlık bir tanrının bile hayal edemeyeceği dehşetler hakkında mırıldanırken elleri bir kez olsun titremedi.

Wyrdgates ve Wyrdstone ve Wyrdhounds. Valg ve Erawan ve prensleri ve tasmaları. Anielle'deki o uzun kış gecelerinde, taş kalenin etrafında uğuldayan vahşi rüzgarlar sırasında annesinin bir zamanlar fısıldamış olabileceği bir şey, ona bile bir uyku vakti hikayesi gibi geliyordu.

Ona anahtarlardan bahsetmedi. Yirmi yıldır köleleştirilmiş olan kralın. Dorian'ın kendi köleliğinden. Ona kimin saldırdığını ya da Perrington'ın gerçek kimliğini söylemedi. Sadece Valg'ın kullandığı güç, oluşturdukları tehdit. Perrington'dan yana olduklarını.

“Yani bu—bunların ajanı… iblisler. Seni buraya vuran onun gücüydü," diye fısıldadı Yrene, eli omurgasındaki noktanın üzerinde gezinirken. Dokunmaya cesaret edemiyordu, sanki o karanlık yankıyla tekrar temastan korkuyormuş gibi ona masaj yaparken o bölgeden tamamen kaçınmıştı. Gerçekten de elini onun sol omzuna attı ve muhteşem yoğurma işlemine devam etti. Kadının ağrıyan sırtından ve omuzlarından, üst kollarından, boynundan ve alt başından hafiflettiği gerilim karşısında iniltisini güçlükle tuttu.

Ne kadar düğümlü olduklarını bilmiyordu - eğitimde ne kadar sıkı çalışmıştı.

"Evet," dedi sonunda, sesi hâlâ alçaktı. "Beni öldürmek istiyordu, ama... kurtuldum."

"Ne ile?" Sesindeki korku çoktan kaybolmuştu; ellerinde titreme yoktu. Ama onların da yerini çok az sıcaklık almıştı.

Chaol başını eğdi, onun kasını o kadar sıkı çalıştırmasına izin verdi ki dişlerini gıcırdatmasına neden oldu. "Beni böyle bir kötülükten koruyan bir tılsım ve bir

şans eseri." Merhamet, o son yumruğu atmaya çalışan bir kraldan. Sadece ona değil, Dorian'a da bir iyilik olarak.

Yrene'nin mucizevi elleri hareketsiz kaldı. Geri çekilip yüzünü inceledi. “Aelin Galathynius camdan kaleyi yıktı. İşte bu yüzden yaptı - bu yüzden Rifthold'u da aldı. Onları yenmek için mi?”

Neredeydin sen ? onun dile getirilmeyen talebiydi.

"Evet." Ve kendini onun kulağına eklerken buldu, sözlerini bir gürlemeden biraz daha fazlası, "O, Nesryn ve ben birlikte çalıştık. Diğerleriyle birlikte.”

Kimden haber almadığı, nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu. O buradayken, topraklarını, geleceklerini kurtarmak için mücadele ediyor. Bırakın kağanı, bir prensle özel bir görüşme bile yapamıyor.

Yrene düşündü. Bunlar Perrington'la ittifak yapan dehşetler, dedi yumuşak bir sesle. “Ordular neyle savaşacak?”

Korku yüzünü ağartmak için geri döndü, ama elinden gelen gerçeği sundu. "Evet."

"Ve sen - onlarla savaşacak mısın?"

Ona acı bir gülümseme verdi. "Eğer sen ve ben bunu çözebilirsek." İmkansızı başarabilirsen.

Ama eğlenceye geri dönmedi. Yrene ihtiyatlı ve mesafeli bir şekilde onu değerlendirerek sadece kanepeye geri döndü. Bir an onun bir şey söyleyeceğini, ona bir şey soracağını sandı ama o sadece başını salladı. "İncelemem gereken çok şey var. Daha ileri gitmeye cesaret edemeden." Sırtını işaret etti ve hala iç şortunun içinde oturduğunu fark etti.

Kıyafetlerine uzanma dürtüsünü ısırdı. “Sizin için bir risk var mı?” Eğer olsaydı-

"Bilmiyorum. Ben… Gerçekten daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmadım. Sizi tedavi etmeye başlamadan ve bir egzersiz programı hazırlamadan önce bunu araştırmak isterim. Bu gece Torre kütüphanesinde biraz araştırma yapmam gerekiyor."

"Tabii ki." Bu lanet olası yaralanma, bu süreçte ikisini de yaraladıysa, reddederdi. Ne yapacağını bilmiyordu ama ona dokunmasına izin vermeyecekti. Ve risk için, çaba… “Ücretinden hiç bahsetmedin. Yardımınız için."

Aşırı olması gerekiyordu. Ellerinden gelenin en iyisini gönderselerdi, böyle bir yeteneği olsaydı...

Yrene'nin kaşları çatıldı. "Eğer bu kadar istekliyseniz, Torre'nin ve personelinin bakımına yardımcı olmak için herhangi bir bağış yapılabilir, ancak hiçbir bedel, hiçbir beklenti yoktur."

"Neden?"

Ayağa kalkarken eli cebine kaydı. “Bu hediyeyi Silba bana verdi. Bedava verileni ücretlendirmek doğru değil.”

Silba - Şifa Tanrıçası.

Tanrıların kutsadığı bir genç kadın daha tanıyordu. İkisinin de gözlerinde böylesine sınırsız bir ateşe sahip olmalarına şaşmamalı.

Yrene o güzel kokulu yağ şişesini aldı ve çantasını toplamaya başladı.

"Neden bana yardım etmek için geri dönmeye karar verdin?"

Yrene durakladı, ince vücudu kaskatı kesildi. Sonra ona döndü.

Bahçeden bir rüzgar esti, saçlarının hala yarı havada olan tutamlarını göğsünün ve omzunun üzerinden savurdu. "Senin ve Kaptan Faliq'in bir gün reddetmemi bana karşı kullanacağını düşünmüştüm."

"Sonsuza kadar burada yaşamayı planlamıyoruz." Başka ne ima etmiş olursa olsun.

Yaren omuz silkti. "Hiçbirini yapmam."

Çantanın geri kalanını toplayıp kapıya yöneldi.

Bir sonraki sorusuyla onu durdurdu. "Dönmeyi mi planlıyorsun?" Fenharrow'a mı? cehenneme mi?

Yrene kapıya, arkadaki fuayede dinleyen, bekleyen hizmetçilere baktı. "Evet."

Sadece Fenharrow'a dönmeyi değil, aynı zamanda savaşa yardım etmeyi de diledi . Çünkü bu savaşta şifacılara ihtiyaç duyulacaktı. Umutsuzca. Kulağına

fısıldadığı dehşet karşısında solgunlaşmasına şaşmamalı. Sadece karşılaşacakları şeyler için değil, aynı zamanda onu öldürebilecek şeyler için de.

Yüzü solgun kalsa da, kalkık kaşlarını fark ettiğinde ekledi, "Yapılması gereken doğru şey bu. Bana bahşedilen her şeyle - yoluma atılan tüm iyiliklerle."

Onu burada kalması, güvende ve korumalı kalması konusunda uyarmayı tartıştı. Ama cevabını beklerken onun gözlerindeki ihtiyatlılığı fark etti. Diğerlerinin, muhtemelen onun gitmesine karşı uyarıda bulunduğunu fark etti. Belki de kendinden şüphe etmesine neden oldu, sadece biraz.

Bunun yerine Chaol, "Kaptan Falik ve ben size karşı kin besleyecek türden insanlar değiliz - bunun için sizi cezalandırmaya çalışın" dedi.

"Böyle şeyler yapan bir adama hizmet ettin." Ve muhtemelen onun adına hareket etti .

"Pis işlerini benim emrim dışında başkalarına bıraktığını ve bana çoğu zaman söylenmediğini söylesem bana inanır mıydın?"

İfadesi ona yeterince şey söylüyordu. Kapı koluna uzandı.

"Biliyordum." dedi sessizce. “Ağza alınamayacak şeyler yaptığını ve yapmakta olduğunu. Ben çocukken güçlerin ona karşı savaşmaya çalıştığını biliyordum ve o onları paramparça etmişti. Ben — kaptan olmak için belirli … ayrıcalıklar vermem gerekiyordu. Varlıklar. Bunu isteyerek yaptım çünkü odak noktam geleceği korumaktı. Dorian'da. Erkekken bile babasının oğlu olmadığını biliyordum. Dorian'ın yeterince uzun yaşamasını sağlayabilirsem, onunla daha iyi bir geleceğin olduğunu biliyordum. Sadece yaşamakla kalmayıp, aynı zamanda hayatta kaldıysa -duygusal olarak. O engerekler sarayında bir müttefiki, gerçek bir dostu olsaydı. İkimiz de babasına meydan okuyacak kadar yaşlı, güçlü değildik. İsyan fısıldayanların başına gelenleri gördük. Ben bilseydim, eğer o çizginin dışına bir ayak basan, babası, varis ya da hiç onu öldürür. Bu yüzden istikrarı, statükonun güvenliğini arzuladım.”

Yrene'nin yüzü ne değişmemiş, ne yumuşamış ne de sertleşmişti. "Ne oldu?"

Sonunda gömleğine uzandı. Uydurma, diye düşündü, koyduBurada çoğunlukla çıplak otururken bir kısmı çıplak. "Biriyle tanıştık. Bana ve başkalarına çok pahalıya mal olana kadar savaştığım bir yola hepimizi koyan. Çok fazla. Bana kızgınlıkla bakabilirsin Yrene Towers ve bunun için seni suçlamayacağım. Ama Erilea'da benden kendimden daha çok nefret eden kimse olmadığını söylediğimde bana inanın."

“Kendini zorlanmış bulduğun yol için mi?”

Gömleğini kafasına geçirip pantolonuna uzandı. "Başlangıçta bu yolda savaştığım için - bunu yaparken yaptığım hatalar için."

"Peki şimdi hangi yolda yürüyorsun? Adarlan'ın Eli geleceğini nasıl şekillendirecek?”

Kimse ona sormamıştı. Dorian bile değil.

"Hala öğreniyorum - hâlâ... karar veriyorum," diye itiraf etti. "Ama Perrington ve Valg'ı anavatanımızdan silmekle başlıyor."

Kelimeyi yakaladı - bizim . Sanki ağzında tadı varmış gibi dudağını ısırdı. "Yaz Ortası'nda tam olarak ne oldu?" O belirsizdi. Saldırıyı, saldırıya uğrayan günleri ve ayları, sonrasını ona anlatmamıştı.

O oda zihninde şimşek gibi çaktı - mermerin üzerinde yuvarlanan bir kafa, Dorian çığlık attı. Dorian'ın babasının yanında durduğu, ölüm kadar soğuk ve Hellas'ın krallığının herhangi bir seviyesinden daha acımasız olan başka bir an ile harmanlanıyor. "Sana olanları anlattım," dedi sadece.

Yrene, ağır deri çantasının kayışıyla oynayarak onu inceledi. "Yaralanmanızın duygusal sonuçlarıyla yüzleşmek bu sürecin bir parçası olacak."

"Hiçbir şeyle yüzleşmeme gerek yok. Öncesinde, sırasında ve sonrasında neler olduğunu biliyorum.”

Yrene tamamen hareketsiz kaldı, o çok yaşlı gözler tamamen etkilenmedi. "Göreceğiz bakalım."

Aralarında havada asılı duran meydan okuma, midesindeki korku, topuklarının üzerinde dönüp giderken Chaol'un ağzında kelimeler kıvrıldı.

9

İki saat sonra, başını Torre'nin altındaki devasa mağaranın taş zeminine oyulmuş küvetin dudağına dayayan Yrene, yukarıda pusuya yatmış karanlığa baktı.

Rahim öğleden sonra neredeyse boştu. Tek arkadaşı, mağara zeminine inşa edilmiş düzinelerce küvetten akan doğal kaplıca suları ve tepeden yükselen uçuk taş sütunlar arasındaki zincirlere asılmış sayısız çana düşen sivri sarkıtlardan damlayan sulardı. antik kaya.

Mumlar doğal oyuklara sıkıştırılmış ya da her batık küvetin iki ucuna yığılmış, kükürtlü buharı yaldızlamış ve her duvara ve kaygan sütuna oyulmuş baykuşları titrek bir kabartma olarak yerleştirmişti.

Küvetin acımasız taş dudağına başını yaslayan pelüş bir bez olan Yrene, Rahim'in kalın havasını içine çekti, havanın yükselip yukarıda çömelmiş berrak, keskin karanlığa doğru kaybolmasını izledi. Etrafında tiz, tatlı çınlamalar yankılandı, ara sıra tek net notalarla kesildi.

Torre'deki hiç kimse gümüş, cam ve bronzdan yapılmış çeşitli çanları Silba'nın Rahmindeki açık odaya ilk kimin getirdiğini bilmiyordu. Bazı çanlar o kadar uzun süredir oradaydılar ki maden birikintileriyle kabuklanmışlardı, sarkıtlardan su düşerken çınlıyorlar artık belli belirsiz bir kütükten başka bir şey değildi . Ama her yeni yardımcının kendi seçtiği bir zili getirmesi bir gelenekti - Yrene'nin de katıldığı bir şeydi bu. Üzerine adının ve Torre'ye giriş tarihinin kazınmış olması ve daha sonra Rahim tabanının köpüren sularına ilk kez dalmadan önce bunun için bir yer bulması. Sonradan gelen tüm şifacılara müzik ve rehberlik sunan, sonsuza kadar asılacak zil; sevgili kız kardeşlerinin sesleri sonsuza kadar onlara şarkı söylüyor.

Ve Torre salonlarından kaç tane şifacının geçtiğini düşünürsek, şimdi uzayda asılı duran irili ufaklı çanların sayısını düşünürsek... Neredeyse kağanın büyük salonunun büyüklüğündeki tüm oda, yankılanan, katmanlı çınlamalarla doluydu. . Yrene'nin lezzetli sıcağında ıslanırken kafasını ve kemiklerini dolduran sabit bir uğultu.

Eski bir mimar, Torre'nin çok altındaki kaplıcaları keşfetmiş ve suyun aralarında akması, sürekli bir sıcaklık ve hareket akışı olması için zemine yerleştirilmiş bir küvet ağı inşa etmişti. Yrene küvetin yan tarafındaki havalandırma deliklerinden birine elini tuttu, suyun diğer uçtaki havalandırma deliğine giderken parmaklarının arasından dalgalanmasına, derenin kendisine ve dünyanın uyuklayan kalbine geri dönmesine izin verdi. .

Yrene, alnına yapışan nemli saçları geriye atarak derin bir nefes daha aldı. Yukarıdaki dünyanın tozunu, kanını ve lekelerini temizlemek için Rahim dışındaki küçük giriş odalarından birinde herkesin yapması gerektiği gibi küvete girmeden önce yıkanmıştı. Bir rahip lavantadan (Silba'nın rengi) hafif bir

kaftanla Yrene'nin Rahim'e girmesini bekliyordu, orada onu havuzun yanına atıp annesinin yüzüğü dışında çıplak bir şekilde içeri adımını atmıştı.

Kıvrılan buharda, Yrene elini önünde kaldırdı ve yüzüğü inceledi, ışığın altın boyunca eğilip granatta için için için yanışını. Her yerde çanlar çaldı, uğuldadı ve şarkı söyledi, canlı bir ses akışında sürüklenene kadar damlayan suyla karıştı.

Su—Silba'nın elementi. Buradaki kutsal sularda, yukarıdaki dünyanın el değmeden yıkanması, Silba'nın can damarına girmek demekti. Yrene, suları alan ve gerçekten de Silba'nın rahminin sıcaklığında yuvalanmış gibi hisseden tek şifacı olmadığını biliyordu. Sanki bu alan sadece onlar için yapılmıştı.

Ve üstündeki karanlık... Lord Westfall'ın vücudunda gördüğünden farklıydı. O karanlığın tam tersi. Üstündeki karanlık, yaratılışın, dinginliğin, biçimlenmemiş düşüncenin karanlığıydı.

Yrene ona, Silba'nın rahmine baktı. Ve bir şeyin arkasına baktığını hissettiğine yemin edebilirdi. Dinlerken, Lord Westfall'ın ona anlattıklarını düşündü.

Eski kabuslardan çıkan şeyler. Başka bir alemden şeyler. Şeytanlar. Kara büyüler. Kendilerini anavatanına salmaya hazır. Yatıştırıcı, ılık sularda bile Yrene'nin kanı dondu.

Kuzeydeki, çok uzaklardaki savaş alanlarında bıçak yaralarını, okları ve parçalanmış kemikleri tedavi etmeyi ummuştu. Özellikle soğuk aylarda ordu kamplarında yaygın olan herhangi bir hastalığı tedavi etmesi bekleniyor.

Bedeni olduğu kadar ruhu da yok eden yaratıkların yaraları değil. Pençeler, dişler ve zehir kullandılar. Zararlı güç, omurgasındaki yaranın etrafına dolandı... Kırık bir kemik ya da birbirine dolanmış sinirler değildi. Eh, teknik olarak öyleydi , ama bu düşen sihir ona bağlıydı. Buna bağlı.

İçindeki yağlı hissi, içinde bir şeylerin kıpırdadığı hissini hâlâ sallayamıyordu. uyandım.

Çanların çınlaması akıyor ve alçalıyor, zihnini dinlenmeye, açmaya itiyordu.

Bu gece kütüphaneye gidecekti. Lordun iddia ettiği her şey hakkında herhangi bir bilgi olup olmadığına bakın, belki de ondan önce birinin sihirli bir şekilde verilen yaralanmalar hakkında herhangi bir düşüncesi olup olmadığına bakın.

Yine de iyileşmesi yalnızca ona bağlı olan bir yaralanma olmayacaktı.

Ayrılmadan önce o kadar teklif etmişti. Ama içindeki o şeyle savaşmak için... Nasıl?

Yrene bu kelimeyi buhara ve karanlığa, çınlayan, köpüren sessizliğe doğru söyledi.

Hala büyü sondasının geri teptiğini görebiliyordu, hala iblis kaynaklı güçten iğrendiğini hissedebiliyordu. Onun ne olduğunun, büyüsünün ne olduğunun tam tersi. Tepesinde dolaşan karanlıkta her şeyi görebiliyordu. Çok yukarıdaki karanlıkta, Silba'nın dünyevi rahmine sıkışmış… Çağırdı.

Sanki, Basmaktan korktuğunuz yere girmelisiniz der gibi .

Yrene yutkundu. Kendini lordun sırtına kilitlemiş olan o iltihaplı güç çukurunu araştırmak için...

İçeri girmelisin , diye fısıldadı tatlı karanlık, su onun yanından akıp geçerken onunla birlikte şarkı söylüyordu. Sanki Silba'nın damarlarında yüzüyordu.

İçeri girmelisiniz , diye mırıldandı yine, yukarıdaki karanlık yayılıyor, biraz daha yakınlaşıyor gibiydi.

Yrene izin verdi. Ve daha derine bakmasına, daha derine, o karanlığa girmesine izin verin.

Lordun içindeki o iltihaplı güçle savaşmak, onu Hafiza'nın bazı sınavları için riske atmak, kendi halkı o uzak savaşta saldırıya uğrarken veya savaşırken ve her gün onu geciktirirken Adarlan'ın oğlu için riske atmak… Yapamam.

Sen olmaz , güzel karanlık meydan.

Yrene vazgeçti. Hafıza'ya kalacağına, onu iyileştireceğine söz vermişti, ama bugün hissettikleri... Anlatılmaz bir zaman alabilirdi. Eğer ona yardım etmenin bir yolunu bulabilirse. Onu iyileştireceğine söz vermişti ve bazı yaralar şifacının hastasıyla birlikte yürümesini gerektirse de, onun bu yarası...

Karanlık geriliyor gibiydi.

Yapamam , diye ısrar etti Yrene.

Yine cevap vermedi. Uzaktan, sanki şimdi çok uzaktaymış gibi, berrak ve saf bir zil çaldı.

Yrene sese gözlerini kırptı, dünya odaklandı. Uzuvları ve nefesi sanki onların üzerinde sürüklenmiş gibi geri dönüyordu.

Karanlığa baktı - sadece pürüzsüz, peçeli siyah buldu. Boş ve boş, sanki boşaltılmış gibi. Orada ve gitti. Sanki onu itmiş, hayal kırıklığına uğratmıştı.

Yrene, mineral bakımından zengin suda bile biraz sertleşen uzuvlarını gererek otururken hafifçe döndü. Ne zamandır ıslanmıştı?

Kaygan kollarını ovuşturdu, karanlığı tararken kalbi gümbürdüyordu, sanki ne yapması gerektiğine, önünde ne olduğuna dair hâlâ başka bir cevabı olabilirmiş gibi. Bir alternatif.

Hiçbiri gelmedi.

Mağaranın içinden çınlayan, belirgin bir şekilde çınlamayan, çınlamayan ya da çarpmayan bir ses. Sessiz, titrek bir nefes alışı.

Yrene başının üstündeki düğümden kaçan düzensiz saç tellerinden su damlayarak döndü ve başka bir şifacının Rahim'e bir noktada girdiğini, odanın her iki yanında bulunan paralel sıraların karşı ucunda bir küvet olduğunu iddia ettiğini buldu. Yrene, Torre'deki her şifacının adını kesinlikle bilmese de, sürüklenen buhar perdeleri arasında onu teşhis etmek neredeyse imkansızdı.

Ses Rahim'de yeniden yankılandı ve Yrene sudan kalkarken ellerini serin, karanlık zeminde destekleyerek daha uzağa oturdu. İnce bornoza uzanıp onu etrafına bağlarken teninden buhar kıvrıldı, kumaş sırılsıklam vücuduna yapıştı.

Rahim protokolü iyi kurulmuştu. Sessizlik için, yalnızlık için bir yerdi. Şifacılar, Silba ile yeniden bağlantı kurmak, kendilerini merkeze almak için sulara girdiler. Bazıları rehberlik istedi; bazıları bağışlanma istedi; bazıları, hastalarına gösteremedikleri, belki de kimseden önce gösteremedikleri zor bir günün değerli duygularını salıvermeye çalıştılar.

Ve Yrene Rahim'in ötesindeki şifacının kendi alanına hakkı olduğunu bilmesine rağmen, ayrılmaya ve şifacıya ağlaması için mahremiyet vermeye hazır olmasına rağmen…

Kadının omuzları sarsıldı. Boğuk bir hıçkırık daha.

Yrene neredeyse sessiz ayaklar üzerinde küvetteki şifacıya yaklaştı. Gördümaçık kahverengi teni ve altın sarısı sarı saçları neredeyse Yrene'ninkiyle aynıydı.

Yukarıdaki karanlığa, ince çenesinden damlayan gözyaşlarına ve dalgalanan suya bakarken kadının kahverengi gözlerindeki kasvetliliği gördü.

Kapanmayan yaralar vardı. Çok derinlere kök salsalar, şifacıların gücünün bile durduramayacağı bazı hastalıklar. Çok geç gelselerdi. Doğru işaretleri işaretlemedilerse.

Yrene sessizce küvetinin yanında otururken, şifacının elini tutup parmaklarını birbirine geçirmeden önce dizlerini göğsüne bükerken şifacı ona bakmadı.

Böylece Yrene sessizce ağlarken şifacının elini tutarak orada oturdu, sürüklenen buhar o çanların berrak, tatlı çınlamalarıyla doluydu.

Anlatılmayan dakikalardan sonra küvetteki kadın mırıldandı, "Üç yaşındaydı."

Yrene şifacının nemli elini sıktı. Rahatlatacak, teselli edecek kelimeler yoktu.

"Keşke..." Kadının sesi kırıldı, tüm vücudu titriyordu, mum ışığı bej teninde zıplıyordu. "Bazen bu hediyenin bana hiç verilmemiş olmasını diliyorum."

Yrene bu sözler karşısında sustu.

Kadın sonunda başını çevirip Yrene'nin yüzünü taradı, gözlerinde bir tanıma pırıltısı belirdi. "Hiç böyle hissediyor musun?" Ham, savunmasız bir soru.

Hayır. Yapmamıştı. Bir kez değil. Annesinin kurbanının dumanı gözlerini yaktığında ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağını bildiğinde bile. Kendisine verilen hediyeden hiçbir zaman nefret etmemişti, çünkü onca yıl onun sayesinde asla yalnız kalmamıştı. Yrene anavatanında sihir gitmiş olsa bile, omzunu kavrayan sıcak bir el gibi hissetmişti. Kim olduğuna, nereden geldiğine dair bir hatırlatma, kendisinden önce bu yolda yürüyen sayısız Towers kadını için yaşayan bir bağ.

Şifacı istediği cevabı bulmak için Yrene'nin gözlerini aradı. NScevap Yrene veremedi. Böylece Yrene kadının elini tekrar sıktı ve karanlığa baktı.

Basmaktan korktuğunuz yere girmelisiniz.

Yrene ne yapması gerektiğini biliyordu. Ve yapmamasını diledi.

resim

"İyi? Yrene seni iyileştirdi mi daha?”

Kağanın büyük salonundaki yüksek masada oturan Chaol, Prenses Hasar'ın birkaç koltukta oturduğu yere döndü. Açık pencerelerden gelen yağmur kokusuyla serinletici bir esinti, üst çerçevelerinden sarkan beyaz ölüm afişlerini hışırdattı.

Kashin ve Sartaq yollarına baktılar - Sartaq kız kardeşine onaylamayan bir kaşlarını çattı.

"Yrene kadar yetenekli," dedi Chaol dikkatle, birçoğunun onları tanımadan dinlediğinin farkındaydı, "muhtemelen uzun bir sürecin sadece ilk aşamalarındayız. Torre kütüphanesinde biraz araştırma yapmak için bu öğleden sonra ayrıldı."

Hasar'ın dudakları zehirli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ne mutlu sana, bir süreliğine seninle birlikte olmanın keyfini yaşayacağız."

Sanki isteyerek bir an daha burada kalacakmış gibi.

Ama Nesryn, o öğleden sonra ailesiyle birlikte geçirdiği saatlerin yeniden parıldamasıyla yanıtladı, "İki topraklarımızın bağ kurması için herhangi bir şans şanslı bir şans."

"Gerçekten," dedi Hasar, ve tabağındaki soğutulmuş domates ve bamya tabağını toplamaya geri döndü. Sevgilisi ortalıkta görünmüyordu ama Yrene de yoktu. Şifacının daha önceki korkusu… neredeyse havada tadabiliyordu. Ama saf irade onu dengeledi - irade ve öfke, diye düşündü Chaol. Sonunda hangisinin kazanacağını merak etti.

Gerçekten de, küçük bir kısmı Yrene'in uzak durmasını umuyordu, eğer sadece onun da yapacaklarını çok ağır bir şekilde ima ettiği şeyden kaçınmak için: konuşmak . Şeyleri tartışmak. kendisi.

Yarın onsuz da iyileşebileceğini ona açıklayacaktı.

Uzun dakikalar boyunca Chaol sessiz kaldı, masadakileri, yanından hızla geçen hizmetçileri işaretledi. Pencerelerdeki ve kemerlerdeki muhafızlar.

Kıyılmış kuzu, üniformalarını, ne kadar uzun ve gururlu durduklarını görünce midesi kurşunlandı. Kendisi kapıların yanına ya da avluda kralını gözetleyerek kaç öğün yemek yemişti? Kaç kez eğilmeleri, kendi aralarında gevezelik etmeleri için adamlarını yatırmış ve onları daha küçük saatlere atamıştı?

Kağanın muhafızlarından biri onun bakışlarını fark etti ve kısa bir baş selamı verdi.

Chaol çabucak başka yere baktı, avuçları ıslaktı. Ama etrafındaki yüzleri, ne giydiklerini, nasıl hareket edip gülümsediklerini gözlemlemeye kendini zorladı.

Morath'tan ya da başka bir yerden gönderilmiş olsun, herhangi bir kötü güç belirtisi yok - hiçbiri. Düşmüş prenseslerini onurlandırmak için o beyaz sancakların ötesinde bir işaret yok.

Aelin, Valg'in onlara kötü koktuğunu iddia etmişti ve kanlarının ölümlü damarlarından saymayı umduğundan daha fazla siyah aktığını görmüştü, ancak bu salondaki herkesin ellerini kesmesini istemekten geri kalmadı...

Aslında kötü bir fikir değildi - kağanla onu sipariş etmeye ikna edecek bir izleyici bulabilirse. Kaçan veya mazeret uyduranları işaretlemek için.

Kağanın onu tehlikeye ikna etmesi ve belki de bu ittifakta biraz ilerleme kaydetmesi için bir seyirci . Etrafında oturan prensler ve prensesler asla Valg tasması takmasınlar diye. Sevdikleri, yüzlerine bakıp sırıtarak eski zalimlikten başka bir şey görmemenin ne olduğunu asla bilemezler.

Chaol sakin bir nefes aldı ve kağanın birkaç koltuk aşağıda yemek yediği, bir vezir ve Prenses Duva ile sohbete daldığı yere doğru eğildi.

Kağanın şimdi en küçüğü katılmaktan çok izliyor gibiydi ve güzel yüzü tatlı bir gülümsemeyle yumuşamış olsa da gözleri hiçbir şey kaçırmadı. Ancak vezir bir yudum şarap için durduğunda ve Duva solundaki sessiz kocasına döndüğünde Chaol boğazını temizledi ve kağana şöyle dedi: ”

Kağan yorgun, sert bakışlarını ona doğru kaydırdı. "Onlar sizin olduklarından daha fazla benim şifacım değiller Lord Westfall." Sözünü kestiği için Chaol'a kaşlarını çatan vezire döndü.

Ama Chaol, "Seninle baş başa bir görüşme yapma şerefine nail olmayı umuyordum," dedi.

Masada sessizlik dalgalanırken Nesryn uyarırcasına dirseğini dirseğine gömdü. Chaol, bakışlarını önündeki adam dışında herhangi bir yerden almayı reddetti.

Kağan sadece, "Bu tür şeyleri günlük programımı düzenleyen Baş Vezirimle tartışabilirsiniz" dedi. Masanın altından izleyen kurnaz gözlü bir adama doğru bir çene hareketi. Baş Vezirin ince gülümsemesine bir bakış, Chaol'a toplantının

olmayacağını söyledi. “Odak noktam, yası boyunca karıma yardım etmeye devam ediyor.” Kağanın gözlerindeki hüzün parıltısı sahte değildi. Gerçekten de masada kağanın karısından hiçbir iz yoktu, onun için ayrılmış bir yer bile yoktu.

Takip eden kalın sessizlikte uzak gök gürültüsü homurdandı. Israr etmenin yeri ve zamanı değil. Kayıp bir çocuk için yas tutan bir adam... İttirmek aptallık olur. Ve ölçünün ötesinde kaba.

Chaol çenesini daldırdı. "Bu zor zamanda izinsiz girdiğim için beni bağışla." Prens, babasının tarafından bakarken, Argun'un yüzünü buruşturan gülümsemeyi görmezden geldi. Duva, en azından, ona anlayışlı bir gülümseme sundu, sanki, Kapatılan ilk kişi sen değilsin, der gibi . Ona zaman ver .

Chaol, kendi tabağına dönmeden önce prensese hafifçe başını salladı. Kağan onu görmezden gelmeye kararlıysa, keder olsun ya da olmasın… belki de bilgi iletmenin başka yolları vardı.

Destek almanın diğer yolları.

Nesryn'e baktı. Akşam yemeğinden önce döndüğünde, bu sabah Sartaq'ı arama şansının olmadığını söylemişti.Ve şimdi, prens karşılarında oturmuş şarabından yudumlarken, Chaol kendini kayıtsızca sorarken buldu, "Efsanevi rukun Kadara'nın burada olduğunu duydum, Prens."

"Korkunç canavar," diye mırıldandı Hasar gönülsüzce bamyasına, Sartaq'tan yarım bir gülümsemeyle.

Sartaq, "Hasar, ilk tanıştıklarında Kadara'nın onu yemeye çalışmasından dolayı hâlâ üzgün," dedi.

Orada bir eğlence parıltısı parıldasa da Hasar gözlerini devirdi.

Birkaç koltuk aşağıdan gelen Kashin, "Limandan onun çığlıklarını duyabiliyordunuz," dedi.

Chaol'u şaşırtan Nesryn, "Prenses mi yoksa ruk mu?" diye sordu.

Sartaq güldü, ürkmüş, parlak bir sesle, soğuk gözleri parlıyordu. Hasar, yanındaki vezire dönmeden önce Nesryn'e sadece uyarı amaçlı bir bakış attı.

Kashin, Nesryn'e sırıttı ve "İkisi de" diye fısıldadı.

Hasar'ın bakışlarını dizginlese de Chaol'un boğazından bir kıkırdama kaçtı. Nesryn, prensese iyi niyetle özür dilemek için başını eğerek gülümsedi.

Yine de Sartaq onları altın kadehinin kenarından yakından izledi. Chaol, "Buradayken Kadara'yı çok fazla uçurabiliyor musun?" diye sordu.

Sartaq başını sallarken hiçbir şeyi kaçırmadı. “Mümkün olduğunca sık, genellikle şafağa yakın. Bugün kahvaltıdan hemen sonra gökyüzündeydim ve çok şükür akşam yemeği için tam zamanında döndüm.”

Hasar, dikkatini çeken vezirden kopmadan Nesryn'e mırıldandı: "Hayatında hiç yemek yemedi."

Kashin, kağanın bile masanın aşağısına bakmasına neden olan bir kahkaha attı, Arghun onaylamayarak kaşlarını çattı. Kız kardeşlerinin ölümünden sonra kraliyet ailesi en son ne zaman gülmüştü? Kağanın gergin yüzünden, belki bir süre.

Ama Sartaq, güzel kıyafetlerinin altındaki düz, sıkı karnını okşamadan önce uzun örgüsünü omzunun üzerinden attı. "İyi yemek için değilse neden eve bu kadar sık geldiğimi sanıyorsun kardeşim?"

"Planlamak ve planlamak için mi?" diye sordu Hasis.

Sartaq'ın gülümsemesi sakinleşti. "Keşke böyle şeyler için zamanım olsaydı."

Sartaq'ın yüzünün üzerinden bir gölge geçiyor gibiydi ve Chaol, prensin bakışlarının nereye kaydığını belirledi. Salonun duvarlarına yerleştirilmiş pencerelerden hâlâ beyaz flamalar akıyordu, şimdi kesinlikle bir fırtınanın habercisi olan rüzgara kapılmıştı. Belki de hayatının daha önemli kısımları için fazladan zamana sahip olmayı dileyen bir adam.

Nesryn yumuşak bir dokunuşla sordu, "Öyleyse her gün uçuyorsun, Prens?"

Sartaq, Nesryn'i değerlendirmek için bakışlarını en küçük kız kardeşinin ölüm pankartlarından çekti. Saraylıdan çok savaşçıydı, yine de başıyla onayladı—sözsüz bir talebe yanıt olarak. "Evet, Kaptan."

Sartaq, Duva'dan gelen bir soruyu yanıtlamak için döndüğünde, Chaol, Nesryn'e bir bakış attı - emrini iletmek için ihtiyacı olan tek şey.

Şafakta havada olun. Bu savaşta nerede durduğunu öğrenin.

10

Gece yarısından hemen önce Dar Deniz açıklarında bir yaz fırtınası dörtnala geldi.

Yrene, Torre'nin dibindeki geniş kütüphaneye sıkışmış bile olsa, gök gürültüsünün her titremesini hissetti. Ara sıra şimşek çakmaları, soluk taştaki çatlaklardan süzülen ve ardından mumları patlatan rüzgar tarafından kovalanan, yığınların ve salonların dar koridorlarını kesiyordu. Çoğu, cam fenerlerle korunuyordu, kitaplar ve parşömenler açık alev riskini alamayacak kadar değerliydi. Ama rüzgar onları orada da buldu - ve kemerli tavanlardan sarkan cam fenerleri sallayıp iniltilere soktu.

Kütüphanenin daha parlak ışıklarından ve daha yoğun alanlarından uzakta, bir oyuğa yerleştirilmiş meşe ağacından bir masada oturan Yrene, metal fenerin o fırtına rüzgarında sallanmasını izledi. Kenarlarından yıldızlar ve hilaller kesilmişti ve önündeki taş duvara mavi, kırmızı ve yeşil lekeler bırakan renkli camlarla doldurulmuştu. Lekeler inip kalkıyordu, canlı bir renk denizi.

Gök gürültüsü çatırdadı, o kadar yüksek sesle irkildi ki, altındaki eski sandalye itiraz edercesine gıcırdadı.

Birkaç kadınsı havlama yanıtladı, sonra kıkırdadı.

Yardımcılar — gelecek hafta sınavlarına geç kalacaklar.

Yrene, çoğunlukla kendine bir kahkaha attı ve Nousha'nın saatler önce kazıp çıkardığı metinlere yeniden odaklanırken başını salladı.

Yrene ve Baş Kütüphaneci hiç yakın olmamıştı ve Yrene, kadını yemekhanede görürse onu aramaya kesinlikle meyilli değildi, ama... Nousha on beş dilde akıcıydı, bazıları ölüydü ve ünlüler konusunda eğitim almıştı. Batı kıyısındaki Parvani Kütüphanesi, Balruhn'un dışındaki yemyeşil ve baharat bakımından zengin toprakların ortasında yer alır.

Kütüphaneler Şehri, Balruhn dediler. Torre Çeşme şifacıların alanıysa, Parvani bilginin alanıydı. Balruhn'u, Antica'dan Tigana'ya kadar akan kıtanın ana arteri olan güçlü Kızkardeş Yolu'na bağlayan büyük yol bile, bunun için adlandırılmıştı: Alimler Yolu.

Yrene on yıllar önce Nousha'yı buraya neyin getirdiğini ya da Torre'nin ona kalması için ne teklif ettiğini bilmiyordu ama o paha biçilmez bir kaynaktı. Ve tüm gülümsemeyen doğasına rağmen, Nousha, istek ne kadar tuhaf olursa olsun, Yrene'ye her zaman ihtiyaç duyduğu bilgiyi bulmuştu.

Bu gece, Yrene yemekhanede ona yaklaştığında kadın memnun görünmemişti, kütüphanecinin yemeğini böldüğüm için dudaklarından özürler döküldü. Yrene sabaha kadar bekleyebilirdi ama yarın dersleri vardı ve ondan sonra Lord Westfall.

Nousha, yemeğini bitirdikten sonra burada Yrene ile tanışmış ve uzun parmaklarını uçuşan gri cüppesinin önünde kavuşturmuş, Yrene'nin hikayesini dinlemişti - ve ihtiyaçları:

Bilgi. Bulabildiği herhangi biri.

Şeytanlardan gelen yaralar. Kara büyüden kaynaklanan yaralar. Doğal olmayan kaynaklardan gelen yaralar. Yankı bırakan, ancak görünmeyen yaralar kurbanı mahvetmeye devam etti. İz bırakan ama skar dokusu olmayan yaralar.

Nousha onları bulmuştu. Bir yığın kitap ve desteden sonra yığınkaydırır. Sessizce masanın üzerine yığmıştı. Bazıları Halha'daydı. Bazıları Yrene'nin kendi dilinde. Bazıları Eyllwe'de. Bazıları…

Yrene, her kütüphane masasındaki kavanozdan aldığı pürüzsüz oniks taşlarıyla ağırlık verdiği parşömene kafasını kaşıdı.

Nousha bile garip işaretleri tanımadığını itiraf etmişti - bir tür rünler. Nereden, o da hiçbir sezgisi yoktu, sadece parşömenlerin Eyllwe kitaplarının yanında, Yrene'nin oraya hiç girmeye cesaret edemediği, yerin çok derinlerinde bir kütüphane seviyesinde sıkışmıştı.

Yrene, düz çizgilerini ve kıvrımlı yaylarını izleyerek önündeki işaretin üzerinde parmağını gezdirdi.

Parşömen yeterince eskiydi ve Nousha, üzerine yiyecek, su ya da içecek bulaşırsa Yrene'yi canlı canlı yüzdürmekle tehdit etmişti. Yrene kaç yaşında diye sorduğunda Nousha başını iki yana salladı.

Yüz yıl? Yrene sormuştu.

Nousha omuz silkti ve yere, parşömen türüne ve mürekkep pigmentine bakılırsa bunun on katından fazla olduğunu söyledi.

Yrene açıkça dokunduğu kağıda sindi ve köşelerdeki ağırlık taşlarını gevşetti. Kendi dilindeki kitapların hiçbiri değerli bir şey vermemişti - daha fazla yaşlı eşin kötü niyetli kişiler ve hava ve çürüme ruhları hakkında uyarıları.

Lord Westfall'ın tarif ettiği gibi bir şey yok.

Sağındaki kasvetten hafif, uzaktan bir tıkırtı yankılandı ve Yrene başını kaldırdı, karanlığı tarayarak, bir farenin ilk koşuşturma belirtisinde sandalyesine sıçramaya hazırdı.

Kütüphanenin sevgili Baast Kedileri bile (otuz altı dişi, ne fazla ne az), savaşçı-tanrıça adaşlarına rağmen tüm haşereleri dışarıda tutamıyor gibiydi.

Yrene yeniden sağındaki karanlığı taradı, beril gözlü kedilerden birini ava gitmek için çağırabilmeyi diledi.

Ama kimse bir Baast Kedisi çağırmadı. Kimse. İstedikleri zaman ve istedikleri yerde ortaya çıktılar ve bir an önce değil.

Baast Kedileri, Torre kütüphanesinde olduğu kadar uzun süre yaşamıştı. vardı, ancak hiçbiri nereden geldiklerini ya da yaş onları talep ettiğinde nasıl değiştirildiklerini bilmiyordu. Her biri, herhangi bir insan kadar bireyseldi, her birinin taşıdığı beril rengi gözler ve hepsinin kucakta kıvrılmaya eğilimli olduğu gerçeği dışında, şirketlerden hepten uzak dururlardı. Yaşlı ve genç şifacılardan bazıları, kedilerin kütüphanenin başka bir katında görünmek için gölge havuzlarından geçebileceklerine yemin ettiler; Bazıları kedilerin açık kitapların sayfalarını karıştırırken yakalandıklarına yemin etti - okurken .

Daha az okuyup avı rahatsız buysa, kesinlikle yararlı olurdu daha . Ama kediler, belki de adaşları ya da tanrının kütüphanede Silba'nın gölgesinde sessiz bir yuva bulması dışında hiç kimseye ve hiçbir şeye cevap vermedi. Bir Baast Kedisini gücendirmek, hepsini aşağılamak demekti ve Yrene -bazı böcekler dışında- çoğu hayvanı sevmesine rağmen, kedilere nazik davrandığından, ara sıra yiyecek lokmaları bırakarak ya da karınlarını ovuşturarak ya da kulaklarını tırmaladığından emindi. ne zaman onlara komuta etmeye tenezzül etseler.

Ama karanlıkta parıldayan o yeşil gözlere ya da yollarından kaçan bir fareye dair hiçbir iz yoktu, bu yüzden Yrene bir nefes verdi ve antik parşömeni bir kenara koydu ve bir Eyllwe cildini çekmeden önce dikkatlice masanın kenarına koydu. ona.

Kitap siyah deriyle kaplanmıştı, kapı eşiği kadar ağırdı. Sınırına bu kadar yakın yaşadığı için Eyllwe dilini biraz biliyordu, onu akıcı bir şekilde konuşan bir annesi vardı - kesinlikle oradan gelen babasından değil.

Towers kadınlarından hiçbiri evlenmemişti, ya dokuz ay sonra gelen bir hediyeyle onları terk eden ya da devam etmeden önce bir ya da iki yıl kalan sevgilileri tercih ediyorlardı. Yrene babasını hiç tanımamıştı, kim olduğu hakkında, geceleri annesinin kulübesinde durup çimenli ovayı kaplayan vahşi bir fırtınadan sığınacak bir yer arayan bir gezgin dışında hiçbir şey öğrenmemişti.

Yrene parmaklarını yaldızlı başlığın üzerinde gezdirerek sözcükleri yıllardır konuşmadığı ya da duymadığı dilde söyledi.

"… Bu…" Parmağını başlığa dokundurdu. Nousha'ya sormalıydı. Kütüphaneci, gözüne çarpan diğer bazı metinleri çevirmeye söz vermişti, ama... Yrene tekrar içini çekti. "Şiir. Ode. Lirik—" Şarkı " diye nefes aldı. " Şarkı …" Başlayın. Başlangıç—" Başlangıç ".

Başlangıç Şarkısı .

Lord Westfall, iblislerin -Valg'lerin- kadim olduğunu söylemişti. Vurmak için sonsuza kadar beklemişlerdi. Neredeyse unutulmuş mitlerin bir parçası; başucu hikayelerinden biraz daha fazlası.

Yrene kapağı açtı ve içindekiler tablosundaki alışılmadık yazı karmaşası karşısında sindi. Türün kendisi eskiydi, kitap matbaaya bile basılmamıştı. El yazısı. Uzun zamandan beri yok olan bazı kelime varyasyonlarıyla.

Yıldırım tekrar çaktı ve Yrene küflü, sarı çizgili sayfaları karıştırırken şakağını ovuşturdu.

Bir tarih kitabı. Hepsi bu kadardı.

Gözü bir sayfaya takıldı ve durakladı, resim yeniden görünene kadar geriye gitti.

Tutarlı renklerde yapılmıştı: siyahlar, beyazlar, kırmızılar ve ara sıra sarı.

Hepsi bir ustanın eli ile boyanmış, şüphesiz altında ne yazılmışsa onun bir örneği.

Çizim, çorak bir kayalığı, önünde diz çökmüş koyu renkli zırhlı bir asker ordusunu ortaya çıkardı.

Kayalığın tepesindeki şeyin önünde diz çökmüş .

Yükselen bir kapı. Yanında duvar yok, arkasında durmak yok. Sanki biri havadan kara taştan bir geçit inşa etmişti.

Kemerin içinde kapı yoktu. Sadece dönen siyah hiçbir şey . Boşluktan fışkıran huzmeler, güneşin bazı iğrenç bozulmaları, önünde diz çökmüş askerlerin üzerine düşüyordu.

Ön plandaki figürlere gözlerini kısarak baktı. Vücutları insandı ama kılıçlarını tutan eller... Pençeli. Bükülmüş.

"Valg," diye fısıldadı Yrene.

Cevap olarak gök gürültüsü çatladı.

Gök gürültüsünden gelen yankılar ayaklarının altında, bacaklarının üzerinde gürlerken, Yrene sallanan fenere kaşlarını çattı.

Bir sonraki illüstrasyon görünene kadar sayfaları çevirdi. Aynı kapının önünde üç figür duruyordu, çizim erkek bedenlerinin ötesinde herhangi bir özellik seçemeyecek kadar uzaktı, uzun ve güçlüydü.

Parmağını aşağıdaki başlığın üzerinde gezdirdi ve tercüme etti:

Orkus. Mantiks. Erawan.

Üç Valg Kralı.

Anahtarların Sahipleri.

Yrene alt dudağını ısırdı. Lord Westfall böyle şeylerden bahsetmemişti.

Ama eğer bir kapı varsa... o zaman açılması için bir anahtara ihtiyacı olacaktı. Veya birkaç.

Kitap doğruysa.

Kütüphanenin ana avlusunun büyük saatinde gece yarısı çınladı.

Yrene sayfaları karıştırarak başka bir resme geçti. Üç panele bölündü.

Lordun söylediği her şeye - elbette ona inanmıştı, ama... doğruydu. Yara yeterince kanıt değilse, bu metinler başka bir alternatif sunmuyordu.

Çünkü orada, ilk panoda, kara taştan bir sunağa bağlanmış... Çaresiz bir genç adam, kendisini taç giymiş karanlık bir figürün yaklaşmasından kurtarmaya çalıştı. Figürün elinin etrafında bir şey döndü - bir miktar kara sis ve kötü düşünce. Gerçek yaratık yok.

İkinci panel... Yrene ondan ürktü.

Çünkü o genç adam vardı, gözleri yakarış ve dehşet içinde açılmıştı, o kara sis yaratığı boğazından aşağı kayarken ağzını zorlayarak açmıştı.

Ama kanını donduran son paneldi.

Son resmi aydınlatan şimşek yeniden çaktı.

Genç adamın yüzü donmuştu. Duygusuz. Gözleri… Yreneönceki çizim ile son çizim arasında göz gezdirdi. İlk ikisinde gözleri gümüş rengindeydi.

Sonuncusunda… siyaha dönmüşlerdi. İnsan gözü kadar başarılıydı ama gümüş, kutsal olmayan obsidiyen tarafından silinmişti.

Ölmedi. Çünkü zincirler çıkarılmış halde ayağa kalktığını göstermişlerdi. Tehdit değil.

Hayır - içine ne koydularsa...

Thunder yeniden inledi ve bunu daha fazla çığlık ve kıkırdama izledi. Gece için ayrılan yardımcıların gürültü ve takırtılarıyla birlikte.

Yrene önündeki kitabı, Nousha'nın ortaya koyduğu diğer yığınları inceledi.

Lord Westfall, Valg iblislerini bir insan konağında tutmak için tasmalar ve yüzükler tanımlamıştı. Ama kaldırıldıktan sonra bile, oyalanabileceklerini söylemişti. Onlar sadece implantasyon cihazlarıydı ve eğer çok uzun süre kalırlarsa, konakçılarını beslerler…

Yaren başını salladı. Çizimdeki adam köleleştirilmemişti - istila edilmişti. Büyü, bu tür bir güce sahip birinden gelmişti . İçindeki iblis konağından gelen güç.

Bir şimşek çakması, ardından hemen ardından gök gürültüsü.

Sonra sağındaki loş yığınlardan başka bir tıklama sesi geldi - hafif ve boştu. Bir öncekinden daha yakındı şimdi.

Yrene yeniden karanlığa baktı, kollarındaki saçlar havaya kalktı.

Fare hareketi değil. Hatta kedi pençelerinin taş ya da kitaplık üzerindeki sıyrıklarını bile.

Bu duvarlara adım attığı andan itibaren güvenliğinden asla korkmamıştı, ama Yrene sağındaki o karanlığa bakarken kendini hareketsiz buldu. Sonra yavaşça omzunun üzerinden baktı.

Raflarla çevrili koridor, üç dakikalık yürüme mesafesinde onu parlak, sürekli izlenen ana avluya geri götürecek olan daha büyük bir koridora doğru düz bir atıştı. En fazla beş dakika.

Etrafında yalnızca gölgeler, deri ve toz vardı, ışık sallanan fenerlerle birlikte dalgalanıp eğiliyordu.

İyileştirme büyüsü hiçbir savunma sunmadı. Böyle şeyleri zor yoldan keşfetmişti.

Ama White Pig Inn'deki o yıl boyunca dinlemeyi öğrenmişti. Bir odayı okumayı , havanın ne zaman değiştiğini hissetmeyi öğrendim . Erkekler de fırtınalar çıkarabilir.

Gök gürültüsünün homurdanan yankısı azaldı ve ardında yalnızca sessizlik kaldı.

Sessizlik ve rüzgarda eski fenerlerin gıcırtısı. Başka tıklama yapılmadı.

Aptallık - böyle şeyleri bu kadar geç okumak aptallık. Ve bir fırtına sırasında.

Yrene yutkundu. Kütüphaneciler, kitapların kütüphanede uygun şekilde kalmasını tercih ettiler, ancak…

Başlangıcın Şarkısı'nı sertçe kapatıp çantasına attı. Kitapların çoğu zaten işe yaramazdı, ama belki altı tane daha vardı, Eyllwe ve diğer dillerin karışımı. Yrene bunları da çantasına tıktı. Ve parşömenleri nazikçe pelerininin ceplerine yerleştirdi, görünmez oldu.

Bir gözünü omzunun üstünde tutarken - arkasındaki koridorda, yığınlar sağında.

Biraz sağduyu kullansaydın bana hiçbir şey borçlu olmazdın . Yrene'in hayatını kurtardıktan sonra, genç yabancı bunu ona o kader gecesinde söylemişti. Kelimeler oyalandı, derinden ısırdı. Tıpkı o kızın öğrettiği diğer dersler gibi.

Yrene belki gerçi o sabah kendine gülmek biliyordum gerçi Ve oldu gölgelerde şey takip Baast Kediler biri olan Yrene korku o römorkör, onun omurga aşağı o damlama dinlemeye karar verdi.

Ana koridora daha hızlı ulaşmak için karanlık yığınları kesebilecek olsa da, omuzları geride ve başı yukarıda, ışıklara devam etti. Tıpkı kızın ona söylediği gibi. Bir kavga çıkarmış gibi görünün - değerinizden daha fazla bela olun .

Kalbi o kadar çılgınca çarpıyordu ki onu kollarında, boğazında hissedebiliyordu. Ama Yrene ağzını sert bir hale getirdi, gözleri parlak ve soğuktu. Hiç olmadığı kadar öfkeli görünüyordu, adımları kesik kesik ve hızlıydı. Sanki bir şey unutmuş ya da biri onun için bir kitap alamamış gibi.

Gittikçe daha yakına, o geniş, ana koridorun kesiştiği yere yaklaştı. Yardımcıların rahat yatakhanelerinde yatmaya gidecekleri yere.

Boğazını temizledi, çığlık atmaya hazırlandı.

Tecavüz değil, hırsızlık değil - korkakların saklanmayı tercih edeceği bir şey değil. Ateş et , diye talimat vermişti yabancı ona. Herkese bir tehdit. Saldırıya uğrarsanız, yangın hakkında bağırın.

Yrene son iki buçuk yılda talimatları o kadar çok tekrarlamıştı ki. Pek çok kadına. Tıpkı yabancının ona emrettiği gibi. Yrene onları tekrar kendisi için okuma ihtiyacı duyacağını düşünmemişti.

Yrene çenesini bükerek adımlarını hızlandırdı. Şu anda çantasının dibinde yaraları temizlemek veya bandajları kesmek için kullandığı küçük bir bıçak dışında silahı yoktu.

Ama o kitap dolu çanta... Deri kayışları bileğine dolayıp iyice kavradı.

İyi yerleştirilmiş bir salıncak birini yere düşürür.

O koridorun güvenliğine gitgide daha yakın—

Göz ucuyla gördü. Hissettim.

Bir sonraki yığındaki biri bitti. Ona paralel yürümek.

Bakmaya cesaret edemedi. Onayla bunu.

Yrene'nin gözleri, vücuduna tırmanan dehşetle savaşırken bile yandı.

Gölgeler ve karanlık bakışlar. Onu takip ediyorum. Onu avlamak.

Onu yakalamak için adımlarını hızlandırdı, koridorda yolunu kesti ve onu karanlıkta kaptı.

Sağduyu. Sağduyu.

Koşmak - bilirdi. Onun farkında olduğunu anlayacaktı. Çarpabilir. Kimdiyse.

Sağduyu .

Koridorun otuz metre uzağında, loş fenerlerin arasında gölgeler birikiyor, ışıklar artık bir karanlık denizinde değerli adalar.

Rafın diğer tarafındaki kitapların üzerinde gezinirken parmaklarının hafifçe gümbürdediğine yemin edebilirdi.

Böylece Yrene çenesini biraz daha kaldırdı ve koridora doğru bakarken parlak bir şekilde gülerek gülümsedi. "Madya! Bu kadar geç burada ne yapıyorsun?"

Adımlarını hızlandırdı, özellikle de şaşkınlıktan yavaşlayan kişi olarak. tereddüt.

Yrene'nin ayağı yumuşak bir şeye çarptı -yumuşak ama yine de sert- ve çığlığını ısırdı-

Şifacının raftaki gölgelerde yan kıvrıldığını görmemişti.

Yrene eğildi, elleri kadının ince kolları için boğuşuyordu, vücudu o kadar inceydi ki, onu ters çevirdiğinde—

Şifacıyı ters çevirirken ayak sesleri bir kez daha başladı. İçinden paramparça olmaya çalışan çığlığı yutarken.

Açık kahverengi yanaklar içi boş kabuklara dönüştü, gözleri mora boyandı, dudaklar solgun ve çatlaktı. O sabah muhtemelen ona uyan basit bir şifacı elbisesi şimdi gevşek duruyordu, ince formu şimdi bir deri bir kemik kalmıştı, sanki bir şey ondan hayatını emmiş gibi -

Bu yüzü tanıyordu, sıska olduğu gibi. Altın-kahverengi saçları biliyordu, neredeyse kendisinin ikiziydi. Rahimdeki şifacı, tam da saatler önce teselli ettiği kişi—

Yrene nabzını ararken parmakları titriyordu, derisi kösele ve kuruydu.

Hiçbir şey değil. Ve büyüsü... Dönüp dolaşabileceği bir hayat yoktu. Hiç hayat yok.

Yığının diğer tarafındaki ayak sesleri yaklaştı. Yrene titreyen dizlerinin üzerinde durdu, kendini tekrar yürümeye zorlarken düzenli bir nefes aldı. Kendini o ölü şifacıyı karanlıkta bırakmaya zorladı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, çantayı öndeki birine gösteriyormuş gibi, çantasını kaldırmaya zorladı kendini.

Ancak yığınların açısıyla - kişi bunu bilmiyordu.

"Gece için okumamı bitirmek üzereyim," diye ilerideki görünmez kurtuluşuna seslendi. Silba'ya sessiz bir teşekkür duası gönderdi, sesi sabit ve neşeliydi. "Aşçı son bir fincan çay için beni bekliyor. Katılmak istiyorum?"

Biri onu bekliyormuş gibi gösteriyordu: Aldığı başka bir numara.

Yrene, kimin durduğunu fark etmeden önce beş adım daha attı.

Onun hilesini satın almak.

Yrene son birkaç metreyi koridora koştu, başka bir yığın sisinden yeni çıkan bir grup yardımcı gördü ve onlara doğru fırladı.

Yrene'nin yaklaşmasıyla gözleri büyüdü ve tek fısıldadığı, " Git " oldu .

On dörtten biraz daha fazla olan üç kız, gözlerindeki dehşet gözyaşlarını, yüzünün emin beyazlığını yakaladı ve Yrene'nin arkasına bakmadı. Onlar itaatsizlik etmediler.

Onun sınıfındaydılar. Onları aylardır eğitmişti.

El çantasının askılarının yumruğunun etrafına sarıldığını ve etrafını kapatan sıraları gördüler. Genişçe gülümsedi, yanlış bir şey yok. "Cook's'a çay içmeye gel," dedi Yrene, çığlığının içinden çıkmaması için savaşarak. Ölü. Bir şifacı öldü - "Beni bekliyor."

Ve eğer gelmezsem alarmı yükselteceğim .

Bu kızlar ana koridorda yürürken titremediler, tek bir korku belirtisi göstermediler. Kükreyen ateşi, otuz altı avizesi, otuz altı kanepesi ve sandalyesiyle avluya yaklaştıklarında.

Şık siyah bir Baast Kedisi, şöminenin yanındaki işlemeli sandalyelerden birinde uzanıyordu. Yaklaştıklarında, kedi başlı adaşı kadar şiddetle tıslayarak ayağa fırladı. Yrene'de ya da kızlarda değil... Hayır, o beril rengi gözler arkalarındaki kütüphanede kısılmıştı .

Kızlardan biri Yrene'nin kolunu daha sıkı tuttu. Ama Başkan'ın devasa masasına yaklaşırken hiçbiri Yrene'nin yanından ayrılmadı.Kütüphaneci ve varisi. Onların arkasında, gece nöbetinde olan Veliaht Kütüphaneci, kargaşaya bakarak kitabından başını kaldırırken, Baast Kedi yerini korudu - çizgiyi tuttu.

Yrene gri cüppeli orta yaşlı kadına mırıldandı, "Ana salonun dışındaki yığınlarda bir şifacı ağır saldırıya uğradı. Herkesi dışarı çıkarın ve kraliyet muhafızını çağırın. Şimdi .”

Kadın soru sormadı. Sarsılmadı veya titremedi. Masanın kenarına takılan zile uzanmadan önce sadece başını salladı.

Kütüphaneci üç kez çaldı. Dışarıdan biri için bu, son bir çağrıdan başka bir şey değildi.

Ama burada yaşayanlara, kütüphanenin gece gündüz açık olduğunu bilenlere…

İlk zil: Dinle.

İkincisi: Şimdi dinleyin .

Veliaht Kütüphaneci üçüncü kez yüksek sesle ve net bir şekilde çaldı, zil sesi kütüphanede, her karanlık köşede ve koridorda yankılandı.

Üçüncü halka: Çık dışarı.

Yrene bir keresinde, Eretia uyarı zilini burada ilk gününü açıklarken, anlamını bir yabancıya asla tekrarlamamaya yemin ettikten sonra sormuştu. Hepsi vardı. Ve Yrene neden gerekli olduğunu, kimin kurduğunu sormuştu.

Uzun zaman önce, kağanlık Antica'yı fethetmeden önce, bu şehir elden ele geçmiş, bir düzine fetih ve hükümdarın kurbanı olmuştu. Bazı işgalci ordular nazik davranmıştı. Birkaçı yoktu.

Tüneller, onlardan kaçmak için kullandıkları kütüphanenin altında hâlâ vardı - uzun zaman önce kapatılmıştı.

Ama içeridekiler için uyarı zili kaldı. Ve bin yıl boyunca Torre onu saklamıştı. Bazen onunla tatbikatlar vardı. Her ihtimale karşı. Hiç olması gerekiyorsa.

Üçüncü halka taştan, deriden ve tahtadan yankılandı. Ve Yrene, yerden fırlayan sayısız kafanın sesini duyduğuna yemin edebilirdi.masaların üzerine eğildikleri yer. Sandalyelerin geri itildiğini ve kitapların düştüğünü duydum.

Koş , diye yalvardı. Işıklara devam.

Ama Yrene ve diğerleri saniyeleri sayarak sessizce oyalandılar. Dakikalar. Baast Kedisi onun tıslamasını susturdu ve atriyumun ötesindeki salonu izledi, siyah kuyruğu sandalye minderini keserek. Yrene'nin yanındaki kızlardan biri, Torre kapılarının yanındaki muhafızların yanına koştu. Muhtemelen zilin çaldığını duymuş ve çoktan onlara doğru koşmaya başlamışlardı.

Hızlı adımlar ve hışırtılı giysiler yaklaşırken Yrene titriyordu. O ve Veliaht Kütüphaneci, ortaya çıkan her yüzü, kütüphaneden aceleyle çıkan her iri gözlü yüzü işaretledi.

Yardımcılar, şifacılar, kütüphaneciler. Yerinden kimse yok. Baast Kedisi de hepsini kontrol ediyor gibiydi - o beril gözler, belki de Yrene'nin kavrayışının ötesindeki şeyleri görüyordu.

Zırh ve basamakları ezdi ve Yrene, şimdi açık kütüphane kapılarından içeri giren yarım düzine Torre muhafızının yaklaşmasıyla ağlayan kabartmayı sıkıştırdı, mürit onların topuklarındaydı.

Yardımcı ve iki arkadaşı, o anlatırken Yrene'nin yanında kaldı. Muhafızlar takviye çağırırken, Veliaht Kütüphaneci Nousha, Eretia ve Hafiza'yı çağırdı. Üç kız kaldı, ikisi Yrene'nin titreyen ellerini tutuyordu.

Bırakmadılar.

11

Yrene geç kaldı.

Chaol onu saat onda beklemeye gelmişti, ancak ne zaman geleceğine dair hiçbir belirti vermemişti. Nesryn, Sartaq'ı ve rukunu aramak için uyanmadan çok önce ayrılmış, onu burada yıkanması ve…beklemesi için bırakmıştı.

Ve bekle.

Bir saat sonra Chaol, sessizliğe, yoğun sıcağa, dışarıdaki çeşmeden gelen sonsuz damlamalara dayanamayarak kendi başına yapabileceği egzersizleri yapmaya başladı. Dorian'a dönüp duran düşünceler, kralının şimdi nereye gittiğini merak ediyordu.

Egzersizlerden bahsetmişti -bazıları bacaklarıyla ilgiliydi, ancak bunu başarabilirdi- ama Yrene zamanında gelme zahmetine girmeseydi, o zaman kesinlikle onu beklemeye zahmet etmeyecekti.

Büfedeki saat öğlen çaldığında kolları titriyordu, oymalı ahşap parçanın üzerindeki küçük gümüş çanlar boşluğu net, parlak çınlamalarla dolduruyordu. Kendini koltuğa çekmeyi başarırken göğsünden, omurgasından, yüzünden terler akıyordu, kolları titriyordu.çaba göstermek. Yrene göründüğünde Kadja'yı kendisine bir sürahi su ve serin bir bez getirmesi için çağırmak üzereydi.

Oturma odasında, kadının ana kapıdan girmesini dinledi, sonra durdu.

Fuayede bekleyen Kadja'ya, "Kişisel olarak denetlemenizi istediğim bir sağduyu sorunum var," dedi.

İtaatkar sessizlik.

“Lord Westfall, bacaklarında gelişen kızarıklık için tonik istiyor. Muhtemelen banyosuna döktüğün yağdan." Sözler sakin ama keskindi. Kaşlarını çatarak bacaklarına baktı. Bu sabah böyle bir şey görmemişti ama kesinlikle bir kaşıntı ya da yanma hissedemiyordu. “Söğüt kabuğuna, bala ve naneye ihtiyacım var. Mutfaklar onlara sahip olacak. Kimseye nedenini söyleme. Kelimenin ortalıkta dolaşmasını istemiyorum."

Tekrar sessizlik - ardından bir kapı kapanıyor.

O dinlemek, oturma odasına açılmaktadır kapılarını izledi onu Kadja bırakarak dinle. Ardından derin bir iç çekişi. Yrene bir an sonra ortaya çıktı.

Cehenneme benziyordu.

"Sorun nedir?"

Böyle şeyler istemeye hakkı olmadığı gerçeğini düşünemeden kelimeler ağzından çıktı.

Ama Yrene'nin altın-kahverengi yüzü kül rengindeydi, gözleri mora bulanmıştı, saçları gevşekti.

Sadece "Spor yaptın" dedi.

Chaol terden ıslanmış gömleğine baktı. “Zaman geçirmek için her şey kadar iyi bir yol gibi görünüyordu.” Masaya doğru attığı her adım yavaştı, ağırdı. "Sorun ne?" diye tekrarladı.

Ama o masaya ulaştı ve onu ona geri tuttu. Dişlerini gıcırdattı, sadece yüzünü görebilmek için sandalyeyi döndürmeyi tartıştı, bir zamanlar görmek için acele etmiş olabilir - ona ne olduğunu anlatana kadar onun boşluğuna itmek için.

Yrene çantasını bir gürültüyle masanın üzerine koydu. "Egzersiz yapmak istiyorsan, belki de bunun için daha iyi bir yer kışla olur." bir alayhalıya bak. "Kağanın paha biçilmez kilimlerinin her tarafını terletmektense."

Elleri iki yanında kenetlendi. "Hayır," tek söylediği buydu. Bütün o olabilir söylüyorlar.

Bir kaşını kaldırdı. "Sen Muhafız Kaptanıydın, değil mi? Belki saray muhafızıyla eğitim almak faydalı olur-”

"Numara."

Omzunun üzerinden baktı, o altın gözleri onu ölçüyordu. Göğsünde hâlâ parçalanmış olan şey bükülüp daha da parçalanır gibi görünse de, inat etmedi.

Onu işaretlediğine hiç şüphesi yoktu, hiç şüphe yok ki o bilgiyi saklamıştı. Küçük bir kısmı bunun için ondan nefret ediyordu, inatçılığıyla bu yarayı ortaya çıkardığı için kendinden nefret ediyordu ama Yrene sadece masadan döndü ve yüzü okunamaz halde ona doğru yürüdü.

"Bacaklarında talihsiz bir kızarıklık olduğu söylentisi çıkarsa özür dilerim." Her zamanki, kendinden emin zarafetin yerini zoraki ayaklar almıştı. Düşündüğüm kadar Kadja akıllı olarak ise”o döküntü bir sonucu olmaktan endişe edeceğiz onu kızın başının derde ve kimseye söylemezdim ministrations. Ya da en azından, eğer bir haber çıkarsa , bunun sadece onun söylendiğini bileceğimizin farkına varın ."

İyi. Yine de sorusuna cevap vermek istemiyordu. Bunun yerine, "Neden Kadja'nın gitmesini istedin?" diye sordu.

Yrene altın kanepeye çöktü ve şakaklarını ovuşturdu. "Çünkü biri dün gece kütüphanede bir şifacıyı öldürdü ve sonra beni de avladı."

Chaol hareketsiz kaldı. "Ne?"

Pencerelere, açık bahçe kapılarına, çıkışlara baktı. Isıdan, çağlayan sudan ve kuş sesinden başka bir şey değil.

"Bana söylediklerini okuyordum," dedi Yrene, yüzündeki çiller solgun tenine karşı çok belirgindi. "Ve birinin yaklaştığını hissettim."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Onları görmedim. Şifacı… Onu kaçarken buldum." Boğazı düğümlendi. "O alındıktan sonra kütüphaneyi baştan aşağı temizledik... ama kimseyi bulamadık." Başını salladı, çenesi sıkıydı.

"Üzgünüm," dedi ve ciddiydi. Sadece can kaybı için değil, aynı zamanda uzun süredir devam eden bir huzur ve sükunetin kaybı gibi görünen şeyler için de. Ama sordu, çünkü yanıtlar almaktan, riskleri değerlendirmekten kendini alıkoyamadığı için, kendi nefesini durdurabileceği gibi, "Ne tür yaralanmalar?" diye sordu. Yarısı bilmek istemiyordu.

Yrene kanepenin minderlerine yaslandı, yaldızlı tavana bakarken kuş tüyü içini çekti. "Onu daha önce geçerken görmüştüm. Gençti, benden biraz büyüktü. Onu yerde bulduğumda, uzun süre kurumuş bir cesede benziyordu. Kan yok, yaralanma belirtisi yok. Sadece… boşaldı."

Kalbi çok tanıdık gelen açıklamaya tökezledi. Valg. Geriye kalan her şeye bahse girerdi, her şeye bahse girerdi. "Bunu kim yaptıysa cesedini orada mı bıraktı?"

Bir selam. Ellerini saçlarının arasından geçirirken titriyordu, gözlerini kapatıyordu. "Sanırım yanlış kişiye saldırdıklarını anladılar ve çabucak uzaklaştılar."

"Neden?"

Başını çevirdi, gözlerini açtı. Yorgunluk orada yatıyordu. Ve mutlak korku. " Bana benziyor ," dedi Yrene. “Yapılarımız, renklendirmemiz. Her kimse… Sanırım beni arıyorlardı .”

"Neden?" diye sordu tekrar, söylediklerini sıralamak için çabalayarak.

"Çünkü dün gece seni yaralayan gücün potansiyel kaynağı hakkında okuduklarım... Masanın üzerine bununla ilgili bazı kitaplar bıraktım. Ve gardiyanlar bölgeyi aradığında kitaplar gitmişti.” Tekrar yutkundu. "Buraya geleceğini kim biliyordu?"

Sıcaklığa rağmen Chaol'un kanı dondu.

"Biz bunu bir sır haline getirmedik." Elini orada olmayan bir kılıcın üzerine koymak içgüdüseldi - aylar önce Avery'ye fırlattığı bir kılıç. “Açıklanmadı, ama herkes öğrenebilirdi. Buraya ayak basmamızdan çok önce."

Yine oluyordu. Buraya. Antica'ya bir Valg iblisi gelmişti - en iyi ihtimalle bir ast, en kötü ihtimalle bir prens. Ya olabilir.

Yrene'nin anlattığı saldırı, Aelin'in Rowan ile Valg prensinin Wendlyn'deki kurbanlarından buldukları kalıntılara ilişkin açıklamasına uyuyordu. Hayat dolu insanlar, sanki Valg ruhlarını içmiş gibi kabuklara dönüştü.

Kendini sessizce, "Prens Kashin, Tumelun'un öldürüldüğünden şüpheleniyor" derken buldu.

Yrene doğruldu, yüzünde kalan tüm renk boşaldı. “Tümelun'un vücudu boşaltılmamış. Hafiza - Yükseklerdeki Şifacı bunun bir intihar olduğunu ilan etti."

Elbette, iki ölümün bağlantılı olmaması ihtimali vardı, Kashin'in Tümelun hakkında yanılmış olması ihtimali. Chaol'un bir kısmı böyle olması için dua etti. Ama ilgisiz olsalar bile, dün gece olanlar...

"Kağanı uyarmalısın," dedi Yrene, aklını okumuş gibi.

Onayladı. "Tabii ki. Tabiki yapacağım." Lanet olasıca durum... Belki de kağanla birlikte beklediği şey buydu. Ama onun bitkin yüzünü, oradaki korkuyu inceledi. "Üzgünüm - seni bu duruma soktuğum için. Torre çevresinde güvenlik artırıldı mı?”

"Evet." Nefes nefese bir ses. Yüzünü ovuşturdu.

"Ve sen? Buraya koruma altında mı geldin?”

Ona kaşlarını çattı. "Sade gün ışığında mı? Şehrin ortasında mı?"

Chaol kollarını kavuşturdu. “Valg'ın ötesine hiçbir şey koymam.”

El salladı. “Yakında herhangi bir zamanda karanlık koridorlara tek başıma girmeyeceğim. Torre'deki hiçbirimiz bunu yapmayacağız. Muhafızlar çağrıldı - kütüphanenin her birkaç metresinde her koridorda konuşlandırıldı. Hafiza'nın onları nereden çağırdığını bile bilmiyorum.”

Valg astları istedikleri herkesin cesetlerini alabilirdi, ancak prensleri yeterince kibirliydi ki, Chaol onların düşük bir muhafız şeklini almaya zahmet edeceklerinden şüpheliydi. Güzel genç erkekleri tercih ettiklerinde değil.

Bir tasma ve ölü, soğuk bir gülümseme gözlerinin önünde parladı.

Chaol bir nefes verdi. "Gerçekten üzgünüm - o şifacı için." Hele onun burada olması bir şekilde bu saldırıyı tetiklemişse, peşine düşerlerse.Yrene sadece ona yardım ettiği için. O ekledi, "Tedbirli olmalısın. Sürekli."

Uyarıyı görmezden gelerek odayı, halıları ve yemyeşil palmiyeleri taradı. "Kızlar - genç yardımcılar... Korkuyorlar."

Peki sen?

Önceden, nöbet tutmak, kapısını korumak, askerleri organize etmek için gönüllü olurdu çünkü bu işlerin nasıl çalıştığını biliyordu . Ama o bir kaptan değildi ve kağanın ya da adamlarının her halükarda yabancı bir lordu dinlemeye meyilli olacağından şüpheliydi.

Ama o yanını durduramadı, “Yardım etmek için ne yapabilirim?” Diye sordu.

Yrene'nin gözleri ona doğru kaydı, değerlendirdi. Tartım. O değil, ama kendi içinde bir şey olduğunu hissediyordu. Bu yüzden o hareketsiz kaldı, kadın içeriye bakarken bakışlarını sabit tuttu. Sonunda bir nefes aldı ve "Bir ders veriyorum. Haftada bir. Dün geceden sonra hepsi çok yorgundu, ben de onların uyumasına izin verdim. Bu gece, ölen şifacı için bir nöbetimiz var. Ama yarın..." Dudağını ısırdı, tekrar kalp atışı için tartıştı, "Gelmeni isterim" diye ekledi.

"Nasıl bir sınıf?"

Yrene ağır bir bukleyle oynadı. "Burada öğrenciler için harç yok - ama biz yolumuzu başka şekillerde ödüyoruz. Bazıları yemek pişirmeye, çamaşır yıkamaya, temizliğe yardım ediyor. Ama geldiğimde Hafıza… Ona tüm bu konularda iyi olduğumu söyledim. Onları bir süreliğine yapmıştım. Bana iyileşmenin ötesinde ne bildiğimi sordu, ben de ona söyledim..." Dudağını ısırdı. “Bir zamanlar biri bana kendini savunmayı öğretti. Saldırganlara karşı ne yapılmalı? Genelde erkek tipi."

Boğazındaki yara izine bakmamak için bir çabaydı. Bunu sonradan öğrenip öğrenmediğini ya da bu bile yeterli olup olmadığını merak etme.

Yrene burnundan soludu. “Hafıza'ya bu konuda biraz bilgim olduğunu ve… Birine, bana öğreten kişiye , bunu mümkün olduğunca çok kadına gösterip öğretmeye söz verdiğimi söyledim . Ben de var. Haftada bir kez, daha büyük öğrenciler, şifacılar, hizmetçiler veya bilmek isteyen kütüphaneciler ile birlikte yardımcılara ders veriyorum.”

Bu narin, nazik elli kadın... Gücün en beklenmedik yüzlerin altında saklanabileceğini öğrendiğini sanıyordu.

"Kızlar derinden sarsıldı. Torre'ye uzun süredir izinsiz giren kimse olmadı. Yarın bana katılırsan, bildiklerini öğretmek için çok yol kat edeceğini düşünüyorum.”

Uzun bir an ona baktı. Yanıp söndü.

"Bu sandalyede olduğumu biliyorsun."

"Ve? Ağzın hâlâ çalışıyor.” Tart, net sözler.

Tekrar göz kırptı. "Beni en güven verici eğitmen olarak bulmayabilirler..."

"Hayır, muhtemelen bayılacaklar ve o kadar çok iç çekecekler ki korkmayı unutacaklar ."

Üçüncü ve son göz kırpışı onu hafifçe gülümsetti. acımasızca. Eğer gerçekten eğlenirse, mutlu olursa, bu gülümsemenin nasıl görüneceğini merak etti.

"Yara izi bir gizem katıyor," dedi, yanağından inen dilimi hatırlayamadan onun sözünü keserek.

Masaya dönüp çantasını açmak için kanepeden kalkarken onu inceledi. "Yarın orada olmamı gerçekten ister misin?"

“Biz anlamaya gerekecek olsun orada, ama o kadar zor olmamalı.”

"Beni bir arabaya doldurman iyi olur."

Gerildi, omzunun üzerinden baktı. “Kaydet bunun için öfke bizim eğitim, Rab Westfall'un.” Bir şişe yağ çıkardı ve masanın üzerine koydu. "Ve arabaya binmeyeceksin."

"Öyleyse hizmetçiler tarafından taşınan bir çöp mü?" Daha erken sürünürdü.

"Bir at. Hiç birini duydun mu?”

Sandalyesinin kollarını sıktı. "Sürmek için bacaklara ihtiyacın var."

"Yani ikisine de sahip olman iyi bir şey." O çantadaki şişeleri incelemeye geri döndü. "Bu sabah amirimle konuştum. Benzer şekilde yaralanmış insanların bizimle buluşana kadar - özel kayışlar ve diş telleri ile - bindiğini gördü. Biz konuşurken atölyelerde sizin için şekillendiriyorlar.”

Bu sözlerin içine gömülmesine izin verdi. "Yani yarın seninle geleceğimi sandın."

Yrene sonunda elinde çantasıyla döndü. "Ne olursa olsun binmek isteyeceğini düşündüm."

Elinde şişeyle yaklaşırken sadece bakabildi. Yüzünde sadece ilkel bir tahriş var. Keskin korkudan daha iyi. Biraz ham bir sesle sordu, "Böyle bir şeyin mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yaparım. Şafakta geleceğim, yani bunu çözmek için yeterli zamanımız var. Ders dokuzda başlıyor.”

Sürmek—yürüyemese bile, ata binmek … Lütfen bana bu umudu verme ve yıkılmasına izin verme,” dedi boğuk bir sesle.

Yrene çantayı ve şişeyi kanepenin önündeki alçak masanın üzerine koydu ve ona yaklaşmasını işaret etti. "İyi şifacılar böyle şeyler yapmaz Lord Westfall."

Bugün ceketle uğraşmamıştı ve kemerini yatak odasında bırakmıştı. Terden sırılsıklam olmuş gömleğini başının üzerine kaydırarak, pantolonunun üst düğmelerini çabucak çözmeye çalıştı. "Bu Chaol," dedi bir an sonra. "Benim

adım - bu Chaol. Lord Westfall değil.” Kendini koltuktan kanepeye kaldırırken homurdandı. "Lord Westfall benim babam."

"Eh, sen de bir lordsun."

"Sadece Chaol."

"Lord Chaol."

Bacaklarını konumlandırırken ona bir bakış attı. Yardım etmek, ayarlamak için uzanmadı. "İşte buradaydım, bana hâlâ kızgın olduğunu düşünüyordum."

"Yarın kızlarıma yardım edersen, tekrar düşüneceğim."

O altın rengi gözlerdeki parıltıdan, bundan çok şüpheliydi ama ağzına yarım bir gülümseme yerleşti. “Bugün başka bir masaj?” Lütfen , diye ekledi neredeyse. Kasları egzersiz yapmaktan çoktan ağrımıştı ve yatak, kanepe ve sandalye ve banyo arasında o kadar çok hareket ediyordu ki...

"Numara." Yrene, kanepeye yüzüstü uzanmasını işaret etti. "Bugün başlayacağım."

"Bunun hakkında bilgi mi buldun?"

"Hayır," diye tekrarladı, o havalı, hızlı verimlilikle pantolonunu çekiştirerek. "Ama dün geceden sonra... ertelemek istemiyorum."

"Yapacağım... Yapabilirim..." Dişlerini gıcırdattı. "Sen araştırırken seni korumanın bir yolunu bulacağız." Sözcüklerden nefret ediyor, boğazında acımış süt gibi kıvrıldığını hissediyordu.

"Sanırım bunu biliyorlar," dedi sessizce ve omurgasına yağ lekeleri sürdü. “Yine de bunun bilgi olup olmadığından emin değilim. Beni bulmaktan alıkoymak istediklerini."

Sakinleştirici ellerini sırtında gezdirirken bile midesi sıkıştı. Tepesindeki o lekenin yakınında oyalandılar. "Öyleyse ne istediklerini sanıyorsun?"

Zaten şüphelenmişti ama bunu onun da söylediğini duymak istiyordu - onun da onun gibi düşünüp düşünmediğini, riskleri onun kadar anlayıp anlamadığını bilmek istiyordu.

O, son yaptığı konuşmada, “Ben, acaba” “ben araştırırken değil sadece ne, aynı zamanda ben şifa ediyorum olsaydı sizi .”

Sözler aralarına yerleşirken ona bakmak için başını kaldırdı. Sadece omurgasındaki o işarete baktı, yorgun yüzü çizilmişti. Uyuduğundan şüpheliydi. "Eğer çok yorgunsan-"

"Ben değilim."

Çenesini sıktı. "Burada kestirebilirsin. Ben sana bakarım." Olacağı gibi işe yaramaz. "O zaman benim üzerimde çalış-"

"Artık senin üzerinde çalışacağım. Beni korkutup kaçırmalarına izin vermeyeceğim.”

Sesi titremedi veya titremedi.

Daha sakin ama daha az şiddetli olmayan bir şekilde ekledi, "Bir zamanlar diğer insanlardan korkarak yaşadım. Sırf reddetmemin sonuçlarından çok korktuğum için başkalarının beni ezmesine izin verdim. Nasıl reddedeceğimi bilmiyordum .” Elini tekrar başını dinlendirmek için sessizce omurgasına bastırdı. "Bu kıyılara ulaştığım gün, o kızı bir kenara attım. Ve yeniden ortaya çıkmasına izin verirsem lanetleneceğim. Ya da biri bana hayatımla, seçimlerimle ne yapacağımı söylesin .”

Kollarındaki tüyler, sesinde kaynayan öfkeyle yükseldi. Çelikten ve çatırdayan korlardan yapılmış bir kadın. Isı gerçekten altında alevlendiavucunu, omurgasının sütunundan o beyaz lekeye doğru kaydırırken.

"Değişim için itilip kakılmak hoşuna gidiyor mu bakalım," diye soludu.

Yrene elini doğrudan yaranın üzerine koydu. Chaol konuşmak için ağzını açtı—

Ama onun yerine bir çığlık çıktı.

12

Yanan, jilet gibi keskin bir acı, acımasız pençelerle sırtını kesmişti.

Chaol acıyla böğürerek kavislendi.

Yrene'nin eli anında gitti ve bir çarpma sesi geldi.

Yrene'yi alçak masada otururken bulmak için dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, Chaol nefes nefese kaldı, yağ şişesi devrildi ve ahşabın üzerinden sızdı. Elinin olduğu yerde sırtına baktı.

Hiçbir sözü yoktu - yankılanan acının ötesinde.

Yrene ellerini daha önce hiç görmemiş gibi yüzünün önüne kaldırdı.

Onları bir o yana bir bu yana çevirdi.

"Sadece sihrimden hoşlanmamakla kalmıyor," diye nefes aldı.

Kollarını bağladı, bu yüzden Yrene, "Büyümden nefret ediyor ," derken kadının bakışlarını tutarak tekrar minderlere uzandı .

"Bunun bir yankı olduğunu söyledin - yaralanmayla bağlantılı değil."

"Belki de hatalıydım."

"Rowan beni bu sorunların hiçbiri olmadan iyileştirdi."

Adı üzerine kaşları çatıldı ve bu kulaklar ve ağızlar sarayında tarihinin o parçasını ifşa ettiği için sessizce kendine lanet etti. "Bilincin açık mıydı?"

Düşündü. "Numara. Neredeyse ölüyordum."

O zaman dökülen yağı fark etti ve yumuşak bir şekilde küfretti - onun etrafında olmaktan belirgin bir zevk aldığı diğer bazı pis ağızlara kıyasla hafifçe.

Yrene çantasına doğru hamle yaptı ama o daha hızlı hareket etti, terden ıslanmış gömleğini kanepenin koluna koyduğu yerden aldı ve paha biçilmez halının üzerine damlamadan önce yayılan su birikintisine fırlattı.

Yrene gömleği inceledi, sonra uzanmış kolu, şimdi neredeyse kucağındaydı. "Ya o ilk iyileşme sırasındaki bilinç eksikliğin seni bu tür bir acıyı hissetmekten alıkoydu, ya da belki bu her neyse... çözülmedi."

Boğazı tıkandı. "Benim ele geçirildiğimi mi düşünüyorsun?" Bununla şey böyle tarifsiz şeyler- yapmıştı kral içeride ziyade,,

"Numara. Ama acı canlı hissedilebilir . Belki bu da farklı değildir. Ve belki de bırakmak istemiyor."

"Omurgam yaralandı mı?" Soruyu zar zor sorabildi.

"Öyle," dedi ve göğsünün bir kısmı çökmüştü. "Kırık parçaları, dolaşmış ve kopmuş sinirleri hissettim. Ama o şeyleri iyileştirmek, beyninizle tekrar iletişim kurmalarını sağlamak için… O yankıyı geçmem gerekiyor. Ya da üzerinizde çalışmak için yeterli alana sahip olmak için onu boyun eğdirmek için dövün." Dudakları sert bir çizgi halini aldı. "Bu gölge, sana musallat olan bu şey - vücudun. Yolun her adımında benimle savaşacak, seni bana durmamı söylemeye ikna etmek için savaşacak . Acı yoluyla." Gözleri netti - keskindi. "Sana ne dediğimi anlıyor musun?"

Sesi alçak, kabaydı. "Eğer başaracaksan, bu tür acılara katlanmak zorunda kalacağım. Defalarca."

"Seni uyutabilecek şifalı otlarım var ama bunun gibi bir yaralanmayla… Sanırım buna karşı savaşması gereken tek kişi ben olmayacağım. Ve eğer senbilinçsizler… Orada kapana kısılırsan sana yapabileceklerinden korkuyorum. Rüya manzaranızda - psişenizde." Yüzü daha da solmuş gibiydi.

Chaol elini gömleğine dönmüş paspasının üzerinde hâlâ durduğu yerden kaydırdı ve elini sıktı. "Yapman gerekeni yap."

"Acıtacak. Bunun gibi. Sürekli. Daha kötüsü, muhtemelen. Omurganızın tabanına bile ulaşmadan önce, omurdan omur aşağı inmek zorunda kalacağım. Onunla savaşmak ve aynı zamanda sizi iyileştirmek."

Eli onunkiyle kıyaslandığında çok küçüktü. "Yapman gerekeni yap," diye tekrarladı.

"Ve sen," dedi sessizce. "Onunla da savaşmak zorunda kalacaksın."

Bunun üzerine sustu.

Yrene devam etti, "Eğer bu şeyler doğamız gereği bizi besliyorsa… Eğer besleniyorlarsa ve sen sağlıklıysan…" Vücudunu işaret etti. "O halde başka bir şeyden besleniyor olmalı. İçinizde bir şey."

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

Birleşen ellerini inceledi - sonra parmaklarını kaydırdı. Elini düşürmek kadar şiddetli değildi ama geri çekilmesi yeterince işaretliydi. "Belki de tartışmalıyız."

"Neyi tartışmak."

Saçlarını omzunun üzerinden taradı. "Ne oldu - bu şeyi besleyen her neyse."

Avuçlarını ter kapladı. "Tartışacak bir şey yok."

Yrene uzun bir süre ona baktı. Bu içten bakışlardan çekinmemek için yapabildiği tek şey buydu. "Topladığım kadarıyla, son birkaç ay hakkında tartışılacak çok şey var. Son zamanlarda sizin için çalkantılı bir zamanmış gibi görünüyor. Dün, senden senden daha çok nefret eden kimse olmadığını kendin söyledin."

Kısaca söylemek gerekirse. “Ve birden bunu duymaya bu kadar hevesli misin?”

O kadar da kıpırdamadı. "Eğer iyileşmen ve gitmen için gerekli olan buysa."

Kaşları kalktı. "İyi o zaman. Sonunda çıkıyor.”

Yrene'nin yüzü, Dorian'a bir parası için koş. “Ben, sonsuza kadar burada olmak istemeyen varsayalım içinde gevşek kırma savaşı ile neyi bizim bunu deyişiyle, vatan.”

"Bizim vatanımız değil mi?"

Yrene sessizce çantasını almak için ayağa kalktı. "Adarlan'la hiçbir şey paylaşmak gibi bir niyetim yok."

O anladı. Gerçekten yaptı. Belki de bu yüzden hâlâ ona, o kalıcı karanlığın tam olarak kime ait olduğunu söylememişti.

"Ve sen," diye devam etti Yrene, "konudan kaçınıyorsun." Çantasını karıştırdı. "Er ya da geç olanlar hakkında konuşmak zorunda kalacaksın."

"Kusura bakmayın ama bu sizi ilgilendirmez."

Bunun üzerine gözleri ona kaydı. "Fiziksel yaraların iyileşmesinin duygusal yaraların iyileşmesiyle ne kadar yakından bağlantılı olduğuna şaşıracaksınız."

"Olanlarla yüzleştim."

“O halde omurganızdaki o şey neyle besleniyor?”

"Bilmiyorum." O umursamadı.

Sonunda çantadan bir şey çıkardı ve adama doğru geri döndüğünde, tuttuğu şeyle midesi sıkıştı.

Biraz. Koyu, taze deriden hazırlanmış. Kullanılmamış.

Tereddüt etmeden ona teklif etti. Kaç kez hastalarına, onunkinden çok daha kötü yaraları iyileştirmesi için teslim etmişti?

"Artık bana durmamı söylemenin zamanı geldi," dedi Yrene asık suratla. “Son birkaç ayda neler olduğunu tartışmayı tercih ederseniz.”

Chaol sadece karnının üzerine yattı ve parçayı ağzına kaydırdı.

resim

Nesryn güneşin doğuşunu gökyüzünden izlemişti.

Prens Sartaq'ı şafaktan bir saat önce koridorda beklerken bulmuştu. Minare en üst seviyesinde hava şartlarına açıktı ve deri kaplı prensin arkasında... Nesryn tırmanırken hala nefes nefese kalmış bir halde elini merdiven boşluğuna giden kemere dayamıştı.

Kadara güzeldi.

Ruk'un altın tüylerinin her biri perdahlı metal gibi parlıyordu, göğsünün beyazı taze kar kadar parlaktı. Ve altın gözleri Nesryn'i hemen büyütmüştü. Sartaq, eyerin geniş sırtında büküldüğü yerden dönmeden önce.

Prens selam vererek “Kaptan Falik” demişti. "Erken kalkmışsın."

Dinleyen kulaklar için gündelik sözler.

"Dün geceki fırtına beni uykumdan alıkoydu. Umarım seni rahatsız etmiyorumdur."

"Tam aksine." Loş ışıkta, ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bir kez olsun bu şişko domuzun kahvaltısını yapmasına izin vermek için gezintiye çıkmak üzereydim."

Kadara öfkeyle tüylerini kabarttı, devasa gagasını tıklattı - tek bir hamlede bir adamın kafasını tamamen koparabilecek kapasitedeydi. Prenses Hasar'ın kuşa karşı temkinli kalmasına şaşmamalı.

Sartaq kıkırdayarak onun tüylerini okşadı. "Katılmayı önemsemek?"

Nesryn bu sözlerle bir anda minarenin ne kadar çok yüksek olduğunu hissetti. Ve Kadara muhtemelen onun üzerinde uçacaktı. Onu ölümden koruyacak hiçbir şey olmadan, şimdi binici ve eyer yerine yerleştirildi.

Ama bir ruke binmek için…

Daha da iyisi, onlar hakkında bilgi sahibi olabilecek bir prensle rukeye binmek…

"Yükseklik konusunda pek yetenekli değilim ama bu benim için onurdur Prens."

Birkaç dakika meselesi olmuştu. Sartaq ona gece mavisi ceketinden uzak duvara itilmiş bir şifonyerde katlanmış yedek deriye geçmesini buyurdu. O da pantolonunu değiştirdiğinde kibarca arkasını dönmüştü. Saçları sadece omuzlarına düştüğü için geri örmekte güçlük çekti, ama prens kendi ceplerini karıştırmış ve onu bir düğüm haline getirmesi için ona deri bir tanga vermişti.

Her zaman yedek taşı, dedi ona. Yoksa haftalarca saçını tarardı.

Önce keskin gözlü ruk'a binmişti, Kadara kendini büyük boy bir tavuk gibi yere indirdi. İki akıcı hareketle kadının yanına tırmandı, sonra Nesryn'e elini uzattı. Avucunu temkinli bir şekilde Kadara'nın kaburgalarına dayadı ve en iyi ipek kadar pürüzsüz olan serin tüylere hayret etti.

Nesryn, Sartaq onu önündeki eyere çekerken ruk'un hareket etmesini ve dik dik bakmasını bekledi ama prensin bineği uysallığını korudu. Hasta.

Sartaq, deri kayışları üç kez kontrol ederek, ikisini de eyere bağlayıp bağlamıştı. Sonra dilini bir kez tıklattı ve—

Nesryn, bir prensin kollarını kemiğin kırılabileceği kadar sıkmanın kibar olmadığını biliyordu. Ama yine de Kadara parıldayan altın kanatlarını açıp dışarı fırlarken yaptı.

Aşağı sıçradı .

Midesi boğazına doğru fırladı. Gözleri sulandı ve bulanıklaştı.

Rüzgar onu eyerden ayırmaya çalışarak onu yırttı ve uyluklarını o kadar sıkı sıktı ki ağrıyorlar, bu sırada Sartaq'ın dizginlerini tutarak kollarını kavradı, Sartaq kulağına öyle sert bir şekilde kıkırdadı.

Ama Antica'nın solgun binaları, şafağın erken saatlerinde neredeyse maviye yakın, Kadara güvercini ve güvercini, gökten düşen bir yıldız gibi onları karşılamak için aceleyle belirdi.

Sonra kanatları genişçe açıp yukarı doğru fırladı.

Nesryn kahvaltıyı bıraktığına memnundu. Çünkü bu hareketin midesine yaptığı şey ağzından fışkırırdı.

Birkaç vuruş içinde Kadara sağa yattı - pembeye dönen ufka doğru.

Antica'nın yayılışı önlerine yayıldı, onlar gökyüzüne yükseldikçe daha da küçüldüler. Ta ki, altlarında her yöne yayılan arnavut kaldırımlı bir yoldan başka bir şey olmayana kadar. Ta ki şehrin hemen dışındaki zeytinlikleri ve buğday tarlalarını gözetleyene kadar. Ülke mülkleri ve küçük kasabalarhakkında benekli. Solunda kuzey çölünün dalgalanan kum tepeleri. Sağındaki dağların üzerinde yükselen yükselen güneşte altın rengine dönen ışıltılı, kıvrımlı nehirler grubu.

Sartak konuşmadı. Yer işaretlerini belirtmedi. Kardeş-Yol'un güney ufkuna doğru uzanan soluk çizgisi bile değil.

Hayır, yükselen ışıkta Kadara'nın başını almasına izin verdi. Rük onları daha yükseğe çıkardı, hava berraklaştı - uyanan mavi gökyüzü kanatlarının her güçlü çırpışıyla aydınlandı.

Açık. Yani açık.

Hiç bitmeyen deniz, sıkıcı dalgalar ve sıkışık gemi gibi değil.

Bu… bu nefesti . Buydu …

Yeterince hızlı görünmüyordu, hepsini içiyordu. Her şey ne kadar küçüktü, ne kadar güzel ve saftı. Fetheden bir ulus tarafından sahiplenilen, ancak sevilen ve beslenen bir toprak.

Onun toprağı. Onun evi.

Güneş, çalılar ve uzaktan gelen dalgalı çayırlar. Batıda yemyeşil ormanlar ve pirinç tarlaları; kuzeydoğudaki çölün soluk kum tepeleri. Bir ömür boyu görebileceğinden daha fazlasını - Kadara'nın bir günde uçabileceğinden daha uzağa. Bütün bir dünya, bu toprak. Bütün dünya buradaydı.

Babasının neden ayrıldığını anlayamıyordu.

Adarlan'ın içine bu kadar karanlık çökmüşken neden orada kalmıştı. Neden onları gökyüzüne nadiren baktığı ya da tuzlu Avery'nin ya da sokaklarda çürüyen çöplerin kokusunu almayan bir esinti hissettiği o iltihaplı şehirde saklamıştı.

"Sessizsin," dedi prens ve bu ifadeden çok soruydu.

Nesryn, Halha'da "Bunu anlatacak kelimelerim yok" diye itiraf etti.

Sartaq'ın omzunun yanında gülümsediğini hissetti. "Bunu hissettiğim buydu - o ilk yolculuk. Ve o zamandan beri her yolculuk."

"O yıllar önce neden kampta kaldığını anlıyorum. Neden geri dönmek için can atıyorsun?"

Sessiz bir vuruş. "Okumak o kadar kolay mı?"

"Nasıl olabilir değil dönüş isteyen?"

"Bazıları babamın sarayının dünyanın en iyisi olduğunu düşünüyor."

"Bu."

Sessizliği yeterli bir soruydu.

"Rifthold'un sarayı hiç bu kadar güzel değildi - çok güzel ve ülkenin bir parçası."

Sartaq mırıldandı, ses sırtında yankılandı. Sonra sessizce, "Kız kardeşimin ölümü anneme ağır geldi. Onun için kalıyorum."

Nesrin biraz yüzünü buruşturdu. "Çok çok üzgünüm."

Bir süre sadece esen rüzgar konuştu.

Sonra Sartaq dedin"dedi oldu . Rifthold'un kraliyet sarayıyla ilgili. Neden?"

"Ona ne olduğunu duydun - cam kısımlar."

"Ah." Sessizliğin bir başka ritmi. “Terrasen Kraliçesi tarafından paramparça edildi. Senin ... müttefikin."

"Arkadaşım."

Yüzüne bakmak için vücudunu onun etrafına doladı. "Gerçekten mi?"

"O iyi bir kadın," dedi Nesryn ve ciddiydi. “Zor, evet, ama… bazıları herhangi bir kraliyet için aynı şeyi söyleyebilir.”

"Görünüşe göre, eski Adarlan Kralı'nı o kadar zor buldu ki onu öldürdü."

Dikkatli sözler.

"Adam bir canavardı ve herkes için bir tehditti. İkincisi, Perrington, bu şekilde kalır. Erilea'ya bir iyilik yaptı."

Kadara pırıl pırıl bir nehir vadisine doğru yavaş ve istikrarlı bir inişe başlarken Sartaq dizginleri eğdi. "Gerçekten o kadar güçlü mü?"

Nesryn, gerçeğin esasını ya da Aelin'in gücünü küçümsemeyi tartıştı. "O ve Dorian'ın ikisi de hatırı sayılır bir büyüye sahip. Ama en güçlü silahın onların zekası olduğunu söyleyebilirim. Kaba güç onsuz işe yaramaz.”

"Onsuz tehlikeli."

Evet, diye onayladı Nesryn yutkunarak. “Şu…” Mahkemede labirent gibi konuşma eğitimi almamıştı. "Mahkemenizde göklerde konuşmamızı gerektirecek böyle bir tehdit var mı?"

Tehdit o olabilir, diye hatırlattı kendine.

"Kardeşlerimle yemek yedin. Nasıl olduklarını görüyorsun. Seninle bir görüşme ayarlasaydım, onlara bir mesaj gönderirdi. Davanızı duymaya istekli olduğumu - belki de babamıza iletin. Beni baltalamanın risklerini ve faydalarını düşünürlerdi. Ya da benim tarafıma katılmaya çalışmak onları daha iyi gösterecek mi?

"Ve sen? Bizi dinlemek ister misin?”

Sartaq uzun bir süre cevap vermedi, sadece sessizliği dolduran çığlık atan rüzgar.

"Dinlerdim. Sana ve Lord Westfall'a. Ne bildiğini, ikinize de ne olduğunu duyardım. Babama diğerleri kadar hakim değilim ama rukyecilerin bana sadık olduğunu biliyor."

"Düşündüm-"

"Ben onun favorisi miydim?" Alçak, acı bir kahkaha. "Belki de Varis olarak adlandırılma şansım olabilir, ancak kağan varisini en çok sevdiği kişiye göre seçmez. Öyle olsa bile, bu özel onur Duva ve Kashin'e aittir."

Tatlı suratlı Duva, anlayabiliyordu ama—"Kashin?"

"Babama bir kusura kadar sadık. Asla plan yapmadı, asla arkadan bıçaklamadı. Ben yaptım - istediğimi elde etmek için hepsine karşı plan yaptım ve manevra yaptım. Ama Kashin… Kara ordularına ve atlılara komuta edebilir, gerektiğinde acımasız olabilir, ama babamla birlikte, saftır. Daha sevgi dolu veya sadık bir oğul olmamıştı. Babamız öldüğünde… Endişeleniyorum. Eğer boyun eğmezse diğerlerinin Kashin'e yapacakları ya da daha kötüsü: onun ölümü Kashin'in kendisine ne yapacak."

"Ona ne yaparsın?" diye sormaya cesaret etti. Sadakat yemini etmezse onu yok etmek mi?

"Ne tür bir tehdit ya da ittifak oluşturabileceğini göreceğiz. Sadece Duva ve Arghun evlidir ve Arghun henüz çocuk sahibi olmamıştır.Yine de Kashin, elinde olsa muhtemelen o genç şifacının ayaklarını yerden keserdi."

Yrene. "Onunla ilgilenmemesi garip."

"Onun lehine bir işaret. Bir kağanın soyunu sevmek kolay değil."

Taze güneşin altında hâlâ nemli olan yeşil çimenler, Kadara hızla akan bir nehre doğru ilerlerken dalgalandı. O devasa pençeleriyle bir avuç balığı kolayca kapabilirdi.

Ama nehrin üzerinden uçup bir şeyler arayan Kadara'nın aradığı av değildi—

Sartaq, ruk'un lacivert sular üzerindeki avını izlerken, "Dün gece biri Torre'nin kütüphanesine girdi," dedi. Yüzeydeki sis Nesryn'in yüzünü öptü ama

sözlerindeki soğukluk çok daha derine indi. "Bir şifacıyı öldürdüler - onu bir kabuğa dönüştüren aşağılık bir güçle. Antica'daki gibisini hiç görmedik."

Nesryn'in midesi alt üst oldu. Bu tanımla—"Kim? Neden?"

"Yrene Towers alarmı çaldı. Saatlerce aradık ve çalıştığı yerdeki kayıp kitapların ve onu takip ettiği yerin ötesinde hiçbir iz bulamadık. Yrene sarsıldı ama iyiydi."

Araştırma—Chaol dün gece ona Yrene'nin büyü ve iblis yaraları hakkında biraz araştırma yapmayı planladığını bildirmişti.

Sartaq gelişigüzel bir şekilde sordu, "Yrene'nin bu kadar karanlık bir ilgi ve kitaplarının çalınmasına neden olan neye baktığını biliyor musun?"

Nesrin düşündü. Bu bir hile olabilir - ailesinden, hayatından kişisel bir şeyi ifşa etmesi, onu sakinleştirmesi ve ona sırlarını söylemesi için. Nesryn ve Chaol, kağana veya çocuklarına anahtarlar, Valg veya Erawan hakkında herhangi bir bilgi vermemişlerdi. Bunu yapmak için bekliyorlardı - kime güveneceklerini değerlendirmek için. Çünkü düşmanları, Wyrdgate'i mühürlemek için anahtarları aradıklarını duyduysa...

"Hayır," diye yalan söyledi. "Ama belki de onu ve diğer şifacıları kaptana yardım etmekten korkutmak isteyen bizim habersiz düşmanlarımızdır. Yani, Lord Westfall."

Sessizlik. Onu zorlayacağını düşündü, Kadara olarak bekledisanki bir ava yaklaşıyormuş gibi nehrin yüzeyine yaklaştı. "Eski sahibi hemen yanındayken yeni bir unvan taşımak garip olmalı."

"Ayrılmadan önce sadece birkaç hafta kaptandım. Sanırım döndüğümde öğrenmem gerekecek."

"Yrene başarılı olursa. Diğer olası zaferler arasında."

O orduyu yanlarında getirmek gibi.

"Evet," diyebildiği tek şey buydu.

Kadara güvercini, Sartaq'ın kollarını onun etrafına sarmasına ve kalçalarını kendi kollarıyla desteklemesine neden olan keskin, hızlı bir hareketti.

Kadara suya dalıp çırpınırken ve nehir kıyısına bir şey fırlatırken onları eyerde dik tutarak ona rehberlik etmesine izin verdi. Bir kalp atışı sonra, pençeleri ve gagası mızrakla ve keserek, üzerindeydi. Altında savaşan, bükülen ve kırbaçlanan şey...

Bir çatırtı. Sonra sessizlik.

Ruk sakinleşti, tüyler kabardı, sonra göğsüne ve boynuna sıçrayan kana karşı yumuşadı. Bazıları Nesryn'in botlarına da sıçramıştı.

"Dikkatli olun Yüzbaşı Falik," dedi Sartaq, Nesryn ruk'un şimdi ziyafet çektiği yaratığa iyice bakarken.

Muazzamdı, neredeyse on beş fitti, zırh kadar kalın pullarla kaplıydı. Eyllwe'nin bataklık hayvanları gibi, ama daha hantal - bu nehirler boyunca suya sürüklediği sığırlardan daha şişman.

"Babamın topraklarında güzellik var," diye devam etti prens, Kadara o korkunç leşi parçalarken, "ama yüzeyin altında da gizlenen çok şey var."

13

Yrene nefes nefese kaldı, bacakları önünde halıya yayıldı, sırtı Lord Chaol'un da nefes nefese kaldığı kanepeye dayadı.

Ağzı kum gibi kuruydu, uzuvları o kadar şiddetle titriyordu ki ellerini kucağında zar zor tutabiliyordu.

Bir tükürme sesi ve küçük bir gümleme, ona parçayı çıkardığını söyledi.

Etrafında kükredi. Böğürmesi neredeyse büyünün kendisi kadar kötüydü.

Bir boşluktu. Yeni, karanlık bir cehennemdi.

Büyüsü, karanlığın omurgasının üst kısmı ile geri kalanı arasında oluşturduğu duvara karşı parlayan, titreşen bir yıldız olmuştu. O, eğer onu atlarsa, omurgasının dibine atlarsa... onu da orada bulacağını biliyordu - test etmeden biliyordu.

Ama o zorlamıştı. Nefes almak için hıçkıra hıçkıra ağlayana kadar itti ve itti.

Yine de o duvar hareket etmedi.

Sadece, sessiz ve ıslıklı bir şekilde gülüyor gibiydi, ses eski buz ve kötülükle doluydu.

Sihrini duvara fırlatmış, yanan beyaz ışıkların dalga dalga saldırmasına izin vermişti, ama-hiçbir şey.

Ve ancak sonunda, büyüsü bir çatlak, kayacak bir yarık bulamayınca... Sadece geri çekilmeye başladığında o karanlık duvar dönüşüyor gibiydi.

Bir şeye dönüşmek… Diğer.

Yrene'nin büyüsü ondan önce kırılgan hale gelmişti. O şifacının ölümünün ardından herhangi bir meydan okuma kıvılcımı sönmüştü. Ve orada toplandığını hissettiğine, karanlığı dolduran seslere, sanki uzun bir koridorda yankılanıyormuş gibi göremiyor, bakmaya cesaret edemiyordu.

Ama o belirmişti ve omzunun üzerinden bir bakış atmıştı.

Karanlık duvar canlıydı. Birbiri ardına görüntülerle yüzmek. Sanki birinin gözlerinden bakıyormuş gibi. İçgüdüsel olarak onların Lord Chaol'a ait olmadığını biliyordu.

Kül rengi, çorak dağların ortasında koyu taştan bir kale yükseliyordu, kuleleri mızrak gibi keskindi, kenarları ve korkulukları sert ve dilimliydi. Onun ötesinde, dağların arasındaki vadileri ve ovaları kaplayan bir ordu, sayamayacağı kadar çok kamp ateşi ile uzaklara doğru dalgalandı.

Ve bu yerin adını biliyordu, toplanmış ev sahibi. Sanki örs üzerindeki bir çekicin vuruşu gibi, adının gök gürültüsünü zihninde işitti.

Morat.

Çıkarmıştı. Kendini hafif ve ağır sıcağa geri çekmişti.

Morath—ona vuran her güç tarafından bırakılan gerçek bir anı olup olmadığı; karanlığın kendi en karanlık korkularından yarattığı bir şey miydi...

Gerçek değil. En azından, akan güneş ışığı ve bahçedeki cıvıl cıvıl fıskiye ile bu odada değil. Ama eğer Lord Chaol'un dün bahsettiği orduların gerçekten gerçek bir tasviriyse...

Yüzleşeceği şey buydu. Bu ordunun kurbanları, hatta muhtemelen içindeki askerler bile işler çok ters giderse.

Evinde onu bekleyen şey buydu.

Şimdi değil - o buradayken bunu şimdi düşünmeyecekti. Bunu dert etmek, ona neyle yüzleşmesi gerektiğini hatırlatmak, burada otururken arkadaşlarının başına neler gelebileceğini hatırlatmak… Faydalı değil. İkisinden birine.

Böylece Yrene halının üzerine oturdu, burnundan aldığı ve ağzından aldığı her derin nefeste titremesini dindirmeye zorladı, zihnini sakinleştirirken sihrinin yerleşmesine ve yeniden dolmasına izin verdi. Lord Chaol'ün arkasındaki kanepede donmasına izin vererek, ikisi de tek kelime etmedi.

Hayır, bu normal bir iyileşme olmayacaktı.

Ama belki de dönüşünü geciktirmek, ne kadar uzun sürerse sürsün onu iyileştirmek için burada kalmak... O savaş alanlarında onun gibi başkaları da olabilir - benzer yaralardan muzdarip. Şimdi bununla yüzleşmeyi öğrenmek, ne kadar üzücü olursa olsun… Evet, bu gecikme verimli olabilir. Dayanabilseydi, dayanabilseydi yine o karanlığa. Onu parçalamanın bir yolunu bul.

Basmaktan korktuğun yere git.

Aslında.

Gözleri kapalı sürüklendi. Bir noktada hizmetçi kız, Yrene'nin icat ettiği malzemelerle geri dönmüştü. Onlara bir göz atmış ve gözden kaybolmuştu.

Saatler önce olmuştu. Günler önce.

Açlık karnında sıkı bir düğümdü - o karanlığa saldırmak için harcanan saatlere kıyasla garip bir ölümlü duygu, sırtına koyduğu elin, sihri buna karşı her itildiğinde ondan gelen çığlıkların sadece yarısı farkındaydı. duvar.

Ondan bir kez olsun durmasını istememişti. Ertelenmesi için yalvarmamıştı.

Titreyen parmakları omzunu okşadı. "Sen... sen..." Sözlerinin her biri yanmış bir törpüydü. Ona ballı nane çayı getirmesi gerekecekti.Konuşmayı hatırlarsa hizmetçiyi aramalıydı. Sesi kendi kendine topla. "… tamam?"

Yrene, eli omzuna yerleşirken göz kapaklarını araladı. Herhangi bir şefkat ya da endişeden değil, yorgunluğun üzerinde o kadar ağır olduğunu hissettiği için, bir daha kıpırdayamayacaktı.

Ve o kadar bitkindi ki, daha önce yaptığı gibi bu dokunuşu savuşturacak gücü toplayamadı. “Ben sormalı seni sen iyisin eğer,” diye sesli çiğ söylemek başardı. "Herhangi bir şey?"

"Numara." Kelimenin ardındaki duygu eksikliği, ona düşüncelerini, hayal kırıklığını yeterince anlattı. "Hayır" diye tekrar etmeden önce birkaç kalp atışı için durakladı.

Gözlerini tekrar kapattı. Bu haftalar sürebilir. Aylar. Özellikle de o karanlık duvarı geri itmenin bir yolunu bulamadıysa.

Bacaklarını hareket ettirmeye çalıştı ve başaramadı. "Seni almalıyım..."

"Dinlenmek."

Omzundaki eli sıkılaştı.

"Dinlen," dedi tekrar.

"Günlük işiniz bitti," dedi. "Ek egzersiz yok..."

"Seni kastediyorum. Dinlen ." Her kelime emek verilmişti.

Yrene bakışlarını köşedeki büyük saate çevirdi. Bir kez yanıp söndü. İki kere.

Beş.

Beş saattir buradalardı—

Bunca zaman buna dayanmıştı. Beş saat bu agony- arasında

Tek başına düşünce bile bacaklarını çizmesine neden oldu. Elini alçak masaya dayayıp gücünü toplayıp ayağa kalkana kadar yukarı iterken inledi. Ayakları üzerinde dokuma, ama—ayakta.

Kolları altına kaydı, kendini yukarı çekmeye çalışırken çıplak sırtının kasları dalgalandı. "Yapma," dedi.

Nasılsa öyle yaptı. Kollarındaki ve göğsündeki önemli kaslar, oturana kadar yukarı doğru iterken onu hayal kırıklığına uğratmadı. Cam gibi gözlerle ona bakıyor.

Yrene, "Çaya ihtiyacın var." dedi.

"Kaca."

İsim, nefes nefese kalmaktan biraz daha fazlasıydı.

Hizmetçi hemen ortaya çıktı. Çok çabuk.

Kız içeri süzülürken Yrene onu yakından inceledi. Dinlemişti. Beklemek.

Yrene, “Nane çayı. Bol bal.”

Chaol ekledi, "İki tane."

Yrene ona bir bakış attı ama yanındaki kanepeye çöktü. Yastıklar hafif nemliydi - bronz göğsünün hatlarında parıldadığını görünce, onun teriyle fark etti.

Gözlerini kapattı - sadece bir an için.

Kadja önlerine iki narin çay fincanı, masanın ortasında buharlar tüten küçük bir demir çaydanlığa kadar sürenin bundan çok daha uzun olduğunu fark etmemişti. Kadın her ikisine de bol miktarda bal döktü ve Yrene'nin ağzı çok kuruydu, dili çok ağırdı, ona durmasını söylemeye zahmet etmedi, yoksa tatlılıktan onları hasta edecekti.

Hizmetçi ikisini de sessizce karıştırdı, sonra ilk kupayı Chaol'a verdi.

Sadece Yrene'ye verdi.

Ellerini etrafına dolarken, gücünü dudaklarına götürmek için toplamaya çalışırken itiraz edemeyecek kadar yorgundu.

Hissediyor gibiydi.

Kadja'ya bardağını masaya bırakmasını söyledi. Ona gitmesini söyledim.

Yrene, Chaol fincanını alıp dudaklarına kaldırırken uzak bir pencereden izledi.

Elini yüzünden çekmeyi tartıştı.

Evet, onunla çalışırdı; hayır, başlangıçta olduğundan şüphelendiği canavar değildi, erkeklerden gördüğü şekilde değil; ama ona izin, ona bu kadar yakın icar eğilimi böyle ona ...

"Ya içebilirsin," dedi, sesi alçak bir hırlayarak, "ya da önümüzdeki birkaç saat böyle oturabiliriz."

Gözlerini ona kaydırdı. Yorgunluğuna rağmen bakışlarını düz ve net buldu.

Hiçbir şey söylemedi.

"Demek sıra bu," diye mırıldandı Chaol, ondan çok kendi kendine. "Bana yardım etmek için can atabilirsin, ama ben bu iyiliğin karşılığını alamam. Ya da ne - kim olduğum hakkındaki fikrinizin ötesine geçen hiçbir şey yapamazsınız."

Çoğu insanın ona kredi verdiğinden daha zekiydi.

Zengin kahverengi gözlerindeki sertliğin kendi gözlerine yansıdığını hissediyordu.

"İçmek." Sesini saf komuta bağladı - itaat edilmeye, emir vermeye alışkın bir adam. "Bana istediğin kadar gücen, ama şu lanet şeyi iç."

Ve gözlerinde belli belirsiz bir endişe vardı...

Bir adam itaat edilmeye alıştı, evet, ama bir adam aynı zamanda başkalarıyla ilgilenmeye meyilli. Onlara göz kulak ol. Tasma edemediği, ondan eğitemediği bir zorlamayla bunu yapmaya itildi. Ondan kopmuş olamazdı.

Yrene dudaklarını araladı, sessizce boyun eğdi.

Porselen fincanı yavaşça onun ağzına dayadı ve onun için eğdi.

Bir kez yudumladı. Teşvik edercesine mırıldandı. Yine yaptı.

Çok yorgun. Hayatında hiç bu kadar yorgun olmamıştı -

Chaol bardağı üçüncü kez ağzına dayadı ve o tam bir yudum içti.

Yeterlik. Ona ondan daha çok ihtiyacı vardı -

Kadının ona havlayacağını hissetti, bardağı ağzından çekti ve sadece yudumladı. Bir yudum. 2.

Onu boşalttı ve diğerini aldı ve tortuları almadan önce ona ilk yudumları tekrar teklif etti.

Dayanılmaz adam.

Yrene de aynısını söylemiş olmalı, çünkü yüzünün bir tarafında yarım bir gülümseme belirdi. Bana böyle diyen ilk kişi sen değilsin, dedi, sesi daha yumuşaktı. Daha az boğuk.

“Son olmayacağım, eminim,” diye mırıldandı.

Chaol ona yine o yarım yamalak gülümsemeyi sundu ve iki bardağı da yeniden doldurmak için gerindi. Balı kendisi ekledi - Kadja'dan daha az. Doğru miktar. Onları karıştırdı, elleri sabitti.

Yapabilirim, demeye çalıştı Yrene.

"Ben de" diyebildi sadece.

Bu sefer kupayı tutmayı başardı. Kendi dudaklarını dudaklarına götürmeden önce onunkini içmeye hazır olduğundan emin oldu.

"Gitmeliyim." Bırakın Torre'ye yürümeyi, ardından merdivenlerden yukarı çıkıp odalarına yürümeyi, saraydan çıkma düşüncesi bile...

"Dinlenmek. Yiyin - açlıktan ölüyor olmalısınız."

Ona baktı. "Sen değilsin?" O gelmeden önce yoğun bir şekilde egzersiz yapmıştı; tek başına bundan acıkmış olmalıydı.

"NS. Ama akşam yemeğini bekleyebileceğimi sanmıyorum.” Bana katılabilirsin, diye ekledi.

Onu iyileştirmek, onunla çalışmak, çayını ikram etmesine izin vermek bir şeydi. Ama onunla yemek yemek, o kasap hizmet eden adam, o karanlık ordu Morath'ta toplanırken onun için çalışan adam... İşte oradaydı. Burnunda o duman, alevin çıtırtısı ve çığlıkları.

Yrene bardağını masaya koymak için öne eğildi. Sonra durdu. Her hareketi sertti, ağrıyordu. "Torre'ye dönmem gerek," dedi dizleri titreyerek. "Nöbet gün batımında." Yine de iyi bir saat sonra, çok şükür.

Onun sallandığını fark etti ve ona uzandı, ama o onun menzilinden çıktı. "Malzemeleri bırakacağım." Çünkü o ağır çantayı geri çekme düşüncesi…

"Senin için bir araba ayarlayayım."

"Ön kapıda sorabilirim," dedi. Biri onu avlıyorsa, güvenli bir arabayı tercih ederdi.

Dik durmak için yanından geçerken mobilyalara tutunmak zorunda kaldı. Kapıya olan mesafe sonsuz görünüyordu.

"Yren."

Kapıda zar zor ayakta durabildi, ama arkasına bakmak için durdu.

"Yarınki ders." Odak çoktan o kahverengi gözlere dönmüştü. "Seninle nerede tanışmamı istersin?"

Kapatmayı tartıştı. Ne düşündüğünü merak etti, tüm insanlardan gelmesini istedi.

Ama… beş saat. Beş saatlik ızdırap ve o kırılmamıştı.

Belki de sırf bu yüzden akşam yemeğini reddetmişti. Eğer o kırılmasaydı, o kırılmayacaktı - onu olduğundan başka bir şey olarak görerek değil. Neye hizmet etmişti.

"Gün doğumunda ana avluda buluşuruz."

Yürümek için güç toplamak bir çabaydı ama o başardı. Bir ayağınızı diğerinin önüne koyun.

Onu o odada yalnız bıraktı, hâlâ ona bakıyordu.

Beş saatlik ızdırap ve hepsinin fiziksel olmadığını biliyordu.

O duvara iterek, karanlığın ona diğer tarafında da bir şeyler gösterdiğini hissetmişti.

Glimmers bazen yanından titremişti. Hiçbir şey çıkaramadı, ama hissettiler… hatıralar gibi hissettiler . Kabuslar. Belki ikisi de.

Yine de ondan durmasını istememişti.

Ve Yrene'nin bir kısmı, sarayın içinde güçlükle ilerlerken, Lord Chaol'un ondan sadece acıyı nasıl yöneteceğini öğrendiği için değil, aynı zamanda bir şekilde bunu hak ettiğini hissettiği için de durmasını isteyip istemediğini merak etti.

resim

Her şey acıttı.

Chaol gördüklerini düşünmesine izin vermedi. Bu acı onu mahvetmiş, yakmış, derisini yüzmüş ve paramparça ederken aklından geçen şey. Neyi ve kimi gördüğünü. Vücut yatakta. Boğazdaki tasma. Yuvarlanan kafa.

Onlardan kaçamazdı. Yrene çalışırken değil.

Bu yüzden acı içini parçalamıştı, bu yüzden onu defalarca görmüştü.

Bu yüzden kükremiş, çığlık atmış ve böğürmüştü.

Sadece yere kaydığında durmuştu.

İçi boş bırakılmıştı. Geçersiz.

Hâlâ onunla gerekli bir andan fazlasını geçirmek istememişti.

Onu suçlamadı.

Önemli olduğundan değil. Yine de kendisine yarın yardım etmesini istediğini hatırlattı.

Her ne şekilde olursa olsun.

Chaol yemeğini Yrene'nin bıraktığı yerde yedi, hâlâ iç çamaşırındaydı. Kadja bunu fark etmemiş ya da umursamıyormuş gibi görünüyordu ve alçakgönüllülükle uğraşamayacak kadar ağrılı ve yorgundu.

Aelin onu şimdi görse muhtemelen gülerdi. Bisikletinin geldiğini açıkladıktan sonra odasından tökezleyerek çıkan adam. Şimdi bu güzel odada oturuyor, çoğunlukla çıplak ve umursamıyor.

Nesryn gün batımından önce döndü, yüzü kıpkırmızı ve saçları rüzgarda uçuşmuştu. Geçici gülümsemesine bir bakış ona yeterince şey anlattı. En azından Sartaq konusunda biraz başarılı olmuştu. Belki de kendisinin yapamadığı şeyi yapmayı başarabilirdi: eve geri getirmek için bir ev sahibi yetiştirmek.

Dün geceki saldırının yarattığı tehdit hakkında bugün kağanla konuşmak istemişti. Öyleydi, ama şimdi böyle bir toplantı düzenlemeyi engellemek için yeterince geç kalmıştı.

Sartaq'ın olası sempatisini fısıldarken Nesryn'i zar zor duydu. Onun muhteşem ruk üzerinde yolculuğu. Yorgunluk ona o kadar ağır geliyordu ki, bu rükünlerin Demirdişli cadılar ve wyvernlerle karşı karşıya geldiğini hayal ederken ve bu tür savaşlardan kimin sağ çıkabileceğini tartışırken bile gözlerini zar zor açık tutabiliyordu.

Ama diline dolanan emri vermeyi başardı: Avlanmaya git Nesryn .

Erawan'ın Valg kölelerinden biri gerçekten de Antica'ya gelmişse, zaman onlardan yana değildi. Her adım, her istek şuraya rapor edilebilir:Erawan. Ya Valg hakkında bir şeyler okumak ya da Adarlan Kralının Eli'ni iyileştirmek için Yrene'nin peşindeyseler... Burada onlardan bunu yapmalarını isteyecek kadar kimseye güvenmiyordu. Nesryn'den başkası.

Nesryn onun isteği üzerine başını salladı. Neden neredeyse tükürdüğünü anlamıştı. Onun tehlikeye girmesine izin vermek, bu tür bir tehlikeyi avlamak ...

Ama bunu daha önce Rifthold'da yapmıştı. Bunu ona hatırlattı - nazikçe. Uyku, vücudunu yabancı ve ağır bir hale getirerek çağırdı, ancak son isteğini yapmayı başardı: Dikkatli ol .

Chaol, onun sandalyeye oturmasına yardım ettiğinde direnmedi, sonra onu odasına götürdü. Kendini yatağa atmayı denedi ama başaramadı ve onun ve Kadja'nın onu bir et parçası gibi yatağın üzerine çektiğini belli belirsiz fark etti.

Yrene - o asla böyle şeyler yapmadı. Kendi başına yapabilecekken onu asla sürmedi. Onun yerine sürekli hareket etmesini söyledi.

Nedenini merak etti. Nedenini merak edemeyecek kadar yorgundu.

Nesryn yemekte özür dileyeceğini söyledi ve üstünü değiştirmeye gitti. Hizmetçilerin yatak odasının kapısından onun bıçaklarına vuran biley taşının vızıltısını duyup duymadıklarını merak etti.

O gitmeden önce uyuyordu, oturma odasındaki saat uzaktan yediyi çalıyordu.

resim

O gece yemekte kimse Nesryn'i pek önemsemedi. Ve daha sonra, dövüş bıçaklarını, kılıcını, yayını ve sadağını kuşanıp şehrin sokaklarına süzüldüğünde kimse ona aldırmadı.

Kağanın karısı bile değil.

Nesryn saraydan çıkarken büyük bir taş bahçenin yanından geçerken gözüne bir beyaz ışık çarptı ve onu avluyu çevreleyen sütunlardan birinin arkasına gönderdi.

Bir kalp atışı içinde elini yanındaki uzun bıçaktan çekti.

Beyaz ipeklere bürünmüş, uzun siyah saç perdesi bağlanmamış, Grand İmparatoriçe bahçenin kaya oluşumları arasında uzanan bir geçitte bir hayalet gibi sessiz ve ciddi bir şekilde yürüdü. Boşluğu yalnızca ay ışığı doldurdu - ay ışığı ve gölge, imparatoriçe tek başına ve fark edilmeden yürürken, basit cüppesi hayalet bir rüzgarda sanki arkasından akıyordu.

Keder için beyaz - ölüm için.

Büyük İmparatoriçe'nin yüzü süssüzdü, rengi çocuklarınınkinden çok daha solgundu. Hiçbir neşe onun özelliklerini sınırlamadı; hayat yok. İkisine de ilgi yok.

Nesryn sütunun gölgelerinde oyalandı, kadının bir rüya manzarasının yollarında dolaşıyormuş gibi uzaklaşmasını izledi. Ya da belki boş, çorak bir cehennem.

Nesryn, annesinin vefatından sonraki ilk aylarda kendisinin yürüdüklerine hiç benzeyip benzemediğini merak etti. Günlerin Büyük İmparatoriçe için de bir araya gelip gelmediğini, dilinde yemek kül olup olmadığını ve uykunun hem canı hem de zor olup olmadığını merak ettim.

Ancak kağanın karısı büyük bir kayanın arkasından geçip gözden kaybolduğunda, Nesryn devam etti, adımları biraz daha ağırlaştı.

Dolunayın altındaki Antica, umumi yemek salonlarından sarkan fenerlerin altın parıltısı ve kahve ve şeker satan satıcıların arabalarıyla kesintiye uğrayan bir mavi ve gümüş rengiydi . Birkaç icracı lavta ve davullarda melodiler çıkardı, birkaçı Nesryn'in durabilmeyi dilemesine yetecek kadar yetenekliydi ama bu gece onun müttefikleri gizlilik ve hızdı.

Şehrin seslerini ayırarak gölgelerin arasından yürüdü.

Ana caddelerin arasına çeşitli tapınaklar serpiştirilmişti: Bazıları mermer sütunlardan yapılmış, bazıları sivri ahşap çatıların ve boyalı sütunların altında, bazıları havuzlar, kaya bahçeleri ya da uyuyan hayvanlarla dolu avlular. Otuz altı tanrı bu şehri gözetliyordu ve her tarafa dağılmış üç katı kadar tapınak vardı.

Ve Nesryn her geçtiğinde, bu tanrıların sütunlardan mı yoksa oyulmuş kayaların arkasından mı dışarı baktığını merak etti; o eğimli çatının saçaklarından ya da tapınak basamaklarında yarı uyanık duran benekli kedinin gözlerinin arkasından izleselerdi.

Ayaklarını hızlı ve sessiz hale getirmeleri, sokaklarda sinsice dolaşırken gitmesi gereken yere rehberlik etmeleri için hepsine yalvardı.

Bu kıtaya bir Valg ajanı gelseydi ya da daha kötüsü, olası bir Valg prensi olsaydı... Nesryn çatıları ve Torre'nin devasa sütununu taradı. Ay ışığında kemik beyazı parıldıyordu, bu şehri, içindeki şifacıları izleyen bir işaret feneriydi.

Chaol ve Yrene bugün hiçbir ilerleme kaydetmemişti, ama - iyiydi. Nesryn kendine tekrar tekrar iyi olduğunu hatırlattı. Bu işler biraz zaman aldı, Yrene bile... Chaol'un mirasıyla ilgili bazı kişisel çekinceleri olduğu açıktı. İmparatorluktaki eski rolü.

Nesryn bir ara sokak girişinin yakınında duraksadı, bir grup genç eğlence düşkünü sendeleyerek yanından geçti, halasının onları azarlamasına kesinlikle sebep olacak müstehcen şarkılar söyledi. Ve sonra kendi kendine mırıldanır.

Ara sokağı, sınırdaki düz çatıları izlerken, Nesryn'in dikkati toprak tuğla duvardaki kaba bir oymaya takıldı. Dinlenmekte olan bir baykuş, kanatları içeri kıvrık, o doğaüstü büyük gözleri iri ve sonsuza kadar kırpışmayan. Belki de vandalizmden başka bir şey değildi ama eldivenli eliyle binanın yan tarafına kazınmış çizgilerin izini sürerek onu gezdirdi.

Antica'nın baykuşları. Bu şehrin her yerindeydiler, tanrıçaya haraç olarak belki de diğer otuz altıdan daha fazla tapıyorlardı. Güney kıtasına hiçbir baş tanrı hükmetmedi, ancak Silba… Nesryn, şehrin karşı ucundaki saraydan daha parlak

parlayan güçlü kuleyi tekrar inceledi. Silba burada rakipsiz bir şekilde hüküm sürdü. Herhangi birinin o Torre'ye girip şifacılardan birini öldürmesi için çaresiz olması gerekiyordu. Ya da tamamen deli.

Ya da tanrılardan korkmayan bir Valg iblisi - sadece başarısız olurlarsa efendilerinin gazabından.

Ama bu şehirde bir Valg olsaydı nereye saklanacaktı? Nereye saklanmak?

Kanallar bazı evlerin altından geçiyordu ama burası Rifthold'un geniş kanalizasyon şebekesi gibi değildi. Yine de belki Torre'nin duvarlarını incelerse...

Nesryn parıldayan kuleye nişan aldı, Torre her biri parıldadı. adım yaklaşıyor. Torre'nin tüm yerleşkesini çevreleyen sağlam duvarın karşısındaki evlerden birinin yanındaki gölgelerde durakladı.

Soluk duvardaki braketler boyunca meşaleler titreşiyordu, birkaç metrede bir muhafızlar yerleştirilmişti. Ve üstüne. Kraliyet muhafızları, renklerine bakılırsa, peygamber çiçeği mavisi ve sarısı olan Torre muhafızları - o kadar çoktu ki, kimse haber vermeden geçemezdi. Nesryn artık gece için mühürlenmiş demir kapıları inceledi.

"Dün gece açıklar mıydı, hiçbir gardiyanın vermek istemediği cevap."

Nesryn döndü, bıçağı aşağı ve yukarı açılıydı.

Prens Sartaq, birkaç adım arkasındaki bina duvarına yaslandı, bakışları beliren Torre'deydi. Geniş omuzlarının üzerinde ikiz kılıçlar görünüyordu ve kemerinden uzun bıçaklar sarkıyordu. Akşam yemeğinin şıklığından uçan derilerine dönmüştü; omuzları çelikle güçlendirilmiş, bileklerinde gümüş eldivenler ve boynunda siyah bir fular vardı. Hayır, atkı değil - pelerininin kalın başlığı takılıyken ağzını ve burnunu çekmek için bir bez. İsimsiz, işaretsiz kalmak.

Bıçağını kınına soktu. "Beni mi takip ediyordun?"

Prens karanlık, sakin gözlerini ona çevirdi. "Ön kapıdan tepeden tırnağa silahlı bir şekilde çıkarken göze çarpmamaya çalışmadın."

Nesryn Torre duvarlarına doğru döndü. "Yaptıklarımı gizlemek için hiçbir nedenim yok."

"Şifacılara saldıran her kimse ortalıkta dolaşıp duracağını mı sanıyorsun?" Kadının yanına yaklaşırken çizmeleri antik taşlara zar zor değiyordu.

"İçeri nasıl girmiş olabileceklerini araştırmayı düşündüm. Düzeni ve nerede saklanmayı çekici bulabileceklerini daha iyi anlayın."

Bir ara. "Avını yakından tanıyormuş gibi konuşuyorsun." Ve bu sabahki yolculuğumuz sırasında bana bundan bahsetmeyi düşünmedim , konuşulmayan dinlenmeydi.

Nesryn, Sartaq'a yan yan baktı. "Keşke aksini söyleyebilseydim ama söylüyorum. Saldırı şüphelendiğimiz kişi tarafından yapıldıysa... Bu bahar ve yazının çoğunu Rifthold'da onların türünü avlayarak geçirdim."

Sartaq uzun bir süre duvarı izledi. Sessizce, "Ne kadar kötüydü?" dedi.

Görüntüler titrerken Nesryn yutkundu: cesetler, lağımlar ve patlayan camdan kale, onun için uçan bir ölüm duvarı—

"Kaptan Falik."

Nazik bir ürün. Bir savaşçı prensten beklediğinden daha yumuşak bir ses tonu.

"Casusların sana ne söyledi?"

Sartaq'ın çenesi gerildi, yüzünü gölgeler kapladı, "Rifthold'un dehşet dolu olduğunu bildirdiler. İnsan olmayan insanlar . Vanth'ın en karanlık rüyalarından canavarlar."

Vanth - Ölülerin Tanrıçası. Onun bu şehirdeki varlığı Silba'nın şifacılarından bile önceydi, ayinleri kağan ve Dargan'ın geri döndüklerine inandıkları Ebedi Gökyüzünden tamamen farklı olmasına rağmen, tapanları kağan ve onun seleflerinin bile korktuğu ve saygı duyduğu gizli bir tarikattı. Nesryn daha önce Vanth'ın koyu taşlı tapınağının yanından hızla geçmişti, giriş sadece kemik beyazı mumlarla aydınlatılmış bir yeraltı odasına inen bir dizi oniks basamakla işaretlenmişti.

Sartaq, "Bunların hiçbirinin sana tuhaf gelmediğini görebiliyorum," dedi.

"Bir yıl önce, olabilirdi."

Sartaq'ın bakışları silahlarına kaydı. "Demek böylesi dehşetlerle gerçekten yüzleştin."

"Evet," diye itiraf etti Nesryn. “Her ne işe yaradıysa, şehrin artık onların elinde olduğunu düşünürsek.” Kelimeler hissettikleri kadar acı bir şekilde ağzından çıktı.

Sartaq düşündü. “Çoğu, onlarla yüzleşmek yerine kaçardı.”

Böyle bir ifadeyi onaylamak ya da reddetmek istemiyordu, şüphesiz onu teselli etmek istiyordu. Böyle şeyler yapması gerekmeyen bir adamdan nazik bir çaba. Kendini, "Ben - anneni daha önce gördüm. Bir bahçede tek başına yürümek.”

Sartaq'ın gözleri kapandı. "Ah?"

Dikkatli bir soru.

Nesryn dilini tutması gerekip gerekmediğini merak etti ama devam etti, “Sadece ihtiyaç duyabileceğiniz bir şey olması durumunda, bilmek isteyebileceğiniz bir durumda söz ediyorum.”

"Koruma var mıydı? Yanında bir hizmetçi mi?

"Gördüklerimin hiçbiri."

Binanın duvarına yaslanırken yüzünü geren bu gerçekten endişeydi. "Rapor için teşekkürler."

Bunu sormak onun haddi değildi -hiç kimse için değil, kesinlikle dünyanın en güçlü ailesi için de değil. Ama Nesryn sessizce, "Annem ben on üç yaşındayken öldü" dedi. Parlayan Torre'ye baktı. "Yaşlı kral... Büyücülere ne yaptığını biliyorsun. Onunla yetenekli şifacılara. Bu yüzden annemi üzerine çöken israf hastalığından kurtarabilecek kimse yoktu. Bulmayı başardığımız şifacı, muhtemelen annemin göğsündeki bir büyümeden kaynaklandığını itiraf etti. Büyü yok olmadan önce onu iyileştirebilirdi. Daha önce yasaktı.”

Bu hikayeyi ailesi dışında kimseye anlatmamıştı. Bunu ona neden şimdi söylediğinden emin değildi ama devam etti, “Babam onu buraya yelken açması için bir tekneye bindirmek istedi. için çaresizdi. Ama savaş topraklarımızı alt üst etmişti. Gemiler Adarlan'ın hizmetine alındı ve Adarlan, Eyllwe'ye kadar kara yolculuğunu riske atıp oradan karşıya geçmeyi göze alamayacak kadar hastaydı. Babam her haritayı, her ticaret yolunu taradı. Onlarla birlikte -sadece ikisi- Antica'ya gidecek bir tüccar bulduğunda... Annem o kadar hastaydı ki, yerinden kıpırdayamadı. Tekneye binmiş olsalardı bile buraya gelemezdi.”

Sartaq konuşurken yüzü okunamaz halde onu izledi.

Nesryn ellerini ceplerine soktu. "Yani kaldı. Ve o… bittiğinde hepimiz oradaydık." O eski keder etrafını sardı, gözlerini yaktı. "Kendimi tekrar doğru hissetmem birkaç yılımı aldı," dedi bir an sonra. "Yüzümde güneş ışığı ya da yemeklerin tadı gibi şeyleri fark etmeye başlamadan iki yıl önce, onlardan yeniden zevk almaya başladım. Babam… bizi bir arada tuttu. Ablam ve ben. Yas tuttuysa da görmemize izin vermedi. Evimizi elinden geldiğince neşeyle doldurdu."

Bu yola başlarken ne demek istediğini nasıl açıklayacağını bilemeden sustu.

Sartaq sonunda, "Şimdi neredeler? Rifthold'a yapılan saldırıdan sonra mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı, nefesini dışarı üfleyerek. "Dışarı çıktılar, ama... Nereye kaçtıklarını ya da dünyayı bu kadar çok dehşetle dolduran buraya gelip gelemeyeceklerini bilmiyorum."

Sartaq uzun bir süre sessiz kaldı ve Nesryn her saniyesini ağzını kapalı tutmuş olmayı dileyerek geçirdi. Sonra prens, "Gizli bir şekilde haber göndereceğim" dedi. Duvardan itti. "Casuslarımın Falik ailesine göz kulak olmaları ve daha güvenli limanlara her şekilde geçmeleri durumunda onlara yardım etmeleri için."

Göğsü acıyacak kadar sıkıştı ama "Teşekkür ederim" demeyi başardı. Cömert bir teklifti. Cömertten daha fazlası.

Sartaq ekledi, "Üzgünüm - kaybınız için. Olduğu kadar uzun zaman önce. Ben… Bir savaşçı olarak Ölüm'le el ele yürüyerek büyüdüm. Ve yine de bu… Dayanmak diğerlerinden daha zor oldu. Ve annemin kederiyle yüzleşmek belki de benimkinden daha zor." Ay ışığı siyah saçlarında dans ederken başını salladı ve zoraki bir hafiflikle, "Neden senin peşinden geceye bu kadar hevesliydim sanıyorsun?" dedi.

Nesryn, kendisine rağmen ona hafif bir gülümseme sundu.

Sartaq tek kaşını kaldırdı. "Tam olarak neyi aramam gerektiğini bilmek yardımcı olsa da."

Nesryn ona ne söyleyeceğini tartıştı - burada varlığını tartıştı.

Tereddüt bir an çok uzun sürdüğünde alçak, yumuşak bir kahkaha attı. "O şifacıya saldıranın ben olduğumu mu sanıyorsun? Bunu sana bu sabah söyleyen ben olduktan sonra mı?"

Nesrin başını eğdi. "Saygısızlık demek istemiyorum." Bu baharda başka bir prensin köleleştirildiğini görmüş olsa bile - onu hayatta tutmak için bir kraliçeye ok atmıştı. "Casuslarınız haklıydı. Rifthold... Antica'nın benzer bir şey yaşadığını görmek istemem."

"Ve Torre'ye yapılan saldırının sadece bir başlangıç olduğuna ikna oldun mu?"

"Buradayım, değil mi?"

Sessizlik.

Nesryn, “Tanıdık veya yabancı biri size siyah bir yüzük veya tasma teklif ederse, buna benzer birini görürseniz… Tereddüt etmeyin. Kalp atışı için değil. Hızlı ve doğru vurun. Onları aşağı çeken tek şey kafa kesmek. İçlerindeki kişi gitmiştir. Onları kurtarmaya çalışmayın - yoksa köle olarak kalan siz olursunuz."

Sartaq'ın dikkati yanındaki kılıca kaydı, yayı ve sadağı sırtına bağlıydı. Sessizce, "Bana bildiğin her şeyi anlat," dedi.

"Yapamam."

Reddetmek tek başına hayatına son verebilirdi ama Sartaq düşünceli bir şekilde başını salladı. "O zaman bana ne yapabileceğini söyle."

Öyle yaptı. Torre duvarlarının ötesindeki gölgelerde durarak, anahtarlar ve kapılar, Dorian'ın ve eski kralın köleliği dışında elinden gelen her şeyi açıkladı.

Bitirdiğinde, çenesini ovuşturmasına rağmen Sartaq'ın yüzü değişmemişti. "Bunu babama ne zaman söylemeyi planlıyordun?"

"Bize özel bir görüşme izni verir vermez."

Sartaq yemin etti, alçak ve yaratıcı. “Kız kardeşimin ölümüyle… Her zamanki ritmimize dönmek onun için kabul edeceğinden daha zor oldu. Benim tavsiyemi kabul etmeyecek. Ya da bir başkasının."

Nesryn'in "Özür dilerim" demesine neden olan şey, prensin sesindeki endişe ve üzüntüydü.

Sartak başını salladı. "Bana söylediklerini düşünmeliyim. Bu kıtada, halkımın anavatanına yakın yerler var…” Boynunu ovuşturdu. "Ben çocukken, benzer dehşetlerin havasında hikayeler anlatırlardı." Ondan çok kendi kendine, "Belki

de gönlü annemi ziyaret etmemin zamanı gelmiştir. Hikayelerini tekrar dinlemek için. Ve bu eski tehditle uzun zaman önce nasıl başa çıkıldığı. Özellikle de şimdi bir kez daha karışıyorsa."

Valg'ın bir kaydı… burada mı? Ailesi ona hiç böyle hikayeler anlatmamıştı, ama sonra kendi halkı dünyanın uzak köşelerinden seslendi.kıta. Eğer ruk binicileri bir şekilde Valg'ı bilseydi ya da onlarla yüz yüze gelseydi...

İlerideki sokakta ayak sesleri duyuldu ve elleri kılıç kabzalarında sokağın duvarlarına bastılar. Ama o sadece gece için eve tökezleyen, o geçerken duvar boyunca Torre muhafızlarını selamlayan ve karşılığında birkaç gülücük kazanan sarhoş bir evdi.

"Buranın altında kanallar var mı - Torre'ye bağlanabilecek yakındaki kanalizasyonlar?" Sorusu bir hava itmesinden biraz daha fazlasıydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Sartaq aynı sessizlikle. Sokağın eğimli taşları arasındaki eski bir ızgarayı işaret ederken acımasızca gülümsedi. "Ama bir tanesini keşfetmenizde size eşlik etmek benim için bir onurdur."

14

Yrene, birinin onu uykusunda öldürmeye gelmesini umursamıyordu.

Torre avlusundaki ciddi, mum ışığında nöbet sona erdiğinde, Yrene Torre'nin tepesine yakın olan odasına sürünerek, merdivenlerin dibinde yığıldıktan sonra iki yardımcı onu aralarına sıkıştırdığında, hiçbir şeyi umursama.

Cook akşam yemeğini yatağına getirdi. Yrene bayılmadan önce bir ısırık almayı başardı.

Gece yarısından sonra çatalı göğsünde ve en sevdiği mavi elbisesine bulaşmış baharatlı, yavaş pişirilmiş tavukla uyandı.

İnledi ama biraz daha canlı hissetti. Yeter ki, kule odasının neredeyse karanlığında oturdu ve sadece ihtiyaçlarını karşılamak için ayağa kalktı ve küçük masasını kapının önüne çekti. Kitapları ve bulabildiği her türlü yedek eşyayı üstüne yığdı, kilitleri iki kez kontrol etti ve hala tamamen giyinik halde yatağa geri döndü.

Güneş doğarken uyandı.

Tam da Lord Chaol ile tanışacağını söylediğinde.

Yrene küfrederek masayı ve kitapları çekti, kilitleri açtı ve kendini kule merdivenlerinden aşağı attı.

Atının askısının doğrudan kale avlusuna getirilmesini emretmişti ve dün erzaklarını onun odasında bırakmıştı, bu yüzden sonsuz sarmaldan aşağı yuvarlanırken kendi çılgın benliğinin ötesine geçecek hiçbir şey yoktu. Torre, kapılardan uçarken sessizce karar vererek oyulmuş baykuşlara kaşlarını çatarak açılmaya başladı ve uykulu suratlı şifacıları ve ona kasvetli göz kırpan yardımcıları ortaya çıkardı.

Yrene, karmaşık arazide hızla koşarken, lavanta kaplı patikaları geçerek, yeni açılan kapılardan geçerken derin, rüyasız uykunun onarıcı güçleri için Silba'ya teşekkür etti.

Antica kıpır kıpırdı, diğer tarafında tünemiş saraya doğru koşarken sokaklar merhametli bir şekilde sessizdi. Avluya otuz dakika geç geldi, nefes nefeseydi, vücudunun her yerinde ter birikiyordu.

Lord Westfall onsuz başlamıştı.

Havayı yutan Yrene, yüksek bronz kapıların yanında oyalandı, gölgeler ufukta çok alçakta kalan güneşle hâlâ kalın bir şekilde uzanıyordu ve açılmakta olan tırmanışı izledi.

Belirttiği gibi, sabırlı görünen kızıl kısrak daha kısa taraftaydı - elini kaldırarak eyer boynuzuna ulaşması için mükemmel yükseklik. Şu anda bunu yapmakta, Yrene küçük bir memnuniyet derecesi olmadan kaydetti. Ama geri kalanı…

Eh, o karar vermiştim görünüyordu değil bir montaj bloğu kullanım hacminin o da yerine hazırlanmış sipariş olacağımı ahşap rampa kullanmak. Binme rampası şimdi, hâlâ gölgeli olan at ağıllarının yanında, avlunun doğu duvarına yaslanmıştı - sanki yanına gitmeyi bile reddetmiş de, onların yerine atı getirmelerini istemiş gibiydi. Kısrağa kendi başına binmek için.

Onu biraz şaşırtmadı.

Chaol, etrafında toplanan muhafızlardan hiçbirine bakmadı - en azından gereğinden fazla. Sırtları ona dönük olduğundan sadece bir iki tanesini isimleriyle tanıyabildi ama...

Biri, Chaol'un diğer elini onun koluna koymasına izin vermek için sessizce içeri girdi. lord kendini güçlü bir şekilde yukarı doğru iterken zırhla kaplı omuz. Kısrak, kendini dengelemek için sağ eli eyer boynuzunu tutarken sabırla durdu—

Lord Westfall, muhafızın omzunu itip eyere oturduğunda öne çıktı, muhafız da aynı anda yaklaştı. Onu yan eyerde oturttu, ama Chaol yine de muhafıza sıkı bir baş sallamanın ötesinde çok teşekkür etmedi.

Bunun yerine sessizce önündeki eyeri inceledi ve bir bacağını atın diğer tarafına nasıl geçireceğini değerlendirdi. Yanaklarına renk bulaşmıştı, çenesi gergin bir çizgiydi. Muhafızlar oyalandı ve o sertleşti, gitgide daha da sıkılaştı...

Ama sonra tekrar hareket etti, eyere yaslandı ve sağ bacağını kornanın üzerinden çekti. Ona yardım eden gardiyan sırtını desteklemek için hamle yaptı, bir diğeri diğer taraftan düşmesini engellemek için fırladı, ama Chaol'un gövdesi sağlam kaldı. sarsılmaz.

Kas kontrolü olağanüstüydü. O bedeni, ne olursa olsun ona itaat etmesi için eğitmiş bir adam, şimdi bile.

Ve - eyerdeydi.

Chaol, askı kayışlarını bacaklarına dolamak için iki yana eğilirken korumalara geri çekilmelerini sağlayan bir şeyler mırıldandı. Atelyedeki kadına verdiği tahminlere göre mükemmel uyum sağlayan eyere oturtulmuş, bacaklarını sabitlemek için tasarlanmış, onu sabit tutmak için uyluklarının sıkıştıracağı yerin yerine geçmişti. Sadece binmeye alışana kadar. Onlara hiç ihtiyacı olmayabilirdi ama… bu ilk yolculukta güvende olmak daha iyiydi.

Yrene terli alnını sildi ve yaklaştı, şimdi görevlerine geri dönen gardiyanlara teşekkür etti. Lord Westfall'a doğrudan yardım eden kişi ona doğru döndü ve Yrene, Halha'da "Günaydın Shen," derken ona geniş bir gülümseme gönderdi.

Genç muhafız, avlunun uzak gölgelerindeki küçük ahırlara doğru ilerlerken gülümsemesine karşılık verdi ve yanından geçerken ona göz kırptı. "Günaydın Yaren."

Bir kez daha önüne baktığında Chaol'ü eyerde dimdik otururken buldu - onun yaklaşmasını izlerken o sert duruşu ve sıktığı çenesi kaybolmuştu.

Yrene elbisesini düzeltti, tam ona ulaştığında hâlâ dünün kıyafetlerini giydiğini fark etti. Şimdi göğsünde dev bir kırmızı leke var.

Chaol lekeyi aldı, sonra saçını - aman tanrım, saçını - ve sadece "Günaydın" dedi.

Yrene, koştuğu için hâlâ nefes nefeseyken yutkundu. "Üzgünüm geciktim." Yakından, askı gerçekten de çoğu insanın fark etmemesi için yeterince karışmıştı. Özellikle kendini taşıma şekliyle.

O atın üzerinde dimdik ve gururlu oturuyordu, omuzları dikti, saçları sabah banyosundan hâlâ ıslaktı. Yrene tekrar yutkundu ve başını avludaki kullanılmayan rampaya doğru eğdi. "Bu da senin kullanımın içindi, biliyorsun."

Kaşlarını kaldırdı. "Savaş alanında kolayca bulunabileceğinden şüpheliyim," dedi ağzını yana çevirerek. "Yani kendi başıma binmeyi de öğrenebilirim."

Aslında. Ama etraflarındaki berrak altın şafakla bile, yarasının içinde gördüğü şey, ikisinin de karşılaşabileceği ordu, uzun gölgeleri gererek önünde parladı -

Shen, aynı gölgelerden küçük beyaz bir kısrağı yönlendirirken, Yrene'in dikkatini çeken bir hareket dikkatini çekti. Eyerli ve onun için hazır. Elbisesine kaşlarını çattı.

"Ben biniyorsam," dedi Chaol basitçe, "sen de öyle." Belki o da dağılmış etmişti önce o gardiyanlara mırıldandı şeyin aklıma oldu.

Yrene homurdandı, "Ben değilim - bir tane sürmeyeli uzun zaman oldu."

"Bu kahrolası ata binmeme dört adamın yardım etmesine izin verirsem," dedi basitçe, yanaklarında hâlâ çiçek açan renkle, "o zaman sen de bir tanesine binebilirsin."

Ses tonundan bunun utanç verici olduğunu biliyordu. O etmişti görülen sadece şimdi yüzündeki ifadeyi. Ama o yapmıştı. Dişlerini gıcırdattı ve yaptı.

Ve gardiyanlar ona yardım ederken... Birden fazla kişi olduğunu biliyordu. onlara zar zor bakabilmesinin nedenleri. Onların varlığında gerginleşmesine, onlarla antrenman yapmayı düşünmesine bile neden olan şeyin sadece bir zamanlar ne olduğunu hatırlatan tek şey olmadığıydı.

Ama bu şimdi yapılacak bir konuşma değildi - ne burada, ne de ışık gözlerine geri dönmeye başlarken.

Böylece Yrene eteğini çekti ve Shen'in ata binmesine yardım etmesine izin verdi.

Elbisesinin etekleri bacaklarının çoğunu gösterecek kadar yukarı kalkmıştı ama burada çok daha fazlasını açıkta görmüştü. Bu avluda. Ne Shen ne de diğer muhafızlar ona bakmadı. Devam etmesini emretmek için Chaol'a döndü ama gözlerini onun üzerinde buldu.

Ayak bileğinden uyluğun ortasına kadar açıkta kalan bacağında, altın-kahverengi teninin çoğundan daha solgun. Güneşte kolayca kararırdı, ama yüzmeye ve güneş ışığına çıkmayalı aylar olmuştu.

Chaol onun dikkatini fark etti ve gözlerini onunkilere dikti. "İyi bir yeriniz var," dedi ona, hastalarının vücutlarının durumu hakkında sık sık belirttiği gibi, klinik olarak.

Yrene, Shen'e teşekkür etmeden ve atını yürümeye teşvik etmeden önce ona bıkkın bir bakış attı. Chaol dizginleri eline aldı ve aynısını yaptı.

Avlu kapılarına doğru ilerlerken bir gözünü ondan ayırmadı.

Korse tuttu. Eyer tutuldu.

Aşağıya bakıyordu - sonra kapılara, onların ötesinde uyanan şehre, sanki cüretkar bir karşılamayla kaldırılmış bir el gibi hepsinin üzerinde yükselen kuleye bakıyordu.

Güneş ışığı açık kemerden geçerek ikisini de yaldızladı, ama Yrene, şehre girerlerken kaptanın kahverengi gözlerinde parlayan şafaktan çok daha fazlası olduğuna yemin edebilirdi.

resim

Yine yürümüyordu ama sandalyeden daha iyiydi.

Daha iyi.

Braket hantaldı, bir binici olarak tüm içgüdülerine aykırıydı. ama… onu sağlam tuttu. Şifacı arada sırada kabzayı tutarak dizginleri tamamen unutarak Yrene'yi kapılardan geçirmesine izin verdi.

Eh, o kadar kendinden emin olmadığı bir şey bulmuştu.

Bu düşünce dudaklarında küçük bir gülümsemeye neden oldu. Özellikle de eteklerini düzeltmeye devam ederken. Alçakgönüllülüğü konusunda onu azarladığı için, bacaklarının parlaması duraklamasına neden olmuştu.

Sokaklardaki erkekler -işçiler, seyyar satıcılar ve şehir muhafızları- iki kez baktılar. Doldurduklarına baktı.

Ta ki bakışlarını fark edip gözlerini kaçırana kadar.

Ve Chaol yaptıklarından emin oldu.

Tıpkı avludaki muhafızların, içeri koştuğu anda, homurdanarak ve nefes alarak, güneş öpücüğü vererek ve kızararak dikkatlerini kibarca tuttuklarından emin olduğu gibi. Giysilerindeki lekeye, dünkü elbiseyi giymiş ve hafif bir terle kaplanmış olmasına rağmen.

Rampaya çıkmayı reddettikten sonra, asi bir bagaj gibi eyere binmesine yardım edilmek utanç vericiydi - o muhafızların el değmemiş üniformaları içinde, omuzlarındaki zırhlar ve kılıçlarının kabzaları sabahın erken saatlerinde güneş ışığında parıldadığını görmek utanç vericiydi. onun uğraştığını izlemek. Ama o hallediyordu. Ve sonra, gardiyanların ona yaptığı takdir dolu bakışlarda bunu tamamen unuttuğunu buldu. Güzel ya da sade, genç ya da yaşlı hiçbir bayan aval aval bakmayı hak etmiyordu. Ve Yaren…

Chaol kısrağını onunkinin yanında tuttu. Torre'nin yükselen kulesine doğru yollarına bakan herhangi bir adamın bakışlarıyla karşılaştı, taşlar sabah ışığında krem gibi solgundu. Her bir adam çabucak ağzı açık kalacak başka bir yer buldu. Hatta bazıları özür diler gibiydi.

Yrene fark etti mi, hiçbir fikri yoktu. Atın beklenmedik herhangi bir hareketinde eyer boynuzu için hamle yapmakla çok meşguldü, kısrak özellikle dik bir caddede hızını artırıp eyerinde sallanıp geri kaymasına neden olurken yüzünü buruşturmakla çok meşguldü.

"Öne eğil," diye talimat verdi ona. "Kilonuzu dengeleyin." Aynısını yaptı - ayranın izin verdiği kadar.

Atları, çalıştıkça başlarını sallayarak sokakları yavaş yavaş sürüyorlardı.

Yrene ona keskin bir bakış attı. “Ben bunu böyle şeyler biliyorum.”

Kaşlarını kaldırarak, "Beni kandırabilirdim" der gibi bir bakış attı .

Kaşlarını çattı ama yüzü ileriye dönüktü. Ona talimat verdiği gibi öne eğildi.

Nesryn dün gece geç saatte döndüğünde ölü gibi uyuyordu ama Nisryn onu şehirdeki potansiyel Valg hakkında hiçbir şey keşfetmediğini söyleyecek kadar uzun süre uyandırmıştı. Torre'ye bağlı hiçbir lağım yoktu ve duvarlardaki ağır korumalar olduğu için kimse o yola giremiyordu. Bilincini ona teşekkür edecek ve bugün avlanmaya devam edeceği sözünü duyacak kadar uzun süre tutmayı başarmıştı.

Ama bu bulutsuz, aydınlık gün… kesinlikle Valg'ın tercih ettiği karanlık değil. Aelin ona Valg prenslerinin karanlığı nasıl çağırabileceklerini anlatmıştı - yoluna çıkan herhangi bir canlıyı yok eden, onları kurutan karanlık. Ama bu şehirdeki bir Valg bile, prens ya da sıradan bir homurdanmış olsunlar...

Chaol, geçtikleri her sokakta daha da heybetli hale gelen devasa yapıya kaşlarını çatarak bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı.

"Kuleler," diye düşündü, Yrene'ye bakarak. "Bu ismi taşımanız tesadüf mü, yoksa atalarınız bir zamanlar Torre'den mi geldi?"

Kulpunu tutarken parmak boğumları bembeyazdı, sanki ona bakmak için dönerse devrilmesine neden olacakmış gibi. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Benim - asla öğrenemediğim bir bilgiydi."

Sözleri, onun bakışlarıyla karşılaşmak yerine önündeki kulenin parlak direğine gözlerini kısarak bakma şeklini düşündü. Fenharrow'un çocuğu. Cevabı neden bilmediğini sormaya cesaret edemedi. Ailesi neredeydi.

Bunun yerine, parmağındaki yüzüğe çenesini çekti. "Sahte alyans gerçekten işe yarıyor mu?"

Eski, aşınmış yüzüğü inceledi. “Keşke aksini söyleyebilseydim, ama öyle.”

“Bu davranışla burada mı karşılaşıyorsun?” Bu harika şehirde mi?

“Çok, çok nadiren.” Parmaklarını tekrar eyerin kulpunun etrafına yerleştirmeden önce kıvırdı. "Ama bu evden eski bir alışkanlık."

Bir anlığına, kanlı beyaz bir elbise içinde kışlanın girişinde çöken bir suikastçıyı hatırladı. Adamın onu dilimlediği ve sayısız başkalarıyla kullandığı zehirli bıçağı hatırladı.

"Memnun oldum," dedi bir süre sonra. "Burada böyle şeylerden korkmana gerek yok." Gardiyanlar bile, tüm dikkatlerine rağmen saygılı davranmışlardı. Hatta birine adıyla hitap etmişti - ve karşılık verdiği sıcaklık gerçekti.

Yrene eyer boynuzunu tekrar sıktı. “Kağan, ister hizmetçi ister prens olsun, tüm insanları hukukun üstünlüğüne karşı sorumlu tutar.”

Henüz bu kadar yeni bir konsept olmamalıydı... Chaol gözlerini kırpıştırdı. "Tamamen?"

Yaren omuz silkti. "Duyduğum ve gözlemlediğim kadarıyla. Lordlar işlenen suçlardan kurtulma yollarını satın alamazlar veya onları kurtarmak için aile adlarına güvenemezler. Ve sokaklardaki müstakbel suçlular adaletin titiz elini görürler ve nadiren onu ayartmaya cesaret ederler.” Bir ara. "Sen..."

Ne sormaktan çekindiğini biliyordu. “Suç işleyen soyluları serbest bırakmam ya da başka yöne bakmam emredildi. En azından sarayda ve kralın ordularında değerli olanlar.”

Önündeki kabzayı inceledi. "Ya yeni kralın?"

"O farklı."

Eğer hayatta olsaydı. Rifthold'dan çıkabilseydi. Chaol kendini eklemeye zorladı, "Dorian uzun süredir kağanlığı inceledi ve ona hayran kaldı. Belki bazı politikalarını yürürlüğe koyar.”

Şimdi uzun, değerlendirici bir bakış. “Kağanın seninle ittifak yapacağını düşünüyor musun?”

Bunu ona söylememişti ama neden geldiği oldukça açıktı, diye düşündü. "Sadece umut edebilirim."

"Güçleri, bahsettiğiniz güçler karşısında bu kadar fark yaratır mı?"

Chaol tekrarladı, "Sadece umut edebilirim." Sesine bir türlü ulaşamadıGerçek şu ki, eğer varsa, orduları az ve dağınıktı. Morath'ın toplama gücüne kıyasla…

“Bu aylar ne oldu?” Sakin, dikkatli bir soru.

"Konuşmam için beni kandırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bilmek istiyorum."

"Anlatmaya değer bir şey değil." Onun hikayesi anlatılmaya değer değildi. Tek bir parçası yok.

Sustu, atlarının toynaklarının çıtırtısı bir blok için tek sesti. Ardından, “Bunun hakkında konuşmanız gerekecek. Bir noktada. Ben … dün senin içinde bir an için gördüm.”

"Bu yeterli değil mi?" Soru, yanındaki bıçak kadar keskindi.

"İçindeki şeyin beslendiği şey değilse değil. Sahipliğini iddia etmek yardımcı olabilirse hayır. ”

"Ve bundan bu kadar emin misin?" Diline dikkat etmeli, bunu biliyordu ama...

Yrene eyerinde doğruldu. "Herhangi bir yaralanmanın travması, iyileşme sırasında ve sonrasında bir miktar içsel yansıma gerektirir."

"Ben istemiyorum. Ona ihtiyacı olmak. Sadece durmak, yeniden yürümek istiyorum."

O, başını salladı.

Suçladı, "Peki ya sen? Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz: sen bana tüm derin, karanlık sırlarını, Yrene Kulelerini anlat, ben de sana benimkini anlatayım.”

Kız ona bakarken o olağanüstü gözleri öfke yaktı. Hemen arkasına baktı.

Sonunda, Yrene hafifçe gülümseyerek homurdandı. "Bir eşek kadar inatçısın."

"Bana daha kötü denildi," diye karşı çıktı, ağzında bir gülümseme belirdi.

"Şaşırmadım."

Chaol kıkırdadı, gizlemek için başını eğmeden önce yüzünde bir sırıtış olduğunu fark etti. Sanki Adarlan'ın oğluyla paylaşmak suçmuş gibi.

Yine de uzun bir süre onu süzdü - üzerinde kalan mizah yüz, ara sıra denizden gelen sabah esintisine yakalanan ağır, hafifçe kıvırcık saçlar. Göğsüne sıkıca sarılmış bir şey gevşemeye başlarken kendini hala gülümserken buldu.

Torre'ye giden yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdüler ve Chaol yaklaştıkça başını arkaya attı, tepe kompleksine doğru eğimli geniş, güneşli bir caddede yürüdü.

Torre yakından daha da baskındı.

Genişti, her şeyden çok bir kale gibiydi ama yine de yuvarlaktı. Binalar yanlarında, alt katlarda birbirine bağlıydı. Hepsi yükselen beyaz duvarlarla çevrelenmiş, kanatlarını açan bir baykuşa benzeyen demir kapılar, lavanta çalılarını ve kum rengi çakıllı yürüyüş yollarını kaplayan çiçek tarhlarını ortaya çıkarmak için genişçe açılmıştı. Çiçek tarhları değil. Bitki yatakları.

Sabah güneşine açılan kokuları burnunu doldurdu: fesleğen, nane, adaçayı ve o lavantadan daha fazlası. Yürüyüş yollarında toynakları çatırdayan atları bile yaklaştıkça iç çekiyor gibiydi.

Torre renklerinde olduğunu varsaydığı muhafızlar -peygamber çiçeği mavisi ve sarısı- sorgusuz sualsiz geçmelerine izin verdi ve Yrene teşekkür ederek başını eğdi. Bacaklarına bakmadılar. Saygısızlık etmeye ne cesareti ne de eğilimi vardı. Chaol, onların sorgulayıcı bakışlarıyla karşılaşmadan önce bakışlarını onlardan kaçırdı.

Yrene önden geçerek onları bir kemerli geçitten karmaşık avluya yönlendirdi. Avluyu saran üç katlı binanın pencereleri yükselen güneşin ışığıyla parlıyordu ama avlunun kendisi…

Yerleşkenin dışında uyanan Antica'nın mırıltısının ötesinde, soluk çakılların üzerindeki atlarının toynaklarının ötesinde, yalnızca avlunun paralel duvarlarına demirlenmiş ikiz çeşmelerin şırıltısı vardı - muslukları cıyaklayan baykuş gagaları şeklinde, derin havzalara su fışkırtıyordu. aşağıda. Limon ağaçlarının arasındaki duvarları soluk pembe ve mor çiçekler kaplamıştı, yataklar düzenli ama bitkilerin istediği gibi büyümeye bırakılmıştı.

Gördüğü en sakin yerlerden biriydi. Veonların yaklaşmasını seyrederken... Her renkten elbiseler içinde iki düzine kadın - gerçi basit olanların çoğu Yrene'nin gözdesi.

Çakıl üzerinde düzgün sıralar halinde durdular, bazıları çocuklardan biraz daha fazlaydı, bazıları da en iyi durumdaydı. Birkaçı yaşlıydı.

Aralarında koyu tenli ve beyaz saçlı bir kadın vardı, çizginin en önünden yürüyerek Yrene'ye genişçe gülümsedi. Hiç güzelliğe sahip olmayan bir yüz

değildi, ama kadının gözlerinde bir ışık vardı - Chaol'un hayretle gözlerini kırpıştırmasına neden olan bir nezaket ve dinginlik.

Diğerleri, sanki etrafında sıralandıkları eksenmiş gibi onu izliyorlardı. Kadına atından inerken gülümseyen Yrene bile kısraktan indiği için minnettar görünüyordu. Onları takip eden muhafızlardan biri atı almak için geldi ama Chaol ata biner gibi dururken tereddüt etti.

Yrene onun karışık saçlarını parmaklarıyla tararken ve yaşlı kadınla onun dilinden konuşurken Chaol adamı görmezden geldi. “Bu sabahki iyi kalabalığın senin sayende olduğunu mu anlıyorum?” Hafif sözler—kütüphanede olanlar düşünüldüğünde, belki bir normalleşme girişimi.

Yaşlı kadın gülümsedi - ne kadar sıcaktı. Bileşik duvarların üzerinden görünen güneşten daha parlaktı. "Kızlar yakışıklı bir lordun öğretmeye geldiğine dair bir söylenti duydular. Merdivenlerden inen izdihamda resmen ezildim.”

Ayakkabılarına suçlulukla bakan on beş yaşından büyük olmayan üç kırmızı yüzlü kıza alaycı bir sırıtış attı. Ve sonra shot ona kirpiklerinin altından başka bir şey olmayan bakar.

Chaol kahkahasını bastırdı.

Yaklaşan tekerleklerin gıcırtısı avluyu doldururken, Yrene ona döndü ve ateli ve eyeri değerlendirdi.

Eğlence söndü. Bu kadınların önünde attan inmek…

Yeter .

Söz onun aracılığıyla duyuldu.

Dünyanın en iyi şifacılarından oluşan bir grubun önünde buna dayanamazsa, acı çekmeyi hak ederdi. Yardımını teklif etmişti. Onu verecekti.

Gerçekten de arkada solgun görünen bazı genç kızlar vardı. Ayakları üzerinde kayma. Gergin.

Bu kutsal alan, bu güzel yer... Üzerine bir gölge çökmüştü.

Geri itmek için elinden geleni yapacaktı.

"Lord Chaol Westfall," dedi Yrene, yaşlı kadını işaret ederek, "Torre Çeşme'nin Yükseklerindeki Şifacı Hafiza'yı takdim edebilir miyim?"

Kızarmış kızlardan biri onun adını duyunca içini çekti.

Yrene'nin gözleri dans etti. Ama Chaol, ellerini ona doğru uzatan yaşlı kadına başını eğdi. Teni deri gibiydi - gülümsemesi kadar sıcaktı. Parmaklarını sıkıca sıktı. "Yrene'nin dediği kadar yakışıklı."

"Ben öyle bir şey söylemedim," diye tısladı Yrene.

Kızlardan biri kıkırdadı.

Yrene ona uyarıcı bir bakış attı ve Chaol, Hafiza'ya, "Bu bir onur ve zevk, leydim," demeden önce kaşlarını kaldırdı.

Kızlardan biri arkasından, "Çok gösterişli," diye mırıldandı.

Atından indiğimi görene kadar bekle , dedi neredeyse.

Hafiza ellerini bir kez daha sıktı ve bıraktı. Yrene ile yüz yüze geldi. Beklemek.

Yrene sadece ellerini çırptı ve toplanan kızlara, "Lord Westfall alt omurgasından ciddi bir yara aldı ve yürümekte zorlanıyor. Dün, atölyedeki Sindra, binicileri için bu tür yaralanmalarla uzun süredir uğraşan bozkırlardaki at kabilelerinin tasarımlarına dayanarak bu ateli onun için hazırladı." Bacaklarını, ateli belirtmek için elini salladı.

Her kelimede omuzları sertleşiyordu. Giderek daha fazla.

"Benzer bir durumda olan bir hastayla karşılaşırsanız," diye devam etti Yrene, "sürme özgürlüğü, bir at arabasına veya tahtırevana hoş bir alternatif olabilir. Özellikle de önceden belli bir bağımsızlığa alışmışlarsa." Düşünerek ekledi, "Ya da hayatları boyunca hareket zorluklarıyla karşılaşmış olsalar bile - onları iyileştirirken bu olumlu bir seçenek sağlayabilir."

Bir deneyden biraz daha fazlası. Korseyi incelerken yüzü kızaran kızlar bile gülümsemelerini kaybetmişti. Onun bacakları.

Yrene onlara, "Lord Westfall'a bineğinden sandalyesine kadar kim yardım etmek ister?" diye sordu.

Bir düzine el havaya kalktı.

Gülümsemeye çalıştı. Denendi ve başarısız oldu.

Yrene koşan birkaç kişiyi işaret etti. Hiçbiri ona belinden yukarısına bakmadı, hatta ona günaydın bile demedi.

Yrene, etrafını sararken sesini yükselterek avluda toplananların da duyabilmesini sağladı. "Tamamen hareketsiz kalan hastalar için bu bir seçenek olmayabilir, ancak Lord Westfall belinin üzerinde hareket etme yeteneğini koruyor ve dizginlerle atı yönlendirebiliyor. Denge ve güvenlik elbette endişeler olmaya devam ediyor, ancak bir diğeri, erkekliğini kullanma ve hissini koruması - ki bu da korsenin rahatlığıyla ilgili birkaç hıçkırık sunuyor."

Genç kızlardan biri buna kıkırdadı, ama çoğu sadece başını salladı, üzerinde hiçbir kıyafet yokmuş gibi doğrudan belirtilen alana baktı. Yüzü ısınan Chaol, kendini örtme dürtüsünü dizginledi.

İki genç şifacı ateli çözmeye başladı, bazıları tokaları ve çubukları inceledi. Yine de gözünün içine bakmadılar. Sanki yeni bir oyuncakmış, yeni bir dersmiş gibi. Bir tuhaflık.

Yrene sadece devam etti, " Dikkatliyken onu fazla itip kakmayın ."

Yüz hatlarını uzak tutmak için savaştı, kendini saraydan muhafızları kaçırırken buldu. Yrene, onu eyerden aşağı çekerken kızlara kesin ve sağlam talimatlar verdi.

Kollarını çektiklerinde, biri belini sabitleyecekken, onu aşağı çekerken dünya eğilirken, yardımcılara yardım etmeye ya da onlarla savaşmaya çalışmadı. Ama vücudunun ağırlığı çok fazlaydı ve eyerden daha uzağa kaydığını hissetti, yere düşen damla baş gösteriyordu, güneş teninde bir markaydı.

Kızlar homurdandı, biri diğer tarafa gidip elini hareket ettirmeye yardım etti. atın üstünden kalkın ya da o öyle düşündü. Bunu biliyordu çünkü onun bukleli başının atın yanından baktığını gördü. Kadın itti, bacağını yukarı kaldırdı ve adam orada asılı kaldı, üç kız onu indirmeye çalışırken dişlerini gıcırdattı, diğerleri sessizce izliyordu -

Kızlardan biri bir izin çekicilik ve onun omzuna kavrama kaybetti. Dünya battı -

Güçlü, tereddütsüz eller onu yakaladı, diğer kızlar kıpırdanıp homurdanarak onu tekrar kaldırmaya çalışırken burnu soluk çakıldan ancak yarım metre uzaktaydı.

Attan kurtulmuştu, ama şimdi bacakları onun altına yayılmıştı, ondan Torre'nin en tepesi kadar uzaktaydı.

Kükreme başını doldurdu.

Üzerine bir tür çıplaklık çöktü. Şortunun içinde saatlerce oturmaktan daha kötü. Hizmetçiyle banyo yapmaktan daha kötü.

Yrene, onu zar zor yakaladığı yerden omzunu kavrayarak şifacılara, "Bu daha iyi olabilirdi, kızlar. Birçok nedenden dolayı çok daha iyi." Bir iç çekiş. "Neyin yanlış gittiğini daha sonra tartışabiliriz, ama şimdilik onu sandalyeye taşıyın."

Çoğu kendi ağırlığının yarısı olan o kızların arasında asılı kalırken onu duymaya, dinlemeye zar zor dayanabiliyordu. Yrene, onu yere bırakan kızın keskin bir ıslık çalarak yerine oturmasına izin vermek için kenara çekildi.

Tekerlekler yakındaki çakılların üzerinde tıslad. Bir rahibin yakınına ittiği tekerlekli sandalyeye bakmaya zahmet etmedi. Sandalye, ağırlığının altında titriyordu, onu içine yerleştirirken konuşmaya zahmet etmediler.

“ Dikkatli .” Yrene tekrar uyardı.

Kızlar oyalandı, avlunun geri kalanı hala izliyordu. Bu çile başlayalı saniyeler mi yoksa dakikalar mı geçmişti? Yrene bazı yönler ve gözlemler yaparken sandalyenin kollarını sıktı. Kızlardan biri için, onun çizme ayaklarını dokunmak olarak eğik kollar sert sıkılı düzenlemek onun için onları.

Kelimeler boğazına kadar yükseldi ve ağzından çıkacaklarını biliyordu, biliyordu. O onun feryat durdurmak için az şey yapabileceğini geri çek o acolyte parmakları tozlu siyah leather- yaklaştığında

Kurumuş kahverengi eller kızın bileğine indi ve onu birkaç santim ötede durdurdu.

Hafiza sakince "Bırak beni" dedi.

Hafiza onun yerine ona yardım etmek için eğilirken kızlar geri çekildiler.

Hafiza ince bir omzunun üzerinden "Hanımları hazırla Yrene," dedi ve Yrene itaat ederek onları saflarına geri çağırdı.

Yaşlı kadının elleri çizmelerinin üzerinde oyalandı - şu anda zıt yönleri gösteren ayakları. “Yapayım mı lordum, yoksa ister misiniz?”

Sözler ona yetmedi ve ellerini titremeden kullanabileceğinden emin değildi, bu yüzden kadına başıyla onayladı.

Hafiza bir ayağını doğrulttu, Yrene'nin birkaç adım uzaklaşıp hanımlara esneme talimatları vermeye başlamasını bekledi.

"Burası öğrenme yeri," diye mırıldandı Hafiza. "Yaşlı öğrenciler küçüklere öğretir." Aksanıyla bile onu mükemmel bir şekilde anlıyordu. "Yrene'nin içgüdüsü, Lord Westfall, kızlara korseyle ne yaptığını göstermek - benzer güçlükleri olan bir hastaya sahip olmanın ne demek olduğunu öğrenmelerine izin vermekti. Bu eğitimi almak için Yrene'nin kendisinin bozkırlara çıkması gerekiyordu. Bu kızların çoğu bu fırsata sahip olmayabilir. En azından birkaç yıl için değil."

Chaol sonunda Hafiza'nın gözleriyle karşılaştı ve onlardaki anlayışı, kendi ağırlığının yarısı kadar bir grup kız tarafından attan indirilmekten daha lanetli buldu.

"İyi niyetli, Yrene'im."

Cevap vermedi. Kelimeleri olduğundan emin değildi.

Hafıza diğer ayağını düzeltti. "Başka yaralar da var lordum. Boynundakinin ötesinde."

Yaşlı kadına bunu çok iyi bildiğini söylemek istedi.

Ama o çıplaklığı, kafasındaki o kaynayan kükremeyi bastırdı.

Bu hanımlara öğretmek, onlara yardım etmek için bir söz vermişti.

Hafiza bunu okumuş gibiydi - sezinledi. Tam boyuna yükselmeden önce sadece omzunu okşadı, biraz inledi ve onun için ayrılan yere geri döndü.

Yrene ona doğru dönmüş, esneme işini bitirmiş ve onu taramıştı. Sanki Hafiza'nın kalıcı varlığı, gözden kaçırdığı bir şeye işaret ediyordu.

Gözleri onunkilere takıldı, kaşları çatıldı. Sorun nedir?

Kızın bakışındaki soruyu görmezden geldi - endişeyi görmezden geldi. Ne hissediyorsa derine itti ve sandalyesini ona doğru yuvarladı. İnç inç. Çakıl ideal

değildi, ama dişlerini gıcırdattı. Bu hanımlara söz vermişti. Bundan geri adım atmayacaktı.

“Son dersi nerede bıraktık?” Yrene öndeki bir kıza sordu.

"Göz oyması," dedi geniş bir gülümsemeyle.

Chaol neredeyse boğulacaktı.

"Doğru," dedi Yrene ellerini ovuşturarak. "Biri bana gösteri yapsın."

Eller havaya kalkarken sessizce izledi ve Yrene bir tanesini seçti - daha küçük kemikli bir kız. Yrene saldırganın duruşunu aldı ve kızı şaşırtıcı bir şiddetle önden yakaladı.

Ama kızın ince elleri doğrudan Yrene'nin yüzüne gitti, baş parmakları gözlerinin kenarlarına gitti.

Chaol sandalyesinden başladı - ya da kız geri çekilmemiş olsaydı yapardı.

"Ve sonra?" Yrene sadece sordu.

"Başparmaklarımı şöyle kavrayın" -kız herkesin görmesi için aralarında havada bir hareket yaptı - "ve patlat ".

Kızlardan bazıları eşlik eden kızın ağzıyla yaptığı popa sessizce güldüler .

Aelin neşeyle yanında olurdu.

"Güzel," dedi Yrene ve kız uzun adımlarla sıradaki yerine döndü. Yrene ona döndü, gözlerinde ne olduğunu görünce endişesi yeniden parladı ve dedi ki, "Bu, bu çeyrekteki üçüncü dersimiz. biz kapladıksadece şu ana kadar ön tabanlı saldırılar. Genellikle korumalar “nde -bazı snickers ki-“istekli kurban olarak gelmek zorunda ne bize yönelik ama bugün istiyorum seni bayanlar, genç ve yaşlı, güçlü ve zayıf, saldırının her tür baskıya karşı yapabileceğini düşünüyorum. Nazik olursanız, en iyi manevralar ve ipuçları listeniz.”

İnsanları iyileştirmeye değil, kan dökmeye hazır genç adamlar yetiştirmişti.

Ama kendisine öğretilen ilk ders savunmaydı ve o genç muhafızlara öğretmişti.

Kale kapılarına asılmadan önce.

Ress'in hırpalanmış, görmeyen yüzü aklına geldi.

Önemi varken bunlardan herhangi birine ne faydası vardı?

Bir değil. Güvendiği ve eğittiği, yıllarca birlikte çalıştığı çekirdek gruptan biri değildi… hiçbiri hayatta kalmamıştı. Akıl hocası ve selefi Brullo ona bildiği her şeyi öğretmişti ve bu onlara ne kazandırmıştı? Karşılaştığı herkese dokunmuştu… acı çekmişlerdi. Korumaya yemin ettiği hayatlar...

Güneş ağartmaya döndü, ikiz pınarların uğultuları uzak bir melodiydi.

Ne iyi etmişti herhangi onu görevden alınmıştı zaman bunu onun şehir, onun insanlar için yapılır?

Yüzlerinde merakla kendisini izleyen kadınların hatlarını bulmak için başını kaldırdı.

Beklemek.

Kılıcını Avery'ye fırlattığı bir an olmuştu. Yanında, elinde ağırlığını taşıyamayınca ve onu ve Muhafız Kaptanının yaptığı her şeyi, karanlık, girdaplı sulara fırlattığında.

O zamandan beri batıyor ve boğuluyordu. Omurgasından çok önce.

Yüzmeye çalışıp çalışmadığından bile emin değildi. O kılıç nehre gittiğinden beri. Dorian'ı o odada babasıyla bırakıp arkadaşına -kardeşine- onu sevdiğini ve veda olduğunu bildiğinden beri. O... gitti. Kelimenin her anlamıyla.

Chaol kendini nefes almaya zorladı. Denemek.

Sessizliği uzarken Yrene yanına geldi, yine şaşkın ve endişeli görünüyordu. Sanki nedenini anlayamamış gibi - neden birazcık da olsa... Düşünceyi bir kenara itti. Ve diğerleri.

Onları Avery'nin balçık kalınlığındaki dibine, kartal kulplu kılıcın artık unutulmuş ve paslanmış olarak durduğu yere itti.

Chaol çenesini kaldırdı, her kıza, kadına ve kocakarı yüzüne baktı. Şifacılar, hizmetçiler, kütüphaneciler ve aşçılar, demişti Yrene.

"Bir saldırgan size geldiğinde," dedi sonunda, "muhtemelen sizi başka bir yere taşımaya çalışacaklardır. Asla yapmalarına izin verme. Bunu yaparsanız, nereye

götürürlerse götürsünler, göreceğiniz son yer siz olacaksınız.” Rifthold'daki yeterince cinayet mahalline gitmiş, bu konudaki gerçeği öğrenmek için yeterince dava okumuş ve incelemişti. "Sizi bulunduğunuz yerden uzaklaştırmaya çalışırlarsa, orayı savaş alanınız yaparsınız."

"Bunu biliyoruz," dedi kızaran kızlardan biri. "Bu Yrene'nin ilk dersiydi."

Yrene ona ciddi bir şekilde başını salladı. Yine boynuna bakmasına izin vermedi.

"Etek üzerinde durmak mı?" Yrene'e zar zor tek kelime edebiliyordu.

"Ayrıca ilk ders," diye yanıtladı Yrene yerine aynı kız.

"Ya kasıklarına bir darbe almanın ne kadar zayıflatıcı olduğuna ne dersin?"

Etrafında başını sallar. Yrene manevralardan payını kesinlikle biliyordu.

Chaol acı bir şekilde gülümsedi. "Benim boyumda ya da daha büyük bir adamı iki hamleden daha kısa sürede sırt üstü çevirmenin yolları ne olacak?"

Bazı kızlar gülümseyerek başlarını salladılar. Güven verici değildi.

15

Yrene, sanki bir çaydanlıktan ısı dalgalanıyormuş gibi, Chaol'un üzerinde kaynayan öfkeyi hissetti.

Kızlara ve kadınlara değil. Ona hayranlardı. Tam ve kesin dersine konsantre olduklarında, hatta kütüphanedeki olaylar Torre'nin üzerinde gri bir kefen gibi asılı kaldığında bile sırıttı ve güldü. Dün gece nöbette çok gözyaşı olmuştu ve bu sabah hızla yanından geçerken koridorlarda birkaç kırmızı göz kalmıştı.

Ne yazık ki, Lord Chaol kızların çakıllara yuvarlanmaları için gönüllü olmaları için üç muhafızı çağırdığında ikisinden de bir iz yoktu. Tekrar ve tekrar.

Adamlar, belki de herhangi bir yaralanmanın Doranelle dışındaki en büyük şifacılar tarafından çözüleceğini ve onarılacağını bildikleri için hemfikirdiler.

Chaol gülümsemelerine bile karşılık verdi hanımlar ve onun şokuyla muhafızlar da aynı şekilde.

Ama Yrene... hiçbirini almadı. Bir değil.

Chaol'un yüzü sadece sertleşti, gözleri buzla parıldadığında, bir soru sormak ya da hareketler arasında bir yardımcının yürümesini izlemek için devreye girdi. Emir veriyordu, amansız odağı hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Bir ayakları yanlış pozisyondaysa, onlar bir santim bile kıpırdamadan onu yakaladı.

Bir saat süren ders, her birinin sırtına bir koruma çevirmesiyle sona erdi. Zavallı adamlar genişçe gülümseyerek topalladılar. Çoğunlukla Hafiza onlara birer fıçı bira ve en güçlü iyileştirici toniği vaat ettiği için. Hangisi herhangi bir alkolden daha iyiydi.

Çanlar on, kimisi derse, kimisi ev işlerine, kimisi de hastalara gelince kadınlar dağıldılar. Aptal kızlardan birkaçı oyalandı, kirpiklerini Lord Westfall'a vurdu, hatta biri kucağına tünemeye meyilli görünüyordu ki Hafiza ona üzerinde adının yazılı olduğu bir çamaşır yığınını kuru bir şekilde hatırlattı.

Yükseklerdeki Şifacı, rahibin peşinden topallamadan önce, Hafiza Yrene'ye sadece bir uyarı olduğuna yemin edebileceğini, bilmiş bir bakış attı.

"Pekala," dedi Yrene, tekrar yalnız kaldıklarında Chaol'a - Torre pencerelerinden birinden dışarı bakan kızların gürültüsüne rağmen. Yrene'nin bakışlarını fark ettiler ve başlarını tekrar içeri çevirerek cüretkar kıkırdamalarla camı kapattılar.

Silba onu genç kızlardan kurtarır.

Asla öyle biri olmamıştı - öyle değil. O kadar kaygısız değil. Geçen sonbahara kadar bir erkeği öpmemişti bile. Kesinlikle biri üzerinde kıkırdamamıştı. Keşke olsaydı; o odun yığını ve o meşalelerle biten bir sürü şey diledi.

"Beklenenden daha iyi gitti," dedi Yrene, başlarını kaldırıp yaklaşan Torre'ye kaşlarını çatan Chaol'a. "Eminim önümüzdeki hafta dönmen için bana yalvaracaklar. Eğer ilgileniyorsan, sanırım."

Hiçbir şey söylemedi.

Yutkundu. "Eğer müsaitsen bugün tekrar denemek isterim. Burada bir oda bulmamı mı tercih edersin, yoksa saraya geri dönelim mi?"

O zaman onun bakışıyla tanıştı. Gözleri karanlıktı. "Saray."

Karnı buzlu ses tonuyla burkuldu. "Pekala," diyebildiği tek şey buydu ve muhafızları ve atlarını aramak için uzaklaştı.

Sessizce geri döndüler. Yolculuğun bazı bölümlerinde sessiz kaldılar, ama bu… işaret edildi. Ağır.

Yrene ders sırasında söylemiş olabilecekleri, unutmuş olabilecekleri için hafızasını alt üst etti. Belki de muhafızları bu kadar aktif görmek ona şu anda sahip olmadığı şeyi hatırlatmıştı. Belki de gardiyanları görmek bile onu bu yola sokmuştu.

Shen ve başka bir muhafız onu bekleyen koltuğa oturturken, saraya döndüklerinde o bunun üzerine derin derin düşündü. Teşekkür olarak sadece sıkı bir gülümseme sundu.

Lord Chaol omzunun üzerinden ona baktı, sabah sıcağı avluyu boğucu yapacak kadar yükseliyordu. “İttirecek misin yoksa ben mi yapayım?”

Yrene gözlerini kırpıştırdı.

"Kendin gayet iyi hareket ettirebilirsin," dedi, o meşhur topukları o tonda kazıyordu.

"Belki de yardımcılarından birinden bunu yapmasını istemelisin. Ya da beş tanesi. Ya da bir Adarlan lorduyla anlaşmak için uygun gördüğünüz herhangi bir sayı.”

Tekrar gözlerini kırptı. Yavaşça. Ve bir klipte uzaklaşırken ona herhangi bir uyarı vermedi. Takip edip etmediğini veya ne kadar hızlı yaptığını görmek için bekleme zahmetine girmedi.

Sarayın sütunları, salonları ve bahçeleri bulanık bir şekilde geçti. Yrene odalarına ulaşmaya o kadar dalmıştı ki birinin adını seslendiğini fark etmemişti.

Bunu ikinci kez tekrar edene kadar fark etmemişti - ve sinmişti.

Döndüğünde, zırh giymiş ve saray muhafızlarıyla birlikte egzersiz yaptığını gösterecek kadar terleyen Kashin, yanına ulaşmıştı.

"Seni arıyordum," dedi, kahverengi gözleri hemen onun göğsüne giderken. Hayır, elbisesinin üzerindeki lekeye. Kashin'in kaşları kalktı. “Bunu çamaşırhaneye göndermek istersen, Hasar temizlenirken sana bir parça kıyafet ödünç verebilir.”

Lekeli, buruşuk elbisenin içinde olduğunu unutmuştu. Şimdiye kadar kendini bu kadar dağınık hissetmemişti. Bir ahır hayvanı gibi hissetmemiştim.

"Teklif için teşekkürler, ama halledeceğim."

Bir adım uzaklaştı ama Kashin, "Kütüphanedeki saldırganı duydum. Her gece gün batımından sonra Torre'ye gelip şafağa kadar kalacak ek muhafızlar ayarladım. Haberimiz olmadan kimse içeri girmeyecek."

Cömertti - nazikti. Her zaman yanında olduğu gibi. "Teşekkürler."

Yutkunurken yüzü ciddiydi. Yrene, onun seslendireceği sözler için kendini hazırladı ama Kashin sadece, "Lütfen dikkatli ol. Düşüncelerini netleştirdiğini biliyorum, ama..."

"Kaşin."

"—Arkadaş olduğumuz ya da arkadaş olduğumuz gerçeğini değiştirmez Yrene."

Yrene kendini onun gözleriyle buluşturdu. Kendi kendine, "Lord Westfall, Tumelun hakkındaki düşüncelerinden bahsetti."

Kashin bir an için yakındaki pencereden akan beyaz pankartlara baktı. Belki sonunda taziyelerini sunmak, aralarında kırılan bu şeyi düzeltmeye çalışmak için ağzını açtı ama prens, "O halde bu tehdidin ne kadar korkunç olabileceğini anlıyorsunuz," dedi.

Başını salladı. "Yaparım. Ve dikkatli olacağım."

"İyi" dedi basitçe. Yüzü kolay bir gülümsemeye dönüştü ve bir anlığına Yrene, sadece arkadaşlıktan öte bir şey hissedebilmeyi diledi. Ama onunla hiç böyle olmamıştı, en azından onun tarafında. "Lord Westfall'ın iyileşmesi nasıl? İlerleme kaydettin mi?"

"Biraz," diye önlem aldı. Bir prensi, hatta eski dostunu bile çekip gitmek akıllıca değildi ama bu konuşma uzadıkça... Bir nefes aldı. "Kalıp konuşmak istiyorum..."

"O zaman kal." Bu gülümseme genişledi. Yakışıklı—Kashin gerçekten yakışıklı bir adamdı. Başka biri olsaydı, başka bir unvana sahipti-

Sıkı bir gülümseme sunarak başını salladı. "Lord Westfall beni bekliyor."

"Bu sabah onunla Torre'ye gittiğini duydum. Seninle geri gelmedi mi?”

Reverans yaparken yüzündeki yalvaran ifadeyi saklamaya çalıştı. "Gitmek zorundayım. İlginiz için tekrar teşekkür ederim - ve muhafızlar, Prens."

Başlık aralarında asılı kaldı, vurulmuş bir çan gibi çınladı.

Ama Yrene, bir köşeyi dönene kadar Kashin'in bakışlarını hissederek yürümeye devam etti.

Duvara yaslandı, gözlerini kapattı ve derin bir nefes verdi. Aptal. Pek çok kişi ona aptal derdi ama yine de—

"Neredeyse adam için üzülüyorum."

Gözlerini açtığında nefes nefese ve gözleri hâlâ için için yanan, köşeyi dönerek Chaol'u buldu.

“Elbette,” dedi, “Ben kadar geriye yeterince seni duyamadım oldu, ama kesinlikle gördüm gitti onun o ayrıldığında yüzünü.”

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi Yrene yumuşak bir şekilde ve süitine doğru yürümeye devam etti. Yavaş.

“Hızını hesabımda kontrol etme. Etkileyici zaman kazandın.”

Ona bir bakış attı. “Ben mi yapmak bugün sizi kızdıracak bir şey?”

Düz bakışı hiçbir şeyi göstermiyordu, ama güçlü kolları, kendini iterken sandalyesinin tekerleklerini çalıştırmaya devam etti.

"İyi?"

"Prensi neden uzaklaştırıyorsun? Görünüşe göre siz ikiniz bir zamanlar yakınmışsınız."

Bu konuşmanın yeri ve zamanı değildi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Beni şımart."

"Numara."

Kendi hızını arttırırken ona kolayca ayak uydurdu. Süitinin kapısına kadar.

Kadja dışarıda duruyordu ve Yrene ona anlamsız bir emir verdi - "Kuru kekik, limon ve sarımsak lazım" - bu annesinin eski taze alabalık tariflerinden biri olabilirdi.

Hizmetçi başını sallayarak gözden kayboldu ve Yrene süit kapılarını fırlatarak açtı, bir tanesini onun geçmesi için geniş tuttu.

"Bilmen için," diye tısladı Yrene, kapıları arkasından yüksek sesle kapatırken, "senin zavallı tavrın hiç kimseye ve hiçbir şeye yardımcı olmuyor."

Chaol, fuayenin ortasında sandalyesini durdurdu ve onun ellerine yapmış olması gereken şey karşısında yüzünü buruşturdu. Ağzını açtı ama kapadı.

Tam diğer yatak odasının kapısı açılıp Nesryn çıktı, saçları ıslak ve pırıl pırıldı.

"Nereye gittiğini merak ediyordum," dedi ona, sonra Yrene'yi başıyla selamladı. "Sabahın erken saatleri?"

Şimdi içinde Nesryn olan dinamik odayı yeniden düzenlemek Yrene'nin birkaç kalp atışı aldı. Yrene birincil … kişi değildi. O yardımcıydı, ikincildi… her neyse.

Chaol ellerini salladı - gerçekten de onları kırmızı lekeler bozdu - ama Nesryn'e, "Kızlara savunma dersi vermek için Torre'ye gittim," dedi.

Nesryn koltuğa baktı.

"At sırtında" dedi.

Nesryn'in gözleri şimdi Yrene'ye çevrildi, parlak ve genişti. "Sen - nasıl?"

"Bir ayraç," diye açıkladı Yrene. “İkinci iyileşme girişimimize devam etmek üzereydik.”

"Ve gerçekten ata binebilir misin?"

Yrene, Chaol'un içten içe irkildiğini hissetti, çünkü çoğunlukla o da irkildi. İnançsızlıkta.

"Hızlı bir yürüyüşten başka bir şey denemedik ama evet," dedi sakince. Eşit. Sanki Nesryn'den böyle sorular bekliyordu. alışmıştı. "Belki yarın bir tırıs denerim."

Bacaklarından kaldıraç olmamasına rağmen, zıplama… Yrene kasık yaralanmaları hakkında zihinsel arşivlerini gözden geçirdi. Ama o sessiz kaldı.

Seninle geleceğim, dedi Nesryn, koyu renk gözleri parlayarak. "Sana şehri gösterebilirim - belki amcamın evini."

Nesryn yanağına bir öpücük kondurmadan önce Chaol sadece "Bunu isterim" diye cevap verdi.

Nesryn, "Onları bir iki saatliğine görüyorum" dedi. "O zaman tanışırsın - bilirsin. Bu öğleden sonra döneceğim. Ve daha sonra… görevlerime devam et."

Dikkatli sözler. Yrene onu suçlamadı. Nesryn'in yatak odasındaki masanın üzerine yığılmış silahlarla değil - aralık kapıdan zar zor görülebiliyor. Bıçaklar, kılıçlar, çok sayıda yay ve ok kılıfı... Kaptanın odasında küçük bir cephanelik vardı.

Nesryn süit kapılarına doğru uzun adımlarla yürürken Chaol, hafifçe gülümseyerek onayını homurdandı. Kaptan eşikte durakladı, sırıtışı daha önce hiçbir Yrene'nin görmediği kadar genişti.

Umut. Umut dolu.

Nesryn kapıyı tıklatarak kapattı.

Yine sessizlikte yapayalnız, hâlâ davetsiz misafiri çok fazla hisseden Yrene kollarını kavuşturdu. "Başlamadan önce sana bir şey getirebilir miyim?"

Sadece ileri doğru gitti - yatak odasına.

"Oturma odasını tercih ederim," dedi, erzak çantasını Kadja'nın giriş masasına koyduğu yerden alarak. Ve muhtemelen içinden geçti.

"Acı çekerken yatakta olmayı tercih ederim." Geniş omzunun üzerinden ekledi, "Umarım bu sefer yerde bayılmazsın."

Kendini kolayca sandalyeden yatağa attı, sonra ceketini çözmeye başladı.

Söyle bana, dedi Yrene, kapıda oyalanarak. "Seni üzecek ne yaptığımı söyle."

Ceketini çıkardı. "Yardımcılarının önünde beni kırık bir oyuncak bebek gibi göstermenin ve beni o attan topal bir balık gibi çekmelerinin ötesinde mi demek istiyorsun?"

Gerginleşti ve malzeme torbasını yere atmadan önce ucu çıkardı. “Birçok insan burada, sarayda sana yardım ediyor.”

“Düşündüğünüz kadar çok değil.”

"Torre bir öğrenme yeridir ve sizin yaralanmanız olan insanlar bunu yapmazlar. sık sık gel - genellikle onlara gitmemiz gerektiğinde değil. Yardımcılara gelecekte sayılamayacak kadar çok hastaya yardımcı olabilecek şeyler gösteriyordum.”

"Evet, değerli, paramparça atınız. Bak sana ne kadar kırıldım. Ne kadar uysal."

"Öyle demek istemedim, sen de biliyorsun."

Gömleğini yırttı, başının üzerinden geçirirken neredeyse dikiş yerlerini yırtıyordu. "Bir tür ceza mıydı? Krala hizmet etmek için mi? Adarlanlı olduğun için mi?”

" Hayır. " Kadının bu kadar acımasız, bu kadar amatör olabileceğine inandığını - "Tam olarak söylediğim şey buydu: Onlara göstermek istedim ."

“ Ben bunları göstermek istemiyordu!”

Yrene doğruldu.

Chaol sıktığı dişlerinin arasından soludu. “ Ben dolaşmayı beni seni istemedi. Beni idare etmelerine izin vermek için ." Göğsü inip kalkıyordu, bu kasların altındaki ciğerler körük gibi çalışıyordu. "Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı? Bundan gitmek için ”—ona, vücuduna, bacaklarına, omurgasına doğru elini salladı—“ buna mı?”

Yrene, zeminin altından kaydığını hissetti. "Zor olduğunu biliyorum..."

"Bu. Ama bugün daha da zorlaştırdın . Beni bu odada çoğunlukla çıplak oturmak yapmak ve henüz ben var asla bu sabah mi daha fazla çıplak hissetti.” Sanki bunu seslendirmesine şaşırmış gibi gözlerini kırptı - itiraf etmesine şaşırdı.

"Ben- özür dilerim." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

Boğazı düğümlendi. “Düşündüğüm her şey, planladığım ve istediğim her şey… O gitti. Elimde kalan tüm bu savaştan sağ ve ben bir yolunu bulabilmesi kralım ve umut bu saçma, ince hurda olduğunu yapmak o şey.”

"Neyden?"

" Ellerimde parçalanan her şeyden . Her şey .”

Sözü üzerine sesi kırıldı.

Gözleri battı. Utanç ya da üzüntü, Yrene bilmiyordu.

Ve ne olduğunu ya da ona ne olduğunu bilmek istemiyordu. Neydi o acıyı gözlerinde körükleyen. Biliyordu, onunla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu, bu konuda konuşması gerekiyordu, ama...

"Üzgünüm," diye tekrarladı. Sert bir şekilde ekledi, "Bu konudaki hislerini düşünmeliydim."

Uzun bir süre onu izledi, sonra kemerini belinden çıkardı. Ardından çizmelerini çıkardı. Çorap.

"İstersen pantolonunu açık bırakabilirsin."

Onları kaldırdı. Sonra bekledi.

Hala öfkeyle dolu. Hala ona öyle bir kırgınlıkla bakıyordu ki gözlerinde.

Yrene bir kez yutkundu. İki kere. Belki de kahvaltıyı hazırlamalıydı.

Ama uzaklaşmak, bunun için bile... Yrene'in bir türlü yerini belirleyemediği bir his vardı, eğer ondan uzaklaşırsa, onun arkasını döndüğünü görürse...

Şifacılar ve hastaları güven gerektiriyordu. Bir bağ.

Eğer ona sırtını döner ve giderse, bu çatlağın onarılacağını sanmıyordu.

Bu yüzden, kenarda otururken ona yatağın ortasına hareket etmesini ve karnına dönmesini işaret etti.

Yrene bir elini omurgasının üzerinde gezdirdi, kaslı oyuk onu derinden kesiyordu.

Onun duygularını düşünmemişti. Onlara sahip olabileceğini. Onu rahatsız eden şeyler…

Nefesi sığ, hızlıydı. Sonra, "Açık olmak gerekirse, kininiz bana mı yoksa genel olarak Adarlan'a mı?" dedi.

Uzaktaki duvara, oymalı ahşap paravanla kapatılan banyo girişine baktı. Yrene onun elini sabit tuttu, sırtının üzerinde dengede kaldı, hatta utanç onu sardı.

Hayır, son birkaç gündür en iyi halinde değildi. Yakınında bile değil.

Omurgasının tepesindeki o yara sabahın ortasında apaçık görünüyordu, elinin gölgesi teninde bir kardeş işareti gibi duruyordu.

O yara izinin içinde bekleyen şey... Büyüsü yine yakınlığından geri çekildi. Dün gece çok yorgundu ve bu sabah onunla tekrar yüzleşmeyi düşünemeyecek kadar meşguldü. Ne görebileceğini düşünmek için savaşabilir - onun da dayanabileceği şeye.

Ama sözünü tutmuş, aptalca, duygusuz yanlış adımlarına rağmen kızlara talimat vermişti. Bu iyiliğe ancak söz verdiği gibi yaparak karşılık verebileceğini sanıyordu.

Yrene sakin bir nefes aldı. Bunun için hiçbir hazırlık yoktu, biliyordu. Bunu daha az üzücü hale getirecek kadar canlandırıcı bir nefes çeliği yoktu. İkisinden biri için.

Yrene sessizce Chaol'a deri parçayı teklif etti.

Dişlerinin arasından kaydırdı ve hafifçe bastırdı.

Kadın ona baktı, vücudu acıya hazırdı, kapıya doğru eğdiğinde yüzü okunaksızdı.

Yrene sessizce, "Ben on bir yaşındayken Adarlanlı askerler annemi diri diri yaktı," dedi.

Ve Chaol cevap veremeden elini omurgasının üstündeki işarete koydu.

16

Sadece karanlık ve acı vardı.

Ağzındaki parçanın, boğazının kuruluğunun uzaktan farkında olarak ona karşı kükredi.

Diri diri yandı Diri diri yandı

Boşluk ona ateşi gösterdi. Altın-kahverengi saçlı ve uyumlu tenli bir kadın ıstırap içinde cennete doğru çığlık atıyor.

Ona kanlı bir yatakta kırık bir vücut gösterdi. Mermer zeminde yuvarlanan bir kafa.

bunu yaptın bunu bunu yaptın bunu yaptın

Mavi alev gözleri ve saf altından saçları olan, hançerini kaldırmış ve kalbine saplamak için eğilmiş bir kadını gösteriyordu.

Diledi. Bazen onun durdurulmamasını diliyordu.

Yüzündeki yara - ona ilk vurduğunda çaktığı tırnaklardan... Aynaya baktığında aklına gelen o nefret dolu dilekti. Yataktaki ceset, o soğuk oda ve o çığlık.Bronz bir boğazdaki tasma ve sevgili bir yüze ait olmayan bir gülümseme. Teklif ettiği ve nehir rıhtımlarının tahta kalaslarına bırakıldığı kalp. Uzaklara yelken açan bir suikastçı ve geri dönen bir kraliçe. Kale kapılarından sarkan bir dizi iyi adam.

Hepsi o ince yara izinin içindeydi. Ne affedebilir ne de unutabilirdi.

Boşluk bunu ona tekrar tekrar gösterdi.

Kızgın, sivri uçlu kamçılarla vücudunu kamçıladı. Ve ona bu şeyleri defalarca gösterdi.

Annesini gösterdi. Ve kardeşi. Ve babası.

Bıraktığı her şey. Ne başarısız olmuştu. Nelerden nefret ettiğini ve ne hale geleceğini.

Son ikisi arasındaki çizgiler bulanıklaşmıştı.

Ve denemişti. Bu haftaları, bu ayları denemişti.

Boşluk bunu duymak istemiyordu.

Kara ateş kanında, damarlarında hızla akıyor ve bu düşünceleri bastırmaya çalışıyordu.

Yanan gül komodinin üzerinde kaldı. Kralının son kucaklaşması.

O denemişti. Umut etmeye çalıştım ve yine de—

Kadınlar, onu attan çeken çocuklardan biraz daha fazlası. Onu dürterek ve dürterek.

Omurgasına derin bir acı saplandı ve nefes alamıyor, çığlık atamıyor--

Beyaz ışık parladı.

Bir çarpıntı. Uzakta.

Altın, kırmızı veya alev mavisi değil. Ama güneş ışığı gibi beyaz, berrak ve temiz.

Karanlıkta bir kıvılcım, gecenin içinden geçen şimşek gibi kıvılcımlar saçıyor…

Sonra ağrı tekrar birleşti.

Babasının gözleri - babasının, muhafıza katılmak için ayrıldığını açıkladığı zamanki öfkeli gözleri. Yumruklar. Annesi yalvarıyor. Onu son gördüğünde yüzündeki ıstırap, uzaklaşırkenAnielle. Şehrini, evini son kez görmüştü. Kardeşi, küçük ve babalarının uzun gölgesinde sinmiş.

Bir başkasıyla takas ettiği bir erkek kardeş. Geride bıraktığı bir kardeşi.

Karanlık sıkıştı, kemiklerini ezerek toz haline getirdi.

Onu öldürecekti.

Onu öldürecekti, bu acı, bu... bu sonsuz, çalkalanan hiçlik çukuru .

Belki bir rahmet olurdu. Varlığından tam olarak emin değildi - ötesindeki varlığı herhangi bir fark yarattı. Denemeyi garantilemek için yeterli değil. Hiç geri geliyor.

Karanlık bunu beğendi. Bu konuda başarılı görünüyordu.

Kemiklerinin etrafındaki mengeneyi sıkarken bile. Damarlarındaki kanı kaynatıp böğürüp böğürürken bile—

Beyaz ışık ona çarptı. Onu kör etmek.

O boşluğu doldurmak.

Karanlık çığlık attı, geri çekildi, sonra bir gelgit dalgası gibi etrafında yükseldi—

Sadece etrafına sarılmış o beyaz ışığın kabuğundan, karanlığın kırıldığı bir kayadan sektirmek için.

Uçurumda bir ışık.

Sıcak, sessiz ve nazikti. Karanlıkta pes etmedi.

Sanki çok uzun bir süre böyle bir karanlıkta yaşamış ve nasıl çalıştığını anlamış gibi.

Chaol gözlerini açtı.

Yrene'nin eli omurgasından kaymıştı.

Zaten ondan uzaklaşıyor, yatak odasının halısında atılan gömleği için hamle yapıyordu.

Saklayamadan önce kanı gördü.

Parçayı tükürdü, bileğini kavradı, yüksek sesle soluması kulaklarına kadar geliyordu. "Yaralandın."

Yrene onunla yüzleşmeden önce burnunu, ağzını ve çenesini sildi.

Göğsüne inen, elbisesinin yakasına kadar uzanan lekeleri gizlemiyordu.

Chaol ayağa fırladı. "Kutsal tanrılar, Yrene..."

"İyiyim."

Sözcükler tıkalıydı, burnundan süzülen kanla çarpıktı.

"Bu yaygın mı?" Birinin başka bir şifacı getirmesini istemek için ciğerlerini havayla doldurdu—

"Evet."

"Yalancı." Duruşundaki yalanı duydu. Bunu onun bakışlarıyla karşılaşmayı reddetmesinde gördüm. Chaol ağzını açtı ama kadın elini onun koluna koyarak kanlı gömleği indirdi.

"İyiyim. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

Kan lekesi ve çenesini ve ağzını kabuklandıran herhangi bir şey dışında görünüyordu.

Yrene yeni bir damla akarken gömleğini tekrar burnuna bastırdı. "En azından," dedi kumaşın ve kanın etrafında, "önceki leke artık elbisemle uyuşuyor."

Üzgün bir mizah denemesiydi ama ona sert bir gülümseme sundu. "Tasarımın bir parçası olduğunu düşündüm."

Ona yorgun ama şaşkın bir bakış attı. "Bana beş dakika verin, içeri gireyim ve..."

"Yatmak. Şimdi." Vurgulamak için şilte üzerinde birkaç adım uzaklaştı.

Yrene yastıkları inceledi, dördünün yan yana rahatsız edilmeden uyuyabileceği kadar büyük yatak. İnleyerek gömleği yüzüne bastırdı ve yastıkların üzerine yığıldı, terliklerini fırlattı ve bacaklarını yukarı kıvırdı. Kanamayı durdurmak için başını yukarı kaldırdı.

"Sana ne getirebilirim?" dedi, onun boş gözlerle tavana bakmasını izleyerek. Bunu ona yardım ederken yapmıştı, muhtemelen daha önce içinde bulunduğu boktan ruh halinden dolayı-

Yrene sadece başını salladı.

Sessizce, gömleği burnuna bastırmasını izledi. Kanın üzerinde tekrar tekrar çiçek açmasını izledim. Sonunda yavaşlayana kadar. Durana kadar.

Burnu, ağzı ve çenesi kalıntılarla kıpkırmızıydı, gözleri acıdan ya da yorgunluktan buğulanmıştı. Belki ikisi de.

Bu yüzden kendini "Nasıl?" diye sorarken buldu.

Ne demek istediğini biliyordu. Yrene göğsündeki kanı sildi. "Oraya, yaranın olduğu yere gittim ve her şey eskisi gibiydi. Sihrimin hiçbir darbesinin yıkamayacağı bir duvar. Sanırım bana gösterdi..." Önünü ıslatan kana bastırırken parmakları gömleği sıkılaştırdı.

"Ne?"

Morath, diye soludu ve bahçede kuşların cıvıltılarının bile bocaladığına yemin edebilirdi. “Bu arkada kalan bazı bellek gösterdi sana . Bana dehşet dolu büyük bir kara kale gösterdi. Etrafındaki dağlarda bekleyen bir ordu.”

Kimin anısına ait olabileceğini anlayınca kanı dondu. "Gerçek mi yoksa - sana karşı bir manipülasyon mu?" Kendi anılarının nasıl kullanıldığı.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Yrene. "Ama sonra çığlıklarını duydum. Burada değil, ama… orada.” Tekrar burnunu sildi. "Ve anladım ki o sağlam duvara saldırmak... Bence bu bir dikkat dağıtmaydı. Bir saptırma. Bu yüzden çığlıklarının seslerini takip ettim. Sana." İçindeki derin o yere. "Seni parçalara ayırmaya o kadar odaklanmıştı ki geldiğimi görmedi." Titredi. “Bir şey yapıp yapmadığını bilmiyorum ama… Dayanamadım. İzlemek ve dinlemek için. İçeri atladığımda ürktüm ama bir dahaki sefere bekleyip bekleyemeyeceğini bilmiyorum. Eğer hatırlayacaksa. Bunun bir … duyarlılığı var. Yaşayan bir şey değil, sanki dünyada bir hatıra serbest bırakılmış gibi.”

Chaol başını salladı ve aralarına sessizlik çöktü. Tekrar burnunu sildi, gömleği artık kan içindeydi, sonra kumaşı yatağın yanındaki masanın üzerine koydu.

Sayısız dakikalar boyunca güneş ışığı zeminde süzüldü, rüzgar avuçları hışırdattı.

Sonra Chaol, "Üzgünüm - annen için" dedi.

Zaman çizelgesini düşününce… Bu muhtemelen Aelin'in kendi dehşeti ve kaybından birkaç ay sonra meydana geldi.

Pek çoğu, Adarlan'ın üzerlerinde derin yaralar bıraktığı çocuklardı. Adarlan onları sağ bıraksaydı.

"Dünyadaki her şey güzeldi," dedi Yrene, yatağın ayakucunun ötesindeki bahçe pencerelerine bakmak için yanına kıvrılarak. “O… Ben başardım çünkü o…” Yrene gerisini söylemedi.

"Her annenin yapacağını yaptı," diye bitirdi onun için.

Bir selam.

Şifacılar olarak, ilk kurbanlardan bazıları onlardı. Ve büyü kaybolduktan çok sonra idam edilmeye devam edildi. Adarlan, sihirli yeteneklere sahip şifacıları her zaman acımasızca avlamıştı. Kendi kasaba halkı, hızlı ve ucuz madeni para yapmak için onları Adarlan'a satmış olabilir.

Chaol yutkundu. Bir kalp atışından sonra, "Adarlan Kralı'nın Dorian'ın sevdiği kadını önümde kasapını izledim ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamadım. Onu kurtarmak için. Ve kral onu devirmeyi planladığım için beni öldürmeye gittiğinde... Dorian devreye girdi. Babasına karşı çıktı ve kaçmam için bana zaman kazandırdı. Ve koştum - koştum çünkü... isyanı sürdürecek başka kimse yoktu. İhtiyacı olan insanlara haber vermek için. Babasına karşı çıkmasına ve sonuçlarına katlanmasına izin verdim ve kaçtım .”

Sessizce onu izledi. "O şimdi iyi ama."

"Bilmiyorum. O özgürdür - o yaşıyor. Ama o iyi mi? Acı çekti. Harika. Başlayamayacağım şekillerde…” Boğazı acı verecek kadar sıkıştı. "Ben olmalıydım. Her zaman onun yerine ben olmayı planlamıştım.”

Burun köprüsünden bir damla yaş süzüldü.

Diğer tarafa kaymadan önce Chaol parmağıyla kaldırdı.

Yrene onun bakışlarını uzun bir süre tuttu, onun gözyaşları güneşte neredeyse parıldayan o gözleri döndürdü. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. O karanlığı parçalamaya çalışması bile ne kadar uzun sürmüştü - sadece birazcık.

Süitin kapısı, bildiği kadar sessizce açılıp kapandı. bu Kadja'ydı. Ama bu Yrene'in bakışlarını ondan uzaklaştırdı. Onsuz - bir soğukluk hissi vardı. Sessiz ve soğuk.

Chaol yüzünü tekrar kendisine çevirmemek için yumruğunu sıktı, o gözyaşı tenine sızdı. Gözlerini okumak için.

Ama kafası o kadar hızlı kamçılandı ki neredeyse burnunu kıracaktı.

Yrene'nin gözlerindeki altın parladı.

"Chaol," diye nefes aldı ve ona ilk kez böyle seslendiğini düşündü.

Ama o bakışlarını kendisiyle birlikte sürükleyerek aşağı baktı.

Çıplak gövdesine, çıplak bacaklarına.

Ayak parmaklarına.

Ayak parmaklarına doğru, yavaşça kıvrılır ve çözülür. Sanki hareketi hatırlamaya çalışıyormuş gibi.

17

Nesryn halasının ve amcasının Runni Mahallesi'ndeki sevimli evinin dış kapısını çaldığında kuzenleri okuldaydı. Tozlu sokaktan, yüksek, kalın duvarların ötesindeki evin tek görebildiği, kayar demirle güçlendirilmiş oyma meşe kapısıydı.

Ama kapı, onu hemen içeri davet eden iki muhafızın ellerinin altında açılırken, gölgeli, geniş, soluk taştan bir avlu ortaya çıktı, iki yanında eflatun begonvillerle dolu sütunlar ve ortasında deniz camı fışkıran kakma neşeli bir çeşme vardı.

Ev, Antica'ya ve Nesryn ve ailesinin selamladığı Balruhni halkına özgüydü. Uzun süredir çöl iklimlerine uyum sağlayan tüm bina güneş ve rüzgarın etrafında inşa edilmişti: dış pencereler hiçbir zaman güneye maruz kalmanın sıcaklığına yakın yerleştirilmedi, binanın tepesindeki esintiyi yakalayan dar kuleler, onu korumak için kumla dolu doğu rüzgarından uzağa bakıyorlardı. soğuttuğu odalara sızmaktan Ailesi, Antica'daki birçok zenginin yaptığı gibi evin altından geçen bir kanala sahip olacak kadar şanslı değildi, ancak yüksek bitkiler ve oymalar vardı.ahşap tenteler, gölgelik, avlunun etrafındaki alt katları gün boyunca yeterince serin tutuyordu.

Gerçekten de, Nesryn güzel avludan geçerken derin bir nefes aldı, teyzesi onu yarı yolda "Yedin mi?" diye selamladı.

Vardı ama Nesryn, “Kendimi senin sofrana ayırdım teyze” dedi. Aile arasında yaygın bir Halha selamıydı - hiç kimse bir eve, özellikle Falik ailesinde yemek yemeden ziyaret etmezdi. En azından bir kere.

Halası -hala dört çocuğu onu bir parça bile yavaşlatmamış olan tam vücutlu güzel bir kadın- başıyla onayladı. "Daha bu sabah Brahim'e aşçımızın o saraydakilerden daha iyi olduğunu söyledim."

Avluya bakan ahşap paravanlı pencereden bir kat yukarıdan bir eğlence homurtusu. Amcasının çalışması. Genellikle özel ikinci kattaki birkaç ortak odadan biri. "Dikkat et Zahida ya da kağan seni duyabilir ve sevgili yaşlı Cook'u sarayına götürebilir."

Teyzesi, süslü ahşap perdeden zar zor görünen figüre gözlerini devirdi ve kolunu Nesryn'inkinden geçirdi. "Snoop. Buradaki konuşmalarımıza her zaman kulak misafiri oluyor."

Amcası kıkırdadı ama başka yorum yapmadı.

Nesryn sırıttı, teyzesinin onu evin geniş iç kısmına, Kıvrımlı gövdeli Inna, Barışçıl Hane Halkları Tanrıçası ve Balruhni halkının yanından geçirmesine izin verdi, kollarını karşılama ve savunma için havaya kaldırdı. "Belki de asillerin bu kadar sıska olmalarının nedeni sarayın kalitesiz aşçısıdır."

Teyzesi karnını okşayarak homurdandı. "Ve bu yıllarda neden bu kadar çok dolgu eklediğime hiç şüphe yok." Nesryn'e göz kırptı. “Belki gerektiğini , sonra eski Cook kurtulmak.”

Nesryn, teyzesinin yumuşak yanağını öptü. "Ben çocukken olduğundan daha güzelsin şimdi." Ciddiydi.

Teyzesi ona el salladı ama evin loş, serin iç mekanlarına girerlerken hala yüzü gülüyordu. Sütunlar, uzun koridorun yüksek tavanlarını, uzak, çok eski anavatanlarının yemyeşil bitki örtüsü ve faunasından sonra oyulmuş ve biçimlendirilmiş ahşap kirişleri ve mobilyaları destekliyordu. Teyzesi onu çoğu konuğun göremediği kadar evin derinliklerine götürdü,ikinci, arkadaki daha küçük avlu. Sadece aile için olanı, çoğunu uzun bir masa ve sarkan bir tentenin gölgesinin altındaki derin koltuklarla dolu. Bu saatte güneş evin karşı tarafındaydı - tam da bu yüzden teyzesi onu seçmişti.

Teyzesi onu sofranın başucundaki, baş köşedeki bir koltuğa yönlendirdi ve aşçıya yiyecek getirmesini haber vermek için aceleyle uzaklaştı.

Sessizlik içinde Nesryn, yasemin arasından esen rüzgarın duvardan yukarıya, yukarıda asılı balkona tırmanışını dinledi. Hiç görmediği kadar sakin bir ev - özellikle de ailesinin Rifthold'daki evinin kaosuyla karşılaştırıldığında.

Bir ağrı göğsünü sıkıştırdı ve Nesryn göğsünü ovuşturdu. Onlar yaşıyordu; çıkmışlardı.

Ama şimdi nerede olduklarını cevaplamadı. Ya da onca dehşetle dolu o kıtada karşılaşabilecekleri şeyler.

Amcası arkasından, "Babanız çok fazla düşündüğünde aynı bakışı alıyor," dedi.

Nesryn, Brahim Falik avluya girerken hafifçe gülümseyerek sandalyesinde kıvrıldı. Amcası babasından daha kısaydı ama daha zayıftı - çoğunlukla geçimini sağlamak için hamur işleri yapmadığı için. Hayır, amcası onun yaşındaki bir adama göre hâlâ bakımlıydı, siyah saçları gümüş rengine boyanmıştı, belki ikisi de onu bu kadar aktif tutan ticaret hayatından dolayı.

Ama Brahim'in yüzü... Sayed Falik'in yüzüydü. Babasının yüzü. Aralarında iki yıldan az bir süre kalmışken, bazıları onları büyürken ikiz sanmıştı. Ve Nesryn'in boğazını sıkan şey, o nazik, hala yakışıklı yüzün görüntüsüydü. "Ondan miras aldığım birkaç özellikten biri, öyle görünüyor."

Gerçekten de, Nesryn'in sessiz ve tefekküre meyilli olduğu yerlerde, babasının gümbürtülü kahkahası, kız kardeşinin neşeli şarkı söyleyip kıkırdaması gibi evlerinde sabit olmuştu.

Masanın başını Zahida'ya bırakarak karşısındaki koltuğa oturduğunda amcasının onu incelediğini hissetti. Erkekler ve kadınlar yönettihane halkı birlikte, ortak kuralları çocukları tarafından yasa olarak kabul edilir. Kız kardeşi olsa da Nesryn kesinlikle hizaya girmişti... Delara büyüdüğü ve bağımsızlık için can attığı için kız kardeşi ve babası arasındaki cıyaklayan kavgaları hala duyabiliyordu.

"Kraliyet Muhafızları Komutanı için," diye düşündü amcası, "bizi bu kadar sık ziyaret edecek vaktiniz olmasına şaşırdım."

Teyzesi elinde soğuk nane çayı ve bardaklarla dolu bir tepsiyle içeri girdi. "Sus. Şikayet etme Brahim, yoksa gelmeyi bırakır."

Teyzesi her birine birer bardak çay verir, tepsiyi aralarına masanın üzerine koyar ve masanın başındaki koltuğa otururken Nesryn gülümsedi, aralarına baktı. "Artık gelmeyi düşündüm - çocuklar okuldayken."

Kağanlığın harika kararlarından bir diğeri: Ne kadar fakir ya da zengin olursa olsun her çocuğun okula gitme hakkı vardı. ücretsiz. Sonuç olarak,

imparatorluktaki neredeyse herkes okuryazardı - Nesryn'in Adarlan hakkında iddia edebileceğinden çok daha fazla.

"Ve işte buradaydım," dedi amcası alaycı bir şekilde gülümseyerek, "bizim için daha fazla şarkı söylemek için geri dönmeni umuyordum. Geçen gün gittiğinden beri çocuklar sokak kedileri gibi senin şarkılarını uğulduyorlar. Seslerinin saygıdeğer kuzenlerininkiyle aynı standartta olmadığını onlara söylemeye cesaretim yok."

Nesryn yüzü ısınırken bile kıkırdadı. Çok az kişi için şarkı söyledi - sadece ailesi. Chaol ya da diğerleri için asla şarkı söylememişti, hatta sesinin iyiden daha iyi olduğundan bahsetmemişti. Bu kolayca konuşulabilecek bir şey değildi ve tanrılar son birkaç ayın şarkı söylemeye elverişli olmadığını biliyorlardı. Ama geçen gece kendini kuzenlerine, babasının ona öğrettiği şarkılardan birini söylerken bulmuştu. Antica'nın bir ninnisi. Sonunda, halası ve amcası etrafına toplanmıştı, halası gözlerini ovuşturuyordu ve... peki, artık bundan geri dönüş yoktu, değil mi?

Ağzını bir daha hiç açmayana kadar onunla alay edilecekti.

Ama keşke buraya sadece şarkı söylemek için gelmiş olsaydı. Biraz iç çekerek kendini toparladı.

Sessizlik içinde teyzesi ve amcası birbirlerine baktılar. Teyzesi sessizce, "Ne var?" diye sordu.

Nesryn onun sözlerini düşünerek çayından bir yudum aldı. Teyzesi ve en azından amcası ona konuşmasını bekleme armağanını verdiler. Ablası şimdiye kadar omuzlarını silkip bir cevap isterdi. "Geçen gece Torre'de bir saldırı oldu. Genç bir şifacı bir davetsiz misafir tarafından öldürüldü. Katil henüz bulunamadı" dedi.

O ve Sartaq dün gece Antica'nın altındaki birkaç lağım ve kanalı nasıl taradıysalar da Torre'ye doğru tek bir yol bulamamışlardı; ne de herhangi bir Valg yuvası belirtisi. Tek keşfettikleri tipik, berbat şehir kokuları ve ayaklarının altında koşuşturan farelerdi.

Amcası yemin ederek teyzesinin bakışını kazandı. Ama teyzesi bile göğsünü ovuşturup "Söylentileri duymuştuk ama... Şimdi bizi uyarmaya mı geldin?" diye sormadan önce göğsünü ovuşturdu.

Nesrin başını salladı. “Saldırı, Adarlan'daki düşmanların teknikleriyle örtüşüyor. Eğer buradalarsa, bu şehirdelerse, bunun benim varışımla bağlantılı olmasından korkuyorum."

Teyzesine ve amcasına fazla bir şey söylemeye cesaret edememişti. Güven eksikliğinden değil, kimin dinleyebileceğinden korktuğu için. Yani Valg'i, Erawan'ı ya da anahtarları bilmiyorlardı.

Bir ordu kurma arayışını biliyorlardı, çünkü bu bir sır değildi, ama... Onlara Sartaq'ı söyleme riskini göze alamadı. O ve rukhin'i, kağandan destek almanın yolu olabilir, böylece halkı Valg hakkında, onlarla uğraşırken bile keşfetmedikleri bir şey öğrenebilirdi. Prens'in rükusunda olduğunu onlara söyleme riskini bile almamıştı. Gerçekten inanacaklarından değil. Ailesi ne kadar varlıklı olursa olsun, zenginlik vardı ve ardından kraliyet ailesi vardı.

Amcası, "Size ulaşmak için ailemizi mi hedef alacaklar?" dedi.

Nesrin yutkundu. “Buna inanmıyorum, ama onların önüne hiçbir şey koymam. I-bu saldırı eğer hala bilinmemektedir oldu benim varış ile ilgili olarak, ya dahemen sonuca varıyorsak, ama bunun doğru olması ihtimaline karşı… Mümkünse daha fazla koruma tutmanız konusunda sizi uyarmaya geldim.” Ellerini masanın üzerine koyarak aralarına baktı. "Bunu evinize getirdiğim için üzgünüm."

Teyzesi ve amcası arasında bir bakış daha, sonra ikisi de onu elinden tuttu. Teyzesi, "Üzülecek bir şey yok," dedi. Amcasının da eklediği gibi, "Seni bu kadar beklenmedik bir şekilde görmek inanılmaz bir nimetti."

Boğazı kapandı. Bu - bu, Erawan'ın yok etmeye hazır olduğu şeydi.

O orduyu yükseltmenin bir yolunu bulurdu. Ya ailesini savaştan kurtarmak ya da bu kıyılara ulaşmasını engellemek.

Teyzesi, “Daha fazla muhafız tutacağız, çocukların okula gidiş gelişleri için bir refakatçi alacağız” dedi. Kocasına bir selam. "Ve bu şehirde nereye gidersek gidelim."

Nesryn'in amcası ekledi, “Peki ya sen? Şehir hakkında kendi başınıza dolaşmak.” Nesryn endişeleri içini ısıtsa da elini salladı. Valg'i haftalardır Rifthold'un lağımlarında avladığını, dün gece Antica'nın lağımlarında gizlice izlediğini söylemekten kaçındı. Ve kesinlikle onlara camdan kalenin ölümüne ne kadar karıştığını söylemekten kaçındı. Amcasının sandalyesinde devrilmesini ya

da halasının gür, güzel saçlarının beyazladığını görmek istemiyordu. "Kendim halledebilirim."

Teyzesi ve amcası pek ikna olmuş görünmüyorlardı ama yine de başlarını salladılar. Cook, Nesryn'e genişçe gülümseyerek ortaya çıktığında, kurumuş ellerinin arasında soğuk salatalardan oluşan küçük tabaklar vardı.

Uzun dakikalar boyunca Nesryn, halasının ve amcasının tabağına yığdığı her şeyi yedi, ki bu gerçekten de saraydaki herhangi bir yemek kadar güzeldi. İçi patlayacak kadar doldurulunca, çayı tortusuna kadar süzülene kadar teyzesi sinsice ona, "Bir misafir getireceğini ummuştum, bilirsin," dedi.

Nesryn yüzünü buruşturarak homurdandı. "Lord Westfall oldukça meşgul, Teyze." Ama eğer Yrene onu bir ata bindirmiş olsaydı, busabah… belki de onu gerçekten yarın buraya getirirdi. Onu ailesiyle, bu evi kaos ve neşeyle dolduran dört çocukla tanıştırın.

Teyzesi çayından bir yudum aldı. "Ah, onu demek istemedim." Zahida ve Brahim arasında alaycı bir sırıtış. "Prens Sartaq'ı kastetmiştim."

Nesryn çayını bitirdiği için mutluydu. "Ona ne?"

O sinsi gülümsemesi solmadı. "Söylentilere göre biri " -Nesryn'e keskin bir bakış- "dün şafak vakti prensle at binerken görüldü. Rükünün üstüne."

Nesryn yüzünü buruşturdu. "Ben ... idim." Dün gece kimsenin onu onunla görmemiş olması için dua etti - bu kelime, avlandıkları Valg ajanının kulaklarına ulaşmayacaktı.

Amcası kıkırdadı. "Ve bize ne zaman söylemeyi planlıyordun? Çocuklar, sevgili kuzenlerinin Kadara'ya binmiş olmasının heyecanıyla baş başa kaldılar."

"Övünmek istemedim." Acınası bir bahane.

Amcasının yanıtladığı tek şey, "Hmmm," oldu, bakışlarında yaramazlık dansı yaptı.

Ama Nesryn'in halası ona bilmiş bir bakış attı, kahverengi gözlerinde çelik, sanki o da Adarlan'da kalan ve belki de şimdi bu kıyılara kaçmaya çalışan aileyi bir an için unutmamış gibi. Teyzesi basitçe, "Rükler wyvernlerden korkmaz" dedi.

18

Yrene yatakta Chaol'un yanında diz çöküp ayak parmaklarının kıpırdamasını izlerken Yrene'nin kalbi gümbürdedi.

"Bunu hissedebiliyor musun?"

Chaol hala buna pek inanmıyormuş gibi bakıyordu.

"Ben..." Kelimeler boğazında düğümlendi.

“Hareketi kontrol edebilir misin?”

Konsantre olmuş gibiydi.

Sonra parmakları durdu.

"Güzel," dedi, daha yakından izlemek için dik oturarak. "Şimdi onları hareket ettir."

Tekrar konsantre olmuş ve konsantre olmuş gibi göründü ve sonra—

İki ayak parmağı kıvrıldı. Sonra diğer ayağında üç.

Yrene gülümsedi - genişçe, genişçe. Başını ona doğru çevirdiğinde gülümsemeye devam etti.

Sadece ona baktı. Onun gülüşü. Yüz hatlarına düşen ve onu biraz hareketsiz kılan bir tür odaklanmış yoğunluk.

"Nasıl?" O sordu.

"Belki sana ulaştığımda, sihrim karanlığı biraz olsun geri püskürttüğünde..." Korkunç olmuştu. O kadar karanlıkta onu bulmak için. Boşluk, soğuk, çığlık atan acı ve korku.

O duvarda onu tekrar tekrar göstermeye çalıştığını kabul etmeyi reddetmişti: o korkunç kale, döndüğünde onu bekleyen kader. Duvara çarptığı için kabul etmeyi reddetmişti, büyüsü ona durması, geri çekilmesi için yalvarıyordu.

Ta ki… onu duyana kadar . Uzakta ve daha derinde.

O sese doğru körü körüne hamle yapmıştı, bir mızrak atışı. Ve orada o olmuş ya etmişti ne olursa olsun oldu ait onunla. Sanki bu , insanla yaralanma arasındaki bağın özüydü, çok yukarıda sinirlere karşı duvar değil.

Etrafına sarılmış, karanlık tekrar tekrar çökerken bile sımsıkı sarılıyordu. Ve yanıt olarak, büyüsünü ona, karanlığa bir ışık tırpanı göndermişti. Sadece bir kısmını yakan bir meşale.

Yeterince, görünüyordu.

"Bu iyi," dedi Yrene - belki de faydasızca. "Bu harika."

Chaol, "Öyle" derken hâlâ ona bakıyordu.

Üzerindeki kanın -kendi durumunun- farkına vardı.

"Şununla başlayalım," dedi. "Gün için durmadan önce birkaç egzersiz yapın."

Annesi hakkında itiraf ettiği şey... Hafıza'ya ancak Torre'ye girerken anlatmıştı. Başka hiç kimse. Annesinin kuzeninin çiftliğine sendeleyip sığınak ve barınak için yalvardığından beri kimseye söylememişti.

Kendi hikayesinin ne kadar süredir göğsünde kilitli kaldığını merak etti.

"Önce yemek ısmarlayayım," diye karar verdi Yrene. Banyo odasını görüşten koruyan ahşap perdeye, sonra da kana bulanmış göğsüne ve elbisesine baktı. “Biz beklerken… Banyonuzu kullanmak için yalvarabilirim. Ve bir takım elbiselerini ödünç al.”

Chaol hala o odaklanmış, sakin suratla onu izliyordu. Değişikdaha önce üzerinde gördüğü herhangi birinden. Sanki o karanlığın bir kısmını traş ederken, alttaki bu yönü ortaya çıkarmıştı.

Bu adam henüz tanışmamıştı.

Bununla ne yapacağından emin değildi. Onunla.

"Ne istersen al," dedi Chaol, sesi alçak, kabaydı.

Yrene, harap gömleğini yanına alarak yataktan sürünerek inip banyo odasına koşarken sersemlemişti. Kan kaybından, dedi kendi kendine.

Banyo boyunca gülümserken bile.

resim

Yrene'nin sormaya cesaret edemediği haritalara göz gezdirirken Hasar, "Kendimi ihmal edilmiş hissediyorum, biliyorsun," dedi. Prensesin gösterişli kabul odasının karşısından onları doğru dürüst göremiyordu ve sadece Hasar'ın birkaç fildişi heykelciği oraya buraya taşımasını izleyebiliyordu, koyu renk kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

"Elbette Renia," diye devam etti Hasar, iki santim sağa kaydırarak ve kaşlarını çatarak, "çok fazla zamanınızı beklememem gerektiğini söylüyor, ama belki de bu iki yılda şımartıldım."

Yrene nane çayını yudumladı ve şu ya da bu şekilde yorum yapmadı. Hasar, Yrene'nin bütün gün Lord Westfall'ı iyileştirdiğini öğrenince onu buraya çağırmış, onu prensesin odalarına götürmesi için bir uşak göndererek çok ihtiyaç duyduğu bazı içecekleri getirmişti. Ve gerçekten de keçiboynuzu kurabiyeleri ve çay, bitkinlik dalgasını sadece bir parça geriye itmişti.

Prensesle olan dostluğu tamamen tesadüfiydi. Yrene'nin yerinde ilk derslerinden birinde, Hafiza onu kuzeydoğudaki sahil sarayından amansız bir mide ağrısı tedavisi için dönen prensese bakması için getirmişti. İkisi de aynı yaştaydı ve Hafiza'nın prensesin bağırsaklarından gerçekten korkunç bir tenyayı çıkarmaya çalıştığı saatlerde Hasar, Yrene'ye konuşmasını emretmişti.

Böylece Yrene, dersleri hakkında başıboş dolanırken, ara sıra bundan bahsederdi. Beyaz Domuz'da çalıştığı yılın daha iğrenç anları. Prenses, özellikle daha karışık bar kavgalarıyla ilgili hikayelerinden keyif aldı. Hafıza'nın sihirli bir şekilde katledilmiş tenyayı ağzından çıkardığı günlerde -Yrene'deki Şifacı prensese şu ya da bu delikten bahsettiği için- Yrene'ye üç kez anlatmasını emrettiği, duymayı en sevdiği hikaye, genç yabancıyla ilgiliydi. Yrene'nin hayatını kurtarmış, ona kendini savunmayı öğretmiş ve ona altın ve mücevher olarak küçük bir servet bırakmıştı.

Yrene, Hafiza tenyanın son santimlerini vücudundan çıkardıktan sonra prensesin adını hatırlamasını beklemediği için bunun boş bir konuşma olduğunu düşünmüştü. Ancak iki gün sonra, Hasar'ın kaybettiği kiloları telafi etmek için yüzünü her türlü lezzetle doldurmakla meşgul olduğu prensesin odalarına çağrılmıştı.

Çok zayıf, Yrene'ye selam vererek söylemişti. Sevgilisinin geceleri kavraması için daha şişman bir kıçına ihtiyacı vardı.

Yrene kahkahayı basmıştı - uzun, çok uzun zamandır sahip olduğu ilk gerçek kahkahaydı.

Hasar sadece sırıtmış, Yrene'ye nehir bakımından zengin ovalardan biraz tütsülenmiş balık ikram etmişti, o kadar. Belki eşit bir dostluk değildi ama Hasar onun arkadaşlığından hoşlanıyor gibiydi ve Yrene onu inkar edecek durumda değildi.

Böylece prenses, Antica'dayken Yrene'yi çağırmak için bir şey yaptı ve sonunda Renia'yı hem babasıyla hem de Yrene ile tanışmak için saraya getirdi. Yrene dürüst olmak gerekirse, Renia talepkar ve sivri dilli prensese göre çok daha fazla tercih edilirdi, ancak Hasar kıskançlığa ve bölgeciliğe eğilimliydi ve çoğu zaman Renia'nın saraydan ve onun sevgisi için aday olacaklardan uzak tutulmasını sağladı.

Renia böyle bir şeye sebep vermemişti. Hayır, kadın -Yrene'den bir ay daha yaşlıydı- sadece prensesi gördü. Onu sarsılmaz bir bağlılıkla sevdi.

Hasar ona hanımefendi diyordu, Renia'ya kendi topraklarında topraklar vermişti. Yine de Yrene, diğer şifacılardan bazılarının şöyle fısıldadığını duymuştu:Renia, Hasar'ın yörüngesine ilk girmişti, Hafiza'dan ihtiyatlı bir şekilde onu iyileştirmesi istenmişti... eski hayatındaki tatsızlıklardan. Görünüşe göre eski meslek. Yrene hiçbir zaman Hasar'ı sormamıştı, ancak Renia'nın prensese ne kadar sadık olduğu düşünüldüğünde, Hasar'ın Yrene'nin gizemli kurtarıcısıyla ilgili kendi hikayesini bu kadar sevmesinin sebebinin, kendisinin de bir zamanlar acı çeken bir kadın görmüş olması olup olmadığını merak ediyordu. ve yardım etmek için uzandı. Ve sonra onu tutmak için.

Hasar, cam kalemini bırakırken, "Bugün de daha çok gülümsüyorsun," dedi. "O iğrenç kıyafetlere rağmen."

"Benimkiler Lord Westfall'ı iyileştirme davasına kurban edildi," dedi Yrene, şakağından çay ve keçiboynuzu kurabiyelerinin bile uzaklaştıramadığı donuk zonklamayı ovuşturarak. “Bana kendisinden biraz ödünç verecek kadar kibardı.”

Hasret gülümsedi. "Bazıları sizi görebilir ve kıyafetlerinizi çok daha hoş bir nedenden dolayı kaybettiğinizi düşünebilir."

Yrene'nin yüzü kızardı. "Umarım Torre'de profesyonel bir şifacı olduğumu hatırlarlar."

"Bu onu daha da değerli bir dedikodu yapar."

"Sanırım kimsenin şifacı olmadığı hakkında fısıldamaktan daha iyi işleri var."

“Sen Hafiza'nın gayri resmi varisisin. Bu seni biraz ilginç kılıyor.”

Yrene bu açık sözlerle hakarete uğramadı. Hasar'a muhtemelen ayrılacağını ve Hafiza'nın başka birini bulması gerektiğini açıklamadı. Prensesin onaylayacağından şüpheliydi ve Hasar'ın onun gitmesine izin vereceğinden tam olarak emin değildi . Uzun zamandır Kashin için endişeleniyordu ama Hasar...

"Eh, ne olursa olsun, Lord Westfall hakkında bir planım yok."

"Malısın. Dikkat çekici bir şekilde yakışıklı. Ben bile cezbedildim.”

"Yok canım?"

Hasat güldü. "Hiç de bile. Ama neden böyle olduğunu anlayabiliyordum."

"O ve Yüzbaşı Faliq işin içinde."

“Ya olmasaydılar?”

Yrene çayından uzun bir yudum aldı. “O benim hastam ve ben onun şifacısıyım. Daha bir sürü yakışıklı erkek var."

"Kaşin gibi."

Yrene çay fincanının siyah-altın rengi kenarından prensese kaşlarını çattı. "Kardeşini bana itmeye devam ediyorsun. Are sen ona cesaret?”

Hasar elini göğsüne koydu, manikürlü tırnakları öğleden sonra güneşinde parlıyordu. "Kashin'in sen gelene kadar kadınlarla sorunu yoktu. Siz ikiniz bir zamanlar çok yakın arkadaştınız. Sevgili dostum ve kardeşimin daha derin bir bağ kurmasını neden dilemeyeyim ki?”

"Çünkü kağan olarak atanırsan, boyun eğmezse bizi öldürebilirsin."

“O, muhtemelen, eğer boyun eğmezse. Ve eğer onun soyunu taşımadığınızı kanıtlarsanız, benim soyum kurulduktan sonra temizliği üstlenmenize ve servetinizi korumanıza izin verebilirim.”

Böyle kel sıradan sözler. Bu harikulade, genişleyen imparatorluğu parçalanmaktan korumak için böyle korkunç yöntemlerden. Kashin'in dinlemek ve anlamak için burada olmasını diledi.

Yrene, "Peki ya siz ne yapardınız—çocuk doğurmak için?" diye sordu.

Renia ile olası geleceği Büyük İmparatoriçe olarak, Hasar bulmak gerekir bazı kan varis yolu.

Hasar figürlerini yeniden haritanın çevresinde dolaştırmaya başladı. "Babama zaten söyledim ve bu seni ilgilendirmez."

Doğru. Çünkü işi yapması için bir erkek seçmiş olsaydı… tehlikeli bilgi. Kardeşleri, Hasar ve Renia'nın bu konuda yardım edecek kadar güvendiği birini yok etmeye çalışabilirler. Ya da Hasar ve Renia'nın bu noktada yavru almayı düşündüklerini bilmek için cömertçe öderdi .

Ancak Hasar, “Kütüphanedeki katilin seni avladığını duydum” dedi. Affetmeyen yüzünü dolduracak. "Neden önce bana gelmedin?"

Yrene cevap veremeden Hasar merhametle devam etti, "Garip bir ölüm olduğunu söylediler - hiç de tipik bir ölüm değil."

Yrene sıska, kösele yüzün anısını engellemeye çalıştı ama başaramadı. "Oldu."

Hasar çayını yudumladı. "Saldırının hayatınıza kasten yapılmış bir hareket mi yoksa sadece zavallı bir tesadüf mü olduğu umurumda değil." Fincanını hassas bir hassasiyetle bıraktı. "Kim olduğunu bulduğumda, kafalarını kendim keseceğim." Prenses, meşe masasının kenarına atılan kılıflı bıçağa elini vurdu.

Yrene ondan şüphelenmedi. Ama dedi ki, "Bana tehlikenin... önemli olduğu söylendi."

"Arkadaşlarımın canavarlar gibi avlanmasını hafife almıyorum." Bir prensesin sesi değil, bir savaşçı kraliçenin sesi. "Ve Torre şifacılarının öldürülmesini ve terörize edilmesini hafife almıyorum."

Hasar birçok şeydi ama sadıktı. Çekirdeğine. Sevdiği birkaç, birkaç kişiye. Yrene'de her zaman bir şeyleri ısıtmıştı. Gerçekten söylediklerini kasteden birine sahip olmak. Hasar olur onu karşılaşmak talihsiz eğer katil kafasını. O da soru sormazdı.

Yrene potansiyel katil hakkında bildiği her şeyi düşündü ve prensese kafa kesmenin aslında bir Valg iblisi ile başa çıkmanın doğru yolu olduğunu söylemekten kaçınmaya çalıştı.

Birinin içindeki kalıntılarıyla yüzleşmedikçe. Bu durumda... Lord Westfall ile olan bugünkü seans ne kadar korkunç, ne kadar yorucu olsa da, topladığı küçük bilgi kırıntılarını çoktan kataloglamış ve bir kenara koymuştu. Sadece iyileşmesi için değil, eğer onunla bir daha yüzleşirse, o savaş alanlarında. O Valg iblislerini bedenen görme ihtimali bile...

Çayından sakince bir yudum alan Yrene, "Kuzey kıtasında savaşın tesadüf olmaması ve şimdi aramızda düşmanların olması sizi endişelendirmiyor mu?" diye sordu. Tumelun'un ölümünden bahsetmeye cesaret edemedi.

"Belki de Lord Westfall ve Kaptan Faliq sizi takip etmeleri için kendi casuslarını getirmişlerdir."

"Bu imkansız."

"Bu kadar emin misin? Umutsuzlar. Ve çaresizlik, ihtiyaçları olan şeyi elde etmek için her şeyi yapmaya hazır insanları doğurur."

"Ve onlara zaten verdiğimin ötesinde benden neye ihtiyaçları olacak?"

Hasar bir parmak hareketiyle Yrene'yi çağırdı. Yrene çay fincanını bıraktı ve derin mavi halının üzerinden pencerelerin önündeki masaya doğru yürüdü. Hasar'ın odaları, deniz mavisi körfezin -gemilerin, martıların ve ilerideki Dar Deniz'in ışıltılı yayılmasının- bir manzarasına hakimdi.

Hasar önündeki haritayı işaret etti. "Burada ne görüyorsunuz?"

Yrene, kara kütlesini tanıyınca boğazı düğümlendi. Kuzey kıtası—kendi evi. Ve üzerindeki tüm rakamlar, kırmızı, yeşil ve siyah…

"Onlar - ordular mı?"

Hasar, kıtanın ortasında bir duvar gibi uzanan siyah figürleri işaret ederek, "Bu Duke Perrington'ın gücü," dedi. Diğer kümeler güneyde uzanır.

Ve kuzeyde: küçük bir yeşil küme. Ve Rifthold kıyılarının hemen ötesinde yalnız bir kırmızı figür.

"Diğerleri ne?"

Hasar, "Terrasen'de küçük bir ordu var" dedi. Orynth'in etrafında kümelenmiş yeşil figürlere kıs kıs güldü.

“Ya Adarlan'da?”

Hasar kırmızı heykelciği aldı ve iki figür arasında döndürdü. “Söylenecek bir ordu yok. Dorian Havilliard'dan haber alınamıyor. Kuzeye mi yoksa güneye mi kaçacak? Ya da belki de iç kesimlere doğru - dağların ötesinde yarı vahşi kabileler dışında kesinlikle hiçbir şey olmamasına rağmen."

"Bu rakam nedir?" diye sordu Yrene, altın piyon Hasar'ın haritayı tamamen kapattığını fark ederek.

Hasar da aldı. "Bu Aelin Galathynius. Ayrıca hesapsız."

"O Terrasen'de değil mi? Ordusuyla mı?"

"Numara." Hasar, atıfta bulunduğu belgeleri okşadıkendi haritalarını ayarladı. Raporlar, diye fark etti Yrene. "En son haberler, Terrasen Kraliçesinin kendi krallığında hiçbir yerde bulunmadığını gösteriyor. Ya da başka birinde." Hafif bir gülümseme. "Belki de bunu efendine sormalısın."

"Bana söyleyeceğinden şüpheliyim." Onun efendisi olmadığını söylemekten kaçındı.

"O zaman belki de onu yapmalısın."

Yrene dikkatle "Neden?" diye sordu.

"Çünkü bilmek istiyorum."

Yrene kelimelerin arasını okudu. Hasar, bilgiyi babasından veya kardeşlerinden önce istedi.

"Hangi sona?"

"Alemlerin bir güç komisyoncusu kaybolduğunda, bu kutlama için bir neden değildir. Özellikle de sarayları yıkıp şehirleri bir hevesle ele geçiren biri.”

Korkmak. İyi saklanmış, ama Hasar en azından Aelin Galathynius'un gözünü kendi topraklarının ötesine geçirmiş olabileceği ihtimalini düşünüyordu.

Ama Hasar için casusluk yapmak... “Sence kütüphane saldırısının bununla bir ilgisi var mı?”

“Belki de Lord Westfall ve Kaptan Faliq, oyunun nasıl oynanacağının farkındadır. Ve sanki aramızda Perrington'dan bir tehdit varmış gibi gösterirlerse, neden onlarla ittifak yapmayı düşünmeyelim?"

Yrene bu tür oyunlar oynadıklarını hiç düşünmüyordu. "Bunu Aelin Galathynius'a yardım etmek için mi yaptıklarını sanıyorsun? Yoksa kayıp olduğu ve güçlü bir müttefiki kaybetmekten korktukları için mi?”

"Bilmek istediğim şey bu. Kraliçenin konumuyla birlikte. Ya da en iyi tahminleri."

Yrene kendini prensesin bakışlarına tutturdu. "Peki sana neden yardım edeyim?"

Bir Baast Cat'in gülümsemesi. "Sevgili dost olduğumuz gerçeğinin ötesinde mi? Teklifi tatlandırmak için sana verebileceğim hiçbir şey yok mu, sevgili Yrene?”

"İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Evet, ama armadaların benim olduğunu hatırlıyorsun. Dar Deniz benim. Ve onu geçmek, unutanlar için çok, çok zor olabilir.”

Yrene geri adım atmaya cesaret edemedi. Prensesin karanlık bakışlarını kırmaya cesaret edemedi.

Hasar biliyordu. Yrene'nin ayrılmak istediğini biliyordu ya da tahmin etti. Ve eğer prensese yardım etmemişse... Yrene'nin Hasar'ın ne kadar şiddetle sevdiğini de aynı şekilde çile çekme ihtiyacının onu harekete geçirebileceğinden hiç şüphesi yoktu. Yrene'nin bu kıyılardan hiç ayrılmadığından emin olmak için yeterli.

"Ne öğrenebileceğime bir bakayım," dedi Yrene, sesini yumuşatmayı reddederek.

“İyi” diyen Hasar, figürleri elini bir silerek haritadan silip bir çekmeceye dağıttı ve içine kapattı. “Başlamak için, neden yarından sonraki gece Tehome'nin ziyafetinde bana katılmıyorsun? Eğer önünüzü açacaksa Kashin'i meşgul edebilirim."

Midesi döndü. Deniz tanrıçasının tatilinin iki gün sonra olduğunu unutmuştu. Açıkçası, neredeyse iki haftada bir tatiller vardı ve Yrene fırsat buldukça katıldı ama bu sefer… Dar Deniz ve yetkisi altındaki diğer birkaç filosu ile Hasar, Tehome'u kesinlikle onurlandıracaktı. Ve kağanlık, okyanuslar bu yüzyıllarda

onlara iyi gelmişken de, Büyük Derinliklerin Hanımını kesinlikle onurlandırmaktan geri kalmazdı.

Yani Yrene itiraz etmeye cesaret edemedi. Hasar'ın delici gözleri karşısında tereddüt etmedi. Olabildiğince rahat bir şekilde, bol gömleğinin ucunu yırtarak, "Geçen geceki elbiseyi giymemde bir sakınca yoksa," dedi.

"Gerek yok," diye karşılık verdi Hasar, genişçe gülümseyerek. "Zaten seçilmiş bir şeyim var."

19

Chaol, Yrene gittikten çok sonra parmaklarını oynatmaya devam etti. O oldukça, onun botlar içinde onları wriggled duygu onları, ama bildikleri için yeterli edildi hareketli.

Ancak Yrene bunu yapmıştı…

Akşam yemeğinden önce döndüğünde Nesryn'e söylemedi, Valg'ın rapor vereceğine dair bir işaret yoktu. Ve sadece sessizce, Yrene ile yarınki aile ziyaretini başka bir güne erteleyecek kadar ilerleme kaydettiğini açıklamıştı.

Biraz ürkmüş görünüyordu, ama o havalı maskenin birkaç göz açıp kapayıncaya kadar yüzüne geri düştüğünü kabul etmişti.

Akşam yemeği için giyinmeye gittiğinde onu öptü.

Onu bileğinden yakalayıp aşağı çekti ve bir kez öptü. Kısa ama kapsamlı.

O kadar şaşırmıştı ki, geri çekildiğinde, ona elini bile sürmemişti.

"Hazırlan," dedi ona odasını göstererek.

Nesryn ona geriye doğru bir bakış atarak, ağzında yarım bir gülümsemeyle itaat etti.

Chaol birkaç dakika onun arkasından baktı, ayak parmaklarını çizmelerinde oynattı.

İçinde ısı yoktu - öpücük. Gerçek bir his yok.

Bunu bekliyordu. Bu haftalarda onu neredeyse kendinden uzaklaştırmıştı. Bu sürpriz için onu hiç suçlamıyordu.

Akşam yemeğine geldiklerinde hâlâ ayak parmaklarını botlarında esnetiyordu. Bu gece, kağandan bir görüşme talep edecekti. Tekrar. Yas ya da hayır, protokol ya da hayır. Ve sonra adamı bildiği şeyler konusunda uyaracaktı.

Yrene'nin her zamanki gelişinden önce talep edecekti - zaman kaybetmeleri ihtimaline karşı. Hangi bir olay gibi görünüyordu. Bugün üç saat olmuştu. Üç.

Yrene'nin neredeyse hasta olana kadar ona içirdiği ballı çaya rağmen boğazı hala çiğdi. Sonra ona egzersiz yaptırmıştı, ona yardımcı olması gereken birçok hareket: kalçalarını döndürmek, her bacağını bir yandan diğer yana yuvarlamak, ayak bileklerini ve ayaklarını daireler halinde döndürmek. Hepsi körelmeye başlayan kaslara akan kanı tutmak için tasarlandı, hepsi de omurga ve beyin arasındaki yolları yeniden yaratmak için tasarlandı, dedi.

Bir saat geçene kadar setleri defalarca tekrarlamıştı. Ta ki tekrar ayakları üzerinde sallanana ve o camsı bakış gözlerinin üzerine çökene kadar.

bitkinlik. Çünkü onun bacaklarını döndürürken, ara sıra ayak parmaklarını hareket ettirmesini söylerken, sihrinin karıncalanmalarını bacaklarına göndererek omurgasını tamamen atlamıştı. Ayak parmaklarında küçük iğne delikleri - sanki ateş böceği sürüleri üzerine inmişti. Vücudundaki o yolları düzeltmeye çalışırken bile hissettiği tek şey buydu. Saatler önce kaydettiği küçük ilerlemeyle şimdi ne kadar az şey yapabilirdi.

Ama tüm bu sihir... Yrene son setinden sonra sallandığında Kadja'yı aramıştı. Şifacı için silahlı bir araba sipariş etti.

Yrene, şaşırmasına rağmen itiraz etmedi. Bunun zor olduğunu düşünmesine rağmen, o ayrıldığında şifacı neredeyse ayaklarının üzerinde uykuya daldığında,Kadja onu destekliyor. Yrene sadece kahvaltıdan sonra tekrar atına bindiğine dair bir şeyler mırıldandı ve gitti.

Ama belki de o öğleden sonraki şansı son şansıydı.

Saatler sonra kağan yemekte değildi. Sevgili karısıyla baş başa yemek yiyordu, dediler. Söylenmemiş geri kalanı şu sözlerin altında yatıyordu: yas doğal seyrini alıyordu ve siyaset bir kenara bırakılacaktı. Chaol olabildiğince anlayışlı görünmeye çalışmıştı.

En azından Nesryn Sartaq konusunda ilerleme kaydediyor gibiydi, diğer kraliyet üyeleri onların varlığından zaten sıkılmış olsalar bile.

Bu yüzden yemeğini yedi, ayak parmaklarını çizmelerinin içinde kıpırdatmaya devam etti ve süitlerine döndükten ve yatağa yuvarlandıktan çok sonra Nesryn dahil kimseye söylemedi.

Şafakla uyandı, kendini… yıkanıp giyinmeye hevesli buldu. Kendini olabildiğince çabuk kahvaltı ederken buldu, Nesryn ise sadece kaşlarını kaldırdı.

Ama o da sarayın otuz altı minaresinden birinin tepesinde Sartaq ile buluşmak için erken çıkmıştı.

Her birinin temsil ettiği minarelerin otuz altı tanrıdan birini onurlandırmak için yarın bir tatil vardı. Deniz tanrıçası Tehome. Gün doğarken rıhtımda, tüm kraliyet mensuplarının, hatta kağanların bile suya çelenk bırakmaya katıldığı bir tören yapılacaktı. Nesryn, Büyük Derin Leydi'ye hediyeler demişti. Sonra gün batımı sarayda büyük bir şölen gelir.

Adarlan'a döndüğünde kendi tatillerine kayıtsız kalmış, atalarının açıklayamadığı güçleri ve unsurları onurlandırmak için modası geçmiş ayinler bulmuştu, ancak yine de faaliyetin vızıltısı, sarayda yetiştirilen çiçek çelenkleri ve deniz kabukları sonunda yerini alacak. beyaz bayraklar, tereyağında ve baharatlarda kaynayan deniz kabuklularının kokusu... İlgisini çekti. Kalabalık sarayın içinden avluya doğru dönerken biraz daha net, daha parlak görmesini sağladı.

Avlunun kendisi, yiyecek ve süslemeler taşıyan ve görünüşe göre performans sergileyen satıcıların gelip giden bir yakın dövüşüydü. hepsineYaz sonunda, kıyı şeridindeki gemileri ve tüm kasabaları parçalayabilecek şiddetli fırtınalara yol açtığı için deniz tanrıçalarından merhamet dilediler.

Chaol ayak parmaklarını esneterek avluyu Yrene için taradı. Doğu duvarının yanındaki birkaç ağılda atını ve kısrağını gördü, ama... ondan hiçbir iz yok.

Dün geç kalmıştı, bu yüzden ahır ellerine binmesine yardım etmelerini işaret etmeden önce teslimatlarda bir durgunluk bekledi. Ama kısrak getirildiğinde öne çıkan, dünkü muhafız -ona en çok yardım eden kişiydi. Shen, Yrene onu aramıştı; Sanki onu iyi tanıyormuş gibi muhafızı selamlamıştı.

Shen hiçbir şey söylemedi, ancak Chaol bu saraydaki her muhafızın Halha'nın ötesinde çeşitli diller konuştuğunu biliyordu, sadece selam vererek başlarını salladı. Hangi Chaol sessizce ata binmeden önce dönerken buldu, kolları kendini

yukarı çekmek için gergindi. Ama belki de dünden daha kolay hale getirdi, muhafız görevine geri dönmeden önce Shen'den bir onay işareti olduğuna yemin edebileceğini kazandı.

Bunun göğsüne ne yaptığını kapatan Chaol, kemerindeki kayışları bağladı ve kaotik avluyu ve ötesindeki açık kapıları inceledi. Muhafızlar, taşıdıkları mallar için bir kraliyet emri verildiğini teyit eden her vagonu, her kağıdı incelediler.

İyi. Kağanla şahsen konuşup konuşmadığına bakılmaksızın, en azından biri muhafızı dikkatli olmaları konusunda uyarmıştı - belki de Kashin.

Güneş daha da yükseldi, ısıyı da onunla birlikte yükseltti. Yine de Yrene gelmedi.

Sarayın derinliklerinde bir saat çaldı. Bir saat gecikti.

Kısrak altında ürkek, sabırsızlaştı ve mırıldanarak onun kalın, terli boynunu okşadı.

On beş dakika daha geçti. Chaol kapıları, ötesindeki sokağı inceledi.

Torre'den hiçbir alarm sesi gelmemişti, ama hareketsiz kalmak, sadece burada beklemek…

Kendini dizginleri kırarken, atın yan tarafına vurarak onu yürüyüşe çıkarırken buldu.

Yrene'nin dün gittiği yolu işaretlemişti. Belki de buraya gelirken onunla karşılaşacaktı.

resim

Antica, yarınki tatil için hazırlanan satıcılar ve insanlarla dolup taşıyordu. Ve zaten Büyük Derin Leydi'ye kadeh kaldıranlar, sokaklarda sıralanan tavernaları ve yemek odalarını dolduruyorlar, her birinde çalan müzisyenler.

Torre'nin baykuşlarla bezeli kapılarına varması neredeyse iki kat daha uzun sürdü, ancak bu yavaşlığın bir kısmı, her tıka basa dolu sokakta ve geçen ara sokakta Yrene'i taramasından kaynaklanıyordu. Ama şifacıdan hiçbir iz bulamadı.

O ve atı, Torre kapılarından geçerken terliyorlardı, gardiyanlar ona gülümsüyordu - dünkü dersten işaretlediği yüzler.

Adarlan'da kaç defa böyle bir selamlaşma görmüştü? Hafife aldınız mı?

Cam sarayın siyah demir kapılarından her zaman tereddüt etmeden, orada kimin konuşlandırıldığını ve kimin enfiye aramadığını fark etmekten fazlasını yapmadan at sürerdi. O adamlarla eğitim almış, aileleri ve yaşamları hakkında bilgi edinmişti.

Adamları. Onlar onun adamlarıydı.

Bu yüzden Chaol'un yanıtlayan gülümsemesi gergindi ve etrafını saran lavanta kokusuyla Torre avlusuna girerken, onların parlak gözleriyle bir bakıştan daha fazla karşılaşmaya dayanamadı.

Ama birkaç adım içeride durdu, kısrağını döndürdü ve en yakındaki muhafıza, "Yrene Towers bugün ayrıldı mı?" diye sordu.

Kağanın sarayındakiler gibi, Torre'nin muhafızlarının her biri en az üç dilde akıcıydı: Halha, kuzey kıtasının dili ve doğudaki toprakların dili. Her yerde Erilea gelen ziyaretçilerle Torre kapılarında olanlar vardı üç ortak dilleri akıcı olması.

Önündeki muhafız başını salladı, dalgalanan sıcakta koyu teninden aşağı terler süzülüyordu. "Henüz değil, Lord Westfall."

Belki de başka şeylerle hemen ilgilenemeyecek kadar meşgulken onu aramak kabalıktı. Ne de olsa diğer hastalardan bahsetmişti.

Başıyla teşekkür ederek, kızıl kısrağı tekrar Torre'ye çevirdi ve solundaki avluya nişan almak üzereyken aşağıdan antik bir ses, "Lord Westfall. Seni dışarıda görmek güzel."

Hafız. Yüksekteki Şifacı birkaç metre ötede duruyordu, ince kolunun üzerine bir sepet örtülmüş ve iki yanında orta yaşlı şifacı vardı. Muhafızlar eğildi ve Chaol başını eğdi.

"Yrene'i arıyordum," dedi selam vererek.

Hafiza'nın beyaz kaşları kalktı. "Bu sabah sana gelmedi mi?"

Huzursuzluk midesini bulandırdı. "Hayır, belki onu özlemiş olsam da..."

Hafıza'nın yanındaki şifacılardan biri öne çıktı ve Yükseklerdeki Şifacıya mırıldandı, "Yatakta, leydim."

Hafiza şimdi kadına kaşlarını kaldırdı. "Hala?"

Başın sallanması. "Boşaldı. Eretia onu bir saat önce kontrol etti - uyuyordu."

Hafiza'nın ağzı gerildi, ancak Chaol onun ne söyleyeceğini bildiğini hissetmişti. Kocakarı konuşmadan önce yeterince suçlu hissettim. "Güçlerimiz harika şeyler yapabilir Lord Westfall, ama aynı zamanda büyük bir bedel talep ediyorlar. Yrene..." Kelimeleri ya ana dilini kullanmadığından ya da onu daha fazla suçluluk duymaktan kurtarmak için aradı. "Dün gece geldiğinde vagonda uyuyordu. Odasına götürülmesi gerekiyordu."

Ağladı.

Hafıza çizmesini okşadı ve ayak parmaklarında hissettiğine yemin edebilirdi. "Önemli değil lordum. Bir günlük uyku ve yarın sabah saraya geri dönecek."

"Yarın tatilse," diye gönüllü oldu, "izin alabilir."

Hafize güldü. "Onun olmak için bu tatil gördüğü düşünüyorsan çok iyi hiç Yrene bilmiyorum günleri kapalı . "Onu işaret etti. "Rağmeneğer sen bugünlük izin istemek o olasılıkla doğumu gelip kapını çalıyor olacağım çünkü, kesinlikle, ona söylemeliyim."

Chaol, tepede beliren kuleye bakarken bile gülümsedi.

Hafiza, "Bu onarıcı bir uyku," dedi. "Son derece doğal. Sana yük olmasına izin verme."

Yukarıdaki solgun kuleye son bir bakış atıp başını salladı ve atını kapıya geri sürdü. "Size herhangi bir yere kadar eşlik edebilir miyim?"

Hafiza'nın gülümsemesi gün ortası güneşi kadar parlaktı. "Kesinlikle yapabilirsiniz, Lord Westfall."

resim

On High İyileştirici sadece elini dokunun veya ona dokunmak zorunda isteyenler tarafından her blok durduruldu onları .

Kutsal. Kutsal. Sevilen.

Torre'den yarım düzine blok ötede olmaları bile otuz dakika sürdü. Hafıza ve arkadaşları, sakin bir sokaktaki mütevazı eve girerken beklemeyi teklif etse de, onu elleriyle uğurladılar.

Sokaklar onu keşfetmekten caydıracak kadar tıkalıydı, bu yüzden Chaol kısa süre sonra saraya doğru yöneldi.

Ama atını kalabalığın arasında yönlendirirken bile kendini o solgun kuleye bakarken buldu - ufuktaki bir dev. İçinde uyuyan şifacıya.

resim

Yrene bir buçuk gün uyudu.

Öyle demek istememişti. Eretia'yı dürtmeye geldiğinde, onun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak için ihtiyaçlarını karşılayacak kadar uzun süre kendini zar zor ayağa kaldırabilmişti.

Dün, iki gün önce, şafaktan önce gri ışıkta giyinirken fark ettiği iyileşme, onu kırıp geçirmişti. Bu küçük ilerleme, sonrasındaki burun kanaması, bedelini ödemişti.

Ama ayak parmakları hareket etmişti. Ve büyüsünü yolladığı yollarsüzülüyor, içinden ışık noktaları fırlıyor... Zarar görmüş, evet, ama içindeki o yıpranmış, minik iletişimcileri yavaş yavaş değiştirmeye başlasaydı... Uzun ve zor olurdu, ama yine de...

Yrene, Tehome Günü'nde bu kadar erken uyanmasının tek başına suçluluk olmadığını biliyordu.

Adarlan'lıydı - izin günü olsa umursayacağından şüpheliydi.

Yrene, Torre avlusuna girip durduğunda şafak yeni sökmüştü.

Güneş, birleşik duvarların üzerinden süzülerek, morumsu gölgelere birkaç altın ışık huzmesi fırlatmıştı.

Ve o güneş ışınlarının birinde, kahverengi saçlarındaki zayıf altın telleri parıldıyor...

"Uyanıyor," dedi Lord Chaol.

Yrene, uykulu şafakta çakıllar yüksek sesle çatırdayarak ona doğru yürüdü. "Burada mı sürdün?"

"Hepsi tek başıma."

Sadece yanındaki beyaz kısrağa tek kaşını kaldırdı. "Ve diğer atı getirdin mi?"

"Baştan sona bir beyefendi."

Kollarını kavuşturdu, oturduğu yerde kaşlarını çattı. "Başka bir hareket var mı?"

Sabah güneşi gözlerini yaktı, kahverengiyi neredeyse altın rengine çevirdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Soruma cevap ver lütfen."

"Benimkine cevap ver."

Ona biraz göz kırptı. Tartışmalı kaş çatma. "İyiyim," dedi elini sallayarak. "Ama daha fazla hissettin mi..."

"İhtiyacın olan geri kalanını aldın mı?"

Yrene bu sefer gerçekten ona baktı. " Evet. "O da şimdi kaşlarını çattı. "Ve bu seni ilgilendirmez-"

"Bu kesinlikle."

Bunu çok sakin söylemişti . Böyle bir erkek hakkıyla. "Biliyorum kiAdarlan, kadınlar erkekler ne derse desin boyun eğiyorlar ama burada ben seni ilgilendirmez dersem, öyle değil .”

Chaol ona yarım bir gülümseme gönderdi. "Yani bugün düşmanlığa geri döndük."

Yükselen çığlığını dizginledi. “ Biz hiçbir şeye geri verilmez. Ben senin şifacınım ve sen benim hastamsın ve sana durumunu sordum...”

"Dinlenmediyseniz," dedi, sanki dünyanın en mantıklı şeyiymiş gibi, "o zaman yanıma gelmenize izin vermiyorum."

Yrene ağzını açıp kapadı. "Peki buna nasıl karar vereceksin?"

Yavaşça gözleri onun üzerinde gezindi. Her inç.

Uzun bakışla kalbi gümbürdüyordu. Acımasız odak. "Güzel renk," dedi. "Güzel poz. Kesinlikle iyi sas."

" Dün dediğin gibi ben ödüllü bir at değilim ."

"İki gün önce."

Ellerini kalçalarına dayadı. "İyiyim. Şimdi, nasıl olduğunu sana ?" Her kelime vurgulandı.

Chaol'un gözleri dans etti. "Kendimi oldukça iyi hissediyorum, Yrene. Sorduğun için teşekkürler."

Yrene. Atına atlayıp onu boğmaya meyilli olmasaydı, adını söyleme şeklinin ayak parmaklarını nasıl kıvırdığını düşünebilirdi.

Ama tısladı, "Nezaketimi aptallıkla karıştırma. Eğer herhangi bir ilerleme veya gerileme olduysa, ben olacak onları bulmak."

"Bu senin nezaketinse, o zaman kötü yanını görmekten nefret ederim."

Sözleri şaka amaçlı kastettiğini biliyordu ama... Sırtı kaskatı kesildi.

Bunu anlamış gibiydi ve eyerinin üzerine eğildi. "Şakaydı, Yrene. Senden daha cömert davrandın… Bu bir şakaydı."

Omuz silkerek beyaz ata yöneldi.

Belki de onları tarafsız bir zemine geri döndürme girişimi olarak, "Diğer şifacılar nasıl gidiyor—saldırıdan sonra?" dedi.

Kısrağın dizginlerini kavradığında omurgasından yukarı bir ürperti yükseldi ama binmek için hiçbir harekette bulunmadı. Yrene cenaze törenine yardım etmeyi teklif etmişti ama Hafiza ona gücünü Lord için saklamasını söyleyerek reddetmişti.Batı Şelalesi. Ama bu onu iki gün önce Torre'nin altındaki ölüm odasını ziyaret etmekten alıkoymamıştı - kayaya oyulmuş odanın ortasındaki taş levhanın üzerine yerleştirilmiş kurumuş cesedi, kösele, kurumuş yüzü, çıkıntı yapan kemikleri görmekten. kağıt inceliğinde deriden. Ayrılmadan önce Silba'ya bir dua sunmuştu ve dün onu kulenin çok altındaki yeraltı mezarlarına gömdüklerinde uyanmamıştı.

Yrene şimdi tepede beliren kuleye kaşlarını çattı, varlığı her zaman çok rahatlatıcıydı ve yine de... Kütüphanedeki o geceden beri, Hafiza ve Eretia'nın tüm çabalarına rağmen, koridorlarda, kulenin ta kendisi bir sessizlik olmuştu. Sanki burayı dolduran ışık sönmüştü.

"Bir normallik duygusunu korumak için savaşıyorlar," dedi Yrene sonunda. “Bence bunu yapana karşı… karşı. Hafiza ve Eretia, sakin kalarak, odaklanarak, yapabildiklerinde gülümseyerek örnek oldular. Bence diğer kızların bu kadar taşlaşmamalarına yardımcı oluyor.”

"Başka bir derse yardım etmemi istersen," dedi, "hizmetlerim emrinde."

Başparmağını dizginlerin üzerinde gezdirerek dalgın bir şekilde başını salladı.

Sallanan lavanta ve saksıdaki limon ağaçlarının kokusuyla dolu, uzun bir süre sessizlik çöktü. Sonra—“Gerçekten şafakta odama dalmayı mı planlıyordun?”

Yrene sabırlı beyaz kısraktan döndü. "Yatakta tembellik edecek birine benzemiyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Yine de, Kaptan Faliq'le birlikte çalışıyorsanız..."

"İstersen şafakta gelebilirsin."

Başını salladı. Olsa o genellikle sevilen uyku. "Seni ziyaret etmeden önce bir hastayı kontrol edecektim. Zaman kaybetmeye meyilli olduğumuz için.” Cevap vermedi, bu yüzden devam etti, "İki saat sonra sarayda buluşabiliriz, eğer..."

"Seninle gidebilirim. umurumda değil.”

Dizginleri düşürdü. Onu araştırdım. Onun bacakları. "Gitmeden önce seninle biraz egzersiz yapmak isterim."

"At üstünde mi?"

Yrene, ayakkabılarının altında çakıllar tıslayarak ona doğru yürüdü. “Aslında sadece omurilik yaralanması olanlar için değil, birçokları için başarılı bir tedavi şekli. Bir atın binicilik sırasındaki hareketleri, diğer faydaların yanı sıra duyusal işlemeyi iyileştirebilir.” Askıyı çözdü ve ayağını üzengiden kaydırdı. "Geçen kış bozkırdayken, zorlu bir avda atından düşen genç bir savaşçıyı iyileştirdim - yara neredeyse seninkiyle aynıydı. Kabilesi, ben oraya varmadan önce onun için askıyı tasarladı, çünkü o içeride kalmaya senden daha az eğilimliydi.”

Chaol, elini saçlarından geçirerek homurdandı.

Yrene ayağını kaldırdı ve üstüne oturduğu ata dikkat ederek döndürmeye başladı. “Ona herhangi bir egzersizi – terapiyi – yaptırmak bir çileydi. Onun cooped nefret gir ve yüzünde temiz hava hissetmek istedim. Bu yüzden, kendime bir an huzur vermek için, eyere binmesine, biraz sürmesine izin verdim ve sonra egzersizleri o ata binerken yapardık. Sadece daha sonra çadırda daha kapsamlı egzersizler yapmak karşılığında . Ama ata binerken o kadar ilerleme kaydetti ki, tedavimizin ana parçası haline geldi.” Yrene hafifçe eğildi ve bacağını düzeltti. "Ayak parmaklarının ötesini hissedemeyeceğini biliyorum..."

"Hiçbir şey değil."

“—ama onları kıpırdatmaya odaklanmanı istiyorum. Yapabildiğin kadar . Bacağının geri kalanıyla birlikte ama ben bunu yaparken ayaklarına konsantre ol.”

Adam sustu ve kız, altındaki atla yapabileceği tüm egzersizleri yaparak bacağını hareket ettirirken başını kaldırıp bakma zahmetine bile girmedi. Bacağının sağlam ağırlığı onu terlemeye yetiyordu, ama o devam etti, gerindi, büküldü, döndü ve yuvarlandı. Ve çizmelerinin altında, kalın siyah deri yer değiştiriyordu…

İyi, dedi Yrene. "Devam et."

Ayak parmakları tekrar deriye değdi. "Bozkırlar - kağan halkının aslen geldiği yer orasıdır."

Cevap vermeden önce, tüm bu süre boyunca ayak parmaklarının hareket ettiğinden emin olarak, bir dizi egzersiz daha yaptı. Bacağını destek ve üzengi içine geri koyarak ata bolca alan sağlar.önünden dolandı ve diğer bacağını çözdü, “Evet. Güzel, bakir bir arazi. Çimenli tepeler sonsuza kadar yuvarlanır, yalnızca seyrek çam ormanları ve birkaç kel dağ tarafından kesintiye uğratılır. Yrene aynı egzersiz setine başlarken bacağının ağırlığına karşı homurdandı. “İlk kağanın kıtayı sadece yüz bin adamla fethettiğini biliyor muydunuz? Ve bunu dört yılda yaptığını mı?" Çevrelerindeki uyanmakta olan şehri hayretle karşıladı. "İnsanlarının tarihini, Darghan'ı biliyordum ama bozkırlara gittiğimde Kashin bana dedi ki..." Son kısmı geri alabilmeyi dileyerek sustu.

"Prens seninle mi gitti?" Sakin, sıradan bir soru. Ayak parmaklarını kıvırmaya devam etmek için sessizce ayağına vurdu. Chaol bir kahkaha atarak itaat etti.

“Kashin ve Hafiza benimle geldi. Bir aydan fazla oradaydık.” Yrene ayağını aşağı yukarı esneterek tekrarlayan hareketleri yavaş ve dikkatli bir şekilde yaptı.

Büyü iyileştirmeye yardımcı oldu, evet, ama onun fiziksel unsuru da eşit derecede önemli bir rol oynadı. "Elinden geldiğince ayak parmaklarını oynatıyor musun?"

Bir burun. "Evet, hanımefendi."

Gülümsemesini gizledi, bacağını kalçasının izin verdiği kadar uzatıp küçük daireler çizerek döndürdü.

"Sanırım bozkırlara yaptığı yolculuk Prens Kashin'in yüreğini ortaya döktüğü zamandı."

Yrene neredeyse bacağını düşürecekti ama onun yerine ona dik dik baktı ve o zengin kahverengi gözleri kuru bir mizahla buldu. "Seni ilgilendirmez."

"Bunu söylemeyi çok seviyorsun, ona her şeyi anlatmamı istemeye çok kararlı görünen biri için."

Gözlerini devirdi ve bacağını dizinden bükmeye geri döndü, gerindi ve gevşedi. "Kashin burada edindiğim ilk arkadaşlardan biriydi," dedi uzun bir süre sonra. “Her yerdeki ilk arkadaşlarımdan biri.”

"Ah." Bir ara. "Ve arkadaşlıktan fazlasını istediğinde..."

Yrene sonunda Chaol'un bacağını indirdi, atelinin içine geri soktu ve botlarındaki tozu ellerinden sildi. Ellerini üzerine koyduYükselen ışığa karşı gözlerini kısarak ona bakarken kalçalarını kaldırdı. "Bundan fazlasını istemedim. ben de o kadarını söyledim. Ve işte budur."

Chaol'un dudakları bir gülümsemeyle seğirdi ve sonunda Yrene, kendisini eyere çekerek bekleyen kısrağının yanına geldi. Doğrulduğunda, elbisesinin eteklerini bacaklarına geçirerek ona dedi ki, "Amacım Fenharrow'a dönmek, bana en çok ihtiyaç duyulan yere yardım etmek. Kashin'in bu rüyayı gerçekleştirmesini garanti edecek kadar güçlü bir şey hissetmedim."

Anlayış gözlerini doldurdu ve ağzını açtı - sanki bu konuda bir şeyler söyleyecekmiş gibi. Ama o sadece başını salladı, tekrar gülümsedi ve "Yapmadığına sevindim," dedi. Soru soran bir kaşını kaldırdı ve gülümsemesi büyüdü. "Burada bana emirler yağdıran sen olmasaydın ben nerede olurdum?"

Yrene kaşlarını çattı, dizginleri topladı ve atı kapılara doğru yönlendirirken keskin bir şekilde, "Eğer o eyerde herhangi bir rahatsızlık veya karıncalanma

hissedersen bana haber ver ve ayak parmaklarını olabildiğince sık hareket ettirmeye çalış."

Kredisine göre, itiraz etmedi. Sadece o yarım gülümsemeyle, "Yolu göster, Yrene Towers." dedi.

Kendi kendine yapmamasını söylese de... uyanmakta olan şehre girerlerken Yrene'nin ağzına küçük bir gülümseme yerleşti.

20

Şehrin çoğu Tehome'u onurlandırmak için gün doğumu töreni için rıhtımda olduğu için sokaklar sessizdi. Chaol bugün yalnızca en hasta olanların yatağa bağlı kalacağını düşünüyordu, bu yüzden güneşli, tozlu bir sokaktaki ince bir eve yaklaştıklarında, daha kapıya ulaşmadan şiddetli bir öksürükle karşılaşınca hiç şaşırmadı.

Daha Yrene kapıya varmadan önce. Sandalye olmasaydı atın üstünde kalırdı ama Yrene atından inip kısrağını sokağın aşağısındaki otostop direğine bağlayıp uzun adımlarla eve doğru yürürken Yrene bu konuda pek yorum yapmadı. Ayak parmaklarını sık sık değiştiriyordu - çizmelerin içinde becerebildiği kadar. Tek başına hareketin bir hediye olduğunu biliyordu ama beklediğinden daha fazla konsantrasyon gerektiriyordu; hem de daha fazla enerji.

Yaşlı bir kadın evin kapısını açtığında, Yrene'yi görmek için içini çekerek ve çok yavaş Halha'yla konuştuğunda Chaol hâlâ onları esnetiyordu. Anlaşılan Yrene'in anlaması için, şifacı eve girip kapıyı aralık bırakırken o dilde cevap verdiği için, kelimeleri belirsiz ve hantalca kullanmıştı. Kendisinden daha iyi.

Sokaktan, evin açık pencerelerinden ve kapısından, hastayı temiz havada tutmak için, boyalı pervazın hemen altına sıkışmış küçük yatağı görebiliyordu.

Yaşlı bir adam tarafından işgal edildi - bu öksürüğün kaynağı.

Yrene kocakarıyla konuştuktan sonra yaşlı adama doğru yürüdü ve üç ayaklı bodur bir tabure çekti.

Chaol atının boynunu okşadı, ayak parmaklarını tekrar kıvırdı, bu sırada Yrene adamın solmuş elini tutup başka bir elini alnına bastırdı.

Her hareketi nazik, sakindi. Ve yüzü…

Üzerinde yumuşak bir gülümseme vardı. Daha önce hiç görmediği biri.

Yrene ellerini arkalarında ovuşturan yaşlı kadına duyamadığı bir şey söyledi ve ardından adamı örten ince battaniyeyi aşağı indirdi.

Chaol göğsünü ve midesini kaplayan lezyonlara sindi. Yaşlı kadın bile yaptı.

Ama Yrene gözünü kırpmadı, elini önünde kaldırırken sakin çehresi asla değişmedi. Beyaz ışık parmakları ve avucu boyunca yanıyordu.

Yaşlı adam, baygın olmasına rağmen, elini göğsüne koyarken derin bir nefes aldı. Bu yaraların en kötüsünün hemen üzerinde.

Uzun dakikalar boyunca sadece elini orada tuttu, kaşları çatıldı, avucundan adamın göğsüne ışık aktı.

Ve elini kaldırdığında... yaşlı kadın ağladı. Yrene'in ellerini birbiri ardına öptü. Yrene yalnızca gülümsedi, kadının sarkmış yanağını öptü ve ona veda ederek, adamın sürekli bakımı için kesin talimatlar vermesi gereken bir şey verdi.

Yrene kapıyı arkasından kapattıktan sonra güzel gülümsemesi soldu. Tozlu parke taşlarını incelediğini ve ağzının gerildiğini. Sanki onun orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Atı çentiklendi ve kafası yukarı kalktı.

"İyi misin?" O sordu.

Sadece atını çözdü ve yavaş bir yürüyüşe başlarlarken alt dudağını ısırarak bindi. “Uygun olmayan bir hastalığı var.Beş aydır bunun mücadelesini veriyoruz. Bu sefer o kadar kötü alevlendi ki..." Başını salladı - hayal kırıklığına uğramış. Kendisiyle.

"Tedavisi yok mu?"

“Diğer hastalarda yenildi ama bazen ev sahibi… Çok yaşlı. Onu ondan temizlediğimi düşündüğümde bile geri geliyor.” Bir nefes verdi. "Bu noktada, ona bir çözüm sunmuyor, sadece zaman kazanıyormuşum gibi hissediyorum."

Çenesindeki sıkılığı inceledi. Kendinden mükemmellik talep eden -belki de aynısını başkalarından beklemeyen biri. Hatta bunu umarak.

Chaol kendini, "Görmen gereken başka hastalar var mı?" derken buldu.

Bacaklarına doğru kaşlarını çattı. Ayak başparmağına doğru çizmesinin üst kısmına bastırdı, deri hareketle birlikte yer değiştirdi. "Saraya dönebiliriz..."

"Dışarıda olmayı seviyorum," diye mırıldandı. "Sokaklar bomboş. İzin ver..." Bitiremedi.

Yine de Yrene anlamış görünüyordu. "Şehrin karşısında genç bir anne var." Uzun, uzun bir yolculuk. “İki hafta önce ağır bir işten iyileşiyor. Onu ziyaret etmek isterim.”

Chaol fazla rahatlamış görünmemeye çalıştı. "O zaman gidelim."

resim

Böylece gittiler. Yrene'nin söylediğine göre sokaklar boş kaldı, tören öğleye kadar sürdü. İmparatorluğun tanrıları bir araya getirilmiş olsa da, çoğu insan tatillerine katılırdı.

Dini hoşgörünün, ilk kağanın ve ondan sonra gelen herkesin savunduğu bir şey olduğunu söylemişti. Çeşitli inançları bastırmak, imparatorluğu içinde yalnızca anlaşmazlıklara yol açtı, bu yüzden hepsini özümsemişti. Bazıları kelimenin tam anlamıyla, birden fazla tanrıyı tek bir tanrı haline getiriyor. Ama her zaman özgürlüğü uygulamak isteyenlerin bunu korkmadan yapmasına izin vermek.

Chaol ise Yrene'ye kağan yönetiminin tarihini okurken öğrendiği diğer kullanımdan bahsetti: dini azınlıkların kötü muamele gördüğü diğer krallıklarda, birçok istekli casus buldu .

Bunu zaten biliyordu ve ona kendi konumu için hiç casus kullanıp kullanmadığını sormuştu.

Ona hayır dedi. Bir zamanlar gizlice çalışan adamları olduğunu açıklamasa da, onlar Aedion ve Ren Allsbrook'un tuttuğu casuslar gibi değildi. Bu bahar ve yaz Rifthold'da kendisinin çalıştığını. Ama eski muhafızlarından bahsederken… Sustu.

Ondan sonra sessiz kaldı, sanki onun sessizliğini hissetmek konuşma eksikliğinden değilmiş gibi.

Onu şehrin küçük bahçeler ve parklarla dolu bir mahallesine getirdi, evler mütevazı ama bakımlıydı. Kesinlikle orta sınıf. Ona biraz Rifthold'u hatırlattı

ama yine de… Daha temiz. Daha parlak. Bu sabah sokaklar çok sessizken bile hayat doluydu.

Özellikle daha önce durdukları zarif küçük evde, bir kat yukarıdaki pencereden neşeli gözlü genç bir kadın onları gördü. Halha'daki Yrene'ye seslendi, sonra içeride kayboldu.

“Eh, cevaplar olduğunu o soru” Yrene mırıldandı, ön kapı açıldı ve o Kadının kollarında bir tombul bebek göründü gibi.

Anne, Chaol'u görünce duraksadı, ama o kibarca başını eğdi.

Kadın ona hoş bir şekilde gülümsedi, ama Yrene'e bakıp kaşlarını sallayınca bu tamamen dolambaçlı bir hal aldı.

Yrene güldü ve ses... Sesi ne kadar güzel olsa da yüzündeki gülümsemeye hiç benzemiyordu. zevk.

Hiç bu kadar güzel bir yüz görmemişti.

Yrene atından inip tombul bebeği -yeni doğan sağlığının portresini- annenin uzanmış kollarından aldığında değil. "Oh, o çok güzel," diye cıvıldadı, parmağını yuvarlak yanağında gezdirerek.

Anne ışınlandı. "Bir pislik kadar şişman." Ya Yrene onunla kullandığı için ya da burada Antica'daki çeşitli normlardan çok farklı olan kendi özelliklerini fark ettiği için Chaol'un kendi dilinde konuşuyordu. "Bir domuz kadar da aç."

Yrene kıza mırıldanarak bebekle birlikte sallandı ve sallandı. "Yemek iyi gidiyor mu?"

"İzin verirsem gece gündüz göğsümde olurdu," diye homurdandı anne, onunla bu tür şeyleri konuşmaktan hiç utanmayarak.

Yrene kıkırdadı, küçük bir elin parmağını sarmasına izin verirken gülümsemesi büyüdü. "Olabildiğince sağlıklı görünüyor," diye gözlemledi. Sonra anneye baktı. "Ve sen?"

"Bana verdiğin rejimi takip ediyordum - banyolar yardımcı oldu."

"Kanama yok mu?"

Başın sallanması. Sonra onu fark etmiş gibi göründü, çünkü biraz daha alçak sesle söyledi ve Chaol aniden sokağın aşağısındaki binaları çok ilginç buldu, "Ne kadar zamana - bilirsin? Kocamla."

Yrene homurdandı. "Yedi hafta daha ver."

Kadın bir öfke çığlığı attı. "Ama beni iyileştirdin ."

"Ve ben alamadan neredeyse kan kaybediyordun." Tartışmaya mahal vermeyen sözler. "Vücudunuza dinlenmesi için zaman tanıyın. Diğer şifacılar size en az sekiz hafta daha söylerdi, ama … yedide deneyin. Varsa herhangi "konforsuz

Biliyorum, biliyorum, dedi kadın elini sallayarak. "Sadece... uzun zaman oldu."

Yrene bir kahkaha daha attı ve şifacı, "Eh, bu noktada biraz daha bekleyebilirsin," derken Chaol kendini ona bakarken buldu.

Kadın, uğuldayan bebeğini geri alırken Yrene'e alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ben kesinlikle umut sen beri Yapamam, keyfine bak."

Chaol, onun anlamlı bakışını Yrene'den önce kendi yönünde yakaladı.

Ve Yrene'nin gözlerini kırpıştırmasını, sonra sertleşmesini, sonra kızarmasını izlemekten kendini beğenmiş bir tatmin duymadı. "Ne - ah. Ah, hayır ."

Yolu o tükürdü hiçbir ... O hiçbir memnuniyeti aldı o .

Kadın sadece güldü, büyüleyici evine girerken bebeği biraz daha yükseğe kaldırdı. "Kesinlikle yapardım."

Kapı kapandı.

Hâlâ kıpkırmızı olan Yrene ona döndü, belirgin bir şekilde gözleriyle buluşmadı. "O fikir sahibi."

Chaol güldü. "Kesin bir hayır olduğumu fark etmemiştim ."

Kendini kısrağının üzerine çekerek ona baktı. "Hastalarla aynı yatağı paylaşmam. Ve Kaptan Faliq'le birliktesin," diye ekledi çabucak. " Ve sen-"

"Bir kadını memnun edecek formda değil mi?"

Bunu söyleyince şok oldu. Ama yine de gözlerinin parladığını görmek biraz kendini beğenmişlikten daha fazlası.

"Hayır," dedi Yrene, bir şekilde daha da kızararak. "Kesinlikle öyle değil. Ama sen… sen."

"Hakaret etmemeye çalışıyorum."

Elini salladı, kendisi hariç her yere baktı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Adarlanlı bir adam olduğunu, krala hizmet ettiğini mi? Kesinlikle yaptı. Ama ona merhamet etmeye karar vererek, "Şaka yapıyordum, Yrene. Ben… Nesryn ile birlikteyim."

Yutkundu, hala deli gibi kızarıyordu. "O bugün nerede?"

"Ailesiyle birlikte törene katılmaya gitti." Nesryn onu davet etmemişti ve şehirde kendi yolculuklarını ertelemek istediğini iddia etmişti. Oysa şimdi buradaydı.

Yrene başıyla onayladı. "Bu gece saraydaki partiye mi gidiyorsun?"

"Evet. NS?"

Başka bir baş sallama. Sessizlik. Sonra, "Bugün seninle çalışmaktan korkuyorum - tekrar zamanın nasıl geçtiğini ve partiyi kaçırırsak diye" dedi.

"Yaparsak çok mu kötü olur?"

Köşeyi dönerlerken ona baktı. "Bazılarını rahatsız edebilir. Eğer Büyük Derin Leydi'nin kendisini rahatsız etmediyse. Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değilim." Yrene devam ederken tekrar kıkırdadı, "Hasar bana bir elbise verdi, o yüzden gitmem gerekiyor. Ya da gazabını riske at."

Yüzünden bir gölge geçti. Ve tam bunu sormak üzereyken, "Bir tur yapmak ister misin?"

Ona, önüne attığı teklife baktı.

"Ben bilmiyorum itiraf edeceğiz o tarihi hakkında çok şey, ama en azından lost-almak tutmak, böylece çalışmalarım, her çeyrek beni aldı"

"Evet," diye nefes aldı. "Evet."

Yrene'nin gülümsemesi belirsizdi. Sessizlik.

Ama onu ileriye götürdü, törenler bitip kutlamalar başlayınca sokaklar dolmaya başladı. Gülen insanlar cadde ve sokaklardan akarken, her yerden müzik fışkırıyor, yemek ve baharat kokuları etrafı sarıyordu.

Sıcaklığı, kavurucu güneşi unuttu, şehrin dolambaçlı mahallelerinden geçerken, kubbeli tapınaklara ve özgür kütüphanelere hayran kalırken, Yrene ona kağıt parayı gösterirken ayak parmaklarını arada sırada oynatmayı unuttu. hantal madeni paralar yerine ipekle kaplı dut kabuğu kullandılar.

Ona en sevdiği ikramlardan, keçiboynuzundan yapılmış bir şekerleme aldı ve yoluna çıkan herkese gülümserdi. Nadiren de olsa ona.

Dönmekten çekindiği bir sokak, korktuğu bir mahalle ya da ara sokak yoktu. Bir tanrı-şehir, evet - ve aynı zamanda bir öğrenme, ışık, rahatlık ve zenginlik şehri.

Güneş zirvesine ulaştığında onları yemyeşil bir halk bahçesine götürdü, sarkan ağaçları ve asmaları acımasız ışınları engelliyordu. Yürüyüş yollarının labirentinden aşağı indiler, şimdi öğle yemeğine katılan herkes sayesinde bahçe neredeyse boştu.

Yükseltilmiş çiçek tarhları çiçeklerle dolup taşıyor, sarkan eğrelti otları denizden gelen serin esintiyle sallanıyordu, kuşlar tepedeki sarkık yaprakların örtüsünden birbirlerine sesleniyorlardı.

"Sence..." dedi Yrene uzun dakikalar süren sessizliğin ardından, "o bir gün..." Alt dudağını kemirdi. “Böyle bir yerimiz olabilir mi?”

“Adarlan'da mı?”

"Herhangi bir yerde" dedi. "Ama evet - Adarlan'da, Fenharrow'da. Eyllwe'nin şehirlerinin bir zamanlar bunun kadar güzel olduğunu duymuştum, daha önce…”

Aralarındaki gölgeden önce. Yüreğindeki gölgeden önce.

"Öyleydiler," dedi Chaol, o şehirlerde yaşamış ve onları seven prensesin düşüncesini silerek. Yüzündeki yara izi sırılsıklam olmuş gibi görünse bile. Ama onun sorusunu düşündü. Ve hafızasının o gölgelerinden Aedion Ashryver'ın sesini duydu.

Sence diğer kıtalardaki, tüm o denizlerdeki insanlar bizim hakkımızda ne düşünüyor? Sence bizden nefret mi ediyorlar yoksa birbirimize yaptıklarımız için bize acıyorlar mı? Belki de oradaki kadar kötüdür. Belki de daha kötü. Ama… Bunun daha iyi olduğuna inanmak zorundayım. Bir yerde, bundan daha iyi.

Aedion'a böyle bir yer bulduğunu bir gün söyleyip söyleyemeyeceğini merak etti. Belki Dorian'a burada gördüklerini anlatırdı. Krallığının Rifthold'un harabelerini böyle bir şeye dönüştürmek için yardım edin.

Bitirmediğini fark etti. Yrene, küçük mor çiçeklerden oluşan bir asmayı kenara fırlatırken hâlâ bekliyordu. "Evet," dedi sonunda, gözlerinde yanan o küçük umut çekirdeğini saklayan ihtiyatla. “Bunu bir gün kendimiz için inşa edebileceğimize inanıyorum.” "Eğer bu savaştan sağ çıkarsak" diye ekledi. Erawan'a meydan okumak için arkasında bir orduyla buradan ayrılabilirse.

Zaman ona baskı yapıyor, onu boğuyordu. Daha hızlı. Her şeyde daha hızlı hareket etmesi gerekiyordu—

Yrene bahçenin yoğun sıcağında yüzünü taradı. “İnsanlarınızı çok seviyorsunuz.”

Chaol başını salladı, kelimeleri bulamamıştı.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama kapattı. Ardından, "Fenharrow halkı bile son on yılda yaptıklarında suçsuz değildi" dedi.

Chaol boğazındaki hafif yara izine bakmamaya çalıştı. Kendi yurttaşlarından biri olsaydı...

İçini çekti, kavurucu sıcakta solan gül bahçesini inceledi. "Geri dönmeliyiz. Kalabalıklar imkansız hale gelmeden önce.”

Bir an önce ne söylemeyi düşündüğünü merak etti ama vazgeçti. O gölgenin gözlerinde gizlenmesine neden olan şey.

Ama Chaol sadece onu takip etti, tüm o sözler aralarında asılı kaldı.

resim

Sarayda yollarını ayırdılar, salonlar akşamın şenlikleri için hazırlanan hizmetçilerle doluydu. Yrene doğruca Hasar'ı ve kendisine vaat edilen elbiseyi -

ve banyoyu- bulmaya gitti ve Chaol toz ve terleri temizlemek ve giyecek uygun bir şeyler bulmak için kendi süitine döndü.

Nesryn'in banyosunun ortasında dönene kadar Nesryn'den bir iz yok, kendi içlerinden birini alacağını haykırdı ve süitinin kapısını kapattı.

Deniz mavisi ceketini seçmiş ve koridorda Nesryn'in çıkmasını beklemişti. Bunu yaptığında, iyi kesilmiş ametist ceket ve pantolonuna gözlerini kırptı. Günlerdir onun kaptanının üniformasından bir iz görmemişti. Ve "Çok güzel görünüyorsun" derken sormak üzere değildi.

Nesryn gülümsedi, parlak saçları banyodan dolayı hala nemliydi. "Kendin o kadar da kötü görünmüyorsun." Yüzündeki rengi fark etmiş gibiydi ve "Bugün güneşte miydin?" Diye sordu. Hafif aksanı derinleşerek bazı seslere daha fazla girdap katmıştı.

"Yrene'ye şehirdeki bazı hastalara yardım ettim."

Koridorda ilerlerken Nesryn gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim." Onunla ertelediği yolculuk ve ziyaret hakkında tek kelime bile etmedi - onun hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Hala ona ayak parmaklarından bahsetmemişti. Ama sarayın büyük salonuna ulaştıklarında... Daha sonra. Her şeyi daha sonra tartışacaklardı.

Sarayın büyük salonu bir mucizeydi.

Bunun için tek kelime buydu.

Parti sandığı kadar kalabalık değildi, vezirlerin ve kralların olağan toplantısından yalnızca birkaç kişi daha fazlaydı, ancak süslemeler için hiçbir masraftan kaçınılmamıştı. Ziyafet.

Yüksek masadaki yerlerine götürülürken Nesryn de aynı şeyi yaparken biraz ağzı açık kaldı. Duva, kağan ve karısının onlara katılmayacağını söyledi. Annesi son birkaç gündür pek iyi değildi ve kocasıyla baş başa kutlamak istedi.

O yas pankartlarının sonunda indiğini görmek kuşkusuz zor olmuştu. Ve bu gece muhtemelen kağana ittifakları hakkında baskı yapmanın zamanı değildi.

Birkaç misafir daha, Hasar ve Renia ile birlikte Yrene ile kol kola girdi.

Yrene onu sarayın ana salonlarından birinin kavşağında bıraktığında ter ve toz içinde parlıyordu, yanakları kızarmıştı, saçları hafifçe kulaklarının etrafında kıvrılmıştı. Elbisesi de bir günlük sürüşten kırışmıştı, etek ucu tozla kaplıydı.

Kesinlikle şimdi giydiği gibi değil.

İçeri girdiklerinde, masadaki adamların yarısının dikkatinin Hasar'a, Yrene'ye kaydığını hissetti, arkalarında prensesin iki hizmetçi kızı vardı. Hasar sırıtıyordu, Renia yakut kırmızısı rengiyle baş döndürücüydü ama Yrene…

Bir imparatorluğun satın alabileceği en iyi giysi ve mücevherleri giymiş güzel bir kadın için, onda boyun eğmiş bir şeyler vardı. Evet, omuzları gerideydi, omurgası dikti ama daha önce midesine vuran gülümseme çoktan gitmişti.

Hasar, Yrene'ye teninin sıcaklığını ortaya çıkaran ve kahverengi saçlarını gerçekten yaldızlanmış gibi parıldayan kobalt giydirmişti. Prenses, Yrene'nin yüzüne makyaj malzemesi bile sürmüştü - ya da belki de çilli yanaklarındaki renk tonu, elbisesinin vücudunun dolgunluğunu ortaya çıkaracak kadar düşük kesilmiş olmasından kaynaklanıyordu. Alçaktan kesin ve korse boyunca sıkın.

Yrene'nin elbiseleri kesinlikle vücudunu gizlemiyordu ama elbisesi... O belinin ne kadar ince olduğunu, kalçalarının altında nasıl genişlediğini tam olarak fark etmemişti. Diğer varlıkları nasıl yukarıda şişti.

İkinci kez bakan tek kişi o değildi. Sartaq ve Argun, kız kardeşleri Yrene'yi yüksek masaya götürürken koltuklarında öne eğilmişlerdi.

Yrene'nin saçları çoğunlukla aşağıda kalmıştı, sadece yanları geriye doğru taranmış ve altın ve yakut taraklarla sabitlenmişti. Eşleşen küpeler, boğazının ince sütununu fırçalamak için sallanıyordu.

"Muhteşem görünüyor," diye mırıldandı Nesryn ona.

Masaya ulaştıklarında yüzünün ne kadar ciddi olduğunu görmek için darağacına giden biri olmasına rağmen, Yrene gerçekten de bir prensese benziyordu. Yolları ayrılırken sahip olduğu memnuniyet her ne ise, Hasar'la geçirdiği iki saatin ardından kaybolmuştu.

Prensler bu sefer Yrene'yi selamlamak için ayağa kalktılar, önce Kashin ayağa kalktı.

The Healer on High'ın ilan edilmemiş varisi; bu alanda büyük olasılıkla önemli bir güce sahip olacak bir kadın. Bu imanın derinliğini anlamış gibiydiler. Özellikle Arghun, Yrene'ye attığı kurnaz bakış açısından. Önemli bir güce ve güzelliğe sahip bir kadın.

Argun'un gözlerinde şu kelimeyi gördü: ödül .

Chaol'un çenesi gerildi. Yrene kesinlikle prenslerin en yakışıklısının dikkatini çekmek istemiyordu - diğer ikisinin sevgisini arzulamaya meyilli olacağını hayal edemiyordu.

Argun, Hasar'la konuşmak için ağzını açtı, ama prenses doğruca Chaol ve Nesryn'in yanına gitti ve Nesryn'in kulağına "Hareket et" diye mırıldandı.

21

Nesryn, Hasar'a göz kırptı.

Prenses yılan gibi soğuk bir şekilde gülümsedi ve açıkladı, "Yalnızca arkadaşınla oturmak kibarlık değil. İkinizi daha önce ayırmalıydık."

Nesrin ona baktı. Herkes izledi. Chaol'un ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu - kesinlikle hiçbir şey yoktu. Yrene yeşil mermer zeminde erimeye meyilli görünüyordu.

Sartaq boğazını temizledi. "Bana burada katılın, Kaptan Falik."

Nesryn çabucak ayağa kalktı ve Hasar ona ışınlandı. Prenses, Nesryn'in boşalttığı koltuğun arkasını okşadı ve birkaç metre ötede oyalanarak Yrene'ye mırıldandı, "Sen burada otur. İhtiyacın olursa diye."

Yrene, Chaol'a yalvarır gibi görünebilecek bir bakış attı ama yüzünü nötr tuttu ve ağzı kapalı bir gülümseme sundu.

Nesryn, bir vezirden masayı indirmesini isteyen Sartaq'ın yanında yerini buldu ve Hasar, ayarlamaların yapıldığından memnun kaldı. kendi zevkine göre, kendi her zamanki koltuklarının zevkine uymadığını düşündü ve iki veziri Argun tarafından aşağı attı. İkinci koltuk, sevgilisine hafifçe onaylamayan bir bakış atıp kendi kendine gülümseyen Renia'ya aitti - sanki tipik bir şeymiş gibi.

Yemek devam etti ve Chaol dikkatini Yrene'e kaydırdı. Diğer tarafındaki vezir ona aldırış etmedi. Hizmetçiler tarafından tabaklar dolaştırıldı, yiyecek ve içecekler yığılıp döküldü. Chaol nefesinin altında mırıldandı, "Bilmek istiyor muyum?"

Yrene haşlanmış kuzuyu doğradı ve altın tabağına safran pirinci yığdı. "Numara."

Bugün erken saatlerde gözlerindeki gölgeler ne olursa olsun, ona söylemekten vazgeçtiği şey üzerine bahse girmeye istekliydi... Burada ortaya çıkan her şeyle el ele gidiyordu.

Masanın aşağısına, Nesryn'in onları izlediği yere baktı, Prens Chaol'ün çatal bıçak ve tartışmaların arasında duyamadığı bir şey hakkında konuşurken Sartaq'ı yarı dinliyordu.

Ona özür dileyen bir bakış attı.

Nesryn cevap olarak Hasar'a doğru bir uyarı işareti attı. dikkatli ol .

"Ayak parmakların nasıl?" dedi Yrene, yemeğinden minik ısırıklar alarak. Onun onlar için aldığı keçiboynuzu şekerlerini atlarının üstünde yuttuğunu görmüştü. Burada nefis yemek - gösteri için.

"Aktif," dedi yarım bir gülümsemeyle. Birbirlerini son görmelerinin üzerinden sadece iki saat geçmiş olmasına rağmen.

"Duygu?"

"Bir karıncalanma."

"İyi." Boğazı sallandı, o yara onunla birlikte değişti.

İzlendiklerini biliyordu. Dinlendi. O da yaptı.

Yrene mutfak eşyalarını sıkarken parmak boğumları bembeyazdı, sırtı dimdik duruyordu. Gülümseme yok. Sürmeli gözlerinde küçük bir ışık.

Prenses onları oturup konuşmak için mi yoksa Kashin'i bir tür eyleme yönlendirmek mi? Prens, altın cüppeli iki vezirle sohbet ederken bile gerçekten izliyordu.

Chaol, Yrene'ye mırıldandı, "Piyon rolü sana yakışmıyor."

O altın-kahverengi gözler titredi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Ama yaptı. Sözler onun için değildi.

Onları yemekten geçirmek için konuları karıştırdı. “Bir sonraki dersleri için bayanlarla ne zaman buluşacaksınız?”

Yrene, “İki hafta. Normalde önümüzdeki hafta olurdu, ancak birçoğunun sınavları o zaman olacak ve çalışmaya odaklanacaklar.”

"Biraz egzersiz ve temiz hava yardımcı olabilir."

“Öyle derdim ama onlar için bu testler ölüm kalım demek. Onlar kesinlikle benim içindi.”

"Daha fazla kaldı mı?"

Mücevherli küpeleri ışığı yakalayarak başını salladı. “Son bir tanesini iki hafta önce tamamladım. Torre'nin resmi şifacısıyım." Gözlerinde biraz kendini gerileyen bir mizah dans etti.

Kadehini ona kaldırdı. "Tebrikler."

Omuz silkti, ama o teşekkür edercesine başını salladı. "Hafiza beni son bir kez sınamayı düşünse de."

Ah. "Yani ben gerçekten bir deneyeyim."

Günler önceki tartışmalarını, onun için bir delik açan o kabalığı hafife almak için zavallı bir girişim.

"Hayır," dedi Yrene sessizce, çabucak. "Bununla çok az işiniz var. Bu son, resmi olmayan test… Benim hakkımda.”

Sormak istedi, ama üzerlerinde çok fazla göz vardı. "O zaman sana şans diliyorum," dedi resmi bir şekilde. Yani şehrin içinden geçerken nasıl konuştuklarıyla çelişiyordu.

Yemek yavaş ama yine de hızlı geçti, konuşmaları alçakgönüllü ve seyrekti.

Argun , ancak tatlılar ve kahve servis edildiğinde ellerini çırpıp eğlence çağrısı yaptı.

Chaol, "Babamız odasındayken," Sartaq'ın Nesryn'e güvendiğini duydu, "daha çok gayrı resmi kutlamalar yaparız."

Gerçekten de, masanın ötesindeki sütunlar arasındaki boşluğa hem tanıdık hem de yabancı enstrümanlar taşıyan şık bir müzisyen topluluğu çıktı. Gürleyen davullar, flütler ve kornalar ana etkinliğin gelişini duyurdu: dansçılar.

Hem erkek hem de kadın sekiz dansçıdan oluşan bir daire - kutsal bir sayı, diye açıkladı Sartaq, hafifçe gülümseyen Nesryn'e - sütunların yan tarafındaki perdelerden ortaya çıktı.

Chaol boğulmamaya çalıştı.

Altına boyanmışlardı, mücevherler ve tüllerle bezenmişlerdi, en ince ipekten kuşaklı kaftanlar, ama onun altında... hiçbir şey yoktu.

Vücutları kıvrak ve gençti, gençliğin ve erkekliğin zirvesiydi. Kalçalar yuvarlandı, sırtlar kavisli, eller üstlerinde havada birbirine dolandı ve daireler ve çizgiler halinde birbirlerinin etrafında dokumaya başladılar.

Yrene ona "Sana söylemiştim," diye mırıldandı.

"Bence Dorian bundan hoşlanır," diye mırıldandı ve ağzının köşelerinin bu düşünceyle yukarı kıvrıldığını görünce şaşırdı.

Yrene ona şaşkın bir bakış attı, gözlerinde biraz ışık vardı. İnsanlar dansçıları, yontulmuş vücutlarını ve çevik, çıplak ayaklarını daha iyi izlemek için koltuklarında kıvrılmışlardı.

Kusursuz, kesin hareketler, bedenleri sadece müziğin enstrümanları. Güzel—ruhsal ve yine de… elle tutulur. Aelin, bunun da hoşuna gideceğini fark etti. Harika.

Dansçılar gösteri yaparken, hizmetçiler sandalyeleri ve kanepeleri çekerek yastıkları ve masaları düzenlediler. Üzerlerine tüten otlarla dolu kâseler yerleştirilmişti, kokusu tatlı ve bunaltıcıydı.

Bir erkek hizmetçi, dumanı tüten metal tabaklardan birini oymalı ahşap bir masaya doğru taşırken, "Duyularınızın sağlam olmasını istiyorsanız fazla yaklaşmayın," diye uyardı. "Hafif bir afyon."

“Ebeveynleri uzaktayken gerçekten saçlarını salıyorlar.”

Vezirlerin bir kısmı ayrılıyordu, ama birçoğu minderli koltuklara geçmek için masadan ayrıldı, büyük salonun tamamı birkaç dakika içinde uzanmak için yeniden düzenlendi ve -

Perdelerden, bakımlı ve tüllü, zengin ipekler giymiş hizmetçiler çıktı. Hepsi birbirinden güzel kadın ve erkekler, kimileri vezirlerin ya da soyluların ayaklarının dibinde kıvrılarak kucaklara ve kolçaklara giden yolu buldular.

Camdan şatoda oldukça serbest partiler görmüştü, ama yine de bir sertlik vardı. Bu tür şeylerin kapalı kapılar ardında saklandığına dair bir formalite ve his. Dorian kesinlikle kendi odası için saklamıştı. Ya da başka birinin. Ya da Chaol'u Rifthold'a ya da soyluların Kraliçe Georgina'nın partilerinden çok daha serbest partiler düzenlediği Bellhaven'a sürükledi.

Sartaq, yetenekli dansçıları gözleri faltaşı gibi açmış, ancak diğer kraliyet çocukları izleyen Nesryn'in yanında masada kaldı... Duva, bir eli karnında, kocası her zamanki gibi sessiz, ona veda etti. Duva, dumanın rahmindeki bebek için iyi olmadığını iddia etti ve kimse ona bakmasa da Yrene onaylayarak başını salladı.

Argun, yanlarındaki o küçük metal kaselerdeki közlerden dalgalanan dumanı soluyarak ve uzanarak dansın çevresinde kendisine bir kanepe talep etti. Saraylılar ve vezirler, en yaşlı prense en yakın koltuklar için yarıştı.

Hasar ve sevgilisi, kendilerine küçük bir kanepe aldılar, prensesin elleri çok geçmeden sevgilisinin gür siyah saçlarına dolandı. Ağzı bir an sonra kadının boynunda bir nokta buldu. Renia'nın cevap veren gülümsemesi yavaş ve genişti - Hasar tenine karşı bir şeyler fısıldarken gözleri titreyerek kapandı.

Yrene ve Chaol, boşalan ziyafet masasından ortaya çıkan çöküşü izlerken Kashin dakikalarca beklemiş gibiydi.

Yrene'nin ayağa kalkmasını beklemek kuşkusuz.

Gözlerini sıkıca kahvesinden, küçük fincandan yükselen buhardan tutarken yanaklarına renk gelmişti .

"Bunu daha önce gördün mü?" Chaol ona sordu.

"Bir ya da iki saat verin, hepsi odalarına çekilsinler - tabii ki yalnız değiller."

Prens Kashin, yanındaki vezirle yaptığı konuşmayı midesinin yettiği kadar uzatmış gibiydi. Ağzını açtı, doğruca Yrene'e baktı ve Chaol, adam konuşamadan gözlerindeki daveti okudu.

Chaol'un belki de karar vermesi gereken bir kalp atışı vardı. Sartaq'ın Nesryn'i onunla oturmaya davet ettiğini görmek için - masada değil, kanepelerden birinde değil, odanın uzak ucunda, dumanın olmadığı ve pencerelerin açık olduğu bir çift sandalyede ve bir çift sandalyede. yine de izleyebilirlerdi. Prensle birlikte yürürken Chaol'a güven verircesine başını salladı.

Kashin, Yrene'yi bir kanepede kendisine katılmaya davet etmek için öne eğilirken, Chaol şifacıya döndü ve "Seninle oturmak istiyorum" dedi.

Gözleri hafif genişti. "Nereye."

Kashin ağzını kapattı ve Chaol göğsüne bir hedef çizildiğini hissetti.

Ama Yrene'nin bakışlarını tuttu ve "Daha sessiz olduğu yer" dedi.

Boş kalan sadece birkaç kanepe vardı - hepsi de en yoğun duman ve dansa yakındı. Ama odanın karşısındaki bir oyuğa yakın gölgede bir yarısı gizlenmişti, önündeki alçak masanın üzerinde için için yanan o otlardan küçük bir mangal. "Eğer bu gece birlikte görülmemiz gerekiyorsa," dedi sadece Yrene'in duyabileceği kadar alçak sesle, "o zaman burada bir süre kalmak birlikte ayrılmaktan daha iyi olur." Partinin atmosferindeki değişim göz önüne alındığında, bu ne büyük bir mesaj gönderecekti. "Ve senin tek başına yürümeni istemem."

Yrene sert bir şekilde gülümseyerek sessizce ayağa kalktı. "O zaman rahatlayalım, Lord Westfall." Işığın kenarındaki gölgeli kanepeyi işaret etti.

Kendisini döndürmesine izin verdi. Çenesini yukarıda tuttu, o oyuğa yönelirken elbisesinin etekleri arkasından gidiyordu. Elbisenin arkası çoğunlukla açıktı; pürüzsüz, lekesiz teni ve omurgasının ince oluğu ortaya çıkıyordu. İkizi fark etmesi için yeterince alçaldısanki bir tanrı başparmaklarını oraya bastırmış gibi belinin alt kısmında girintiler vardı.

Kadın kanepeye yerleşirken, elbisesinin etekleri ayak bileklerini geçecek şekilde yerde kıvrılırken, kollarını peluş minderlerin arkasına yayarken çıplakken, üzerinde çok fazla bakış hissetti.

Chaol, hizmetçilerin yaklaşabileceğinden daha hızlı bir şekilde kanepeye ulaşırken alçak göz kapaklı bakışlarını tuttu ve kendini sandalyeden minderlere

bıraktı. Birkaç hareketle ona doğru eğildi - ve sandalyesini uzaklaştıran hizmetçiye teşekkür ederek başını salladı. Bu açıdan bakıldığında, eşsiz eğlenceyi seyrederken bile, dansçıları, oturma alanlarını, hizmetçileri ve artık elleri ve ağızları deri ve kumaş üzerinde koşturmaya başlayan soyluları engelsiz bir şekilde görebiliyorlardı.

Ekranda midesinde bir şey -hoş olmayan bir şekilde- büküldü.

"Burada hizmetçileri zorlamazlar," dedi Yrene sessizce. “Bu toplantılarda ilk kez sorduğum ilk şey buydu. Hizmetçiler konumlarını yükseltmek için can atıyorlar ve burada olanlar bu gece buradan biriyle ayrılmalarının kendilerine ne gibi ayrıcalıklar getireceğini biliyorlar.”

"Ama eğer onlara ödeme yapılırsa," diye karşı çıktı, "eğer pozisyonları için endişelenirlerse, gerilerler mi, o zaman bu nasıl gerçek rıza olabilir?"

"Öyle değil. Böyle söyleyince değil. Ancak kağanlık, diğer hatların korunmasını sağlamıştır. Yaş sınırlamaları. Sesli onay. Bu kuralları çiğneyenlere, hatta kraliyet ailesine ait cezalar.” Bunu günler önce söylemişti.

Genç bir kadın ve erkek, Arghun'un iki yanında konumlanmış, biri boynunu kemirirken diğeri prensin kalçaları boyunca daireler çizmişti. Bu arada prens, solundaki bir sandalyede oturan vezirle konuşmaya devam etti, etkilenmedi.

Chaol, "Bir karısı olduğunu sanıyordum," dedi.

Yrene onun bakışlarını takip etti. "O yapıyor. Onun ülke malikanesinde kalıyor. Ve hizmetçiler iş sayılmaz. Gördükleri ihtiyaçlar… Olabilirhem de banyo yap." Gözleri dans ederken, "Eminim bunu ilk gününüzde keşfetmişsinizdir."

Yüzü ısındı. “Ben... ayrıntılara gösterilen özene şaşırdım. Ve katılım."

"Kadja muhtemelen seni memnun etmek için seçildi."

"Yoldan sapmaya meyilli değilim. İstekli bir hizmetçiyle bile.”

Yrene, Sartaq ile derin bir sohbete dalmış Nesryn'e baktı. "Öyleyse böyle sadık bir arkadaşı olduğu için şanslı."

Nesryn'in, vücudu rahatlamanın zirvesi olan prense gülümsemesini görünce bir kıskançlık çekmesini bekledi, kolu onun arkasındaki kanepenin arkasına sarılmış, bir ayak bileği dizini aşmıştı.

Belki de sadece Nesryn'e güvendi, ama görünüşte içinde hiçbir şey kıpırdamadı.

Chaol, Yrene'nin onu izlediğini buldu, gözleri gölgelerde ve dumanda topaz gibiydi.

"Geçen akşam arkadaşımla tanıştım," dedi kirpikleri uçuşarak. İçin için yanan afyonların yatıştırdığı bir kadından fazlası değil. Kendi kafası bile bulanıklaşmaya başlamıştı. Vücudu sıcak. Samimi. "Ve yine bu akşam yemekten önce."

Hasar.

"Ve?" Kendini Yrene'nin uzun saçlarının uçlarına kadar uzanan hafif kıvrımı incelerken buldu. Parmaklarını sanki aralarında bir his olduğunu hayal ediyormuş gibi hareket ederken buldu.

Yrene, elinde şekerlenmiş meyve tepsisi taşıyan bir hizmetçi geçene kadar bekledi. “Bana söyledi senin arkadaşın hala akıbeti olduğunu. Ve masanın ortasına bir ağ gerildi.”

Dumanı ve kelimeleri ayırarak gözlerini kırptı.

Ordular. Perrington'ın orduları kıta boyunca yayılmıştı. Bunu daha önce sokaklarda tartışmamış olmasına şaşmamalı; gözlerine böyle gölgeler getirmesine şaşmamalı. "Nereye?"

"Dağlar - her zamanki uğrak yeriniz."

Ülkenin zihinsel bir haritasını hatırladı. Ferian Gap'ten Rifthold'a. Kutsal tanrılar.

"Bundan emin misin?"

Bir selam.

Ara sıra gözlerin onlara doğru kaydığını hissetti.

Yrene de yaptı. Koluna koyduğu elinden başlamamaya çalıştı. Alçaltılmış kirpiklerinin altından ona bakarken gözleri uykulu, davetkardı. “Geçen gün bana soruldu ve bugün yine reddedemeyeceğim bir şekilde.”

Tehdit edildi. Çenesini sıktı.

"Bir yere ihtiyacım var. Bir yön," diye mırıldandı. " Diğer arkadaşının nereye gidebileceği için."

Aylin. “O… o nerede?”

"Bilmiyorlar."

Aelin kayıptı. Kağanlığın casusları tarafından bile bilinmiyor.

"Evinde değil mi?"

Chaol'un kalbinin çılgınca çarpmaya başlamasına neden olan bir kafa sallaması. Aelin ve Dorian - ikisi de bilinmiyor. Eksik. Perrington saldırırsa… “Nereye gideceğini bilmiyorum. Ne yapmayı planladığını." Elini onunkinin üzerine koydu. Cildinin yumuşaklığını engelledi. "Planı eve dönmekti. Bir ev sahibi toplayın.”

"O sahip değil. Ve buradaki gözlerin netliğinden şüphem yok. Ve orada."

Hasar'ın casusları. Ve diğerleri.

Aelin Terrasen'de değildi. Orynth'e hiç ulaşmamıştı.

"Yüzündeki o bakışı sil," diye mırıldandı Yrene ve eli koluna dokunsa da gözleri sertti.

Bunu yapmak için çabaladı, ama ona uykulu bir gülümseme vermeyi başardı. "Arkadaşın başka birinin eline geçtiğini mi düşünüyor?"

"O bilmiyor." Yrene parmaklarını kolunda gezdirdi, hafif ve telaşsızdı. O basit yüzük hâlâ elinin üzerindeydi. "Sana sormamı istiyor. Senden al."

"Ah." İnce, güzel eli kolunda gezindi. “Bu nedenle yeni oturma düzeni.” Ve neden Yrene bugün sık sık konuşmanın eşiğinde görünüp sonra susmayı tercih etmişti.

"Seni bana ısıtmazsam, hayatı çok zorlaştıracak."

Elini pazısında durdurdu, parmaklarının hafifçe titrediğini gördü. Belki etraflarında kıvrılan tatlı, boğucu dumandı, belki müzik ve çıplak tenleri ve mücevherleriyle dansçılardı, ama Chaol, "Bunu zaten yaptığını düşünüyorum, Yrene Kuleleri" dedi.

Yüzündeki rengin açılmasını izledi. Gözlerindeki altını nasıl parlattığını izledi.

Tehlikeli. Tehlikeli ve aptalca ve-

Başkalarının izlediğini biliyordu. Nesryn'in prensle oturduğunu biliyordu.

Gösteri için olduğunu anlardı. Nesryn'in Sartaq'la birlikte olması işin sadece bir parçasıydı. Başka bir gösterim.

Kendi kendine, Yrene'nin bakışlarını tutmaya devam ederken, elini üst koluna bastırmaya devam ettiğini söyledi. Yanaklarındaki renk lekesini izlemeye devam etti. Dilinin ucu dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladı.

Bunu da izledi.

İçine ağır, sakinleştirici bir sıcaklık oturdu.

"Bir yere ihtiyacım var. Herhangi bir yer."

Ne sorduğunu anlaması birkaç kalp atışı aldı. Prensesin ondan bilgi almadığı için ima ettiği tehdit.

"Neden yalan söylüyorsun? Sana gerçeği söylerdim." Ağzı çok uzaklardaydı.

"Kızlarla dersten sonra," diye mırıldandı, "sana bir borcum vardı."

Bu da Hasar'ın çıkarlarının ortaya çıkması... “Bizim davamıza boyun eğecek mi?”

Yrene odayı inceledi ve Chaol onun elinin onunkinden sürüklendiğini buldu. Çıplak omzunu yukarı kaydırarak boynuna yaslandı.

Teni güneşte ısıtılmış kadife kadar yumuşaktı. Başparmağı boğazının yan tarafını okşadı, o ince yara izine çok yakındı ve gözlerini ona dikti.

Orada uyarı vardı – uyarı ve yine de… Uyarının kendisine yönelik olmadığını biliyordu. Ama kendisi. Yrene nefes aldı, "O..." Başparmağının onun boynunun yanına ikinci bir vuruşuna karşı koyamadı. boğazıtekrar yutkunurken eline dokundu. "Yangın tehdidinden endişe ediyor."

Ve korku, herhangi bir ittifak şansına yardımcı olan veya yok eden bir motivasyon olabilir.

Kütüphane saldırısının arkasında potansiyel olarak senin olduğunu düşünüyor. Bir tür manipülasyon olarak."

Homurdandı, ama başparmağı, kadının çırpınan nabzının hemen üzerinde hareketsiz kaldı. "Bize hakkımız olandan daha fazla kredi veriyor." Ama bu, Yrene'nin gözünde canlanan alarmdı. "Neye inanıyorsun, Yrene Kuleleri?"

Elini kendi elinin üstüne koydu ama dokunuşunu boynundan çıkarmak için hiçbir harekette bulunmadı.

"Sanırım senin varlığın diğer güçleri harekete geçirmiş olabilir ama senin oyun oynayan bir adam olduğuna inanmıyorum."

Mevcut konumları aksini söylese bile.

"İstediğinin peşinden gidiyorsun," diye devam etti Yrene, "ve doğrudan onu takip ediyorsun. Açıkçası."

"Eskiden böyle bir adamdım," diye karşı çıktı Chaol. Ondan uzağa bakamazdı.

"Ve şimdi?" Sözleri nefes nefeseydi, nabzı avucunun altında atıyordu.

"Ve şimdi," dedi Chaol, başını onunkine yaklaştırarak, nefesi ağzına değecek kadar yaklaştı, "Acaba babam bana öğretmeye çalışırken onu dinlemeli miydim?"

Yrene'nin gözleri ağzına kaydı ve her içgüdü, her bir odak noktası bu harekete odaklandı. Her parçası ağrıyan bir şekilde dikkat çekiyordu.

Ve ceketini gelişigüzel bir şekilde kucağına koyarken hissettiği bu his buz banyosundan daha iyiydi.

Duman - afyonlar. Bir tür afrodizyaktı, sağduyuyu biraz yatıştırıyordu.

Yrene hâlâ onun ağzını bir meyve parçasıymış gibi izliyordu, düzensiz nefesi o gür, yüksek göğüsleri elbisesinin sınırları içinde kaldırıyordu.

Elini boynundan çekmeye zorladı. Kendini geriye yaslanmaya zorladı.

Nesryn izliyor olmalıydı. Ne yaptığını merak ediyor olmalıydı.

Ona bundan daha iyisini borçluydu. Yrene'e az önce yaptığı her şeyden, her ne çılgınlıktan daha fazlasını borçluydu...

"Skull's Bay," diye fırlattı. "Ateşin Skull's Bay'de bulunabileceğini söyle."

Belki de Aelin'in asla gitmeyeceği tek yer orasıydı - Korsan Lordu'nun topraklarına. Bir keresinde onun Rolfe ile yaşadığı "yanlış macera" hikayesini duymuştu. Sanki şehrini yok etmek ve değerli gemilerini mahvetmek başka bir eğlenceymiş gibi. Korsan Lordu'nun onu gördüğü yerde katletme sözü vermesi, Aelin'in yapacağı son şey olurdu.

Yrene onları buraya, bu kanepeye, diz-diz ve neredeyse burun buruna getiren durumu hatırlamış gibi gözlerini kırptı.

"Evet," dedi geri çekilirken, tekrar öfkeyle gözlerini kırpıştırdı. Masanın üzerindeki metal kafeslerin içinde için için yanan korlara kaşlarını çattı. "Bu olur."

Aralarında dolaşmaya çalışan bir duman pençesini salladı. "Gitmeliyim."

Gözlerinde vahşi, keskin kenarlı bir panik parladı. Sanki o da fark etmiş, hissetmiş gibi -

Ayağa kalktı, elbisesinin eteklerini düzeltti. Bu koltuğa çömelmiş olan boğucu, kararlı kadın gitmişti. Burada - yirmi iki yaşlarında, yabancı bir şehirde tek başına, kraliyet çocuklarının kaprislerine yem olan kız buradaydı. "Umarım..." dedi Nesryn'e bakarak. Utanç. Öyleydi—utanç ve suçluluk şimdi omuzlarını tartıyordu. "Umarım bu tür oyunları oynamayı asla öğrenmezsin."

Nesryn, Sartaq'la derin bir sohbete daldı, hiçbir sıkıntı belirtisi göstermedi, burada ne olup bittiğine dair bilgi sahibi değildi.

O bir piçti. Lanet olası bir piç.

Yrene'ye söyleyebildiği tek şey, "Yarın görüşürüz," oldu. Ama o uzaklaşırken ağzından kaçırdı, "Sana bir eskort ayarlayayım."

Kashin onları odanın karşısından izlediği için bir hizmetçiydi. kız kucağında, elini saçlarının arasından geçiriyor. Ve bu… ah, Kashin'in Chaol'un dikkatini fark ettiğinde yüzündeki soğuk şiddetti.

Diğerleri onunla Yrene arasında geçenlerin bir oyun olduğunu düşünebilirdi ama Kashin... Adam diğerlerinin düşündüğü kadar aptalca sadık değildi. Hayır, etrafındakilerin çok iyi farkındaydı. Erkekleri okuyabiliyordu. Onları değerlendirin.

Ve prensin bunun gerçek olduğunu anlamasını sağlayan şey, heyecan değildi. Ama Chaol'ün çok geç fark ettiği suçluluk duygusu Yrene'le birlikte ortaya çıktı.

"Hasar'a soracağım," dedi Yrene ve prensesle sevgilisinin kanepede oturdukları yere doğru yöneldi, ağızları ayrıntılara acelesiz bir dikkatle birbirinin üzerinde geziniyordu.

Yrene kadınlara yaklaşırken kanepede kaldı. Hasar ona kasvetli bir şekilde gözlerini kırptı.

Ama prensesin yüzünü buğulayan şehvet, Yrene'in kısa başıyla onay vermesiyle ortadan kalktı. Görev tamamlandı. Yrene eğilip vedalaşırken yanaklarını öperken Hasar'ın kulağına fısıldadı. Chaol, dudaklarının hareketini odanın karşısından bile okudu. Kafatası Körfezi .

Hasar yavaşça gülümsedi, sonra bekleyen bir muhafıza parmaklarını şıklattı. Adam hemen onlara doğru yürüdü. Adama emir vermesini izledi, kuşkusuz Yrene Torre'ye güvenli bir şekilde geri dönemezse onu ölümle ve daha kötüsüyle tehdit etmesini izledi.

Yrene, ona ve Renia'ya iyi geceler demeden ve korumayı takip etmeden önce prensese bıkkın bir şekilde gülümsedi. Kemere dönüp baktı.

Yaklaşık otuz metrelik cilalı mermer ve yükselen sütunların arasında bile aralarındaki boşluk gerginleşti.

Sanki iki gün önce kendi içinde gördüğü o beyaz ışık, yaşayan bir ipmiş gibi. Sanki o öğleden sonra bir şekilde kendini onun içine yerleştirmiş gibi.

Yrene, etrafında dönen eteklerle ayrılmadan önce başını salladı.

Chaol tekrar Nesryn'e baktığında, onun dikkatini üzerinde buldu.

Anladığını varsaydığı şeyi hafifçe başıyla onaylarken yüzünü boş buldu -çok dikkatli bir şekilde boştu. Bu geceki maç bitmişti. Son skoru duymayı bekliyordu.

Bir saat sonra Nesryn'le süitlerine girerken duman hâlâ Chaol'un burun deliklerine, saçına ve ceketine yapışmıştı. O ve Sartaq'ın sessiz küçük alanlarında onlara katılmıştı, konukların kendi odalarına ya da bir başkasının odalarına soyunmalarını izliyordu. Evet, Dorian kesinlikle bu sarayı çok severdi.

Sartaq onlara odalarına kadar eşlik etti ve onlara sert bir iyi geceler diledi. Daha önceki sözlerinden ve gülümsemelerinden daha ölçülü. Chaol onu suçlamıyordu. Muhtemelen her yerde gözler vardı.

Prens'inki, Sartaq'a veda ederken çoğunlukla Nesryn'de oyalandı ve o ve Chaol süitlerine girdiler.

Süitin çoğu karanlıktı, Kadja'nın giriş masasında yanık bıraktığı renkli bir cam fener dışında. Yatak odası kapıları mağara ağızları gibi görünüyordu.

Loş fuayedeki duraklama bir kalp atışı için çok uzun sürdü.

Nesryn sessizce odasına doğru yürüdü.

Chaol daha ayağa kalkamadan onun elini tuttu.

Yavaşça omzunun üzerinden geriye baktı, koyu renk saçları gece yarısı ipekleri gibi uçuşuyordu.

Loşlukta bile Nesryn'in gözlerinden geçenleri okuduğunu biliyordu.

Derisi kemiklerinin etrafında gerildi, kalbi gümbür gümbür atıyordu ama bekledi.

Sonunda, "Sanırım şu anda bu saraydan başka bir yere ihtiyacım var," dedi.

Elindeki tutuşunu sürdürdü. "Bunu salonda tartışmamalıyız."

Nesryn'in boğazı düğümlendi ama bir kez başını salladı. Sandalyesini itmeye çalıştı ama o yapamadan o hareket etti ve kendini yatak odasına yönlendirdi. Takip etmesine izin vermek.

Kapıyı arkalarından kapatmasına izin verdi.

Bahçe pencerelerinden içeri sızan ay ışığı yatağın üzerine süzülüyordu.

Kadja, partiden sonra bu odanın uyumak dışında bir amaç için kullanılacağını ya da bir daha geri dönmeyeceğini düşünerek mumları yakmamıştı. Ama karanlıkta, bahçe ağaçlarındaki ağustosböceklerinin uğultusunda…

"Sana burada ihtiyacım var," dedi Chaol.

"NS?" Sert, dürüst bir soru.

Nesryn'e sorusunu düşünme saygısını verdi. “Ben… Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu. Her şey."

Başını salladı, kısa saçları kıpırdadı. “Yollar değişir. Bunu herkes kadar sen de biliyorsun."

O yaptı. Gerçekten lanet etti. Ama yine de… “Nereye gitmek istiyorsun?”

"Sartaq, Valg'ın bu kıtaya daha önce gelip gelmediği konusunda halkı arasında cevaplar aramak istediğini belirtti. Ben… İzin verirse, onunla gitmeye can atıyorum. Gerçekten de bulunacak cevaplar olup olmadığını görmek ve belki de babasının emirlerine karşı gelmesi için onu ikna edebilir miyim diye. Ya da en azından bizim adımıza konuşun.”

"Onunla nereye gitmek için? Güneydeki ruk binicileri mi?"

"Belki. Partide birkaç gün içinde ayrılacağını söyledi. Ama sen ve ben yeterince zayıf bir şansımız var. Belki prensle aramızı düzeltebilir, rukhinler arasında değerli bilgiler bulabilirim. Erawan'ın ajanlarından biri Antica'daysa… Kağanın muhafızlarının bu sarayı ve Torre'yi koruyacağına güveniyorum ama sen ve ben, Erawan bize karşı daha fazlasını göndermeden önce toplayabileceğimiz güçleri toplamalıyız.” Durakladı. “Ve sen… iyi ilerleme kaydediyorsun. Ben buna karışmam.”

Teklifinin altında söylenmemiş sözler koştu.

Chaol yüzünü ovuşturdu. Onun gitmesi için, basitçe kabul etmesi, önlerindeki bu yol ayrımı... Bir nefes verdi. "Bir şeye karar vermeden önce sabaha kadar bekleyelim. Gece geç saatlerde yapılan seçimlerden hayır gelmez.”

Nesryn sustu ve önce kendini şiltenin üzerine kaldırdı. ceketini ve çizmelerini çıkardı. "Benimle oturur musun? Bana ailenden bahset, bugün onlarla olan kutlamadan bahset.” Sadece en ufak ayrıntıları öğrenmişti ve belki de şimdi onu besleyen suçluluk duygusuydu, ama...

Gözleri karanlıkta buluştu, kapalı kapılardan bir bülbülün ilahisi süzülüyordu. Yüzünde anlayışın parladığını gördüğüne yemin edebilirdi, sonra yerleşti, havuza bir kaya düştü.

Nesryn sessizce ayaklarıyla yatağa yaklaştı, ceketinin düğmelerini çözdü ve çizmelerini çıkarmadan önce bir sandalyeye astı. Yatağa tırmandı, bir yastık ona yaslanırken içini çekti.

Ben testere , ona bakışları o titreyen salt yemin edebilirdim. biliyorum .

Ancak Nesryn, limandaki törenden, dört küçük kuzeninin denize çiçek çelenkleri fırlatmasından ve sonra ellerinden küçük bademli kekleri çalmak için onları kuşatan martılardan çığlıklar atarak nasıl kaçtıklarından bahsetti. Ona amcası Brahim'i ve teyzesi Zahida'yı ve çok sayıda avlusu, sürünen çiçekleri ve kafes perdeleriyle güzel evlerini anlattı.

Her bakışta, söylenmemiş sözler hala yankılanıyordu. biliyorum . biliyorum .

Chaol, Nesryn'in konuşmasına izin verdi, sesi onu uyutana kadar dinledi, çünkü o da biliyordu.

22

Yrene ertesi gün gelmemeyi tartıştı.

Dün gece kanepede olanlar…

Odasına aşırı ısınmış ve çılgına dönmüş halde dönmüştü. Hasar'ın elbisesini ve mücevherlerini soyarak, titreyen elleriyle sandalyesine düzgünce katlamıştı. Sonra, katil iblis onu çılgınca miktarda dumanı içine çekerken fark etmiş ve onu aklını başından almayı düşünmüş olabilir diye, sandığını kapının önüne itmişti.

Çünkü o olmuştu. Tamamen aklını kaçırmış. Tek bildiği, onun sıcaklığı, kokusu ve rahatlatıcı boyutuydu - nasırlarının tenine sürtünmesi ve onları başka bir yerde nasıl hissetmek istediğiydi. Nasıl da sürekli onun ağzına bakmıştı ve parmaklarıyla izini sürmemek için yapabileceği tek şey buydu. Dudakları.

O partilerden nefret ediyordu. İnsanı her türlü sağduyudan vazgeçiren duman. Engellemeler. Tam olarak neden soylular ve zenginler onu ortaya çıkarmayı seviyorlardı, ama…

Yrene kule odasında volta atmış, Hasar'ın bizzat uyguladığı kozmetikleri bulana kadar ellerini yüzünde gezdirmişti.

Yüzünü üç kez yıkamıştı. En hafif geceliğini giydi ve sonra yatakta döndü ve kumaş terli, yanan tenine yapışıp sürtündü.

O dumanın tutuşu gevşeyene kadar saatleri, dakikaları geri saymak. Temizlendi.

Kolay bırakmadı. Ve sadece gecenin en sessiz, en karanlık saatlerinde Yrene meseleleri kendi eline aldı.

Bu gece normalden daha güçlü bir doz verilmişti. Pençelerini derisinin üzerinde gezdirerek her yerinde süründü. Ve çağırdığı yüz, tenini okşadığını hayal ettiği eller...

Serbest bırakmak içini boş bıraktı - tatminsiz.

Şafak söktü ve Yrene lavabonun üzerindeki ayna şeridindeki bitkin yansımasına kaşlarını çattı.

Afyonun tutuşu, çalmayı başardığı birkaç saatlik uykuyla ortadan kaybolmuştu, ama... Midesinde bir şey büküldü.

Yıkandı, giyindi ve Hasar'ın mücevherlerini ve mücevherlerini yedek bir çantaya koydu. Bunu bitirmek en iyisiydi. Sonra prensesin kıyafetlerini ve mücevherlerini geri verirdi. Hasar, Yrene'nin ona verdiği bilgilerle, Chaol'un prensese teslim etmesi için ona verdiği yalanla bir Baast Kedisi kadar kendini beğenmiş olmuştu.

Ona söylememeyi tartışmıştı, hatta dumandan önce, o çılgınlıktan önce... Kashin'i reddetmemek için onunla oturmayı teklif ettiğinde, şehri telaşsız bir şekilde dolaşarak geçirdiği bir günün ardından karar vermişti. Ona güvenmek. Ve sonra tamamen aklını kaybetti.

Yrene saraya girip Lord Westfall'ın odalarına giderken muhafızların, hizmetkarların, vezirlerin ve soyluların yüzüne zar zor bakabildi. Bazılarının onu kanepede onunla birlikte gözetlediğine şüphe yoktu. Bazıları duymamıştı - gerçi duymuş olabilirler.

Sarayda asla böyle bir davranış göstermemişti. o söylemeliHafız. Diğer dudaklardan Torre'ye ulaşmadan önce, Yükseklerdeki Şifacı onun yüzsüzlüğünü duysun.

Hafiza onu azarlayacak değildi ama... Yrene itiraf etmesi gerektiği hissinden kurtulamıyordu. Doğru yapmak için.

Bugünkü seansı kısa tutacaktı. Ya da ellerinden geldiğince kısa, o karanlık, azgın cehennem yarasında tüm zaman ve mekan hissini kaybettiğinde.

Profesyonel.

Yrene süite girdi ve Chaol'un yatak odasına gitmeden önce Kadja'ya "Zencefil, zerdeçal ve limon" dedi. Kadja itiraz etmeye meyilli görünüyordu ama Yrene onu görmezden geldi ve yatak odasının kapısını iterek açtı.

Yrene o kadar hızlı durdu ki neredeyse tökezledi.

İlk fark ettiği buruşuk çarşaflar ve yastıklar oldu. Sonra çıplak göğsü, kalçaları bir beyaz ipek parçasıyla zar zor örtülüydü.

Sonra onunkinin yanındaki yastığa yüzüstü koyulan bir kafa. Hala uyuyor. Yorgun.

Chaol'un gözleri anında açıldı ve Yrene'nin tek başarabildiği sessiz bir "Oh." oldu.

Şok ve - bakışlarında başka bir şey parladı, ağzı açıldı.

Nesryn onun yanında kıpırdandı, kaşları çatık, gömleği kırışmıştı.

Chaol çarşafın avuçlarını yakaladı, göğsünün ve karnının kasları dirseklerinin üzerinde doğrulurken kıpırdandı.

Yrene sadece dışarı çıktı.

Oturma odasındaki altın kanepede bekledi, bahçeyi seyrederken dizi sekti, cam kapıların dışındaki sütunlar boyunca tırmanan çiçekler yeni açılmaya başladı.

Fısıldayan fıskiyeyle bile, Nesryn'in uyanırken mırıldanma seslerini tam olarak engelleyemedi - sonra onun yatak odasından kendi odasına giden yumuşak ayaklar, ardından da kapısının kapanması.

Bir an sonra tekerlekler inledi ve işte oradaydı. Gömleği ve pantolonunda. Saçlar hala dağınık. Ellerini içinden geçirecekmiş gibi. Ya da Nesryn vardı. Defalarca.

Yrene kollarını etrafına sardı, oda nedense çok büyüktü. Aralarındaki boşluk çok açık. Kahvaltı yapmalıydı. Bu hafiflikten korunmak için bir şeyler yapmalıydı. Midesindeki bu çukur çukur.

"Bu kadar erken geleceğini tahmin etmemiştim," dedi yumuşak bir sesle. Ses tonunun suçluluk duygusuna bağlı olduğuna yemin edebilirdi.

"Şafak vakti gelebileceğimi söylemiştin," diye yanıtladı aynı sakinlikle ama sesindeki suçlamadan nefret etti ve hemen ekledi, "Bir haber göndermeliydim."

"Numara. BEN-"

"Daha sonra gelebilirim," dedi ayağa fırlayarak. "İkiniz de kahvaltı yapın."

Bir arada. Tek başına.

"Hayır," dedi keskin bir şekilde, her zamanki kanepelerinin yanına yaklaşmasını durdurarak. "Şimdi iyi."

Ona bakamazdı. Gözlerine ulaşamadı. Veya nedenini açıklayın.

"Yren."

Kendi adına verilen emri görmezden geldi ve masanın arkasına oturdu, aralarındaki oymalı ahşap duvara minnettardı. Çantasını kenarda bıraktığı yerden açıp eşyalarını dikkatli bir hassasiyetle açmaya başladığında avucunun altındaki sağlamlık. İhtiyacı olmayan yağ şişeleri. Günlükler.

Kitaplar—kütüphaneden aldıkları , Başlangıç Şarkısı onlarla birlikte. O eski, değerli parşömenlerle birlikte. Buranın ötesinde onlar için daha güvenli bir yer düşünememişti. Onun ötesinde.

Yrene çok sessizce, "Bir tonik yapabilirim. Onun için. Böyle bir şeye ihtiyaç varsa. İstenmiyor, yani."

Bir çocuk , kendini söyleyemedi. Tıpkı dün ona genişçe gülümsediğini gördüğü şişman bebek gibi. Sanki bir lütufmuş gibi, bir gün isteyebileceği bir sevinç...

"Ve senin için günlük bir tane yapabilirim," diye ekledi, ağzından çıkan her kelime tökezleyip takılırken.

"Zaten bir tane alıyor," dedi. "On dört yaşından beri."

Muhtemelen ilk kanamaya başladığından beri. Rifthold gibi bir şehirdeki bir kadın için akıllıcaydı. Özellikle de eğlenmeyi planlıyorsa.

Yrene hâlâ kitaplarını üst üste koyarken, "İyi" diyebildiği tek şey oldu. "Akıllı."

Dizleri diğer ucun altına kayana kadar masaya yaklaştı. "Yren."

Kitap üstüne kitabı birbirinin üstüne dövdü.

"Lütfen."

Bu kelime bakışlarını kaldırmasına neden oldu. Bakışlarıyla buluştu - gözlerinin güneşte ısınan toprağı.

Ve onun bakışlarında demlendiğini gördüğü o iki kelimenin oluşumu - üzgünüm - onu tekrar masadan fırlattı . Oda boyunca yürümek. Fırlayarak bahçe kapılarını açın.

Üzülecek bir şey yoktu. Hiçbir şey değil.

Onlar sevgiliydi ve o…

Yrene, Nesryn'in yatak odası kapısı açılıp kapanana kadar bahçe kapılarında oyalandı. Nesryn'in kafasını oturma odasına soktuğunu, Chaol'a bir veda mırıldandığını ve ayrıldığını duyana kadar.

Yrene omzunun üzerinden Yüzbaşı Falik'e bakıp kibar bir gülümseme sunmaya çalıştı, ama bu kısa karşılaşmayı duymamış gibi yaptı. Sabah güneşinde açan soluk mor çiçekleri incelemekle çok meşgulmüş gibi davrandı.

Boşluğa karşı geri itti. Uzun zamandır kendini bu kadar küçük, bu kadar... önemsiz hissetmemişti.

Sen Hafiza'nın görünen varisisin, Yükseklerdeki Şifacı . Sen bu adam için bir hiçsin ve o senin için bir hiç. Kursta kal. Eviniz olan Fenharrow'u hatırlayın. Orada olanları, yardımınıza ihtiyacı olanları hatırlayın.

Yapmaya söz verdiğin her şeyi hatırla. Olmak.

Eli cebine kaydı ve oradaki notun etrafında kıvrıldı.

Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Chaol arkasından.

Yrene kalp atışı için gözlerini kapadı.

Savaş - sefil, işe yaramaz, boşa harcanan hayatın için savaş.

Döndü, yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirdi. "Doğal bir şey. Sağlıklı bir şey. Kendini göreve hazır hissettiğine sevindim."

Gözlerindeki dalgalanan öfkeden, çenesinin sıkılığından, belki de Chaol öyle değildi.

Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var.

Onunla bitirin, onu iyileştirin ve Hafiza'yı terk edebilir, Torre'yi başı dik bir şekilde terk edebilir. Eve, savaşa ve kan dökülmesine dönebilir ve sözünü tutabilirdi. Innish'te o gece o yabancının özgürlük armağanını iyi yap.

"Başlayalım mı?"

Bugün burada olacaktı. Çünkü muhtemelen hâlâ onlardan kokan o buruşuk yatakta oturma ihtimali—

Boğazında, sesinde, ne kadar nefes alırsa alsın sallayamadığı bir sıkışma vardı.

Chaol onu inceledi. Onun tonunu tartmak. Onun sözleri. Onun ifadesi.

Gördü - duydu. O sıkılık, o kırılganlık.

Hiçbir şey beklemiyordum , demek istedi. Ben-ben bir hiçim .

Lütfen sormayın. Lütfen zorlama. Lütfen.

Chaol da bunu okumuş gibiydi. Sessizce, "Onu yatağa götürmedim," dedi.

Kanıtların aleyhine yığılmış gibi göründüğünden bahsetmekten kaçındı.

Chaol devam etti, "Gece uzun uzun konuştuk ve uykuya daldık. Hiçbir şey olmadı."

Yrene, göğsünün bu kelimelerle hem oyulmasını hem de dolmasını görmezden geldi. Bilgi yerleştikçe konuşmak için kendine güvenmedi.

Chaol onun nefes almaya ihtiyacı olduğunu hissetmiş gibi kanepeye doğru dönmeye başladı ama dikkatini masanın üzerine yığdığı kitaplara verdi. Parşömenlerde.

Yüzündeki renk çekildi.

"Bu ne" diye hırladı.

Yrene masaya doğru yürüdü, parşömeni aldı ve garip sembolleri göstermek için dikkatlice açtı. “Baş Kütüphaneci Nousha, o gece ondan bilgi istediğimde... seni inciten şeyler hakkında onu benim için buldu. Tüm bu kargaşada onu unuttum. Eyllwe kitaplarının yanına rafa konmuştu, o yüzden her ihtimale karşı onu attı. Bence eski. En az sekiz yüz yıl.” Gevezelik ediyordu ama duramıyordu, onun ihlal etmeye çok yakın olduğu konu dışında herhangi bir konu için minnettardı. "Bence rünler ama böylesini görmedim. Nousha da yoktu.”

"Onlar rün değil," dedi Chaol boğuk bir sesle. "Onlar Wyrdmarks."

Ve ona anlattıklarından, Yrene çok daha fazlasının olduğunu biliyordu. Çok daha fazlasını açıklamamıştı. Başlangıcın Şarkısı'nın karanlık kapağını bir eliyle okşadı . “Bu kitap… Bir kapıdan bahsediyordu. Ve anahtarlar. Ve onları kullanacak üç kral.”

Nefes aldığından emin değildi. Sonra Chaol alçak sesle, "Bunu okudun. O kitapta.”

Yrene sayfaları açtı ve bu uhrevi kapının önündeki üç figürün resmine baktı. Yaklaşırken, kitabı onun görmesi için açık tuttu. "Pek bir şey okuyamadım - eski bir Eyllwe biçiminde - ama..." Diğer resme döndü, genç adamın sunakta o karanlık güç tarafından istila edilmesi. “Bu… gerçekten yaptıkları bu mu?”

Genç adamın soğuk, kara gözlerinin yer aldığı panele bakarken ellerini koltuğunun kenarlarında gevşetti. "Evet."

Bu kelime beklediğinden daha fazla acı ve korku içeriyordu.

Kadın ağzını açtı ama adam ona uyarı niteliğinde bir bakış fırlattı, kendine hakim oldu. "Gizle, Yrene. Hide tüm o. Şimdi."

Kalbi göğsünde, uzuvlarında gümbürdüyordu ama kitapları kaptı. Parşömenler. Kapıları, pencereleri, onları minderlerin altına ve daha büyük vazolardan bazılarının içine yerleştirmeye hazırlanırken izledi. Ama parşömen… çok değerliydi. Bu kadar duygusuz davranmak için çok eski. Düzleştirmek bile kağıdın, mürekkebin bütünlüğüne zarar verebilir.

Elinde parşömenle çaresizce etrafına baktığını fark etti. "Botlarım, istersen Yrene," dedi kayıtsızca. “Bugün giymeyi tercih edeceğim ikinci bir çiftim var.”

Doğru. Doğru.

Yrene aceleyle oturma odasından yatak odasına koştu, çarpık yatak çarşaflarına, aptalca varsaydığı ve bu konuda çok büyük bir aptal gibi göründüğü şeye yüzünü buruşturdu -

Küçük giyinme odasına girdi, çizmelerini gördü ve parşömeni birinin boynundan aşağı kaydırdı. Sonra çifti aldı ve bir çekmeceye koydu ve bir yığın keten havluyla kapladı.

Bir süre sonra oturma odasına tekrar girdi. "Onları bulamadım. Belki de Kadja onları temizlik için göndermiştir."

"Çok kötü," dedi kayıtsızca, kendi çizmeleri çıkarılmıştı. Gömleğiyle birlikte.

Altın kanepeye uzanırken ama uzanmadığında kalbi hala küt küt atıyordu.

"Okumayı biliyor musun?" diye sordu, önünde diz çökerek ve çıplak ayağını ellerinin arasına alarak. Wyrdmark'lar mı?

"Numara." Ayak bileğini dikkatli bir şekilde döndürmeye başladığında ayak parmakları hareket etti. "Ama önemli olduğunda benim için yapan birini tanıyorum." Dinleyen herkes için dikkatli, örtülü sözler.

Yrene bacaklarını çalıştırıyor, esnetiyor ve büküyor, ayak parmaklarını elinden geldiğince hareket ettirirken bu hareketleri defalarca tekrarlıyordu. "Bir ara sana kütüphaneyi göstermeliyim," diye teklif etti. "Okuyucunuzun size anlatması için hayal gücünüze çarpan bir şey bulabilirsiniz."

"Benzer derecede ilginç metinleriniz var mı?"

Sol bacağını indirdi ve diğerine başladı. "Sorabilirim - Nousha her şeyi biliyor."

"İşimiz bittiğinde. Dinlendikten sonra. İlgimi çekecek bir kitabım olmayalı uzun zaman oldu."

"Size eşlik etmek benim için bir onurdur lordum." Resmi unvanı görünce yüzünü buruşturdu ama Yrene aynı hareketleri yaparak sağ bacağını çalıştırdı.Kanepede uzanmasını söylemeden önce. Kalçalarını döndürürken sessizce çalıştılar, bacağını elinden geldiğince büküp esnetirken, kendi başına hareket ettirmeye çalışmasını istediler.

Bir süre sonra sesi zar zor duyularak, "Yalnızca Erawan'dan bahsediyorsun," dedi. İsmi duyunca gözleri uyarı verircesine parladı. "Peki ya Orcus ve Mantyx?"

"Kim?"

Yrene bacakları, kalçaları ve beli üzerinde bir dizi egzersize daha başladı. "Diğer iki kral. O kitapta isimleri geçiyor."

Chaol ayak parmaklarını kıpırdatmayı bıraktı; onları hatırlatmak için salladı. Devam ederken hava ondan fışkırdı. "Birinci savaşta yenildiler. Ülkelerine geri gönderildiler ya da öldürüldüler, hatırlamıyorum."

Yrene, bacağını kanepeye indirirken, karnının üzerine dönmesi için onu dürterken düşündü. "Eminim sen ve arkadaşların bu dünyayı kurtarma işinde ustasınızdır," diye düşündü, ondan bir homurtu alarak, "ama kesin olarak bilmenizi isterim. Hangisi o."

Altın koltuk minderinin vücudunun örtmediği ince dudağına bir tünek aldı.

Chaol başını ona doğru çevirdi, sırtındaki kaslar gerildi. "Neden?"

"Çünkü eğer sadece kendi krallıklarına sürgün edildiyseler, hala dünyamıza geri gönderilmeyi beklemediklerini kim söyleyebilir?"

23

Yrene'in sorusu aralarında asılı kalırken Chaol'un gözleri boşaldı, yüzünün rengi tekrar çekildi. "Siktir," diye mırıldandı. " Siktir. "

"Diğer iki krala ne olduğunu hatırlamıyor musun?"

"Hayır—hayır, yok edildiklerini varsaydım, ama… neden burada , her yerde onlardan söz ediliyor?"

O, başını salladı. "Görebilirdik - daha fazla araştırdık."

Çenesinde bir kas tüylendi ve uzun bir nefes verdi. "O zaman yaparız."

Sessiz bir istekle elini ona doğru uzattı. Birazcık, anladı.

Yrene çenesini ve yanağını tekrar inceledi, taşan öfke ve korku. İyileşme seansına başlamak için iyi bir durum değil. Bu yüzden, "Sana bu yara izini kim verdi?" diye denedi.

Yanlış soru.

Sırtı kasıldı, parmakları çenesinin altındaki atma yastığına battı. "Bana vermeyi hak eden biri."

Cevap değil. "Ne oldu?"

Biraz önce elini tekrar uzattı.

"Bunu sana vermeyeceğim," dedi, uğursuz gözlerini ona çevirirken yüzü hareketsiz bir maskeydi. "Ve bu seansa seninle öfkeyle başlamayacağım."

"Öfkelendiğimde Yrene, anlayacaksın."

Gözlerini devirdi. "Bana neyin yanlış olduğunu söyle."

"Sorun şu ki, ayak parmaklarımı zar zor hareket ettirebiliyorum ve yüzleşecek bir Valg kralım olmasa da üç tane olabilir . Başarısız olursak, başaramazsak..." Gerisini seslendiremeden kendini yakaladı. Yrene'nin şüphesi olmayan plan o kadar gizliydi ki, düşünmeye zar zor cesaret etti.

"Karşılaştıkları her şeyi - herkesi - yok ediyorlar," diye bitirdi Chaol, kanepenin koluna bakarak.

"Sana o yarayı onlar mı verdi?" Dokunmamak için parmaklarını yumruk yaptı.

"Numara."

Ama öne doğru eğildi, bunun yerine parmağını şakağındaki saçların zar zor gizlediği küçük bir yara izine sürttü. "Ve bu? Bunu sana kim verdi?”

Yüzü sert ve mesafeliydi. Ama öfke, sabırsız, çılgın enerji... sakinleşti. Soğuk ve mesafeliydi ama bu onu merkeze aldı. O eski öfke her neyse, onu tekrar sakinleştirdi.

"O yarayı bana babam verdi," dedi Chaol sessizce. "Ben çocukken."

İçini bir korku kapladı ama bu bir cevaptı. Bu bir kabuldü.

Daha fazla basmadı. Daha fazlasını talep etmedi. Hayır, Yrene sadece, "Yaraya girdiğimde..." dedi, sırtını incelerken boğazı sallandı. "Seni tekrar bulmaya çalışacağım. Eğer beni bekliyorsa, sana ulaşmanın başka bir yolunu bulmam gerekebilir." Düşündü. "Ve pusudan başka bir saldırı planı bulmamız gerekebilir. Ama göreceğiz, sanırım." Ve ağzının köşesi güven verici, şifacı bir gülümseme olması gerektiğini bildiği bir şeyle yukarı kıvrılsa da, nefesinin hızlandığını fark ettiğini biliyordu.

Tek söylediği "Dikkatli ol" oldu.

Yrene sonunda ona biraz teklif etti ve dudaklarına götürdü.

Dişlerinin arasında kaydırırken ağzı parmaklarını fırçaladı.

Birkaç kalp atışı boyunca yüzünü taradı.

"Hazır mısın?" o sinsi karanlıkla yeniden yüzleşme ihtimali belirince nefes aldı.

Sessizce cevap vermek için elini kaldırdı ve parmaklarını sıktı.

Ama Yrene parmaklarını onunkilerden çekip minderlere geri dönmek için kendi parmaklarını bıraktı.

Elini sırtındaki işaretin üzerine koyarken, kadının canlandırıcı bir nefes alması gibi hâlâ onu inceliyordu.

resim

Babasına Anielle'den ayrılacağını söylediği gün kar yağmıştı. Varis unvanından feragat ettiğini ve Rifthold'daki kale muhafızlarına katıldığını.

Babası onu dışarı atmıştı.

Onu kalenin ön merdivenlerinden aşağı attı.

Şakağını gri taşta çatlatmıştı, dişleri dudağını geçiriyordu. İnişte buzun üzerinde kayarken annesinin yalvaran çığlıkları kayada yankılanıyordu. Başındaki ağrıyı hissetmiyordu. Sadece çıplak avuçlarına değen buzun jilet gibi keskin dilimi, pantolonunu kesiyor ve dizlerini yırtıyor.

Sadece babasına yalvarması ve Gümüş Göl'e bakan dağın zirvesinin etrafındaki yaz aylarında bile durmayan rüzgarın çığlığı vardı.

O rüzgar şimdi onu yırtıp saçlarını çekiştiriyordu - o zamandan beri tuttuğundan daha uzun süre. Yukarıdaki gri gökyüzünden yüzüne başıboş kar taneleri fırlattı. Onları, genişleyen gölün kıyılarına akan ve kıyılarında kıvrılan aşağıdaki acımasız şehre fırlattı. Batıya, güçlü şelalelere. Ya da onların hayaleti. Baraj onları çoktan susturmuştu, Beyaz Dişler'den akan ve kapılarının eşiğinde sona eren nehir.

Anielle'de hava her zaman soğuktu. Yazın bile.

Kıvrımlı dağ yamacına inşa edilmiş bu kalede her zaman soğuk.

"Acıklı," demişti babası, taş suratlı muhafızların hiçbiri onun ayağa kalkmasına yardım etmeye cesaret edemedi.

Başı dönüyor ve dönüyor, zonkluyordu. Sıcak kan sızdı ve yüzünü dondurdu.

"O zaman Rifthold'a giden kendi yolunu bul."

Lütfen, diye fısıldadı annesi. " Lütfen. ”

Chaol'un onu son gördüğü, babasının koluyla onu dirseğinin üzerinden kavrayıp boyalı ahşap ve taştan kaleye sürüklemesiydi. Yüzü solgun ve ıstıraplı, gözleri - gözleri- aşağıdaki göl kadar parlak gümüşle kaplıydı.

Ebeveynleri, kalenin kendisine açılan açık kapı aralığında gizlenen küçük bir gölgenin yanından geçtiler.

Terrin.

Küçük kardeşi ona doğru bir adım atmaya cesaret etti. O tehlikeli buzlu merdivenleri riske atıp ona yardım etmek.

Koridorun karanlığı içinde babasından gelen keskin, havlayan bir kelime Terrin'i durdurdu.

Chaol ağzındaki kanı sildi ve sessizce kardeşine başını salladı.

Ve Chaol ayağa kalkarken Terrin'in yüzündeki dehşet—seyreltilmemiş terör—idi. Başlığın kendisine geçtiğini bilip bilmediğini…

Dayanamadı. Terrin'in yuvarlak, genç yüzündeki o korku.

Böylece Chaol döndü, çenesini zaten şişmiş ve sert olan dizindeki ağrıya karşı kenetledi. Kan ve buz birleşti, avuçlarından sızdı.

Sahanlıktan topallayarak geçmeyi başardı. Merdivenlerden aşağı.

Alttaki muhafızlardan biri ona gri yün pelerinini verdi. Bir kılıç ve bıçak.

Bir diğeri ona bir at ve bir yatak verdi.

Üçüncüsü ona yiyecek ve çadır, bandaj ve merhem içeren bir malzeme paketi verdi.

Tek kelime etmediler. Onu gereğinden fazla durdurmadı.

İsimlerini bilmiyordu. Ve yıllar sonra babasının kalenin üç kulesinden birinden gözetlediğini öğrendi. Onları görmüştü.

Babasının kendisi, Chaol'a yıllar sonra ona yardım eden üç adama ne olduğunu anlattı.

Bırakıldılar. Kışın ölüsünde. Aileleriyle birlikte Fang'a sürgün edildiler.

Üç aile vahşi doğaya gönderildi. Yazın sadece iki kişiden hala haber alınıyordu.

Kanıt. Kanıttı, babasını öldürmemeye kendini ikna ettikten sonra fark etmişti. Krallığının yozlaşmayla dolu olduğunun, kötü adamların iyi insanları genel ahlak için cezalandırdığının kanıtı. Anielle'den ayrılmak konusunda haklı olduğunun kanıtı. Dorian'a bağlı kalmak—Dorian'ı güvende tutmak.

Daha iyi bir gelecek vaadini korumak için.

Geride kalan aileleri bulması için yine de en dikkatlisi olan bir haberci göndermişti. Aradan kaç yıl geçtiği umurunda değildi. Adamı altınla gönderdi.

Haberci onları asla bulamadı ve aylar sonra Rifthold'a altın bozulmamış olarak geri döndü.

O seçmişti ve bu ona pahalıya patlamıştı. Seçmişti ve sonuçlarına katlanmıştı.

Yatakta bir beden. Kalbinin üzerinde duran bir hançer. Taş üzerinde yuvarlanan bir kafa. Boynun etrafında bir tasma. Avery'nin dibine batan bir kılıç.

Vücudundaki acı ikinci plandaydı.

Değersiz. Kullanışsız. Yardım etmeye çalıştığı herkes… durumu daha da kötüleştirmişti.

Yataktaki ceset… Nehemya.

Hayatını kaybetmişti. Ve belki de bunu o düzenlemişti, ama... Celaena'ya - Aelin'e- tetikte olmasını söylememişti. Nehemya'nın muhafızlarını kralın dikkatine karşı uyarmamıştı. Onu öldürecek kadar iyiydi. Aelin olabilironu affetmiş, suçlu olmadığını kabul etmişti, ama biliyordu. Daha fazlasını da yapabilirdi. Daha iyi oldu. Daha iyi görüldü.

Ve Nehemya öldüğünde, o köleler başkaldırdı. Eyllwe'nin Işığı sönerken bir toplanma çığlığı.

Kral onları da söndürmüştü.

Calacula. Endovier. Kadınlar ve erkekler ve çocuklar.

Ve harekete geçtiğinde, tarafını seçtiğinde…

Kan ve kara taş ve çığlık atan büyü.

bildiğini biliyordun bildiğini biliyordun

asla arkadaşım olmayacaksın arkadaşım arkadaşım

Karanlık boğazından aşağı indi, onu boğdu, boğdu.

İzin verdi.

Daha fazla içeri girmesine izin vermek için çenesini sonuna kadar açtığını hissetti.

Al , dedi karanlığa.

Evet , ona mırıldandı. evet .

Eşsiz dehşetiyle ona Morath'ı gösterdi; camdan kalenin altındaki zindanı gösterdi ona, tanıdığı yüzlerin asla gelmeyecek merhamet için yalvardığı; sanki bunu yapmak için yan yana durmuşlar gibi, bu ıstırapları veren genç altın elleri ona gösterdi -

O biliyordu. Kimin adamlarına işkence etmeye, onları öldürmeye zorlandığını tahmin etmişti. İkisi de biliyordu.

Karanlığın kabardığını, üzerine atlamaya hazır olduğunu hissetti. Onu gerçekten çığlık atmak için.

Ama sonra gitmişti.

Bulutsuz mavi gökyüzünün altında dalgalanan altın tarlalar uzanıyordu. Ara sıra meşe ağacının etrafında kıvrılarak küçük köpüklü dereler içinden geçiyordu. Sağındaki Oakwald Ormanı'nın karmakarışık, baş döndürücü yeşilinden uzaklaşıyor.

Arkasında, gri taşları yeşil ve turuncu likenlerle kaplanmış sazdan çatılı bir kulübe. Birkaç metre ötede eski bir kuyu vardı, kovası taş dudağın üzerinde tehlikeli bir şekilde dengelenmişti.

Onun ötesinde, evin kendisine bağlı, etrafta dolaşan tavuklarla dolu küçük bir kalem, şişman ve önlerindeki kire odaklanmıştı.

Ve onları geçmiş…

Bir bahçe.

Resmi değil, güzel bir şey. Ama alçak bir taş duvarın arkasında, ahşap kapısı açık bir bahçe.

Dikkatle çizilmiş yeşil sıralar arasında iki figür eğilmişti. Onlara doğru sürüklendi.

Onu yaz güneşinde çok daha hafif olan altın sarısı saçlarından tanıyordu. Teni güzel bir koyu kahverengiye dönmüştü ve gözleri...

Toprağın içinde diz çökmüş, ılık esintiyle sallanan ince mor çiçek konileriyle uçuk yeşil bir bitkiyi işaret eden kadına bakan, neşeyle aydınlanmış bir çocuk yüzüydü. Kadın, "Ya o?" diye sordu.

En fazla dokuz olan çocuk, "Salvia," diye yanıtladı.

"Ve ne işe yarıyor?"

Kız gülümsedi, okurken çenesi kalktı, "Hafızayı, uyanıklığı ve ruh halini geliştirmek için iyi. Ayrıca doğurganlığa, sindirime yardımcı olur ve bir merhem içinde cildi uyuşturmaya yardımcı olabilir.

"Harika."

Kızın geniş gülümsemesi üç eksik dişi ortaya çıkardı.

Kadın -annesi- kızın yuvarlak yüzünü ellerinin arasına aldı. Teni kızınınkinden daha koyuydu, saçları daha kalın, daha canlı bir bukleydi. Ama yapıları… Kızın bir gün büyüyeceği kadın yapısıydı. Miras alacağı çiller. Burun ve ağız.

“Çalışıyordun, bilge çocuğum.”

Kadın, kızını terli alnından öptü.

Öpücüğü - içindeki aşkı - kapıda bir hayalet gibi bile hissetti.

Çünkü buradaki tüm dünyayı gölgeleyen, onu yaldızlayan aşktı. Aşk ve neşe.

Mutluluk.

Kendi ailesinden tanımadığı türden. Ya da başka biri.

Kız sevilmişti. Derinden. Koşulsuz olarak.

Bu mutlu bir anıydı - birkaç tanesinden biri.

"Peki şu duvarın yanındaki çalı nedir?" kadın kıza sordu.

Kaşları konsantrasyonla çatıldı. "Bektaşi üzümü?"

"Evet. Peki bektaşi üzümü ile ne yapıyoruz?”

Kız ellerini kalçalarına dayadı, sade elbisesi kuru, ılık esintiyle uçuşuyordu. "Biz..." Sabırsızlıkla ayağını yere vurdu - hatırlamadığı için kendi kafasına. Yaşlı adamın Antica'daki evinin dışında gördüğü aynı tahriş.

Annesi arkasından sürünerek kızı kollarına aldı ve yanağından öptü. "Bektaşi üzümü turtası yapıyoruz."

Kızın sevinç çığlığı kehribar rengi çimenler ve berrak nehirler arasında, hatta Oakwald'ın karmakarışık, kadim kalbinde bile yankılandı.

Belki Beyaz Dişlerin kendilerine ve uçlarında yuvalanmış soğuk şehir için bile.

resim

Gözlerini açtı.

Ve tüm ayağını kanepenin minderlerine bastırırken buldu.

Çıplak ayağının kemerine sürtünen ipek ve nakışı hissetti. Ayak parmakları.

Keçe .

Yrene'yi yanında göremeyince doğruldu.

Yakınlarda yok.

Ayaklarına boşaldı. Ayak bileğinin altında... Kıpırdanıp ayağını döndürdü. Kasları hissettim .

Kelimeler boğazında düğümlendi. Kalbi gürledi. "Yrene," diye hırladı, onu tarayarak.

Süitte değildi ama...

Kahverengi-altın üzerindeki güneş ışığı gözüne çarptı. Bahçede.

Orada oturuyordu. Tek başına. Sessizce.

Yarı giyinik olması umurunda değildi. Chaol, ayaklarının altındaki pürüzsüz ahşap desteklerin hissine hayret ederek kendini koltuğa attı. Bacaklarına bile yemin edebilirdi… hayalet bir karıncalanma.

Nefes nefese ve gözleri faltaşı gibi açılmış küçük, kare bahçeye girdi. Başka bir parçayı onarmıştı, bir başka...

Dairesel yansıma havuzunun önündeki süslü küçük bir sandalyeye yerleşmişti, başını yumruğu dayamıştı.

İlk başta, güneşte uyuduğunu düşündü.

Ama biraz daha yaklaştı ve yüzündeki ışık parıltısını yakaladı. Oradaki ıslaklıkta.

Kan değil, gözyaşı.

Pembe lilyumlar ve çoğunu kaplayan zümrüt yastıklar olan yansıma havuzuna bakarken sessizce, durmadan akıyordu.

Sanki görmemiş gibi baktı. Onu duymamak.

"Yren."

Yüzünden bir damla yaş daha yuvarlandı ve uçuk mor elbisesine damladı. Bir diğeri.

"Yaralandın mı," dedi Chaol boğuk bir sesle, sandalyesi bahçenin soluk beyaz çakılları üzerinde çatırdayarak.

"Unutmuşum," diye fısıldadı, havuza bakıp başını hareket ettirmeden dudakları titriyordu. "Neye benziyordu. gibi kokuyordu. Unutmuştum—sesini."

Yüzü buruştukça göğsü gerildi. Sandalyesini kendi yanına çekti ama ona dokunmadı.

Yrene sessizce, "Yemin ederiz - asla can almamak için" dedi. Askerlerin geldiği gün o yeminini bozdu. Elbisesinin içine bir hançer gizlemişti. Askerin beni tuttuğunu gördü ve o... onun üzerine atladı." Gözlerini kapattı. "Onu öldürdü. Bana kaçmak için zaman kazandırmak için. Ve yaptım. Onu bıraktım. Koştum ve onu bıraktım ve izledim… O ateşi yakarlarken ormandan izledim. Ve onun çığlık attığını ve çığlık attığını duyabiliyordum..."

Vücudu sarsıldı.

"İyi biriydi," diye fısıldadı Yrene. "İyiydi, kibardı ve beni severdi." Gözyaşlarını hala silmemişti. "Ve onu götürdüler."

O hizmet etti adam ... o onu götürmüşlerdi.

Chaol yumuşak bir sesle, "Bundan sonra nereye gittin?" diye sordu.

Titreme azaldı. Burnunu sildi. "Annemin Fenharrow'un kuzeyinde bir kuzeni vardı. oraya koştum. İki haftamı aldı ama başardım."

11'de. Fenharrow fethin ortasındaydı ve bunu başarmıştı - on bir yaşında .

“Bir çiftlikleri vardı ve orada altı yıl çalıştım. Normalmiş gibi davrandım. Başımı aşağıda tuttu. Şüphe uyandırmadığında şifalı otlarla iyileştirildi. Ama yeterli değildi. O… Bir delik vardı. bende. yarım kalmıştım."

"Yani buraya geldin?"

"Ayrıldım. Buraya gelmek istiyordum. Fenharrow'dan geçtim. Oakwald aracılığıyla. Sonra... dağların üzerinden..." Sesi bir fısıltıya dönüştü. "Altı ayımı aldı ama başardım - Innish limanına."

Innish'i hiç duymamıştı. Muhtemelen Melisande'de, eğer geçseydi...

Dağları aşmıştı.

Yanındaki bu narin kadın... Burada olmak için dağları aşmıştı. Tek başına.

“Geçiş için param bitti. Bu yüzden kaldım. iş buldum."

Boğazındaki yara izine bakma dürtüsünden kaçındı. Ne tür bir iş olduğunu sormak için -

"Kızların çoğu sokaktaydı. Innish iyi bir yer değil. Ama rıhtımda bir han buldum ve sahibi beni işe aldı. Barmen ve hizmetçi olarak çalıştım ve… Kaldım. Sadece bir ay çalışacaktım ama bir yıl kaldım. Bırak paramı, bahşişlerimi alsın. Kiramı artır. Beni merdivenlerin altındaki bir odaya koyun. Geçiş için param yoktu ve düşündüm ki… Buradaki eğitimimi ödemek zorunda kalacağımı düşündüm. Öğrenim parası olmadan gitmek istemedim, bu yüzden… Kaldım.”

Ellerini inceledi, şimdi kucağında sıkıca kavradı. Onları bir kova ve paspasla, paçavralar ve kirli bulaşıklarla hayal ettim. Onları ham ve ağrıyor olarak hayal ettim. Pis hanı ve sakinlerini hayal edin - onu gördüklerinde görmüş ve gıpta etmiş olmalılar.

"Burayı nasıl yaptın?"

Yrene'nin ağzı gerildi, gözyaşları solmaya başladı. Bir nefes verdi. "Uzun hikaye."

"Dinlemek için zamanım var."

Ama yine başını salladı ve sonunda ona baktı. Yüzünde bir… netlik vardı. O gözler. Ve o, "Sana o yarayı kimin verdiğini biliyorum" derken bocalamadı.

Chaol tamamen hareketsiz kaldı.

Çok sevdiği annesini elinden alan adam; onu dünyanın öbür ucuna kaçarak gönderen adam.

Başını sallamayı başardı.

"Yaşlı kral," diye nefes aldı Yrene, havuzu tekrar inceleyerek. "O - o da mı ele geçirildi?"

Sözler bir fısıltıdan farksızdı, onun için bile zar zor duyulabiliyordu.

"Evet," demeyi başardı. "Onyıllardır. Ben- özür dilerim sana söylemedim. Bu bilgiyi … hassas olarak değerlendirdik."

"Yeni kralınızın uygunluğu hakkında ne anlama gelebileceği için."

"Evet ve sorulmaması gereken sorulara kapıyı açın."

Yrene göğsünü ovuşturdu, yüzü perili ve kasvetliydi. "Büyümün böyle geri tepmesine şaşmamalı."

"Üzgünüm," dedi tekrar. Teklif etmeyi düşünebildiği tek şey buydu.

O gözler ona kaydı, kalan herhangi bir sis onları bulanıklaştırarak uzaklaştı. "Bana onunla savaşmak için daha fazla sebep veriyor. Ona-of o son lekeyi silecek için bunun sonsuza dek. Az önce beni bekliyordu. Yine bana gülüyor. Sana ulaşmayı başardım ama sonra etrafındaki karanlık çok yoğundu. Bir … kabuk yapmıştı. Görebiliyordum - sana gösterdiği her şeyi. Senin anıların ve onun." Yüzünü ovuşturdu. "O zaman biliyordum. Neydi - sana yarayı kim verdi? Ve sana ne yaptığını gördüm ve tüm benonu durdurmayı, patlatmayı düşünebilirdi..." Sanki yeniden titremeye başlayacaklarmış gibi dudaklarını büzdü.

"Biraz iyilik," diye bitirdi onun için. "Işık ve iyiliğin hatırası." Annesinin anısını onu mahveden iblise karşı sunmanın nasıl bir şey olduğu için minnettarlığını ifade edecek kelimeleri yoktu.

Yrene onun düşüncelerini okumuş gibi göründü ve, "Karanlığı biraz daha geride bırakan bir hatıra olmasına sevindim," dedi.

Boğazı sıkıştı ve güçlükle yutkundu.

"Hafızanı gördüm," dedi Yrene sessizce. "Adam. Senin baban."

"O en iyi kalibrede bir piç."

"Senin suçun değildi. Hiçbiri."

Başka türlü yorum yapmaktan kaçındı.

Kafatasını kırmadığın için şanslıydın, dedi alnını tarayarak. Yara izi zar zor görülebiliyor, saçlarıyla kaplı.

"Eminim babam aksini düşünüyor."

Gözlerinde karanlık parladı. Yrene sadece "Daha iyisini hak ediyordun" dedi.

Sözcükler ağrıyan ve iltihaplı bir şeye çarptı - kilitlediği ve uzun zamandır incelemediği bir şey. "Teşekkür ederim" demeyi başardı.

Uzun dakikalar boyunca sessizce oturdular. "Saat kaç?" bir süre sonra sordu.

"Üç," dedi.

Kaol başladı.

Ama Yrene'nin gözleri doğrudan bacaklarına gitti. Onun ayağı. Onunla nasıl hareket ettiklerini.

Ağzı sessizce açıldı.

"Bir gelişme daha," dedi.

Gülümsedi - boyun eğdi, ama... gerçekti. Saatler önce yüzüne yapıştırdığı gibi değil. Yatak odasına girip onu orada Nesryn'le bulduğunda ve onun yüzündeki ifadeyle dünyanın altından kayıp gittiğini hissetmişti. Ve sahip olduğu zamankollarını etrafına sardığında bakışlarıyla karşılaşmayı reddetti…

Yürüyebilmeyi diledi. Böylece ona doğru süründüğünü görebilirdi.

Nedenini bilmiyordu. Neden kendini en düşük seviyede hissetti. Neden Nesryn'e zar zor bakabilmişti. Nesryn'in farkında olamayacak kadar dikkatli olduğunu bilmesine rağmen. Dün gece aralarındaki konuşulmamış anlaşmaydı - konuyla ilgili sessizlik. Ve bu sebep yalnız…

Yrene çıplak ayağını dürttü. "Bunu hissediyor musun?"

Chaol ayak parmaklarını kıvırdı. "Evet."

Kaşlarını çattı. “Sert mi yoksa yumuşak mı itiyorum?”

Parmağını içeri bastırdı.

"Zor," diye homurdandı.

Parmağı hafifledi. "Ve şimdi?"

"Yumuşak."

Testi diğer ayağında tekrarladı. Her parmağına dokundu.

"Sanırım," diye gözlemledi, "onu aşağı ittim - sırtınızın ortasında bir yere. İşareti hala aynı, ama hissediyor Kafasını salladı “... gibi. "Bunu açıklayamam."

"Gerek yok."

Ona bu hareketi kazandıran şey onun neşesiydi - o anının sulandırılmamış neşesi. Açtığı şeyden, o yaranın lekesini geri itmek için vazgeçti.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Chaol, onu dirseğiyle dürterek. "Benimle yemek yer misin?"

Ve onu şaşırtarak, evet dedi.

24

Nesrin biliyordu.

Chaol'ün dün gece onunla konuşmasını istemesinin sadece ilgi değil, suçluluk olduğunu biliyordu.

İyiymiş, dedi kendi kendine. Hayatındaki bir değil iki kadının yerini almıştı. Üçüncüsü... İyiydi, diye tekrarladı Antica'nın sokaklarında dolaşmaktan dönerken -Valg'in bir fısıltısı değil- ve saray arazisine girerken.

Nesryn saraya bakarken kendini hazırladı, acımasız ikindi sıcağını beklemek için süitlerine dönmeye pek hazır değildi.

Minarenin tepesindeki devasa bir figür gözüne çarptı ve acımasızca gülümsedi.

Hava alanına ulaştığında nefesi kesilmişti, ama ne yazık ki, buna tanık olan tek kişi Kadara'ydı.

Rük, Nesryn'i selamlamak için gagasını tıklattı ve bütün bir sığır eti parçasına benzeyen şeyi parçalamaya geri döndü. Kaburgalar ve hepsi.

Sartaq, arkasındaki merdivenlerden, "Buraya geldiğini duydum," dedi.

Nesrin fırladı. "Nasıl?"

Prens ona bilmiş bir gülümseme gönderdi ve havaya girdi. Kadara heyecanla tüylerini kabarttı ve yemeğini bitirmek ve gökyüzünde olmak için can atıyormuş gibi yemeğine geri döndü. "Bu saray casuslarla kaynıyor. Bazıları benim. İstediğin bir şey var mı?"

Onu taradı - dün halasının ve amcasının şikayet ettiği yüzün yorgun göründüğünü gördü. Yıpranmış. Mutsuz. Onu yemekle tıka basa doldurmuşlar, sonra dört çocuğunu akşam yemeği için balık seçmesi için rıhtıma geri götürmesi için ısrar etmişler, sonra ziyafet için saraya dönmeden önce boğazından biraz daha yiyecek tıkmışlar. Hâlâ huysuz, diye mırıldandı Zahida. Gözlerin ağır.

"Ben..." Nesryn, öğleden sonra sıcağında kaynayan şehir ötesindeki manzarayı inceledi. "Sadece biraz sessizlik istedim."

"Öyleyse almana izin vereceğim," dedi Sartaq ve merdiven boşluğuna açılan açık kemere döndü.

Hayır, diye mırıldandı, ona doğru uzanarak. Elini durdurdu ve deri ceketinin çok yakınına gelir gelmez elini bıraktı. Kimse bir prens tutmadı. Kimse. "Gitmen gerektiğini kastetmedim. Ben… Şirketiniz umurumda değil." Hızla ekledi, "Majesteleri."

Sartaq'ın ağzı yukarı kıvrıldı. "Süslü ünvanımı vermek için biraz geç değil mi?"

Ona yalvaran bir bakış attı. Ama söylediğini kastetmişti.

Dün gece, partide onunla konuşmak, hatta ondan birkaç gece önce Torre'nin dışındaki ara sokakta konuşmak bile... Kendini sessiz, uzak ya da garip hissetmemişti. Soğuk ya da mesafeli hissetmemişti. Ona bu kadar ilgi göstermekten ve ona ve Chaol'e odalarına kadar eşlik etmekten ona bir onur vermişti. Birlikte olmayı umursamıyordu - olabildiğince sessizdi, başkalarının yanında olmaktan zevk alıyordu. Ama bazen …

“Dünün çoğunu ailemle geçirdim. … yorucu olabilirler. Talep etmek."

"Nasıl hissettiğini biliyorum," dedi prens kuru kuru.

Dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Sanırım öylesin."

"Yine de onları seviyorsun."

"Ve sen de yapma?" Cesur, küstah bir soru.

Sartak omuz silkti. “Kadara benim ailem. Rukhinler, onlar benim ailem. Benim soyum, gerçi… Bir gün birbirimizle çekişeceğimiz zaman, birbirimizi sevmek zor. Aşk güven olmadan var olamaz.” Rüküne gülümsedi. “Kadara'ya hayatım pahasına güveniyorum. Ben onun için ölürdüm, o da benim için. Aynı şeyi kardeşlerim için de söyleyebilir miyim? Kendi anne babam mı?"

"Yazık," diye itiraf etti Nesryn.

"En azından ona sahibim," dedi ruk hakkında. "Ve binicilerim. Bu nimetlerin hiçbirine sahip olmayan kardeşlerime yazıklar olsun.”

O iyi bir adamdı. Prens... o iyi bir adamdı.

Çok, çok aşağıdan şehre inen ölümcül şelaleye bakan açık kemerlere doğru uzun adımlarla yürüdü.

Sartaq yumuşak bir sesle, "Yakında ayrılacağım - rukhin dağları için," dedi. "Geçen gece şehirde tartıştığımız cevapları aramak için."

Nesryn omzunun üzerinden ona baktı, doğru kelimeleri, siniri toplamaya çalıştı.

Yüzü nötr kaldı, "Ailenin kellemi teklif için kabul edeceğinden eminim, ama... bana eşlik etmek ister misin?"

Evet , nefes almak istiyordu. Ama kendi kendine, "Ne zamana kadar?" diye sordurdu.

Çünkü zaman onun tarafında değildi. Onların tarafı. Ve bu kadar çok tehdit toplanmışken cevapları aramak için…

"Bir kaç hafta. Üçten fazla değil. Binicileri hizada tutmayı seviyorum ve çok uzun süre orada olmadığımda tasmayı çekiyorlar. Yani yolculuk iki amaca hizmet edecek, sanırım."

"Ben... tartışmam gerekecek. Lord Westfall'la birlikte." Dün gece ona söz vermişti. Tuzakları ve faydaları tartarak bu kesin yolu düşüneceklerini. Bu konuda hala bir takımdılar, hala aynı bayrak altında görev yapıyorlardı.

Sartaq, onun yüzündeki her şeyi okuyabiliyormuş gibi ciddiyetle başını salladı. "Tabii ki. Yakında ayrılsam da."

Sonra onu duydu - ufacık merdivenlerden yukarı çıkan hizmetçilerin homurtusunu. Malzeme getirmek.

" Şimdi gidiyorsun," diye açıkladı Nesryn, tedarik raflarının yanındaki duvara yaslanmış mızrağı fark edince. Onun suldu . Bıçağın altına bağlanan kızıl renkli at kılı, rüzgarda rüzgarda süzülüyordu, koyu renkli ahşap şaft cilalı ve pürüzsüzdü.

Sartaq'ın oniks gözleri, sulde'ye doğru uzun adımlarla yürürken , ruh bayrağını yanına koymadan önce elinde tartarken , tahta taş zeminde gıcırdıyor gibiydi . "Ben..." Onu ilk defa kelimelere boğulduğunu görmüştü.

"Hoşçakal demeyecek miydin?"

Böyle taleplerde bulunmaya, böyle şeyler beklemeye, geçici müttefiklere ya da hayırlara hakkı yoktu.

Ama Sartaq suldesini tekrar duvara dayadı ve siyah saçlarını arkaya örmeye başladı. "Dün geceki partiden sonra, senin meşgul olacağını düşünmüştüm."

Chaol ile. Kaşları kalktı. "Tüm gün?"

Prens, uzun örgüsünü bitirip bir kez daha mızrağını alarak ona alaycı bir gülümseme gönderdi. "Kesinlikle bütün gün alırdım."

Nesryn, tanrının bir lütfuyla, nefes nefese ve aralarındaki çantalarla kıpkırmızı bir şekilde beliren hizmetkarlar tarafından yanıt vermekten kurtuldu. Bazılarından silahlar, yiyecek ve battaniyeler parıldıyordu.

"Ne kadar uzakta?"

Sartaq, sulde'sini yoldan geçen bir hizmetçiye verirken , "Akşam çökmeden birkaç saat önce, sonra yarın bütün gün, ardından Tavan Dağları'ndaki ilk tepeye ulaşmak için yarım günlük bir yolculuk daha" dedi ve Kadara sabırla onları yüklemelerine izin verdi. onu çeşitli paketlerle.

"Geceleri uçmuyor musun?"

"Yoruldum. Kadara yok. Aptal biniciler bu hatayı yaptılar ve rüyalarında bulutların arasından yuvarlandılar."

Dudağını ısırdı. "Gitmene ne kadar var?"

"Bir saat."

Düşünmek için bir saat…

Chaol'a söylememişti. Dün gece ayak parmaklarının hareket ettiğini gördüğünü. Uykusunda kıvrılıp büküldüklerini görmüştü.

Ağlamıştı, sessiz sevinç gözyaşları yastığa süzülüyordu. Ona söylememişti. Ve uyandığında…

Hadi bir macera yaşayalım Nesryn Faliq , ona Rifthold'da söz vermişti. O zaman da ağlamıştı.

Ama belki... belki ikisi de görmemişti. Önümüzdeki yol. İçindeki çatallar.

Bir yolu net bir şekilde görebiliyordu.

Onur ve sadakat, hala bozulmamış. Onu boğsa bile. Onu boğdu. Ve o... o bir teselli ödülü olmak istemedi. Merhamet et ya da dikkat dağıtma.

Ama bu diğer yol, ortaya çıkan çatal, otlaklar, ormanlar, nehirler ve dağlar arasında dallara ayrıldı… Onlara yardımcı olabilecek bu yol, hiçbir şey ifade etmeyebilir, hepsi bir ruk'un altın kanatlarında taşınan bu savaşın gidişatını değiştirebilirdi. …

Bir macera yaşayacaktı. Kendisi için. Bu seferlik. Memleketini görecek, koklayacak ve içinize çekecekti. Onu yukarıdan görecek, rüzgar kadar hızlı yarıştığını görecekti.

Kendine o kadar çok şey borçluydu ki. Ve bunu Chaol'a da borçluydu.

Belki o ve bu kara gözlü prens, Morath'a karşı bir parça kurtuluş bulabilirdi. Ve belki de yanında bir ordu getirebilir.

Sartaq hâlâ izliyordu, hizmetkarların sonuncusu eğilip gözden kaybolurken yüzü dikkatle tarafsızdı. Onun sulde kolayca ulaşılabilecek prens onun kırmızımsı horsehairs rüzgarda sondaki, bunu gerektiğinde, sadece eyer altında sarılı edilmişti. Güneye doğru ilerliyor.

Tavan Dağları'nın o uzak, vahşi diyarına doğru. Tüm ruh bayraklarının yaptığı gibi, bilinmeyen bir ufka doğru. Orada bekleyen her şeyi talep etmek için işaret ediyor.

Nesryn sessizce, "Evet," dedi.

Prens gözlerini kırpıştırdı.

"Seninle geleceğim," diye açıkladı.

Ağzına küçük bir gülümseme yerleşti. "İyi." Sartaq çenesini uşakların minareden aşağı gözden kaybolduğu kemere doğru çekti. "Yine de hafif toplanın - Kadara zaten sınırına yaklaştı."

Nesryn, Kadara'nın üzerinde zaten oklarla dolu olan yay ve sadağı fark ederek başını salladı. "Yanımda getirecek hiçbir şeyim yok."

Sartaq uzun bir süre onu izledi. "Elbette hoşçakal demek istersin-"

"Hiçbir şeyim yok," diye tekrarladı. Bunun üzerine gözleri titredi, ama o ekledi, "Ben—ben bir not bırakacağım."

Prens ciddiyetle başını salladı. "Geldiğimizde sana kıyafetler giydirebilirim. Uzak duvarın yanındaki dolapta kağıt ve mürekkep var. Mektubu merdivenlerin yanındaki kutuya bırakın, geceleyin habercilerden biri gelip kontrol edecek."

İtaat ederken elleri hafifçe titriyordu. Korkuyla değil, ama… özgürlükle.

İki not yazdı. İlki, teyzesi ve amcasına sevgi, uyarı ve iyi dileklerle doluydu. İkinci notu… hızlıydı ve şu noktaya değindi:

Sartaq ile rukhin'i görmeye gittim. Üç hafta gitmiş olacağım. Sana hiçbir söz vermiyorum. Ve kendimin hiçbirine sahip çıkmayacağım.

Nesryn her iki notu da kutuya kapattı, şüphesiz sık sık gökyüzünden gelen herhangi bir mesaj olup olmadığını kontrol etti ve son uçuştan beri bıraktığı derileri değiştirdi.

Sartaq'ı Kadara'nın tepesinde onu beklerken buldu.

Prens, eyere binmesine yardım etmek için nasırlı elini uzattı.

Elini tutarken tereddüt etmedi, güçlü parmakları onunkileri sardı ve onu önündeki eyere çekmesine izin verdi.

Onları bağladı ve bağladı, hepsini üç kez kontrol etti. Ama minareden fırlayacakken Kadara'yı dizginledi.

Sartaq, Nesryn'in kulağına fısıldadı, "Ebedi Gökyüzüne ve otuz altı tanrıya evet demeniz için dua ediyordum."

O görmese de gülümsedi.

"Ben de öyleydim," diye nefes aldı Nesryn ve gökyüzüne sıçradılar.

25

Yrene ve Chaol, öğle yemeğinden hemen sonra Torre kütüphanesine koştular. Chaol atına nispeten kolaylıkla bindi, Shen onu onaylarcasına sırtına içten bir okşadı. Yrene'nin küçük bir kısmı, Chaol'un sıkı bir teşekkür gülümsemesi sunmak için adamla göz göze geldiğini fark ettiğinde ışınlanmak istemişti.

Ve o beyaz duvarlardan geçtiklerinde, Torre'nin kütlesi üzerlerinde yükselirken ve limon ve lavanta kokusu Yrene'nin burnunu doldururken... onun bir parçası onun varlığında rahatladı. Gemisi nihayet kıyıya yaklaşırken, sanki selam vermek için göğe doğru uzatılmış solgun bir kol gibi, kulenin şehrin üzerinde yükseldiğini gördüğü ilk andan itibaren nasıl olmuştu.

Sanki ona, Hoşgeldin kızım. Seni bekliyorduk.

Torre'nin kütüphanesi alt katlardaydı, salonlarının çoğu, kütüphanecilerin kitapları taşımak ve dikkatsiz rahiplerin geri vermeyi unuttuğu ciltleri toplamak için kullandıkları tekerlekli arabalar sayesinde rampalıydı.

Yrene'nin dişlerini sıkıp onu yukarı çekmek zorunda kaldığı birkaç merdiven vardı.

Bunu yaptığında ona bakmıştı. Ve nedenini sorduğunda, sandalyesine ilk kez dokunduğunu söyledi. Taşıdım.

Öyle sanıyordu. Ama buna alışmaması için onu uyarmış ve Torre'nin aydınlık koridorlarında ilerlemesine izin vermişti.

Savunma sınıfından birkaç kız onları gördü ve uzaklaşırken kıkırdamalarına neden olan çarpık bir gülümsemeyle onları şımartan efendiye dalmak için duraksadı. Onlar ayrılırken, Yrene başını sallayarak onlara gülümsedi.

Ya da belki de iyi ruh hali, ayak bileğinden aşağısının tamamının duygu ve hareketini yeniden kazanmasından kaynaklanıyordu . Buraya gelmeden önce onu başka bir dizi egzersiz yapmaya zorlamış, ayağını etrafta ve çevresinde hareket ettirmesine, germesine, döndürmesine yardım ederken onu halının üzerine sermişti. Hepsi kanın akmasını sağlamak, umarız bacaklarını daha fazla uyandırmak için tasarlandı.

Bu ilerleme, kütüphanecinin şu anda ağır çantasına birkaç cilt koyduğu Nousha'nın masasına ulaşana kadar Yrene'yi gülümsetmeye yetmişti. Gün için paketleme.

Yrene sadece birkaç gece önce çalan zile baktı, ama açmayı reddetti. Chaol bir kılıç ve hançer getirmişti ve o onları bu kadar etkili bir şekilde bağladığında büyülenmişti. Bakmasına zar zor gerek duymuştu, parmakları saf kas hafızası tarafından yönlendiriliyordu. Her sabah ve her gece o kılıç kemerini takıp çıkardığını hayal edebiliyordu.

Yrene masanın üzerine eğildi ve Chaol'u değerlendirirken kendisi de onu değerlendiren Nousha'ya, "Eylwe'den gelen bu metinleri nerede bulduğunu görmek istiyorum. Ve parşömenler."

Nousha'nın beyaz kaşları çatıldı. "Sorun çıkarır mı?" Bakışları, Chaol'un sandalyesine çarpmasını önlemek için kucağına yerleştirdiği kılıca kaydı.

"Yardım edebilirsem olmaz," dedi Yrene sessizce.

Arkalarında, çatırdayan şöminenin önündeki geniş oturma alanında bir koltuğa kıvrılmış, kar beyazı bir Baast Kedisi yarı uykudaydı, uzun kuyruğu yastığın kenarından sarkarken bir sarkaç gibi hışırdıyordu. Şüphesiz her kelimeyi dinliyor - muhtemelen kız kardeşlerine rapor verecek.

Nousha, Yrene'nin yüzlerce kez tanık olduğu şekilde keskin bir şekilde iç çekti, ancak onları ana koridora doğru salladı. Halha'da yakındaki bir kütüphaneciye masaya bakmasını emretti ve yolu gösterdi.

Onlar takip ederken, beyaz Baast Kedisi çatlayarak yeşil bir gözünü açtı. Yrene ona saygılı bir şekilde başını eğdi. Kedi tatmin olmuş bir şekilde uyumaya devam etti.

Yrene uzun dakikalar boyunca Chaol'un renkli fenerleri, sıcak taş duvarları ve sonsuz yığınları almasını izledi. "Bu, Rifthold'daki kraliyet kütüphanesine parasının karşılığını verir," diye gözlemledi.

"O kadar büyük mü?"

"Evet, ama bu daha büyük olabilir. Daha yaşlı, kesinlikle." Gözleri gölgelerle dans etti - bir dahaki sefere üzerinde çalıştığında bir anlığına görüp görmeyeceğini merak ettiği hatıra parçaları.

Bugünkü karşılaşma... Onu sersemletici ve ham bırakmıştı.

Ama gözyaşlarının tuzu arındırıyordu. İhtiyacı olduğunu bilmediği bir şekilde.

Seviyeler arasında dolaşan ana rampayı alarak aşağı ve yukarı gittiler. Kitapları rafa kaldıran kütüphanecilerin, masaların etrafında tek başına veya grup çalışması yapan yardımcıların, kapısız odalarda küflü ciltleri inceleyen şifacıların ve ara sıra rafların üzerine yayılan, gölgelere dolanan ya da sadece bir yol ayrımında oturan Baast Kedisi'nin yanından geçtiler. -bekliyormuş gibi.

Yine de daha derine gittiler.

"Burada olduklarını nereden bildin?" Yrene, Nousha'nın geri dönmesini istedi.

Baş Kütüphanecinin tek söylediği, "İyi kayıtlar tutuyoruz," oldu.

Chaol, Yrene'e, "Rifthold'da da huysuz kütüphanecilerimiz var" diyen bir bakış attı.

Yrene sırıtmamak için dudağını ısırdı. Nousha, bir tazının bir kokuyu yakalaması gibi kahkaha ve eğlencenin kokusunu alabiliyordu. Ve onu da acımasızca kapatın.

Sonunda taş ve toz kokan karanlık bir koridora ulaştılar.

“İkinci raf aşağı. Hiçbir şeyi mahvetme,” dedi Nousha açıklama ve veda mahiyetinde ve arkasına bakmadan gitti.

Chaol'un kaşları şaşkınlıkla kalktı ve Yrene kıkırdamasını yuttu.

Kütüphanecinin gösterdiği rafa yaklaştıkça çaba olmaktan çıktı. Sırtları Eyllwe diliyle parıldayan kitapların altında tomar yığınları duruyordu.

Chaol dişlerinin arasından alçak bir ıslık çaldı. "Torre tam olarak kaç yaşında?"

"Beş yüz yıl."

Hareketsiz gitti.

"Bu kütüphane o kadar uzun süredir burada mı?"

Başını salladı. “Hepsi tek seferde inşa edildi. Eski bir kraliçeden çocuğunun hayatını kurtaran şifacıya bir hediye. Şifacının çalışıp yaşayabileceği, saraya yakın ve başkalarını da çalışmaya davet edebileceği bir yer.”

"Yani kağanlıktan büyük ölçüde önce gelir."

“Kağanlar, o zamandan beri uzun bir fatihler silsilesinin en sonuncusu. O ilk kraliçeden bu yana en iyiliksever, şüphesiz. Sarayının kendisi bile Torre kadar iyi hayatta kalamadı. Şu an içinde kaldığın şeyi… onu kraliçenin şatosunun enkazının üzerine inşa etmişler. Kağanlıktan bir nesil önce gelen fatihler onu yerle bir ettikten sonra.”

Alçak ve yaratıcı bir şekilde yemin etti.

"Şifacılar," dedi Yrene, rafları tarayarak, "ister mevcut hükümdar ister istilacı olun, yoğun talep görüyor. Diğer tüm gönderiler… belki de gereksiz. Ama seni ölümden alıkoyan kadınlarla dolu bir kule, pamuk ipliğine bağlı da olsan…”

"Altından daha değerli."

“Neden Adarlan'ın son kralı olduğu sorusu yalvarıyor…” Neredeyse dedi senin onu şimdi baş kral, ama kelime garip clanged. "Neden kendi kıtasındaki bu yetenekle bizleri yok etme ihtiyacı hissetti?" İçindeki şeyin neden ihtiyaç duyduğunu söylemedi.

Chaol onunla göz göze gelmedi. Ve utançtan değil.

Bir şey biliyordu. Başka bir şey.

"Ne?" diye sordu.

Loş yığınları taradı, sonra yakınlarda biri var mı diye dinledi. “O gerçekten… alındı. İşgal edildi.”

Yarasının içinde kimin karanlık gücüne karşı savaştığını anlamak bir şok olmuştu - bir şok ve yine de büyüsüne karşı bir toplanma çığlığı. Sanki bir sis ortadan kalkmış, bir korku perdesi ve altında kalan tek şey, karanlığın üzerine sıçrarken duraksayan kör edici öfkesi ve kederiydi. Ama… o zaman kral gerçekten ele geçirilmişti. Tüm bu zaman.

Chaol raftan bir kitap çıkardı ve sayfaları çevirmeden çevirdi. Eyllwe'yi nasıl okuyacağını bilmediğinden oldukça emindi. "Ona ne olduğunu biliyordu. İçindeki adam elinden geldiğince buna karşı savaştı. Onların türünün olduğunu biliyordu…” Valg. " Hediyeleri olan insanları ... çekici buldular ." Büyücüler. “Türlerinin yetenekli olanları fethetmek istediğini biliyorlardı. Güçleri için.”

Kral gibi, onları istila et. Başlangıcın Şarkısı'ndaki çizimin tasvir ettiği gibi.

Yrene'nin midesi bulandı.

"Böylece adam, büyü yapanların öldürülmesi emrini verecek kadar uzun süre kontrolü ele geçirdi. Ona karşı kullanmak yerine idam edildi. Biz."

O iblisler için ev sahibi ve silah haline getirildi.

Yrene arkalarındaki yığına yaslandı, bir eli boğazına gitti. Nabzı parmaklarının altında atıyordu.

“Kendisinden nefret ettiği bir seçimdi. Ama yapılması gereken bir karar olarak görüldü. Kontrolde olanların kullanamayacağından emin olmanın bir yolu ile birlikte büyü. Ya da ona sahip olanları bulun. Listeleri olmadan olmaz. Ya da onları para karşılığı satmak isteyenler - onları avlamalarını emrettiği adamlara."

Sihrin ortadan kaybolması hiç de doğal olmamıştı. "O - sürgün etmenin bir yolunu mu buldu -?"

Keskin bir baş sallama. "Uzun hikaye, ama o durdurdu. Onu mahvetti. Bu fatihlerin istedikleri ev sahiplerine sahip olmalarını engellemek için. Ve sonra sayılarının daha az olduğundan emin olmak için geri kalanları avladı."

Adarlan Kralı sihri durdurmuş, onu taşıyanları öldürmüş, güçlerini annesini ve sayısız diğerlerini idam etmek için göndermişti… sadece kör nefret ve cehaletten değil , türlerini kurtarmaya çalışmak için çarpık bir yoldan mı?

Kalbi vücudunda gümbürdüyordu. "Ama şifacılar - savaşta kullanacak gücümüz yok. Benden gördüğünün ötesinde bir şey yok."

Chaol ona bakarken tamamen hareketsizdi. "Bence çok istedikleri bir şeye sahip olabilirsin."

Kollarındaki saçlar yükseldi.

"Ya da hakkında çok şey bilmeni engellemek istiyorum."

Yutkundu, kanın yüzünden ayrıldığını hissetti. "Senin yaran gibi."

Bir selam.

Titrek bir nefes vererek önündeki yığına gitti. Parşömenler.

Parmakları kendi parmaklarını sıyırdı. "Sana bir zarar gelmesine izin vermem."

Yrene, onun aksini söylemesini beklediğini hissetti. Ama ona inandı.

"Peki sana daha önce gösterdiğim şey?" dedi, başını parşömenlere doğru eğerek. Ejderha İşaretleri, demişti onlara.

"Aynı şeyin parçası. Daha erken ve farklı bir güç. Büyünün dışında."

Ve onları okuyabilen bir arkadaşı vardı. Onları kullan.

"Hızlı olsak iyi olur," dedi, potansiyel dinleyicilere karşı hala dikkatliydi. "Kronik ayak mantarı için ihtiyacım olan hacmin buralarda bir yerlerde olduğuna eminim ve acıkmaya başladım."

Chaol ona inanamaz bir bakış attı. Karşılığında ona özür dileyen bir yüz buruşturma teklif etti.

Ama kitapları kucağına çekmeye başladığında kahkahalar gözlerinde dans etti.

resim

Kadara küçük bir gri taş sırasının tepesindeki kayalık bir çıkıntıya indiğinde Nesryn'in yüzü ve kulakları soğuktan uyuşmuştu. Derilere rağmen uzuvları pek iyi değildi ve Sartaq ona yardım ederken yüzünü buruşturacak kadar ağrıyordu.

Prens yüzünü buruşturdu. "Bu kadar uzun süre ata binmeye alışkın olmadığını unutmuşum."

Onu gerçekten gaddarlaştıran sertlik değildi, mesanesi...

Bacaklarını birbirine kenetleyen Nesryn, ruk'un efendisi için uygun gördüğü kamp alanını inceledi. Üç tarafı kayalar ve gri kaya sütunları ile korunuyordu, elementlere karşı geniş bir çıkıntı vardı, ancak gizlenme olasılığı yoktu. Ve bir prense ihtiyaçlarını nerede karşılayacağını sormak...

Sartaq sadece bir grup kayayı işaret etti. "Gerekirse, bu şekilde mahremiyet var."

Nesryn yüzünü buruşturarak başını salladı, gösterdiği yere aceleyle giderken, onunla göz göze gelemedi, iki kayanın arasından kayarak, çok, çok aşağıda acımasız kayalara ve akarsulara dik bir damlaya açılan başka bir küçük çıkıntı buldu. . Yüzü rüzgara dönük olmayan küçük bir kaya seçti ve pantolonunun bağlarını çözmek için hiç vakit kaybetmedi.

Hâlâ yüzünü buruşturarak tekrar ortaya çıktığında Sartaq, Kadara'nın üzerindeki paketlerin çoğunu çıkarmış ama eyerini bırakmıştı. Nesryn, ona yakından bakan güçlü kuşa yaklaştı ve elini ilk tokaya doğru kaldırdı.

"Yapma," dedi Sartaq sakince, son paketlerini çıkıntının altına koyduğu yerden , sulde arkalarındaki duvara yapışmıştı . "Seyahat ederken eyerleri açık bırakıyoruz."

Nesryn, güçlü kuşu inceleyerek elini indirdi. "Neden?"

Sartaq iki şilteyi çıkardı ve kayalık duvara yasladı. kendisi için bir tane talep ediyor. "Pusuya düşersek, bir tehlike varsa, gökyüzüne çıkabilmemiz gerekir."

Nesryn çevredeki sıradağları taradı, güneş batarken gökyüzü pembe ve turuncuya boyandı. Asimil Dağları - küçük, ıssız bir dağ silsilesi, eğer toprakla ilgili hafızası ona doğru şekilde hizmet ediyorsa. Hala rukhin'in Tavan Dağları'ndan çok, çok kuzeyde. Bir saatten fazla bir süredir ne bir köyün, ne de uygarlığın işaretinin yanından geçmişlerdi ve bu ıssız zirvelerin arasında: toprak kaymaları, sel baskınları... Çok fazla tehlike olduğunu düşündü.

Burada onlara ulaşabilenlerin sadece diğer rükûlar olduğu varsayılır. Ya da wyverns.

Sartaq iki küçük somun ekmekle birlikte konserve et ve meyve çıkardı. "Onları gördün mü - Morat dağlarını?" Sorusu, kayalardan oluşan duvarın ötesindeki rüzgarın ulumasıyla neredeyse parçalanacaktı. Aklının nereye sürüklendiğini nereden bildiğini tahmin edemiyordu.

Kadara kanatlarını sıkıca katlayarak üç yüzden birinin yanına yerleşti. Bir kez daha önce durmuşlardı -Kadara'nın beslenmesine izin vermek ve ihtiyaçlarını karşılaması için- ruk bu çorak dağlarda akşam yemeği aramak zorunda kalmasın diye. Göbek hala dolu, Kadara şimdi uyuklamaktan memnun görünüyordu.

"Evet," diye itiraf etti Nesryn, kısa örgüsünün tabanındaki deri kayışı çekerek ve saçlarını parmaklarıyla tararken. Onları uzaklaştırırken hala donmakta olan parmaklarına düğümler takıldı, bu görevin cadıların ve bineklerinin hatırası karşısında titremesini engellediği için minnettardı. "Kadara muhtemelen bir wyvern'in üçte ikisi ila yarısı kadardır. Belki. Bir ruk için büyük mü küçük mü?”

"Benimle ilgili tüm hikayeleri duyduğunu sanıyordum."

Nesryn, onun için hazırladığı yatağa ve yemeğe yaklaşırken son kez saçlarını sallayarak homurdandı. "Sana Kanatlı Prens dediklerini biliyor musun?"

Bir gülümsemenin hayaleti. "Evet."

"Başlığı beğendin mi?" Bacaklarını altında çaprazlayarak rulonun üzerine yerleşti.

Sartaq, meyve konservesini ona uzatarak yemesini işaret etti. Kazmadan önce onu bekleme zahmetine girmedi, berrak havada saatler sayesinde üzümler soğudu.

“Başlığı beğendim mi?” diye düşündü, bir parça ekmek kopardı ve ona verdi. Bir teşekkür işaretiyle aldı. "Garip, sanırım. Hala hayattayken bir hikaye olmak

için.” Ekmeğini yerken ona yandan bir bakış attı. “Kendiniz bazı canlı hikayelerle çevrilisiniz. Nasıl mı onlar bu konuda hissediyorum?”

“Aelin kesinlikle bundan hoşlanıyor.” Bu kadar çok isme ve unvana sahip olan ve onlarla dalga geçmekten bu kadar zevk alan başka biriyle hiç tanışmamıştı. “Diğerleri… Tahmin edecek kadar iyi tanıdığımı sanmıyorum. Aedion Ashryver'ın... Aelin'in peşine düşmesine rağmen." Ağzına bir üzüm daha attı, birkaç tane daha avucuna almak için öne doğru eğilirken saçları dalgalandı. "Kuzenler ama daha çok kardeş gibi davranıyorlar."

Düşünen bir bakış. "Kuzeyin Kurdu."

"Onu duydun mu?"

Sartaq, tütsülenmiş et konservesini uzatarak, istediği dilimleri seçmesine izin verdi. "Size söyledim Yüzbaşı Falik, casuslarım işlerini iyi yapıyorlar."

Dikkatli bir çizgi - onu potansiyel bir ittifaka doğru dürtmek, yürümek için dikkatli bir çizgiydi. Fazla hevesli görünün, arkadaşlarını çok övün ve şeffaf olur, ama hiçbir şey yapmamak… Bu onun doğasına aykırıydı. Bir şehir muhafızı olarak bile, izin günü onu genellikle yapacak bir şey aramaya gönderirdi , ister Rifthold'da bir yürüyüş olsun, ister babası ve kız kardeşinin ertesi günün eşyalarını hazırlamasına yardım etsin.

Rüzgâr arayan , annesi bir keresinde onu aramıştı. Yerinde duramamak, her zaman rüzgarın seni çağırdığı yerde dolaşmak. Bir gün yolculuk seni nereye çağırır gülüm?

Rüzgar şimdi onu ne kadar uzağa çağırmıştı.

Nesryn, "O halde umarım casuslarınız size Aedion'un Felaketi'nin yetenekli bir lejyon olduğunu söylemişlerdir," dedi.

Belirsiz bir başını salladı ve Sartaq'ın tüm planlarını doğru gördüğünü biliyordu. Ama ekmekten kendisine düşen kısmı bitirdi ve sordu, "Peki senin hakkında ne masallar anlatıyorlar, Nesryn Falik?"

Tuzlanmış domuz eti çiğnedi. "Kimsenin benim hakkımda bir hikayesi yok."

Onu rahatsız etmedi. Şöhret, ün... Başka şeylere daha çok değer verdiğini düşündü.

"Bir şekil değiştirenin hayatını kurtaran okla ilgili hikaye bile değil mi? Bir çatıdan atılan imkansız atış mı?

Başını ona doğru salladı. Sartaq, sadece casuslarımın iyi olduğunu söyledim , diyen bir bakışla suyundan fırladı .

Nesryn dikkatle, "Gizli bilgilerle uğraşanın Arghun olduğunu sanıyordum," dedi.

Su tulumunu geçti. “Bununla övünen kişi Argun. Ben buna pek gizli demezdim.”

Nesryn birkaç ağız dolusu su içti ve tek kaşını kaldırdı. "Ama bu?"

Sartak güldü. "Sanırım haklısın."

Gölgeler derinleşti, uzadı, rüzgar hızlandı. Etraflarındaki kayayı, paketleri inceledi. "Yangın riskine girmezsin."

Başını sallıyor, koyu renk örgüsü sallanıyordu. "Bu bir işaret olurdu." Derilerine kaşlarını çattı, paketler etraflarında toplandı. "Orada bir yerde ağır battaniyelerim var."

Güneş kaybolurken ve yıldızlar son, canlı mavi kurdele arasında yanıp sönmeye başlarken yemek yiyerek sessizliğe gömüldüler. Ayın kendisi belirdi, kampı bitirirken görebilecekleri kadar ışıkla aydınlattı, prens tenekeleri mühürledi ve onları tekrar paketlere tıktı.

Alanın karşısında, Kadara horlamaya başladı, kayayı delip geçen derin bir hırıltı.

Sartak güldü. "Uyanık kalmana sebep olduysa özür dilerim."

Nesrin sadece başını salladı. Aşağıdaki çimenli ovaların üstündeki dağlarda, bir ruk ile bir kamp alanını paylaşmak, onun yanında Kanatlı Prens... Hayır, ailesi buna inanmazdı.

Sessizce yıldızları izlediler, uyumak için bir hamle yapmadılar. BirYıldızların geri kalanı birer birer ortaya çıktı, gemide geçirdiği o haftalardan beri gördüğünden daha parlak ve net. Bir sarsıntıyla kuzeydekilerden farklı yıldızların olduğunu fark etti.

Farklı ve yine de bu yıldızlar sayısız yüzyıllar boyunca atalarının, babasının kendisinin üzerinde yanmıştı. Onları geride bırakmak tuhaf mıydı? Onları

özlemiş miydi? Yabancı yıldızlarla dolu bir ülkeye taşınmanın nasıl bir şey olduğundan hiç bahsetmemişti -eğer geceleri kendini başıboş hissetmiş olsaydı.

Sartaq kayaya yaslanarak, Sayısız dakikadan sonra, Neith'in Oku, dedi.

Nesryn bakışlarını yıldızlardan çekip ay ışığında parıldayan yüzünü, örgüsünün saf oniks üzerinde gümüşi dans ederken buldu.

Ön kollarını dizlerine dayadı. "Casuslarım seni böyle çağırdı, sen gelene kadar ben de seni öyle aradım. Neith'in Oku." Okçuluk Tanrıçası ve aslında batıda eski bir kumlu krallıktan gelen Av, şimdi kağanlığın geniş panteonuna dahil oldu. Ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bu yüzden, şimdiden dünya çapında yolunu bulmaya başladığınız hakkında bir ya da iki hikaye çıkarsa şaşırmayın."

Nesryn onu uzun bir süre izledi, uluyan dağ rüzgarı Kadara'nın horlamasına karışıyordu. Okçulukta her zaman üstün olmuştu, eşsiz nişanıyla gurur duymuştu ama şöhrete imrendiği için öğrenememişti. Bunu, zevk aldığı için yapmıştı, çünkü bu ona rüzgar arayan eğilimi hedeflemesi için bir yön vermişti. Ve henüz …

Sartaq, yiyeceğin son kısmını da temizledi ve kayaların arasına gitmeden önce kamp alanının güvenli olup olmadığını hızlıca kontrol etti.

Nesryn sadece bu yabancı yıldızların tanıklığıyla gülümsedi.

26

Chaol, yemeklerini Torre mutfaklarında yiyordu, burada sadece Cook adında ince bir kadın onu tavada kızartılmış balık, çıtır ekmek, hafif peynirli közlenmiş domates ve tarhunla doldurdu ve sonra onu hafif, lapa lapa bir pasta yemeye ikna etmeyi başardı. ballı ve fıstıklı kabuklu.

Yrene, Cook ona durması için yalvarana kadar tabağına daha fazla yiyecek yığmaya devam ederken gülümsemelerini gizleyerek onun yanına oturmuştu .

Hareket etme fikri anıtsal bir görev gibi görünecek kadar doluydu ve Yrene bile Cook'a onlara merhamet etmesi için yalvarmıştı.

Kadın yumuşamıştı, ancak dikkatini mutfağındaki işçilere yöneltmişti - Chaol'un kendini çalışırken bulduğu bir generalin emriyle bir seviye yukarıdaki salona akşam yemeğinin servisine başkanlık ediyordu.

O ve Yrene dostça bir sessizlik içinde oturdular, mutfağın ötesindeki geniş pencerelerden güneş çoktan batana kadar etraflarında beliren kaosu izlediler.

Yrene ve Cook ona geceyi burada geçireceğini ve tartışmaya zahmet etmemesini söylediğinde , atının eyerlenmesinden yarım bahsetmişti .

Öyle yaptı. Nesryn'e nerede olduğunu ve beklememesini söyleyen bir hastayı hizmetçi odasında denetlemek için oraya giden bir şifacı aracılığıyla saraya bir not gönderdi.

Sonunda o ve Yrene, aşırı dolan midelerini yatıştırmayı başardıklarında, onu komplekste bir odaya kadar takip etti. Torre çoğunlukla merdivenlerden ibaretti, dedi hiç acımadan ve zaten misafir odası da yoktu. Ama bitişikteki doktor kompleksinde -geçtikleri binayı, Torre'nin bulunduğu tüm köşeleri ve kareleri işaret etmişti- her zaman zemin seviyesinde gece için müsait birkaç oda vardı, çoğunlukla da yakınları için. hasta hastalar.

Bahçe avlusuna bakan bir odanın kapısını açtı, küçük ama temiz alan, solgun duvarları davetkar ve gündüzden sıcaktı. Duvarlardan birinin önünde dar bir yatak, pencerenin önünde bir sandalye ve küçük bir masa vardı. Sadece manevra yapması için yeterli alan.

"Bir daha bakayım," dedi Yrene, ayaklarını işaret ederek.

Chaol bacağını elleriyle kaldırdı ve uzattı. Sonra bacaklarının hatırı sayılır ağırlığına karşı homurdanarak ayak bileklerini yuvarladı.

Önünde diz çökerken çizmelerini ve çoraplarını çıkardı. "İyi. Bunu sürdürmemiz gerekecek."

Kızın kütüphaneden yağmaladığı, kapının önüne atılmış kitap ve parşömenlerle dolu çantaya baktı. Hiçbirinin ne dediğini bilmiyordu ama alabildikleri kadarını almışlardı. Eğer o kütüphanede her kim ya da her ne varsa biraz çalmışsa ve belki de daha fazlası için geri dönme şansı bulamamışsa... Geri kalanını almak için onların geri dönmelerini riske atmazdı.

Yrene, odalarında sakladığı parşömenin sekiz yüz yıllık olduğunu düşünmüştü. Ama Torre'nin yaşı düşünülünce kütüphanenin derinliklerinde...

Ona çok, çok daha yaşlı olabileceğini düşündüğünü söylemedi. Kendi topraklarında bile yaşayamayacak bilgilerle dolu.

Sana kıyafet bulabilirim, dedi Yrene küçük odayı tararken.

"Sahip olduklarımla iyi olacağım." Chaol ona bakmadan ekledi, "Onlar olmadan uyuyorum."

"Ah."

O sabah onu nasıl bulduğunu hatırladığı için sessizlik çöktü.

O sabah. Gerçekten sadece saatler önce miydi? Yorgun olması gerekiyordu.

Yrene masada yanan mumu işaret etti. "Daha fazla ışığa ihtiyacın var mı?"

"İyiyim."

"Sana biraz su getirebilirim."

"İyiyim," dedi ağzının kenarları yukarı kıvrılırken.

Köşedeki porselen kabı işaret etti. "O zaman en azından seni oraya götürmeme izin ver-"

"Bunu da halledebilirim. Her şey hedefle ilgili."

Yanaklarına renk bulaştı. "Doğru." Alt dudağını ısırdı. "Pekala... o zaman iyi geceler."

Oyalandığına yemin edebilirdi. Ve ona izin verirdi, ancak …"Geç oldu" dedi ona. "İnsanlar ortalıkta dolaşırken odana gitmelisin."

Çünkü Nesryn, Antica'da Valg'in izini bulamamışken, Torre kütüphanesine yapılan saldırının üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen, hiçbir risk almayacaktı.

"Evet," dedi Yrene, elini eşiğin üzerine koyarak. Kapıyı arkasından kapatmak için koluna uzandı.

"Yren."

Durdu, başını eğdi.

Chaol bakışlarını tuttu, küçük bir gülümseme ağzını kıvırdı. "Teşekkürler." Yutkundu. "Hepsi için."

Sadece başını salladı ve geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı. Ama bunu yaparken, gözlerinde dans eden ışığın bir parıltısını yakaladı.

resim

Ertesi sabah, Eretia adında sert suratlı bir kadın, Yrene'nin Hafıza ile görüştüğünü ve öğle yemeğinde onunla sarayda buluşacağını haber vermek için kapısında belirdi.

Bu yüzden Yrene, Eretia'dan kendisine saraya kadar eşlik etmesini istemişti - Chaol, silahlarını, ağır kitap çantasını toplarken ayağını yere vuran ve dilini tıklatırken yaşlı kadına neden bahşettiğini merak edebilirdi. her küçük gecikme.

Ama Eretia ile sarp sokaklarda yolculuk fena değildi; kadın, bineğinden hiçbir saçmalığa tahammülü olmayan, şaşırtıcı derecede yetenekli bir biniciydi. Yine de, onu sarayın avlusunda bırakmadan önce hiçbir şaka yapmadı ve homurdanan bir vedadan biraz daha fazlasını yaptı.

Muhafızlar sadece vardiyalarını değiştiriyorlardı, sabah rotasyonu birbirleriyle sohbet etmek için oyalandı. Birkaç selamı hak etmeye ve sandalyesini istikrarlı ellerden biri getirdiğinde onları geri getirmeyi başarmaya yetecek kadarını artık tanımıştı.

Ayaklarını üzengi demirlerinden çeker çekmez hafif ayak sesleri ona doğru koşarken kendini hâlâ göz korkutucu olan atından inmeye hazırlamıştı. Bir eli kolunda, yaklaşmakta olan Shen'i bulmak için baktı...

Chaol gözlerini kırpıştırdı. Ve Shen onun önünde durduğunda, muhafız eldiveni eline geri çekmişti.

Ya da Chaol'un eli olduğunu varsaydığı şey. Çünkü eldivenin ve Shen'in üniformasının kolunun altında, dirseğine kadar inen şey... Bir başyapıttı - metal önkol ve el.

Ve ancak şimdi baktığında, herhangi bir şeyi gerçekten gözlemleyecek kadar uzun süre baktığında... Shen'in metal kolun kendisine bağlandığı yerdeki pazısındaki kabarık çizgileri gerçekten görebiliyordu.

Shen onun bakışlarını fark etti. Chaol, Shen'in atından inmesine yardım etmeyi teklif ettiği kol ve omzunda tereddüt ettiğinde bunu hemen fark etti.

Muhafız, Chaol'un kendi dilinde, "Sen bilmeden önce sana çok iyi yardım ettim, Lord Westfall," dedi.

Utanç gibi bir şey, belki daha derin bir şey içini parçaladı.

Chaol elini adamın omzuna koydu - metal kolu barındıran omzun aynısı. Shen onu bekleyen sandalyeye oturmasına yardım ederken, altındaki sarsılmaz gücü buldu.

Ve Chaol oraya oturduğunda, ahır elleri atını uzaklaştırırken muhafıza bakarken Shen açıkladı, "Bir buçuk yıl önce onu kaybettim. Prens Argun, huysuz bir krallıktan gelen haydut bir çete olan bir vezirin malikanesini ziyaret ettiğinde hayatına bir saldırı oldu. Kavga sırasında kaybettim. Döndüğümde Yrene benim üzerimde çalıştı - ben onun ilk kayda değer şifalarından biriydim. Buradan yukarıya doğru elinden geldiğince tamir etmeyi başardı." Dirseğinin hemen altını, ardından omzunun yukarısını işaret etti.

Chaol, eldivenin içinde o kadar gerçekçi olan eli inceledi ki, hiç hareket etmemesi dışında farkı fark edemedi.

"Şifacılar birçok harikalar yaratabilir," dedi Shen, "ama ince havadan uzuvlar yetiştirmek..." Yumuşak bir kahkaha. "Bu onların yeteneklerinin ötesinde, Yrene gibi biri bile."

Chaol ne diyeceğini bilemedi. Özürler yanlış geldi ama…

Shen ona gülümsedi - hiçbir acıma belirtisi göstermeden. "Buraya gelmem uzun zaman aldı," dedi biraz sessizce.

Chaol, yapay kolunun ustaca kullanımını kastetmediğini biliyordu.

Shen ekledi, "Ama buraya yalnız gelmediğimi bilin."

Sözsüz teklif, muhafızın kahverengi gözlerinde parladı. Kırılmamış, bu adam ondan önce. Yarası için, dünyayı dolaşmanın yeni bir yolunu bulmak için daha az adam değil.

Ve—Shen bir muhafız olarak kalmıştı. Dünyanın en seçkin saray muhafızlarından biri olarak. Başkalarının acımasından değil, kendi erdemi ve iradesiyle.

Chaol, içinden geçenleri iletmek için hala doğru kelimeleri bulamıyordu.

Shen de bunu anlamış gibi başını salladı.

Süitine dönmek uzun bir yolculuktu. Chaol yanından geçtiği yüzleri, koridorlarda esen rüzgarın seslerini, kokularını ve akıntılarını işaretlemedi.

Giriş masasında oturan Nesryn'e yazdığı notu bulmak için odalara döndü. Okunmamış.

Aklındaki diğer düşünceleri kovalamak yeterliydi.

Okunmamış, görünmeyen mektubunu alırken kalbi gümbürdeyerek parmakları titriyordu.

Ama sonra altındaki mektubu gördü. Adı onun el yazısıyla yazılmıştı.

Birkaç satırı okuyarak açtı.

İki kez okudu. Üç kez.

Masanın üzerine koydu ve açık yatak odası kapısına baktı. Ondan sızan sessizlik.

O bir piçti.

Onu buraya sürüklemişti. Onu Rifthold'da pek çok kez neredeyse öldürtmüş, ikisi hakkında çok şey ima etmişti ve yine de...

Düşüncesini bitirmesine izin vermedi. O daha iyi olmalıydı. Ona daha iyi davrandım. Sartaq'ın bu topraklardaki -ya da kendi topraklarındaki- Valg tarihi hakkında herhangi bir bilgi bulmasına yardım etmek için ruk aeries'e uçmasına şaşmamalı.

Bok. Kahretsin .

Onu herhangi bir sözde tutmayabilir, ama o … Kendini onlara tuttu.

Ve aralarındaki bu şeyin devam etmesine izin vermiş, onu bir koltuk değneği gibi kullanmıştı...

Chaol nefesini dışarı üfleyerek Nesryn'in mektubunu ve kendisininkini yumruğunda buruşturdu.

resim

Yrene o öğleden sonra kendi kendine, belki de doktorların evindeki o küçücük odada iyi uyumadığını söyledi, çok daha büyük ve daha iyi konaklamalara alışmıştı. Birkaç kelimesini açıklayacaktı. Gülümseme eksikliği.

Öğle yemeğinden sonra Chaol'un süitine girdiğinde yüzünde bir tane vardı. Gerçekten çok memnun olan Hafıza'ya ilerlemesini anlatmıştı. Hatta ayrılmadan önce Yrene'in alnına bir öpücük kondurdu. Pratik olarak burayı atlıyoruz.

Ta ki içeri girip sessizliği bulana kadar.

Onu sessiz buldum.

"İyi hissediyor musun?" Yrene, o sabah yanında getirdiği kitapları saklarken gelişigüzel bir şekilde sordu.

"Evet."

Chaol'un altın kanepede oturduğu yeri incelemek için masaya yaslandı.

"Birkaç gündür egzersiz yapmadın." Başını eğdi. "Vücudunun geri kalanı, yani. Şimdi yapmalıyız."

Her gün fiziksel aktiviteye alışmış insanlar için, bu kadar uzun süre hareketsiz kalmak, bir bağımlıyı uyuşturucudan koparmak gibi hissettirebilir. Yönünü şaşırmış, huzursuz. Bacakları için egzersizlere devam etmişti, ama gerisi… belki de onu pençeleyen şey buydu.

"Tamam." Gözleri dolmuştu, mesafeliydi.

"Burada mı yoksa gardiyanların eğitim tesislerinden biri mi?" Kendini kapatmaya hazırladı.

Ama Chaol sadece düz bir şekilde, "İşte sorun yok," dedi.

Tekrar denedi. "Belki de diğer muhafızların yanında olmak yararlı olur-"

"İşte iyi." Sonra kendini yere attı, vücudunu kanepeden ve alçak masadan uzağa ve açık halıya kaydırdı. "Ayaklarımı sıkmana ihtiyacım var."

Yrene ses tonuyla, açıkça reddetmesiyle sinirini kontrol etti. Ama yine de onun önünde diz çökerken, "Gerçekten o yere geri mi döndük?" dedi.

Sorusunu duymazdan geldi ve bir dizi yukarı bukle yaptı, güçlü vücudu önce yukarı, sonra aşağı indi. Bir, iki, üç… Altmış civarında sayımı kaybetti.

Eğilmiş dizlerinin üzerine her kalktığında bakışlarıyla karşılaşmadı.

Duygusal iyileşmenin tedavi kadar zor olması doğaldı. fiziksel. Zor günler , hatta zor haftalar olması için . Ama dün gece onu terk ettiğinde gülümsüyordu ve...

"Bana ne olduğunu anlat. Bugün bir şey oldu." Ses tonu değil belki oldu oldukça bir şifacı en olması gerektiği gibi yumuşak olarak.

"Hiçbir şey olmadı." Hareket etmeye devam ederken, kelimeler bir hava hareketiydi, ensesinden aşağı ve alttaki beyaz gömleğe doğru süzülen ter.

Yrene çenesini sıktı, sessizce kafasından saydı. Kaçmak ikisinin de işine yaramazdı.

Chaol sonunda karnının üzerine döndü ve onu biraz havada tutacak bir pozisyonda ayaklarını tutmasını gerektiren başka bir sete başladı.

Yukarı ve aşağı, aşağı ve yukarı. Sırtının ve kollarının düzgün kasları bir araya gelip dalgalandı.

Altı egzersiz daha yaptı, ardından tüm sete yeniden başladı.

Yrene kaynayan bir sessizlik içinde destekledi, tuttu ve izledi.

Onun alanı olsun. İstediği buysa, düşünmesine izin ver.

Lanet olsun ne istiyor.

Chaol bir seti bitirdi, nefesi düzensizdi, tavana bakarken göğsü inip kalkıyordu.

Keskin ve hareketli bir şey, sanki bir şeye sessiz bir cevap veriyormuş gibi yüzünde titredi. Bir sonraki sete başlamak için yukarı doğru sendeledi—

"Bu yeterli."

Gözleri parladı, sonunda onunkilerle buluştu.

Yrene hoş ya da anlayışlı görünmekle uğraşmadı. "Kendine zarar vereceksin."

Kadının bükülmüş dizlerini sabitlediği yere baktı ve tekrar yukarı kıvrıldı. "Sınırlarımı biliyorum."

"Ben de öyle," diye tersledi, çenesini onun bacaklarına doğru çekerek. "Böyle devam edersen sırtını incitebilirsin."

Dişlerini gösterdi - kadının ayaklarını bırakmasına yetecek kadar kötü bir öfke. Geriye doğru kayarken kolları onu desteklemek için fırladı, ama o atıldı ve yere çarpmasını engellemek için omuzlarından tuttu.

Terden sırılsıklam olmuş gömleği parmaklarına sırılsıklam oldu, düşmek üzere olmadığını onaylarken nefesi kulağına çarpıyordu. "Buldum," diye hırladı kulağına.

Geri çekilip birkaç adım ötede halının üzerine yerleşmeden önce adamın gerçekten kendini destekleyebileceğini kendi kendine değerlendirerek, "Sözüne inanmazsam beni bağışla," diye kıstı.

Sessizce birbirlerine baktılar. "Vücudunu egzersiz yapmak hayati önem taşıyor," dedi Yrene, sözlerini kısaltarak, "ama kendini fazla zorlarsan yarardan çok zarar verirsin."

"İyiyim."

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Chaol'un yüzü sert bir maskeydi, şakağından aşağı terler süzülüyordu.

"Burası senin mabedindi," dedi onun honlanmış vücudunu, üzerindeki terleri göstererek. “İşler zorlaştığında, ters gittiğinde, üzgün, kızgın ya da üzgün olduğunuzda antrenmanda kendinizi kaybedersiniz. Gözlerinizi yakıncaya kadar terlerken, kaslarınız titreyene ve durmanız için yalvarana kadar pratik yaparken. Ve şimdi yapamazsın - bir zamanlar yaptığın gibi değil."

Bunun üzerine yüzü kızardı.

"Bu seni nasıl hissettiriyor?" diye sorarken yüzünü serin ve sert tuttu.

Burun delikleri genişledi. "Beni konuşmaya kışkırtabileceğini sanma."

"Nasıl hissettiriyor Lord Westfall?"

"Nasıl hissettirdiğini biliyorsun, Yrene ."

"Söyle bana."

Cevap vermeyi reddettiğinde, kendi kendine mırıldandı. "Eh, tam bir egzersiz rutini almaya kararlı göründüğüne göre, bacaklarını da biraz çalıştırabilirim."

Bakışları bir markaydı. Göğsünü sıkıştıran sıkışmayı, o sessiz kalırken midesinde açılan çukuru hissedip hissetmediğini merak etti.

Ama Yrene dizlerinin üzerinde kalktı ve vücudunu aşağı indirdi. zihni ve omurgası arasındaki yolları tetiklemek için tasarlanmış bir dizi egzersiz. Onuncu setten sonra kesinlikle dişlerini gıcırdatsa da, ayak bileği ve ayak rotasyonlarını kendi başına yapabiliyordu.

Ama Yrene onu zorladı. Köpüren öfkesini görmezden geldi, bacaklarını hareketlerle ikna ederken yüzünde sakarin bir gülümseme tuttu.

Chaol, ancak onun üst uyluklarına uzandığında, elini koluna koyarak onu durdurdu.

Kadının bakışıyla karşılaştı - sonra bakışlarını kaçırdı, çenesi sıkı, "Yorgunum. Geç. Yarın sabah buluşalım."

“Şu anda şifa ile başlamayı umursamıyorum.” Belki de egzersizle, bu harap olmuş yollar normalden daha fazla ateşleniyor olabilir.

"Biraz dinlenmek istiyorum."

Bu bir yalandı. Egzersiz yapmasına rağmen yüzünde güzel bir renk vardı, gözleri hala öfkeyle parlıyordu.

İfadesini, isteğini tarttı. "Dinlenmek hiç de senin tarzın gibi görünmüyor."

Dudakları sıkılaştı. "Çıkmak."

Yrene emir üzerine burnundan soludu. "İnsanlara ve hizmetkarlara emir verebilirsiniz Lord Westfall, ama ben size cevap vermiyorum." Yine de, onun tavrına yeterince sahip olduğu için ayağa kalktı. Ellerini kalçalarına dayayarak, adamın halıya yayılmış halde kaldığı yere baktı. "Yiyecek göndereceğim. Kasları toplamaya yardımcı olacak şeyler."

"Ne yiyeceğimi biliyorum."

Tabii ki yaptı. O muhteşem vücudu yıllardır honlıyordu. Ama sadece elbisesinin eteklerini fırçaladı. "Evet, ama aslında konuyu inceledim."

Chaol kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Halıya dokunan girdaplara ve bitki örtüsüne bakmaya döndü.

Yrene ona bal tatlısı bir gülümseme daha verdi. "Yarın sabah erkenden görüşürüz, Lord..."

" Bana öyle seslenme ."

Omuz silkti. "Sanırım seni ne istersem arayabilirim."

Başı öne eğikti, yüzü bembeyazdı. Sözlü saldırı için kendini hazırladı, ama kendini kontrol ediyor gibiydi, omuzları sertleşirken sadece bir kez daha "Çık dışarı," dedi.

Bunu söylerken uzun koluyla kapıyı işaret etti.

"İşaret ettiğin o lanet olası parmağı tekmelemeliyim," diye tersledi Yrene, uzun adımlarla kapıya doğru ilerleyerek. "Ama kırık bir el seni burada daha uzun süre tutmaktan başka bir işe yaramaz."

Chaol yine dişlerini gösterdi, öfkesi dalgalar halinde saçlarından dökülüyordu, yanağından aşağı uzanan o yara, kızarmış teninde keskindi. " Çık dışarı. ”

Yrene ona başka bir hastalıklı tatlı gülümseme gönderdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Kükremesini dizginleyerek parmaklarını iki yanında kıvırarak sarayı bir çırpıda geçti.

Hastalar kötü günler geçirdi. Onlara hak verdiler. Bu doğaldı ve sürecin bir parçasıydı.

Ama… o kadar çok şey üzerinde çalışmışlardı ki. Ona bir şeyler anlatmaya başlamıştı ve o da ona çok az kişinin bildiği şeyleri anlatmıştı ve o dün çok eğlenmişti...

Bir gece önce konuşulan her kelimeyi düşündü. Belki de Eretia'nın buraya geldikleri sırada söylediği bir şeye kızmıştı. Kadın, başucu tavrıyla tanınmıyordu. Yrene, bırakın insanlara yardım etmeye meyilli olduğunu

hissetmek şöyle dursun, kadının herkese tahammül etmesine gerçekten şaşırmıştı . Onu üzebilirdi. Ona hakaret etti.

Ya da belki de Yrene'nin sürekli varlığına güvenirdi ve bu rutinin kesintiye uğraması kafa karıştırıcıydı. Böyle durumlarda hastaları ve şifacıları duymuştu.

Ama hiçbir bağımlılık özelliği göstermemişti. Hayır, tam tersi, ona yardımcı olduğu kadar acı veren bir bağımsızlık ve gurur çizgisi de içinden geçti.

Düzensiz nefes alan, davranışları pençelerini öfkesine sürüklüyen Yrene, Hasar'ı aradı.

Prenses, kendi kılıç dersi derslerinden geliyordu. Renia şehirde alışveriş yapıyordu, dedi Hasar terden ıslanmış kolunu Yrene'nin koluna dolayarak ve onu odasına doğru yönlendirirken.

"Bugün herkes meşgul-meşgul," diye homurdandı Hasar, terli örgüsünü omzuna atarak. "Kashin bile askerleriyle ilgili bir toplantıda babamla birlikte gitti."

"Bir nedeni var mı?" Dikkatli bir soru.

Hassan omuz silkti. "Bana söylemedi. Sartaq hepimizi birkaç haftalığına dağlardaki yuvasına uçarak gösterdiğinden beri, muhtemelen bunu yapmaya meyilli hissetmiş olsa da."

"Gitti mi?"

"Ve Kaptan Falik'i de yanına aldı." Alaycı bir gülümseme. "Lord Westfall'ı teselli etmemenize şaşırdım."

Ah. Ah . "Ne zaman gittiler?"

"Dün öğleden sonra. Görünüşe göre, bu konuda hiçbir şey söylemedi. Eşyalarını almamış. Sadece bir not bıraktı ve onunla birlikte gün batımına doğru kayboldu. Sartaq'ın onda bu kadar çekici biri olduğunu düşünmemiştim."

Yrene gülümsemesine karşılık vermedi. Chaol'ün bu sabah o notu bulmak için geri döndüğüne iyi para bahse girerdi. Nesryn'i bulmak için gitti.

"Not bıraktığını nasıl öğrendin?"

"Ah, haberci herkese söyledi. İçinde ne olduğunu bilmiyordum ama üzerinde Lord Westfall'ın adının yazılı olduğu bir not, koridora bırakılmış. Şehirdeki ailesiyle birlikte. Ondan kalan tek iz."

Yrene, saraya bir daha asla mektup göndermemek için aklında bir işaret yaptı. En azından önemli olan harfler değildi.

Nesryn böyle ortadan kaybolmuşsa, Chaol'ün huzursuz ve kızgın olmasına şaşmamalı.

“Kötü oyundan şüpheleniyor musunuz?”

" Sartak'tan mı?" Hasar kıkırdadı. Soru yeterince cevaplandı.

Prensesin kapısına ulaştılar, hizmetçiler sessizce kapıları açıp kenara çekildiler. Gölgelerden biraz daha fazlası et yaptı.

Ama Yrene kapıda durup Hasar'ı denerken topuklarını kazdı. Kolunu Hasar'ın elinden kurtararak, “Ona çayını almayı unuttum,” diye yalan söyledi.

Prenses ona sadece bilmiş bir gülümseme gönderdi. "İlginç bir haber duyarsan, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Yrene başını sallamayı başardı ve topuklarının üzerinde döndü.

Odasına gitmedi. Saray salonlarını kasıp kavurduğu on dakika içinde Chaol'un ruh halinin düzeldiğinden şüpheliydi. Ve eğer onu görürse, Nesryn'i sormaktan kendini alamayacağını biliyordu. Onu itmekten o kontrol parçalanana kadar. Ve bunun onları nerede bırakacağını tahmin edemiyordu. Belki de ikisinin de hazır olmadığı bir yer.

Ama bir hediyesi vardı. Ve onun sayesinde kanında amansız bir gümbürtü şimdi kükredi.

Hareketsiz oturamadı. Torre'ye geri dönmek ya da diğerlerine işlerinde yardım etmek için geri dönmek istemedim.

Yrene saraydan ayrıldı ve Antica'nın tozlu sokaklarına yöneldi.

Yolu biliyordu. Gecekondular hiç kıpırdamadı. Cetvele bağlı olarak sadece büyüdü veya küçüldü.

Parlak güneşte korkacak çok az şey vardı. Onlar kötü insanlar değildi. Sadece fakir - bazıları çaresiz. Birçoğu unutulmuş ve cesareti kırılmış.

Bu yüzden her zaman yaptığı gibi yaptı, Innish'te bile.

Yrene öksürük sesini takip etti.

27

Yrene güneş batana kadar altı kişiyi iyileştirdi ve ancak o zaman gecekonduları terk etti.

Bir kadının ciğerlerinde onu öldürebilecek tehlikeli bir büyüme vardı. Bir şifacı ya da doktor göremeyecek kadar işle meşguldü. Çok sıkışık bir evde üç çocuk ateşler içinde yanıyordu, anneleri panikten ağlıyordu. Ve sonra, Yrene'nin büyüsü sakinleşip yerleşip arındırırken minnetle. Bir adam bir hafta önce bacağını kırmış ve onu Torre'ye götürecek bir arabaya parası yetmediği için gecekondu mahallelerinde çiş zavallı bir doktoru ziyaret etmişti. Ve altıncısı…

Kız on altı yaşından büyük değildi. Yrene onu ilk önce siyah göz yüzünden fark etmişti. Sonra kesilen dudak.

Büyüsü yalpalıyordu, dizleri titriyordu ama Yrene kızı bir kapıya götürüp gözünü iyileştirmişti. Dudak. Kırık kaburgalar. Önkolundaki devasa el izi şeklindeki morlukları iyileştirdi.

Yrene soru sormadı. Kızın korkusuyla her cevabı okuduneyse gözler. Kızın eve iyileşmiş olarak dönmesinin onu daha kötü yaralarla alıp alamayacağını düşündüğünü gördüm.

Yani Yrene boyamayı bırakmıştı. Morlukların görünümünü bıraktı ama altından iyileşti. Onarılan hasarı gizlemek için cildin sadece üst tabakasını, belki biraz hassas bırakarak.

Yrene ona gitmesini söylemeye çalışmadı. Ailesi ya da sevgilisi ya da tamamen başka bir şey olsun, Yrene o kapıdan çıkıp çıkmamaya kızdan başka kimsenin karar vermeyeceğini biliyordu. Tek yaptığı, ihtiyacı olursa Torre'nin kapısının her zaman açık olacağını bildirmekti. Soru sorulmadı. Ücret talep edilmedi. Ve o istemedikçe kimsenin onu dışarı çıkarmasına izin verilmediğinden emin olacaklardı.

Kız teşekkür etmek için Yrene'nin boğumlarını öpmüş ve çöken karanlıkta eve koşmuştu.

Yrene, fener yuvası olan Torre'nin parıldayan sütununu takip ederek acele etmişti.

Midesi gurulduyordu, başı yorgunluk ve açlıktan zonkluyordu.

Süzülmüş. Yıkanmak iyi hissettirdi. Yardım etmek.

Ve yine de... O kovalayan, huzursuz enerji hala zonkluyordu. Hala itti. Daha daha daha.

Nedenini biliyordu. Kararsız kalan şey. Hala öfkeli.

Bu yüzden rotasını değiştirdi ve sarayın parıldayan kütlesine doğru zıpladı.

En sevdiği yemek tezgahında durdu ve birkaç dakika içinde yiyip bitirdiği, ağır ateşte kavrulmuş kuzu etiyle kendini şımarttı. Yoğun programı sayesinde sarayın veya Torre'nin sınırlarının ötesinde yemek yiyebildiği nadir bir durumdu, ama yediğinde... Yrene saraya doğru ilerlerken memnun karnını ovuyordu. Ama sonra açık bir kahve dükkanı gördü ve midesinde bir fincan kahve için yer bulmayı başardı. Ve bala batırılmış bir hamur işi.

Oyalanmak. Huzursuz, kızgın ve aptal.

Kendinden iğrenen Yrene sonunda saraya yürüdü. Yaz güneşi bu kadar geç batarken, karanlık koridorlardan geçtiğinde saat on biri geçiyordu.

Belki uyuyor olurdu. Belki bir lütuf olurdu. Neden gelmeye zahmet ettiğini bilmiyordu. Kafasını ısırmak yarına kadar bekleyebilirdi.

Büyük ihtimalle uyuyordu.

İnşallah uyumuştur. Şifacısı odasına dalıp onu aptalca sallamasa muhtemelen daha iyi olurdu. Kesinlikle Torre tarafından onaylanan bir davranış değildi. Hafiza tarafından.

Yine de yürümeye devam etti, adımları giderek artıyor, mermer zeminlere neredeyse çarpıyordu. İlerlemelerinde geri adım atmak istiyorsa, sorun değildi. Ama kesinlikle onun yapmasına izin vermek zorunda değildi - denemeden değil.

Yrene uzun, loş bir koridorda hücum etti. O bir korkak değildi; bu kavgadan geri adım atmazdı. O kızı Innish'teki o ara sokakta bırakmıştı. Ve Nesryn hakkında somurtmaya meyilliyse, bunu yapmaya hakkı vardı. Ama bu yüzden seanslarını iptal etmek—

Kabul edilemez.

Bunu ona söyleyecek ve gidecekti. Sakin ol. Mantıklı.

Yrene her adımda kaşlarını çatarak bu kelimeyi ağzının içinde mırıldandı. Kabul edilemez.

Ve kendisine ne söylemeye çalışırsa çalışsın, onu kovmasına izin vermişti.

Bu da olduğu daha kabul edilemez.

Aptal aptal . Bunu da mırıldandı.

Sesi neredeyse kaçıracak kadar yüksek sesle.

Ayak sesleri -taştaki ayakkabıların sıyrıkları- hemen arkasında.

Bu geç saatte hizmetçiler muhtemelen efendilerinin odalarına dönüyorlardı, ama—

İşte oradaydı. Bu his, tekrar iğneleme.

Sütunlarla çevrili koridoru yalnızca ay ışığının gölgeleri ve dalgaları dolduruyordu.

Yrene adımlarını hızlandırdı.

Tekrar duydu - arkadaki adımlar. Sıradan, takip eden bir yürüyüş.

Ağzı kurudu, kalbi gümbürdüyordu. El çantası, küçük bıçağı bile yoktu. Ceplerinde bu nottan başka bir şey yok.

Acele et , kulağına küçük, nazik bir ses mırıldandı. Onun içinde kafasına .

Bu sesi daha önce hiç duymamıştı ama bazen sıcaklığını hissediyordu. Büyüsü dışarı akarken onun içinden geçiyordu. Bu ona kendi sesi, kendi kalp atışları kadar tanıdık geliyordu.

Acele et kızım.

Aciliyet her kelimeyi bağladı.

Yrene adımlarını hızlandırarak koşmaya yaklaştı.

İleride bir köşe vardı - sadece onu döndürmesi, koridorun on metre aşağısına inmesi yeterliydi ve onun süitinde olacaktı.

Kapıda kilit var mıydı? Ona karşı kilitli mi kalacaktı yoksa kim olursa olsun onu dışarıda tutabilecek miydi?

Koş Yrene!

Ve o ses…

Kafasında, yüreğinde haykıran annesinin sesiydi.

Düşünmeyi bırakmadı. Merak etmek.

Yrene hızlı bir koşuya başladı.

Onun ayakkabıları mermer boyunca kaymış ve kişi, şey arkasında onu-o ayak sesleri de koşuya başladı.

Yrene köşeyi döndü ve kaydı, karşı duvara öyle bir savruldu ki omzu acıyla havladı. Ayaklarını çırparak ivme kazanmak için savaştı, geriye bakmaya cesaret edemedi...

Daha hızlı!

Yrene onun kapısını görebiliyordu. Altından sızan ışığı görebiliyordu.

Boğazından bir hıçkırık koptu.

Arkasından koşan adımlar içeri girdi. Bakarak dengesini riske atmaya cesaret edemedi.

20 metre. On. Beş.

Yrene sapa doğru fırladı ve iterken yanından kaymamak için tüm gücüyle tuttu.

Kapı açıldı ve hızla içeri girdi, tüm vücudunu kapıya çarpıp kilidi ararken bacakları altından kaydı. İki tane vardı.

Diğer taraftaki kişi kapıdan içeri girdiğinde ilkini bitirdi.

Her şey titredi.

Parmakları titriyordu, daha ağır olan ikinci kilit için savaşırken nefesi keskin hıçkırıklarla kaçıyordu.

Kapı tekrar kilitlenirken kapıyı kapattı.

" Cehennemde ne- "

"Odana gir," diye nefes verdi Chaol'a, kapı titrerken gözlerini kapıdan ayırmaya cesaret edemedi. Kol sallandıkça. "Girin - şimdi ."

Yrene onu yatak odasının eşiğinde, elinde kılıcıyla bulmak için baktı. Gözler kapıda.

"Bu da kim."

"İçeri gir," dedi sesi çatallanarak. " Lütfen. ”

Yüzündeki korkuyu okudu. Okuyun ve anladınız.

Odaya geri girdi, kapıyı onun için tuttu ve ardından arkasından kapattı.

Ön kapı çatladı. Chaol yatak odasının kapısını bir tıklamayla kilitledi. Sadece bir kilit.

"Göğüs," dedi, sesi bozulmamıştı. "Hareket ettirebilir misin?"

Yrene hızla kapının yanındaki şifonyere koştu. Kendini ona doğru atarken cevap vermedi, ayakkabıları yine cilalı mermerin üzerine kaydı...

Ayakkabılarını tekmeledi, çıplak teni taşı daha iyi kavrarken, homurdanarak ve dürterken—

Sandık yatak odasının kapısının önüne kaydı.

"Bahçe kapıları," diye emretti Chaol, onları kilitlemeyi bitirerek.

Katı camlardı.

Dehşet ve panik bağırsağında kıvrılıp nefesini boğazından kopardı.

"Yrene," dedi Chaol sakince. Sakin ol. Bakışlarını tuttu. Onu ayakta tutuyorum. "Dış salondan bahçeye en yakın giriş ne kadar uzakta?"

"İki dakikalık bir yürüyüş," diye otomatik olarak yanıtladı. Sadece erişilebilirdiiç odalardan ve bunların çoğu işgal edildiğinden… Salonu sonuna kadar götürmeleri gerekecekti. Ya da yan taraftaki yatak odalarından geçme riskini… "Ya da bir."

"Anlamlı kıl."

Yatak odasını bir şey var mı diye taradı. Cam kapıların yanında yüksekte yükselen bir gardırop vardı. Çok yüksek, çok aşırı ağır—

Ancak banyoya hareketli ekran…

Yrene odanın karşı tarafına fırladı, Chaol komodinin üzerindeki bir dizi hançer için hamle yaptı.

Ağır ahşap ekranı kaptı ve halıya takılırken küfrederek çekti ve itti. Ama hareket etti - oraya ulaştı. Gardırop kapılarını hızla açtı ve perdeyi duvarla arasına sıkıştırdı ve iyi ölçmek için birkaç kez salladı. Tuttu.

Masaya koştu, kitapları ve vazoları fırlattı. Yerde paramparça oldular.

Sakin ol; odaklanmış kal.

Yrene masayı tahta perdeye çekti ve takırtıyla yana çevirdi. Yaptığı barikata doğru itti.

Ama pencere-

Odanın karşısında biri vardı. Yüksek ve küçük, ama—

"Bırak onu," diye emretti Chaol, cam kapıların önüne geçerek. Diğer elinde kılıç açılı ve hançer. "Bu rotayı denerlerse, küçük boyut onları yavaş olmaya zorlayacaktır."

Onu öldürmesi için yeterince uzun - her kimse.

"Buraya gel," dedi sessizce.

Bunu yaptı, gözleri yatak odası kapısıyla bahçe kapıları arasında gezindi.

"Derin nefesler," dedi ona. “Kendini merkeze al. Korku seni bir silah kadar kolay öldürür."

Yrene itaat etti.

"Hançeri yatağın üzerine koy."

Yrene silaha direndi.

"Yap."

Elinde soğuk ve ağır metal olan hançeri yakaladı. hantal.

Nefesi düzenliydi. Her iki kapıyı da gözetlerken odağı amansızdı. Pencere.

"Banyo," diye fısıldadı.

"Pencereler çok yüksek ve dar."

“Ya insan vücudunda değilse?”

Kelimeler ağzından boğuk bir fısıltıyla döküldü. O kitapta gördüğü çizimler...

"O zaman sen koşarken ben onu meşgul ederim."

Çıkışların önündeki mobilyalarla—

Sözleri battı.

"Böyle bir şey yapmayacaksın..."

Yatak odasının kapısı bir darbe altında titredi. Sonra bir başkası.

Kol sallandı ve sallandı.

Tanrılar.

Bahçeyle uğraşmamışlardı. Sadece ön kapıdan girmişlerdi.

Onun irkilmesine neden olan başka bir patlama. Bir diğeri.

"Sabit," diye mırıldandı Chaol.

Yrene'nin hançeri titredi, bıçakları tereddüt etmeden yatak odasının kapısına doğru eğildi.

Öfkeli ve öfkeli bir patlama daha.

Sonra - bir ses.

Yumuşak ve tıslayan, ne erkek ne dişi.

Kapıdaki aralıktan "Yrene," diye fısıldadı. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Yren."

Kanı soğudu. Bu bir insan sesi değildi.

"Ne istiyorsun," dedi Chaol, çelik gibi kendi sesiyle.

"Yren."

Dizleri o kadar çılgınca büküldü ki zorlukla ayakta durabildi. Yaptığı antrenmanın her anı aklından kayıp gitti.

" Çık dışarı ," diye hırladı Chaol kapıya doğru. "Pişman olmadan önce."

"Yrene," diye tısladı, biraz gülerek. " Yren. ”

Valg. O gece gerçekten de biri onu arıyordu ve bu gece yine onun için gelmişti...

Boşta kalan elini ağzına kapatan Yrene yatağın kenarına çöktü.

"Karanlıkta kadınları avlayan bir korkaktan korkarak bir kalp atışını boşa harcama," diye tersledi Chaol ona.

Kapının diğer tarafındaki şey homurdandı. Kapı kolu titredi. "Yrene," diye tekrarladı.

Chaol sadece bakışlarını tuttu. "Korkun, ona senin üzerinde güç veriyor."

"Yren."

Hançerini ve kılıcını kucağına indirerek ona yaklaştı. Yrene, silahlarını indirmemesi için onu uyarmak üzereyken irkildi. Ama Chaol onun önünde durdu. Yüzünü ellerinin arasına aldı, sırtı tamamen kapıya dönüktü. Arkasındaki her sesi ve hareketi izlediğini bilmesine rağmen. "Korkmuyorum," dedi yumuşak bir sesle ama zayıf değil. "Ve sen de olmamalısın."

Kapının diğer tarafında duran şey, " Yrene ," diye patladı ve kapıya çarptı.

Geri çekildi ama Chaol yüzünü sıkıca tuttu. Bakışlarını kırmadı.

"Bununla yüzleşeceğiz" dedi. "Bir arada."

Bir arada. Burada yaşa ya da öl - birlikte.

Nefesi sakinleşti, yüzleri o kadar yakındı ki, kendi nefesi ağzını okşadı.

Bir arada.

Böyle bir kelimeyi kullanmayı, ne anlama geldiğini hissetmeyi düşünmemişti ... O zamandan beri hissetmemişti...

Bir arada.

Yren başını salladı. Bir kere. İki kere.

Chaol gözlerini aradı, nefesi ağzını yelpazeledi.

Elini kaldırdı, hala hançeri kavradı ve onu düzeltti. kavramak. "Açısını aç, doğrudan içeri değil. Nerede olduğunu biliyorsun." Bir elini göğsüne koydu. Kalbinin üzerinde. "Diğer yerler."

Beyin. Göz yuvasından. Boğaz, hayatın kanını salmak için kesiliyor. Hızlı bir kanama sağlamak için vurulabilecek tüm çeşitli arterler.

Kurtarmayı öğrendiği şeyler. Son değil.

Ama bu şey…

"Kafayı kesmek en iyi sonucu verir, ancak önce onu indirmeye çalışın. Kafayı koparacak kadar uzun."

Bunu daha önce de yapmıştı, anladı. Bu şeyleri öldürmüştü. Onlara karşı zafer kazandı. Onları kendi boyun eğmez iradesi ve cesaretinden başka bir sihir olmadan üstlenmişti.

Ve o… o dağları ve denizleri aşmıştı. Bunu kendi başına yapmıştı.

Eli titremeyi kesti. Nefesi düzeldi.

Chaol'un parmakları kendi parmaklarını sıktı, kabzanın ince metali avucunun içine girdi. "Birlikte," dedi son bir kez ve kendi silahlarını alması için onu serbest bıraktı.

Kapıyla yüzleşmek için.

Sadece sessizlik vardı.

Hesaplayarak bekledi. Algılama. Saldırıya hazır bir yırtıcı.

Yrene onun arkasından ayağa kalkarken hançeri sabit tuttu.

Fuayeden bir çarpışma sesi geldi - ardından bağırışlar.

Başladı, ama Chaol bir nefes verdi. Ürpertici bir rahatlama.

Sesleri ondan önce tanıdı.

Muhafızların çığlıkları.

Halha'da konuşuyorlardı - yatak odasının kapısından durumları hakkında ağlıyorlar. Güvenli? Acıtmak?

Yrene kendi kalitesiz kullanımıyla zarar görmediklerini söyledi. Gardiyanlar, hizmetçi kızın kırık süit kapısını gördüğünü ve onları almak için koşarak geldiğini söyledi.

Süitte başka kimse yoktu.

28

Prens Kashin çabucak geldi, muhafızlar tarafından Yrene'nin ricası üzerine çağrıldı - o ya da Chaol, kapıyı engelleyen mobilyayı çıkarmaya bile cesaret

edemeden. Diğer kraliyetlerden herhangi birinin çok fazla açıklama yapması gerekiyordu ama Kashin… Tehdidi anlamıştı.

Chaol o noktada prensin sesini yeterince iyi tanıyordu -Yrene bunu kendisi de biliyordu- süit fuayesini doldururken, ona kapıyı kapatan mobilyaları çekmesi için başını salladı.

Chaol, bu sandalyede kaldığı için sadece bir kalp atışı için minnettardı. Rölyef bacaklarını bağlamış olabilir.

Bundan kurtulmanın uygun bir yolunu bulamamıştı. Onun için değil. Sandalyede, bir Valg minyonuna karşı leş kadar iyiydi, gerçi hançerini ve kılıcını doğru zamanda fırlatmanın onları kurtarabileceğini hesaplamıştı. Bu onun en iyi seçeneğiydi: fırlatmak .

Umurunda değildi - gerçekten değil. Onun için ne anlama geldiğiyle ilgili değil. Ama bu atışın ona ne kadar zaman kazandırabileceği hakkında.

Biri onu avlamıştı . Onu öldürmek için. Terörize et ve işkence etona. Belki daha da kötüsü, eğer gerçekten Morath'ın Valg istilasına uğramış bir ajanıysa. Kulağa kesinlikle cehennem gibi geliyordu.

Sesi çıkaramamıştı. Erkek veya kadın. Sadece bir tanesi ama.

Yrene sonunda kapıyı açtığında sakinliğini korudu ve derin bir nefes alıp veren vahşi gözlü Kashin'i ortaya çıkardı. Prens onu tepeden tırnağa taradı, Chaol'a kısa bir bakış attı ve sonra odağını şifacıya verdi. "Ne oldu?"

Yrene, şaşırtıcı bir sakinlikle, "Lord Westfall'un tonik aldığından emin olmak için buraya dönüyordum," derken Chaol'un sandalyesinin arkasında oyalandı.

Yalancı. Pürüzsüz, güzel yalancı. Büyük ihtimalle Chaol'ün bütün akşam beklediği ikinci anlamlı hediyeyi vermek için geri geliyordu.

Yrene onun yanında durmak için sandalyenin etrafından dolandı, kadının sıcaklığı omzunu ısıtacak kadar yakındı. "Ve arkamda birini hissettiğimde neredeyse buradaydım." Yrene daha sonra gerisini açıkladı, arada sırada odayı gözlemleyerek, sanki her kimse gölgelerden dışarı fırlayacakmış gibi. Ve Kashin, birinin kendisine neden zarar verebileceğinden şüphelenip şüphelenmediğini sorduğunda, Yrene Chaol'a baktı, aralarında sessiz bir konuşma geçti: Morath'ın kötü amacı ne olursa olsun, muhtemelen onu kendisine yardım etmekten caydırmak içindi. Ama o sadece prense bilmediğini söylemişti.

Chaol'un yatak odasının çatlak kapısını incelerken Kashin'in yüzü öfkeyle gerildi. Omzunun üzerinden süiti tarayan gardiyanlara, "Dördünüzü bu süitin dışında istiyorum. Koridorun sonunda bir dört tane daha. Bahçede bir düzine siz varsınız. Buraya giden çeşitli koridor kavşağında altı tane daha."

Yrene rahatlamış olabilecek bir nefes verdi.

Kashin bunu duydu, elini kılıcının kabzasına koyarak, "Kale zaten aranıyor. Onlara katılmayı planlıyorum."

Chaol, bunun yalnızca Yrene için olmadığını biliyordu. Prensin ava katılmak için iyi bir nedeni olduğunu, muhtemelen pencerelerinde hala beyaz bir bayrak asılı olduğunu biliyordu.

Gallant ve adanmış. Belki de tüm prensler nasıl olmalıdır. Ve belki de Dorian'ın sahip olabileceği iyi bir arkadaş. Her şey onların lehine olsaydı.

Kashin canlandırıcı bir nefes alıyor gibiydi. Sonra Yrene'e sessizce sordu, "Gitmeden önce... neden sana Torre'ye kadar eşlik etmiyorum? Elbette silahlı bir korumayla."

Prensin gözlerinde yeterince endişe ve umut vardı ki, Chaol hala odaların her santimini inceleyen muhafızları izleyerek kendini meşgul etmek için bir noktaya değindi.

Yine de Yrene kollarını etrafına sardı ve "Burada daha güvende hissediyorum" dedi.

Chaol ona gözlerini kırpmamaya çalıştı. Kelimelerde.

Onunla. O burada daha güvenli hissettim ona .

Ona bu sandalyede olduğunu hatırlatma dürtüsünden kaçındı.

Kashin'in bakışları, sanki orada olduğunu hatırlamış gibi ona kaydı. Ve şimdi bakışlarını sertleştiren hayal kırıklığıydı - Chaol'un bakışıyla karşılaştığında hayal kırıklığı ve uyarı.

Chaol, Kashin'e ona bu bakışı atmayı bırakıp sarayı araması için verdiği uyarıyı kıstı .

Ellerini kendine saklardı. Bütün gün Nesryn'in mektubunu düşünmekten kendini alamamıştı. Shen'in ona gösterdiği her şeyi -o gururlu muhafızın kolunun altında ne olduğunu görmek ona ne yaptığını- düşünmezken.

Ama prens sadece başını eğdi, bir eli göğsünde. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber gönder."

Yrene, Kashin'e doğru zar zor başını salladı. Chaol'un neredeyse adam için üzülecek kadar küçümseyiciydi.

Prens Yrene'ye uzun uzun baktı, bazı muhafızlar onu takip ederken diğerleri geride kaldı. Onlar hemen dışarıdaki yerlerine yerleşirken Chaol bahçe kapılarından onları izledi.

Sonunda odasında yalnız kaldıklarında, "Nesryn'in yatak odası boş," dedi.

Nedeniyle ilgili soruyu bekledi - ama öyle olmadığını fark etti. Nesryn'in buraya kaçtığında bahsettiği gibi. Onu uyandırmaya çalışmamıştı. Ona doğru gitmişti.

Bu yüzden Yrene'nin "Öyle olduğunu biliyorum" demesi sürpriz olmadı.

Saray casusları ya da dedikoduları umurunda değildi. Yrene'nin dediği gibi değil, "Ben—burada kalabilir miyim? Ben yerde yatacağım-"

"Yatakta yatabilirsin. Bu gece dinlenebileceğimden şüpheliyim."

Korumalar dışarıdayken bile... Bir Valg'in birden fazla adama karşı neler yapabileceğini görmüştü. Aelin'in bir suikastçı olarak bir adam tarlasında hareket ettiğini görmüştü. Ve onları kalp atışlarında kesin.

Hayır, bu gece uyumayacaktı.

"Bütün gece o sandalyede oturamazsın..."

Chaol ona aksini söyleyen bir bakış attı.

Yrene yutkundu ve banyo odasına izin verdi. Hızla yüzünü yıkadığında, dışarıdaki muhafızları, yatak odası kilidinin bütünlüğünü değerlendirdi. Elbisesinin içinde hareketsiz çıktı, yakası ıslak, yüzü yeniden solgundu. Yatağın önünde tereddüt etti.

"Çarşafları değiştirdiler," dedi Chaol yumuşak bir sesle.

İçeri girerken ona bakmadı. Her hareket normalden daha küçük, kırılgan.

Korku hâlâ onu sarıyordu. Gerçi güzel yapmış. Eğer Emin değildi o çekmeceli o göğüs taşımak mümkün olurdu, ama saf terör ona gücünün bir doz vermişti. Altında ezilmiş çocuklarından bütün vagonları kaldıran annelerin hikayelerini duymuştu.

Yrene yorganın altına girdi ama başını yastığa sokmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Birini öldürmek nasıl bir şey?"

Cain'in yüzü zihninde parladı.

"Ben—ben yeniyim," diye itiraf etti Chaol.

Başını eğdi.

"İlk hayatımı geçen yıl Yulemas'tan hemen sonra aldım."

Kaşları kısıldı. "Ama sen-"

"Bunun için eğitim aldım. Daha önce savaşmıştı. Ama asla birini öldürmedi."

"Sen Muhafız Kaptanıydın."

"Sana söyledim," dedi acı bir gülümsemeyle, "karmaşıktı."

Yrene sonunda yerleşti. "Ama o zamandan beri yaptın."

"Evet. Ama alışmak için yeterli değil. Valg'a karşı, evet, ama istila ettikleri insanlar… Bazıları sonsuza dek kaybolur. Bazıları hala orada, iblisin altında. Kimi öldüreceğimi, kimin kurtulabileceğini bulmak - hala kötü seçimlerin nerede olduğunu bilmiyorum. Ölüler konuşmaz."

Başı yastığa doğru kaydı. "Annemin huzurunda yemin ettim. Ben yedi yaşındayken. Asla bir insanı öldürmemek. Bazı şifalar… bana ölümü teklif etmenin bir merhamet olabileceğini söyledi. Ama bu katliamdan farklıydı."

"Bu."

"Sanırım - bu gece kim olursa olsun onu öldürmeye çalışmış olabilirim. Ben öyleydim..." Korkmuş bir şekilde demesini bekledi . Tek savunucum bir sandalyedeyken korktum. "Koşmaya karşı kararlıydım. Bana zaman kazandıracağını söylemiştin ama... Bunu yapamam. Tekrar olmasın."

Göğsü sıkıştı. "Anladım."

"Yapmadığıma memnunum. Ama - kim olursa olsun kaçtı. Belki de bu kadar rahatlamamalıyım."

"Kashin arayışında şanslı olabilir."

"Şüpheliyim. Muhafızlar gelmeden önce gitmişler."

Sessiz kaldı. Bir an sonra, "Umarım o hançeri ya da başka bir hançeri kullanmak zorunda kalmazsın, Yrene. Merhamet olarak bile."

Gözlerindeki hüzün onun nefesini kesmeye yetmişti. "Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle. "Ölümü kendi üzerine almaya istekli olduğun için."

Hiç kimse böyle bir şey söylememişti. Dorian'ı bile. Ama beklenen olmuştu. Celaena— Aelin , Cain'i onu kurtarmak için öldürdüğünde minnettardı, ama bir gün onun öldüreceğini bekliyordu.

Aelin o noktaya kadar sayabileceğinden fazlasını yapmıştı ve kendi eksikliği... utanç vericiydi. Sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi.

O zamandan beri çok öldürmüştü. Rifthold'da. Valg'a karşı olan isyancılarla. Ama Yrene… o sayıyı küçülttü. O açıdan bakmamıştı. Gururla. Rahatlama.

"Nesryn gittiği için üzgünüm," diye mırıldandı Yrene loş ışığa.

Sana hiçbir söz vermiyorum. Ve kendimin hiçbirine sahip çıkmayacağım.

"Ona bir macera sözü verdim," diye itiraf etti Chaol. "Birine gitmeyi hak etti."

Yrene yeterince sessizdi ve arkasını bahçe kapılarından çevirdi. Yatağının derinliklerine sinmiş, dikkati tamamen ona odaklanmıştı. "Senden ne haber? Neyi hak ediyorsun?"

"Hiçbir şey değil. Hiçbir şeyi hak etmiyorum."

Yrene onu inceledi. "Hiç katılmıyorum," diye mırıldandı, gözkapakları sarkıyordu.

Çıkışları tekrar kontrol etti. Birkaç dakika sonra, "Yeterince verildi ve çarçur ettim" dedi.

Chaol ona baktı ama Yrene'nin yüzü uykuyla yumuşamıştı, nefesi düzenliydi.

Uzun bir süre onu izledi.

resim

Şafak söktüğünde Yrene hala uyuyordu.

Chaol, kendisine izin verdiği kadar, her seferinde birkaç dakika uyuklamıştı.

Ama güneş yatak odasının zemini boyunca süzülürken, kendini yüzünü yıkarken buldu. Gözlerinden uykuyu siliyordu.

Yrene süitten çıkıp salona geçerken kıpırdamadı. Muhafızlar tam olarak Kashin'in kalmalarını emrettiği yerdeydi. Ve her biriyle göz göze geldiğinde ve yön sorduğunda, ona tam olarak nereye gitmesi gerektiğini söylediler.

Sonra onlara, o yokken Yrene zarar görürse vücutlarındaki her kemiği kıracağını bildirdi.

Dakikalar sonra, Yrene'nin dün bahsettiği eğitim avlusunu buldu.

Zaten bazıları ona bakan ve bazıları onu tamamen görmezden gelen gardiyanlarla doluydu. Bazılarını Shen'in vardiyasından tanıdı ve başını salladı.

Tanımadığı muhafızlardan biri ona yaklaştı, diğerlerinden daha yaşlı ve daha griydi.

Eski eğitmeni ve Silah Ustası Brullo gibi.

Ölü—o kapılardan sarkıyor.

Chaol görüntüyü uzaklaştırdı. Onu yatağında hala uyuyan şifacıyla değiştirdi. Prense, dünyaya orada kendini daha güvende hissettiğini söylediğinde nasıl görünüyordu. Onunla.

Egzersiz yapan muhafızları, hayatının pek çok saatini geçirdiğine çok benzeyen bu özel antrenman alanını görünce içinde dalgalanan acıyı Shen'in yapay kolunun görüntüsüyle değiştirdi. atına binerken kendisini desteklediğini hissettiği sarsılmaz, sessiz güç. O kolsuz bir adam daha az değil - daha az muhafız.

Gri saçlı muhafız dilini kullanarak, "Lord Westfall," dedi. "Bu saatte senin için ne yapabilirim?" Adam saldırıyla ilgili bir şey olup olmadığını bilecek kadar zeki görünüyordu, burası bunu tartışmanın yeri değildi. Hayır, adam Chaol'ün buraya farklı bir nedenle geldiğini biliyordu ve vücudundaki gerilimi bir alarm kaynağı değil, entrika olarak okudu.

Chaol, beraberinde getirdiği kılıcı ve hançeri kaldırarak, "Yıllarca kendi kıtamdan adamlarla eğitim aldım," dedi. “Bildikleri kadarını öğrendiler.”

Yaşlı muhafızın kaşları havaya kalktı.

Chaol adamın bakışlarını tuttu. “Ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum sen bilirsin.”

resim

Yaşlanan gardiyan - Hashim - Chaol zar zor nefes alabilene kadar onu çalıştırdı. Sandalyede bile. Ve bunun dışında.

Yüzbaşının bir alt kademesinde olan ve muhafızların eğitimini denetleyen Haşim, Chaol'un egzersizlerini ya birinin ayaklarını destekleyerek ya da sandalyeden değiştirilmiş versiyonlarla yapmasının yollarını buldu.

Gerçekten de bir yıl önce Shen'le çalışmıştı - gardiyanların çoğu çalışmıştı. O uzun iyileşme ayları boyunca Shen'in vücudunun yönünü değiştirmesine, savaşma biçimine ellerinden geldiğince yardımcı olmuşlardı.

Yani hiçbiri bakmadı ya da gülmedi. İçlerinden biri fısıldamadı.

Hepsi zaten uğraşamayacak kadar meşgul, çok yorgundu.

Güneş avlunun üzerinde yükseldi ve hala çalışıyorlardı. Yine de Hashim ona bıçakla vurmanın yeni yollarını gösterdi. Bir rakip nasıl silahsızlandırılır.

Farklı bir düşünme biçimi, öldürme. Savunmaktan. Farklı bir ölüm dili.

Kahvaltıda dağıldılar, hepsi yorgunluktan neredeyse titriyordu.

Sarhoş olsa bile, Chaol devam edebilirdi. Herhangi bir güç rezervi için değil, istediği için.

Yrene süite dönüp banyo yaptığında bekliyordu.

Altı saat sonra o karanlıkta kayboldular. Sonunda acı onu mahvetmişti, Yrene yorgunluktan titriyordu ama ayaklarının içinde kesin bir tür farkındalık uyanmıştı. Ayak bileklerinin üzerinden sürünerek geçti. Sanki uyuşukluk azalan bir gelgitmiş gibi.

Yrene o gece ağır koruma altında Torre'ye döndü ve hayatının en derin uykusuna daldı.

Chaol, şafaktan önce antrenman ringinde Hashim'i bekliyordu.

Ve sonraki şafak.

Ve sonraki.

BÖLÜM İKİ

DAĞLAR VE DENİZLER

29

Nesryn ve Sartaq, kuzey Asimil Dağları'ndan çıkarken fırtınalar yolunu kesti.

Uyandıktan sonra prens, morarmış bulutlara bir göz attı ve Nesryn'e kayalık çıkıntılarında elinden gelen her şeyi güvence altına almasını emretti. Kadara pençeli ayağından pençeli ayağına geçti, altın rengi gözleri dört nala gelen fırtınayı izlerken kanatlarını hışırdattı.

O kadar yüksekte, gök gürültüsü her kaya ve yarıkta yankılandı ve Nesryn ve Sartaq çıkıntının altındaki taş duvara bastırılırken, rüzgarlar onları kamçılarken, alttaki dağın bile titrediğine yemin edebilirdi. Ama Kadara fırtınaya karşı sımsıkı tutunarak, beyaz ve altın tüylerden gerçek bir duvar olan önlerine yerleşti.

Yine de buzlu yağmur onları bulmayı başardı, Nesryn'i kalın ruk derilere ve ağır yün battaniyeye rağmen kemiklerine kadar dondurdu Sartaq, etrafına sarılmasında ısrar etti. Dişleri çenesini incitecek kadar şiddetle çatırdıyordu ve elleri o kadar uyuşmuş ve çiğdi ki, herhangi bir sıcaklığın tadını çıkarmak için onları koltuk altlarının altına sıkıştırdı.

Büyü ortadan kalkmadan önce bile Nesryn sihirli hediyelere özlem duymamıştı. Ve sihir ortadan kalktıktan, onu yasaklayan kararnamelerden ve bir zamanlar onu kullananların korkunç avlarından sonra Nesryn sihri düşünmeye bile cesaret edememişti . Okçuluk pratiği yapmaktan, bıçak ve kılıç kullanmayı öğrenmekten, o da bir silah olana kadar vücudunda ustalaşmaktan memnundu. Sihir başarısız olmuştu, ne zaman isterlerse babasına ve kız kardeşine söylemişti. İyi çelik olmazdı.

Yine de o uçurumun üzerinde otururken, sıcaklığın nasıl olduğunu hatırlayıncaya kadar rüzgar ve yağmur tarafından kamçılanan Nesryn, kendini damarlarında bir alev kıvılcımı isterken buldu. Ya da en azından, belirli bir Ateş Getiren'in, onları ısıtmak için uçurumun köşesinden dönerek gelmesi için.

Ama Aelin uzaktaydı - Hasar'ın raporuna inanılırsa, Nesryn'in yaptığı gibi, açıklanmıyordu. Asıl soru, Aelin ve sarayının ortadan kaybolmasının Morath'ın korkunç bir oyunu mu yoksa kraliçenin kendisinin bir planı mı olduğuydu.

Aelin'in Rifthold'da neler yapabileceğini, hiçbirinin haberi olmadan hazırladığı ve uyguladığı planları gördükten sonra... Nesryn'in parası Aelin'in üzerindeydi. Kraliçe ne zaman ve nerede isterse, tam da istediği anda ortaya çıkacaktı. Nesryn kraliçeyi bu yüzden sevdiğini düşündü: O kadar uzun süredir planlar yapılıyordu ki, dünyanın onu kontrolsüz ve küstah olarak görmesine izin veren biri için, Aelin her şeyi gizli tutmakta büyük bir itidal gösterdi.

Ve o fırtına Nesryn ve Sartaq'ı kasıp kavururken, Aelin Galathynius'un elinde mahkemenin bile bilmediği bir kart olup olmadığını merak etti. Aelin'in yapması için dua etti. Onların iyiliği için.

Ama sihir daha önce başarısız olmuştu, diye hatırlattı Nesryn dişleri birbirine çarparken. Ve onsuz Morath'la savaşmanın bir yolunu bulmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Fırtınanın dünyanın diğer bölgelerini korkutmak için en sonunda hantallaşmasından saatler önceydi, Sartaq ancak Kadara tüylerini yelpazeleyip yağmuru silkeleyince ayağa kalktı. Onları süreçte püskürtmek, ancak Nesrynruk onlar için fırtınanın gazabının ağırlığını aldığında şikayet edecek durumda değildi.

Tabii ki, aynı zamanda seleyi de nemli bıraktı ve bu da, dağlardan ve aşağıdaki genişleyen çayırlara doğru sert, temiz rüzgarlar üzerinde yükselirken oldukça rahatsız edici bir sürüşe neden oldu.

Gecikmeyle birlikte, bir gece daha kamp yapmak zorunda kaldılar, bu sefer bir ağaç korusunda, yine onları ısıtmak için bir kor kadar değil. Nesryn bu konuda çenesini kapalı tuttu - kemiklerinde kalan soğuk, yatak örtüsünden sırtına saplanan kökler, midesindeki meyve, kuru et ve günlük ekmeğin dolduramadığı boş çukur.

Sartaq ona battaniyelerini verdi ve kıyafetlerini değiştirmek isteyip istemediğini sordu. Ama onu zar zor tanıyordu, anladı. Beraber uçup gittiği bu adam, sulde ve keskin gözlü ruk ile bu prens ... O bir yabancıdan biraz daha fazlasıydı.

Bu tür şeyler genellikle onu rahatsız etmezdi. Şehir muhafızı için çalışırken, her gün çeşitli korku ve panik hallerinde yabancılarla uğraşmıştı. Hoş karşılaşmalar, özellikle son altı ayda, şehrin üzerine karanlığın çöktüğü ve altında avlandığı zaman, nadiren olmuştu.

Ama Sartaq ile... Nesryn bütün gece titrerken, buraya gelmekte biraz acele edip etmediğini, olası bir ittifak mı yoksa hayır mı diye merak etti.

Şafağın gri ışığı ince çamların arasından sızdığında uzuvları ağrıyor ve gözleri yanıyordu. Kadara çoktan harekete geçmişti, yola çıkmak için can atıyordu ve Nesryn ile Sartaq, yolculuklarının son ayağı için havalanmadan önce yarım düzineden az cümle alışverişinde bulundular.

İki saattir uçuyorlardı, güneye doğru gidildikçe rüzgarlar daha da keskinleşiyordu ki Sartaq onun kulağına, "Bu taraftan," dedi. Doğuyu işaret etti. “O yönde yarım gün uçun ve bozkırların kuzey kenarlarına ulaşacaksınız. Darghan'ın kalbi.”

"Sık sık ziyaret eder misin?"

Bir ara. Rüzgara karşı dedi ki, “Kashin onların sadakatini elinde tutuyor. Ve—Tümelun.” Kız kardeşinin adını söyleme şekli yeterince ima etti. "Fakatrukhin ve Darghan bir zamanlar aynıydı. Muniqi atlarımızın tepesindeki rükûnların peşine düştük, Tavan Dağları'nın derinliklerine kadar izini sürdük." Kadara kayarken, gökyüzünü pençeleyen yüksek, sivri uçlu dağları hedef alarak güneydoğuyu işaret etti. Ormanlarla kaplıydılar, bazı tepeler karla kaplıydı. "Ve rüküşleri ehlileştirdiğimizde, bazı at beyleri bozkırlara geri dönmemeyi tercih ettiler."

"İşte bu yüzden geleneklerinizin çoğu aynı kalıyor," diye gözlemledi Nesryn , eyere bağlı sulde'ye bakarak . Çok, çok aşağıda, ince, birbirine dolanan nehirlerin oyduğu altın bir deniz gibi sallanan kuru otlar belirdi.

Hızla ilerideki dağlara baktı. Bu ruk noktasında ölümle kendisi arasında ne kadar az şey olduğu fikrine daha çok alışmış olsa da, bunu kendisine hatırlatmak midesini yatıştırmadı.

"Evet," dedi Sartaq. "Ayrıca binicilerimizin savaşta Darghan'la sık sık çete kurmasının nedeni de budur. Dövüş tekniklerimiz farklı ama çoğunlukla birlikte nasıl çalışacağımızı biliyoruz."

"Aşağıda bir süvari ve yukarıda hava kapsama alanı," dedi Nesryn, fazla ilgili görünmemeye çalışarak. "Hiç savaşa gittin mi?"

Prens bir dakika sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Ülkenize salıverilenler ölçeğinde değil. Babamız, imparatorluğumuz içindeki bölgelerin sadakatin ödüllendirildiğinin farkında olmasını sağlar. Ve direnişe ölümle cevap verilir."

Omurgasından aşağı buzlar sıçradı.

Sartaq devam etti, "Yani bazı huzursuz bölgelere bu soğuk gerçeği hatırlatmak için şimdi iki kez gönderildim." Kulağına sıcak bir nefes. "Öyleyse rukhinlerin kendi içindeki klanlar var. Yön bulmayı öğrendiğim eski rekabetler ve yumuşatmak zorunda kaldığım çatışmalar."

Zor yoldan, diye eklemedi. Bunun yerine, "Bir şehir muhafızı olarak böyle şeylerle uğraşmış olmalısın," dedi.

Bu düşünceyle homurdandı. "Çoğunlukla devriye geziyordum - nadiren terfi ettirildim."

"Bir yay ile yeteneğin düşünüldüğünde, tüm yeri senin yönettiğini düşünürdüm."

Nesrin gülümsedi. Büyücü. Sartaq, kesinlikle kendinden emin dış görünüşünün altında kesinlikle utanmaz bir flörttü. Ama cevabını yıllardır bilmesine rağmen, ima ettiği soruyu düşündü. "Adarlan, muhafızların veya orduların saflarında kadınların rolünü benimseme konusunda kağanlık kadar açık değil" diye itiraf etti. "Yetenekli olsam da, erkekler genellikle terfi etti. Böylece duvarlarda veya işlek caddelerde devriye görevinde çürümeye terk edildim. Yeraltı dünyasını veya soyluları idare etmek daha önemli muhafızlara bırakıldı. Ve aileleri Adarlan'dan gelenler."

Ablası ne zaman olursa olsun öfkeden kudurmuştu ama Nesryn üstlerine patlasaydı, onlara meydan okusaydı... Bunlar ona kabul edildiği için minnettar olmasını söyleyen, sonra talep eden türden adamlardı. kılıcını ve üniformasını teslim etti. Bu yüzden kalmanın, görmezden gelinmenin daha iyi olduğunu

düşünmüştü, sırf maaş için değil, onun gibi en çok ihtiyacı olanlara yardım eden çok az muhafız olduğu için. Onlar için kaldı, daha küçük adamlar atanırken başını eğdi.

"Ah." Prensten bir sessizlik daha. "Diğer ülkelerden gelen insanlara karşı pek hoş karşılanmadıklarını duydum."

"Kısaca söylemek gerekirse." Sözcükler, onun kastettiğinden daha soğuktu. Yine de burası, daha iyi bir hayat sunacağını düşünerek babasının yaşamaları için ısrar ettiği yerdi. Adarlan kuzey kıtasını fethetmek için savaşlarını başlattığında bile, annesi onu kalbinin şehri olan Antica'ya dönmeye ikna etmeye çalışsa da, Adarlan orada kalmıştı. Yine de her ne sebeple olursa olsun, belki inatçılık, belki de onu tekrar dışarı atmak isteyenlere karşı meydan okuma, orada kalmıştı.

Ve Nesryn bunun için onu suçlamamaya çalıştı, gerçekten yaptı. Ablası bunu anlayamadı - Nesryn ara sıra bu konuda kaynayan öfkesi. Hayır, Delara Rifthold'u her zaman sevmişti, şehrin karmaşasını sevmişti ve sert kenarlı insanlarını kazanmayı başarmıştı. Şehirde doğup büyümüş bir adamla evli olması şaşırtıcı değildi. Adarlan'ın gerçek bir çocuğu - kız kardeşi buydu. En azından, Adarlan'ın bir zamanlar olduğu ve bir gün tekrar olabileceği gibi.

Kadara hızlı bir rüzgar yakaladı ve kıyı boyunca ilerledi, yüksek dağlar gittikçe yaklaştıkça aşağıdaki dünya bulanık bir şekilde geçiyordu. Sartaq sessizce sordu, "Hiç-"

"Konuşmaya değmez." Bazen o kayayı kafasına çarptığında hala hissedebildiği zaman, o çocukların alaylarını duymadı. Yutkundu ve "Majesteleri," diye ekledi.

Düşük bir kahkaha. “Yani unvanım tekrar ortaya çıkıyor.” Ama daha fazla baskı yapmadı. Sadece, "Diğer binicilerin yanında bana Prens ya da Ekselansları dememen için yalvaracağım," dedi.

"Bana yalvaracak mısın, yoksa öyle misin?"

Kolları sahte bir uyarıyla onu sardı. "Saçımı taramak için ipek terliklerime mi yoksa hizmetçilere mi ihtiyacım olduğunu sormayı bırakmaları yıllarımı aldı." Nesrin güldü. "Onların arasında ben sadece Sartaq'ım." Ya da Kaptan, diye ekledi.

"Kaptan?"

"Seninle ortak bir noktamız daha var, öyle görünüyor."

Gerçekten utanmaz bir flört. "Ama altı ruk klanına da sen hükmediyorsun. Sana cevap veriyorlar."

"Yapıyorlar ve hepimiz bir araya geldiğimizde ben Prens'im. Ama ailemin kendi klanı olan Eridun'da onların güçlerine komuta ediyorum. Ve ocak-annemin sözüne uyun." Vurgulamak için onu tekrar sıktı. "Bir fırtınanın ortasında soyulmak ve bir uçurumun yüzüne bağlanmak istemiyorsanız, bunu yapmanızı da tavsiye ederim."

"Kutsal tanrılar."

"Aslında."

"Öyle mi-"

"Evet. Ve dediğin gibi, bunun hakkında konuşmaya değmez."

Ama Nesryn tekrar kıkırdadı, son birkaç dakika içinde bu kadar sık gülümsemekten yüzünün ağrıdığını görünce şaşırdı. "Uyarı için minnettarım, Kaptan."

Tavan Dağları, kendi topraklarında gördüğünden daha yüksek, koyu gri taştan bir duvar olan devasa bir duvardı. Yakından pek çok dağ gördüğünden değil. Ailesi nadiren iç bölgelere girmeye cesaret etmişti.Adarlan ya da çevresindeki krallıklar—çoğunlukla babası meşgul olduğu için, kısmen de o bölgelerdeki kırsal kesimdeki insanlar yabancılara pek sıcak bakmadığı için. Çocukları, Adarlanlı bir anneyle, Adarlan topraklarında doğmuş olsalar bile. Bazen bu son gerçek onlar için daha öfkeli olmuştu.

Nesryn sadece rukhin'in daha misafirperver olması için dua etti.

resim

Babasının tüm hikayelerinde, rukhin'in kanatlarının tasvirleri, bir şekilde, Tavan Dağları'nın kalbinde kümelenmiş üç yüksek tepenin kenarlarına ve üstüne inşa edilmiş olanın katıksız imkansızlığını aktarmıyordu.

Hiçbir ürün yelpazesine oldu gir at klanlar steplerinden hakkında taşındı geniş çadır yani -framed. Hayır, Eridun havası taşa, evlere, salonlara ve odalara oyulmuştu, çoğu aslında rukların kendileri için yuva yapıyordu.

Bu yuvalardan bazıları, genellikle bir ruk binicisinin ve ailesinin yakınında kaldı, böylece kuşlar bir an önce çağrılabilirdi. Ya ıslıklı bir komutla ya da

çeşitli evler ve mağaralar arasında hareket etmeyi sağlayan, taşın kendisine sabitlenmiş sayısız halat merdiveni tırmanan biri tarafından - yine de iç merdivenler de çoğunlukla yaşlılar ve çocuklar için dorukların içine inşa edilmişti.

Evlerin her biri, rukların inmesi için geniş bir mağara ağzıyla donatılmıştı, yaşam alanları arkalarında oyulmuştu. Birkaç pencere kaya yüzünü burada ve orada noktalıyordu, taşın arkasına gizlenmiş odaların işaretleri ve içerideki odalara temiz hava çekiyordu.

Burada daha fazla temiz havaya ihtiyaçları olduğundan değil. Rüzgâr, Sartaq'ın süzülen, kanat çırpan veya dalan çeşitli büyüklükteki ruklarla dolu ocak klanına ev sahipliği yapan birbirine bağlı üç tepe arasında bir nehirdi. Nesryn, dağlara oyulmuş konutları saymaya çalıştı ve başarısız oldu. Burada yüzlercesi olmalıydı. Ve belki de daha fazlası dağların içinde yatıyordu.

"Bu—bu sadece bir klan mı?" Saatler sonra ilk sözleri.

Kadara en merkezdeki zirvenin yüzüne yükseldi. Nesryn eyere oturdu, Sartaq öne doğru eğilirken arkasında sıcak bir duvar oluşturdu ve ona da bunu yapması için rehberlik etti. Uylukları onunkileri destekledi, üzengilerle dengesini korurken altındaki kaslar yer değiştirdi. "Eridun en büyüklerinden biridir - inanılırsa en eskisidir."

"Sen değilsin?" Etraflarındaki hava gerçekten de anlatılmamış çağlardan beri var olmuş gibiydi.

"Her klan, biniciler arasında en eski ve ilk olduğunu iddia ediyor." Vücuduna yayılan bir kahkaha. “Bir Buluşma olduğunda, sadece onunla ilgili tartışmaları duymalısın. Bir erkeğe karısı hakkında hakaret etmek, yüzüne karşı klanınızın en büyüğü olduğunu söylemekten daha iyidir.”

Nesryn, arkasındaki dimdik damlaya karşı gözlerini kapatırken bile gülümsedi. Kadara hızlı ve sarsılmaz bir şekilde en geniş çıkıntılara nişan aldı - bir veranda, ruk ona doğru eğilirken fark etti. İnsanlar çoktan mağara ağzının devasa kemerinin hemen altında duruyorlardı, selam vermek için kollarını kaldırmışlardı.

Sartaq'ın gülümsemesini kulağında hissetti. "Orada Altun'un Dağ Salonu, ocak-annem ve ailemin yurdu var." Altun- Windhaven , kaba çeviri oldu. Gerçekten de üç zirvenin ortasındaki diğer tüm konutlardan daha büyüktü: Onlara Dorgos ya da Üç Şarkıcı deniyordu - mağaranın kendisi en az kırk fit uzunluğunda ve üç

katı genişliğindeydi. Çok uzakta, sütunları ve gerçekten de devasa bir salon gibi görünen şeyi seçebiliyordu.

"Kabul salonu—toplantılarımıza ve kutlamalarımıza ev sahipliği yaptığımız yer," diye açıkladı Sartaq, Kadara arkadan çırparken kollarını kadının etrafına sardı. Bekleyen insanların önünde gözlerini tekrar sımsıkı yummak ona kesinlikle hayranlık kazandırmaz, ama...

Nesryn bir eliyle eyer boynuzunu kavradı, diğer eliyle Sartaq'ın dizini sıktı ve onunkinin arkasına destek oldu. Morarmak için yeterince sert.

Prens sadece sessizce güldü. "Demek ünlü okçunun bir zayıflığı var."

"Seninkini yakında öğreneceğim," diye karşı çıktı Nesryn, yanıt olarak yumuşak bir kahkaha daha kazandı.

Rük, neredeyse balkonun cilalı koyu renkli taşına merhametle yumuşak bir iniş yaptı, girişte bekleyenler kanatlarından esen rüzgara karşı kendilerini hazırladılar.

Sonra hareketsiz kaldılar ve Nesryn çabucak doğruldu, oymalı, boyalı ahşap sütunlarla dolu bir salonu görmek için hem eyer hem de prens üzerindeki ölüm tutuşunu serbest bıraktı. Baştan sona yanan mangallar, yeşil ve kırmızı arasında parıldayan altın boyayı döktü ve taş zeminin büyük bir kısmını cesur, çarpıcı desenlerle kaplayan kalın halılar, yalnızca yuvarlak bir masa ve uzaktaki duvarlardan birine karşı küçük bir kürsü gibi görünen bir şeyle kesintiye uğradı. . Ve onun ötesinde, köşeli meşalelerle aydınlanan kasvet, dağın içine bir koridor akıyordu. Kapılarla kaplı.

Ama Altun Dağ Salonu'nun tam ortasında: bir ateş.

Çukur zemine oyulmuştu, o kadar derin ve genişti ki, geniş basamakların katmanları aşağıya iniyordu. Küçük bir amfi tiyatro gibi - ana eğlence bir sahne değil, alevin kendisi. Kalp.

Gerçekten de Kanatlı Prens için uygun bir alandı.

Nesryn, genç ve yaşlı insanlar genişçe gülümseyerek öne doğru bastırırken omuzlarını dikleştirdi. Bazıları tanıdık binicilik derileri giymişti, bazıları güzel renkli, dizlerine kadar inen kalın yün paltolar giymişti. Çoğu, Sartaq'ın ipeksi oniks saçına ve rüzgarda çatlamış, altın-kahverengi tene sahipti.

"Pekala, peki" dedi kobalt ve yakut ceketli genç bir kadın, onlara bakarken çizmeli ayağını pürüzsüz kaya zemine vurarak. Nesryn kendini hareketsiz kalmaya, bu geniş bakışa dayanmaya zorladı. Genç kadının kırmızı deri şeritlerle bağlanmış ikiz örgüleri göğüslerini epeyce geçmişti ve bir omzunu silkeleyerek, "Bakın, kürk manşonunu ve yağlı banyosunu bırakıp bir kez daha bize katılmak için kim karar verdi" dedi.

Nesryn yüzünü dikkatlice sakinleştirdi. Ama Sartaq az önce Kadara'nın dizginlerini bıraktı, prens Nesryn'e ayrı bir güç verdi sana söyledim, o yüzden kıza bakmadan önce, "Dua etmemiş gibi yapma, sana o güzel ipek terliklerden daha fazla getireceğim," dedi. Börek."

Nesryn gülümsememek için dudağını ısırdı, ancak diğerleri kesinlikle böyle bir kısıtlama göstermediler, kıkırdamaları karanlık taşlardan gürlerken.

Borte kollarını kavuşturdu. "Sanırım onları nereden alacağını biliyorsun, çünkü onları kendin takmayı çok seviyorsun."

Sartaq güldü, sesi zengin ve neşeliydi.

Gevşememek için bir çabaydı. Sarayda bir kez bile bu kadar gülmemişti.

Ve en son ne zaman böyle parlak bir ses çıkarmıştı? Teyzesi ve eniştesi olsa bile, sanki üzerinde görünmez bir amortisör varmış gibi kahkahası dizginlenmişti. Belki de ondan çok önce, Rifthold'un lağımlarında nelerin gezindiği hakkında hiçbir fikri olmayan sadece bir şehir muhafızı olduğu günlere uzanıyordu.

Sartaq, Kadara'dan sorunsuzca indi ve Nesryn'in inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Bir düzine kadar kişinin onu fark etmesini sağlayan, kaldırdığı eli oldu - onu inceleyin. Borte'den daha yakın değil.

Başka bir kurnaz, ağırbaşlı bakış. Derileri görüyordu ama onu onlardan biri yapan özelliklerden hiçbiri yoktu.

Yabancıların yargılarıyla çok daha önce ilgilenmişti - bu yeni bir şey değildi. Şimdi Altun'un yaldızlı salonlarında, rukhinlerin arasında dursa bile.

Sartaq'ın uzattığı eli görmezden gelen Nesryn, sert vücudunu bir bacağını eyerin üzerinden yumuşak bir şekilde kaydırmaya zorladı ve atından indi. Çarpmanın etkisiyle dizleri fırladı ama hafifçe yere inmeyi başardı ve saçlarına

dokunmasına izin vermedi - kısa örgüsüne rağmen bunun bir fare yuvası olduğundan emindi.

Kız çenesini Nesryn'e doğru çekmeden hemen önce Borte'nin kara gözlerinde hafif bir onay parıltısı belirdi. “Bir rukhin derisi giymiş bir Balruhni kadını. Şimdi, bir manzara var.”

Sartak cevap vermedi. Sadece Nesryn'in yönüne baktı. Bir davetiye. Ve meydan oku.

Böylece Nesryn ellerini dar pantolonunun ceplerine soktu ve prensin yanına gitti. "Sartaq'ı bu sabah tırnaklarını törpülerken yakaladığımı söylersem düzelir mi?"

Borte, Nesryn'e gözlerini kırpıştırarak baktı.

Sonra başını arkaya atıp uludu.

Sartaq, Nesryn'in yönüne onaylayan ama kuşkulu bir bakış fırlattıktan sonra, "Kız kardeşim Borte ile tanışın. Torunu ve gönül annem Houlun'un varisi.” Borte'nin örgülerinden birini çekmek için aralarına uzandı. Elini savurdu. "Borte, Kaptan Nesryn Faliq ile tanış." Bir nefes almak için durakladı, sonra, "Adarlan'ın Kraliyet Muhafızlarından," diye ekledi.

Sessizlik. Borte'nin kavisli kara kaşları kalktı.

Yaşlı bir adam rukhin derileri içinde öne doğru bastırdı. "Ama daha sıra dışı olan şey: Kaptanlarının bir Balruhni kadınının olması mı, yoksa bir Adarlan kaptanının bu kadar ileri gitme cesareti göstermesi mi?"

Borte adama el salladı. "Her zaman boş gevezelik ve seninle sorular," diye azarladı onu. Ve Nesryn'i şoke eden adam yüzünü buruşturdu ve ağzını kapadı. "Asıl soru..." Sartaq'a sinsi bir sırıtış. "Elçi olarak mı geliyor, gelin olarak mı?"

Nesryn kıza ağzı açık bir şekilde bakarken, sabit, soğuk ve sakin görünmeye yönelik her türlü girişim ortadan kayboldu. Sağ Sartaq, tersledi olarak “ Börte .”

Borte düpedüz kötü bir sırıtış attı. "Sartaq, Adarlan'dan ya da Antica'dan asla bu kadar güzel hanımları eve getirmez . Uçurumun kenarlarında dolaşırken dikkatli olun Yüzbaşı Faliq, yoksa buradaki kızlardan bazıları canınızı sıkabilir."

"Onlardan biri mi olacaksın?" Nesryn'in sesi, yüzü ısınmış olsa bile, telaşsız kaldı.

Borte kaşlarını çattı. "Düşünmemeliyim." Bazıları tekrar güldü.

"Kız kardeşim olarak," diye açıkladı Sartaq, Nesryn'i ateş çukurunun kenarındaki alçak arkalıklı sandalye kümesine doğru yönlendirerek, "Borte'yi bir akraba olarak görüyorum. Öz ablam gibi."

Borte'nin şeytani sırıtışı, Sartaq'ın yanına düşerken soldu. "Ailenin durumu nasıl?"

Sartaq'ın yüzü, o kara gözlerdeki hafif titreme dışında okunamıyordu. Tek söylediği "Meşgul" oldu. Cevapsız.

Ama Borte, sanki onun ruh halini ve eğilimlerini iyi biliyormuş gibi başını salladı ve Sartaq Nesryn'e oymalı ve boyalı bir tahtaya kadar eşlik ederken sessiz kaldı. sandalye. Alev alev yanan ateşten gelen ısı lezzetliydi ve donmuş ayaklarını ateşe doğru uzatırken neredeyse inleyecekti.

Borte tısladı. "Sevgiline uygun bir çift çizme alamadın mı Sartaq?"

Sartaq uyarırcasına hırladı ama Nesryn onun esnek deri çizmelerine kaşlarını çattı. Kendisi için satın almaya cüret edebileceğinden daha pahalıydılar ama Dorian Havilliard ısrar etmişti. Üniformanın bir parçası, demişti ona göz kırparak.

Nerede olursa olsun hâlâ bu kadar özgürce gülümseyip gülümsemediğini veya cömertçe harcanıp harcanmadığını merak etti.

Ama çizmeleri deri olan, ancak daha kalın olan - en kalın koyun derisi gibi görünen bir şeyle astarlanmış olan Borte'ye baktı. Soğuk irtifalar için kesinlikle daha donanımlı.

Sartaq ocaktaki kız kardeşine, "Eminim bir yerden bir çift bulabilirsin," dedi ve ikisi Kadara'nın beklediği yere doğru geri çekilirken Nesryn sandalyesinde kıvrıldı.

İnsanlar, Nesryn'in salonun diğer tarafından duyamayacağı kadar alçak sesle mırıldanarak Sartaq'ın etrafını sardı. Ama prens rahat bir gülümsemeyle konuştu, paketlerini boşaltırken konuştu, onları en yakın olana verdi ve sonra Kadara'nın eyerini çözdü.

Altın ruk'un boynuna bir darbe indirdi, ardından yan tarafına sağlam bir yumruk indirdi - ve sonra Kadara gitti, mağara ağzının ötesindeki açık havaya fırladı.

Nesryn onlara gitmeyi tartıştı, şimdi odanın içinden ve ötesindeki koridora taşınmakta olan paketlere yardım etmeyi teklif etti, ancak vücuduna yayılan ısı bacaklarındaki gücü azaltmıştı.

Sartaq ve Borte göründü, diğerleri dağıldı, tam Nesryn adamın koridorun karşısındaki bir mangalın yanında oturduğunu fark ettiğinde. Sandalyesinin yanındaki küçük, ahşap masanın üzerinde buharla kıvrılan bir fincan duruyordu ve kucağında açık bir parşömen varmış gibi görünse de gözleri kıza sabitlenmişti.

Ne söyleyeceğini bilemedi: teni bronzlaşırken, güney kıtasından gelmediği açıktı; kısa kahverengi saçlarının ruk süvarilerinin uzun, ipeksi örgülerinden çok uzak olduğunu; ya da kıyafetlerinin daha çok Adarlan'ın ceket ve pantolonlarına benzediğini.

Sadece yanında bir hançer asılıydı ve geniş omuzlu ve formdayken, kendinden emin kasıntıya, bir savaşçının acımasız güvencesine sahip değildi. Belki kırklı yaşlarının sonlarındaydı, güneşte veya rüzgarda gözlerini kıstığı gözlerinin köşelerine soluk beyaz çizgiler kazınmıştı.

Borte, Sartaq'ı ateş çukurunun etrafından dolaştırdı, çeşitli sütunların yanından geçti ve ayağa kalkıp eğilen adama doğru yürüdü. Kabaca Sartaq'ın yüksekliğinde duruyordu ve çatırdayan ateş ve inleyen rüzgarla birlikte salonun karşısından bile Nesryn, kalitesiz Halha'sını seçebiliyordu: "Bu bir onur, Prens."

Borte homurdandı.

Sartaq sadece kısa bir baş selamı verdi ve kuzey dilinde cevap verdi, "Bana son birkaç haftadır ocak annemizin konuğu olduğun söylendi."

"Beni burada ağırlayacak kadar kibardı, evet." Adamın sesi ana dilini kullandığı için biraz rahatlamış görünüyordu. Nesryn'e bir bakış. Dinlemiyormuş gibi davranma zahmetine girmedi. “Adarlanlı bir kaptandan söz edildiğini düşündüğüm şeye kulak misafiri olamadım.”

"Kaptan Falik kraliyet muhafızını denetler."

Adam, “Şimdi mi?” diye mırıldanırken gözlerini Nesryn'den ayırmadı.

Nesryn bakışlarını sadece odanın karşı tarafından tuttu. Devam etmek. İstediğin kadar gevezelik et .

Sartaq sert bir sesle, "Ya senin adın?" diye sordu.

Adam bakışlarını prense çevirdi. "Falkan Ennar."

Borte Halha'da Sartaq'a “O bir tüccar” dedi.

Ve eğer kuzey kıtasından gelmiş olsaydı... Nesryn ayağa kalktı, yaklaşırken adımları neredeyse sessizdi. Falkan tüm yol boyunca onu izlerken, baştan aşağı onun üzerinde göz gezdirirken, öyle olduklarından emin oldu. Kadının gösterdiği zarafetin kadınsı bir hediye olmadığını, ona fark edilmeden diğerlerinin üzerine nasıl sürüleceğini öğreten eğitimden geldiğini fark ettiğinden emin oldu.

Falkan sonunda fark etmiş gibi kaskatı kesildi. Ve bir şey çekecek kadar aptalsa, yanındaki hançerin ona karşı pek bir faydası olmayacağını anladı.

İyi. Bu onu Rifthold'daki birçok erkekten daha akıllı yaptı. Biraz uzakta duran Nesryn, tüccara, "Bir haberin var mı?" diye sordu.

Yakından bakıldığında, karanlıkla karıştırdığı gözler gece yarısı safiriydi. Muhtemelen gençliğinde orta derecede yakışıklıydı. "Neyin haberi?"

"Adarlan'ın. Hiçbir şeyden."

Falkan dikkate değer bir dinginlikle duruyordu - belki de bir pazarlıkta yerini korumaya alışık bir adamdı. "Keşke size herhangi bir şey teklif edebilseydim Kaptan, ama iki yıldan fazla bir süredir güney kıtasındayım. Muhtemelen benden daha fazla haberin var.” İnce bir istek.

Ve cevapsız kalacak biri. Herkesin duyması için krallığının işini gevezelik etmek üzere değildi. Bu yüzden Nesryn sadece omuz silkti ve koridorun karşısındaki ateş çukuruna doğru döndü.

Falkan uzaklaşırken, "Kuzey kıtasını terk etmeden önce," dedi, "Westfall adında genç bir adam Kraliyet Muhafızlarının Kaptanıydı. Onun yerine sen misin?"

Dikkatli olmak. Gerçekten de öyle olmalıydı, çok fazla açıklama yapmamaya çok dikkat etti. Ona, kimseye. "Lord Westfall artık Kral Dorian Havilliard'ın Eli."

Şok, tüccarın yüzünü gevşetti. İşaretledi - her tik ve titreme. Sevinç ya da rahatlama yok, ama öfke de yok. Sadece… sürpriz. Dürüst, kel sürpriz. "Dorian Havilliard kral mı?"

Nesryn'in kaşlarını kaldıran Falkan, “Aylardır vahşi doğadayım. Haber çabuk gelmiyor. Veya sık sık.”

Sartaq, "Mallarınızı satmak için tuhaf bir yer," diye mırıldandı. Nesryn kabul etmeye meyilliydi.

Falkan, prense sadece sıcacık bir gülümseme gönderdi. O zaman kendine ait sırları olan bir adam.

"Uzun bir yolculuk oldu," diye araya girdi Borte, kolunu Nesryn ve onu ilerideki loş koridora doğru döndürüyor. “Kaptan Faliq'in tazelenmeye ihtiyacı var. Bir de banyo."

Nesryn, genç kadına teşekkür edip etmeyeceğinden emin değildi ya da sözünü kestiği için ona yalvarmak zorundaydı, ama... Midesi gerçekten de ağrıyan bir çukurdu. Ve banyo yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Ne Sartaq ne de Falkan onları durdurmadı, ancak Borte ona doğrudan dağın içine fırlayan koridora kadar eşlik ederken mırıltılar yeniden başladı. Ahşap kapılar sıralıydı, bazıları küçük yatak odalarını, hatta küçük bir kütüphaneyi ortaya çıkarmak için açılıyordu.

"Garip bir adam," dedi Borte Halha'da. "Büyükannem buraya neden geldiğini, ne aradığını söylemeyi reddediyor."

Nesrin tek kaşını kaldırdı. "Ticaret, belki?"

Borte, koridorun ortasında bir kapıyı açarak başını salladı. Oda küçüktü, bir duvara yaslanmış dar bir yatak, diğerinde ise bir sandık ve tahta bir sandalye vardı. Uzak duvarda bir lavabo ve ibrik ile birlikte bir yığın yumuşak görünümlü bez vardı. “Satacak malımız yok. Biz genellikle tüccarlarız - kıtanın her yerine mal taşıyan. Bizim klanımız burada, o kadar değil, ama diğerleri… Onların havaları her bölgeden hazinelerle dolu.” Dökülen yatağın parmak uçlarında gezindi ve kaşlarını çattı. "Bu eski ıvır zıvır değil."

Nesrin güldü. "Belki o zaman genişlemende sana yardım etmek ister."

Borte döndü, örgüler sallandı. "Numara. Kimseyle görüşmüyor ya da bununla ilgilenmiyor .” Omuz silkmek. "Çok az önemi var. Sadece o burada ."

Nesryn bilgi kırıntılarını katladı. Morath'ın ajanlarından biri gibi görünmüyordu ama Erawan'ın kolunun şimdi ne kadar gerildiğini kim bilebilirdi? Antica'ya

ulaşmışsa, kıtaya girmiş olması mümkündü. O tetikte olacaktı - Sartaq'ın zaten olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Borte bir örgünün ucunu parmağına doladı. "Onu nasıl büyüttüğünü gördüm. Onun da iş için burada olduğunu düşünmüyorsun."

Nesryn gerçeği kabul etmenin erdemlerini tarttı ve "Bunlar hepimiz için tuhaf günler - insanları onların sözlerine almamayı öğrendim. Ya da görünüş."

Borte örgüsünü düşürdü. Sartaq'ın seni eve getirmesine şaşmamalı. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Nesryn, böyle bir şeyi iltifat olarak gördüğünü söyleme zahmetine girmeden gülümsemesini gizledi.

Borte burnunu çekerek odayı işaret etti. "Kağanın sarayı kadar güzel değil ama Sartaq'ın boktan yatak çarşaflarından birinde uyumaktan daha iyi."

Nesrin gülümsedi. "Herhangi bir yatak bundan daha iyidir, sanırım."

Borte gülümsedi. "Söylediklerimi kastetmiştim. Banyoya ihtiyacın var. Ve bir tarak."

Nesryn sonunda elini saçına götürdü ve yüzünü buruşturdu. Karışıklıklar ve düğümler ve daha fazla karışıklık. Sadece örgüden çıkarmak bir kabus olurdu.

Borte, "Sartaq bile bundan daha iyi örüyor," diye alay etti.

Nesrin içini çekti. "Kız kardeşimin bana öğretmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen, iş böyle şeyler olduğunda işe yaramazım." Kıza göz kırpmayı teklif etti. "Saçımı neden bu kadar kısa tutuyorum sanıyorsun?"

Gerçekten de, Nesryn on beş yaşında bir öğleden sonra saçı köprücük kemiğine kadar kesilmiş halde eve geldiğinde ablası neredeyse bayılmıştı. O zamandan beri saçını bu uzunlukta tutuyordu - kısmen hala somurtan Delara'yı kızdırmak için ve kısmen de başa çıkması çok daha kolay olduğu için. Bıçakları ve okları kullanmak bir şeydi, ama saç şekillendirmek… Umutsuzdu. Ve güzel bir saç modeli ile gardiyanların kışlasında gösterilmesini istiyorum değil de alınmadı.

Borte, Nesryn'e sadece kısa bir baş selamı verdi - sanki bunu anlamış gibi. "Bir dahaki sefere uçmadan önce senin için düzgün bir şekilde öreceğim." Sonra koridorun aşağısını, karanlığa açılan bir dizi dar merdiveni işaret etti. "Banyolar bu tarafta."

Nesryn burnunu çekti ve sindi. "Ah, bu korkunç."

Nesryn salona girerken Borte kıkırdadı. “Sartak'ın gözlerinin sulanmamasına şaşırdım.”

Nesryn, dua ettiği şeye doğru onu takip ederken kıkırdadı. kaynar-sıcak banyo. Borte'nin keskin, değerlendirici bakışını tekrar hissetti ve "Ne?" diye sordu.

“Adarlan'da büyüdün, değil mi?”

Nesryn, neden sorulabileceği sorusunu düşündü. "Evet. Babamın ailesi Antica'dan gelse de ben Rifthold'da doğup büyüdüm.”

Borte birkaç adım sessiz kaldı. Ama dar merdiven boşluğuna ulaştıklarında ve loş iç mekana adım attıklarında, Borte omzunun üzerinden Nesryn'e gülümsedi. "O zaman evine hoşgeldin."

Nesryn, bu sözlerin duyduğu en güzel sözler olup olmadığını merak etti.

resim

Küvetler, su ısıtıcısıyla doldurulması gereken eski bakır küvetlerdi ama Nesryn sonunda bir tanesine kayarken itiraz etmedi.

Bir saat sonra saçları nihayet çözülüp tarandığında kendini büyük salondaki devasa yuvarlak masada oturmuş, kızarmış tavşanı ağzına kürek çekerken, Borte'nin bağışladığı kalın, sıcak tutan giysilerin içinde buldu. Kollarındaki işlemeli kobalt ve nergis parıltıları, önündeki kızarmış et tabakları kadar Nesryn'in de dikkatini çekti. Güzel giysiler—ateşlere rağmen salonu dolduran soğuğa karşı katmanlı ve kızarmış. Ve ayak parmakları... Borte gerçekten de onun için o polar astarlı bir çift çizme bulmuştu.

Sartaq, Nesryn'in yanında boş masada oturdu, aynı derecede sessiz ve aynı coşkuyla yemek yiyordu. Rüzgârdan savrulan saçları yeniden örülmesine ve uzun örgüsü kaslı sırtının ortasına düşmesine rağmen henüz yıkanmamıştı.

Karnı dolmaya başlayıp parmakları toplamayı yavaşlatırken, Nesryn prense doğru baktı. Onu hafifçe gülümserken buldu. "Üzüm ve tuzlu domuz etinden daha mı iyi?"

Çenesini, tabağına dökülen kemiklere doğru sessiz bir cevapla çekti, sonra parmaklarındaki yağa. Onu yalamak kabalık olur mu? Baharatlar enfes olmuştu.

"Ocak-annem," dedi gülümsemesi solarken, "burada değil."

Nesryn yemeğine ara verdi. Bu kadının tavsiyesini almak için buraya gelmişlerdi...

"Borte'ye göre yarın ya da öbür gün dönecek."

Daha fazlasını bekledi. Sessizlik, sözlü sorular kadar etkili olabilir.

Sartaq tabağını geri itti ve kollarını masaya dayadı. "Zaman darlığının farkındayım. Yapabilseydim, onu kendim arardım ama Borte bile nereye gittiğinden emin değildi. Houlun… böyle başıboş. Onu görür sulde rüzgarda sallayarak ve ona bunu kovalamak için dışarı Ruk sürer. Ve onu durdurmaya çalışırsak bizi döver." Sartaq'ın kendi sulde'si mağara ağzının yanındaki mızrak rafına doğru bir jest .

Nesrin buna gülümsedi. "İlginç bir kadına benziyor."

"O. Bazı açılardan ona daha yakınım..." Sözler sustu ve başını salladı. Kendi annesinden daha . Gerçekten de Nesryn onun Borte ile olduğu kadar açık sözlü ve kendi kardeşleriyle dalga geçtiğine tanık olmamıştı.

"Bekleyebilirim," dedi Nesryn sonunda, yüzünü buruşturmamaya çalışarak. "Lord Westfall'ın iyileşmek için hâlâ zamana ihtiyacı var ve ona üç hafta olmayacağımı söyledim. Bir iki gün daha bekleyebilirim." Ve lütfen, tanrılar, bir an sonra olmasın.

Sartaq parmağını masanın eski tahtalarına vurarak başını salladı. "Bu gece dinleneceğiz, ama yarın..." Bir gülümsemenin izi. "Yarın bir tura ne dersin?"

"Bu bir onur olur."

Sartaq'ın gülümsemesi büyüdü. "Belki biraz okçuluk çalışması da yapabiliriz." Koltuğunda kıpırdanmasına neden olan bir dürüstlükle ona baktı. "Kendimi Neith's Arrow ile eşleştirmeye kesinlikle hevesliyim ve eminim genç savaşçılar da öyle."

Nesryn kaşlarını kaldırarak tabağını geriye itti. "Beni duydular mı?"

Sartak gülümsedi. "Buraya son geldiğimde bir iki hikaye anlatmış olabilirim. Neden biz toplandığımızda bu kadar çok insan toplandı sanıyorsun?ulaşmış? Kesinlikle beni görmek için kendilerini buraya sürüklemeye zahmet etmezler .”

"Ama Borte hiç-"

“Borte, herkese kolay anlar yaşatan birine benziyor mu?”

İçinde daha derin bir şey ısındı. "Numara. Ama geleceğimi nereden bilebilirlerdi ki?”

Cevap veren sırıtışı asil kibirin portresiydi. "Çünkü bir gün önce bana katılacağınızı haber verdim."

Nesryn, o sakinlik maskesini koruyamadan ona ağzı açık kaldı.

Sartaq ayağa kalkarak tabaklarını aldı. “Bana katılman için dua ettiğimi söylemiştim Nesryn Faliq. Elim boş gelseydim, Borte sonunu duymama asla izin vermezdi.”

30

Salonun iç odasında Nesryn'in ne kadar uyuduğunu ya da sabahın hangi saatinde olduğunu söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Ara sıra uyuyakalmış, uyandığında kapısının ardındaki sesleri taramak, birinin hareket edip etmediğini anlamak için uyanmıştı. Sartaq'ın yattığı için onu azarlayacak türden biri olduğundan şüpheliydi, ama eğer rukhin prensle saray hayatı hakkında gerçekten dalga geçtiyse, o zaman bütün sabah tembellik etmek belki de onları kazanmanın en iyi yolu değildi.

Bu yüzden sağa sola savrulmuş, birkaç dakika orada burada uyumuş ve kapının altında çatlayan ışığı kesen gölgeleri fark edince tamamen vazgeçmişti. En azından Altun Salonu'nda birileri uyanıktı.

Giyinmiş, sadece yüzünü yıkamak için durmuştu. Oda, ibrikteki su buzlu olmayacak kadar sıcaktı, gerçi cesur gözlerine buz gibi bir su sıçratabilirdi.

Otuz dakika sonra, Sartaq'ın önündeki eyere oturarak bu dileğine pişman oldu.

Kadara ortaya çıktığında gerçekten uyanmış ve eyerlenmişti. hala sessiz büyük salona. Ateş çukuru, sanki bütün gece onunla ilgilenmiş gibi parlak bir şekilde yanıyordu, ama prens ve rukesi dışında, sütunlarla dolu salon boştu. Onu eyere çektiğinde ve Kadara mağara ağzından sıçradığında hala boştu.

Dondurucu hava yüzüne çarptı, güvercinler uçarken yanaklarını kamçıladı.

Birkaç ruk daha havadaydı. Muhtemelen kahvaltıya çıkmışlar, dedi Sartaq, sesi şafakta yumuşacıktı. Ve Kadara'nın kendi yemeğinin peşinden gittiler, Eridun'un üç zirvesinden çıkıp, ilerideki köknar kabuklu dağların derinliklerine yelken açtılar.

Sartaq, ancak Kadara, hızla akan turkuaz nehirden yarım düzine şişman gümüş somon balığını kaptıktan ve onları dilimleyerek yutmadan önce havaya fırlattıktan sonra, Sartaq onları daha küçük zirvelere doğru yönlendirdi.

"Eğitim koşusu," dedi işaret ederek. Kayalar daha pürüzsüzdü, tepeler arasındaki damlalar daha az keskindi - daha çok pürüzsüz, yuvarlak oluklara benziyordu. "Acemilerin ata binmeyi öğrendiği yer."

Dorgoların üç kardeş zirvesinden daha az acımasız olsa da, daha güvenli görünmüyordu. "Kadara'yı bir yavrudan büyüttüğünü söylemiştin. Tüm biniciler için böyle mi yapılıyor?”

“Ata binmeyi ilk öğrendiğimizde değil. Çocuklar, uzun uçuşlar yapamayacak kadar yaşlı, tecrübeli, daha uysal rukları çıkarırlar. On üç, on dört yaşına kadar onları öğreniriz ve sonra kendimizi yetiştirmek ve eğitmek için yavrularımızı buluruz.”

"On üç..."

"İlk yolculuğumuzu saat dörtte yapıyoruz. Ya da diğerleri yapar. Bildiğiniz gibi birkaç yıl geciktim.”

Nesryn antrenman koşusunu işaret etti. "Dört yaşındaki çocukların bunu tek başlarına sürmesine izin mi verdin ?"

"Aile üyeleri veya aile yakınları genellikle ilk birkaç gezintiye çıkarlar."

Nesryn küçük dağ silsilesine gözlerini kırpıştırdı, hâlâ koşmaya meyilli olan çeşitli yeğenlerini ve yeğenlerini hayal etmeye çalıştı ve başarısız oldu. çıplak ve evin içinde banyo kelimesinin sadece fısıltısıyla çığlık atıyor, sadece altındaki hayvanlardan birine komuta etmekten değil , eyerde kalmaktan da sorumlu .

Sartaq, "Bozkırlardaki at klanları aynı eğitime sahip," dedi. "Çoğu altı yaşına kadar atların tepesinde durabilir ve ayakları üzengiye ulaşır ulaşmaz yay ve mızrak kullanmayı öğrenmeye başlayabilir. Ayakta durmanın dışında”—düşünceye bir kıkırdama—“bizim çocuklarımızın aynı süreci var.” Güneş dışarı

baktı, ısıran rüzgara maruz bıraktığı tenini ısıttı. “İlk kağan kıtayı böyle fethetti. Halkımız zaten bir süvari olarak iyi eğitilmiş, disiplinli ve kendi erzaklarını taşımaya alışıktı. Karşılaştıkları diğer ordular… Bu krallıklar, soğuk aylarda şehirlerini koruyacağına inandıkları kalın kış buzunu nasıl aşacaklarını bilen düşmanları beklemiyorlardı. Ve hedeflerine ulaştıklarında buldukları herhangi bir malzemeden silah yapacak mühendisler ve hafif seyahat eden bir ordu beklemiyorlardı. Balruhn'daki Mühendisler Akademisi bugüne kadar kağanlığın en prestijli akademisi olmaya devam ediyor.”

Nesryn bunu biliyordu - babası hâlâ arada sırada Akademi'den bahsediyordu. Uzaktan bir kuzen katılmıştı ve bir hasat makinesi icat ederek küçük bir ün kazanmaya devam etmişti.

Sartaq, Kadara'yı karla kaplı tepelerin üzerinde süzülerek güneye doğru yönlendirdi. "Bu krallıklar, az sayıda kişinin riske atacağı rotaları izleyerek arkadan fetheden bir orduyu da beklemiyorlardı." Batıyı, ufuk boyunca uzanan soluk bir şeridi işaret etti. "Kızıltum Çölü o tarafta. Yüzyıllar boyunca bozkırlar ve daha yeşil topraklar arasında bir engeldi. Güney bölgelerini fethetmeye çalışmak için, herkes her zaman etrafında uzun bir yol kat etti ve savunuculara bir ordu toplaması için bolca zaman verdi. Bu krallıklar, kağanın ve yüz bin savaşçısının hareket halinde olduğunu duyduklarında, ordularını onları durdurmak için konumlandırdılar.” Gurur her sözünü sınırladı. “Sadece kağan ve ordularının doğrudan Kyzultum'u geçerek dostluk kurduklarını keşfetmek için.yerel göçebeler, onlara rehberlik etmek için güney krallıkları tarafından uzun süre alay etti. Kağanın hemen arkalarından sürünerek korumasız şehirlerini yağmalamasına izin vermek."

Gülümsediğini kulağında hissetti ve kendini onun biraz daha içine yerleştiğini buldu. "Sonra ne oldu?" Hikâyelerin yalnızca parçalarını duymuştu - asla bu kadar kapsamlı bir anlatım ve kesinlikle bu şanlı soydan doğmuş birinin dudaklarından değil. “Açık savaş mıydı?”

"Hayır," dedi Sartaq. "Aslında elinden geldiğince doğrudan dövüşmekten kaçındı. Terörün yayılması için birkaç kilit liderin acımasız bir örneğini yaptı ve bu şehirlerin veya orduların çoğuna ulaştığında çoğu silahlarını bıraktı ve koruma karşılığında teslim olma şartlarını kabul etti. Sulde'sini kullandığı kadar korkuyu da bir silah olarak kullandı ."

"İki tane olduğunu duydum - sulde , yani."

"O yaptı. Ve babam hala öyle. Abanoz ve Fildişi, biz onlara diyoruz. Barış zamanlarında taşımak için beyaz at kılı olan ve savaşta kullanmak için siyah at kılı olan bir sulde .”

"Sanırım Abanoz'u bu seferlerde yanında getirmiş."

"Ah, kesinlikle yaptı. Ve Kyzultum'u geçip o ilk şehri yağmaladığı zaman, direnişi bekleyenlerin haberi , gerçekten de Abanoz sulde taşıdığı haberi o kadar hızlı ve o kadar yayıldı ki, bir sonraki krallığa vardığında, onlar gelmedi. Bir ordu kurmaya bile zahmet etme. Sadece teslim oldular. Kağan bunun için onları cömertçe ödüllendirdi ve diğer bölgelerin de bunu duymasını sağladı." Bir an sessiz kaldı. "Adarlan'ın kralı o kadar akıllı ve merhametli değildi, değil mi?"

Hayır, dedi Nesryn yutkunarak. "O değildi." Adam yıkmış, yağmalamış ve köleleştirmişti. Adam değil, içindeki iblis.

"Erawan'ın topladığı ordu… Dorian ve Aelin olgunlaşmadan çok önce toplamaya başladı ve doğum haklarını talep etti. Chaol—Lord Westfall bana Rifthold'daki sarayın altında yıllardır var olan tünellerden ve odalardan bahsetti. İnsan ve Valg'in üzerinde deneyler yapıldığı yerler. Akılsız saraylıların ayaklarının altında."

Sartaq, "Bu da neden sorusunu gündeme getiriyor," dedi. "Eğer kuzey kıtasının çoğunu fethettiyse, neden böyle bir kuvvet topladı? Aelin Galathynius'un öldüğünü sanıyordu - sanırım Dorian Havilliard'ın da isyan edeceğini tahmin etmemişti."

Ona Wyrdkey'lerden bahsetmemişti ve yine de onları açıklamaya cesaret edemiyordu. "Her zaman Erawan'ın bu dünyayı fethetmeye kararlı olduğuna inandık. Yeterince motive edici görünüyordu. "

"Ama şimdi şüpheli görünüyorsun."

Nesrin düşündü. "Sadece nedenini anlamıyorum. Kuzey kıtasını gizlice kontrol etmişken bunca çaba, neden daha fazlasını fethetmek istesin ki. Erawan birçok korkuyla kaçtı. Sadece dünyamızı daha fazla karanlığa sokmak mı istiyor? Kendine dünyanın efendisi mi demek istiyor?"

"Belki de güdüler ve akıl gibi şeyler iblislere yabancıdır. Belki de sadece yok etme dürtüsüne sahiptir."

Nesryn başını salladı, güneş yükselirken gözlerini kıstı, ışık kör edici hale geldi.

resim

Sartaq Eridun hava sahasına döndü, Kadara'yı büyük salonda bıraktı ve Nesryn'in turuna devam etti. Onu uçurumun kenarındaki ip merdivenleri kullanmaması için yalvarmanın utancından kurtardı ve onu dağın iç merdivenlerinden ve geçitlerinden geçirdi. Diğer iki zirveye ulaşmak için ya uçarak geçmeleri ya da aralarındaki iki köprüden birini almaları gerektiğini iddia etti. Halata ve tahtaya bir bakış attı ve Nesryn denemek için başka bir günü bekleyebileceğini söyledi.

Kadara'ya binmek bir şeydi. Nesryn kuşa güvendi ve binicisine güvendi. Ama sallanan köprü, ne kadar iyi inşa edilmiş olursa olsun... Karşıya geçmeye çalışmadan önce bir iki içkiye ihtiyacı olabilir.

Ama dağın içinde görülecek çok şey vardı - ona Fısıldayan Rokhal deniyordu. Oluşan diğer iki kardeş tepeDorgolar, Lilter olan Arik'ti; ve Kükreyen Torke - üçü de rüzgarın üzerlerinden ve etraflarından geçerken şarkı söylemesinden dolayı isimlendirildi.

Rokhal onların en büyüğüydü, en kazınmış olanıydı, taç mücevheri tepeye yakın Altun Salonu'ydu. Ancak Altun'un altındaki odalarda bile, prens ona dolambaçlı koridorlardan ve boşluklardan geçerken Nesryn nereye bakacağını bilemiyordu.

Çeşitli mutfaklar ve küçük toplantı salonları; ruk binicilerinin evleri ve atölyeleri; Kadara'nın altından koyu kahverengiye kadar değişen çeşitli ruklerin yuvaları; dağın içindeki madenlerden zırhların dövüldüğü demirciler; eyerlerin özenle işlendiği tabakhaneler; ev eşyaları ve küçük biblolar için takas yapılabilecek ticaret yerleri. Ve son olarak, Rokhal'ın üzerinde eğitim halkaları.

Geniş, düz tepeli zirve boyunca duvar ya da çit yoktu. Sadece rüzgardan ve soğuktan korunmanın yanı sıra aşağıdaki merdiven boşluğuna erişim sağlayan küçük, yuvarlak bina.

Ahşap kapıyı uğuldayan rüzgara açtıklarında Nesryn nefes nefeseydi ve önünde uzanan manzara ciğerlerinde kalan havayı kesinlikle çekip aldı.

Dağların üzerinde ve arasında uçmak bile bir şekilde bundan farklı hissettiriyordu.

Karla kaplı, hakim zirveler onları çevreliyordu, toprak kadar eski, dokunulmamış ve uyuklayan. Yakınlarda, ikiz sırtlar arasında parıldayan uzun bir göl, deniz mavisi yüzeyi üzerinde sadece gölgeler bırakıyor.

Hiç bu kadar büyük ve acımasız, bu kadar geniş ve güzel bir şey görmemişti. Ve etrafındaki dağların büyüklüğü ile karşılaştırıldığında bir mayıs sineği kadar önemsiz olsa da, bir parçası ondan doğduğunu şiddetle hissediyordu.

Sartaq, sanki bakışları birbirine bağlıymış gibi, dikkatinin dağıldığı yeri takip ederek onun yanında durdu. Ve Nesryn'in bakışları gölün diğer ucundaki ıssız, geniş bir dağa düştüğünde, hızla içeri girdi.nefes. Karanlık taraflarında hiçbir ağaç yetişmedi; sadece kar, en üstteki sarp kayalıkları ve zirvesi üzerinde bir pelerin sağlıyordu.

"Bu Arundin," dedi Sartaq usulca, sanki rüzgarın duymasından bile korkuyormuş gibi. "Bu zirvelerin ortasında dördüncü Şarkıcı." Rüzgar gerçekten de dağdan esiyor gibiydi, soğuk ve hızlı. "Sessiz Olan, biz ona diyoruz."

Gerçekten de, o zirvenin etrafında ağır bir sessizlik dalgalanıyor gibiydi. Ayaklarının dibindeki gölün turkuaz sularında kusursuz bir ayna görüntüsü uzanıyordu, o kadar netti ki Nesryn yüzeyin altına dalıp başka bir dünya, aşağıda bir gölge dünya bulup bulamayacağını merak etti. "Neden?"

Sartaq, Arundin'in görüntüsüne uzun süre dayanamayacakmış gibi döndü. “Ruhhin ölülerimizi onun yamaçlarına gömüyor. Daha yakına uçarsak , yanlarını kaplayan sulde göreceksiniz - düşenlerin tek işaretleri."

Bu tamamen uygunsuz ve hastalıklı bir soruydu ama Nesryn sordu, "Bir gün oraya mı yatırılacaksınız yoksa ailenizin geri kalanıyla birlikte kutsal bozkır topraklarında mı?"

Sartaq, altlarındaki pürüzsüz kayaya parmaklarını bastı. "Bu seçim benden önce duruyor. Kalbimin iki parçası muhtemelen bunun için uzun bir savaşa girecek."

İki yer arasındaki çekişmeyi kesinlikle anlamıştı.

Bağırışlar ve çınlayan metal, dikkatini Arundin'in çağıran, sonsuz sessizliğinden Rokhal'ın tepesindeki uzayın gerçek amacına çekti: eğitim halkaları.

Derili erkekler ve kadınlar çeşitli çevrelerde ve istasyonlarda durdular. Bazıları etkileyici bir doğrulukla hedeflere oklar fırlattı, bazıları mızrak fırlattı, bazıları kılıçtan kılıca savaştı. Daha yaşlı biniciler, savaşçıların arasında sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi sinsi ilerleyerek emirler ya da nişan ve duruşlarını düzelttiler.

O ve Nesryn alanın uzak ucundaki eğitim halkasına yaklaşırken birkaç kişi Sartaq'ın yönüne döndü. Okçuluk devresi.

Rüzgarla, soğukla... Nesryn kendini bu faktörleri hesaplarken buldu. Okçuların yeteneklerine daha fazla hayran olmak. Ve Borte'yi, uzun örgüleri rüzgarda savrulan, doldurulmuş mankenlere nişan alan üç okçu arasında görünce şaşırmamıştı.

"Kıçını tekrar sana teslim etmek için mi buradasın, kardeşim?" Borte'nin sırıtışı o şeytani zevkle doluydu.

Sartaq, uzun bir yayı alıp yakındaki tribünden bir ok kılıfı alarak yeniden zengin, hoş kahkahasını attı. Kalçasının bir yumruğuyla ocaktaki kız kardeşini yana dürttü ve bir oku kolaylıkla sapladı. Nişan aldı, ateş etti ve ok tam mankenin boynunda işaretini bulduğunda Nesryn gülümsedi.

Bir prens için etkileyici, dedi Borte. Nesryn'e döndü, kara kaşları havadaydı. "Ve sen?"

İyi o zaman. Gülümsemesini yutan Nesryn, daha ağır yün paltoyu çıkardı, Borte'ye başını eğdi ve ok ve yay rafına yaklaştı. Dağ rüzgarı ısınmak için sadece binicilik derileriyle canlanıyordu, ama parmaklarını oymalı tahtada gezdirirken Rokhal'ın fısıltılarını engelledi. Porsuk ağacı, kül... Porsuk fiyonklarından birini koparıp ağırlığını, esnekliğini ve direncini test etti. Sağlam, ölümcül bir silah.

Yine de tanıdık. Eski bir dost kadar tanıdık. Annesinin ölümüne kadar eline yayı almamıştı ve o ilk keder ve uyuşukluk yıllarında, beden eğitimi, gerekli konsantrasyon ve güç, bir sığınak, bir erteleme ve demirci olmuştu.

Eski öğretmenlerinden birinin Rifthold'a yapılan saldırıdan kurtulup kurtulmadığını merak etti. Oklarından herhangi biri wyvernleri indirmiş olsaydı. Ya da hayat kurtaracak kadar yavaşlattı.

Nesryn okları çekerek oklara doğru ilerlerken bu düşüncenin yatışmasına izin verdi. Metal uçlar Adarlan'da kullandıklarından daha ağırdı, şaft biraz daha kalındı. Yarış hızlarında acımasız rüzgarları kesmek için tasarlandı. Belki, eğer şanslılarsa, bir ya da iki wyvern çıkarın.

Çeşitli oklardan oklar seçti, onları kendi yerine yerleştirdi ve sırtına bağladı ve Borte, Sartaq ve birkaç kişinin sessizce izlediği çizgiye yaklaştı.

Nesryn, Borte'ye “Bir işaret seçin” dedi.

Kadın gülümsedi. "Boyun, kalp, kafa." Üç mankenin her birine işaret etti, her biri için farklı bir işaret. Rüzgar onları sarstı, her birini vurmak için gereken amaç ve güç tamamen farklıydı. Borte bunu biliyordu - buradaki tüm savaşçılar biliyordu.

Nesryn bir kolunu başının arkasına kaldırdı, parmaklarını tüyler boyunca sürükledi, üç hedefi tararken tüyler teninde dalgalandı. Rokhal'ın yanından hızla geçen rüzgarların mırıltısını dinledi, duyduğu o vahşi çağrı kendi kalbinde yankılandı. Rüzgar arayan , annesi onu aramıştı.

Nesrin birbiri ardına bir ok çekip ateş etti.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

Ve bitirdiğinde, yalnızca uğuldayan rüzgar cevap verdi - Kükreyen Torke'nin rüzgarı. Her eğitim halkası durmuştu. Yaptığı şeye bakıyordu.

Üç aptal arasında dağıtılan üç ok yerine dokuzunu ateşlemişti.

Her birinde üç sıra mükemmel hizalanmış çekim: kalp, boyun ve kafa. Bir santim fark yok. Şarkı söyleyen rüzgarlarda bile.

Sartaq ona döndüğünde sırıtıyordu, uzun örgüsü sanki bir suldeymiş gibi arkasından sürükleniyordu .

Ama Borte dirsek atarak yanından geçti ve Nesryn'e nefes verdi, "Göster bana."

resim

Nesryn saatlerce Rokhal eğitim halkasının tepesinde durdu ve bunu nasıl yaptığını, rüzgarı, ağırlığı ve havayı nasıl hesapladığını anlattı. Ve o geldi çeşitli rotasyonlar gösterdi olduğu kadar, onlar da kendi tekniklerini gösterdiler. Geriye doğru ateş etmek için eyerlerinde bükülmeleri, avlanmak ya da savaşmak için hangi yayları kullandıkları.

Nesryn'in yanakları rüzgardan çatlamış, elleri uyuşmuştu ama Sartaq'a merdiven boşluğunun girişinden fırlayan nefes nefese bir haberci yaklaştığında - geniş ve şaşmaz bir şekilde - gülümsedi.

Ocak-annesi sonunda havaya dönmüştü.

Sartaq'ın yüzü hiçbir şey göstermedi, ancak Borte'nin başıyla selamı tüm izleyicilere çeşitli istasyonlarına geri dönmelerini emretti. Bunu birkaç teşekkür gülümsemesiyle yaptılar ve başını eğerek geri döndüğü Nesryn'e hoş geldiniz.

Sartaq, sadağını ve selamını tahta rafa koyarak Nesryn'e elini uzattı. Saatlerce yayı ve ipi kavradıktan sonra parmaklarını esneterek ikisini de yanından geçirdi.

"Yorgun olacak," diye uyardı Borte, elinde kısa bir kılıçla. Eğitimi, görünüşe göre, gün için bitmemişti. "Onu fazla rahatsız etme."

Sartaq, Borte'ye inanamaz bir bakış attı. "Yine kaşıkla tokatlanmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Nesryn buna boğuldu, ancak işlemeli kobalt ve altın yün paltoyu omuz silkip sıkıca sardı. Loş merdivenden inerlerken rüzgârın savurduğu saçlarını düzelterek sıcak iç mekana yönelen prensin peşinden gitti.

"Borte bir gün Eridun'a liderlik edecek olsa da, diğerleriyle birlikte antrenman mı yapıyor?"

"Evet," dedi Sartaq omzunun üzerinden bakmadan. "Ocak-annelerin hepsi nasıl savaşılacağını, nasıl saldırılacağını ve savunulacağını bilir. Ancak Borte'nin eğitimi başka şeyleri de içeriyor."

"Dünyanın farklı dillerini öğrenmek gibi." Kuzey dilini kullanması Sartaq'ınki kadar kusursuzdu.

"Bunun gibi. Ve tarih ve… daha fazlası. Ne Borte'nin ne de büyükannesinin bana söylemediği şeyler."

Sözler etraflarındaki taşlarda yankılandı. Nesryn, "Borte'nin annesi nerede?" diye sormaya cesaret etti.

Sartaq'ın omuzları gerildi. " Sulde Arundin'in yamaçlarında duruyor."

Sadece konuşma şekli, sesindeki soğukluk…"Özür dilerim."

Sartaq'ın tek söylediği, "Ben de," oldu.

"Onun babası?"

"Annesinin uzak diyarlarda tanıştığı ve bir geceden fazla tutunmak istemediği bir adam."

Nesryn, eğitim halkalarında küçük bir beceriyle savaşan vahşi, kötü genç kadını düşündü. "O zaman sana sahip olmasına sevindim. Ve büyükannesi."

Sartak omuz silkti. Tehlikeli, garip bölge - bir şekilde burnunu sokma hakkının olmadığı bir yere girmişti.

Ama sonra Sartaq, “Sen iyi bir öğretmensin” dedi.

"Teşekkürler." Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu. O, diğerlerini çeşitli pozisyonları ve teknikleri ile gezdirirken, onun yanında durmuştu, ama çok az şey söylemişti. Sürekli havayı konuşarak ve övünerek doldurmasına gerek olmayan bir lider.

Omuzlarını gevşeterek bir nefes verdi. "Ve gerçeğin efsaneye uygun olduğunu görmek beni rahatlatıyor."

Nesryn kıkırdadı, daha güvenli bir yere döndüğü için minnettardı. "Şüpheleriniz mi vardı?"

Onları büyük salona götürecek olan sahanlığa ulaştılar. Sartaq onun yanına adım atmasına izin verdi. “Raporlar bazı önemli bilgileri dışarıda bıraktı. Doğruluklarından şüphe etmemi sağladı.”

Nesryn'in başını eğmesine neden olan şey, gözlerindeki sinsi parıltıydı. “Tam olarak neyi söylemediler?”

Ateş çukurunun diğer tarafında zar zor görünen pelerinli bir figür ve onun yanında oturan biri dışında boş büyük salona ulaştılar.

Ama Sartaq ona döndü, onu tepeden tırnağa ve tekrar tekrar inceledi. Kaçırdığı çok az şey vardı. "Senin güzel olduğundan bahsetmediler."

Nesryn, kuru topraktaki bir balığın tatsız bir izlenimi olduğundan emin olduğu bir şekilde ağzını açıp kapadı.

Sartaq göz kırparak öne doğru yürüdü ve " Ej " diye seslendi . rukhin terimiiçin anne , bu sabah ona vermişti. Nesrin aceleyle peşinden gitti. Devasa ateş çukurunun etrafında döndüler, en üstteki merdivenin tepesinde oturan figür kapüşonunu geri çekti.

Yaşlılıktan eğilmiş ve dişsiz yaşlı bir kocakarı bekliyordu.

Bunun yerine, örgülü, gümüş çizgili oniks saçlı, düz sırtlı bir kadın Sartaq'a acımasızca gülümsedi. Ve yaşı gerçekten de onun özelliklerine dokunmuş olsa da... Borte'nin yüzüydü. Veya kırk yıl sonra Borte'nin yüzü.

Ocak annesi bir binici derisi giyiyordu, ancak koyu mavi pelerini -aslında omuzlarında asılı bıraktığı bir ceketi- çoğunu örtüyordu.

Ama onun yanında… Falkan. Yüzü eşit derecede ciddi, o kara safir gözler onları tarıyor. Sartaq, tüccarı görünce adımlarını kontrol etti, ya onun dikkatini çeken ilk kişi olmadığı için sinirlendi ya da sadece tüccarın bu buluşma için hazır olduğunu söyledi.

Görgü kuralları veya kendini koruma içgüdüleri devreye girdi ve Sartaq, yolun geri kalanını adım adım ilerlemek için çukurun ilk çıkıntısına atlayarak yaklaşmaya devam etti.

Houlun, yakınına geldiğinde ayağa kalktı, onu hızlı ve sert bir kucaklamayla sardı. İşi bittiğinde onun omuzlarını tuttu, kadın neredeyse onun kadar uzundu, omuzları güçlü ve uylukları iyi kaslıydı ve kurnaz bir gözle Sartaq'ı süzdü.

Yara izi benekli elini Sartaq'ın çıkık elmacık kemiğinde gezdirirken, "Hüzün hâlâ üzerinizde ağır bir yük var," diye gözlemledi. "Ve endişelen."

Sartaq başını eğmeden önce gözleri kapandı. "Seni özledim Ej ."

"Tatlı konuşmacı," diye azarladı Houlun, yanağını okşayarak.

Nesryn, prensin kızardığına yemin edebilirdi.

Ateş ışığı, Nesryn'in çukurun ağzında durduğu yere, Sartaq'ın geniş omuzlarının etrafından bakarken, Houlun'un saçındaki birkaç gümüş teli kırmızı ve altınla fırlattı. "Ve sonunda kuzeyden gelen okçu geldi." Başının eğimi. "Ben Dochin'in kızı Houlun'um ama diğerlerinin dediği gibi bana Ej diyebilirsin ."

Kadının kahverengi gözlerine bir bakış ve Nesryn, Houlun'un çok şey kaçıran biri olmadığını anladı. Nesrin başını eğdi. "Bu bir onur."

Ocak annesi uzun bir süre ona baktı. Nesryn, elinden geldiğince hareketsiz kalarak bakışlarıyla buluştu. Kadının ne istediğini görmesine izin vermek.

Sonunda, Houlun'un gözleri Sartaq'a kaydı. "Tartışmamız gereken konular var."

Bu sert bakışı göremeyen Nesryn nefesini verdi ama omurgasını dik tuttu.

Sartaq yüzünde rahatlama gibi bir ifadeyle başını salladı. Ama o, oturduğu yerden her şeyi izleyerek Falkan'a baktı. "Onlar özel olarak söylenmesi gereken şeyler, Ej ."

Kaba değil, ama kesinlikle sıcak değil. Nesryn, prensin duygularını tekrarlamaktan kaçındı.

Houlun elini salladı. "O zaman bekleyebilirler." Taş bankı işaret etti. "Oturmak."

"E-"

Falkan onlara bir iyilik yapacakmış gibi kıpırdandı ve gitti.

Ancak Houlun, sessiz bir şekilde kalması için ona işaret etti. "Hepinizin dinlemesini isterim."

Sartaq banka oturdu, hoşnutsuzluğunun tek işareti yere vurduğu ayağıydı. Nesryn yanına oturdu, sert kadın, Falkan ile aralarındaki tüneğini geri aldı.

Houlun, "Bu dağların derinliklerinde kadim bir kötülük dolaşıyor," dedi. "Son birkaç gündür bu yüzden, onu aramak için gitmiştim."

"Ej." Uyarı ve korku prensin sesini kapladı.

" Sulde'mi kullanamayacak kadar yaşlı değilim , evlat." Ona göz kırptı. Gerçekten de, bu kadınla ilgili hiçbir şey yaşlı görünmüyordu.

Sartaq kaşlarını çatarak, "Neyin peşinden gittin?" diye sordu.

Houlun, başıboş kulak olup olmadığını görmek için salona baktı. “Ruk yuvaları yağmalandı. Gece çalınan yumurtalar, yavrular kayboluyor.”

Sartaq küfretti, pis ve alçaktı. Nesryn gözlerini kırpıştırdı, midesi bilesıkılmış. Prens, "Kaçak avcılar on yıllardır bu dağlara adım atmaya cesaret edemediler" dedi. "Ama onları tek başına takip etmemeliydin , Ej ."

“Aradığım kaçak avcılar değildi. Ama daha kötü bir şey."

Gölgeler kadının yüzünü kapladı ve Nesryn yutkundu. Valg buraya gelmiş olsaydı...

“Kendi EJ onları denilen kharankui. ”

"Gölge-karanlık demek," diye mırıldandı Sartaq, yüzünü germekten korkarak Nesryn'e.

Kalbi gürledi. Valg çoktan burada olmalı mı?

"Ama sizin topraklarınızda," diye devam etti Houlun, Nesryn ve Falkan'ın arasına bakarak, "onlara farklı bir şey diyorlar, değil mi?"

Nesryn yutarken Falkan'ı tarttı, Valg hakkında herhangi bir şeyi açığa vurarak nasıl yalan söyleyeceğini veya yönünü değiştireceğini merak etti—

Ama Falkan başını salladı. Ve alevin üzerinde zar zor duyulabilen bir sesle yanıtladı, "Onlara stygian örümcekleri diyoruz."

31

Nesryn, Houlun'a "Steg örümcekleri efsanelerden biraz daha fazlasıdır" demeyi başardı. "Örümcek ipeği o kadar nadirdir ki bazıları varlığından bile şüphe duyar. Hayaletleri kovalıyor olabilirsin.”

Ama sert bir gülümsemeyle cevap veren Falkan oldu, "Ayrılmak için yalvarırım Yüzbaşı Falik." Ceketinin göğsüne uzandı ve Nesryn gerildi, eli onun belindeki hançeri ateşledi—

Çıkardığı silah değildi.

Beyaz kumaş parıldadı, Falkan elinde kaydırırken yanardönerlik yıldız ateşi gibi. Sartaq bile mendil büyüklüğündeki kumaş parçasına ıslık çaldı.

"Örümcek İpeği" dedi Falkan, parçayı tekrar ceketine sokarken. "Doğrudan kaynaktan."

Nesryn'in ağzı açılırken Sartaq, "Bu dehşetleri yakından gördünüz," dedi. Pek soru değil.

"Kuzey kıtasındaki akrabalarıyla takas yaptım," diye düzeltti Falkan, o sert gülümseme kaldı. Gölgelerle birlikte. Çok fazla gölge. "Az kalsınüç yıl önce.

Bazıları bunu aptalca bir pazarlık olarak görebilir, ama ben yüz metrelik Örümcek İpeği ile çekip gittim.”

Sadece ceketindeki mendil bir kralın fidyesini getirebilirdi. Yüz yarda... "Kağan kadar zengin olmalısın," diye mırıldandı.

Omuz silkmek. "Gerçek zenginliğin parıldayan altın ve mücevherler olmadığını öğrendim."

Sartaq sessizce, "Öyleyse maliyeti ne oldu?" diye sordu. Stygian örümcekler için maddi mallar değil, hayaller ve dilekler ve -

"Yirmi yıl. Hayatımın yirmi yılı. Sondan değil, esastan alındı.”

Nesryn adamı taradı, yüzü daha yeni yaşlanma belirtileri göstermeye başladı, saçları hala ağarmamış—

"Yirmi yedi yaşındayım," dedi Falkan ona. "Yine de şimdi neredeyse elli yaşında bir adam gibi görünüyorum."

Kutsal tanrılar. "O zaman aerie'de ne yapıyorsun?" Nesrin istedi. "İpeği de buradaki örümcekler mi üretiyor?"

Houlun dilini tıklatarak, "Kuzeydeki kız kardeşleri kadar uygar değiller," dedi. " Kharankuiler yaratmazlar , sadece yok ederler. Uzun zamandır bu dağların en güneyindeki Dağul Şelaleleri'nin mağaralarında ve geçitlerinde yaşıyorlar. Ve uzun zamandır saygılı bir mesafeyi koruyoruz.”

"Sence neden şimdi yumurtalarımızı çalmaya geliyorlar?" Sartaq, mağara ağzında bekleyen ve binicilerini bekleyen birkaç rukeye baktı. Öne doğru eğildi, kollarını uyluklarına dayadı.

"Başka kim?" ocak-anne karşı çıktı. “Hiçbir kaçak avcı tespit edilmedi. Başka kim dünyanın bu kadar yüksekteki bir ruk yuvasına gizlice girebilir? Bu son birkaç gün içinde alanlarının üzerinden uçtum. Ağlar gerçekten de Fells'in doruklarından ve geçitlerinden vadilerdeki çam ormanlarına kadar büyümüş ve tüm yaşamı boğmuştur." Falkan'a bir bakış. " Kharankui'nin , bir tüccarın kuzeydeki akrabalarıyla ilgili yanıtlar için arayışımızı ararken yeniden dünyayı avlamaya başlamasının sadece bir tesadüf olduğuna inanmıyorum ."

Falkan, Sartaq'ın keskin bakışına ellerini kaldırdı. “Onları ne aradım ne de kışkırttım. Ocak annenizin bilgi hazinesi hakkında fısıltılar duydum ve hiçbir şeye cesaret etmeden önce onun tavsiyesine başvurmayı düşündüm.”

"Onlardan ne istiyorsun?" Nesryn başını eğerek sordu.

Falkan ellerini inceledi, parmakları sertmiş gibi esnedi. "Gençliğimi geri istiyorum"

Houlun, Sartaq'a, "Yüz yardasını sattı ama yine de zamanı geri kazanabileceğini düşünüyor" dedi.

"Onu geri alabilirim ," diye ısrar etti Falkan, onun ses tonuyla Houlun'dan bir uyarı bakışı kazanarak. Kendini kontrol etti ve netleştirdi, "Hala yapmam gereken şeyler var. Yaşlılık araya girmeden bunları başarmak isterim. Bana yirmi yılımı yiyen örümceği öldürmenin o kayıp yılları bana geri vermenin tek yolu olduğu söylendi."

Nesryn'in kaşları çatıldı. "O zaman neden gidip o örümceği eve geri dönmüyorsun? Neden buraya geldin?"

Falkan cevap vermedi.

Houlun, "Çünkü ona sadece büyük bir savaşçının bir kharankui'yi öldürebileceği söylendi . Ülkedeki en büyüğü. Terörlere olan yakınlığımızı duydu ve şansını önce burada denemeyi düşündü - örümcekler hakkında bildiklerimizi öğrenmek için; belki onları nasıl öldürebilirim." Hafifçe şaşkın bir bakış. "Belki de yıllarını geri kazanmanın bir arka kapı yolu, burada alternatif bir yol bulmak , onu oradaki yüzleşmeden kurtarmak için ."

İlk etapta hayatını takas edecek kadar deli bir adam için yeterince sağlam bir plan.

"Bunların çalınan yumurtalar ve yavrularla ne ilgisi var, Ej ?" Görünüşe göre Sartaq da gençliğini krallara özgü bir servetle takas eden tüccara pek sempati duymuyordu. Falkan bunun farkındaymış gibi yüzünü ateşe çevirdi.

Houlun, "Onları bulmanı istiyorum," dedi.

"Muhtemelen çoktan öldüler, Ej ."

"Bu dehşetler avlarını kozalarında yeterince uzun süre canlı tutabilirler. Ama haklısın - muhtemelen çoktan tüketildiler." Kadının yüzünde bir öfke belirdi, aşağıdaki savaşçının görüntüsü; torununun da dönüştüğü savaşçı. "İşte bu yüzden bir dahaki sefere onları bulmanı istiyorum. Ve o kutsal olmayan pislik yığınlarına, gençlerimizin çalınmasına sıcak bakmadığımızı hatırlat." Çenesini

Falkan'a doğru salladı. "Onlar gidince sen de gideceksin. Aradığınız cevaplar orada mı bir bakın.”

"Neden şimdi gitmiyorsun?" Nesrin sordu. “Neden onları arayıp cezalandırmıyorsunuz?”

Sartaq, "Çünkü hâlâ kanıtımız yok," diye yanıtladı. "Ve eğer sebepsiz yere saldırırsak..."

“ Kharankui uzun Ruks düşmanı olmuşlardır,” Houlun bitirdi. “Uzun zaman önce bir kez savaştılar. Biniciler bozkırlardan tırmanmadan önce." Kafasını salladı, hatıranın gölgesini kovaladı ve Sartaq'a, "İşte bu yüzden bunu sessiz tutacağız. İhtiyacımız olan son şey, binicilerin ve ruk'ların oraya öfkeyle uçmaları ya da burayı panikle doldurmaları. Yuvalarda tetikte olmalarını söyle ama nedenini söyleme.”

Sartak başını salladı. " Nasıl istersen, Ej ."

Ocak-anne Falkan'a döndü. "Kaptanımla biraz konuşacağım."

Falkan görevden alındığını anladı ve ayağa kalktı. "Emrinizdeyim Prens Sartaq." Zarif bir selamla, salona doğru yürüdü.

Falkan'ın adımları solduğunda Houlun mırıldandı, “Yeniden başlıyor, değil mi?” O kara gözler, beyazları yaldızlayan ateşle Nesryn'e kaydı. "Uyuyan uyandı."

"Erawan," diye nefes aldı Nesryn. Büyük ateşin karşılık vereceğine yemin edebilirdi.

"Onu tanıyor musun, Ej ?" Sartaq kadının diğer tarafına oturmak için hareket etti ve Nesryn'in taş sıraya daha da yaklaşmasına izin verdi.

Ama ocak annesi keskin bakışlarını Nesryn'e çevirdi. "Onlarla yüzleştin. Onun gölge canavarları.”

Nesryn ortaya çıkan anıları sıkıştırdı. "Sahibim. Kuzey kıtasında bir terör ordusu kurdu. Morath'ta.”

Houlun Sartaq'a döndü. "Babanız biliyor mu?"

"Ufak tefek şeyler. Onun kederi…” Sartaq yangını izledi. Houlun elini prensin dizine koydu. “Antika'da bir saldırı oldu. Torre'nin bir şifacısında."

Houlun, ocak oğlu kadar pis bir şekilde yemin etti.

Sartaq, "Bunun arkasında Erawan'ın ajanlarından birinin olabileceğini düşünüyoruz," diye devam etti. "Ve babamı yarım kalmış teorileri dinlemeye ikna etmekle zaman kaybetmek yerine, senin hikayelerini hatırladım, Ej ve bir şey bilip bilmediğini görmek istedim."

"Ya sana söylersem?" Arayış, keskin bakış - bir ruk bakışı kadar şiddetli. “Tehdit hakkında bildiklerimi size söyleseydim, her perdeyi ve yuvayı boşaltır mıydınız? Onlarla yüzleşmek için -asla geri dönmemek üzere- Dar Deniz'in üzerinden uçar mıydınız?"

Sartaq'ın boğazı düğümlendi. Ve Nesryn buraya cevaplar için gelmediğini fark etti.

Belki de Sartaq, Valg hakkında, tehdide nasıl karşı koyacağına kendisi karar verecek kadar biliyordu. Buraya halkını, bu kadını kazanmak için gelmişti. Babasının, imparatorluğun gözünde rükûları emredebilir. Ama bu dağlarda Houlun'un sözü kanundu.

Ve o dördüncü zirvede, Arundin'in sessiz yamaçlarında... Kızının suldesi rüzgarda duruyordu. Hayatın maliyetini çok iyi anlamış bir kadın. Kim torununun lejyona binmesine izin vermeye bu kadar hevesli olmayabilir. Eridun rukhin'in gitmesine izin verirse.

" Kharankuiler karışıyorsa , Erawan kuzeyde yükseldiyse," dedi Sartaq dikkatle, "bu herkesin yüzleşmesi gereken bir tehdittir." Başını eğdi. “Ama bildiğini duyardım , Ej . Belki de kuzeydeki krallıklar bile zamanla ve yıkımla kaybetmiş olabilir. Kadim iblis savaşları bu kıyılara hiç ulaşmamışken neden bu topraklarda mahsur kalan halkımız böyle hikayeler biliyor.”

Houlun uzun, kalın örgüsü sallanarak onları inceledi. Sonra elini taşa dayadı ve inleyerek ayağa kalktı. "Önce yemek yemeliyim ve biraz dinlenmeliyim.O zaman ben sana söylerim." Duvarları lekeleyen güneş ışığının gümüşi parlaklığı mağara ağzına doğru kaşlarını çattı. "Bir fırtına geliyor. Dönüşte onu aştım. Diğerlerine hazırlanmalarını söyle.”

Bununla birlikte, ocak-anne, çukurun sıcaklığından ve ötesindeki salona doğru yürüdü. Adımları sertti ama sırtı düzdü. Bir savaşçının hızı, kesik kesik ve sarsılmaz.

Ancak Houlun, yuvarlak masayı veya mutfakları hedeflemek yerine, Nesryn'in küçük kütüphaneye açılıyor olarak işaretlediği bir kapıdan girdi.

Nesryn'in dikkatini çeken Sartaq, "O bizim Hikaye Koruyucumuz," diye açıkladı. “Metinlerin etrafında olmak onun hafızasına tünel açmasına yardımcı oluyor.”

Sadece rukhin'in tarihini bilen bir ocak annesi değil, aynı zamanda kutsal bir Hikâye Bekçisi - dünyanın efsanelerini ve tarihlerini hatırlamak ve anlatmak için ender bir hediye.

Sartaq gerilirken inleyerek ayağa kalktı. "Fırtına konusunda asla yanılmaz. Haberi yaymalıyız.” Arkalarındaki salonu işaret etti. "İç mekanı sen al. Diğer zirvelere gideceğim ve onlara haber vereceğim.”

Nesryn tam olarak kime yaklaşması gerektiğini sormadan önce, prens Kadara'yı aradı.

Kaşlarını çattı. Görünüşe göre sadece şirket için kendi düşünceleri olacak. Gençliğini geri kazanmasına ya da en azından onu kuzeydeki akrabalarından nasıl geri alabileceğini öğrenmesine yardımcı olabilecek örümcekleri avlayan bir tüccar. Ve örümceklerin kendileri… Nesryn, en savunmasız olanlarla beslenmek için burada sürünen şeyleri düşününce ürperdi. Efsane dışı canavarlar.

Belki de Erawan bu dünyanın tüm karanlık, kötü şeylerini sancağına çağırıyordu.

Nesryn alevin ısısını tenine nakletebilecekmiş gibi ellerini ovuşturdu ve havaya doğru yöneldi.

Bir fırtına yaklaşıyordu, yoluna çıkan herkese söyleyecekti.

Ama birinin zaten burada olduğunu biliyordu.

resim

Fırtına, akşam karanlığından hemen sonra vurdu. Büyük şimşek pençeleri gökyüzünü yırttı ve gök gürültüsü her koridoru ve zemini titretti.

Ateş çukurunun etrafına oturan Nesryn, uzay boyunca güçlü perdelerin çekildiği uzaktaki mağara ağzına baktı. Rüzgârda dalgalanıp kabardılar, ama yere demirli kaldılar, yağmurla savrulan geceyi görebilmek için sadece hafifçe aralandılar.

Hemen içlerinde, saman ve kumaştan yapılmış yuvalar gibi görünen üç ruke kıvrılmış oturuyordu: Kadara, Nesryn'e Houlun'a ait olduğu söylenen sert

kahverengi bir ruk ve kırmızımsı-kum renginde daha küçük bir ruk. En küçük ruk Borte'ye aitti - gerçek bir serseri, kız onu yemekte çağırmıştı, üstelik gururla ışıldamasına rağmen.

Nesryn ağrıyan bacaklarını uzattı, ateşin sıcaklığına ve Sartaq'ın kucağına düşürdüğü battaniyeye minnettardı. Havalı merdivenlerden inip çıkmak için saatler harcamış, karşılaştığı herkese Houlun'un bir fırtınanın yaklaştığını söylediğini anlatmıştı.

Bazıları ona minnettarlıkla başlarını sallayıp aceleyle uzaklaşmıştı; diğerleri sıcak çay ve ocaklarında pişirdikleri her şeyden küçük örnekler sunmuştu. Bazıları Nesryn'in nereden geldiğini, neden burada olduğunu sordu. Ve ne zaman Adarlan'dan geldiğini ama halkının güney kıtasından geldiğini anlatsa, cevapları hep aynıydı: Eve hoş geldiniz .

Çeşitli merdivenlerden ve eğimli salonlardan yukarı ve aşağı yapılan yürüyüş, o sabahki eğitim saatleriyle birlikte çok zarar vermişti. Ve Houlun, Nesryn ve Sartaq arasındaki sıraya yerleştiğinde -Falkan ve Borte akşam yemeğinden sonra kendi odalarına çekildiler- Nesryn neredeyse başını sallamak üzereydi.

Dışarıda şimşek çaktı, salonu gümüşle kapladı. Uzun dakikalar boyunca Houlun ateşe bakarken, sadece gök gürültüsünün homurtusu ve rüzgarın uluması ve yağmurun pıtırtısı, yalnızca ateşin çatırdaması ve ruk'un kanatlarının hışırtısı vardı.

Houlun, Halha'da, "Fırtınalı geceler Hikâye Bekçilerinin alanıdır," dedi. "Yüz mil öteden yaklaşan birinin sesini duyabiliriz, kokubir koku üzerinde bir tazı gibi havada yük. Bize hazırlanmamızı, onlar için hazırlanmamızı söylüyorlar. Akrabalarımızı bir araya toplamak ve dikkatlice dinlemek için."

Nesryn'in kollarındaki tüyler, yün ceketinin sıcaklığının altında yükseldi.

"Uzun zaman önce," diye devam etti Houlun, "kağanlığın önünde, bozkırlardaki at efendilerinin ve deniz kıyısındaki Torre'nin önünde, bu toprakları herhangi bir ölümlü yönetmeden önce... Dünyada bir yırtık ortaya çıktı. Bu dağlarda."

Ocağın annesi konuşurken Sartaq'ın yüzü okunaksızdı ama Nesryn yutkundu.

Dünyada bir yırtık—açık bir Wyrdgate. Buraya.

"Bir şimşek çakmasından başka bir şey olmayan hızla açılıp kapandı."

Sanki cevap olarak, çatallı şimşek damarları ötesindeki gökyüzünü aydınlattı.

"Ama tek gereken buydu. Korkuların girmesi için. Kharankui ve gölgenin diğer hayvanlar."

Sözler Nesryn'de yankılandı.

Kharankui -the stygian örümcekler ... ve diğer casuslarıyla. Hiçbiri sıradan hayvanlar değil.

Ama Valg.

Nesryn zaten oturduğu için minnettardı. "Valg burada mıydı?" Sesi çok yüksekti, fırtına dolu sessizlikte çok sıradandı.

Sartaq, Nesryn'e uyarıcı bir bakış attı ama Houlun sadece başını salladı, çenesini sıvazladı. "Valg'ın çoğu ayrıldı, orada daha fazla ordu göründüğünde kuzeye çağrıldı. Ama burası… Belki de buraya gelen Valg, bu toprakları değerlendiren ve aradıklarını bulamayan bir öncüydü. Böylece taşındılar. Ama kharankuiler dağ geçitlerinde kaldılar, karanlık bir tacın hizmetkarları. Ayrılmadılar. Örümcekler, çorak krallıklarına girmeye cesaret edecek kadar aptalları yerken insanların dillerini öğrendiler. Bunu başaranlardan bazıları, Fells'in onlara kendi lanetli dünyalarını hatırlattığı için kaldıklarını iddia etti. Diğerleri, örümceklerin geri dönüş yolunu korumak için oyalandığını söyledi - o kapının tekrar açılmasını beklemek. Ve eve gitmek için.

"Doğuda, eski Fae krallıklarında savaş başladı. Bir Fae Kraliçesi ve ordularına karşı üç iblis kral. Kendi dünyamızı fethetmek için dünyalar arasındaki bir kapıdan geçen iblisler."

Ve böylece Nesryn'in iyi bildiği hikayeyi anlatarak devam etti. Zihni dönerken ocak-annenin anlatmasına izin verdi.

Stygian örümcekler - aslında Valg bunca zaman göz önünde saklanıyor.

Houlun devam etti ve Nesryn kendini toparlayana kadar toparlandı, "Ve yine de, Valg krallıklarına sürgün edildiğinde, kalan son iblis kral saklanmak için dünyanın karanlık yerlerine kaydığında bile, Fae buraya geldi. Bu dağlara. Onlar savaşmaya Ruks öğretilen kharankui , Ruks Fae ve erkeklerin dillerini öğrettiler. Bu dağlar boyunca gözetleme kuleleri inşa ettiler, ülkenin dört bir yanına uyarı fenerleri diktiler. Kharankui'ye karşı uzak bir muhafız mıydılar ? Yoksa Faeler de örümcekler gibi dünyadaki o yarıkların tekrar açılmasını mı bekliyorlardı? Birisi nedenini sormayı düşündüğünde, o gözetleme kulelerini terk etmişler ve hafızalarda kaybolmuşlardı."

Houlun durakladı ve Sartaq sordu, "Valg'ın nasıl yenilebileceğine dair bir şey var mı—sadece savaşın ötesinde? Erawan'ın inşa ettiği bu yeni ordularla savaşmamıza yardım edecek herhangi bir güç var mı?"

Houlun bakışlarını Nesryn'e kaydırdı. "Ona sor," dedi prense. "O zaten biliyor."

Sartaq öne doğru eğilirken yaşadığı şok dalgasını güçlükle gizledi.

Nesryn nefes aldı, “Size söyleyemem. Herhangi biriniz. Morath bunun bir fısıltısını duyarsa, sahip olduğumuz umut kırıntısı yok olur.” Wyrdkey'ler… bunu söyleme riskini alamazdı. Onlara bile.

"O halde beni buraya aptal bir iş için getirdin." Keskin, soğuk sözler.

"Hayır," diye ısrar etti Nesryn. "Hala bilmediğimiz çok şey var. Bu örümceklerin Valg'ın dünyasından geldiğini , Valg ordusunun bir parçası olduklarını ve kuzey kıtasındaki Ruhnn Dağları'nda olduğu kadar burada da bir karakolları olduğunu… Belki de bir şekilde bağlı. Belki de henüz öğrenmediğimiz bir şey var, Valg arasında sömürebileceğimiz bir zayıflık.” Koridoru inceledi, gümbürdeyen kalbini sakinleştirdi. Korkunun kimseye faydası olmadı.

Houlun aralarına baktı. “Fae gözetleme kulelerinin çoğugitti, ancak bazıları hala kısmi harabe halinde duruyor. En yakını buradan belki yarım günlük bir uçuş. Oradan başlayın - bir şey kalmış mı bakın. Belki bir iki cevap bulabilirsin Nesryn Faliq.”

"Hiç kimse bakmadı mı?"

"Fae, örümcekleri uzak tutmak için onlara tuzaklar kurdu. Kuleleri terk ettiklerinde, onları sağlam bıraktılar. Bazıları girmeye çalıştı - yağmalamak, öğrenmek için. Hiçbiri geri dönmedi.”

"Risk almaya değer mi?" Bir kaptandan aerie'nin ocak annesine harika bir soru.

Houlun'un çenesi kasıldı. "Sana elimden geleni söyledim - ve bu bile bu ülkedeki çoğu anıyı aşan bilgi kırıntıları. Ama eğer kharankui tekrar karıştırarak vardır ... Birisi gerektiğini Şu gözetleme kulesinde gidin. Belki işe yarar bir şeyler keşfedersin. Fae'lerin bu korkularla nasıl savaştığını, onları nasıl uzak tuttuklarını öğren." Gök gürültüsü mağaraları tekrar sarsarken Nesryn'e uzun, değerlendirici bir bakış. "Belki de bu umut kırıntısını biraz daha büyütür."

Ya da bizi öldürtün, dedi Sartaq, yuvalarında yarı uykuda olan ruklere doğru kaşlarını çatarak.

Houlun, "Değerli hiçbir şey bedelsiz gelmez evlat," diye karşı çıktı. "Ama hava karardıktan sonra gözetleme kulesinde oyalanma."

32

"Güzel," dedi Yrene, Chaol'un bacağının ağır, sağlam ağırlığı, o yavaşça döndürürken omzuna dayadı.

Birkaç gün sonra Torre'deki doktorların yerleşkesindeki çalışma odasının zemininde onun altına yayılan Chaol, sessizce onu izledi. Gün zaten yeterince yakıyordu ki Yrene terden sırılsıklam olmuştu; ya da kurak iklim, teri elbiselerini gerçekten ıslatmadan önce kurutmasaydı. Yine de bunu yüzünde hissedebiliyordu - Chaol'un kendi üzerinde parıldadığını görebiliyordu, onun üzerine diz çökerken yüz hatları konsantrasyonla gergindi.

"Bacakların antrenmana iyi tepki veriyor," diye gözlemledi, parmakları adamın güçlü uyluk kaslarına batarken.

Yrene neyin değiştiğini sormamıştı. Neden saraydaki muhafızların avlusuna gitmeye başladığını. O da açıklamamıştı.

"Öyleler," diye yanıtladı Chaol, çenesini ovarak. O sabah tıraş olmamıştı. O döndükten sonra süitine girdiğindeBu sabah gardiyanla yaptığı antrenmandan sonra, bir gezintiye çıkmak ve günün havasını değiştirmek istediğini söylemişti.

Şehri görmeye, çevresine uyum sağlamaya o kadar hevesli, o kadar istekliydi ki… Yrene hayır diyememişti. Böylece Antica'da dolambaçlı bir yolculuktan sonra bu koridorun aşağısındaki sessiz odalardan birinde çalışmak için buraya gelmişlerdi. Odaların hepsi aynıydı, her birinde bir masa, karyola ve dolaplarla dolu duvar vardı ve her biri, geniş bitki bahçesinin düzenli sıralarına bakan tek bir pencereyle süslenmişti. Gerçekten de sıcağa rağmen odayı biberiye, nane ve adaçayı kokuları doldurmuştu.

Yrene sol bacağını serin taş zemine indirip sağından yürümeye başladığında Chaol homurdandı. Büyüsü, yavaş yavaş - çok, çok yavaş - omurgasından aşağı inen siyah lekeden kaçınmaya dikkat ederek içinden ve ona doğru akan alçak bir gümbürtüydü.

Her gün buna karşı savaştılar. Anılar onu yiyip bitirdi, onunla beslendi ve Yrene onlara karşı itti, ona eziyet etmek için içeri giren karanlığı parçaladı.

Bazen, dönen o kara çukurda nelere katlandığını görüyordu. Acı, öfke, suçluluk ve keder. Ama sadece titriyor, sanki yanından geçen duman filizleriymiş gibi. Yrene gördüklerini tartışmasa da o karanlık dalgayı geri püskürtmeyi başardı. Her seferinde çok az, bir kayadan sadece taş parçaları, ama… hiç yoktan iyidir.

Gözlerini kapatan Yrene, gücünün bir beyaz ateşböcekleri sürüsü gibi bacaklarına sızmasına izin verdi, bu hasarlı yolları buldu ve bu egzersizler sırasında sessiz kalan yıpranmış parçaları, tıpkı kendisi gibi aydınlanmaları gerekirken çevreledi.

"Araştırma yapıyordum," dedi, bacağını kalça yuvasında döndürürken gözlerini açarak. "Eski şifacıların omurilik yaralanması olan insanlar için yaptığı şeyler. Bir kadın vardı, Linqin - tüm vücut için sihirli bir ayraç yapabildi. Kişinin bir şifacıya ulaşana veya iyileşme bir şekilde başarısız olana kadar yürümesine izin veren görünmez bir dış iskelet.

Chaol tek kaşını kaldırdı. "Sanırım sende yok mu?"

Yrene başını salladı, bacağını indirdi ve bir sonraki sete başlamak için diğerini tekrar aldı. "Linqin sadece on tane üretti, hepsi de kullanıcının giyebileceği tılsımlarla bağlantılı. Onları yaratma yöntemiyle birlikte zamana kayboldular. Ve başka bir şifacı vardı, Saanvi, efsaneye göre, beyne bir çeşit küçük, büyülü taş parçası yerleştirerek iyileşmeyi tamamen atlatabilmiş..."

Ağladı.

"Senin üzerinde deney yapmayı önermiyordum," dedi kalçasını tokatlayarak. "Ya da gerek."

Ağzına yarım bir gülümseme yerleşti. “Peki bu bilgi nasıl kayboldu? Buradaki kütüphanenin tüm kayıtlarını içerdiğini sanıyordum."

Yaren kaşlarını çattı. "İkisi de Torre'den uzak karakollarda çalışan şifacılardı. Kıtada dört tane var; Torre şifacılarının yaşaması ve çalışması için küçük merkezler. Buraya gidemeyen insanlara yardım etmek için. Linqin ve Saanvi o kadar yalıtılmışlardı ki, biri kayıtlarını almayı hatırladığında kaybolmuşlardı. Şimdi elimizdeki tek şey söylenti ve efsane."

“Do Eğer kayıtları tutmak? Bütün bunlardan?” Aralarında işaret etti.

Yrene'nin yüzü kızardı. "Bir kısmı. İnatçı bir eşek gibi davrandığın zaman değil."

Yine o gülümseme yüzünü astı, ama Yrene bacağını indirdi ve geri çekildi, gerçi o fayansların üzerinde diz çökmeye devam etti. “Demek istediğim,” dedi, yukarıda odasına seviyeleri ve düzeylerinde dergilerde gelen direksiyon konuşma, “tam o olmuştur yapılmıştır. Uzun zamanımızı aldığını biliyorum ve geri dönmek için sabırsızlandığını da biliyorum..."

"NS. Ama seni aceleye getirmiyorum, Yrene." Yumuşak bir hareketle oturdu. Böyle yerde, onun üzerinde yükseldi, iriliği neredeyse eziciydi. Ayağını yavaşça döndürdü - bacaklarının geri kalanındaki kaslar itiraz ederken her hareket için savaştı.

Chaol başını kaldırdı ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Kolayca okumak. "Seni kim avlıyorsa, yarın ya da altı ay içinde bitirelim, sana zarar verme şansına sahip olmayacak."

"Biliyorum," diye nefes aldı. Kashin ve muhafızları, ona saldırmaya çalışanların izini ne yakalamış ne de bulmuşlardı. Ve son birkaç gece sessiz olmasına rağmen, Torre'nin güvenliğinde bile zar zor uyumuştu. Sadece Chaol'u iyileştirmenin verdiği yorgunluk ona bir nebze olsun rahatlama sağladı.

İçini çekti. "Bence Nousha'yı tekrar görmeliyiz. Kütüphaneye bir ziyaret daha yapın.”

Bakışları dikkatli döndü. "Neden?"

Yrene arkalarındaki açık pencereye kaşlarını çattı, deniz melteminde sallanan aydınlık bahçeler ve lavanta çalıları, hepsinin arasında sallanan arılar. Yakınlarda dinleyen kimse yok. "Çünkü hâlâ o kitapların ve parşömenlerin buraya nasıl geldiğini sormadık."

resim

Nousha, Yrene ve Chaol'un kendi dilinde, "O kadar eskiye dayanan satın alma kayıtları yok," dedi, masasının üzerinden onlara bakarken ağzı sıkı bir onaylamama çizgisiydi.

Etraflarında kitaplık loş bir faaliyet kovanıydı, şifacılar ve yardımcılar bir içeri bir dışarı akıyor, bazıları yanlarından geçerken Yrene ve Nousha'ya merhaba fısıldıyorlardı. Bugün, kocaman şöminenin yanında uzanmış turuncu bir Baast

Kedisi, beril gözleri bir kanepenin kıvrılmış kolunun üzerine dökülmüş olduğu yerden onları takip ediyor.

Yrene, Nousha'ya gülümsemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. "Ama belki o kitaplara burada neden ihtiyaç duyulduğuna dair bir kayıt vardır ?"

Nousha siyah kollarını masaya dayadı. “Bazı insanlar -ki avlanan onlar ediyoruz varlık eğer, aradıkları bilginin dikkatli olabilir başladı konuya içine sokup başladı zaman etrafında.”

Chaol dişleri parlayarak sandalyesinde öne doğru eğildi. "Bu bir tehdit mi?"

Yrene ona el salladı. Aşırı korumacı adam. “Ben biliyorum tehlikeli-ve muhtemelen ona bağlı olduğunu. Ama bu , çünkü , Nousha, bünyesine kattığı geldiği burada materyal, ilgili ek bilgi ... hayati olabileceğini bunun.”

"Yine yürümesini sağladığın için." Kuru, inanmayan bir ifade.

Yrene, Chaol'a bakmaya cesaret edemedi.

"İlerlememizin yavaş olduğunu görebilirsiniz," dedi Chaol sıkıca. "Belki de eskilerin daha hızlı nasıl yapacakları konusunda bir tür tavsiyeleri vardır."

Nousha ikisine de bir an için almadığını belirten bir bakış attı, ama tavana bakarak içini çekti. “Dediğim gibi, burada o kadar eskiye dayanan bir kayıt yok. Ama ," diye ekledi Chaol ağzını açtığında, "çölde mağaraların bu tür bilgilerle dolu olduğuna dair söylentiler var - bu bilgilerin geldiği mağaralar. Çoğu kayboldu, ama Aksara Vahasında bir tane vardı..." Yrene yüzünü buruştururken Nousha'nın bakışı döndü. "Belki de oradan başlamalısın."

resim

Kütüphaneden çıkarlarken Yrene dudağını ısırdı, Chaol onun yanında yürümeye devam etti.

Torre'nin ana koridoruna, avluya ve onu akşam eve götürecek olan ata yaklaştıklarında, "Neden siniyorsun?" diye sordu.

Yrene kollarını kavuşturarak etraflarındaki koridorları taradı. Akşam yemeği telaşından hemen önce, günün bu saatinde sessiz olun. "O vaha, Aksara. Tam olarak… ulaşmak kolay değil.”

"Uzak?"

"Hayır bu değil. Kraliyetlere ait. Orada kimseye izin verilmiyor. Bu onların özel sığınağı."

"Ah." Çenesindeki sakalın gölgesini kaşıdı. "Ve ona doğrudan erişmeyi istemek çok fazla soruya yol açacaktır."

"Aynen öyle."

Gözlerini kısarak onu inceledi.

"Sahin Kashin kullanmamı önermeye cüret etme," diye tısladı.

Chaol ellerini kaldırdı, gözleri dans etti. "Cesaret edemezdim. Geçen gece parmaklarını şıklattığın anda kesinlikle kaçtı. O iyi bir adam."

Yrene ellerini kalçalarına dayadı. "O zaman neden onu çölde romantik bir araya davet etmiyorsun ? "

Chaol kıkırdayarak tekrar avluya doğru yola çıkarken onu takip etti. "Ben mahkeme entrika usta ama değilim yapmak başka saray bağlantısı var."

Yrene yüzünü buruşturdu. "Hasar." Saçının ucunda bir bukle ile oynuyordu. "Son zamanlarda benden casusluk yapmamı istemedi. O kapıyı tekrar açmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Belki onu bir çöl gezisinin—bir gezintinin—eğlenceli olacağına ikna edebilirsin?"

"Onu böyle manipüle etmemi mi istiyorsun?"

Bakışları sabitti. "Rahatsızsan başka bir yol bulabiliriz."

"Hayır - hayır, işe yarayabilir. Sadece Hasar böyle bir şeyin içine doğdu . İçimi görebilir. Ve o kadar güçlü ki… Nousha'dan bir öneri alıyorsak, onun karmaşasını, öfkesini riske atmaya değer mi?"

Onun sözlerini düşündü. Sadece Hafiza'nın gerçekten yaptığı bir şekilde. "Üzerinde düşüneceğiz. Hasar konusunda dikkatli bir şekilde ilerlememiz gerekecek."

Yrene avluya girdi ve bekleyen Torre muhafızlarından birine lordun atının ahırlardan getirilmesini istediğini işaret etti. "Entrikada pek iyi bir suç ortağı değilim," diye itiraf etti Chaol'a özür dileyen bir gülümsemeyle.

Sadece elini onunkine sürttü. “Canlandırıcı buluyorum.”

Ve gözlerindeki bakıştan... ona inandı. Yanaklarının ısınmasına yetecek kadar, sadece biraz.

Yrene, sadece kendine nefes alacak bir alan kazanmak için tepelerinde beliren Torre'ye döndü. Yukarıya, yukarıya, kendi küçük penceresinin denize baktığı yere baktı. Eve doğru.

Yüzünü kasvetli bulmak için bakışlarını Torre'den indirdi. "Bütün bunları başınıza getirdiğim için üzgünüm - hepiniz," dedi Chaol sessizce.

"Olma. Belki de istediği budur. Bitirmek için korku ve suçluluk kullanmakbu—bizi durdurun.” Onu, çenesinin gururlu yükselişini, her nefeste yaydığı gücü inceledi. “Yine de… Zamanın bizden yana olmadığı konusunda endişeleniyorum.” Yrene, "İyileşmek için gereken tüm zamanı ayırın. Yine de..." Göğsünü ovuşturdu. "İçimde o avcının sonunu görmediğimize dair bir his var."

Chaol başını salladı, çenesi gergindi. "Bununla ilgileneceğiz."

Ve bu buydu. Birlikte—bununla birlikte başa çıkacaklardı.

Atının hafif adımları soluk çakıllara yaklaşırken Yrene ona hafifçe gülümsedi.

Ve odasına geri dönme düşüncesi, oyalanmak için harcanan saatler düşüncesi...

Belki bu onu zavallı yaptı ama Yrene ağzından kaçırdı, "Akşam yemeğine kalmak ister misin? Cook, merhaba demediğiniz için üzülecek.”

Onu harekete geçirenin sadece korku olmadığını biliyordu. Onunla sadece birkaç dakika daha geçirmek istediğini biliyordu. Onunla, başkalarıyla çok nadiren yaptığı bir şekilde konuşun.

Uzun bir süre Chaol sadece onu izledi. Sanki dünyadaki tek insan kendisiymiş gibi. Kendini reddetmeye, mesafeye hazırladı. Gecenin karanlığında gitmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu.

"Ya onun yerine akşam yemeğine çıksak?"

"Şehirde mi demek istiyorsun?" Açık kapıları işaret etti.

"Sokaklardaki sandalyeyi düşünmüyorsan..."

"Yürüyüş yolları düzgün." Kalbi çarpıyordu. “Ne yiyeceğiniz konusunda herhangi bir tercihiniz var mı?”

Bir sınır—bu, geçtikleri tuhaf bir sınırdı. Tarafsız bölgelerini terk etmek ve öte dünyaya şifacı ve sabırlı olarak değil, kadın ve erkek olarak çıkmak—

"Her şeyi deneyeceğim," dedi Chaol ve onun ciddi olduğunu biliyordu. Ve Torre'nin açık kapılarına, ötesinde parlamaya başlayan şehre bakış şeklinden… Her şeyi denemek istediğini biliyordu ; üzerlerinde beliren gölgeden uzaklaşmak için kendisi kadar hevesliydi.

Böylece Yrene muhafızlara atına ihtiyaçları olmadığını işaret etti. Henüz bir süre değil. "Sadece yerini biliyorum."

resim

Bazı insanlar baktı; bazıları, Yrene'nin yanında sandalyesini çevirirken Chaol'dan söz edemeyecek kadar işleriyle ya da eve yolculuklarıyla meşguldü.

Bir virajın tümsekinden atlamasına ya da sarp sokaklardan birine inmesine yardım etmek için yalnızca birkaç kez içeri girmesi gerekti. Onu beş blok ötede bir yere götürdü, müessese Rifthold'da gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Dorian'la birlikte birkaç özel yemek odasını ziyaret etmişti, evet ama bunlar seçkinler, üyeler ve misafirleri içindi.

Burası... o özel kulüplere benziyordu, sadece yemek yemek içindi , masalarla ve oymalı ahşap sandalyelerle doluydu, ama burası herkese açıktı, bir han ya da meyhanedeki umumi odalar gibi. Soluk taşlı binanın ön tarafında, geceye açık olan ve yıldızların altında daha fazla masa ve sandalyeyle dolu bir verandaya açılan birkaç kapı grubu vardı; alan, yemek yiyenlerin geçen şehri izleyebilmeleri için caddeye doğru uzanıyordu. koşuşturma, hatta meyilli caddeden aşağı, ay ışığının altında parıldayan karanlık denize bir göz atın.

Ve içeriden gelen baştan çıkarıcı kokular: sarımsak, keskin bir şey, dumanlı bir şey…

Yrene, onları karşılamaya gelen kadına mırıldandı; bu, iki kişilik ve bir sandalyesiz bir masaya denk gelmiş olmalı, çünkü bir an içinde, bir hizmetçinin

sandalyelerden birini gizlice çıkardığı sokak verandasına götürülüyordu. kenara çekmesi için küçük bir masa.

Yrene karşısında bir koltuk talep etti, birkaç kafadan fazlası onlara döndü. Ona azarlamak için değil, ona.

Torre şifacı.

Fark etmiş gibi görünmüyordu. Hizmetçi, menü olması gereken şeyi şıngırdatmak için geri döndü ve Yrene, Halha'yı durdurmasını emretti.

Alt dudağını ısırarak masaya, halka açık yemek odasına baktı. "Bu tamam mı?"

Chaol üstlerindeki açık gökyüzünü gördü, renk safir mavisine kanıyor, yıldızlar göz kırparak uyanmaya başlıyordu. En son ne zaman rahatlamıştı? Yemeğini vücudunu sağlıklı ve diri tutmak için değil, tadını çıkarmak için mi yedin ?

Kelimeler için çırpındı. Kolaylığa yerleşmek için boğuştu. "Ben hiç böyle bir şey yapmadım," diye itiraf etti sonunda.

Geçen kış, o serada doğum günü - o zaman bile, Aelin ile yarı oradaydı, yarı geride bıraktığı saraya, kimin sorumlu olduğunu ve Dorian'ın nerede olması gerektiğini hatırlamaya yarı odaklanmıştı. Ama şimdi …

"Ne - yemek mi yedin?"

“Ben yokken yemek yedim… Sadece iken yemek yedim… Chaol.”

Doğru açıklayıp açıklamadığından emin değildi, ifade edebildi mi...

Yrene başını eğdi, saçları omzunun üzerinden kayıyordu. "Neden?"

"Çünkü ya bir lordun oğlu ve varisiydim ya da Muhafızların Kaptanıydım ya da şimdi Kralın Eliydim." Açıklamak için uğraşırken bakışları sert değildi. "Burada beni kimse tanımıyor. Hiç kimse Anielle'i duymadı bile. Ve Onun …"

"Özgürleştirmek mi?"

"Canlandırıcı," diye karşılık verdi, Yrene'e daha önceki sözlerinin yankısı karşısında küçük bir gülümsemeyle.

Arkalarındaki yemek odasındaki fenerlerden gelen altın ışıkta güzelce kızardı. "İyi iyi."

"Ve sen? Arkadaşlarınızla sık sık dışarı çıkıyor musunuz - şifacıyı geride mi bırakıyorsunuz?

Yrene akan insanları izledi. "Çok arkadaşım yok," diye itiraf etti. "Onları istemediğimden değil," diye mırıldandı ve gülümsedi. "Ben sadece - Torre'de hepimiz meşgulüz. Bazen birkaçımız yemek yemeye veya bir şeyler içmeye gideriz, ancak programlarımız nadiren uyuşur ve yemekhanede yemek yemek daha kolaydır, bu yüzden… gerçekten canlı bir grup değiliz. Hangi nedendiKashin ve Hasar, Antica'dayken arkadaşlarım oldular. Ama hiçbir zaman bunun çoğunu yapma şansım olmadı."

Neredeyse " Erkeklerle yemeğe çıkar mısın?" diye soruyordu. Ama dedi ki, "Odağınız başka yerdeydi."

Başını salladı. "Ve belki bir gün, belki dışarı çıkıp eğlenmek için zamanım olur, ama... yardımıma ihtiyacı olan insanlar var. Şimdi bile kendime zaman ayırmak bencilce geliyor."

"Böyle hissetmemelisin."

"Ve sen daha iyi misin?"

Chaol kıkırdadı, elinde bir sürahi soğutulmuş nane çayı olan uşak geldiğinde arkasına yaslandı. Adam çıkana kadar bekledi, "Belki sen ve ben nasıl yaşayacağımızı öğrenmek zorunda kalacağız - eğer bu savaştan sağ çıkarsak."

Aralarında keskin, soğuk bir bıçak vardı. Ama Yrene omuzlarını dikleştirdi, kalaylı çayını kaldırırken gülümsemesi küçük ama yine de meydan okuyan bir ifadeyle. "Yaşamak için Lord Chaol."

Bardağını onunkine karşı tokuşturdu. "Chaol ve Yrene olmak - sadece bir geceliğine bile."

resim

Chaol zar zor hareket edene kadar yedi, baharatlar her lokmada küçük ifşalar gibiydi.

Yemek yerken konuştular, Yrene Torre'deki ilk aylarını ve eğitiminin ne kadar zorlu olduğunu anlattı. Sonra onun kaptan olarak eğitimini sormuştu ve o, Brullo ve diğerlerinden bahsetmekten vazgeçmişti, ama yine de... Kızın sevincini, merakını reddedemezdi.

Ve bir şekilde, kendisine kendisinden daha iyi bir baba olan Brullo'dan bahsederken... Acıtmadı, o kadar da acımadı. Daha düşük, daha sessiz bir ağrı ama dayanabileceği bir ağrı.

Hikayesini anlatarak iyi bir adamın mirasını onurlandırmak anlamına geliyorsa, onu yıpratmaktan memnundu.

Böylece konuştular, yemek yediler ve bitirdikleri zaman, ona eşlik etti. Torre'nin parlayan beyaz duvarları. Atı hazırlanırken kapıların içinde durduklarında gülümserken Yrene'nin kendisi de ışıl ışıl görünüyordu.

"Teşekkür ederim," dedi, yanakları kızardı ve parladı. "Yemek için - ve şirket için."

"Benim için zevkti," dedi Chaol ve ciddiydi.

"Yarın sabah görüşürüz - sarayda mı?"

Gereksiz bir soru ama başını salladı.

Yrene bir ayağından diğerine geçti, hala gülümsüyor, hala parlıyordu. Sanki ufukta kaybolduktan çok sonra gökyüzünü lekeleyen, güneşin son, canlı ışını gibi.

"Ne?" diye sordu ve baktığını fark etti.

"Bu gece için teşekkür ederim," dedi Chaol, dilinden sıçramaya çalışan şeyi bastırarak: Gözlerimi senden alamıyorum.

Çakıldaki toynakların çıtırtısı yaklaşırken dudağını tekrar ısırdı. "İyi geceler," diye mırıldandı ve bir adım uzaklaştı.

Chaol elini uzattı. Sadece parmaklarını onunkilere değdirmek için.

Yrene durakladı, parmakları sanki utangaç bir çiçeğin yapraklarıymış gibi kıvrıldı.

"İyi geceler" dedi sadece.

Ve Chaol, şehrin karşı yakasındaki aydınlatılmış saraya geri dönerken, göğsündeki, omuzlarındaki bir ağırlığın kaybolduğuna yemin edebilirdi. Sanki tüm hayatı boyunca bununla yaşamış gibi, farkında olmadan ve şimdi,

çevresinde, Adarlan'ın ve değer verdiklerinin etrafında toplanan onca şeye rağmen... Ne kadar garip hissettiriyordu.

O hafiflik.

33

Eidolon Gözcü Kulesi, sisle kaplı çamların arasından kırık bir kılıç parçası gibi yükseliyordu. Devasa dağlardan oluşan sağlam bir duvara bakan alçak bir tepenin üzerine kurulmuştu ve Nesryn ve Sartaq kuleye yaklaşıp ağaçlarla kaplı tepeler boyunca ilerlerken, sert taştan bir gelgit dalgasına doğru yarıştığı hissine kapıldı. .

Bir kalp atışı için onun yerine ölümcül bir cam dalgası onu süpürdü. Göz kırptı ve gitmişti.

"Orada," diye fısıldadı Sartaq, ötede gizlenen devasa dağları işaret ederken herhangi birinin duyacağından korkuyormuş gibi. "Bu dudağın üzerinde, bu kharankui bölgesinin başlangıcı, Dagul Şelaleleri. Gözetleme kulesindekiler, özellikle Fae görüşleriyle, o dağlardan inen birini görebilirdi."

Fae görsün veya görmesin, Nesryn Fells'in çorak yamaçlarını taradı - kayalar ve kaya parçalarından oluşan bir duvar. Ağaç yok, dere yok. Sanki hayat kaçmıştı. “Houlun bunun üzerinden mi uçtu ?”

"İnan bana," diye homurdandı Sartaq, "memnun değilim. Borte bu sabah bundan çok rahatsız oldu."

"Diz kapaklarının hala çalışıyor olmasına şaşırdım."

"Daha önce topalladığımı fark etmedin mi?"

Yaklaşan gözetleme kulesine, arkasında yükselen dağ duvarına rağmen Nesryn kıkırdadı. Sartaq'ın daha yakına eğildiğine, geniş göğsünün Borte'nin ikiz uzun bıçaklarıyla birlikte sırtına bağladığı ok kılıfına ve yayı içine ittiğine yemin edebilirdi.

Nereye gittiklerini ya da ne aradıklarını kimseye söylememişlerdi, bu da kahvaltıda Borte'nin bakışlarını ve yuvarlak masanın karşısındaki Falkan'ın meraklı bakışlarını hak etmemişti. Ama dün gece Sartaq Nesryn'i yatak odasının

kapısında bıraktığında, bu gizliliğin hayati olduğu konusunda anlaşmışlardı - şimdilik.

Böylece şafaktan bir saat sonra, silahlanmış ve birkaç paket erzak taşıyarak yola çıktılar. Gün batımından çok önce eve gitmeyi planlasalar da Nesryn eşyalarını getirmekte ısrar etmişti. En kötüsü olursa, herhangi bir şey olursa hazırlıklı olmak daha iyiydi.

Borte, karanlıkta bırakılmaktan duyduğu öfkeye rağmen, kahvaltıdan sonra Nesryn'in saçlarını örmüştü - başının tepesinden başlayan ve tam da uçan derilerini örtmek için pelerininin düştüğü yere inen sıkı, zarif bir örgü. Örgü yeterince sıkıydı ki, Nesryn uçtukları bu saatlerde onu gevşetme dürtüsünden kaçınmıştı, ama şimdi kule göründüğü ve saçları zar zor hareket ettiği için Nesryn örgünün kalabileceğini düşündü.

Kadara gözetleme kulesinin etrafında iki tur attı ve her geçişte daha da aşağı indi.

"Ağ izi yok," diye gözlemledi Nesryn. Gözetleme kulesinin üst katları, hava koşulları veya uzun zaman önce geçen bir ordu tarafından tahrip edilmiş ve yerden sadece iki kat yukarıda bırakılmıştı. Her ikisi de elementlere maruz kaldı, merkezdeki sarma merdiven boşluğu çam iğneleri ve kirle kaplandı. Kırık kirişler ve taş bloklar da ortalığa saçılmıştı ama yaşam belirtisi yoktu. Ya da herhangi bir mucizevi şekilde korunmuş kütüphane.

Kadara'nın büyüklüğüyle, Sartaq onu tutmak için gözetleme kulesi duvarlarına güvenmediğinden, ruk karaya yakın bir açıklık bulmak zorundaydı. Kuş sıçradıGözetleme kulesine doğru küçük eğimi tırmanmaya başlar başlamaz hava. Görünüşe göre Sartaq onun için ıslık çalana kadar tepeden dönüyordu.

Bozkırlarda rukhin ve Darghan'ın bir başka numarası: ıslık oklarıyla birlikte ıslık. Uzun zamandır her iki halkın da mesajlarını düşman topraklarından veya ordu hatlarından geçirerek çok az kişinin fark ettiği veya anlama zahmetine girmediği bir şekilde iletişim kurmasına izin vermişlerdi. Biniciler, rüküşleri ıslıkları anlamak için de eğitmişlerdi - bir uyarıdan kaçmak için yardım çağrısını bilmek.

Nesryn, sık çam ağaçlarının ve granit kayaların arasından geçen her zorlu adımda, kuşu çağırmak için sadece düdüğün yeterli olması için dua etti. İyi bir iz sürücü değildi, ama görünüşe göre Sartaq etraflarındaki işaretleri ustaca okuyordu.

Prensin başını sallaması Nesryn'e yeterince şey söyledi: Araknid veya başka bir varlık belirtisi yok. Fazla rahatlamış görünmemeye çalıştı. Uzun ağaçlara rağmen, Fell'ler sağ tarafında sağlam, baş döndürücü bir varlıktı ve her içgüdüyü geri çevirse de dikkatleri üzerine çekiyordu.

Önce onları taş bloklar karşıladı. Çam iğnelerine ve toprağa yarı gömülü büyük, dikdörtgen parçalar. Yazın tüm ağırlığı toprağın üzerine çökmüştü, yine de hava serindi, ağaçların altındaki gölge büsbütün serindi.

Nesryn, "Yazın bu kadar soğuksa burayı terk ettikleri için onları suçlamıyorum," diye mırıldandı. “Kışta hayal et.”

Sartaq gülümsedi ama ağaçların sonunu temizlerken parmağını dudaklarına bastırdı. Nesryn ona hatırlatması gerektiğini düşünerek kızardı, yayını çözdü ve bir oku ilikledi ve onlar kuleye girmek için başlarını arkaya eğdikleri sırada okun gevşek bir şekilde sarkmasına izin verdi.

Yıkıntılar onu küçük hissettirmeye yetiyorsa, binlerce yıl önce çok büyük olmalıydı. Tüm kışlalar ya da yaşam alanları uzun zaman önce yıkılmış ya da çürümüştü, ama kuleye giren taş kemer sağlam kaldı, iki yanında havadan yıpranmış bir tür kuşun ikiz heykelleriyle çevriliydi.

Sartaq yaklaştı, uzun bıçağı civa gibi parlıyordu. heykelleri incelerken sulu ışık. "Rük?" Soru sadece bir nefesti.

Nesrin gözlerini kıstı. "Hayır - yüze bak. Gaga. Onlar… baykuşlar.” Uzun, narin baykuşlar, kanatları sımsıkı kenetlenmiş. Torre'nin Silba'nın sembolü.

Sartaq'ın boğazı düğümlendi. "Hızlı olalım. Oyalanmanın akıllıca olduğunu düşünmüyorum.”

Nesryn, açık kemerden süzülürken bir gözü arkalarında, başıyla onayladı. Bu tanıdık bir konumdu, arka korumaydı - Rifthold'un kanalizasyonlarında, sık sık Chaol'un arkasını korurken, ok onların arkalarından karanlığa nişan almasına izin verirdi. Böylece Sartaq kemerli geçitten ilk adımlarını atarken, vücudu saf kas hafızasıyla hareket etti ve geri döndü, ok çam ormanını hedef alarak ağaçları tarıyordu.

Hiçbir şey değil. Çamların arasından bir kuş ya da rüzgar hışırtısı değil.

Daha sonra, eğitiminden önce bile her zaman yaptığı gibi verimli bir şekilde değerlendirerek kalp atışını çevirdi: çıkışları, tuzakları, olası sığınakları işaretleme. Ama harabede kayda değer pek bir şey yoktu.

Kulenin zemini, yukarıdan kaybolan tavan ve gri gökyüzüne çıkan ufalanan merdiven sayesinde iyi aydınlatılmıştı. Taştaki yarıklar, okçuların bir zamanlar kendilerini nerede konumlandırmış olabileceklerini ya da dondurucu bir günde bir kulenin sıcaklığından izlemiş olabileceklerini ortaya çıkardı. "Hiçbir şey yok," diye gözlemledi Nesryn, tam da karanlık bir merdiven boşluğuna inen açık bir kemerli yola doğru bir adım atarken yüzünü Sartaq'a bakarak belki biraz yararsızca gözlemledi. Dirseğini tuttu. "Yapma."

Omzunun üzerinden ona inanamaz bir bakış attı.

Nesryn kendi yüzünü taş gibi tuttu. " Eej'in bu kulelerin tuzaklarla döşendiğini söyledi. Henüz birini görmemiş olmamız, onların hâlâ burada olmadığı anlamına gelmez.” Okuyla yerin altındaki katlara çıkan açık kemerli yolu işaret etti. "Sessiz kalıyoruz, dikkatli yürüyoruz. İlk ben."

Tehlikeye atılmaya meyilliyse, artçı olmanın canı cehenneme.

Prensin gözleri parladı, ama itiraz etmesine izin vermedi. “Bazılarıyla karşılaştımBu bahar ve yaz Morath'ın dehşeti. Onları nasıl işaretleyeceğimi ve nereye vuracağımı biliyorum.”

Sartaq ona tekrar baktı. "Gerçekten terfi etmeliydin."

Nesryn kaslı pazısını serbest bırakarak gülümsedi. Onu yakalayarak, izinsiz bir prense dokunarak elde ettiği özgürlükleri fark edince yüzünü buruşturdu...

"İki kaptan, hatırladın mı?" dedi, gizleyemediği utancına dikkat çekerek.

Aslında. Nesryn başını eğdi ve onun önüne geçti ve aşağıya inen merdivenlerin kemerine girdi.

Kordonu gergin bir şekilde çekerken kolu gerildi ve merdiven boşluğu girişinin hemen ötesindeki karanlığı taradı. Hiçbir şey sıçrayamayınca yayı gevşetti, okunu tekrar ok kılıfına yerleştirdi ve yerden bir avuç dolusu kayayı, etraflarındaki devrilmiş taş bloklarından kırıklar ve talaşlar kopardı.

Bir adım geride kalan Sartaq da aynısını yaparak ceplerini onlarla doldurdu.

Dikkatle dinleyen Nesryn, kayalardan birini sarmal merdivenlerden aşağı yuvarladı ve sıçramasına ve çatlamasına izin verdi ve—

Hafif bir tıkırtı ve Nesryn kendini geriye atarak Sartaq'a çarptı ve ikisini de yere serdi. Aşağıdaki merdiven boşluğunda bir gümbürtü duyuldu, sonra bir tane daha.

Ardından gelen sessizlikte, tek ses olan derin nefesiydi, tekrar dinledi. "Gizli sürgüler," diye gözlemledi, Sartaq'ın yüzünü sadece birkaç santim ötede bulunca yüzünü buruşturdu. Bir eli sırtında tutarken, diğeri uzun bıçağını kemere doğrultarken gözleri merdiven boşluğundaydı.

"Size hayatımı borçluyum, Kaptan," dedi Sartaq ve Nesryn hızla geri çekilip kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Onu kavradı, kadın onu ayağa kaldırırken onun eli sıcaktı.

Endişelenme, dedi Nesryn kuru bir sesle. "Borte'ye söylemeyeceğim." Bir avuç taş daha aldı ve onları merdivenlerin kasvetli karanlığından aşağı yuvarlayarak gönderdi. Birkaç tıklama ve gümleme daha sonra sessizlik.

Yavaş gidiyoruz, dedi tüm eğlencesi kaybolarak ve yayının ucuyla aşağı ilk adımı dürterken başını sallamasını beklemedi.

Duvarları ve tavanı izleyerek merdiven boyunca hafifçe vurup itti. Hiçbir şey değil. Bunu ikinci, üçüncü ve dördüncü basamaklara kadar -yayının uzanabildiği yere kadar- yaptı. Ve ancak hiçbir sürprizin beklemediği konusunda tatmin olduğu zaman, onların merdivenlere çıkmalarına izin verdi.

Nesryn sonraki dört adımda bunu tekrarladı, hiçbir şey bulamadı. Ama sarmal merdivenlerin ilk dönüşüne ulaştıklarında… “Sana gerçekten hayatımı borçluyum,” Sartaq dokuzuncu adımda duvardaki bir yarıktan ateşlenen şeyi görünce nefes aldı.

Dikenli demir çiviler. Ete çarpmak ve orada kalmak için tasarlandı - kurban, dışarı çıkarken kavisli, kısır kancalarda derisini veya organlarını daha fazla koparmak istemediği sürece.

Çivi o kadar sert ateşlenmişti ki, taşların arasındaki harcın derinliklerine batmıştı. "Bu tuzakların insan saldırganlar için olmadığını unutmayın," diye soludu.

Ama atlar kadar büyük örümcekler için. Kim konuşabilir, plan yapabilir ve hatırlayabilir.

Önündeki basamakları hafifçe vurdu, yayının tahtaları karanlık odada içi boş bir yankı yapıyor ve okların ateşlendiği yarığı dürtüyordu. "Fae burada yaşarken

hangi merdivenlerden kaçınılması gerektiğini ezberlemiş olmalı," diye gözlemledi, birkaç metre daha uzaklaşırlarken. "Yine de kolay bir model yapacak kadar aptal olduklarını sanmıyorum."

Gerçekten de, bir sonraki cıvata üç basamak aşağıdan çıkmıştı. Bir sonraki, beş ayrı. Ama ondan sonra... Sartaq elini cebine attı ve bir avuç taş daha çıkardı. Birkaç tanesini merdivenlerden yuvarlarken ikisi de çömeldi.

tıklayın .

Nesryn önündeki duvara o kadar odaklanmıştı ki tıklamanın nereden geldiğini düşünmedi. Önde değil, aşağıda.

Bir kalp atışı, bir adımda çömeldi.

Sonra, ayaklarının altından kayıp gitti, altında esneyen siyah bir çukur...

Omzuna dolanan güçlü eller, yakası, taşa çarpan bir bıçak...

Sartaq onu tutarken, Nesryn en yakın merdivenin ağzını tırmaladı, onun ağırlığına homurdanarak uzun bıçağı aşağıdaki karanlığa düştü.

Metal metale çarptı. Merdiven boşluğunu dolduran tıkırtılarla tekrar tekrar sıçradı.

Sivri uçlar. Muhtemelen metal sivri bir alan—

Sartaq onu yukarı çekti ve pürüzsüz basamakta satın almak için uğraşırken tırnakları taşa çarptı. Ama sonra ayağa kalktı, Sartaq'ın bacaklarının arasına yarı yarıya yayılmış, ikisi de ilerideki boşluğa bakarken nefes nefeseydi.

"Bence eşitiz," dedi Nesryn, mücadele edip titremesine hakim olamayarak.

Prens onun omzunu kavradı, diğer eli ise başının arkasını okşadı. Rahatlatıcı, rahat bir dokunuş. "Bu yeri kim inşa ettiyse , kharankui'ye merhamet etmedi ."

Titremeyi bırakması bir dakika daha aldı. Sartaq sabırla bekledi, saçlarını okşadı, parmakları Borte'nin örgüsünün kenarlarında dalgalandı. Ona izin verdi, şimdi atlamak zorunda kalacakları boşluğu incelerken dokunuşa doğru eğildi, merdivenler hala ötedeydi.

Sonunda dizleri birbirine çarpmadan ayakta durabildiğinde, dikkatli bir şekilde delikten atladılar - ve bu sefer bir sürgü eşliğinde bir diğeri görünene kadar

birkaç adım daha attılar. Ama devam ettiler, dakikalar akıp gitti, sonunda aşağıdaki seviyeye ulaşana kadar.

Soluk ışık huzmeleri, yukarıdaki zeminde dikkatlice gizlenmiş deliklerden ya da belki de yukarıdaki geçitlerdeki bir ayna düzeneğinden parlıyordu. Işık, etrafı görebilecek kadar parlak olduğu sürece umurunda değildi.

Ve bakın yaptılar.

Alt kat bir zindandı.

Beş hücre açıktı, kapılar yırtılmıştı, mahkumlar ve gardiyanlar çoktan gitmişti. Ortada dikdörtgen bir taş masa vardı.

"Fae'lerin şiire ve şarkı söylemeye bayılan yaratıklar olduğunu düşünen herkesin bir tarih dersine ihtiyacı var," diye mırıldandı Sartaq, zemine dokunmaya cesaret edemeden alt basamakta oyalanırken. "O taş masa rapor yazmak ya da yemek yemek için kullanılmadı."

Gerçekten de, koyu lekeler hala yüzeyi gölgeliyordu. Ama yakındaki duvara dayalı bir çalışma masası, çeşitli silahlarla dağılmıştı. Kâğıtlar uzun zaman önce karda ve yağmurda eriyip gitmişti ve deri ciltli kitaplar da yok olmuştu.

“Risk mi edelim, yoksa ayrılalım mı?” Sartaq derin derin düşündü.

Nesryn, "Buraya kadar geldik," dedi. Uzaktaki duvara doğru gözlerini kıstı. "Orada - orada bazı yazılar var." Yere yakın, koyu harflerle—bir yazı dizisi.

Prens ceplerine uzandı ve boşluğa daha fazla taş attı. Hiçbir tıklama veya inilti yanıtlanmadı. Birkaç tanesini tavana, duvarlara fırlattı. Hiçbir şey değil.

"Benim için yeterince iyi," dedi Nesryn.

Sartaq başını salladı, ancak ikisi de her bir taş bloğunu yayın ucuyla veya ince, ince kılıcıyla test etti. Taş masanın yanından geçtiler ve Nesryn atılan çeşitli aletleri inceleme zahmetine girmedi.

Chaol'un adamlarının şatonun kapılarından sarktığını görmüştü. Vücutlarındaki izleri görmüştü.

Sartaq çalışma masasında durup oradaki silahları sıraladı. "Bunlardan bazıları hâlâ keskin," dedi ve Nesryn kınından uzun bir hançer çekerken yaklaştı. Sulu güneş ışığı bıçağa takıldı ve merkeze oyulmuş işaretler boyunca dans etti.

Nesryn kısa bir kılıca uzandı, deri kın neredeyse elinin altında parçalanıyordu. Kabzadaki eski kirleri fırçayla sildi, altın girdaplarla işlenmiş parlak koyu renkli metali ortaya çıkardı, çapraz koruyucunun uçları hafifçe kıvrıldı.

Kın gerçekten de o kadar eskiydi ki kılıcı kaldırırken dağıldı, boyutuna rağmen ağırlığı hafifti, dengesi mükemmeldi. Bıçağın dolgun kısmına daha fazla işaret kazınmıştı. Bir isim ya da bir dua, belki.

Sartaq, incelemekte olduğu bıçağı yerine bırakırken, "Yalnızca Fae bıçakları bin yıl sonra bu kadar keskin kalabilir," dedi. "Muhtemelen Doranelle'nin doğusundaki Asterion'daki Fae demircileri tarafından dövülmüş - belki de iblis savaşlarının ilkinden önce bile."

Yalnızca kendi imparatorluğunun tarihini değil, diğer birçok imparatorluğun tarihini de öğrenmiş bir prens.

Tarih kesinlikle onun en güçlü konusu değildi, bu yüzden "Asterion - atlar gibi mi?" diye sordu.

"Tek ve aynı. Büyük demirciler ve at yetiştiricileri. Ya da bir zamanlar öyleydi – sınırlar kapanmadan ve dünya kararmadan önce."

Nesryn elindeki kısa kılıca baktı, metal sanki yıldız ışığıyla doluymuş gibi parlıyor, yalnızca dolgunun aşağısındaki oymalar tarafından kesintiye uğruyordu. "İşaretlerin ne söylediğini merak ediyorum."

Sartaq, yakışıklı yüzünün düzlemlerinde sıçrayan ışık parçalarıyla başka bir bıçağı inceledi. "Muhtemelen düşmanlara karşı büyüler; belki de karşı-" Sözü duyunca durdu.

Nesrin aynı şekilde başını salladı. Valg. "Yarım, asla öğrenmek zorunda kalmamamızı umuyor." Sartaq'ı kendine bir tane seçmesi için bırakarak uzak duvara ve alttaki karalanmış kara yazıya yaklaşırken kısa kılıcı kemerine bağladı.

Yerdeki her bir taş bloğunu test etti ama hiçbir şey bulamadı.

Sonunda, dökülen siyah harflerle senaryoya baktı. Siyah değil, ama-

"Kan," dedi Sartaq, şimdi yanında bir Asterion bıçağıyla yanına gelerek.

Bir ceset belirtisi yok ya da onu yazan kişinin etkisi, belki de onlar ölürken.

"Bu Fae dilinde," dedi Nesryn. "Tarih derslerin sırasında süslü öğretmenlerinin sana Eski Dili öğretmediğini sanıyorum?"

Başın sallanması.

İçini çekti. "Bunu yazmanın bir yolunu bulmalıyız. Hafızan öyle bir şey değilse..."

"Öyle değil." Merdivenlere doğru dönerek yemin etti. "Kadara'nın heybelerinde biraz kağıt ve mürekkep var. Yapabilirdim-"

Kızın dönmesine neden olan onun kesme sözleri değildi. Ama gittiği yol tamamen hareketsizdi.

Nesryn o Fae kılıcını bağladığı yerden çıkardı.

Halha'da hafif bir kadın sesi, "Tercümeye gerek yok," dedi. " Yukarı bak diyor . Yazık ki dikkate almadın."

Nesryn gerçekten de tavandan onlara doğru emekleyerek merdiven boşluğundan çıkan şeye baktı ve çığlığını yuttu.

34

Nesryn'in hayal ettiğinden daha kötüydü.

Kharankui tavandan ve zemine kaydırdı çok daha kötü öyle oldu.

Bir attan daha büyük . Teni siyah ve griydi, beyaz lekelerle benekliydi, birden çok gözleri derinliksiz obsidiyen birikintileriydi. Ve cüssesine rağmen narin ve zarifti; kurt örümceğinden çok kara dul.

"O Fae lokmaları burayı inşa ederken yukarı bakmayı unutmuşlar ," dedi örümcek, mutlak canavarlığına rağmen sesi çok güzeldi. Uzun ön bacakları antik taşa çarpıyordu. "Bu tuzakları kimin için kurduklarını hatırlamak için."

Nesryn, herhangi bir çıkış için örümceğin arkasındaki merdiven boşluğunu, ışık boşluklarını ölçtü. Hiçbiri bulunamadı.

Ve bu gözetleme kulesi artık gerçek bir ağ haline gelmişti. Aptal; oyalanmak için tam bir aptal-

Örümceğin bacaklarının üstündeki pençeler kayaya sürtünüyordu.

Nesryn kılıcını tekrar kınına soktu.

"Güzel," diye mırıldandı örümcek. "O Fae saçmalığının ne kadar işe yaramaz olacağını bilmen güzel."

Nesryn yayını çekti, bir ok sapladı.

Örümcek güldü. "Fae okçuları beni uzun zaman önce durdurmadıysa, şimdi de durduramazsın."

Yanında, Sartaq'ın kılıcı bir parçayı kaldırdı.

Borte saçlarını örerken kahvaltıda burada ölmek aklına gelmemişti.

Ama örümcek dişleri çenesinden kayarak ilerlerken yapacak bir şey yoktu.

"Seninle işim bittiğinde binici, kuşunu çığlık attıracağım." Bu dişlerden damlalar dökülüyordu. Zehir.

Sonra örümcek hamle yaptı.

Nesryn bir ok fırlattı, bir ok daha hedefini bulmadan nişan aldı. Ama örümcek o kadar hızlı hareket etti ki, bir göze yönelik darbe karnının sert kabuğuna çarptı, zar zor gömüldü. Örümcek, sanki üzerlerine atlayacakmış gibi taş işkence masasına çarptı...

Sartaq vurdu, en yakındaki pençeli bacağa doğru vahşice bir kesik attı.

Örümcek çığlık attı, kara kan fışkırdı ve o uzaktaki kapıya koştular...

Kharankui onları ilk durdurmuştu. Bacaklarını duvarla taş masa arasına çarparak yollarını kapattı. Çok yakın, o dişlerden sızan ölüm kokusu—

"İnsan pisliği" diye tükürdü örümcek, ayaklarının dibindeki taşlara zehir püskürdü.

Nesryn, gözünün ucuyla Sartaq'ın, onu uzaklaştırmak ve o ölümcül çenelerin önüne atlamak için kolunu savurduğunu gördü.

İlk başta ne olduğunu anlamadı.

Hareket bulanıklığı neydi, kharankui'yi çığlık atan şey neydi .

Bir kalp atışı, Sartaq'ın kendini feda etmesinin ötesinde savaşmaya hazırdı. aptallık, bir sonraki… örümcek odaya çarpıyor, tekrar tekrar yuvarlanıyordu.

Kadara değil, pençeleri ve dişleri olan büyük bir şey...

Gri bir kurt. Bir midilli kadar büyük ve tamamen vahşi.

Sartaq hiç zaman kaybetmedi, Nesryn de zaman kaybetmedi. Tuzakları bile geride bırakırken duvarlardan kaç ok ya da ok atıldığını umursamadan kemere ve ilerideki merdivenlere koştular. Merdivenleri yırtarak, aralarındaki boşluklardan sıçrayarak, aşağıdaki çarpma ve cıyaklamalarda durmadılar -

Bir köpek havlaması duyuldu, sonra sessizlik.

Nesryn ve Sartaq açık kapının ötesindeki ağaçlara koşarak merdivenlerin tepesine çıktılar. Prensin bir eli sırtındaydı, onu itiyordu, ikisi de yarı kuleye dönüktü.

Örümcek karanlıktan fırlayarak ağaçları değil, gözetleme kulesinin üst merdivenlerini hedef aldı. Sanki kurt peşinden koştuğunda onu pusuya düşürmek için tırmanacakmış gibi.

Ve tam da planladığı gibi, kurt merdivenlerden uçtu, arkasına bile bakmadan ormana giden açık kemere yöneldi.

Örümcek sıçradı. Göklerden altın parladı.

Kadara'nın savaş çığlığı çamları titretti , pençeleri kharankui'nin karnına saplandı ve onu merdivenlerden yuvarlanmasına yol açtı .

Sartaq'ın rukunu uyaran kükremesi kuş ve örümceğin çığlıkları tarafından yutulurken kurt fırladı. Kharankui Kadara onu istediği tam olarak nereye, sırtüstü indi.

Karnını ruk'un pençelerine maruz bırakarak. Ve keskin gagası.

Birkaç hırçın darbe, fışkıran siyah kan ve sallanan şık uzuvlar ve - sessizlik.

Kadara seğiren örümceği parçalara ayırırken Nesryn'in yayı titreyen ellerinden sarktı. Sartaq'a döndü, ama gözleri başka yöne çevrildi. Kurda.

Biliyordu. Kurt topallayarak onlara doğru gelirken, yan tarafında derin bir yarık vardı ve onun kara safir gözlerini gördü.

Gri ceketinin kenarları parıldarken, tüm vücudu küçülen ve akan ışıkla dolarken ne olduğunu, kim olduğunu biliyordu .

Ve Falkan önlerinde ayaklarının üzerinde el sallayıp kaburgalarındaki kanlı yaraya bastırdığında Nesryn nefes aldı, "Sen bir şekil değiştirensin."

35

Falkan dizlerinin üzerine çöktü, çam iğneleri etrafa saçıldı, bronz parmaklarının arasından kan damlıyordu.

Nesryn ona doğru koşmak istedi ama Sartaq onu koluyla engelledi. "Yapma," diye uyardı.

Nesryn kolunu yolundan çekti ve önünde diz çökerek yaralı adama koştu. "Bizi buraya kadar takip ettin."

Falkan, gözlerini acıyla kaplayarak başını kaldırdı. "Dün gece dinledim. Senin ateşinle."

Sartaq hırladı, "Şüphesiz bir fare ya da böcek gibi."

Falkan'ın yüzünü gerçekten de utanç gibi bir şey kapladı. "Buraya bir şahin olarak uçtum - senin içeri girdiğini gördüm. Sonra onun tepeye tırmandığını gördüm ." O Kadara ayrı örümcek müthiş bitirmişti yere baktı ve şimdi okuyan, kulenin tepesine oturdu gibi o ürperdi onu o onu sonraki yemek sanki.

Nesryn heybeleriyle aşağı atlaması için kuşa doğru el salladı. Kadara onu anlamlı bir şekilde görmezden geldi. "Yardıma ihtiyacı var," diye tısladı Sartaq'a. "Bandajlar."

" ej'im biliyor mu?" tüm prens talep edildi.

Falkan, dişlerinin arasından nefes nefese kana bulanmış elini yanından çekmeye çalıştı ama başaramadı. "Evet," demeyi başardı. "Ona her şeyi anlattım."

"Peki buraya gelmen için sana hangi mahkeme para verdi?"

"Sartak." Onun bu şekilde konuştuğunu hiç duymamıştı, onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti . Prensin kolunu tuttu. "Hayatımızı kurtardı. Şimdi iyiliğini iade ediyoruz." Rük'ü işaret etti. "Bandajlar."

Sartaq o mosmor gözlerini ona çevirdi. "Türleri suikastçılar ve casuslar," diye hırladı. "Ölmesine izin vermek daha iyi."

"Ben de değilim," diye soludu Falkan. "Dediğim gibiyim: bir tüccar. Adarlan'da büyürken, yeteneğim olduğunu bile bilmiyordum . Ailemde o vardı ama sihir ortadan kalktığında onu almadığımı sanmıştım. Was memnun bunun için. Ama, yeterince olgunlaşmış değil gerektiğinde çünkü ben bir erkek olarak bu topraklarda ayak basmak, bu ..."Vücuduna bir jest. Vazgeçtiği yirmi yıla. Hareketin yarasına yaptıkları karşısında yüzünü buruşturdu. "Kullanabilirim. değişebilirim. Kötü ve sık değil ama konsantre olursam bunu başarabilirim." Prense dedi ki, "Bu miras benim için hiçbir şey değil. Ağabeyimin hediyesiydi, babamın - bunu hiç istemedim. Hala istemiyorum."

"Yine de eğitim almış gibi kolayca kuştan kurda ve insana dönüşebilirsin."

"Güven bana, yaptığımdan daha fazla..." Falkan sallanarak inledi.

Nesryn onu toprak yiyemeden yakaladı ve Sartaq'a sert bir çıkış yaptı, "Ona hemen bandaj ve erzak getirmezseniz, size uygun bir yara vereceğim."

Prens ona gözlerini kırpıştırdı, ağzı açık kaldı.

Sonra keskin ve hızlı dişlerinin arasından ıslık çaldı, Kadara'ya doğru yürürken adımları kesik kesikti.

Rük kuleden atlayarak kemerli duvarlara demirlenmiş baykuş heykellerinden birinin üzerine indi, altındaki taşlar çatırdadı.

"Ben suikastçı değilim," diye ısrar etti Falkan, hâlâ titriyordu. "Birkaç kişiyle tanıştım, ama ben onlardan biri değilim."

"Sana inanıyorum," dedi Nesryn ve ciddiydi. Sartaq paketleri Kadara'dan çekti ve onları aradı. " Soldaki ," diye havladı. Prens omzunun üzerinden ona bir kez daha baktı ama itaat etti.

"Onu kendim öldürmek istedim," diye soludu Falkan, gözleri parlıyordu, şüphesiz kan kaybından. “Yılları geri getirip getiremeyeceğini görmek için. Hatta… gençliğimi alan o olmasa bile, belki aralarında bir… ortak sistem olduğunu düşündüm, hatta okyanuslar boyunca. Sanki kendi türlerinin aldığı her şeyden bir ağ.” Acı, gergin bir kahkaha. "Ama görünüşe göre öldürücü darbem de alınmış."

Nesryn, ruk'un gagasına ve tüylerine sıçrayan kara kana dikkat çekerek, "Bence hepimiz Kadara'yı bunu yaptığı için affedebiliriz," dedi.

Acı dolu bir kahkaha daha. "Benim ne olduğumdan korkmuyorsun."

Sartaq sargılar ve merhemle uzun adımlarla yürüdü. Ve bir şifacıya ulaşana kadar yarayı mühürlemek için bal benzeri bir maddeden yapılmış bir kavanoz gibi görünüyordu. İyi.

"Arkadaşlarımdan biri vites değiştiriyor," diye itiraf etti Nesryn - tam Falkan kollarında bayılırken.

resim

Nesryn'in Falkan'ın kaburgalarındaki yarığı temizlemesinden ve Sartaq'ın yarayı bir çeşit yaprak ve bal kaplaması gibi görünen bir şeyle doldurmasından birkaç dakika sonra havalandılar. Enfeksiyonu uzak tutmak ve hızla havaya uçarken kan kaybını durdurmak için.

O ve prens zar zor konuştular, ancak arkalarında Falkan varken, yolculuk fazla fırsat vermiyordu. Sıkı, tehlikeli bir uçuştu, Falkan'ın ölü ağırlığı ara sıra, Sartaq'ın onu eyerde tutmak için homurdanmak zorunda kaldığı yana yeterince uzaktı. Nesryn'e eyere çıktıklarında sadece iki takım toka olduğunu söylemişti. Hayatlarını bir vardiyaya, hayat borcuna ya da hayıra harcamıyordu.

Ama tam güneş batarken ve Dorgos'un üç zirvesi sayısız ateşle parlarken, dağlar ateşböcekleriyle kaplanmış gibi başardılar.

Altun'un Dağ Salonu'na yaklaştıklarında Kadara tiz bir çığlık attı. Görünüşe göre bir çeşit sinyal, çünkü indikleri zaman Borte, Houlun ve sayısız diğerleri toplanmış, erzaklarla silahlanmış haldeydi.

Kimse Falkan'a ne olduğunu sormadı. Oradan nasıl çıktığını kimse merak etmedi. Ya Houlun'un onları rahatsız etmeme emriyle ya da sadece onu ruktan çıkarıp bir şifacının bakımına almanın kaosundan. Borte dışında kimse yok.

Sartaq hala onun yol açtığı yeterince dumanlı edildi EJ kaydırıcı yanıt istiyor başlamak için salonun bir köşesine. Ya da çenesi ve çapraz kollarıyla öyle görünüyordu.

Houlun sadece ona karşı dikildi, ayakları yere dayadı, çenesi onunki kadar sıkıydı.

Kadara ile yalnız başına, Nesryn paketleri çözmeye başlarken Borte birkaç metre öteden gözlemledi, " Ona ders verecek cesareti olması bana bir şeylerin çok ters gittiğini söylüyor . Ve onun bunu yapmasına izin vermesi, bana birazcık suçluluk duyduğunu söylüyor."

Nesryn, özellikle ağır bir paketi aşağı çekerken homurdanarak cevap vermedi.

Borte, kuşa bakarak Kadara'nın çevresini dolaştı. Dikkatlice.

"Pençelerinde, gagasında ve göğsünde kara kan. Bir sürü siyah kan."

Nesryn paketi duvara fırlattı.

“Ve senin geri kırmızı kan içinde kabuklu edilir.”

Falkan'ın yolculuk sırasında ona yaslandığı yerden.

"Ve bu yeni bir bıçak. Bir Fae kılıcı ," diye nefes aldı Borte, kılıç kemerinden sarkan çıplak bıçağı incelemek için adım attı. Nesryn bir adım geriledi.

Borte'nin ağzı gerildi. "Her ne biliyorsan, onu bilmek istiyorum."

"Bu benim aramam değil."

Hâlâ kaynamakta olan Sartaq'a baktılar, Houlun sadece onun hava almasına izin verdi.

Borte parmaklarıyla eşyaları şıngırdatmaya başladı. “ Ej günlerce kendi başına denize açılır. Sonra gidiyorsunuz, sizinle beraber gitmeyen ve rükû almayan bir adamla dönüyorsunuz. Ve zavallı Kadara bu... pislik içinde dönüyor." Kara kana doğru bir koku. Rük cevap olarak gagasını tıklattı.

"Çamur," diye yalan söyledi Nesryn.

Borte güldü. "Ve ben bir Fae Prensesiyim. Ya etrafa sormaya başlayabilirim ya da..."

Nesryn onu çantalarla birlikte duvara sürükledi. “Sana söylemek bile, sen değil herkes için tek bir kelime nefes almak. Ya da herhangi bir şekilde dahil olun.”

Borte elini kalbinin üzerine koydu. "Yemin ederim."

Nesryn uzaktaki kayalık tavana doğru iç çekti, Kadara ona kararını yeniden gözden geçirmesini ister gibi uyarır bir bakış attı. Ama Nesryn, Borte'ye her şeyi anlattı.

resim

Kadara'yı dinlemeliydi. Borte, kredisine, başka kimseye söylemedi. Sonunda Houlun'dan uzaklaşan Sartaq dışında, sadece kalpli kız kardeşine nereye gittiğini söylemediği için omzuna bir tokat ve bir tokat aldı. Daha da kötüsü, onu davet etmediğin için .

Sartaq, Borte'ye kimin söylediğini anlayınca Nesryn'e dik dik bakmıştı, ama Borte bunu umursayamayacak kadar yorgundu. Bunun yerine, sütunların arasında dolaşarak sadece odasına doğru yürüdü. Borte'nin “ Bir dahaki sefere beni getireceksin, seni inatçı göt! ”

Ve Nesryn odasının kapısına, yumuşak bir yatağın sığınağına ulaşmadan hemen önce, prens onun dirseğini kavradı. "Seninle kelimelerim olurdu."

Nesryn odaya girdi, Sartaq arkasından onu takip ediyordu. Kapıyı kapatıp ona yaslanmak. Onunla aynı anda kollarını kavuşturdu.

"Borte, ona söylemezsem havada sivri uçlu sorular sormakla tehdit etti."

"Umurumda değil."

Nesrin gözlerini kırpıştırdı. "Sonra ne-"

"Wyrdkey'ler kimde?" Soru aralarında yankılandı.

Nesrin yutkundu. "Wyrdkey nedir?"

Sartaq kapıyı itti. "Yalancı," diye nefes aldı. "Biz yokken, ej'im diğer hikayelerden bazılarını hatırladı, onları Story Keeper olarak sahip olduğu kolektif hafızadan sürükledi. Valg ve krallarının içinden geçtiği bir Ejder Kapısı Hikayeleri - birlikte kullanıldığında üç anahtarla istendiğinde açılabilir. Maeve

onları çalıp Valg'ı geri göndermek için kullandıktan sonra bu anahtarların kaybolduğunu hatırladım . Gizli, diyor. Dünya çapında."

Nesryn tek kaşını kaldırdı. "Peki ya ne?"

Soğuk bir horultu. "Erawan'ın bir orduyu bu kadar çabuk toplamasının nedeni, Wildfire'ın Aelin'i bile yardım almadan onu alt edemiyor. En az bir tane olmalı. Hepsi değil, yoksa zaten Erawan'ı ustamız olarak adlandırırdık. Ama en az bir, belki iki. Peki üçüncüsü nerede?"

Doğrusu hiçbir fikri yoktu. Aelin ve diğerlerinin bir sezgileri olup olmadığını ona hiç söylememişlerdi. Sadece savaş ve ölümün ötesindeki nihai yollarının Erawan'ın elindekileri geri almak olduğuydu. Ama bunu ona söylemek bile...

"Belki şimdi anlıyorsunuzdur," dedi Nesryn aynı soğukkanlılıkla, "babanızın orduları için neden bu kadar çaresiz olduğumuzu."

"Kesilmek için."

"Erawan bizi katletmeyi bitirdiğinde, bir sonraki kapınıza gelecek."

Sartaq yemin etti. "Bugün gördüğüm şey , o şey ..." Titreyen elleriyle yüzünü ovdu. "Valg bir zamanlar bu örümcekleri piyade olarak kullandı. Onlardan lejyonlar." Ellerini indirdi. "Houlun, güneyde, harap olan üç gözetleme kulesi daha öğrendi. Değiştirici iyileşir iyileşmez ilkine uçacağız."

"Falkan'ı mı alıyoruz?"

Sartaq, kapıyı yeterince sert bir şekilde açtı ki, Menteşelerinden söküp temizlemedi. "İddia ettiği gibi zavallı bir zavallı, bu kadar büyük bir kurda dönüşebilen bir adam, tehlikeye atılamayacak kadar iyi bir silahtır." Keskin bir parıltı. "Benimle biniyor."

"Peki ben nerede olacağım?"

Sartaq, salona girmeden önce ona alaycı bir şekilde gülümsedi. "Borte ile uçacaksın."

36

Bacaklarındaki atrofi... Tersine dönüyordu.

Üç hafta sonra, Yrene buna hayret etti. Dizinden yukarı hareketi yeniden kazanmışlardı, ama daha yükseğe değil. Chaol artık bacaklarını bükebiliyordu ama uyluklarını hareket ettiremiyordu. Onlara dayanamadı.

Ama gardiyanlarla sabah antrenmanları, şifa ile geçen öğleden sonraları, karanlık, hafıza ve acıyla karışık…

Bu kastı, bacaklarına geri döndü. Zaten geniş olan omuzları ve o etkileyici sandığı doldurmak. Sabah güneşinde yaptığı antrenman sayesinde bronzluğu zengin bir kahverengiye dönüşmüştü, rengi kolların üzerinde kaslarla dalgalanıyordu.

Her gün rahat bir ritim içinde çalışıyorlar, Yrene'nin yüzünü yıkamak, dişlerini temizlemek kadar rutin haline gelen bir rutine yerleşiyorlar ve uyandığında canı bir fincan kahve çekiyorlardı .

Savunma derslerinde ona tekrar katılmıştı, en genç yardımcılar hala etrafında umutsuzca kıkırdayarak ama en azından o geldiğinden beri bir kez bile geç kalmamışlardı. Hatta Yrene'e kendi kendine yeni manevralar öğretmişti.daha büyük saldırganları ele geçirmek. Torre avlusunda sık sık gülümsemeler olsa da, o ve Yrene, ona ne zaman ihtiyaç duyabileceğini düşündükleri için bu yöntemlerden geçerken ciddiydiler.

Ama ona kimin saldırdığına dair hiçbir fısıltı yoktu - gerçekten de Valg'lardan biri olduğuna dair bir onay yoktu. Küçük bir merhamet, diye düşündü Yrene.

Ama yine de derslerine dikkat etti ve yine de Chaol onu dikkatlice eğitti.

Asil kardeşler gelip gitmişler ve tekrar gelmişlerdi ve saldırı gecesi yardımları ve cömertliği için ona teşekkür etmek için aradığı akşam yemeğinin ötesinde Kashin'den hiçbir şey görmemişti. Gereksiz olduğunu söylemişti ama yine de teşekkür etmek için omzuna dokunmuştu. Chaol'un yanındaki güvenli koltuğa oturmadan önce.

Chaol'un kağanla olan kendi ayrı davası… Chaol ve Yrene, savaş hakkında - ordulara duyulan ihtiyaç hakkında konuşma riskini almadılar. Ve aksara Oasis ve iyi, avuç içi altında gizlenmiş burası niye ilişkin olabilir bilginin ait vardı valg tür bilgileri ... İkisinde onun şüpheleri yükselterek olmadan bunları getiren içine Hasar işlemek için bir yol ile gelip vardı. Prensesin, Yrene ve Chaol'un hala odasında sakladıkları parşömenlerden haberdar olmasını riske atmadan.

Ama Yrene zamanın ona baskı yaptığını biliyordu. Gözlerinin bazen uzak bir ülkeye bakıyormuş gibi nasıl uzaklaştığını gördüm. Orada savaşan arkadaşları hatırlamak. Kendi insanları için. Bundan sonra kendini her zaman daha fazla zorlardı - ve bacaklarında kazandığı her bir hareket, kendi büyüsü kadar kendisine de bağlıydı.

Ama Yrene de kendini zorladı. Savaşların başlayıp başlamadığını merak ettim; yardım etmeyi bile zamanında yapıp yapamayacağını merak etti. Geri dönmesi için geriye ne kalmış olabileceğini merak etti.

Onu iyileştirirken karşılaştıkları karanlık, dünyanın çoğunu yok eden adamın içinde yaşayan iblisten... Bunu da çözdüler. o sürüklenmemiştiMorath'ın dehşetlerine tanık olmaya ya da onda kalan şeyin dikkatlerine katlanmak zorunda kalmamıştı , ama büyüsü hala o yarayı itti, onu binlerce nokta beyaz ışık gibi sardı, yiyip bitirdi. ve onu çiğniyor ve pençeliyor.

Acıya katlandı, karanlığın ona gösterdiği her şeyin içinden yürüyerek geçti. Her gün ondan asla geri tepme. Sadece kendi gücü tükendiğinde durdu ve Yrene'nin yemek yemesi ya da altın kanepede kestirmesi ya da soğuk çay eşliğinde biraz sohbet etmesi için ısrar etti.

Yrene, istikrarlı hızlarının bir noktada sona ermesi gerektiğini düşündü.

Aralarındaki bir tartışmadan kaynaklanabileceğini düşündü. Uzaktan haber yok.

Kağan, yaz sıcağından kaçmak için bir deniz kıyısındaki malikânede iki hafta kaldıktan sonra, hâlâ yas tutmakta olan karısıyla birlikte, her gece düzenlenen resmi yemeğe geri döndü. Neşeli bir toplantı - ya da uzaktan öyle görünüyordu. Sarayda veya Torre'de daha fazla saldırı olmadığı için, son birkaç haftadır sessiz teyakkuz önemli ölçüde yükselmişti.

Ama Yrene ve Chaol büyük salona girerken, yüksek masada oturanlar arasında kaynayan gerilimi okurken, ona gitmesini söyleyerek tartıştı. Vezirler yerlerinde kıpırdandılar. Kesinlikle vardı Argun, değil o deniz kenarında Ailesine katıldı etmişti iken kaçırılmış, smirked.

Hasar, Yrene'ye genişçe gülümsedi -bilerek. İyi değil.

Prenses saldırmadan önce akşam yemeğine belki on beş dakikaları vardı. Hasar öne eğildi ve Chaol'a, "Bu gece memnun olmalısın, Lord Westfall," dedi.

Yrene sandalyesinde mükemmel bir şekilde dik durdu, limonlu levrekten bir ısırık ağzına götürüp kendini yutmaya zorlarken çatalı titremedi.

Chaol su kadehinden içerek yumuşak bir şekilde karşılık verdi, "Peki bu neden olabilir, Majesteleri?"

Hasar'ın gülümsemeleri korkunç olabilir. Ölümcül. Ve bir sonraki konuştuğunda giydiği, Yrene'in neden cevap verme zahmetine girdiğini merak etmesine neden oldu.prensesin çağrısı. "Eh, eğer hesaplar yapılırsa Yüzbaşı Falik yarın kardeşimle birlikte dönüyor olmalı."

Yrene günleri sayarken çatalını sıktı.

Üç hafta. Nesryn ve Sartaq'ın Tavan Dağları'na gitmesinin üzerinden üç hafta geçmişti.

Nesryn yarın dönecekti. Ve Yrene ve Chaol arasında hiçbir şey -hiçbir şey- olmamasına rağmen ...

Yrene göğsünün çöktüğü hissine engel olamadı. Yüzüne kalıcı olarak çarpılacak bir kapı olduğu hissine engel olamadı.

Nesryn'den bahsetmemişlerdi. Aralarında ne varsa. Ve Yrene'ye asla gereğinden fazla dokunmamıştı, partinin o gecesinde olduğu gibi ona hiç bakmamıştı.

Çünkü elbette - elbette Nesryn'i bekliyordu. Sadık olduğu kadın.

Balık ağzında ekşimesine rağmen Yrene kendine bir lokma daha yedirdi.

Aptal. O bir aptaldı ve...

"Haberleri duymadın mı?" Chaol, tıpkı prenses gibi saygısızca geri çekildi. Kadehini bıraktı, parmak boğumları Yrene'in elini masaya koyduğu yere değdi.

Herhangi birine göre, kazara bir fırça olabilirdi, ama Chaol ile… Her hareketi kontrol edildi. Odaklanmış. Teninin onunkine değmesi, bir güvence fısıltısı, sanki duvarların gerçekten de onun etrafını sardığını hissedebiliyormuş gibi...

Hasar, Yrene'ye hoşnutsuz bir bakış attı. Bunu neden bana haber vermedin ?

Yrene ona masum bir bakış attı. bilmiyordum . Gerçek buydu.

"Sanırım bize söyler misin?" Hasar soğukkanlılıkla lorda cevap verdi.

Chaol omuz silkti. "Bugün haber aldım - Kaptan Falik'ten. O ve kardeşin yolculuklarını üç hafta daha uzatmaya karar verdiler. Yay ve ok kullanma becerisinin yüksek talep gördüğü ortaya çıktı.onun rukhin'i. Onu bir süre daha tutmak için yalvardılar. Onları mecbur etti."

Yrene yüzünü tarafsız hale getirdi. Rahatlama ve utanç onun içini yıkarken bile.

İyi bir kadın - cesur bir kadın. O duymak edildi için o kadar rahatladım kim değil dönüyor. Değil… kesintiye uğratmak.

"Kardeşimiz bilge," dedi Arghun masanın altından, "böyle yetenekli bir savaşçıyı mümkün olduğu kadar uzun süre tutmak için."

Diken oradaydı, derinlere gömülüydü.

Chaol tekrar omuz silkti. "Gerçekten de bilge, onun ne kadar özel olduğunu bilmek." Sözler gerçekle söylendi, ama yine de…

Bir şeyler icat ediyordu. Sesinde gururun ötesinde bir sevgi olmadığını varsayarak, okumaya devam etti.

Argun öne eğilip Hasar'a, "Peki o zaman diğer haberler var abla. Lord Westfall'ın da duyduğunu varsayıyorum."

Birkaç sıra aşağıda, kağanın en yakın vezirleriyle konuşması sekteye uğradı.

"Ah, evet," dedi Hasar, sandalyesine yayılırken şarabını döndürerek. "Unutmuşum."

Yrene, prensesin sevgilisinin şimdi inşa ettiğini hissettiği, dalganın çökmek üzere olduğu hakkında bir şeyler ortaya çıkarmasını sağlamak için Renia'nın gözünü yakalamaya çalıştı . Odanın bu kadar ücretli olmasının nedeni. Ama Renia sadece Hasar'ı izledi, kolunda, " Dikkat" der gibi bir el vardı .

Neyi ortaya çıkaracağı değil, Hasar'ın bunu nasıl ortaya çıkaracağıydı.

Chaol, Argun ve Hasar'ın arasına baktı. Prens ve prensesin sırıtışlarından, onun duymadığının farkında oldukları yeterince açıktı. Ama Chaol hâlâ bilgili görünmenin ya da gerçeği kabul etmenin yararlarını tartışıyor gibiydi—

Yrene onu seçimden kurtardı. "Duymadım," dedi. "Ne oldu?"

Masanın altında, Chaol'ün dizi teşekkür etmek için onun dizine değdi. kendine söyledibu sadece o aslında en zevkti olabilir onun aracılığıyla coursed o diz hareket ettirin. Korku midesine dolanmışken bile.

"Eh," diye başladı Hasar, bu yemekten önce Argun'la koordine ettiği bir dansın açılış akorları, "görünüşe göre komşu kıtada bazı… gelişmeler var."

Yrene şimdi bastırdı onu , Chaol en içine sessiz dayanışma diz. Birlikte , tek başına dokunarak söylemeye çalıştı.

Argun, Yrene'ye, Chaol'a ve ardından babasına, "Kuzeyde pek çok gelişme oldu. Kraliyetler kayboldu, şimdi kendilerini bir kez daha ortaya koyuyor. Hem Dorian Havilliard hem de Terrasen Kraliçesi. İkincisi de bunu çok dramatik bir şekilde yaptı."

"Nereye," diye fısıldadı Yrene, çünkü Chaol yapamazdı. Gerçekten de, kendi kralını anınca nefesi kesilmişti.

Hasar, Yrene'ye gülümsedi - varışta ona verdiği o memnun gülümseme.

"Kafatası Körfezi."

Yalan, Chaol'un prensesi beslemesi için ona verdiği tahmin... Doğru çıkmıştı.

Yüzü mülayim ilgiden başka bir şey göstermese de, Chaol'ün gergin olduğunu hissetti. "Güneyde bir korsan limanı, Büyük Kağan," diye açıkladı Chaol, Urus'a, sanki bu haberin ve bu konuşmanın bir parçasının gerçekten farkındaymış gibi masaya oturdu. "Büyük bir takımadanın ortasında."

Kağan, gözle görülür şekilde hoşnutsuz vezirlerine baktı ve onlarla kaşlarını çattı. "Peki neden Skull's Bay'de görünsünler ki?"

Chaol'un bir cevabı yoktu, ama Arghun bunu sağlamaktan çok mutluydu. "Çünkü Aelin Galathynius, Perrington'ın takımadaların kenarında kamp kurduğu orduyla kafa kafaya çarpışmayı düşündü."

Yrene, Chaol'ün dizini tutmak için elini masadan kaydırdı. Gerginlik vücudunun her sert çizgisine yayılıyordu.

Duva, elini büyüyen karnına koyarak, "Kazanç onun lehine miydi, yoksa Perrington'ın mı?" diye sordu. Sanki spor maçıymış gibi. Kocası gerçekten de kafaların döndüğünü görmek için masaya bakıyordu.

"Ah, onunkinde," dedi Hasar. "Kasabada zaten gözlerimiz vardı, bu yüzden tam bir rapor gönderebildiler." Yrene'ye doğru yine o kendini beğenmiş, gizli gülümseme. Yrene'nin bilgilerini kullanarak gönderdiği casuslar. "Gücü kayda değer," diye ekledi babasına. "Kaynaklarımız gökyüzünü yaktığını söylüyor. Ve sonra ona karşı toplanan filonun çoğunu yok etti. Tek bir darbede."

Kutsal tanrılar.

Vezirler değişti ve kağanın yüzü sertleşti. "O zaman camdan kalenin yıkıldığına dair söylentiler abartılı değildi."

"Hayır," dedi Argun hafifçe. "Ve güçleri o zamandan beri arttı. Müttefikleriyle birlikte. Dorian Havilliard sarayıyla birlikte seyahat ediyor. Ve Kafatası Körfezi ve Korsan Lordu şimdi onun önünde diz çöküyor."

Fatih.

"Onlar kavga ile Chaol kesilmiş, ona". "Karşı Perrington güçlerine."

"Onlar mı?" Hasar kolaylıkla savuşturarak saldırıyı üstlendi. "Çünkü şimdi Eyllwe'nin kıyılarından aşağı inen, istediği gibi köyleri yakan Perrington değil."

"Bu bir yalan," dedi Chaol çok yumuşak bir şekilde.

"Bu mu?" Argun omuz silkti, sonra babasıyla, ilgili oğlunun portresiyle yüz yüze geldi. "Elbette onu kimse görmedi ama bütün köyler kül ve harabeye döndü. Ytger ailesini onun için bir ordu toplaması için güçlü bir şekilde silahlandırmak niyetiyle Banjali'ye yelken açtığını söylüyorlar.

"Bu bir yalan ," diye tersledi Chaol. Dişleri parladı, vezirler titredi ve nefesi kesildi, ama kağana dedi ki, "Aelin Galathynius'u tanıyorum, Büyük Kağan. Bu onun tarzı değil, doğasında yok. Ytger ailesi..." Durdu.

Onun için önemlidir . Yrene sözcükleri kendi dilindeymiş gibi hissetti. Prenses ve Argun öne doğru eğilerek onay beklediler. Aelin Galathynius'un potansiyel zayıflığının kanıtı.

Sihirde değil, onun için hayati önemde olan kişide. Ve Eyllwe, Perrington'un güçleri ile kağanlık arasında yatıyor... Başlarında dönen çarkları görebiliyordu.

"Ytger ailesi güneyden bir müttefik olarak kullanılsa daha iyi olur," diye düzeltti Chaol, omuzları gergindi. "Aelin bunu bilecek kadar zeki."

"Ve sanırım biliyorsundur," dedi Hasar, "bir noktada onun sevgilisi olduğun için. Yoksa o Kral Dorian mıydı? Ya da her ikisi de? Casuslar, yatağında kimin ve ne zaman olduğu konusunda hiçbir zaman kesin bilgi vermedi."

Yrene şaşkınlığını yuttu. Chaol—ve Aelin Galathynius?

"Onu iyi tanıyorum, evet," dedi Chaol sıkıca.

Dizi, " Daha sonra" dercesine kendi dizine bastırdı . Daha sonra açıklayacağım .

"Ama bu bir savaş," diye karşı çıktı Argun. "Savaş, insanlara normalde düşünmeyecekleri şeyleri yaptırır."

Küçümseme ve alay, Yrene'nin dişlerini gıcırdatmaya yetmişti. Bu planlı bir saldırıydı, iki kardeş arasında geçici bir ittifaktı.

Kashin araya girdi, "Gözlerini bu kıyılara mı dikiyor?" Bir askerin sorusuydu. Ülkesine, kralına yönelik tehdidi değerlendirmek niyetindeydi.

Hasar tırnaklarını aldı. "Kim bilir? Böyle bir güçle… Belki de hepimiz ona aitiz."

"Aelin'in zaten verecek bir savaşı var," diye çıkıştı Chaol. "Ve o bir fatih değil."

"Skull's Bay ve Eyllwe aksini önerir."

Kağanın kulağına bir vezir fısıldadı. Bir diğeri dinlemek için eğildi. Zaten hesaplıyor.

Chaol, Urus'a, "Yüce Kağan, bazılarının bu haberleri Aelin'in aleyhine gibi görünebileceğini biliyorum, ama sana yemin ederim ki Terrasen Kraliçesi sadece topraklarımızı kurtarmak anlamına geliyor. Aksi takdirde kralım onunla ittifak yapmazdı."

" Misiniz siz olsa yemin ederim?" Hasar görmüş. "Yrene'nin hayatı üzerine yemin mi edeceksin?"

Chaol prensese göz kırptı.

"Gördüklerinizden sonra," diye devam etti Hasar, "onun karakteriyle ilgili tüm tanıklarınız… Aelin Galathynius'un böyle bir taktik kullanmayacağına Yrene Towers'ın hayatı üzerine yemin eder misiniz? Onları yükseltmek yerine orduları almaya çalışmaz mısınız? Bizimki de dahil mi?"

Evet de. Evet deyin .

Chaol önce Hasar'a sonra Arghun'a bakarken Yrene'ye pek bakmadı. Kağan ve vezirleri birbirlerinden ayrıldılar.

Chaol hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şeye yemin etmedim.

Hasar'ın küçük gülümsemesi zaferden başka bir şey değildi. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Yrene'nin midesi bulandı.

Kağan, Chaol'un ölçüsünü aldı. "Perrington ve Aelin Galathynius orduları bir araya getiriyorsa, belki birbirlerini yok ederler ve beni zahmetten kurtarırlar."

Chaol'un çenesinde bir kas titredi.

"Belki o kadar güçlüyse," diye düşündü Arghun, "Perrington'la tek başına başa çıkabilir."

"Kral Dorian'ı unutma," diye araya girdi Hasar. Kanımızı yabancı topraklarda boşa harcamaktansa, onlarla ilgilenmelerine izin vermek daha iyidir."

Yrene titriyordu. İle birlikte-titreyen öfke kelimelerin dikkatli oynayan, oyun Hasar ve kardeşi savaşa yelken tutmak için inşa etmişti.

"Ama," Kashin Yrene ifadesini nota görünüşteki, karşılık, "o da biz eğer söylenebilir yapmak böylesine güçlü kraliyet yardımcı barış yıllarda faydaları şimdi riskleri uzak değebilir." Kağana doğru eğildi. "Onların yardımına koşarsak, baba, böyle bir tehditle karşılaşırsak, gücün düşmanlarımıza döndüğünü hayal et."

"Ya da yeminlerini bozmayı daha kolay bulursa bize sırtını döndü," diye araya girdi Argun.

Kağan, şimdi Kaşin'e tiksintiyle kaşlarını çatan en büyük oğlu Argun'u inceledi. Bir eli hâlâ hamile karnında olan Duva sadece izledi. Kocası tarafından bile not edilmemiş ve istenmemiş.

Argun babasına döndü. "Halkımızın büyüsü asgari düzeydedir. Ebedi Gökyüzü ve otuz altı tanrı şifacılarımızı çoğunlukla kutsadı." Yrene'de bir kaş çatma. "Böyle bir güce karşı çelik ve ahşap nedir? AylinGalathynius Rifthold'u,

ardından Skull's Bay'i aldı ve şimdi Eyllwe'yi almaya hazır görünüyor. Bilge bir hükümdar kuzeye gider, krallığını güçlendirir ve sonra sınırlardan güneye doğru iterdi. Yine de kuvvetlerini ince bir şekilde uzatır, onları kuzey ve güney arasında böler. Aptal değilse danışmanları aptaldır."

Chaol soğuk bir şekilde, "Onlar senin görebileceğinden daha fazla savaş ve muharebe görmüş, iyi eğitimli savaşçılar," dedi.

En yaşlı prens sertleşti. Hasis sessizce güldü.

Kağan yine etrafındaki kelimeleri tarttı. Herhangi bir güvence olmamasına rağmen, "Bu, yemek masalarında değil, meclis odalarında tartışılacak bir konu olmaya devam ediyor" dedi. Chaol için değil, Yrene için değil. "Yine de çıplak gerçeklerin sunduklarına katılmaya meyilliyim."

Kredisine göre, Chaol daha fazla tartışmadı. Kaçmadı ya da kaşlarını çatmadı. Sadece bir kez başını salladı. "Devam eden düşünceniz için teşekkür ederim, Büyük Kağan."

Argun ve Hasar birbirine alaycı bakışlar attılar. Ama kağan yemeğine yeni döndü.

Ne Yrene ne de Chaol yiyeceklerinin geri kalanına dokunmadı.

resim

Orospu. Prenses bir kaltaktı ve Arghun, herhangi bir Chaol'ün şimdiye kadar karşılaştığı kadar iyi bir piçti.

Aelin'in güçlerinden ve onun oluşturabileceği tehdide karşı isteksizliklerinde haklılık payı vardı. Ama onları okudu. Hasar , savaşa yelken açmak için evinin rahatlığını, sevgilisinin kollarını terk etmek istemediğini biliyordu . Bunun dağınıklığını istemiyordu.

Ve Argun... Adam güçle, bilgiyle uğraştı. Chaol'un Arghun'un ona karşı tartışmasının daha çok Chaol'u çaresiz kalacağı bir noktaya zorlamak için olduğundan şüphesi yoktu.

Hatta ondan daha fazla. Yardımları için her şeyi teklif etmeye istekli.

Kashin babası ne derse onu yapacaktı. Ve kağana gelince…

Saatler sonra, Chaol yatakta yatıp tavana bakarken hala dişlerini gıcırdatıyordu. Yrene onu ertesi gün göreceğine söz vererek omzunu sıkarak bırakmıştı.

Chaol zar zor cevap verebilmişti.

Yalan söylemeliydi. Hayatı pahasına Aelin'e güvendiğine yemin etmeliydi.

Çünkü Hasar, Yrene'nin hayatı üzerine yemin etmesini isterse...

Otuz altı tanrıları onu umursamasa bile, bunu riske edemezdi.

Aelin'in korkunç şeyler yaptığını görmüştü.

Hâlâ onun Archer Finn'i soğukkanlılıkla boğazladığını hayal ediyordu. Hala o sokakta Grave'in cesedinden geriye ne bıraktığını hayal ediyordu. Hâlâ Rifthold'da ve Endovier'de adamlarını sığırlar gibi kasaplarını görüyordu ve ne kadar duygusuz ve acımasız olabileceğini biliyordu. Bu yazın başlarında onunla -gücünü kontrol etmek konusunda- tartışmıştı. Onların eksikliği.

Rowan iyi bir erkekti. Onun büyüsü Aelin'den tamamen korkmuyor. Ama olur diye onun avukatı dinlemek? Aedion ve Aelin, anlaşacakları kadar büyük ihtimalle karşı karşıya geleceklerdi ve Lysandra... Chaol, Aelin'i hizada tutup tutmayacağına karar verecek kadar vites değiştireni tanımıyordu.

Aelin gerçekten değişmişti - bir kraliçeye dönüşmüştü. Hala büyüyordu.

Ama Aelin'in sevdiklerini korumak için ne kadar ileri gideceği konusunda hiçbir kısıtlama, hiçbir içsel kısıtlama olmadığını biliyordu. Krallığını koru. Ve eğer biri yoluna çıkarsa, onları korumasını engellerse... Aelin'in içinde bununla ilgili aşılacak hiçbir çizgi yoktu. Hiç çizgi yok.

Bu yüzden, Aelin'in bu tür yöntemlerin üzerinde olduğuna inandığına Yrene'nin hayatı üzerine yemin edememişti. Rolfe ile olan dolu geçmişiyle, muhtemelen büyüsünün gücünü, onu amaçlarına katılması için korkutmak için kullanmıştı.

Ama Eyllwe ile... Onu korkutmaya teşvik etmek için bir direniş işareti mi verdiler? O Aelin olacağını, bunu hayal bile edemediğini düşünün Bırakın sevgili dostunun insanlarını, masum insanları incitmek. Yine de Perrington-Erawan'ın oluşturduğu riskleri biliyordu. Onları bir araya getirmeseydi, hepsine ne yapardı. Hangi yolla gerekliyse.

Chaol yüzünü ovuşturdu. Aelin kendini kontrol altında tutsaydı, sıkıntılı kraliçe rolünü oynasaydı... Bu onun işini çok daha kolaylaştıracaktı.

Belki de Aelin onlara bu savaşa mal olmuştu. Bu bir geleceğe ateş etti.

En azından Dorian'ın sorumlu tutulduğu açıktı - şüphesiz Aelin'in arkadaşları için mahkemesinden beklenebileceği kadar güvenliydi.

Chaol, bu küçük merhamet için geceye sessiz bir teşekkür duası gönderdi.

Hafif bir vuruş onu havaya kaldırdı. Fuayeden değil, bahçeye açılan cam kapılar.

Bacakları seğirdi, dizini hafifçe büktü - kontrollü hareketten daha fazla tepki. O ve Yrene günde iki kez yorucu bacak rutinlerinden geçiyorlardı, çeşitli terapiler ona santim santim hareket kazandırıyordu. Karanlığın anıları sürüsüne katlanırken, büyüyle birlikte onun vücuduna döktü. Ona ne gördüğünü, onu neyin çığlık attığını söylemedi.

Hiçbir anlamı yoktu. Ve Yrene'e ne kadar başarısız olduğunu, ne kadar yanlış yargıladığını söylemek onu bir o kadar mide bulandırdı. Ama gece örtülü bahçede duran şey… Bir hatıra değil.

Chaol orada duran uzun boylu erkek figürüne gözlerini kısarak baktı, bir eli sessizce selamlamak için havaya kalktı - Chaol'un kendi eli yastığının altındaki bıçağa doğru sürüklendi. Ama figür fener ışığına bir adım daha yaklaştı ve Chaol nefesini dışarı üfleyerek prense el salladı.

Kashin küçük bir bıçak darbesiyle bahçe kapısının kilidini açıp içeri girdi.

Chaol selamlama yoluyla, "Kilit açma, bir prensin sahip olmasını bekleyebileceğim bir beceri değil," dedi.

Kashin kapının hemen içinde oyalandı, fener dışarıdan Chaol'un yarım bir gülümseme oluşturabilmesi için yüzünü yeterince aydınlattı. "Korkarım ki, hanımların yatak odalarına gizlice girip çıkmak için hırsızlık yapmaktan daha fazlasını öğrendim."

"Mahkemenizin bu tür şeylerde benimkinden biraz daha açık olduğunu sanıyordum."

O gülümseme büyüdü. "Belki, ama huysuz yaşlı kocalar her iki kıtada da aynı kalır."

Chaol kıkırdayarak başını salladı. "Senin için ne yapabilirim Prens?"

Kashin süitin kapısını inceledi, Chaol da aynısını yaptı - diğer tarafta titreyen gölgeler aradı. İkisi de bir şey bulamayınca Kashin, "Sarayım içinde Yrene'e kimin eziyet ettiğine dair hiçbir şey keşfetmediğini varsayıyorum," dedi.

"Keşke aksini söyleyebilseydim." Ama Nesryn gidince, olası bir Valg ajanına dair herhangi bir işaret bulmak için Antica'da avlanma şansı çok azdı. Ve gerçekten de bu üç hafta boyunca ortalık yeterince sakinleşmişti, bir yanının öylece gitmiş olmasını ummuştu. O zamandan beri sarayın ve Torre'nin üzerine oldukça sakin bir atmosfer çökmüştü, sanki gölgeler gerçekten hepsinin arkasındaymış gibi.

Kaşin başını salladı. "Sartaq'ın bu tehdide yanıt aramak için kaptanınızla birlikte ayrıldığını biliyorum."

Chaol onaylamaya veya reddetmeye cesaret edemedi. Babasının gitmek için onayını almışsa, Sartaq'ın ailesini nereye bıraktığından tam olarak emin değildi.

Kashin devam etti, "Kardeşlerimin bu gece size karşı bu kadar birleşik bir cephe kurmasının nedeni bu olabilir. Sartaq'ın kendisi bu tehdidi ciddiye alırsa, babamızı bu davaya katılmamaya ikna etmek için sınırlı bir pencereleri olabileceğini biliyorlar."

"Ama tehdit gerçekse," dedi Chaol, "bu topraklara sıçrayabilirse neden savaşmayalım? Neden bu kıyılara ulaşmadan onu durdurmuyoruz?"

"Çünkü bu savaş," dedi Kashin ve konuşma şekli, duruşu bir şekilde Chaol'u gerçekten genç hissettiriyordu. "Ve her ne kadar bir şekildekardeşlerimin nahoş argümanlarını sundukları için, Argun ve Hasar'ın davanıza katılmanın gerektirdiği maliyetlerin farkında olduğundan şüpheleniyorum. Kağanlığın ordularının tüm gücü daha önce hiçbir zaman yabancı bir ülkeye gönderilmemişti. Oh, bazı lejyonlar, ister rukhin, ister donanma ya da benim at lordlarım olsun. Bazen birleşik, ama asla hepsi, asla ihtiyacınız olan şey. Yaşamın bedeli, kasamızdaki büyük düşüş… harika olacak. Kardeşlerimin bunu çok iyi anlamadığına inanma hatasına düşmeyin."

"Ya Aelin korkuları?"

Kaşin homurdandı. "Bununla konuşamam. Belki de iyi kurulmuştur. Belki de değildir."

"Yani bana söylemek için odama gizlice girdin?" Daha saygılı konuşmalı ama...

"Sana Argun'un bahsetmemeyi tercih ettiği bir bilgi daha vermeye geldim."

Chaol, belden yukarısı çıplak bir şekilde yatakta oturmamış olmayı dileyerek bekledi.

Kashin, "Dış ticaret vezirimizden nispeten yeni bir silah için büyük, kazançlı bir sipariş verildiğine dair bir rapor aldık" dedi.

Chaol'un nefesi tıkandı. Morath bir yolunu bulsaydı...

Kashin, "Buna ateş mızrağı deniyor," dedi. "En iyi mühendislerimiz, kıtamızın çeşitli silahlarını birleştirerek bunu başardı."

Tanrılar. Morath'ın cephaneliğinde olsaydı...

"Kaptan Rolfe onları filosu için emretti. Aylar önce."

Rolfe - "Ve Kafatası Körfezi'nin Aelin Galathynius'a düştüğü haberi geldiğinde, kuzeye daha fazla ateş mızrağı gönderilmesi emri de geldi."

Chaol bilgileri sıraladı. “Argun bunu neden yemekte söylemedi?”

"Çünkü alevler çok, çok pahalı."

“Elbette bu ekonominiz için iyi.”

"Bu." Ve Argun'un bu savaştan kaçınma girişimi için iyi değil .

Chaol bir kalp atışı için sustu. "Ya sen, Prens? Bu savaşa katılmak istiyor musun?”

Kashin hemen cevap vermedi. Odayı, tavanı, yatağı ve en sonunda Chaol'un kendisini taradı. Kashin sessizce, "Bu, zamanımızın en büyük savaşı olacak," dedi. “Biz öldüğümüzde, torunlarımızın torunları bile öldüğünde bu savaşı konuşmaya devam edecekler. Ateşlerin etrafında fısıldayacaklar, büyük salonlarda şarkısını söyleyecekler. Kim yaşadı ve öldü, kim savaştı ve kim korktu.” Boğazı düğümlendi. " Sulde'm kuzeye doğru esiyor - gece gündüz, at kılı kuzeye esiyor. Belki de kaderimi Fenharrow ovalarında bulacağım. Veya Orynth'in beyaz duvarlarından önce. Ama kuzeye gideceğim - eğer babam bana emrederse."

Chaol bunun üzerine kafa yordu. Banyo odasının yanındaki duvara dayalı sandıklara baktı.

Chaol, "Babanız dış ticaret veziriyle bir sonraki ne zaman buluşacak?" diye sorduğunda Kashin ayrılmak için dönmüştü.

37

Nesryn'in zamanı tükendi.

Falkan'ın iyileşmesi için on güne ihtiyacı vardı, bu da onu ve Sartaq'ı güneydeki diğer gözetleme kulesi kalıntılarını ziyaret etmek için çok az zaman bırakmıştı. Prensi şekil değiştiren olmadan gitmeye ikna etmeye çalışmıştı ama Prens reddetmişti. Borte şimdi onlara katılmaya niyetli olsa bile, hiçbir risk almıyordu.

Ama Sartaq zamanlarını doldurmanın başka yollarını buldu. Nesryn'i kuzey ve batıdaki diğer havalara götürmüştü, burada hüküm süren ocak anneleri ve kuvvetlerine liderlik eden erkek ve kadın kaptanlarla bir araya geldi.

Bazıları konukseverdi, Sartaq'ı geceye kadar süren ziyafetler ve eğlencelerle selamladı.

Berlad gibi bazıları mesafeliydi, kalp anneleri ve diğer çeşitli liderler onları gereğinden fazla kalmaya davet etmiyordu. Kesinlikle içtikleri mayalı keçi sütünden testiler çıkarmadılar - ve bu Nesryn'in göğsüne, yüzüne ve dişlerine tüy bırakacak kadar güçlüydü. Bunu ilk denediğinde neredeyse boğularak ölecekti, sırtına içten alkışlar ve onuruna bir kadeh kaldırma hakkı kazandı.

Onu hala şaşırtan sıcak karşılamaydı. Kimisi utanarak, kimisi cüretle, yayı ve okuyla gösteri isteyen rukhin'in gülümsemeleri. Ama onlara gösterdiği her şeye rağmen, o da öğrendi. Sartaq ile dağ geçitlerinde süzülmeye gitti, prens hedeflere seslendi ve Nesryn onlara vurdu, rüzgar gibi rüzgara ateş etmeyi öğrendi .

Hatta Kadara'ya tek başına binmesine bile izin verdi - sadece bir kez ve dört yaşındaki çocukların bunu yapmasına nasıl izin verdiklerini bir kez daha merak etmesine yetecek kadar, ama… kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti.

O kadar yüksüz ve dizginsiz ve yine de kendi içine yerleşti.

Böylece klandan klana, ocaktan ocağa gittiler. Sartaq binicileri ve eğitimlerini kontrol ediyor, yeni bebekleri ve hasta yaşlıları ziyaret etmek için duruyor. Nesryn onun gölgesi olarak kaldı ya da kalmaya çalıştı.

Ne zaman geri adım atsa, Sartaq onu ileri doğru dürttü. Ne zaman diğerleriyle yapılacak bir iş olsa, ondan yapmasını istedi. Yemekten sonra bulaşık, hedef taliminden dönen oklar, hol ve yuvalardan ruk pisliklerinin temizlenmesi.

En azından son görevde, prens ona katıldı. Rütbesi ne olursa olsun, kaptanlık statüsü ne olursa olsun, her işi tek bir şikayette bulunmadan yaptı. Bir gece sorduğunda, kimse işten üstün değildi, demişti ona.

Ve ister yerden kabuklu pislikleri sıyırıyor, ister genç savaşçılara yay çekmeyi öğretiyor olsun, içinde bir huzursuzluk yatışmıştı.

Artık hayal edemiyordu - Rifthold'daki sarayda, ciddi muhafızlara emirler verdiği ve ardından mermer zeminler ve süslemeler arasında yollarını ayırdığı sessiz toplantılar. Kalabalık bir odanın arkasında pusuya yattığı, siparişlerini aldığı ve sonra saatlerce bir sokak köşesinde durup insanların alışveriş yapmasını, yemek yemesini, tartışıp yürümesini izlediği şehir kışlasını hatırlamıyordu.

Başka bir yaşam, başka bir dünya.

Burada derin dağlarda, temiz havayı soluyarak, ateş çukurunun etrafında oturmuş Houlun'un rukhin ve at efendileri hakkında hikayeler anlattığını duymak için, Borte'nin adını aldığı ilk kağan ve sevgili karısının hikayeleri… O önceki hayatı hatırlayamıyordu.

Ve ona geri dönmek istemiyordu.

Nesryn böyle bir yangında Borte'nin ona örmeyi öğrettiği sıkı örgüyü taradığında kendini bile şaşırttı.

Houlun, küçük bir toplulukla konuşurken çalışmaya hazırlanırken elinde bir biley taşıyla yerleşmişti - Sartaq, Borte, gri yüzlü ve topal bir Falkan ve Nesryn'in Borte'nin bir tür kuzeni olduğunu öğrendiği altı kişi daha. . Ocağın annesi alevle parıldayan altın sarısı yüzlerini taradı ve "Onun yerine Adarlan'dan bir hikayeye ne dersiniz?" diye sordu.

Tüm gözler Nesryn ve Falkan'a çevrilmişti.

Şekil değiştiren yüzünü buruşturdu. “Korkarım benimkiler oldukça sıkıcı.” Düşündü. "Bir keresinde Kızıl Çöl'e ilginç bir ziyaretim olmuştu ama..." Elinden geldiğince Nesryn'i işaret etti. "Önce hikayelerinizden birini duymak isterim Kaptan."

Nesryn bunca bakışın ağırlığı altında kıpırdamamaya çalıştı. "Büyüdüğüm hikayeler," diye itiraf etti, "çoğunlukla hepiniz hakkındaydı, bu topraklarla ilgiliydi." Bunun üzerine geniş gülümsemeler. Sartaq sadece göz kırptı. Nesryn başını eğdi, yüzü kızardı.

Borte, "Onları tanıyorsan, bir Fae hikayesi anlat," diye önerdi. "Tanıştığın Fae Prensinden."

Nesrin başını salladı. "Bunların hiçbirine sahip değilim ve onu o kadar iyi tanımıyorum." Borte kaşlarını çatarken Nesryn ekledi, "Ama senin için şarkı söyleyebilirim."

Sessizlik.

Houlun bileme taşını yere bıraktı. “Bir şarkı takdir edilecektir.” Borte ve Sartaq'a bir kaş çatma. "Çünkü çocuklarımdan hiçbiri hayatlarını kurtarmak için bir melodi taşıyamıyor." Borte ocaktaki annesine gözlerini devirdi, ama Sartaq ağzında çarpık bir sırıtışla özür dilercesine başını eğdi.

Nesryn, bu cesur teklifi karşısında kalbi çarparken bile gülümsedi. Hiç kimse için gerçekten performans göstermemişti, ama bu… Performans değildi, çünküpaylaştığı kadar. Uzun bir süre mağara ağzının dışında fısıldayan rüzgarı dinledi, diğerleri sustu.

"Bu bir Adarlan şarkısı," dedi sonunda. "Annemin doğduğu Rifthold'un kuzeyindeki tepelerden." Eski, tanıdık bir ağrı göğsünü doldurdu. "Ölmeden önce bana bunu söylerdi."

Houlun'un çelik gibi bakışlarında bir sempati parıltısı. Ama Nesryn konuşurken Borte'ye baktı ve genç kadının yüzünü alışılmadık derecede yumuşak buldu - Nesryn'e onu daha önce görmemiş gibi bakıyordu. Nesryn ona küçük, ince bir baş salladı. İkimizin de taşıdığı bir ağırlık .

Borte, karşılığında küçük, sessiz bir gülümseme sundu.

Nesryn yine rüzgarı dinledi. Kendini Rifthold'daki küçük, şirin yatak odasına bırak, annesinin ipeksi ellerinin yüzünü, saçlarını okşadığını hisset. Babasının uzaklardaki memleketi, rüküşler ve atlılarla ilgili hikayelerine o kadar kapılmıştı ki, her iki ülkenin de çocuğu olmasına rağmen, Adarlan'ın kendisi hakkında nadiren bir şey sormuştu.

Ve annesinin bu şarkısı… Sahip olduğu birkaç hikayeden biri, en sevdiği formda. Daha iyi günlerde memleketinden. Ve bunu onlarla paylaşmak istedi - bu, ülkesinin yeniden nasıl olabileceğine bir bakış.

Nesrin boğazını temizledi. Canlandırıcı bir nefes aldı.

Sonra ağzını açtı ve şarkı söyledi.

Tek davulu ateşin çıtırtısı, Nesryn'in sesi Altun'un Dağ Salonu'nu doldurdu, antik sütunlardan geçerek, oyulmuş kayadan sıçradı.

Sartaq'ın çok hareketsiz kaldığı hissine sahipti, yüzünde sert ya da gülen hiçbir şey olmadığı hissine sahipti.

Ama şarkıya, o uzun zaman önceki sözlere, uzak kışların ve kar üzerindeki kan lekelerinin hikayesine odaklandı; annelerin ve kızlarının, birbirlerini nasıl sevdiklerini, kavga ettiklerini ve ilgilendiklerini anlatan o hikaye.

Sesi yükselip alçaldı, bir ruk gibi cesur ve zarifti ve Nesryn uluyan rüzgarların bile dinlemek için durduğuna yemin edebilirdi.

Ve bitirdiğinde, yaldızlı, yüksek bir bahar güneşinin kırılma notası soğuk topraklarda, sessizlik ve çatırdayan ateş dünyayı bir kez daha doldurduğunda…

Borte ağlıyordu. Sessiz gözyaşları güzel yüzünden aşağı süzülüyor. Houlun'un eli torununun elini sıkıca sardı, bileme taşı bir kenara bırakıldı. Hâlâ iyileşen bir yara, ikisi için de.

Ve belki Sartaq da—çünkü yüzünü keder kaplamıştı. Keder, huşu ve belki de "Neith'in Oku'nun yayılması için başka bir hikaye" dediği gibi, sonsuz derecede daha hassas bir şey.

Diğerlerinin övgülerini gülümseyerek kabul ederek başını tekrar eğdi. Falkan elinden geldiğince alkışladı ve başka bir şarkı istedi.

Nesryn, sürpriz bir şekilde onları mecbur etti. Babasının öğrettiği neşeli, parlak bir dağ şarkısı, çiçek açan kır çiçeklerinin ortasında akan dereler.

Ama gece ilerlerken, Nesryn o güzel dağ salonunda şarkı söylerken Sartaq'ın bakışlarını hissetti. Daha önce verdiğinden farklı.

Kendi kendine yapması gerektiğini söylese de Nesryn gözlerini kaçırmadı.

resim

Birkaç gün sonra, Falkan sonunda iyileştiğinde, Houlun'un keşfettiği diğer üç gözetleme kulesine inmeye cesaret ettiler.

İlk ikisinde hiçbir şey bulamadılar, ikisi de ayrı yolculuklar gerektirecek kadar uzaktı. Houlun onların vahşi doğada kamp yapmalarını yasaklamıştı - bu yüzden onun gazabını riske atmak yerine her gece geri döndüler, sonra Borte'nin tatlı rüku olan Kadara ve Arcas'ın bu kadar zorlanmaktan dinlenmelerine izin vermek için birkaç gün kaldılar.

Sartaq, şekil değiştirene sadece küçük bir miktar ısındı. Falkan'ı Kadara kadar dikkatle izliyordu ama en azından arada sırada sohbet etmeye çalışıyordu.

Borte ise molozdan biraz daha büyük olan harabeleri tararken Falkan'ı bitmek tükenmek bilmeyen bir soru yağmuruna tuttu. Suyun altında kürek çeken, ancak yüzeyde bu kadar yumuşak bir şekilde kayan bir ördek olmak nasıl bir his?

Bir hayvan olarak yediğinizde, etin hepsi insan midenize sığar mı?

Bir hayvan olarak yemek yemekle bu yüzden tekrar insana dönüşmek arasında beklemek zorunda mısınız?

Hayvan olarak dışkılıyor musunuz?

Sonuncusu en azından Sartaq'tan keskin bir kahkaha aldı. Falkan kızardı ve soruyu cevaplamaktan kaçınsa bile.

Ancak iki gözetleme kulesini ziyaret ettikten sonra, neden inşa edildiklerine ve uzun zaman önce gardiyanların kimlerle savaştıklarına veya onları nasıl yendiklerine dair hiçbir şey bulamadılar .

Ve bir kule kaldı... Nesryn günlerin hesabını yaptı ve Chaol'a söz verdiği üç haftanın sona erdiğini fark etti.

Sartaq da biliyordu. O, ruk yuvalarından birinde durmuş, dinlenen, yüzen ya da yelken açan kuşlara hayranlıkla bakarken onu aramıştı. Buraya sık sık sessiz öğleden sonraları, sadece kuşları gözlemlemek için gelirdi: keskin zekalarını, sevgi dolu bağlarını.

Çıktığında kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Birkaç dakika boyunca, biri devasa mağara ağzının kenarına sıçrayıp aşağıdaki boşluğa düşmeden önce, bir çiftin birbirine burnunu sokmasını izlediler.

"Şu şuradaki," dedi prens sonunda, karşı duvarın yanında oturan kırmızımsı kahverengi bir rukiyeyi işaret ederek. Ruk'u sık sık görmüştü - çoğunlukla yalnız olduğunu, diğerlerinden farklı olarak bir binici tarafından ziyaret edilmediğini fark etmişti. "Sürücüsü birkaç ay önce öldü. Yemek yerken göğsüne yapıştı ve öldü. Binici yaşlıydı ama ruk..." Sartaq kuşa hüzünle gülümsedi. "Genç - henüz dört değil."

“Binicileri ölenlere ne olur?”

“Onlara özgürlük sunuyoruz. Bazıları vahşi doğaya uçar. Bazıları kalır.” Sartaq kollarını kavuşturdu. "O kaldı."

"Hiç yeni biniciler alıyorlar mı?"

"Bazıları yapar. Kabul ederlerse. Bu ruk'un seçimidir.”

Nesryn sesindeki daveti duydu. Prensin gözünden okuyun.

Boğazı sıkıştı. "Üç haftamız doldu."

"Gerçekten öyleler."

Prensle tamamen yüz yüze geldi, yüzünü görmek için başını geriye yatırdı. "Daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Yani ne söyledin?"

Basit bir soru.

Ama mektubunu Chaol'a nasıl yazacağını ve ardından Sartaq'ın en hızlı habercisine nasıl vereceğini bulması saatler almıştı. "Üç hafta daha istedim."

Başını eğdi ve onu amansız bir yoğunlukla izledi. "Üç hafta içinde çok şey olabilir."

Nesryn omuzlarını dik ve çenesini yukarıda tutmaya çalıştı. "Öyle olsa bile, sonunda Antica'ya dönmeliyim."

Sartaq başını salladı, ancak gözlerini hayal kırıklığı gibi bir şey mahvetti. "O zaman, sanırım havadaki ruk başka bir binicinin gelmesini beklemek zorunda kalacak."

Bu bir gün önceydi. Onu prensin yönüne fazla uzun süre bakmaktan alıkoyan konuşma.

Ve bu sabah saatlerce süren uçuş sırasında, Kadara'nın yelken açtığı yere, sırtında Sartaq ve Falkan'a bir iki bakış attı.

Şimdi Kadara, Tavan Dağları'nın tepeleri ve dorukları arasında nadir bir ovada bulunan son kuleyi gözetleyerek geniş döndü. Yazın bu sonlarında, zümrüt yeşili otlar ve safir akarsularla dolup taşıyordu - harabe bir taş yığınından biraz daha fazlasıydı.

Borte, Arcas'ı dişlerinin arasından bir ıslıkla ve dizginleri çekerek yönlendirdi, ruk bankacılığı düzleşmeden önce ayrıldı. Yetenekli bir biniciydi, çoğunlukla rukunun daha küçük boyutu ve çevikliği sayesinde Sartaq'tan daha cesurdu. Çeviklik, hız ve hızlı düşünme yarışmaları olan tüm klanlar arasındaki son üç yıllık yarış yarışmasını kazanmıştı.

"Arcas'ı sen mi seçtin," diye sordu Nesryn rüzgara karşı, "yoksa o mu seni seçti?"

Borte, ruk'un boynunu okşamak için öne eğildi. "Bu karşılıklıydı. O bulanık kafanın yuvadan çıktığını gördüm ve işim bitti. Herkes bana daha büyük bir civciv seçmemi söyledi; annemin kendisi beni azarladı." Bunun üzerine hüzünlü bir gülümseme. "Ama Arcas'ın benim olduğunu biliyordum. Onu gördüm ve biliyordum."

Nesryn, oldukça sade ve harabeye, Kadara'nın kanatlarında dans eden güneş ışığına nişan alırken sessizleşti.

Borte, Arcas'ın yumuşak bir inişe geçmesine izin vererek, "Bir ara uçağa binmelisin," dedi. "Onu test et."

"Yakında gidiyorum. İkimiz için de adil olmaz."

"Biliyorum. Ama belki de yine de yapmalısın."

resim

Borte, Fae'nin sakladığı tuzakları bulmaya bayılırdı.

Nesryn için bu iyiydi, çünkü kız onları dışarı çıkarmakta çok daha iyiydi.

Bu kule, Borte'yi hayal kırıklığına uğratacak şekilde, bir noktada çökmüş ve alt katları kapatmıştı. Ve üstlerinde sadece gökyüzüne açık bir oda kaldı.

Falkan'ın geldiği yer burasıydı.

Değiştiricinin formu karışıp küçülürken Sartaq titremesini saklama zahmetine girmedi. Ve Falkan'ın üzerinde oturduğu düşmüş taş bloğu şimdi bir kırkayak ortaya çıkardığında bir kez daha ürperdi. Derhal ayağa kalktı ve sayısız küçük bacaklarıyla onlara el salladı.

Borte gülüp el sallarken Nesryn tiksintiyle sindi.

Ama Falkan, aşağıda kalmış olabilecekleri toplamak için düşmüş taşların arasından kayarak gitti.

Borte, dilini tıklatarak Sartaq'a, "Seni neden bu kadar rahatsız ettiğini bilmiyorum," dedi. “Bence bu keyifli.”

“O değil neyi o,” Sartaq millipede dönüşünü kaya yığınını izlerken, kabul etti. "Kemiğin erimesi fikri, et su gibi akıyor..." Ürperdi ve Nesryn'e döndü. "Arkadaşın - değiştiren. Seni hiç rahatsız etmedi mi?”

"Hayır," Nesryn açıkça yanıtladı. "İzcilerinizin haber verdiği o güne kadar onun vardiyasını bile görmedim."

"İmkansız Atış," diye mırıldandı Sartaq. "Yani gerçekten kurtardığın bir değiştiriciydi."

Nesrin başını salladı. "Adı Lysandra."

Borte, Sartaq'ı dirseğiyle dürttü. "Kuzeye gitmek istemiyor musun, kardeşim? Nesryn'in bahsettiği tüm bu insanlarla tanışmak için mi? Shifters ve ateş püskürten kraliçeler ve Fae Prensleri…”

"Fae ile ilgili herhangi bir şeye olan takıntınızın sağlıksız olabileceğini düşünmeye başlıyorum," diye homurdandı Sartaq.

Borte, "Yalnızca bir iki hançer aldım," diye ısrar etti.

"Son gözetleme kulesinden o kadar çok insan taşıdın ki zavallı Arcas yerden zar zor kalkabildi."

"Ticaret işim için," diye homurdandı Borte. "İnsanlarımız ne zaman kafalarını kıçından çıkarsa ve karlı bir iş bulabileceğimizi hatırla ."

"Falkan'a bu kadar çok şey götürmene şaşmamalı," dedi Nesryn, Borte'nin kaburgalarına bir yumruk indirerek. Nesryn kıkırdayarak onu uzaklaştırdı.

Borte ellerini kalçalarına koydu. "İkinizin de bilmesini sağlayacağım-"

Sözler bir çığlıkla kesildi.

Aşağıdaki Falkan'dan değil.

Ama dışarıdan. Kadara'dan.

Onlar sahaya çıkmadan önce Nesryn'e bir ok çizdirip nişan aldı.

Sadece onu rükûlarla dolu bulmak için. Ve asık suratlı biniciler.

Sartaq içini çekti, omuzları çöktü. Ama Borte kılıcını dışarıda tutarken pis bir şekilde küfrederek onları iterek geçti - gerçekten de son gözetleme kulesindeki cephanelikten Asterion'da dövülmüş bir bıçak.

Nesryn yaşlarında genç bir adam rukundan inmişti, kuş o kadar koyu kahverengiydi ki neredeyse siyahtı ve şimdi yakışıklı yüzünde bir sırıtışla onlara doğru atıldı. Borte, neredeyse yüksek otların arasından geçerek ona saldırdı.

rukhin birimi buyurgan ve soğuk bir şekilde baktı. Hiçbiri Sartaq'a boyun eğmedi.

" Tanrı aşkına burada ne yapıyorsun?" diye sordu Borte, genç adamdan sağlıklı bir mesafede dururken bir elini kalçasında.

Onunki gibi deriler giyiyordu ama kolunun etrafındaki bandın renkleri... Berlad. Ziyaret ettikleri tüm koridorlar arasında en az hoş karşılananı ve en güçlülerinden biri. Binicileri titizlikle eğitilmişti, mağaraları tertemizdi.

Genç adam Borte'yi görmezden geldi ve Sartaq'a seslendi, “Üstünüzde uçarken rüküşlerinizi gördük. Havadan çok uzaktasınız Kaptan."

Dikkatli sorular.

Borte tısladı, "Git, Yeran. Kimse seni buraya davet etmedi."

Yeran soğukkanlı bir kaşını kaldırdı. "Hala havlıyor, anlıyorum."

Borte ayaklarına tükürdü. Diğer biniciler gerildi, ama o onlara dik dik baktı.

Hepsi bakışlarını indirdi.

Arkalarında taş çatırdadı ve Yeran'ın gözleri parladı, dizleri sanki Borte'ye atılacakmış gibi büküldü - Falkan harabeden çıkarken onu arkasına fırlatmak için.

Kurt şeklinde.

Ama Borte Yeran'ın ulaşamayacağı bir adım attı ve tatlı bir şekilde "Yeni evcil hayvanım" dedi.

Falkan, Nesryn'in yanına otururken Yeran kızla kurt arasında kaldı. Tüylü kulaklarını kaşımaya karşı koyamadı.

Ona göre, şekil değiştiren, başını onun avucuna bile çevirerek ona izin verdi.

Yeran, Sartaq'a, "Bugünlerde tuttuğunuz garip birlik, Kaptan," demeyi başardı.

Borte parmaklarını yüzüne şaklattı. "Bana hitap edemez misin?"

Yeran ona tembel bir gülümseme gönderdi. "Sonunda duymaya değer bir şey buldun mu?"

Borte kaşlarını çattı. Ama Sartaq hafifçe gülümseyerek ocaktaki kız kardeşinin yanına gitti.yan. “Bu kısımlarda işimiz var ve ferahlık için durduk. Seni bu kadar güneye getiren nedir?”

Yeran elini yanındaki uzun bıçağın kabzasına doladı. "Üç yavru kayboldu. Onları takip etmeyi düşündük ama hiçbir şey bulamadık.”

Nesryn'in midesi kasıldı, o örümceklerin rutubetler arasında, rükünler arasında, şiddetle korunan tüylü civcivlere doğru koştuğunu hayal etti. Yakınlarda uyuyan insan ailelerine.

"Ne zaman alındılar?" Sartaq'ın yüzü taş gibi sertti.

"İki gece önce." Yeran çenesini ovuşturdu. "Kaçak avcılardan şüphelendik ama insan kokusu, iz ya da kamp yoktu."

Yukarı bak . Eidolon Gözetleme Kulesi'ndeki kanlı uyarı zihninde yankılandı.

Sartaq'ın ağzından çenesinin kasılması herhangi bir belirtiyse.

Sartaq, Yeran'a, ovanın ötesindeki dağların duvarını işaret ederek, "Geri dön Kaptan," dedi, gri kaya etraflarında vızıldayan hayatla karşılaştırıldığında çok çıplaktı. Dagul Fells her zaman izliyor gibiydi. Beklemek. "Buradan daha uzağa gitmeyin."

Borte ve Sartaq arasında, ardından Nesryn ve Falkan'a bakarken Yeran'ın kahverengi gözleri ihtiyatla doldu. " Kharankui ."

Biniciler kıpırdandı. Sanki onlar da biliyormuş gibi, rüküşler bile bu isimle kanatlarını hışırdattı.

Ama Borte herkesin duyabileceği bir sesle, "Kardeşimi duydunuz. Hava alanınıza geri dönün."

Yeran ona alaycı bir selam verdi. "Seninkine dön, ben de benimkine döneceğim Borte."

Dişlerini ona gösterdi.

Ama Yeran kolay, güçlü bir zarafetle rukunu tırmandı, diğerleri çenesinin bir hareketiyle kanat çırparak uzaklaştı. Sartaq'a, "Eğer kharankuiler kıpırdamaya başladıysa, onları geri püskürtmek için bir ordu toplamamız gerek," demeden önce hepsinin göğe yükselmesini bekledi . Çok geç olmadan."

Sartaq'ın örgüsünü çeken bir rüzgar onu o dağlara doğru esiyordu. Nesryn onun yüzünü, bir ev sahibi bahsi geçtiğinde yüzünde ne olabileceğini görmeyi diledi.

Sartaq, "Bununla ilgilenilecek," dedi. "Tedbirli ol. Çocukları ve yavruları yakın tutun."

Yeran, bir komutandan emir alan bir asker, prensi tarafından emredilen bir kaptandan ciddi bir şekilde başını salladı. Sonra Borte'ye baktı.

Ona kaba bir jest yaptı.

Yeran, rakına ıslık çalmadan ve gökyüzüne fırlamadan önce ona sadece göz kırptı, arkasında Borte'nin örgülerini sallayan güçlü bir esinti bıraktı.

Borte, Yeran'ı diğerlerine doğru yelken açana kadar izledi, sonra rukunun durduğu yere tükürdü. "Piç," diye tısladı ve hızla Nesryn ve Falkan'a doğru fırladı.

Değiştirici değişti, insan formu geri dönerken sallandı. "Aşağıda görülmeye değer hiçbir şey yok," dedi Sartaq, toplandıkları yere doğru sinsice ilerlerken.

Nesryn Fells'e kaşlarını çattı. "Her halükarda farklı bir strateji geliştirmemizin zamanı geldiğini düşünüyorum."

Sartaq onun bakışlarını takip etti ve vücudundan gelen ısı onunkine sızacak kadar yanına geldi. Birlikte, o dağ duvarına baktılar. ötesinde ne bekledi.

"Şu genç kaptan Yeran," dedi Falkan dikkatle Borte'ye. "Onu iyi tanıyor gibisin."

Borte kaşlarını çattı. "O benim nişanlım."

38

Kashin, babasını kamusal alanda ya da özel olarak zorlamaya isteksiz olsa da, kesinlikle kaynaksız değildi. Ve Chaol, kağanın ticaret toplantısının mühürlü kapılarına yaklaşırken, Hashim, Shen ve dışarıda konuşlandırdığı diğer iki muhafızı keşfettiğinde sırıtmasını sakladı. Shen ona göz kırptı, zırhı sulu sabah güneş ışığında parıldadı ve kapıyı açmadan önce yapay eliyle hızlıca vurdu.

Chaol, Shen'e, Hashim'e veya diğer muhafızlara teşekkür veya teşekkür anlamında başını sallamaya cesaret edemedi. Sandalyesini güneşle ıslanmış meclis odasına sokup kağanı ve altın cüppeli üç veziri siyah cilalı ahşaptan uzun bir masanın etrafında bulduğunda değil.

Hepsi sessizce ona baktı. Ama Chaol masaya yaklaşmaya devam etti, başı dik, yüzünde hoş, hafif bir gülümseme vardı. "Umarım bölmüyorumdur ama tartışmak istediğim bir konu var."

Kağanın dudakları sıkı bir çizgi halini aldı. Açık yeşil bir tunik ve koyu renk pantolon giymişti, savaşçının vücudunu hareketsiz gösterecek kadar yakından kesilmişti.yaşlı dış cephenin altında gizleniyor. "Size defalarca söyledim, Lord Westfall, Baş Vezirimle konuşmanız gerektiğini" - karşıdaki asık suratlı adama bir selam vererek - "eğer bir toplantı ayarlamak istiyorsanız."

Chaol ayaklarını esnetip hareket ettirerek masanın önünde durdu. Saray muhafızıyla yaptığı antrenmandan sonra bu sabah elinden geldiğince bacak egzersizlerini yapmıştı ve dizlerine kadar hareketini yeniden kazanmış, onlara ağırlık vererek, ayakta durmuştu ...

Düşünceyi kafasından attı. Ayakta durmanın ya da oturmanın bununla hiçbir ilgisi yoktu - bu an.

Ayakları üzerinde durup durmayacağını ya da sırt üstü yatıp yatmayacağını hâlâ onurlu bir şekilde konuşabiliyor ve emredebiliyordu. Sandalye hapishane değildi, onu daha az yapan hiçbir şey değildi.

Bu yüzden Chaol hafifçe gülümseyerek başını eğdi. "Kusura bakmayın ama Büyük Kağan, sizinle buluşmak için burada değilim."

Urus gözlerini kırptı, Chaol başını Kashin'in tarif ettiği gök mavisi cüppeli adama doğru eğdiğinde tek şaşkınlık gösterisiydi. "Dış ticaret vezirinizle konuşmak için buradayım."

Vezir, kahverengi gözlerinde ilgi parıldarken bile masumiyetini ilan etmeye hazırmış gibi kağanı ile Chaol'un arasına baktı. Ama konuşmaya cesaret edemedi.

Chaol, kağanın bakışlarını uzun saniyeler boyunca tuttu.

Belki de dünyanın en güçlü adamının özel bir toplantısını böldüğünü kendine hatırlatmadı. Kendisine yabancı bir mahkemede misafir olduğunu ve arkadaşlarının ve vatandaşlarının kaderinin burada ne başardığına bağlı olduğunu hatırlatmadı. Sadece kağana, erkek erkeğe, savaşçıdan savaşçıya baktı.

Daha önce bir kralla savaşmıştı ve bunu anlatmak için yaşadı.

Kağan sonunda çenesini masada boş bir yere çekti. Zil bir karşılama değil, ama hiç yoktan iyidir.

Chaol teşekkür ederek başını salladı ve yaklaştı, dört adamın hepsinin gözlerinin içine bakarken bile nefesini tuttu ve dış ticaret vezirine dedi ki, "İki büyük ateşli silah siparişinin yerleştirildiği haberini aldım. Kaptan Rolfe'nin donanması tarafından, Aelin Galathynius'un Skull's Bay'e varmasından önce ve daha sonra daha da büyük olanı.

Kağanın beyaz kaşları havaya kalktı. Dış ticaret veziri koltuğunda kıpırdandı ama başıyla onayladı. "Evet," dedi Chaol'un dilinde. "Bu doğru."

“Her bir ateş mızrağının maliyeti tam olarak ne kadar dersiniz?”

Vezirler birbirlerine baktılar ve miktarı belirleyen, Chaol'un iç ticaret veziri olduğunu varsaydığı başka bir adamdı.

Chaol sadece bekledi. Kashin ona dün gece astronomik rakamı söylemişti. Ve tıpkı kumar oynadığı gibi, kağan bu bedel karşılığında vezire başını kamçıladı.

Chaol, "Peki şimdi kaç tanesi Rolfe'ye ve dolayısıyla Terrasen'e gönderiliyor?" diye sordu.

Başka bir numara. Chaol, hesabı kağanın yapmasına izin verdi. Kağanın kaşları daha da yükselirken gözünün ucuyla izledi.

Baş Vezir kollarını masaya dayadı. "Bizi Aelin Galathynius'un iyi niyetine mi kötü niyetine mi ikna etmeye çalışıyorsun Lord Westfall?"

Chaol dikeni görmezden geldi. Sadece dış ticaret vezirine, “Bir sipariş daha vermek istiyorum. Aslında Terrasen Kraliçesi'nin siparişini ikiye katlamak istiyorum."

Sessizlik.

Dış ticaret veziri koltuğunda ters dönecek gibi görünüyordu.

Ama Baş Vezir alay etti, "Hangi parayla?"

Chaol adama tembel bir sırıtış çevirdi. "Buraya dört sandık paha biçilmez hazineyle geldim." Sanki bir krallığın fidyesi. "Bence maliyeti karşılamalı."

Bir kez daha tamamen sessiz.

Ta ki kağan, dış ticaret vezirine “Peki masrafı karşılar mı?” diye sorana kadar.

"Hazinenin değerlendirilmesi ve tartılması gerekir..."

"Zaten yapılıyor," dedi Chaol, sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Numarayı bu öğleden sonra alacaksınız."

Bir başka sessizlik vuruşu. Sonra kağan Halha'da mırıldandı:evraklarını toplayan ve Chaol'a ihtiyatlı bir bakışla odadan çıkan dış ticaret veziri. Kağandan Baş

Vezirine ve iç ticaret vezirine düz bir söz ve her iki adam da ayrıldı, birincisi ayrılmadan önce başka bir soğuk alayla Chaol'un yolunu tuttu.

Kağanla yalnız kalan Chaol sessizce bekledi.

Urus, çiçek açan, gölgeli bir bahçeye bakan pencerelerin duvarına doğru ilerleyerek sandalyesinden kalktı. "Sanırım bunu benimle izleyici çekmek için kullanmak için çok akıllı olduğunu düşünüyorsun."

"Doğru konuştum," dedi Chaol. "Anlaşmayı dış ticaret vezirinizle görüşmek istedim. Ordularınız bize katılmasa bile, silahlarınızı satın almamıza kimsenin nasıl itiraz edebileceğini anlamıyorum."

"Ve şüphesiz bu, eğer tarafınız bizim kaynaklarımıza yatırım yapmaya istekliyse, bu savaşın ne kadar kazançlı olabileceğini anlamamı sağlamak içindi."

Chaol sessiz kaldı.

Kağan bahçe manzarasından döndü, güneş ışığı beyaz saçlarını parlattı. "Bu savaşa yönlendirilmekten hoşlanmıyorum Lord Westfall."

Chaol, sandalyesinin kollarını tutarken bile adamın bakışlarını tuttu.

Khagan "hatta savaş biliyor musunuz, sessizce sordu olduğunu ?"

Chaol çenesini sıktı. "Sanırım öğrenmek üzereyim, değil mi?"

Kağan pek gülümsemedi. "Bu sadece savaşlar, erzak ve strateji değil. Savaş, bir ordunun düşmanlarına karşı mutlak olarak kendini adamasıdır." Uzun, ağır bir görünüm. "Karşı durduğun şey bu - Morath'ın toplanmış, sağlam cephesi. Sizi toza çevirmekte olan inançları."

"Bunu iyi biliyorum."

"NS? Morath'ın sana ne yaptığını anlıyor musun? İnşa ederler, planlar ve saldırırlar ve zar zor yetişebilirsiniz. Perrington'ın koyduğu kurallara göre oynuyorsun ve bu yüzden kaybedeceksin."

Kahvaltısı midesinde alt üst oldu. "Hala zafer kazanabiliriz."

Kağan bir kez başını salladı. "Bunu yapmak için zaferin tamamlanmış olmalı. Her son direnç kırıntısı ezildi."

Bacakları kaşındı ve ayaklarını zorlukla oynattı. Dur , onları istedi. Ayağa kalk .

Ayaklarını aşağı bastırdı, kasları protesto için havlıyordu.

"İşte bu yüzden," diye hırladı Chaol, bacakları itaat etmeyi reddederken, "bize yardım etmek için ordularınıza ihtiyacımız var."

Kağan, sanki vücudunda verilen mücadeleyi görebiliyormuş gibi, Chaol'un zorlanan ayaklarına baktı. “Ormandaki ödüllü bir geyik gibi avlanmaktan hoşlanmıyorum. Sana beklemeni söyledim; Kızım için yas tutma saygısını bana bahşetmeni söylemiştim...”

"Peki ya size kızınızın öldürülmüş olabileceğini söyleseydim?"

Sessizlik, korkunç ve içi boş, aralarındaki boşluğu doldurdu.

Chaol tersledi, "Ya size Perrington ajanlarının burada olabileceğini ve şimdiden sizi avlıyor , sizi bu işe dahil ediyor veya bu işin dışında tutuyor olabileceğini söylesem ?"

Kağanın yüzü gerildi. Chaol kendini kükremeye hazırladı, belki de Urus uzun, mücevherli bıçağı yanına çekip göğsüne saplamak için. Ama kağan sadece sessizce, "Gönderildin," dedi.

Muhafızlar her kelimeyi dinlemişler gibi kapılar kırılarak açıldı, asık suratlı bir Haşim Chaol'u duvara doğru çağırdı.

Chaol kıpırdamadı. Ayak sesleri arkadan yaklaştı. Onu fiziksel olarak uzaklaştırmak için.

Ayaklarını sandalyenin pedallarına vurdu, itip gererek, dişlerini gıcırdattı. Cehennem gibi onu buradan çıkarırlardı; cehennem gibi onu sürüklemelerine izin verecekti -

"Sadece kendi halkımı değil , bu dünyanın tüm insanlarını kurtarmaya geldim ," diye homurdandı Chaol kağana.

Biri -Shen- sandalyesinin kulplarından tuttu ve onu döndürmeye başladı.

Chaol büküldü, dişleri muhafıza göründü. “ Dokunma. ”

Ama Shen, gözlerinde özür parıldamasına rağmen kolları bırakmadı. Biliyordu—Chaol, gardiyanın, istenmeden sandalyeye dokunmanın, hareket ettirmenin nasıl bir his olduğunu bildiğini fark etti. Tıpkı Chaol'un ne olduğunu bildiği gibiKağanın ona odadan eşlik etme emrine karşı gelmek Shen için anlamına gelebilir.

Böylece Chaol tekrar bakışlarını kağana dikti. "Senin şehrin şimdiye kadar gördüğüm en büyük şehir, imparatorluğun diğerlerinin ölçülmesi gereken standart. Morath onu harap etmeye geldiğinde, hepimiz leş olursak, kim senin yanında duracak?”

Kağanın gözleri kömür gibi yandı.

Shen sandalyesini o kapıya doğru itip duruyordu.

Chaol'un kolları muhafızı uzaklaştırmamak için titriyordu, ayağa kalkmaya çalışırken bacakları titriyordu. Chaol omzunun üzerinden baktı ve hırladı, “Çok uzun süre çizginin yanlış tarafında durdum ve bu bana her şeye mal oldu . Benim yaptığım hataları yapma..."

"Bir kağana ne yapması gerektiğini söylemeye cüret etme," dedi Urus, gözleri buz parçaları gibi. Kapıda ayakları üzerinde hareket eden muhafızlara çenesini çekti. "Lord Westfall'a odalarına kadar eşlik edin. Bir daha toplantılarıma girmesine izin verme.”

Tehdit, sakin, soğuk sözlerin altında yatıyordu. Urus'un ceza vaadini muhafızlara yeterince açık kılmak için sesini yükseltmesine, kükremesine gerek yoktu.

Chaol, ayakta durmak, hatta hafifçe kalkmak için savaşırken kollarını gererek sandalyesini itti ve itti.

Ama sonra Shen sandalyesini kapılardan geçirdi ve parıldayan aydınlık koridorlardan aşağı indirdi.

Yine de vücudu itaat etmedi. Cevap vermedi.

Kağanın konsey odasının kapıları, Chaol'un tüm kemiklerinde ve kaslarında yankılanan yumuşak bir tıklama ile kapandı, ses, kağanın söylediği herhangi bir kelimeden daha lanetleyiciydi.

resim

Yrene, önceki gece Chaol'u kendi düşüncelerine bırakmıştı.

Torre'ye geri dönerken onları bıraktı ve Hasar'ın... Ah, prensesi biraz olsun manipüle etmekten çekinmedi. Ve prensesin onu o lanet vahaya nasıl davet edeceğini tam olarak anladı.

Ama muhafızlarla birlikte antrenman ringinde geçen bir sabah bile Chaol'un öfkesindeki pürüzlü tarafı yatıştırmamıştı. Yrene, Kadja'yı başka bir aptalın işi için -sicim , keçi sütü ve sirke- gönderirken ve sonunda onun üzerinde çalışmaya hazırlanırken oturma odasında beklerken öfkesi hâlâ kaynıyordu .

Yaz, buharlı bir kapanışa doğru kaynıyordu, sonbaharın vahşi rüzgarları turkuaz körfezin sularını savurmaya başlamıştı. Antica'da her zaman sıcaktı ama Dar Deniz, Yulemas'tan Beltane'ye kadar sert ve hantal bir hal aldı. O zamandan önce bir donanma güney kıtasından yola çıkmadıysa... Şey, Yrene dün geceden sonra kimsenin zaten yelken açamayacağını düşündü.

Her zamanki altın koltuklarının yanında oturan Chaol, onu üstünkörü bir bakışla karşılamadı. Her zamanki sert gülümsemesi gibi değil. Ve gözlerinin altındaki gölgeler... Yrene, "Bütün gece ayakta mıydın?"

Kısmen, dedi, sesi alçaktı.

Yrene kanepeye yaklaştı ama oturmadı. Bunun yerine kollarını karnında kavuşturarak sadece onu izledi. "Belki kağan düşünür. Çocuklarının nasıl bir plan yaptığını biliyor. Argun ve Hasar'ı bir kez olsun birlikte çalışırken görmemek ve şüphelenmemek için çok akıllı."

"Ve kağanı o kadar iyi tanıyorsun?" Soğuk, acı bir soru.

"Hayır, ama kesinlikle burada senden çok daha uzun süre yaşadım."

Kahverengi gözleri parladı. “Boşa ayıracak iki yılım yok. Onların oyunlarını oynamak için.”

Ve görünüşe göre yaptı.

Yrene sinirini bastırdı. "Eh, bu konuda kara kara düşünmek hiçbir şeyi düzeltmeyecek."

Burun delikleri genişledi. "Aslında."

Haftalardır onu böyle görmemişti.

Bu kadar zaman geçmiş miydi? Doğum gününe iki hafta kalmıştı. Anladığından daha erken.

Bundan ya da hazırladığı plandan bahsetmenin zamanı değildi. Etraflarında kaynayan her şey göz önüne alındığında, gerçekten önemsizdi. Taşıdığı yükler. Şimdi gördüğü hüsran ve umutsuzluk o omuzlara baskı yapıyordu.

"Bana ne olduğunu anlat." Dün gece yollarını ayırdıklarından beri bir şeyler değişmişti.

Yoluna keskin bir bakış. Çenesi kasılırken kendini onun reddetmesine hazırladı.

Ama sonra, "Bu sabah kağanı görmeye gittim" dedi.

"Seyirciniz var mı?"

"Pek değil." Dudakları inceldi.

"Ne oldu?" Yrene bir elini kanepenin koluna dayadı.

"Beni odadan çıkardı." Soğuk, düz sözler. “Korumaların etrafından dolaşmayı bile deneyemedim. Onu dinlemeye çalışın.”

“Ayakta olsaydın, seni yine de çekip alırlardı.” Muhtemelen bu süreçte ona zarar verdi.

diye baktı. "Onlarla savaşmak istemedim. Ona yalvarmak istiyordum . Ve bunu yapmak için dizlerimin üstüne bile kalkamadım.”

Bahçe penceresine bakarken kalbi sıkıştı. Yüzünden öfke, üzüntü ve korku geçti. "Zaten kayda değer bir ilerleme kaydettiniz."

"Adamlarımın yanında tekrar savaşabilmek istiyorum," dedi Chaol sessizce. "Onların yanında ölmek."

Sözler buz gibi bir korkuydu ama Yrene sertçe, "Bunu bir attan da yapabilirsin," dedi.

Omuz omuza yapmak istiyorum, diye hırladı. "Çamurda, ölüm tarlasında savaşmak istiyorum."

"Yani sadece burada iyileşip başka bir yerde ölesin diye mi?" Kelimeler ondan koptu.

"Evet."

Soğuk, sert bir cevap. Yüzü de aynı şekilde.

İçinde patlayan bu fırtına... Onların ilerlemesini mahvettiğini görmezdi.

Ve savaş gerçekten evlerini yıkıyordu. Değil- olursa olsun kendisi ile ilgisi istediği şeyin, yaptığı onlar zaman yoktu. Fenharrow'daki halkının zamanı yoktu.

Böylece Yrene ona doğru adım attı, omzunun altından tuttu ve "O zaman kalk" dedi.

resim

Chaol boktan bir ruh halindeydi ve bunu biliyordu.

Daha o konuda düşünmüştü daha o önemli değildi ... prens ve prenses, onu oynadığı Dün gece onunla çeviriyorlardı ne kadar kolaylıkla fark nedir Aelin yapmıştı taşıyın. Ne yaparsa yapsın, ona karşı döneceklerdi. Ona karşı. Aelin küçük kızı oynasaydı, ona zayıf ve belirsiz bir müttefik derlerdi. Kazanmanın yolu yoktu.

Kağanla görüşmesi aptalcaydı. Belki Kashin de onunla oynamıştı. Çünkü kağan daha önce onu dinlemek isteseydi, şimdi kesinlikle gitmeyecekti. Ve Nesryn yanında Sartaq'ın rukhiniyle dönse bile… Dünkü notu dikkatle yazılmıştı.

Rukhinler usta okçulardır. Kendi becerilerimi de ilgi çekici buluyorlar. Eğitmeye devam etmek isterim. Ve öğrenme. Burada özgürce uçuyorlar. Üç hafta sonra görüşürüz.

Bundan ne çıkaracağını bilmiyordu. Sondan bir önceki satır. Ona bir hakaret miydi, yoksa rukhin ve Sartaq'ın, gitmelerine izin vermezlerse kağanlarının emirlerine uymayabilecekleri şifreli bir mesaj mıydı? Sartaq onlara yardım etmek için gerçekten ihaneti göze alır mıydı? Chaol mesajı yakmadan bırakmaya cesaret edemedi.

Ücretsiz uçun. Böyle bir duyguyu hiç tanımamıştı. asla onun olmayacaktıkeşfetmek. Yrene ile bu haftalar, şehirde yıldızların altında yemek

yemek, onunla her şey hakkında konuşmak ve hiçbir şey hakkında konuşmak… Belki de yaklaşmıştı. Ama ileride olanı değiştirmedi.

Hayır—bu savaşta hâlâ çok yalnızdılar. Ve arkadaşları şimdi savaşta, şimdi hareket halindeyken oyalandıkça oyalandı...

Hala buradaydı. Bu sandalyede. Ordu yok, müttefik yok.

"Kalkmak."

Bir el omzunun altından sıkıca kavranmış, yüzü ateşli bir meydan okumayla dolu, emrini tekrarlarken Yrene'e yavaşça baktı.

Chaol ona göz kırptı. "Ne." Pek soru değil.

"Elde etmek. Yukarı." Ağzı sıkılaştı. "Bu savaşta ölmeyi o kadar çok istiyorsun ki, sonra kalk ."

O da bir ruh halindeydi. İyi. Kavga için can atıyordu - bu lanet olası sandalyede muhafızlarla çatışmalar hala tatmin edici değildi. Ama Yaren…

Bu haftalarda ona dokunmasına izin vermemişti. Kasıtsız temas anlarına, başının onunkine yaklaştığı zamanlara ve tek yapabildiği ağzını izlemek olmasına rağmen, kendini mesafeli tutmuştu.

Yine de, dün akşam yemekte Hasar'ın Nesryn'in dönüşüyle ilgili alay ettiği sırada ondaki gerilimi görmüştü. Saklamak için çok uğraştığı hayal kırıklığı, ardından Nesryn'in uzun yolculuğunu açıkladığı zaman verdiği rahatlama.

O bir şampiyon piçti. Kağanı bu savaşta kıçlarını kurtarmaya ikna etmeyi başarsa bile... Buradan gidecekti. Eli boş ya da bir orduyla giderdi. Yrene'nin kıtalarına dönme planlarına rağmen, onu bir daha ne zaman göreceğinden emin değildi. Eğer hiç.

Hiçbiri zaten başaramaz.

Ve bu tek görev, arkadaşlarının verdiği, Dorian'ın verdiği bu tek görev...

Başarısız olmuştu.

Tüm yaşadıklarına, tüm öğrendiklerine rağmen... Yeterli değildi.

Chaol bacaklarına sivri bir bakış attı. "Nasıl?" Hayal edebileceğinden daha fazla ilerleme kaydetmişlerdi, ama bu...

Tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı. “Kendin söyledin: iki yılın yok. Bunu şimdi yeterince tamir ettik gerektiğini durmak mümkün. O yüzden kalk." Hatta onu çekiştirecek kadar ileri gitti.

Alçaltılmış kaşlarının altından ona baktı, öfkesinin tasmasını birkaç çentikle kaymasına izin verdi. "Bırak."

"Ya da ne ?" Ah, kızmıştı.

"Casusların kraliyetlere ne besleyeceğini kim bilebilir?" Soğuk, sert sözler.

Yrene'nin ağzı gerildi. "Raporlarından korkacak hiçbir şeyim yok."

"Değil mi? Parmaklarını şıklattığında ve Kashin buraya koştuğunda gelen ayrıcalıklara aldırmıyor gibiydin. Belki de senin onu ipe çekmenden bıkacaktır."

"Bu saçmalık ve sen bunu biliyorsun." Kolunu çekiştirdi. "Kalkmak."

Öyle bir şey yapmadı. "Yani bir prens senin için yeterince iyi değil, ama bir efendinin reddedilmiş oğlu mu?"

Bu düşünceyi hiç dile getirmemişti bile. Kendine bile.

"Hagan ve Argun'un seni alt etmesine sinirlenmen, kağanın seni dinlememesi, beni kavgaya sürükleme hakkını sana vermez ." Dudakları dişlerinden geriye kıvrıldı. "Şimdi kalk, çünkü savaşa atılmak için çok heveslisin."

Omzunu onun elinden kurtardı. "Soruya cevap vermedin."

"Soruya cevap vermeyeceğim." Yrene bir daha onun omzunu tutmadı, tüm kolunu onun altına kaydırdı ve neredeyse ağırlığının iki katı olduğunda onu kendi kaldıracakmış gibi homurdandı.

Chaol dişlerini gıcırdattı ve onun kendine zarar vermesini önlemek için onu tekrar silkeledi ve ayaklarını yere koydu. Ellerini koltuğun kollarına dayadı ve kendini becerebildiği kadar ileri çekti. "Ve?"

Dizlerini ve altını hareket ettirebiliyordu ve kalçaları bu geçen hafta arada sırada karıncalanıyordu, yine de…

"Ve nasıl ayakta duracağını hatırlıyorsun, değil mi?"

Sadece karşılık verdi, "Nesryn'in birkaç hafta daha erteleneceğini söylediğimde neden rahatlamış göründün?"

Çilli teninde renk açıldı, ama tekrar ona uzandı, kollarını onunkilerin arasından geçirdi. "İlerlememizden seni alıkoymasını istemedim."

"Yalancı." Onu çekiştirirken kokusu etrafını sardı, kollarını aşağı bastırmaya başladığında sandalye inliyordu.

Ve sonra Yrene savuşturdu ve bir yılan gibi zarif bir şekilde saldırıya geçti. “Bence sen rahatladım” diye kulağına karşı sıcak, nefesini seethed. “Bence sen sen onur bağlı ona olduklarını iddia ve bu bir duvar olsun, böylece onu, uzak kalması için sevindim. Böylece, burada benimleyken, onun izlediğini görmene, senin için ne olduğunu düşünmene gerek yok . O uzaktayken, o bir anı, uzak bir ideal, ama o buradayken ve ona baktığınızda ne görüyorsunuz ? Ne hissediyorsun ?”

"Onu yatağımda tuttum, bu yüzden duygularım hakkında yeterli olduğunu düşünüyorum."

Sözlerden nefret ediyordu, öfkeden, keskinlikten bile… o da bir rahatlamaydı.

Yrene derin bir nefes aldı ama geri çekilmedi. "Evet, onu yatağına yatırdın, ama bence o muhtemelen bir dikkat dağıtıcıydı ve bundan bıkmıştı. Belki de bir teselli ödülü olmaktan bıkmıştır."

Kolları gerildi, itip yukarı iterken sandalye sallanıyordu, yeter ki onun yüzüne dik dik bakabilecek kadar uzun süre ayakta kalabilsin. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun." Aelin'den hiç bahsetmemişti, dün geceki yemekten sonra da sormamıştı. A kadar-

"Öyleyse Dorian'ı mı seçti? Kraliçe. Geçmişinize bakılırsa ikinizi de midesine indirmesine şaşırdım. Senin krallığın onunkine ne yaptı?”

Ağırlığını ayaklarına vermeye başlarken kulaklarını kükreyen bir ses doldurdu ve ona tükürürken omurgasının tutmasını istedi, "O gece partide buna hiç aldırmışa benzemiyordun. Beni resmen yalvarttın." Ağzından ne çıkacağını bilmiyordu.

Tırnakları sırtına battı. "Opiyat kullanan insanların sizi düşünmeye sevk etmesine şaşıracaksınız. Kendini kiminle lekelemeye istekli olduğunu göreceksin.”

"Doğru. Adarlan'ın oğlu. Yeminini bozan, inançsız bir hain. Ben buyum, değil mi?”

"Bilmiyorum - nadiren bunun hakkında konuşmayı bile denemiyorsun."

"Ve sen bunda çok iyisin, sanırım?"

"Bu seninle ilgili, benimle değil."

"Yine de bana atandın çünkü Yükseklerdeki Şifacın aksini gördü. O kulede ne kadar yükseğe tırmanırsan çık, yine de Fenharrow'daki o kız olduğunu gördüm." İçinden buz gibi ve acı bir kahkaha yükseldi. "Senin kadar kaybeden başka bir kadın tanıdım. Ve onunla ne yaptığını biliyor musun - o kayıp?" Kelimelerin dökülmesini zar zor durdurabiliyor, kafasındaki kükremeyi zar zor düşünebiliyordu. “Bundan sorumlu insanları avladı ve yok etti. Bunca yıldır ne halt ettin ?"

Chaol, sözlerin hedeflerine ulaştığını hissetti.

Durgunluğun vücudunda titrediğini hissetti.

Kendini yukarı ittiğinde - tam ağırlığı ayarlanıp dizleri büküldüğünde kendini ayakta buldu.

Çok uzak. Çok ileri gitmişti. Bunlara bir kez bile inanmamıştı. Hatta onları düşündüm.

Yrene hakkında değil.

Göğsü onunkine değen pürüzlü bir nefesle yükseldi ve ağzını kapatarak gözlerini kırpıştırdı. Ve hareketle birlikte yükselen bir duvar görebiliyordu. Sızdırmazlık.

Bir daha asla. Söyledikleri için onu bir daha asla affetmeyecek, ona gülümsemeyecekti.

Asla unutma. Ayakta veya hayır.

"Yrene," diye hırladı ama o kollarını ondan kurtardı ve bir adım gerileyerek başını salladı. Onu ayakta – yalnız bırakmak. Bir adım daha geri çekilirken ve gümüşe yakalanan güneş ışığı gözlerini çizmeye başlarken yapayalnız ve açıkta kaldı.

Göğsünü iyice açtı.

Bacakları altında sallanırken bile içindeki mağarayı hissedebiliyormuş gibi Chaol elini üzerine koydu. "Ben böyle şeylerden bahsedecek biri değilim . Ben bir hiçim ve ben kendimdim..."

"Krallarla savaşmamış ve kaleleri yıkmamış olabilirim," dedi soğukça, geri çekilmeye devam ederken sesi öfkeyle titreyerek, "ama Yükseklerdeki Şifacı'nın varisi benim. Kendi çalışmam, çektiğim acı ve fedakarlık sayesinde. Ve bu yüzden şu anda ayaktasın. İnsanlar bu yüzden hayatta . Yani kılıç sallayan bir savaşçı olmayabilirim, senin muhteşem hikayelerine layık olmayabilirim ama en azından hayat kurtarırım, onları bitirmem."

"Biliyorum," dedi, sandalyenin kollarını tutma dürtüsüyle mücadele ederken, şimdi çok aşağıda görünen dengesi bozuldu. "Yren, biliyorum ." Çok uzak. Çok uzağa gitmiş ve o tanrıların lanetli böylece kavga isteyen ve olduğu için, daha kendini nefret hiç aptal o gerçekten himself- bahsediyoruz ediyorum ne zaman,

Yrene bir adım daha geri çekildi.

"Lütfen," dedi.

Ama kapıya doğru gidiyordu. Ve eğer terk ederse…

Hepsini bırakmıştı. Kendisi de dışarı çıkmıştı ama Aelin'le, Dorian'la, Nesryn'le birlikte gitmelerine izin vermişti ve peşlerinden gitmemişti.

Ama kapıya doğru o kadın destek, acı düşen-gözyaşları yaşları tutmaya çalışıyorum o vermişti onu neden o kadar haklı deserved- öfke gözyaşları

Kolu ulaştı. Bunun için körü körüne arandı.

Ve eğer giderse, gitmesine izin verirse...

Yrene kolu aşağı itti.

Ve Chaol ona doğru bir adım attı.

39

Chaol düşünmedi.

Bu kadar yüksek olma hissine şaşırmadı. Vücudunun ağırlığı, o sarsıcı adımı atarken sallanması.

Sadece Yrene, kapı kolundaki eli ve öfkeli, güzel gözlerindeki yaşlar vardı. Gördüğü en güzeli.

Ona doğru bir adım atarken genişlediler.

O sallanıp sallanırken. Ama başka birini başardı.

Yrene tökezleyerek ona doğru geldi, onu tepeden tırnağa inceledi, bir eli açık ağzını kapatmak için kalktı. Birkaç metre ötede durdu.

Ne kadar küçük olduğunu fark etmemişti. Ne kadar hassas.

Nasıl—dünya nasıl görünüyordu, nasıl görünüyordu ve tadı böyleydi .

"Gitme," diye nefes aldı. "Üzgünüm."

Yrene, ayaklarından yüzüne kadar onu tekrar inceledi. Başını geriye atarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Üzgünüm," dedi Chaol tekrar.

Yine de konuşmadı. Gözyaşları sadece yuvarlandı ve yuvarlandı.

"Hiçbir şey kastetmedim," diye hırladı, dizleri ağrımaya ve bükülmeye başladı, uylukları titriyordu. "Bir kavga için şımartıyordum ve hiçbirini kastetmedim, Yrene. Hiçbiri. Ve üzgünüm."

"Yine de onun bir çekirdeği senin içinde olmalı," diye fısıldadı.

Chaol başını salladı, bu hareket onu sallıyordu. Dik durmak için doldurulmuş bir koltuğun arkasını kavradı. "Kendim için demek istedim. Ne yaptın, Yrene, hâlâ yapmaya istekli olduğun şey… Bunu yaptın— bütün bunları şan veya hırs için değil, doğru olanın bu olduğuna inandığın için yaptın. Cesaretin, zekan, sarsılmaz iraden... Söyleyecek sözüm yok Yrene."

Yüzü değişmedi.

"Lütfen Yaren."

Sarsıcı, sallanan bir adım atmayı göze alarak ona uzandı.

Bir adım geri attı.

Chaol'un elleri boş havada kıvrıldı.

Dik durmak için savaşırken çenesini sıktı, vücudu sallanıyor ve garipti.

"Belki de benim gibi uysal, zavallı küçük insanlarla ilişki kurmak kendini daha iyi hissetmeni sağlar."

“Ben yok ...” O sadece üzere, dişlerini toprağa, ve sadece elini alıp sıkmak, ona dokunmak gerek, ona doğru bir adım daha gömülmesinden göstermek onu hiç böylesine değildi. Böyle düşünmedim. Sola sallandı ve ısırırken onu dengelemek için elini uzattı, "Bunu demek istemediğimi biliyorsun."

Yrene geri çekildi, ulaşamayacağı bir yerde durdu. "Yapar mıyım?"

Bir adım daha ileri attı. Bir diğeri.

Her seferinde ondan kaçtı.

"Biliyorsun, lanet olsun," diye homurdandı. Bacaklarını başka bir sarsıntı adımına zorladı.

Yrene yoldan çekildi.

Göz kırptı, durakladı.

Gözlerindeki ışığı okumak. Ton.

Cadı onu yürümesi için kandırıyordu. Onu hareket etmeye ikna etmek. Takip etmek.

Durdu, bakışlarıyla karşılaştı, içlerinde o acıdan eser yoktu, der gibi, " Bunu anlaman yeterince uzun sürdü ." Ağzında küçük bir gülümseme belirdi.

O ayaktaydı. O yürüyordu.

Yürüme. Ve bu kadın ondan önce…

Chaol bir adım daha attı.

Yrene geri çekildi.

Av değil, dans.

Bir adım daha sendelerken, bir adım daha atarken gözlerini ondan ayırmadı, vücudu ağrıyor, titriyordu. Ama içinden sırıttı. Ona doğru her santim için savaştı. Sırtını duvara dayayan her adım.

Derin bir pantolonun içinde nefesi geliyordu, oda boyunca onu takip ederken o altın gözleri o kadar genişti ki. Onu birbiri ardına yönlendirirken.

Sırtı duvara çarpana kadar, aplik takırdadı. Sanki nerede olduğunu unutmuş gibiydi.

Chaol anında onun üzerindeydi.

Bir elini duvara dayadı, ağırlığını duvara verirken duvar kağıdı avucunun altında pürüzsüzdü. Uylukları sallanırken, gerilirken vücudunu dik tutmak için.

Bunlar daha küçük, ikincil kaygılardı.

Diğer eli…

Yrene'nin gözleri, sebep olduğu gözyaşlarıyla hâlâ parlıyordu.

Biri hala yanağına yapışmıştı.

Chaol onu sildi. Çenesinin yanında bulduğu bir tane daha.

Hayatını tamamen alt üst etmişken nasıl bu kadar narin, bu kadar küçük olabildiğini anlamıyordu. Dağları ve denizleri aşmış bu kadın, o ellerle ve o ruhla mucizeler yarattı.

Titriyordu. Korkudan değil, ona baktığında değil.

Ve ancak Yrene, onu uzaklaştırmak için değil, altındaki şiddetli, gök gürültülü kalp atışını hissetmek için elini onun göğsüne koyduğunda, Chaol başını indirdi ve onu öptü.

resim

O ayaktaydı. O yürüyordu .

Ve onu öpüyordu.

Chaol'ün ağzı onunkinin üzerine yerleşirken Yrene zar zor nefes alıyordu, teninin içinde zar zor saklanıyordu.

Uyanmak, doğmak ya da gökten düşmek gibiydi. Bu bir cevap ve bir şarkıydı ve yeterince hızlı düşünemiyor veya hissedemiyordu.

Elleri gömleğinin içine kıvrıldı, parmakları avuç dolusu kumaşı sardı ve onu daha da kendine çekti.

Dudakları, sanki onun hissini takip ediyormuş gibi sabırlı, telaşsız hareketlerle onun dudaklarını okşadı. Ve dişleri alt dudağını sıyırdığında... Ağzını ona açtı.

İçeri girip onu duvara daha da bastırdı. Omurgasına saplanan kalıbı zar zor hissetti, dili ağzına kayarken sırtına vuran duvar kağıdının pürüzsüzlüğünü.

Yrene kimin duyduğunu, kimin dinlediğini umursamadan inledi. Onun umursadığı her şey için hepsi cehenneme gidebilirdi. Yanıyordu, parlıyordu...

Chaol elini çenesine koydu ve ağzını daha iyi almak için yüzünü eğdi. Kemerini çekti, sessizce ona alması için yalvardı -

Onun söylediği şeyi kastetmediğini biliyordu, öfkelendiği kişinin kendisi olduğunu biliyordu. Onu bu kavgaya teşvik etmişti ve canı acısa bile... Kalbi durduğu anda, onun bunu kastetmediğini anlamıştı.

Sürünecekti diye.

Bu adam, bu asil, özverili ve olağanüstü adam…

Yrene ellerini onun omuzlarında gezdirdi, parmakları ipeksi kahverengi saçlarında gezindi. Daha fazla, daha fazla, daha fazla -

Ama öpücüğü tamdı. Sanki onun her zevkini, her açısını öğrenmek istiyormuş gibi.

Dilini onunkine değdirdi ve onun hırlaması ayak parmaklarını terliklerinin içinde kıvırdı...

Daha ne olduğunu anlamadan titremenin içinden geçtiğini hissetti.

Gerilme.

Yine de onu öpüyordu, onu yere yığılmasına neden olsa bile buna niyetli görünüyordu.

Küçük adımlar. Küçük önlemler.

Yrene onun ağzını tekrar almak istediğinde elini göğsüne koyarak ayrıldı. "Oturmalısın."

Gözleri tamamen siyahtı. "Ben - izin ver - lütfen Yrene."

Her kelime kırık bir törpüydü. Sanki kendi üzerindeki bir ipi serbest bırakmış gibi.

Nefesini düzenli tutmak için savaştı. Aklını toplamak için. Ayakları çok uzun ve sırtını zorlayabilir. Ve yürümeyi cesaretlendirmeden önce - dahası , etrafa bakmak için yarasına girmesi gerekiyordu. Belki de kendi kendine yeterince geri çekilmişti.

Chaol ağzını onunkilere sürttü, dudaklarının ipeksi ısısı onun sağduyuyu görmezden gelmesine yetecek kadardı.

Ama ona karşı geri itti. Yavaşça onun ulaşamayacağı bir yere kaydı. "Artık seni ödüllendirmenin yollarını bulacağım," dedi espri yapmaya çalışarak.

Geri gülümsemedi. Bir adım geri çekilip kolunu ona uzatırken onu neredeyse yırtıcı bir niyetle izlemekten başka bir şey yapmadı. Sandalyeye geri dönmek için.

To yürümek .

O edildi yürüyen -

Öyle yaptı. Duvardan itildi ve sallandı—

Yrene onu yakaladı, sakinleştirdi.

"Bana yardım etmek için hiç adım atmadığını sanıyordum," dedi kuru bir şekilde, tek kaşını kaldırarak.

"Koltukta, evet. Artık düşmek için daha çok yolunuz var."

Chaol bir kahkaha patlattı, sonra kulağına fısıldamak için eğildi, "Şimdi yatak mı yoksa kanepe mi olacak, Yrene?"

Yutkundu, ona yandan bir bakış atmaya cesaret etti. Gözleri hala karanlıktı, yüzü kızarmıştı ve dudakları şişmişti. Ondan.

Yrene'nin kanı ısındı, çekirdeği neredeyse erimiş. Nasıl olur da onu şimdi önünde neredeyse çırılçıplak bırakırdı?

Sen hala benim hastamsın, demeyi başardı ve onu sandalyesine yönlendirdi. Onu neredeyse üzerine itecek ve neredeyse onun da üstüne atlayacaktı. "Ve bu tür şeyler hakkında resmi bir yemin olmasa da, işleri profesyonel tutmayı planlıyorum."

Chaol'un cevap veren gülümsemesi bundan başka bir şey değildi. "Buraya gel" diye hırlaması da öyleydi.

Aralarındaki boşluğu kapatırken, Yrene'nin kalp atışları her santiminde gümbürdüyordu. Yakıcı bakışlarını tutarken ve kucağına yerleşti.

Elini saçlarının altına kaydırarak ensesini kavradı ve ağzının köşesine bir öpücük kondururken yüzünü kendisine çekti. Sonra diğeri. Omzunu kavradı, parmakları alttaki sert kası kazarken, diğer eli vücudunu keşfetmeye başlarken alt dudağını ısırırken nefesi pürüzlü bir şekilde dönüyordu.

Koridorda bir kapı açıldı ve Yrene anında ayağa kalktı, oturma odasını geçip masayı aldı - oradaki yağ şişelerine. Tam Kadja kapıdan girerken elinde bir tepsi vardı.

Hizmetçi kız, Yrene'nin ihtiyaç duyduğu "malzemeleri" bulmuştu. Sicim, keçi sütü ve sirke.

Kız tepsiyi masanın üzerine koyarken, Yrene hizmetçiye teşekkür edecek kelimeleri zar zor hatırlıyordu.

Kadja onların yüzlerini, saçlarını ve kıyafetlerini görüp görmediğini ve aralarındaki beyaz-sıcak gerilim çizgisini okuyup anlamadığını, hiçbir şey söylemedi. Yrene'nin şüphelenebileceğinden şüphesi yoktu, tasmasını tutan

kişiye rapor edeceğinden hiç şüphe yoktu, ama... Yrene masaya yaslanırken kendini umursamadığını fark etti, Kadja geldiği gibi sessizce uzaklaştı.

Chaol'u hâlâ onu izlerken buldum, göğsü inip kalkıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" Yrene sessizce sordu.

O know-how did not için gitmek sırt -

Chaol cevap vermedi. Bir bacağını tamamen önüne uzattı. Sonra diğeri. Yine yaptı, hayret.

"Arkamıza bakmayız," dedi onun bakışlarıyla buluşarak. “Kimseye yardım etmez vegeriye bakacak bir şey yok." Söyleme şekli… Sanki daha fazla bir şey ifade ediyor gibiydi. En azından ona.

Ama Chaol'un gülümsemesi büyüdü, gözleri parlayarak ekledi, "Sadece devam edebiliriz."

Yrene, sanki bu gülümseme karanlıkta bir işaretmiş gibi kendini durduramayarak ona gitti.

Ve Chaol kendini koltuğa atıp gömleğini çıkardığında, uzanıp ellerini onun sıcak, güçlü sırtına koyduğunda... Yrene de gülümsedi.

40

Ayakta durmak ve birkaç adım yürümek, tam kapasiteye geri dönmekle aynı şey değildi.

Sonraki hafta bunu kanıtladı. Yrene hâlâ Chaol'un omurgasında gizlenen şeyle savaşıyor, hâlâ tutunuyordu -tam tabana kadar, diye açıkladı- ve onu hâlâ hareketten alıkoyuyordu. Koşmak, çoğu zıplamak, tekmelemek: söz konusu bile değil. Ama onun için aldığı sağlam tahta baston sayesinde ayakta durabiliyor ve yürüyebiliyordu.

Ve bu lanet olası bir mucizeydi.

Hashim ve gardiyanlarla yaptığı sabah antrenmanına bastonu ve sandalyeyi getirdi, kendini çok zorladığı ve odalarına dönüş yolculuğunu başaramadığı anlar için. Yrene ilk derslerde ona katıldı ve Hashim'e bacaklarının neresine

odaklanması gerektiği konusunda talimat verdi. Daha fazla kas inşa etmek için. Onu daha da stabilize etmek için. Hashim'in bir sabah Shen için de aynısını yaptığına güvenmişti - yaralanmasından sonra ilk antrenman seanslarının çoğunu denetlemek için gelmişti.

Böylece Yrene oradaydı ve Chaol'un Haşim'e karşı bir kılıç alıp düello yaptığı ilk gün kenardan izliyordu. Ya da bir elinde bastonla elinden gelenin en iyisini yaptı.

Dengesi berbattı, bacakları güvenilmezdi ama adama karşı birkaç iyi vuruş yapmayı başardı. Ve bir baston… dövüş gerektiriyorsa fena bir silah değil.

Durduklarında Yrene'nin gözleri birer daire gibi açılmıştı ve Chaol, vücudu titrerken ağır bir şekilde bastona yaslanarak duvardaki yerine yaklaştı.

Yüzündeki renk, erkek memnuniyetinin hiç de az olmadığını fark etti, sıcaktan çok daha fazlasıydı. Ve sonunda ayrılıp koridorların serin gölgelerine doğru yavaşça yürüdüklerinde, Yrene onu perdeli bir oyuğa çekmiş ve öpmüştü.

Destek almak için bir erzak rafına yaslanmış, elleri kadının her yerinde gezinmiş, cömert kıvrımları ve ince beli uzun, ağır saçlarına dolanmıştı. Onu öpmüş ve öpmüştü, nefes nefese ve nefes nefese ve sonra yaladı - aslında boynundaki teri yaladı .

Chaol o kadar yüksek sesle inlemişti ki, bir kalp atışı sonra bir hizmetçinin ortaya çıkması şaşırtıcı değildi, sanki iki işçiyi görevlerinden kaçtıkları için azarlıyormuş gibi perdeyi yırttı.

Yrene kendini düzelttiği için ağlamıştı ve eğilip selam veren erkek hizmetçiden hiçbir şey söylememesini istedi. Yapmayacağına dair güvence verdi ama Yrene sarsılmıştı. Yürüyüşün geri kalanında mesafesini korumuştu.

Ve o zamandan beri her gün korudu. Onu çıldırtıyordu.

Ama anladı. Hem Torre'deki hem de saray içindeki konumuyla daha akıllı olmalılar. Daha dikkatli.

Ve Kadja hep odasındayken…

Chaol ellerini kendine sakladı. Yrene kendi ellerini onun sırtına koyup onu iyileştirdiğinde, o son karanlık duvarını aşmak için kendini itip ittiğinde bile.

Ona söylemek istedi, zaten yeterli olduğunu söyleyerek tartıştı. Hayatının geri kalanında memnuniyetle bastonla yaşayacaktı. Ona umabileceğinden fazlasını vermişti.

Çünkü her sabah gardiyanları görüyordu. Silahlar ve kalkanlar.

Ve sonunda arkadaşlarının üzerine salan o savaşı düşündü. Onun vatanı.

Döndüğünde yanında bir ordu getirmemiş olsa bile, o savaş meydanlarında durmanın bir yolunu bulurdu. En azından ata binmek, yanlarında savaşırken artık uygun bir seçenekti.

Onun için savaşmak.

Bir haftadan fazla bir süre sonra bir gece yemeğe çıkarlarken bunu düşünüyordu. Bastonla işi her zamankinden daha uzun sürdü, ama onun refakatinde geçirilen fazladan bir dakikaya aldırmadı.

Mor elbisesini giymişti - en sevdiği - saçları yarı açıktı ve alışılmadık derecede nemli günün etkisiyle hafifçe kıvrılıyordu. Ama gergindi, huzursuzdu.

"Nedir?"

Akşam yemeğine kendi ayakları üzerinde yürüdüğü ilk gece kraliyet ailesi umurunda değildi. Kağanın kendisi Yrene'yi övmüş olsa da, Torre'nin bir başka günlük mucizesi. Övgü karşısında parlamıştı. Kağanın Chaol'u görmezden gelmesi gibi - o talihsiz toplantıdan beri yaptığı gibi.

Yrene sanki ağrıyormuş gibi boynundaki yara izini ovuşturdu. Bunu sormamıştı - bilmek istemiyordu. Çünkü eğer yapsaydı... Onlara karşı bir savaş olsa bile, bunu yapanı bulup gömmek için çok zaman ayırabilirdi.

Yrene sessizce, "Hasar'ı bana bir parti vermeye ikna ettim," dedi.

Bir grup hizmetçinin yanından geçene kadar bekledi, ardından "Neden?" diye sordu.

Bir nefes verdi. "Benim doğum günüm. Üç gün içinde."

"Doğum günün?"

"Biliyorsun, doğduğun günün kutlaması..."

Omurgası kaymış ve kaymış olsa da onu dirseğiyle dürttü. hareket ile. Baston ağırlığını üzerine bastırırken inledi. "Şeytanların aslında onlara sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Dilini çıkardı. "Evet, benim türümde bile var."

Chaol sırıttı. "Yani ondan senin için bir tane atmasını istedin?" Son partinin nasıl geçtiğini düşününce… O insanlardan birini karanlık bir yatak odasına süzülerek bırakabilirdi. Özellikle de Yrene o elbiseyi tekrar giyerse.

"Tam olarak değil," dedi Yrene alaycı bir şekilde. “Doğum günümün yaklaştığını ve bunun için planlarınızın ne kadar sıkıcı olduğundan bahsetmiştim …”

Kıkırdadı. "Seni küstahça."

Kirpiklerini ovuşturdu. "Ve burada geçirdiğim onca yıl boyunca hiç çöle gitmediğimi ve kendi seyahatimi tartıştığımı ama onunla kutlama yapmamanın üzücü olacağını söylemiş olabilirim..."

"Ve onun yerine ailesinin sahip olduğu bir vaha önerdiğini tahmin ediyorum?"

Yrene mırıldandı. “Aksara'ya küçük bir gece gezisi - doğuya, vaha içindeki kalıcı çadır kamplarına yarım günlük yolculuk.”

Böylece şifacı her şeye rağmen plan yapabilir. Ama—“Bu sıcakta kaynar olacak.”

"Prenses çölde bir parti istiyor. Yani bir tane alacak." Dudağını ısırdı, o gölgeler yeniden dans ediyordu. "Ayrıca ona sormayı da başardım - Aksara. Tarih." Chaol kendini hazırladı. “Hasar bana çok şey söylemeden sıkıldı, ama bir zamanlar vahanın bir ölüler şehrinin üzerinde büyüdüğünü duyduğunu söyledi. Artık oradaki harabeler sadece içerideki geçitti. Ölüleri rahatsız etme riskini almaktan hoşlanmazlar, bu yüzden baharın kendisini asla terk etmezler - etrafındaki ormana girme girişiminde bulunurlar."

Endişeli görünmesine şaşmamalı. "O zaman sadece mağaralar bulunmaz."

“Belki de Nousha farklı bir anlama gelir; belki orada bilgi içeren mağaralar da vardır.” Bir nefes verdi. "Sanırım göreceğiz. Hasar bana söylerken esnemeye özen gösterdim ki, neden sorduğumu merak edeceğinden şüpheliyim.”

Chaol şakağını öptü, ağzını kimsenin göremeyeceği bir hızla fırçaladı. "Zeki, Yrene."

"Geçen hafta sana söyleyecektim ama sonra ayağa kalktın ve unuttum. Ben bir mahkeme entrikacısıyım."

Boşta kalan elini onun omurgasının uzunluğu boyunca okşadı. Biraz daha düşük. "Aksi halde nişanlıydık." Yüzü güzel bir pembe tonuyla kızardı, ama içine bir düşünce yerleşti. "Ne yapmak sen gerçekten Doğum gününde misin? Ve hangisi?"

"Yirmi iki. Ve bilmiyorum. Bu olmasaydı, bu konuyu hiç açmazdım."

"Bana söylemeyecek miydin?"

Ona suçlu bir kaşlarını çattı. "Seni zorlayan her şey varken, doğum günlerinin önemsiz olduğunu düşündüm." Eli cebine kaydı - hiç sormadığı o şeyi tutmak için.

Büyük salondaki akşam yemeğinin gürültüsüne yaklaştılar. Parmaklarını onunkilere değdirdi. Sessiz istek üzerine durdu, salon önlerinde genişliyordu, hizmetçiler ve vezirler uzun adımlarla yanından geçiyordu.

Chaol dinlenirken bastonuna yaslandı ve ağırlığını dengelemesine izin verdi. "En azından bu çöl partisine davetli miyim?"

"Oh evet. Sen ve diğer tüm sevdiğim insanlar: Argun, Kashin ve bir avuç güzel vezir."

"Hasar'ın benden nefret ettiğini göz önünde bulundurursak, iyi ki kesmişim."

"Numara." Yrene'nin gözleri karardı. "Hasar senden nefret etseydi, şu anda hayatta olacağını sanmıyorum."

Tanrılar yukarıda. Arkadaşlık ettiği kadın buydu.

Yrene devam etti, "En azından Renia orada olacak ama Duva bu haldeyken sıcakta olmamalı ve kocası onun yanından ayrılmayacak. Eminim ki oraya vardığımızda, bilgi olsun ya da olmasın, muhtemelen ben de benzer bir mazeret uydurmuş olmayı dilerdim."

"Birkaç günümüz var. Ayrılmamız gerekirse teknik olarak aynısını yapabiliriz."

Sözler yerleşti. Davet ve ima. Yrene'nin yüzü nefis bir şekilde kızardı ve koluna bir şaplak indirdi. "Sahtekar."

Chaol kıkırdadı ve koridorda gölgeli bir köşe aradı. Ama Yrene nefes aldı, "Yapamayız."

Üzücü şakasından değil, şüphesiz onun gözlerinde büyüyen isteksizlikten. Onun arzunun içinde kaynadığını gördü.

Ceketini düzeltti. "Pekala, sana bütün bir çöl inzivasıyla kıyaslanabilecek uygun bir hediye bulmaya çalışacağım , ama beni buna mecbur etme."

Yrene kolunu Chaol'un serbest koluna doladı, hastasına masaya kadar eşlik eden bir şifacıdan farksızdı. "İhtiyacım olan her şeye sahibim," dedi sadece.

41

Planlaması bir haftadan fazla sürdü.

Sartaq ve Houlun'un Dagul Fells'in eski haritalarını kazmaları için bir haftadan fazla yalnız kaldılar.

Çoğu belirsiz ve işe yaramazdı. Sürücülerin havadan değerlendirdikleri ancak ayrıntılara fazla yaklaşmaya cesaret edemedikleri şey. Kharankui ‘ın toprakları küçüktü ama şu son birkaç yılda daha cesur, daha büyük büyümüştü.

Ve gidecekleri yer topraklarının karanlık kalbine gidiyordu.

En zor kısım Borte'yi geride kalmaya ikna etmekti.

Ancak Nesryn ve Sartaq bunu Houlun'a bıraktı. Ve ocak annesinden gelen keskin bir söz, kızı sıraya soktu. Borte'nin gözleri öfkeyle parlarken bile büyükannesinin isteklerine boyun eğdi. Varisi olarak, Houlun tersledi etmişti Börte ilk yükümlülüğü onların oldu insanlar . Kan bağı onunla sona erdi. Borte, Dagul'un loş arapsaçı içine girerse, annesinin sulde'sinin Arundin'in yamaçlarında durduğu yere tükürebilirdi.

Borte, Houlun'un varisi olarak kalması durumunda, kağanın potansiyel halefi olarak Sartaq'ın da kalması gerektiğinde ısrar etmişti.

Bunun için Sartaq, Altun'un iç koridorlarına dalmış, babasının halefi olmak, diğerleri onun için savaşırken boş boş oturmak demekse, kardeşlerinin lanet tacı alabileceğini söyleyerek sadece Altun'un iç koridorlarına girmişti.

Böylece sadece üçü gidecekti, Nesryn ve Sartaq Kadara'da uçuyordu, Falkan tarla faresi olarak Nesryn'in cebine saklanmıştı.

Dün gece bir lejyon getirme konusunda son bir tartışma olmuştu. Borte bunu savundu, Sartaq karşı çıktı. Aralarındaki çorak tepelerde ve ormanlık vadilerde kaç kharankui yaşadığını bilmiyorlardı . Gereksiz yere birçok can kaybetmeyi göze alamazlardı ve kapsamlı keşif için harcayacak zamanları yoktu. Üçü gizlice girebilirdi ama bir rukye ordusu onlar gelmeden çok önce fark edilirdi.

Tartışma ateş çukuru üzerinde şiddetlenmişti, ancak Houlun bunu çözmüştü: küçük şirket gidecekti. Dört gün içinde dönmezlerse bir ordu gelecekti. Uçmak için yarım gün, bölgeyi araştırmak için bir gün, içeri girmek için bir gün ve ardından çalınan yavrularla geri dönmek için bir gün. Belki de Fae'lerin örümceklerden korktuklarını, onlarla nasıl savaştıklarını öğrenebilirsin. Şanslı olsalardı.

Saatlerdir uçuyorlardı, Fells'in yüksek duvarı Kadara'nın her kanat çırpışıyla daha da yaklaşıyordu. Yakında, gri dağların o ilk sırtını geçecek ve örümceklerin bölgesine gireceklerdi. Nesryn'in kahvaltısı her mil daha da yaklaşırken midesine ağır geliyordu, ağzı parşömen kadar kuruydu.

Arkasında, Sartaq yolculuğun çoğunda sessiz kalmıştı. Falkan göğüs cebinde uyuyakaldı, arada bir ortaya çıkarak bıyıklı burnunu çıkardı, havayı kokladı ve sonra tekrar içeri girdi. Yapabiliyorken gücünü koruyor.

Nesryn Sartaq'a, "Dün gece dediğin şeyi mi kastettin - savaşmamak anlamına geliyorsa tacı reddetmek konusunda mı?"

Sartaq'ın vücudu sırtında sıcak bir duvardı. "Babam savaşa gitti - bütün kağanlar gitti. Tam da bunun için Abanoz ve Fildişi sulde'ye sahip. Ama eğer bir şekilde böyle bir şey olursa, soyun hayatta kalması adına bu tür şeylerden mahrum kalırdım… Evet. O mahkemeyle sınırlı bir hayat benim istediğim şey değil."

"Yine de bir gün kağan olma lütfunda bulunuyorsun."

"Söylentiler öyle diyor. Ama babam bunu asla önermedi ya da bundan bahsetmedi. Bildiğim kadarıyla onun yerine Duva'yı taçlandırabilirdi. Tanrılar onun kesinlikle nazik bir hükümdar olacağını biliyor. Ve içimizde çocuk sahibi olan tek kişi odur."

Nesrin dudağını ısırdı. “Neden—neden evlenmedin?” Sormaya hiç cesareti olmamıştı. Gerçi bu haftalarda kendini kesinlikle bunu merak ederken bulmuştu.

Sartaq cevap vermeden önce dizginleri esnetti. "Ben çok meşguldüm. Ve potansiyel gelin olarak sunulan kadınlar… Onlar benim için değildi.”

Gözetlemeye hakkı yoktu, ama "Neden?" Diye sordu.

"Çünkü onlara Kadara'yı ne zaman göstersem ya ürktüler ya da onunla ilgileniyormuş gibi yaptılar ya da ne kadar zaman harcayacağımı sordular."

"Sık sık gelmeyi umarak mı yoksa seni özleyecekleri için mi?"

Sartak güldü. "Söyleyemedim. Sorunun kendisi bana göre olmadığını bildiğim bir tasma gibi geldi.”

"Yani baban istediğin yerde evlenmene izin veriyor?" Tehlikeli, garip bölge. Onunla alay etmesini bekledi ama Sartaq sustu.

"Evet. Duva'nın görücü usulüyle evlenmesi bile... O buna hazırdı. İyi bir adam bulmak için yılanlarla dolu bir sarayı karıştırmak istemediğini ve yine de onu aldatmaması için dua ettiğini söyledi. Bunun için söylenecek bir şey var mı merak ediyorum. Her halükarda şansı yaver gitti - sessiz olsa da kocası ona tapıyor. Tanıştıkları anda yüzünü gördüm. Onunkini de gördüm. Rahatlama ve … daha fazlası.”

Ve başka bir varis olsaydı onlara -çocuklarına- ne olurdu? tahta mı seçildi? Nesryn dikkatle sordu, "Neden bu rekabet geleneğine son vermiyorsunuz?"

Sartaq uzun bir süre sessiz kaldı. "Belki bir gün tahtı kim alırsa onu bitirir. Kardeşlerini geleneğe saygı duyduklarından daha çok severler. Yüzyıllar önce kim olduğumuzu geride bıraktığımıza inanmayı seviyorum - imparatorluk hala acemiyken. Ama belki şimdi, bu göreceli barış yılları, belki de bu tehlikeli zamandır.” Omuzlarını silkti, bedeni onunkine karşı hareket etti. "Belki savaş bizim için veraset meselesini çözer."

Belki de dünyadan çok yüksekte oldukları içindi, çünkü o loş toprak daha da yaklaştı ama Nesryn sordu, "O zaman savaş çağırırsa seni hiçbir şey alıkoyamaz mı?"

"Bizi kuzeye sürükleme amacını yeniden gözden geçiriyormuş gibi konuşuyorsun."

Sertleşti. “İtiraf etmeliyim ki, bu haftalarda burada… Önceden yardımınızı istemek daha kolaydı. Rukhin isimsiz, meçhul bir lejyonken. Adlarını, ailelerini bilmezken. Houlun'u ya da Borte'yi tanımadığım zamanlar. Ya da Borte'nin nişanlısı ."

Buna alçak bir kahkaha. Borte, Nesryn'in Yeran hakkındaki sorularını yanıtlamayı reddetmişti - kesinlikle reddetmişti. Konuşmaya bile değmeyeceğini söyledi.

"Eminim Borte savaş alanında Yeran'la rekabet etmek için olsa bile savaşa gitmekten memnun olacaktır."

"O halde gerçek bir aşk maçı."

Sartaq onun kulağına gülümsedi. "Hiçbir fikrin yok." İçini çekti. "Üç yıl önce başladı - aralarındaki bu rekabet. Annesi öldükten hemen sonra."

Duraklaması o kadar ağırdı ki Nesryn, "Annesini iyi tanıyor musun?" diye sordu.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. “Size bir keresinde, anlaşmazlıkları veya hoşnutsuzluk mırıltılarını çözmek için başka krallıklara gönderildiğimden bahsetmiştim. Babam beni son gönderdiğinde, yanlarında Borte'nin annesi olan küçük bir rukhin birimi getirmiştim.”

Yine o ağır sessizlik. Nesryn yavaşça, dikkatlice elini onu saran ön koluna koydu. Derinin altındaki güçlü kaslar değişti - sonra yerleşti.

"Uzun ve zor bir hikaye ama rukhin ile imparatorluğumuzu yıkmaya çalışan grup arasında şiddet vardı. Borte'nin annesi... İçlerinden biri arkadan korkak kurşunu almış. Tam teslim olmalarına izin vermek üzereyken, boynuna zehirli bir ok sapladı." Rüzgar etraflarında uğuldadı. "Bundan sonra hiçbirinin gitmesine izin vermedim."

İçi boş, soğuk sözler yeterince söyledi.

"Vücudunu kendim taşıdım," dedi Sartaq, sözleri rüzgar tarafından parçalandı. “Altun'a indiğimde Borte'nin çığlıklarını hala duyabiliyorum. Cenazeden sonra Arundin'in yamaçlarında tek başına diz çökmüş, annesinin sulde'sinin toprağa ekildiği yere yapışmış halde hala onu görüyorum .

Nesryn kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı. Sartaq eldivenli elini onun elinin üzerine koydu ve uzun bir nefes verirken hafifçe sıktı.

"Altı ay sonra," diye devam etti, "Borte, tüm klanlar arasında her yıl üç gün süren yarışmalar ve yarışlar olan Toplama'da yarıştı. O on yedi, Yeran yirmi yaşındaydı ve son, büyük yarış için baş başaydılar. Onlar bitirmek yaklaştığında, Yeran bir manevra çekti olabilir hile olarak kabul edilebilir, ama Börte kapalı bir mil geliyor gördüm ve yine dövdüler. Sonra yere indiklerinde onu selâmetle dövdüler. Kelimenin tam anlamıyla. Onun ruk atladı ve o ele o neredeyse Arcas öldürdü aldık çekti etmişti bok için yüzünü vurma, onu yere." Kendi kendine güldü. "Kutlamada daha sonra neler olup bittiğinin ayrıntılarını bilmiyorum, ama bir noktada onunla konuşmaya çalıştığını ve uzaklaşmadan önce yüzünde güldüğünü gördüm. Ertesi sabah gidene kadar kaşlarını çattı ve bildiğim kadarıyla bir yıl boyunca birbirlerini görmediler. Bir sonraki Buluşmaya kadar."

Nesryn, "Yine hangi Borte kazandı," diye tahminde bulundu.

"Gerçekten yaptı. Zar zor. O kendini süreçte haşat oluyor, şüpheli manevrayı bu kez çekti, ama teknik olarak kazandı. benYeran'ın kalıcı yaralanma veya ölüme ne kadar yaklaşacağından gizliden gizliye daha çok korktuğunu düşünerek zaferi onun kazanmasına izin verdi. Bana o kutlamanın ayrıntılarını hiç söylemedi ama birkaç gün sonra sarsıldı. Hepimiz yaralarından kaynaklandığını düşündük ama böyle şeyler onu daha önce hiç rahatsız etmemişti."

"Ya bu yıl?"

"Bu yıl, Buluşma'dan bir hafta önce Yeran, Altun'da göründü. Houlun'u ya da beni görmedim. Hemen koridorda Borte'nin olduğu yere gittim. Kimse ne olduğunu bilmiyor, ama inişten ayrılmaya kadar otuz dakikadan az kaldı. Bir hafta sonra Borte yarışı tekrar kazandı. Ve galip ilan edildiğinde Yeran'ın babası oğluna nişanını ilan etmek için adım attı."

"Bir sürpriz?"

"Borte ve Yeran ne zaman bir araya gelseler, birbirlerinin boğazına yapıştıklarını düşünürsek, evet. Ama aynı zamanda Borte için bir sürpriz. Oynadı, ama daha sonra koridorda tartıştıklarını gördüm. Olsun ya da olmasın o bile bildiği bu konuda, ya da, o hala demeyeceğim bu şekilde ortaya istedi. Ama nişana itiraz etmedi. Gerçi o da kucaklamamış. Birlik Berlad'la gergin bağlarımızı kesinlikle rahatlatacak olsa da, düğün için herhangi bir gün talep edilmedi."

Nesrin hafifçe gülümsedi. "Umarım hallederler."

“Belki bu savaş onlar için de bunu yapar.”

Kadara, Fells'in duvarına daha da yaklaştı, bulutlar güneşin üzerinden geçerken ışık incelir ve soğurdu. İlk zirvelerin yükselen kenarını temizlediler, tüm Dagul önlerine yayılırken, yüksek bir hava akımı üzerinde yükseldiler.

"Kutsal tanrılar," diye fısıldadı Nesryn.

resim

Çorak kayaların koyu gri zirveleri. Derinlerde vadileri kaplayan ince çam ağaçları. Ara sıra akan dere dışında göl yok, nehir yok.

Hepsinin üzerindeki dokuma örtüsünden zar zor görülüyor.

Bazı ağlar kalın ve beyazdı, ağaçların hayatını boğuyordu. Bazıları, rüzgarın kendisini yakalamaya çalışıyormuş gibi, zirveler arasında parıldayan ağlardı.

Hayat yok. Böcek vızıltısı ya da canavar çığlığı yok. İç çeken yapraklar veya çırpınan kanatlar yok.

Aşağıdaki ölü araziyi incelerken Falkan başını cebinden çıkardı ve bir gıcırtı çıkardı. Nesryn de hemen hemen aynısını yaptı.

"Houlun abartmıyordu," diye mırıldandı Sartaq. "Güçlendiler."

"Nereye ineceğiz?" Nesrin sordu. “Görülecek neredeyse güvenli bir yer yok. Yavruları ve yumurtaları her yere götürmüş olabilirler.”

Zirveleri ve vadileri taradı, herhangi bir hareket belirtisi, etrafta uçuşan o şık siyah bedenlerin herhangi bir titremesi. Ama hiçbir şey görmedi.

Sartaq, "Bölgeyi dolaşacağız," dedi. “Düzen hakkında bir fikir edinin. Belki beslenme alışkanlıklarıyla ilgili bir iki şey buluruz.”

Tanrılar yukarıda. "Kadara'yı yüksek tut. Rahat uçun. Bir şeyin peşindeymişiz gibi görünürsek, bunlar yürürlükten kalkabilir.”

Sartaq, her zamanki yükselişinden daha hızlı bir şekilde gerçekten de yükselen Kadara'ya sert bir ıslık çaldı. Aşağıdaki örtülü bölgeden biraz daha uzaklaşmaktan memnunmuş gibi.

"Gizli kal dostum," dedi Nesryn Falkan'a, göğüs cebini okşarken elleri titriyordu. "Bizi aşağıdan izliyorlarsa, onlar hiç beklemedikleri sürece seni gizli tutsak iyi olur."

Falkan'ın minik pençeleri anlayışla dokundu ve Falkan onun cebine geri girdi.

Bir süre boş daireler çizerek uçtular, Kadara ara sıra bir kartal ya da şahin peşindeymiş gibi dalışa geçti. Belki öğle yemeği için avlanırken.

Sartaq bir süre sonra Fells'in en yüksek noktasını işaret ederek, "Şu zirveler kümesi," dedi. Gökyüzüne doğru süzülen boynuzlar gibi, birbirine o kadar yakın yükselen iki kardeş tepe, bir zamanlar tek bir dağ olabilirlerdi. Pençeli zirveleri arasında, şeyl dolu bir geçit, bir taş labirentine dönüştü. "Kadara ona doğru bakmaya devam ediyor."

"Çember çevir, ama mesafeni koru."

Sartaq emri veremeden Kadara itaat etti.

"Geçitte bir şey hareket ediyor," diye nefes aldı Nesryn gözlerini kısarak.

Kadara kanat çırptı, akıllıca olduğundan daha yakın, doruklara yaklaştı. "Kadara," diye uyardı Sartaq.

Ama ruk çılgınca kanatlarını pompaladı. acele.

Tıpkı geçişteki şey netleştiği gibi.

Şeyl üzerinde yarışmak, hav çizgili kanatları sallamak ve çırpmak…

Bir yavru.

Sartaq yemin etti. "Daha hızlı, Kadara. Daha hızlı .” Rük'ün teşvike ihtiyacı yoktu.

Yavru ciyaklıyordu, o çok küçük kanatlar yerden kalkmaya çalışırken sallanıyordu. Geçidin tam kenarına kadar akan çam ağaçlarından kopmuştu ve şimdi kaya labirentinin ortasını hedef almıştı.

Nesryn yayını çözdü ve yerine bir ok yerleştirdi, Sartaq da aynısını arkasından yaptı. " Ses yok Kadara ," diye uyardı Sartaq, ruk gagasını açarken. "Onları uyaracaksın."

Ama yavru çığlıklar atıyordu, dehşeti uzaktan bile hissediliyordu.

Kadara bir rüzgar yakaladı ve uçtu.

"Haydi," diye nefes aldı Nesryn, ok ormanı hedef aldı, yavrunun kaçtığı dehşet ne olursa olsun, şüphesiz peşinden koştu.

Bebek ruk, geçidin en geniş kısmına yaklaştı ve önündeki taş duvara dayanamadı. Sanki daha fazlasının içeride beklediğini biliyormuş gibi.

Hapsolmuş.

"İçeri gir, geçidi kes ve yelken aç," diye emretti Sartaq, sağa yanaşan ruk'a, o kadar dik bir şekilde Nesryn'in karnı eyerde kalma çabasıyla gerildi.

Kadara düzleşti, şimdi etrafında dönen yavruya doğru adım adım düştü, ruk'un acele ettiğini görünce gökyüzüne doğru çığlık attı.

"Sakin ol," diye emretti Sartaq. "Sakin ol Kadara."

Nesryn okunu ilerideki kaya labirentine doğrulttu, Sartaq arkadaki ormanı örtmek için kıvrıldı. Kadara, şeyl kaplı geçide, şimdi çok hareketsiz duran grimsi tüylü yavruya daha da yaklaştı ve Kadara'nın açtığı pençelerin kurtuluşunu bekledi.

30 metre. Yirmi.

Nesryn'in kolu okun çekili kalması için gerildi.

Kadara'yı yana doğru savuran bir rüzgar, dünya sallanıyor, ışık parlıyordu.

Tam Kadara düzleşirken, pençeleri yavruyu almak için ardına kadar açılırken Nesryn parıldamanın ne olduğunu anladı. Açıdaki kayma ileride ne ortaya çıkardı.

"Bak!"

Çığlık boğazından koptu, ama çok geçti.

Kadara'nın pençeleri yavrunun çevresine kapandı ve geçiş zirvelerinden yukarı doğru süpürürken onu yerden kopardı.

Aralarında dokunmuş mamut ağına doğru.

42

Yavru bir tuzak olmuştu.

Kadara ağa çarptığında Nesryn'in son düşüncesi buydu - iki tepe arasında örülmüş ağ . Rüzgarı yakalamak için değil, ruks için inşa edilmiştir .

Kadara çığlık atarken Sartaq'ın vücudunu kendi vücuduna attığını, onu eyere sabitlediğini ve sıkıca tuttuğunu hissetti.

Yapışma ve parıldama ve rock; şeyl ve gri gökyüzü ve altın tüyler. Rüzgar uluması, yavrunun delici çığlığı ve Sartaq'ın böğürmesi.

Sonra bükülerek, taşa o kadar sert çarptı ki, darbe dişlerinin, kemiklerinin arasından yandı. Ardından, Sartaq Nesryn'in üzerine kıvrılırken Kadara'nın ölçülü vücudu kıvrılarak düşerek yuvarlanarak pençelerindeki yavruyu son darbeden korurken kıvrıldı.

Sonra patlama . Ve zıplama - eyerin üzerindeki deri kayışları koparan zıplama. Hâlâ ona bağlıydılar, Kadara'nın vücudundan süzülürken, Nesryn'in yayı elinden dağılırken, parmakları açık havada kenetlenirken hâlâ birbirlerine bağlıydılar...

Sartaq onları döndürdü, Nesryn gökyüzünün nerede olduğunu, geçiş katının nerede olduğunu fark ettiğinde vücudu onunkinin etrafında sağlam bir duvardı...

Onu üstünde tutarken, şeyle vurduklarında kükredi, çarpmanın tüm ağırlığını üzerine çekti.

Bir anlığına, sadece kayan şeyllerin sıçrayan damlamaları ve geçit duvarlarından ufalanan kayaların gümbürtüsü vardı. Bir anlığına vücudunun nerede olduğunu hatırlayamadı, nefesi...

Sonra şeyl üzerinde bir kanat sıyrık.

Nesryn'in gözleri birden açıldı ve hareketlerini adlandıracak kelimeleri bulamadan hareket ediyordu.

Bileğinde küçük taşlar ve tozla kaplı bir kesik indi. Bunu hissetmedi, körü körüne eyerin kayışlarını ararken, onları serbest bırakırken, dişlerinin arasından solurken, başını kaldırmayı, bakmaya cesaret ederken kanı zar zor fark etti...

Afallamıştı. Gri gökyüzünde yanıp sönüyor. Ama canlı, nefes alıyor , şakağından, yanağından, ağzından kan kayıyor...

Dişlerinin arasından hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra hıçkıra ağladı, bacakları sonunda serbest kalarak kendi ayağına, aralarında parçalanmış karışık deri parçalarına ulaşmak için yuvarlanmasına izin verdi.

Sartaq yarı şeyle gömülüydü. Elleri dilimlenmiş, ama bacakları...

"Kırık değil," diye tısladı. "Kırılmamış." Ondan çok kendineydi. Ama Nesryn tokaları çözerken parmaklarını sabit tutmayı başardı. Kalın binicilik derileri hayatını kurtarmış, derisinin kemiklerinden sıyrılmasını önlemişti. Darbeyi onun yerine almış, onu hareket ettirerek ilk o vurmuştu...

Omuzlarını ve üst kollarını kaplayan şeyli pençeledi, parmaklarına keskin kayalar sapladı. Örgüsünün ucundaki deri kayış çarpmanın etkisiyle serbest kalmıştı ve şimdi saçları yüzünün çevresine dökülüyor, arkasındaki ormanı yarı yarıya kapatıyor ve etraflarında sallanıyordu. "Kalk," diye soludu. "Kalkmak."

Öfkeyle gözlerini kırpıştırarak bir nefes aldı. " Kalk ," diye yalvardı ona.

Şeyl öne doğru kaydı ve alçak, acılı bir çığlık kayadan yankılandı.

Sartaq ayağa fırladı. " Kadar- "

Nesryn dizlerinin üzerinde büküldü, ruk'a girerken bile yayını aradı.

On metre ileride yatan Kadara, neredeyse görünmez ipekle kaplanmıştı. Hayali bir ağ, kanatları iliştirilmiş, başı içeri sokulmuş...

Sartaq, Asterion bıçağını çekerken gevşek şeylin üzerinde kayarak sallanarak ayağa kalktı.

Nesryn ayağa kalkmayı başardı, bacakları titriyordu, yayını için pasoyu tararken başı dönüyordu...

Orası. Geçiş duvarının yanında. Bozulmamış.

Sartaq ruk'a koşarken, o ağdan ilkini kesip serbest bırakırken silahına ulaşırken, o bunun için atıldı.

"İyi olacaksın," diyordu Kadara'ya, ellerini ve boynunu kana bulayarak. "Seni çıkaracağım-"

Nesryn yayını omuzladı, elini cebine bastırdı. Falkan-

Cevap olarak küçük bir bacak ona doğru itildi. canlı .

Borte'nin onun için bulduğu kılıftan kendi Fae kılıcını çekerek ve kalın telleri dilimleyerek rukeye koşmak için hiç vakit kaybetmedi. Parmaklarına yapıştı, derisini kopardı, ama Sartaq diğerini keserken kanattan aşağı inerek o koptu ve dilimledi.

Aynı anda Kadara'nın bacaklarına ulaştılar.

Pençelerinin boş olduğunu gördü.

Nesryn'in başını kaldırdı, geçidi, bozulmuş şeyl yığınlarını taradı...

Çarpışma sırasında yavrular fırlatılmıştı. Sanki Kadara'nın pençeleri bile çarpmanın acısına karşı kapalı kalamıyormuş gibi. Bebek ruk şimdi geçidin ağzına yakın bir yerde yerde yatıyordu, yükselmeye çalışıyordu, kayadan alçak sıkıntı cıvıltıları yankılanıyordu.

Yukarı Kadara, diye emretti Sartaq, sesi çatallanarak. " Kalk. ”

Büyük kanatlar kıpırdadı, ruk itaat etmeye çalışırken şeyl gıcırdıyordu. NesrinKabarık gri kafasında apaçık kan, dehşet ve yalvarmayla iri kara gözleri -

O kadar hızlı oldu ki Nesryn'in bağırmaya vakti olmadı.

Bir kalp atışı, yavru, yardım istemek için gagasını açmıştı.

Sonra çığlık attı, uzun abanoz bir bacak bir kaya sütununun arkasından çıkıp omurgasına çarptığında gözleri parladı.

Kemik gıcırdadı ve kan püskürtüldü. Ve Nesryn kendini durdurdu, o kadar sert sallandı ki, kıçının üzerinde sendeledi, yavru kayanın etrafından çekilip savrulup çığlıklar atarken dudaklarında sözsüz bir çığlık vardı...

Sessiz gitti.

Korkunç şeyler görmüştü, onu hasta eden ve uykusundan alıkoyan şeyler, ama yine de o bebek ruk, korkmuş ve yalvararak, acı içinde ve sürüklenerek uzaklaştı, sustu -

Nesryn döndü, Kadara'ya, yumurtadan çıkan yavrunun o kayanın arkasından yakalandığını gören ve Kadara'ya uçması için çığlık atan Sartaq'a doğru çırpınırken ayakları şeyl üzerinde kaydı.

Güçlü ruk, yükselmeye çalıştı ve başarısız oldu.

“ FLY ,” Sartaq bağırdı.

Yavaşça, o kadar yavaş ki ruk bacaklarına yığıldı, kazınmış gagası gevşek kayaya doğru sürüklendi.

Başaramayacaktı. Zamanında havalanamayacaktı. Ağla örtülü ağaç hattının hemen ötesinde… Gölgeler kıvrandı. Yaklaştı.

Nesryn kılıcını kınına soktu ve yayını çekti, ok sallayarak yavrunun arkasından çekildiği kayaya, sonra da yüz metre ötedeki ağaçlara doğru nişan aldı.

" Git Kadara ," diye yalvardı Sartaq. “ Kalk! ”

Kuş, binicileri taşımak şöyle dursun, uçabilecek durumda bile değildi—

Rock gıcırdadı ve arkasından sıçradı. Geçit içindeki kaya labirentinden.

Hapsolmuş. Sıkıştılar-

Falkan cebinde kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı. Nesryn onu koluyla sıkıca bastırarak kapattı. "Henüz değil," diye nefes aldı. "Henüz değil."

Güçleri Lysandra'nın değildi. Bu hafta bir rukeye geçmeyi denemiş ve başaramamıştı. Ama büyük kurt becerebildiği kadar büyüktü. Daha büyük olan her şey onun büyüsünün ötesindeydi.

"Kadar-"

Örümceklerden ilki ağaçtan koptu. Düşmüş kız kardeşi kadar siyah ve zarif.

Nesryn okunun uçmasına izin verdi.

Örümcek çığlık atarak geri çekildi - ok bir göze batarken kayaları sallayan kutsal olmayan bir ses. Nesryn anında kanatlarını çırpmaya başlayan Kadara'ya doğru geri dönen bir ok daha çekti—

Rük tökezledi.

Sartaq çığlık attı, “UÇ ! ”

Rüzgar Nesryn'in saçlarını karıştırdı ve şist parçalarını uçuşturdu. Arkasında zemin gümbürdüyordu ama Nesryn gözlerini ağaçlardan çıkan ikinci örümcekten ayırmaya cesaret edemedi. Tekrar ateş etti, okunun şarkısı Kadara'nın kanat çırpışı tarafından boğuldu. Ağır, acılı bir vuruş, ama sabit kaldı—

Nesryn nefes almak için arkasına baktı. Sadece bir tanesi, sadece Kadara'nın sallanıp sallandığını görmek için, dar geçitten yukarı doğru çırpınan her kanat için savaşıyor, ondan kan ve şeyl damlıyor. Tam zirvedeki kayaların gölgelerinden birinden bir kharankui ortaya çıktığında, bacakları sanki ruk'un sırtına sıçrayacakmış gibi bükülmüş -

Nesryn, kuyruğunda ikinci bir okla ateş etti. Sartaq'ın.

İkisi de izlerini buldu. Biri gözünden, diğeri örümceğin açık ağzından.

Çığlık atarak tüneğinden aşağı yuvarlandı. Kadara ondan kaçmak için genişçe döndü, zirvenin pürüzlü yüzünden kıl payı kurtuldu. Örümceğin sesi ilerideki kayalık labirentte gümbürdüyordu.

Ama sonra Kadara yükseldi, gri gökyüzüne, cehennem gibi çırpındı.

Sartaq, çam ormanına bakarken Nesryn'e doğru döndü.

Yarım düzine kharankui tıslayarak ortaya çıktı.

Prensi kan kapladı, her nefesi düzensizdi, ama Nesryn'in kolunu tutmayı ve “ Koş ” diye nefes almayı başardı .

Öyle yaptılar.

Arkadaki çamlara doğru değil.

Ama dolambaçlılığın kasvetine doğru ilerleyin.

43

Braket olmadan, Chaol'a, adı da geldikleri kadar uygun olmayan siyah bir kısrak, Farasha verildi. Kelebek demek , dedi Yrene, üç gün sonra sarayın avlusunda toplanırlarken.

Farasha başka bir şey değildi.

Farasha biraz yanarak, toynaklarını yere vurarak ve başını savurarak, çöle giden grup toplanmayı bitirmeden çok önce sınırlarını test etmenin tadını çıkardı. Hizmetçiler bir gün önce kampı hazırlamak için gitmişti.

Kraliyetlerin ona en vahşi atlarını vereceğini biliyordu. Bir aygır değil, öfkeyle ona denk gelecek kadar yakın. Farasha öfkeli doğmuştu, bahse girmeye hazırdı.

Ve eğer o asillerin kendisinden başka bir at istemesine izin verirse lanetlenecekti. Sırtını ve bacaklarını çok fazla zorlamayan biri.

Yrene, kestane rengi kısrağının gece siyahı yelesini okşadığında Farasha'ya kaşlarını çatmıştı.

Her ikisi de güzel atlar, ancak ikisi de çarpıcı Asterion aygırı Dorian'ın geçen kış doğum günü için Chaol'a hediye ettiği ile kıyaslanamaz.

Bir doğum günü kutlaması daha. Başka bir zaman - başka bir hayat.

Adını hiç koymadığı o güzel atın başına ne geldiğini merak etti. Sanki içten içe o birkaç mutlu haftanın ne kadar kısacık olduğunu biliyormuş gibi. Hâlâ kraliyet ahırlarında olup olmadığını merak etti. Ya da cadılar onu yağmaladıysa ya da korkunç bineklerinin karınlarını doldurmak için onu kullanmasına izin verdiyse.

Belki de bu yüzden Farasha onun varlığına içerliyordu. Belki de kuzeydeki o asil yürekli aygırı unuttuğunu hissetti. Ve bunu ona ödetmek istedi.

Cins, Asterionların bir dalıydı, Hasar, beyaz aygırı üzerinde onu iki kez döndürerek yanından geçerken gıdıklamıştı. Zarif, kama şeklindeki kafa ve yüksek kuyruklar, Fae atalarının ikiz işaretleriydi. Ama bu atlar, Muniqi, bu ülkenin çöl iklimleri için yetiştirilmişti. Çünkü bugün geçecekleri kumlar ve bir zamanlar kağanın anavatanı olan bozkırlar. Prenses, atların gözleri arasındaki hafif bir çıkıntıya -jibba - Muniqi'nin bu kıtanın kuru, boyun eğmez çöllerinde

gelişmesine izin veren daha büyük sinüs kapasitesinin işaretine bile işaret etmişti .

Ve sonra Muniqi'nin hızı vardı. Hasar, bir Asterion kadar hızlı değil, diye itiraf etti. Ama yakın.

Yrene, prensesin küçük dersini izlemişti , yüzü dikkatle tarafsızdı, zamanı Chaol'un bastonunu eyerinin arkasına nereye bağladığını ayarlamak için kullandı, sonra giydiği kıyafetlerle oynadı.

Chaol her zamanki deniz mavisi ceketi ve kahverengi pantolonu içindeyken, Yrene bir elbiseden vazgeçmişti.

Onu güneşe karşı beyaz ve altın renginde sarmışlardı, uzun tuniği dizlerine kadar inerek yüksek kahverengi çizmelerin içine tıkıştırdığı bol, tül pantolonunu ortaya çıkarmıştı. İnce belini bir kemer sıktı ve göğüslerinin arasında altın ve gümüş boncuklardan parıldayan bir palaska dilimlendi. Saçını her zamanki gibi yarı açık bırakmıştı ama birisi saçlarına altın iplikler örmüştü.

Güzel. Bir gün doğumu kadar güzel.

Toplamda belki otuz tane vardı, hiçbiri Yrene gerçekten Hasar, Torre'den hiçbir şifacıyı davet etme zahmetine girmediği için biliyordu. Avluda hızlı bacaklı tazılar, bir düzine muhafız atının toynaklarının altından geçiyorlardı. O atlar kesinlikle Muniqi değil. Gardiyanlar-adamlarına için gerçekten Güzel hiçbir yerde onların yakın hayvanlar almıştı kalite-ama bu olmadan farkındalık onlar konuşulan her kelimeyi dinledi sanki Muniqi, sahipti.

Hasar, kapıda gururla dikilen ve korna çalan Shen'e işaret etti...

Ve sonra gittiler.

Gemilere komuta eden bir kadın için Hasar, ailesinin halkının at mirasıyla çok daha fazla ilgileniyor gibiydi. Ve bir Darghan binicisi olarak yeteneklerini ortaya çıkarmak için fazlasıyla istekli görünüyordu. Şehrin sokakları onları yavaşlatırken prenses küfretti ve kaşlarını çattı. Antica'dan çıkış yolunu açmak için önceden haber verilmiş olmasına rağmen, dar ve dik sokaklar hızlarını önemli ölçüde kontrol etti.

Ve sonra vahşi bir sıcaklık vardı. Zaten terleyen Chaol, kaldırımlardan aval aval bakan bir değil iki satıcıdan bir ısırık almaya çalışan Farasha'ya sıkı bir tasma takarak Yrene'nin yanında sürdü. Kelebek gerçekten.

Bir gözü kısrağa, diğeri geçen şehre baktı. Doğu kapılarına doğru atlarını ilerideki çorak, çalılarla kaplı tepelere doğru sürdüklerinde, Yrene önemli noktalara ve küçük bilgi parçalarına dikkat çekti.

Binalar arasında uzanan su kemerlerinden geçen su, evleri ve çeşmeleri besliyor, her tarafa dağılmış sayısız bahçe ve parkı besliyordu. Bir fatih bu şehri üç asır önce almış olabilir ama aynı fatih burayı çok sevmişti. İyi davrandı ve besledi.

Doğu kapısından geçtiler, sonra şehrin ötesindeki geniş alanı kesen uzun, tozlu bir yoldan geçtiler. Hasar beklemeye zahmet etmedi ve aygırını dört nala fırlattı, bu da onların tozunu alıp götürmelerine neden oldu.

Vahaya giden yol boyunca onun tozunu yemek istemediğini iddia eden Kashin, Yrene'ye küçük bir gülümseme ve atına ıslık çalarak emir verdikten sonra aynı şeyi yaptı. Sonra soyluların ve vezirlerin çoğu, görünüşe göreBahisleri çoktan almış, önceden temizlenmiş kasabalarda son derece hızlı bir şekilde çeşitli yarışlara girişmişti. Sanki bu krallık onların oyun alanıydı.

Gerçekten doğum günü partisi. Prenses muhtemelen sıkılmıştı ve babasına fazla sorumsuz görünmek istemiyordu. Argun'un da onlara katıldığını öğrenince şaşırmıştı. Elbette kardeşlerinin çoğu uzaktayken, bir komplo kurma şansını yakalardı. Ama ufka karışırlarken Kashin'e yakın dörtnala koşan Argun vardı.

Soyluların bir kısmı Chaol ve Yrene ile birlikte kaldı ve diğerlerinin aralarına birkaç mil koymasına izin verdi. Uzaktaki kasabaların sonunu da temizlediler, atları ter içindeydi ve büyük, kayalık bir tepeyi tırmanırken nefes nefeseydiler. Yrene ona kum tepelerinin tam diğer tarafında başladığını söylemişti. Buradaki atları sularlardı - sonra kumların üzerinden yürüyüşün son ayağını yaparlardı.

Çalılıkların arasında bir geyik yolu izleyerek kayalıktan yukarı çıkarlarken, kız ona hafifçe gülümsüyordu. Atlar burada çiğnenmişti; çalılar dikkatsiz binicilerin altında kırıldı ve paramparça oldu. Hatta birkaç çalı, acımasız güneşte kurumuş kan lekeleri bile taşıyordu.

Biri bineğine karşı bu kadar umursamaz davranan binicinin derisini yüzmelidir.

Diğerleri kayalığın tepesine ulaşmış, atlarını sulamış ve yollarına devam etmişlerdi. Onlarla ilgili tek gördüğü, gökyüzüne doğru kaybolan cesetler ve at etleriydi - sanki uçurumun kenarından uçup gitmişler gibi havaya uçmuşlar gibi.

Farasha ayağını yere bastı ve tepeye tırmandı ve sırtı ve uylukları onu sabitleyecek destek olmadan oturmaya zorlandı. Rahatsız edici bir koku almasına izin vermeye cesaret edemedi.

Zirveye ilk önce ulaşan Yrene, beyaz kıyafetleri bulutsuz mavi günde bir fener gibi etraflarını sardı, saçları koyu altın gibi parlıyordu. Soluk soluğunun altındaki kestane rengi kısrak onu bekledi, zengin ceketi en derin yakut tonlarıyla parıldıyordu.

Farasha'yı tepenin sonuna kadar zorlarken kız atından indi ve sonra...

Onun nefesini kesti.

Çöl.

Altın kumdan ıssız, tıslayan bir denizdi. Tepeler, dalgalar ve vadiler, sonsuza kadar dalgalanıyor, boş ve yine de uğultu. Görülecek bir ağaç, çalı veya su parıltısı değil.

Bir tanrının affetmeyen eli burayı şekillendirmişti. Hâlâ nefesini üfleyerek kum tepelerini tane tane değiştiriyordu.

Hiç böyle bir manzara görmemişti. Böyle bir harika. Tamamen yeni bir dünyaydı.

Belki de aradıkları bilgilerin burada bulunması beklenmedik bir nimetti.

Chaol dikkatini yüzünü okuyan Yrene'ye çekti. Onun tepkisi.

“Güzelliği herkes için değil” dedi. "Ama bir şekilde bana şarkı söylüyor."

Hiçbir geminin yelken açmayacağı bu deniz, bazı insanlar ona bakar ve yalnızca yanan ölüm görür. Sadece sessiz ve temiz gördü. Ve yavaş, sürünen hayat. Evcilleşmemiş, vahşi güzellik.

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi dikkatle Farasha'dan inerken. Yrene izledi, ancak bastonu tutmaktan başka bir şey yapmadı, bacağını sallamanın, inlemenin ve sallanmanın en iyi yolunu bulmasına izin verdi ve sonra kumlu kayaya doğru kaydı. Baston anında eline geçti, ancak sonunda eyeri bırakıp Farasha'nın dizginlerine uzanırken Yrene onu sabitlemek için hiçbir harekette bulunmadı.

At, sanki onun için hamle yapmayı düşünüyormuş gibi gerildi, ama ona anlamsız bir bakış attı, baston onu altındaki kayaya gömerken inledi.

Farasha'nın kara gözleri, Hellas'ın yanan krallığında dövülmüş gibi parladı, ama Chaol dimdik durdu - olabildiğince uzundu. Bakışlarını kırmadı.

Sonunda, at homurdandı ve onu yarı yarıya çökmekte olan kum kabuklu tekneye doğru çekmesine izin vermeye tenezzül etti. Yalak belki de çöl var olduğundan, yüz fatihin atlarını suladığından beri buradaydı.

Farasha, o kum okyanusuna gireceklerini anlamış gibiydi ve yürekten içti. Yrene, kestaneyi Farasha'dan sağlıklı bir mesafede tutarak atını yönlendirdi ve "Nasıl hissediyorsun?" dedi.

"Sağlam," dedi ve ciddiydi. "Oraya vardığımızda ağrıyor olacağım, ama gerginlik o kadar da kötü değil." Baston olmadan birkaç adımdan fazla yürümeye cesaret edemedi. Zar zor idare edebildi.

Hâlâ elini alt omurgasına, sonra uyluklarına koyarak sihrinin değerlendirilmesine izin verdi. Giysiler ve sıcakta bile, ellerinin baskısı, aralarındaki her santimlik boşluğun farkına varmasını sağladı.

Ama diğerleri antik, devasa çukurun etrafında toplandılar ve bu yüzden Yrene'nin değerlendirme dokunuşundan sıyrılarak Farasha'yı güvenli bir mesafeye götürdü. Yine de kısrağa binmek…

"Acele etme," diye mırıldandı Yrene ama birkaç adım ötede kaldı.

Sarayda bir bloğu vardı. Burada, yalağın tehlikeli dudağına tırmanmadan önce... Ayağıyla üzengisi arasındaki mesafe hiç bu kadar uzun görünmemişti. Bir ayağını kaldırırken dengede durmak, diğeriyle onu yukarı itmek için aşağı itmek, bacağını eyerin etrafında sallamak... Chaol daha önce binlerce kez yaptığı hareketleri hissederek basamaklardan geçti. Altı yaşından önce ata binmeyi öğrenmişti - neredeyse tüm hayatı boyunca ata binmişti.

Tabii ki, bunu yapması için ona şeytani bir at verilmişti.

Ama Farasha kıpırdamadan durdu, elenen kum denizine, tepeden aşağı inen yola, çöle girişlerine baktı. Değişen rüzgarlar kumları yeni şekillere ve vadilere sürüklese bile, diğerlerinin bıraktığı izler yeterince açıktı. Hatta bazılarını tepelere tırmanıp sonra aşağı uçarken, siyah ve beyaz beneklerden biraz daha fazlasını görebilirdi.

Ve yine de burada kaldı. Üzengilere ve eyere bakıyor.

Yrene gelişigüzel bir şekilde "Bir blok ya da kova bulabilirim-" dedi.

Chaol hareket etti. Belki istediği kadar zarif değil, belki de umduğundan daha mücadeleciydi, ama başardı, bastonu yukarı itmek için kullanırken inledi, sonra kapmak için bırakırken kayaya takırtılar çıkardı.ayağı, zar zor üzengiye kayarken, eyerin kabzası. Farasha, kendini eyere doğru çekerken ağırlığıyla kıpırdandı, bacağını sallarken sırtı ve uylukları havlıyordu, ama ayağa kalkmıştı.

Yrene uzun adımlarla düşmüş bastona gitti ve tozunu aldı. "Fena değil, Lord Westfall." Bastonunu eyerinin arkasına bağladı ve kısrağına bindi. "Hiç de fena değil."

Gülümsemesini sakladı, yüzü hâlâ aşırı sıcaktı ve sonunda Farasha'yı kumlu tepeden aşağı itti.

Diğerlerinin yavaşça bıraktığı izleri takip ettiler, kumlardan dalgalanan ısı.

Yukarı ve aşağı, yalnızca atlarının boğuk gümbürtüleri ve iç çeken kumlar duyuluyor. Grupları uzun, kıvrımlı bir sıra halinde kıvrılarak ilerliyordu. Her tarafa muhafızlar yerleştirilmişti, tepelerinde kağan bayrağı ve koyu renkli koşan bir at amblemi olan yüksek direklerle ayakta duruyordu. Vahaya doğru genel yönü gösteren işaretler. Bir prensesin kaprisi için sıcakta durmalarını emreden zavallı adamlara acıdı, ama hiçbir şey söylemedi.

Kum tepeleri bir süre sonra eşitlendi, ufuk düz, kumlu bir ovayı ortaya çıkarmak için değişti. Ve uzaklarda, sıcakta sallanıp sallanıyor...

"Orada kampımızı yapıyoruz," dedi Yrene, yoğun bir yeşil kümeyi işaret ederek. Hasar'ın vahanın büyüdüğünü iddia ettiği antik, gömülü ölüler kentinden hiçbir iz yok. Kendi bakış açılarından pek bir şey görmeyi beklediklerinden değil.

Uzaktan, pekala otuz dakika daha olabilir. Kesinlikle onların hızında.

Beyaz kıyafetlerinin üzerinden süzülen tere rağmen, Yrene gülümsüyordu. Belki onun da bir güne ihtiyacı vardı. Açık havayı solumak için.

Dikkatini fark etti ve döndü. Güneş çillerini ortaya çıkarmış, tenini parlak bir kahverengiye koyulaştırmış ve gülen yüzünün çevresinde saç tutamları kıvrılmıştı.

Farasha dizginleri çekti, vücudu sabırsızlıkla titriyordu.

"Bir Asterion atım var," dedi ve ağzı etkilenmiş bir şekilde kaşlarını çattı. Chaol omuz silkti. “Bir Muniqi'nin nasıl bir önlem aldığını görmek isterim.”

Kaşları kısıldı. "Yani..." Onlarla vaha arasındaki düz, pürüzsüz araziyi fark etti. Koşmak için mükemmel. "Ah, yapamam — dörtnala mı?"

Omurgasıyla, bacaklarıyla ilgili sözleri bekledi. Hiçbiri gelmedi.

"Korkuyor musun?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Bu şeylerden mi? evet ." Altında huzursuz bir şekilde bineğine sindi.

"Bir süt ineği kadar tatlı," dedi Yrene'nin kestane kısrağı için.

Chaol "Butterfly'ın" boynunu okşamak için eğildi.

Onu ısırmaya çalıştı. Ona saçmalıklarının tamamen farkında olduğunu söyleyecek kadar dizginleri çekti.

"Seninle yarışacağım" dedi.

Yrene'nin gözleri parladı. Ve şok içinde nefes aldı, "Ödül mü?"

En son ne zaman hatırlayamadı. En son vücudunda kaynayan ve uğuldayan her nefesin ve kanın bu kadar farkında olduğunu hissetmişti.

"Öpücük. Ne zaman ve nerede benim seçimim."

" Nerede ne demek ?"

Chaol sadece sırıttı. Ve Farasha'nın serbest kalmasına izin ver.

Yrene, onu hiç duymadığı kadar şiddetle küfretti ama arkasına bakmaya cesaret edemedi - Farasha kumların üzerinde kara bir fırtınaya dönüşürken değil.

Asterion'u hiç denememişti. Ama daha hızlı olsaydı bu -

Farasha, kumun üzerinde uçarken, altın çölde süzülen karanlık bir yıldırımdı. Ayak uydurmak, dişlerini havlayan kaslarına karşı gıcırdatmak için yapabileceği tek şey buydu.

Yine de gözünün köşesinde beliren kırmızımsı kahverengi ve siyah bulanıklıkta ve onun tepesindeki beyaz atlıda onları unutmuştu.

Yrene'nin saçları altın-kahverengi bir bukleler halinde yükseldi ve arkasına düştü, kısrağının bacaklarının her bir gümbürtüsüyle sert kumun üzerinde havaya kalktı. Beyaz giysiler rüzgarda uçuşuyor, altın ve gümüş yıldızlar gibi parlıyordu ve yüzü—

Chaol, Yrene'nin yüzündeki vahşi sevinci, kontrolsüz neşeyi gördüğünde nefes alamıyordu.

Farasha kısrağın üzerlerine geçtiğini, onları yenerek karşıladığını ve ileri hücum etmeye başladığını fark etti. Onları toz içinde bırakmak için.

Dizginleri ve ayaklarıyla onu kontrol ederek bunu yapabildiğine hayret etti. Kadının şimdi yaklaştığını, şimdi yanında at sürdüğünü, şimdi bu çorak, yanan denizde tek şey o varmış gibi ona gülümsediğini... Bunu yapmıştı. Bunu ona verdi.

Yrene gülümsüyordu ve sonra sanki içinde tutamıyormuş gibi gülüyordu.

Chaol, bunun duyduğu en güzel ses olduğunu düşündü.

Ve o an, kumların üzerinde birlikte uçarken, çöl rüzgarını yiyip bitirirken, saçları arkasında altın-kahverengi bir sancak...

Chaol, belki de ilk defa uyanık olduğunu hissetti.

Ve bunun için iliklerine kadar minnettardı.

44

Yrene terden sırılsıklam olmuştu ama o kadar çabuk kurumuştu ki sadece özünün yapıştığını hissetti .

Neyse ki vaha gölgeli ve serindi, ortasında büyük, sığ bir havuz vardı. Atlar sulanmaları ve fırçalanmaları için en ağır gölgeye götürüldü ve hizmetçiler ve muhafızlar kendi yıkanmaları ve eğlenmeleri için gizli bir yer talep etti.

Nousha'nın bahsettiği herhangi bir mağara veya Hasar'ın ilerideki ormanda gizlendiğini iddia ettiği ölüler şehri hakkında hiçbir iz yok. Ama site genişliyordu ve büyük havuzda... Kraliyet ailesi serin sularda sırılsıklam olmuştu bile.

Yrene, Renia'nın sadece ince bir ipek elbise giydiğini hemen fark etti - bu, önemli varlıklarını gizlemek için çok az şey yaptı ve sudan çıkarken Hasar'ın söylediği bir şeye gülüyordu.

"Öyleyse," dedi Chaol, Yrene'nin yanında öksürerek.

"Sana partilerden bahsetmiştim," diye mırıldandı, yükselen avuç içi ve çalıların arasına yayılmış çadırlara yönelerek. Beyaz ve yaldızlıydılar, her biriprens veya prensesin bayrağı ile işaretlenir. Ama Sartaq ve Duva onlarla birlikte değilken, sırasıyla Chaol ve Yrene onlara atanmıştı.

Neyse ki ikisi birbirine yakındı, ama Yrene açık çadır kanatlarını aldı, tüm alan annesiyle paylaştığı kulübe kadar genişti ve sonra geri çekilen Chaol'a döndü. Bastonla bile topallaması o sabah olduğundan daha derindi. Ve o cehennemi attan ne kadar sert indiğini görmüştü.

Yrene, Yıkanmak istediğini biliyorum, dedi. "Ama sana bakmam lazım. Sırtında ve bacaklarında, yani. Tüm bu sürüşlerden sonra."

Belki de onunla yarışmamalıydı. Zaten vaha sınırına kimin ulaştığını bile hatırlamamıştı. Gülmekle çok meşguldü, sanki vücudundan çıkıyormuş gibi hissediyordu ve muhtemelen bir daha asla böyle hissetmeyecekti. Yüzüne bakmakla çok meşgul, öyle bir ışıkla dolu ki.

Chaol, üzerine verdiğinden çok daha fazla ağırlık vermiş gibi, bastonu sallayarak çadır kanatlarında durakladı. Ama "Senin çadırın mı, benimki mi?" diye sorduğunda yüzündeki rahatlama oldu. bu onu endişelendirdi - sadece biraz.

"Benim," dedi, muhtemelen bu gezinin nedeninin kendisi olduğundan bile haberi olmayan, ama gelip gidişlerini seve seve bildiren hizmetkarların ve soyluların farkındaydı. Başını salladı ve bacaklarının her yükselişini ve yerleşimini, gövdesinin hareketini, bastona yaslanma şeklini izledi.

Chaol onun yanından geçip çadıra girerken kulağına mırıldandı, "Bu arada ben kazandım."

Yrene şimdi alçalmakta olan güneşe baktı ve cevap olarak çekirdeğinin sıkıştığını hissetti.

resim

Ağrıyordu ama neyse ki Yrene kapsamlı muayenesini bitirdiğinde yürüyebiliyordu. Bacakları ve sırtı için yatıştırıcı esnemeler seti. Ve masaj.

Elleri iffetli olmasına rağmen Chaol, onunla oynadığını hissediyordu. İlgisiz.

Bir sürahi su istemesi için bir hizmetçi çağırmaya bile cüret etti.

Çadır, genellikle onu işgal eden prenses için uygundu. Ortada, yükseltilmiş bir platformun üzerinde büyük bir yatak yatıyordu, zeminler süslü kilimlerle kaplıydı. Perdeli bir bulaşık ve tuvalet ile birlikte oturma alanları her yere dağılmıştı ve her yerde altın vardı .

Ya hizmetçiler onu dün yanlarında getirmişlerdi ya da bu diyarın insanları kağanlığın gazabından o kadar korktular ki burayı soymaya cesaret edemediler. Ya da o kadar bakımlıydılar ki, ihtiyaç duymadılar.

Artık kurumuş kıyafetlerine omuz silktiğinde diğerleri vaha havuzundaydı ve taş ocaklarını aramak için dışarı çıktılar.

Çadırda fısıldaşmışlardı - ikisi de vardıklarında ilgi çekici bir şey görmemişlerdi. Ve vaha havuzunda, banyo yapan kraliyetlerin ve arkadaşlarının yakınında kesinlikle bir mağara veya kalıntı belirtisi yok. Rahat, rahat. Adarlan'ın hiç olmadığı kadar özgür, kendi zararına. Artık serin sularda hiçbir entrikanın ya da entrikanın oyun oynamadığını düşünecek kadar saf değildi, ama Adarlanlı soyluların bir yüzme deliğine gidip eğlendiklerini hiç duymamıştı.

Her ne kadar Hasar'ın Yrene için böyle bir parti vermekle ne düşündüğünü merak etse de, bunu manipüle edip etmediğini, prensesin Yrene'nin toplananların çoğunu neredeyse hiç tanımadığını çok iyi bildiğini düşünürsek.

Yrene açıklığın kenarında tereddüt etti ve indirilmiş kirpiklerinin altından ona baktı - herkesin utangaç olarak yorumlayabileceği bir bakış. Bir kadın belki de sularda giydiği hafif giysilere kadar soyunmakta tereddüt ediyor. Herhangi bir izleyicinin onun bir şifacı olduğunu ve çok daha fazla cilt göstermeye alışık olduğunu unutmasına izin vermek. Yrene, vahanın sularındaki kahkahaları ve su sıçramalarına karşı “Yıkanmaya hazır olmadığımı görüyorum” diye mırıldandı. "Yürümek ister misin?"

Sola doğru uzanan birkaç dönümlük vahşi ormanda başını eğerken hoş, kibar sözler. Kendisinin bir saray mensubu olduğunu düşünmüyordu ama kesinlikle yeterince iyi yalan söyleyebilirdi. Bir şifacı olarak bunun yararlı olduğunu kanıtlayan bir yetenek olduğunu düşündü.

"Benim için zevk olur," dedi Chaol kolunu uzatarak.

Yrene yine tereddüt etti, alçakgönüllülüğün portresi omzunun üzerinden havuzdakilere baktı. Kraliyetler izliyor. Kaşin dahil.

Kızın ne zaman ve nasıl Prince- için temizlemek yapmak seçmesine izin verirdik tekrar o ilgi değildi -yani. Yine de, kadın kolunu onun koluna dolayıp vaha ormanının karanlığına adım atarken hafif bir suçluluk duygusundan kendini alamadı.

Kaşin iyi bir adamdı. Chaol, savaşa girmeye istekli olmakla ilgili sözlerinin yalan olduğundan şüpheliydi. Ve belki de Yrene ile sahip olduklarıyla hava atarak prense düşman olma riskini göze almak için... Chaol ona yan yan baktı, bastonu köklere ve yumuşak toprağa sapladı. Ona hafif bir gülümseme sundu, yanakları hala güneşten kıpkırmızıydı.

Kashin'i düşmanlaştırma endişesinin canı cehenneme.

Faunalar arasında daha derine inip kendi yollarını seçerken, vahanın şırıltısı başlarının üzerindeki iç çeken palmiyelerle karıştı - akıllarında hiçbir yön yoktu. "Anielle'de," dedi, "Vadi tabanında, Silver Lake yakınlarında düzinelerce kaplıca var. Yeryüzündeki havalandırma delikleri tarafından sıcak tutulur. Ben çocukken, bir günlük antrenmandan sonra sık sık onları ıslatırdık."

Sanki onun bu parçasını gerçekten teklif ettiğini anlamış gibi dikkatle sordu, "Muhafıza katılman için sana ilham veren bu eğitim miydi?"

En sonunda, "Bir parçası," derken sesi kalındı. Ben sadece… bunda iyiydim. Dövüş, eskrim, okçuluk ve hepsi. Uzun zamandır vahşi insanları Dişlerden savuşturan bir dağ halkının bir lordunun varisine yakışan eğitimi aldım. Ama asıl eğitimim Rifthold'a gelip kraliyet muhafızlarına katıldığımda başladı."

Zor bir kök yuvasının etrafında gezinirken yavaşladı ve ayaklarını ve bastonunu nereye koyacağına odaklanmasına izin verdi.

"Sanırım inatçı ve dik kafalı olmak seni disiplin yönü için iyi bir öğrenci yaptı."

Chaol kıkırdayarak onu dirseğiyle dürttü. "O yaptı. Antrenman sahasına ilk çıkan ve son çıkan bendim. Her gün dövülmeme rağmen." Yüzlerini hatırlayınca göğsü sıkıştı, onu eğiten, iten ve iten adamlar gittiler.topallıyor ve kanıyor ve sonra o gece kışlada yamanmasını sağladı. Genellikle doyurucu bir yemek ve arkada bir alkış ile.

Ve o adamların, kardeşlerinin onuruna, boğuk bir sesle, "Onların hepsi kötü adam değildi, Yrene. Birlikte büyüdüğüm, emir verdiğim kişiler... İyi adamlardı."

Ress'in gülen yüzünü, genç muhafızın Aelin'in etrafında asla gizleyemediği kızarıklığı gördü. Gözleri yandı.

Yrene durdu, vaha etraflarında vızıldıyordu ve sırtını ve bacaklarını onun kolunu onunkinden çekerken verdiği teselli için fazlasıyla minnettardı. Yanağına dokundu. "Sen olmandan kısmen onlar sorumluysa," dedi, ağzını onunkine sürtmek için ayağa kalkarak, "o zaman öyle olduklarına inanıyorum."

"Vardık," diye nefes verdi.

Ve işte oradaydı. Vahanın balçık ve gölgesi tarafından yutulan o tek kelime, güçlükle ayakta durabiliyordu. vardı .

Hâlâ geri çekilebiliyordu - önlerindeki bu görünmez uçurumdan çekilebiliyordu. Yrene yakın durmaya devam etti, bir eli kalbinin üzerinde, konuşup konuşmamaya karar vermesini bekliyordu.

Ve belki de sadece elini kalbinin üzerinde tuttuğu için fısıldadı, "Bu bahar haftalarca işkence gördüler. Sonra doğrandı ve kale kapılarından asılmaya bırakıldı."

Gözlerinde acı ve korku kıvranıyordu. Devam etmeyi başarırken zar zor sindirdi, "Hiç biri kırılmadı. Kral ve - diğerleri..." Bitirmeyi bir türlü başaramadı. Henüz değil. Belki de asla, bu şüpheyle ve muhtemel gerçekle yüzleşmek için. "Gardiyanlara benim hakkımda soru sorduklarında. Bir tanesi bile kırılmadı."

O cesaret, o fedakarlık için kelimeleri yoktu.

Yrene'in boğazı titredi ve yanağını avuçladı.

Ve Chaol sonunda nefes aldı, "Benim hatamdı. Kral - beni cezalandırmak için yaptı. Koştuğun için, Rifthold'daki asilere yardım ettiğin için. O… hepsi benim yüzümdendi."

"Kendini suçlayamazsın." Basit, dürüst sözler.

Ve tamamen gerçek dışı.

Fırlatılan bir kova soğuk sudan daha etkili bir şekilde onu kendi içine hapsettiler.

Chaol onun dokunuşundan vazgeçti.

Ona söylememeliydi, konuyu açmamalıydı. Doğum gününde, tanrılar yukarıda. Onlara yardımcı olabilecek her türlü bilgiyi bulmaya odaklanmaları gerekirken.

Kılıcını ve hançerini getirmişti ve avuç içi ve eğrelti otlarının arasında topallayıp Yrene'i takip etmeye bırakırken, ikisinin de hala belinde bükülü olduğundan emin olmak için kontrol etti. Onları kontrol etti çünkü titreyen elleriyle, çiğ içleriyle bir şeyler yapması gerekiyordu .

Kelimeleri, anıları kendi içine katladı. Daha derine. Silahlarını birer birer sayarken onları mühürledi.

Yrene, ormanın derinliklerine doğru yol alırken hiçbir şey söylemeden onu izledi. Tüm alan birçok köyden daha büyüktü ve yine de yeşilin çok azı evcilleştirilmişti - kesinlikle hiçbir yol bulunamadı ya da altlarında bir ölüler şehri olduğuna dair bir işaret yoktu.

Kökler ve çalılar arasında düşen solgun sütunlar görünmeye başlayana kadar. İyi bir işaret, diye düşündü. Bir mağara olsaydı, yakınlarda olabilirdi - belki de eski bir konut olarak.

Ama tırmandıkları ve etrafta dolaştıkları mimari düzeyi, onu adımlarını dikkatli seçmeye zorladı... "Bunlar, ölülerini deliklere gömen mağarada yaşayan insanlar değildi," diye gözlemledi, kadim taşı kazıyarak.

“Hasar ölüler şehri olduğunu söyledi .” Yrene, orman yaşamıyla kabuklanmış süslü sütunlara ve oyma taş levhalara kaşlarını çattı. "Ayağımızın altında genişleyen bir nekropol."

Orman zeminini inceledi. "Ama kağanın halkının ölülerini açık havada kendi topraklarının kalbinde bıraktığını sanıyordum."

"Onlar yapar." Yrene ellerini hayvanlarla ve garip yaratıklarla oyulmuş bir sütunun üzerinde gezdirdi. “Ama… bu site kağanlıktan önce geliyor. Torreve Antica da. Daha önce burada olan herkese." Bir dizi ufalanan basamak, ağaçların taşların içinden büyüdüğü ve ardından oyulmuş sütunları devirdiği bir platforma yol açtı. “Hasar, tünellerin hepsinin zekice tuzaklar olduğunu iddia etti. Ya yağmacıları dışarıda tutmak ya da ölüleri içeride tutmak için tasarlandı.”

Sıcağa rağmen kollarındaki tüyler yükseldi. "Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

“Nousha'nın farklı bir şey kastettiğini varsaydım. Bir mağara olacağını ve bu harabelerle bağlantılı olsaydı bundan bahsederdi.” Yrene platforma çıktı ve onu takip ederken bacakları itiraz etti. "Ama burada herhangi bir kaya oluşumu göremiyorum - hiçbiri bir mağara için yeterince büyük değil. Tek taş… o bundan.” Hasar, aşağıdaki nekropolün genişleyen geçidinin olduğunu iddia etmişti.

Parçalanmış kompleksi, şimdi kırılmış ya da kökler ve sarmaşıklarla kaplı devasa sütunları incelediler. Sessizlik, gölgeli ısı kadar ağırdı. Sanki vahadaki şarkı söyleyen kuşların ya da vızıldayan böceklerin hiçbiri buraya girmeye cesaret edemiyormuş gibi.

Rahatsız edici, diye mırıldandı.

Bağırma mesafesinde yirmi muhafız vardı ama yine de boşta kalan elini kılıcına doğru sürüklenirken buldu. Bir ölüler şehri ayaklarının altında uyuyorsa, belki Hasar haklıydı. Uyumaya bırakılmalıdırlar.

Yrene, sütunları, oymaları inceleyerek yerinde döndü. Mağara yok - hiç yok. "Yine de Nousha yeri biliyordu," diye düşündü. "Önemli olmalı - site. Torre'ye."

“Ama önemi zamanla unutuldu ya da çarpıtıldı. Böylece sadece isim, öneminin anlamı kaldı.”

"Şifacılar her zaman bu diyara çekilirdi, biliyorsun," dedi Yrene uzaktan, elini bir sütunun üzerinden geçirerek. “Toprak... onları büyüyle kutsadı. Diğer türlerden daha fazla. Sanki burası iyileşmek için bir üreme alanıymış gibi.”

"Neden?"

Çoğu gemiden daha uzun bir sütun üzerinde bir oyma çizdi. “Neden bir şey gelişiyor? Bitkiler en iyi, kendileri için en avantajlı olan belirli koşullarda büyürler.”

"Ve güney kıtası şifacıların gelişebileceği bir yer mi?"

Bir şey ilgisini çekmiş, "Belki bir sığınaktı" derken sözlerini mırıldanmasına neden olmuştu.

Omurgasını kesen acıyla yüzünü buruşturarak yaklaştı. Avucunun altındaki oymaya bakarken unutuldu.

Kolonun geniş yüzüne iki karşıt güç kazınmıştı. Solda: kılıç ve kalkanlarla donanmış, dalgalanan alevler ve fışkıran sularla donanmış uzun boylu, geniş omuzlu savaşçılar, havada veya dizlerinde her türden hayvanlar. Sivri kulaklar—bunlar figürlerin başlarındaki sivri kulaklardı.

Ve onlarla yüzleşmek…

"Hiçbir şeyin tesadüf olmadığını söylemiştin." Yrene, Fae'nin karşısındaki orduyu işaret etti.

Fae'den daha küçük, vücutları daha hantal. Pençeler, dişler ve kötü görünümlü bıçaklar.

Ağzından bir kelime çıktı.

valg .

Kutsal tanrılar.

Yrene diğer sütunlara koştu, asmaları ve kiri söküp attı. Daha fazla Fae yüzü. Figürler.

Bazıları Valg komutanlarına karşı bire bir savaşlarda tasvir edildi. Bazıları onlar tarafından düştü. Bazı zaferler.

Chaol, elinden geldiğince onunla birlikte hareket etti. Bakmak, bakmak—

Orada, çömelmiş, kalın avuçların yoğun gölgelerine sıkışmış. Kare, ufalanan bir yapı. Bir türbe.

"Bir mağara," diye fısıldadı Yrene. Ya da bilgi bulanıklaştıkça tek olarak yorumlanabilecek olan şey.

Chaol, sırtı itiraz ederek, boştaki eliyle onun için asmaları kopardı.

Nekropolün kapılarına oyulmuş olanı incelemek için onları söküp parçaladı.

Chaol, "Nousha, efsanenin bu parşömenlerin bir kısmının buradan geldiğini iddia ettiğini söyledi," dedi. “Yıldırım işaretleri, oymalarla dolu bir yerdenFae ve Valg. Ama burası yaşayan bir şehir değildi. Bu yüzden mezarlardan veya ayaklarımızın altındaki arşivlerden çıkarılmış olmaları gerekiyordu.” Onların hemen ötesindeki kapıdan.

"Buraya insanları gömmediler," diye fısıldadı Yrene.

Mühürlü taş kapılardaki işaretler için… “Eski Dil.”

Rowan'ın yüzünde ve kolunda mürekkep olduğunu görmüştü.

Burası bir Fae mezarlığıydı. Fae — insan değil.

Chaol, "Brannon'la Terrasen'i kurmak için Doranelle'den yalnızca bir Fae grubunun ayrıldığını sanıyordum," dedi.

“Belki bu savaş her neyse, buraya başka biri yerleşmiştir.”

İlk savaş. İlk iblis savaşı, Elena ve Gavin doğmadan önce, Terrasen'den önce.

Chaol, Yrene'yi inceledi. Kansız yüzü. "Ya da belki bir şey gizlemek istediler."

Yrene, alttaki mezarları görebiliyormuş gibi kaşlarını çattı. "Bir hazine mi?"

"Farklı türden."

Onun ses tonuyla, durgunluğuyla göz göze geldi. Ve korku, soğuk ve keskin, kalbine kaydı.

Yrene yumuşak bir sesle, "Anlamıyorum," dedi.

"Fae büyüsü, onların soyları aracılığıyla aktarılır. Rastgele görünmez. Belki de bu insanlar buraya geldi. Ve sonra dünya tarafından unutuldu, iyiyi ve kötüyü zorladı. Belki de buranın dokunulmadan kalacak kadar uzak olduğunu biliyorlardı. Yani savaşlar başka yerde yapılacaktı. Onlar tarafından." Çenesini bir Valg askerinin oymacılığına doğru çekti. “Güney kıtası çoğunlukla ölümlülerin elinde kalırken. Fae tarafından buraya ekilen tohumlar, insan soyuna işlenip büyüyüp yetenekli ve iyileştirme sihrine yatkın bir halk haline gelirken.”

"İlginç bir teori," dedi boğuk bir sesle, "ama mantıklı olup olmayacağını bilmiyorsun."

"Değerli bir şeyi saklamak isteseydin, onu herkesin gözü önünde saklamaz mıydın? Güçlü bir kuvvetle bahse girmeye istekli olduğun bir yerdesavunmak için ortaya çıkar mı? Bir imparatorluk gibi. Onlardan birkaçı. Tarihinin tamamı boyunca surları dış fatihler tarafından ihlal edilmemişti. Şifacılarının değerini

anlayan ve hediyelerinin bir şey için olduğunu düşünen, ancak başka bir zamanda kullanılmayı bekleyen bir hazine olabileceğini asla bilemez. Silah."

"Biz öldürmeyiz."

"Hayır," dedi Chaol, kanı dondu. "Ama sen ve buradaki tüm şifacılar... Dünyada böyle bir yer daha var. Ağır bir şekilde korunuyor, aynı derecede güçlü bir güç tarafından korunuyor."

"Doranelle—Doranelle'deki Fae şifacıları."

Maeve tarafından korunuyor. Şiddetle.

O ilk savaşta kim savaşmıştı. Valg'a karşı kim savaşmıştı.

"Bunun anlamı ne?" nefes aldı.

Chaol, zeminin altından kaydığını hissetti. "Buraya bir orduyu geri almak için gönderildim. Ama merak ediyorum… Acaba başka bir güç beni başka bir şeyi geri almaya mı getirdi?"

Elini onunkinin içine kaydırdı, sessiz bir söz verdi. Daha sonra düşüneceği biri.

"Belki de bu yüzden Torre'yi takip eden her kimse beni avlıyordu," diye fısıldadı Yrene. "Eğer gerçekten Morath'tan gönderildilerse… Bunların hiçbirini anlamamızı istemiyorlar. Seni iyileştirmek yoluyla."

Parmaklarını sıktı. "Ve kütüphanedeki parşömenler... ya buradan alındılar ya da getirildiler, nereden geldiklerine dair efsane dışında unutuldular. Bu toprakların şifacıları nereden gelmiş olabilir."

Nekropolis değil, onu inşa eden Fae halkı.

"Parşömenler," diye mırıldandı. "Eğer geri dönersek ve tercüme edecek birini bulursak..."

"Bunu açıklayabilirler. Şifacıların Valg'a karşı yapabilecekleri."

Yutkundu. "Hafız. Acaba bir şekilde o parşömenlerin ne olduğunu biliyor mu? Yükseklerdeki Şifacı sadece bir güç konumu değil, aynı zamanda öğrenmedir. Kendisi yürüyen bir kütüphane, onun tarafından bir şeyler öğretildiTorre'deki kimsenin bilmediği selefi." Bir bukleyi parmağına doladı. "Ona bazı metinleri göstermeye değer. Onların ne olduğunu bilip bilmediğini görmek için."

Bilgiyi başkalarıyla paylaşmak için bir kumar ama almaya değer. Chaol başını salladı.

Birinin kahkahası vahanın ağır sessizliğini bile deldi.

Yrene elini bıraktı. “Gülümsemeye ihtiyacımız olacak, onların arasında eğlenmemiz gerekecek. Ve sonra ilk ışıkla ayrıl."

“Nesryn'e dönmesi için haber göndereceğim. Geri döner dönmez. Kağanın yardımını daha fazla bekleyebileceğimizden emin değilim.”

"Yine de onu ikna etmeye çalışacağız," diye söz verdi. Başını eğdi. "Yine de bu savaşı kazanman gerekecek, Chaol," dedi sessizce. "Hangi rolü oynarsak oynayalım."

Baş parmağını yanağında gezdirdi. "Kaybetmeye hiç niyetim yok."

resim

Muazzam bir şeye rastlamamış gibi davranmak kolay bir iş değildi. Bir şeyin onları iliklerine kadar sallamadığını.

Hasar, banyo yapmaktan sıkıldı ve müzik, dans ve öğle yemeği istedi. Bu, gölgede uzanmak, müzisyenleri dinlemek, Yrene'nin nasıl olup da buraya kadar getirmeyi başardıklarını bilmediği bir dizi lezzeti yemekle geçen saatler haline geldi.

Ancak güneş batarken, akşam yemeği için üstlerini değiştirmek için hepsi çadırlarına dağıldılar. Chaol ile öğrendiklerinden sonra, bir an için yalnız kalmak bile onu gerginleştirdi, ama Yrene yıkandı ve Hasar'ın verdiği mor tül elbiseyi giydi.

Chaol çadırın dışında bekliyordu.

Hasar ona da elbise getirmişti. Kahverengi gözlerindeki altını ortaya çıkaran güzel, derin mavi, teninin yaz öpücüğü bronzluğu.

Yrene, bakışları kızın yakasında, elbisenin kıvrımlı kıvrımları beli boyunca ortaya çıktı. Kalçaları. Gümüşve her şeyin üzerine şeffaf boncuklar dikilmişti, bu da elbisenin, üstlerindeki gece göğünde parıldayan yıldızlar gibi parıldamasını sağlıyordu.

Vaha havuzunun etrafında meşaleler ve fenerler yakıldı, masalar, kanepeler ve minderler çıkarıldı. Müzik çalıyor, insanlar çeşitli masalara yayılmış şölenle kendilerini kaybediyorlardı, Hasar mahkemesi, ateş yaldızlı havuzun yanında en ortadaki masadaki yerinden herhangi bir kraliçe kadar kraldı.

Yrene'i gördü ve ona gelmesini işaret etti. Kaol da.

Prensesin sağında iki koltuk açık bırakılmıştı. Yrene, sanki sandalyeleri, etraflarındakileri, vahanın kendisini herhangi bir tuzak veya tehdit için tarıyormuş gibi, Chaol'ün her adımda onları boyutlandırdığına yemin edebilirdi. Sanki her şeyin açık olduğunu onaylarcasına, eli, kadının omurgasından aşağıya doğru açıkta kalan deri şeridini okşadı.

"Onur konuğumu unuttuğumu düşünmedin, değil mi?" dedi Hasar yanaklarından öperek. Chaol elinden geldiğince prensesin önünde eğildi ve bastonunu masaya dayayarak Yrene'nin diğer tarafında yer aldı.

"Bugün harikaydı," dedi Yrene ve yalan söylemiyordu. "Teşekkürler."

Yrene'ye alışılmadık bir yumuşaklıkla bakan Hasar bir anlığına sessiz kaldı. "Bakılması kolay bir insan ya da sahip olunması kolay bir arkadaş olmadığımı biliyorum," dedi kara gözleri sonunda Yrene'inkilerle buluşarak. "Ama bana bir kez bile böyle hissettirmedin."

Yrene'nin boğazı bu kel sözler üzerine sıkıştı. Hasar, etraflarındaki partiye el sallayarak başını eğdi. "Arkadaşımı onurlandırmak için yapabileceğim en az şey bu." Renia, sanki onaylıyor ve anlıyormuş gibi Hasar'ın koluna hafifçe vurdu.

Böylece Yrene başını eğdi ve prensese, "Kolay arkadaşlarla, kolay insanlarla ilgilenmiyorum. Sanırım onlara zor olanlardan daha az güveniyorum ve onları çok daha az çekici buluyorum."

Bu Hasar'ın yüzünde bir gülümsemeye neden oldu. Chaol'u incelemek için masaya eğildi ve "Oldukça yakışıklı görünüyorsun Lord Westfall," dedi.

"Ve çok güzel görünüyorsun prenses."

Hasar, iyi giyimli olsa da asla böyle anılmaz. Ama o iltifatı, Yrene'e bir şekilde Innish'teki o yabancıyı hatırlatan o kedinin gülümsemesiyle kabul etti - güzelliğin geçici olduğunu, ancak gücün… gücün çok daha değerli bir para birimi olduğunu.

Şölen açıldı ve Yrene, Hasar'dan sevgili, sadık, zeki arkadaşına pek de savunmasız olmayan bir kadeh kaldırarak acı çekti . Ama onlarla birlikte içti. Kaol da. Şarap ve ballı bira, bardakları yeniden doldu, Yrene dökülen hizmetkarların neredeyse sessiz menzilini bile fark edemeden.

Savaş konuşmaları başlamadan önce otuz dakika sürdü.

İlk önce Argun başladı. Böyle çalkantılı zamanlarda güvenlik ve dinginlik için alaycı bir tost.

Yrene içti ama Chaol'un da aynı şeyi yaptığını görünce şaşkınlığını gizlemeye çalıştı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Ardından Hasar, herkesin kıtanın doğu yarısına bu kadar odaklanmış olduğu Batı Çölü'nün ilgili taraflar için adil bir oyun olup olmadığını düşünmeye başladı.

Chaol sadece omuz silkti. Sanki bu öğleden sonra bir sonuca varmış gibi. Bu savaş hakkında bazı farkındalıklar ve bu kraliyetlerin savaştaki rolü.

Hasar da fark etmiş gibiydi. Ve bunun bir doğum günü partisi olmasına rağmen, prenses özellikle kimseye yüksek sesle düşünmedi, "Belki de Aelin Galathynius saygın benliğini buraya getirmeli ve evlenmek için kardeşlerimden birini seçmeli. Belki o zaman ona yardım etmeyi düşünürüz. Böyle bir etki ailede kaldıysa."

Anlamı tüm o alev, tüm bu kaba güç… bu kıtaya bağlı, kan bağına işlenmiş, asla bir tehdit olmayacak.

"Kardeşlerim elbette böyle biriyle birlikte olmak zorunda kalırlar," diye devam etti Hasar, "ama sandığınız kadar zayıf kanlı adamlar değiller." Argun burnundan solurken bile duymuyormuş gibi yapan Kashin'e bir bakış. Yrene, diğerlerinin Kashin'in alaylarını bastırmada ne kadar usta olduğunu bilip bilmediklerini merak etti - sırf umursama zahmetine girmediği için onların tuzağına asla düşmediğini.

Chaol, Hasar'ı aynı yumuşaklıkta yanıtladı, "Aelin Galathynius'un hepinizle uğraştığını görmek ne kadar ilginç olsa da..." Gizli, bilmiş bir gülümseme, sanki Chaol bu manzarayı görmekten çok keyif alabilirmiş gibi. Sanki Aelin hepsinden kan sporu yapabilirmiş gibi. "Evlilik onun için bir seçenek değil."

Hasar'ın kaşları kalktı. "Bir erkeğe mi?"

Renia, Hasar'ın umursamadığı keskin bir bakış attı.

Chaol güldü. "Herkese. Sevgilisinin ötesinde."

"Kral Dorian," dedi Argun, şarabını döndürerek. “Onun mide şaşırdım onu .”

Chaol kaskatı kesildi ama başını salladı. "Numara. Başka bir prens - yabancı doğumlu ve güçlü."

Bütün kraliyetler sustu. Kashin bile yollarına baktı.

"Kim, lütfen söyle, bu mu?" Hasar şarabından bir yudum aldı, o keskin gözler karardı.

"Doranelle Prensi Rowan Whitethorn. Kraliçe Maeve'nin eski komutanı ve kraliyet ailesinin bir üyesi."

Yrene, Arghun'un yüzünden kanın tamamen çekildiğine yemin edebilirdi. "Aelin Galathynius, Rowan Whitethorn'la mı evlenecek?"

Prensin ismi söyleme şekline bakılırsa... Rowan'ı gerçekten duymuştu.

Chaol, Rowan'dan geçerken bir kereden fazla bahsetmişti—omurgasındaki hasarın çoğunu iyileştirmeyi başaran Rowan. Bir Fae Prensi. Ve Aelin'in sevgilisi.

Chaol omuz silkti. "Onlar carranam ve ona kan yemini etti."

Argun, "Maeve'ye yemin etti," diye karşı çıktı.

Chaol koltuğunda arkasına yaslandı. "O yaptı. Ve Aelin, Maeve'ye yemin edebilmesi için onu ondan kurtarmasını sağladı. Tam Maeve'nin yüzüne."

Argun ve Hasar bakıştılar. "Nasıl?" diye sordu eski.

Chaol'un ağzı köşede yukarı kıvrıldı. “Aynı şekilde Aelintüm amaçlarına ulaşır.” Kaşlarını yukarı kaldırdı. “Maeve'in şehrini ateşler içinde kuşattı. Maeve ona Doranelle'nin taştan yapıldığını söylediğinde, Aelin sadece halkının olmadığını söyledi."

Yrene'in omurgasından aşağı bir ürperti geçti.

"Yani o bir vahşi ve deli bir kadın," diye burnunu çekti Hasar.

"Öyle mi? Başka kim Maeve'i alıp çekip gitti, bundan istediklerini almak şöyle dursun?"

Hasar, "Bir adam için koca bir şehri yok ederdi," dedi.

"Dünyadaki en güçlü safkan Fae erkeği," dedi Chaol basitçe. “Her mahkeme için değerli bir varlık. Özellikle de birbirlerine aşık olduklarında.”

Konuşurken gözleri dans etse de, son sözlerin altında bir gerilim titremesi vardı.

Ama Argun kelimelere sarıldı. "Eğer bu bir aşk maçıysa, düşmanlarının onu cezalandırmak için peşinden gideceğini bilme riskini alıyorlar." Argun, bunu yapmayı düşündüğünü söyler gibi gülümsedi.

Chaol homurdandı ve prens doğruldu. Rowan Whitethorn'un peşine düşmeye çalışan herkese iyi şanslar.

“Çünkü Aelin onları küle yakacak mı?” diye sordu Hasar zehirli bir tatlılıkla.

Ama yumuşak bir sesle cevap veren Kashin oldu, "Çünkü Rowan Whitethorn her zaman o karşılaşmadan uzaklaşan kişi olacak. Saldırgan değil."

Bir sessizlik molası.

Sonra Hasar, "Eh, Aelin kendi kıtasını temsil edemiyorsa, belki başka bir yere bakarız" dedi. Kaşin'e gülümsedi. "Belki de kraliçenin yerine Yrene Kuleleri önerilebilir."

"Ben asilzade değilim," dedi Yrene. "Ya da kraliyet." Hasar aklını kaybetmişti.

Hassan omuz silkti. "Eminim Lord Westfall, El olarak sana bir unvan bulabilir. Seni bir kontes veya düşes ya da onlara her ne diyorsan onu yap. Elbette, giyinmiş bir sütçü kızdan biraz daha fazlası olduğunu bilirdik.mücevherler, ama aramızda kalsaydı... Eminim burada senin mütevazı başlangıçlarına aldırmayacak olanlar vardır.” Renia için de aynısını yapmıştı - Renia için.

Chaol'un yüzündeki eğlence soldu. "Şimdi bu savaşın bir parçası olmak istiyormuş gibi konuşuyorsun prenses."

Hassan elini salladı. "Sadece olasılıklar üzerinde kafa yoruyorum." Yrene ve Kashin'i inceledi ve Yrene'nin midesindeki yemek kurşuni oldu. “Her zaman böyle güzel çocuklar yapacağını söyledim.”

"Geleceğin kağan tarafından yaşamalarına izin verilseydi."

"Küçük bir husus - daha sonra ele alınacak."

Kashin öne eğildi, çenesi gergindi. "Şarap kafana gidiyor abla."

Hasis gözlerini devirdi. "Neden olmasın? Yrene, Torre'nin konuşulmayan varisi. Bu bir güç konumudur - ve eğer Lord Westfall ona bir kraliyet unvanı bahşederse… diyelim ki, kraliyet soyunun yeni keşfedildiğine dair küçük bir hikaye anlatın, o seninle pekala evlenebilir Ka—"

"Yapmayacak."

Chaol'un sözleri düzdü. Zor.

Kashin'in yüzü boyandı, yumuşak bir şekilde, "Peki bu neden, Lord Westfall?"

Chaol adamın bakışlarını tuttu. "Seninle evlenmeyecek."

Hassan gülümsedi. "Bence hanımefendi kendi adına konuşabilir."

Yrene sandalyesini havuza geri çevirip dibe batmak istedi. Ve orada, yüzeyin altında sonsuza kadar yaşa. Cevap bekleyen prensle, şeytan gibi sırıtan prensesle ve yüzü öfkeden sertleşen efendiyle yüzleşmek yerine.

Ama eğer bu ciddi bir teklifse, böyle bir şey yapmak güney kıtasının ordularının tüm gücüyle onlara yardım etmeye gelmesine yol açabilecekse, onları kurtarın…

"Bunu aklından bile geçirme," dedi Chaol çok sessizce. "O bok dolu."

İnsanlar nefes nefese kaldı. Hasar bir kahkaha attı.

Argun tersledi, "Kız kardeşimle ilgili konuşacaksın yoksa kendini tekrar çalışmayan bacaklarla bulacaksın."

Chaol onları görmezden geldi. Yrene'nin elleri o kadar çok titriyordu ki, onları masanın altına kaydırdı.

Prenses onu buraya, bu akıl almaz fikri kabul etmesi için köşeye sıkıştırmak için mi getirmişti, yoksa Lord Westfall'la alay etmek ve kemirmek sadece bir kapris, boş bir düşünce miydi?

Chaol daha fazlasını söylemek, bu saçma fikri kafasından atmak için ağzını açmanın eşiğinde gibiydi ama tereddüt etti.

Yrene, kabul ettiği için değil, ona kendisi için seçebileceği alanı vermek istediği için fark etti. Emir vermeye, itaat edilmeye alışkın bir adam. Yine de Yrene, bunun da kendisi için yeni olduğu hissine kapıldı. Sabır; güven.

Ve ona güveniyordu. Yapması gerekeni yapmak için. İster bu orduyla ister başka bir orduyla bu savaşta hayatta kalmanın bir yolunu bulmak. Burada olmasaydı, bu insanlarla başka bir yere yelken açardı.

Yrene Hasar'a, Kashin'e ve diğerlerine baktı, bazıları sırıtarak, bazıları tiksinti dolu bakışlarla baktı. En çok da Argun. Ailesinin soyuna leke sürme düşüncesine isyan etti.

Chaol'a güveniyordu.

Bu krallara güvenmiyordu.

Yrene önce Hasar'a sonra Kashin'e gülümsedi. “Bu doğum günüm için çok ciddi bir konuşma. Şu anda şirketimde bu kadar çok yakışıklı varken neden bu gece bir adam seçeyim ki?”

Chaol'den bir ürperti geçtiğine yemin edebilirdi.

"Gerçekten," diye mırıldandı Hasar, gülümsemesi keskinleşirken. Yrene o gülümsemede ortaya çıkan görünmez dişlere karşı inat etmemeye çalıştı. “Nişanlar oldukça tiksindirici şeylerdir. O kara kara düşünen, üzgün gözlü prensle mahsur kalmış zavallı Duva'ya bakın."

Ve böylece konuşma ilerledi. Yrene, Kashin'e veya diğerlerine bakmadı. Sadece sürekli doldurulan kadehine baktı ve içti.o. Ya da Yrene'ye yaslanmaya ve Hasar'ın sandalyesini havuza geri çevirmeye yarı meyilli görünen Chaol'da.

Ama yemek geçti ve Yrene içmeye devam etti - o kadar ki tatlıdan sonra durduğunda ne kadar emdiğini tam olarak fark etmemişti. Dünya devrildi ve sallandı ve Chaol, ayakları üzerinde pek sabit olmasa da, bir eliyle dirseğine koyarak onu dengeledi.

Arghun, "İçkilerini kuzeyde tutamıyorlar gibi görünüyor" dedi.

Chaol güldü. "Bunu Terrasen'den birine asla söylememeni tavsiye ederim."

Arghun sandalyesine yaslanarak, "Sanırım onca kar ve koyun arasında yaşarken içmekten başka yapacak bir şey yok," dedi.

"Olabilir," dedi Chaol, Yrene'yi ağaçlara ve çadırlara yönlendirmek için bir kolunu sırtına koyarak, "ama bu, Aelin Galathynius veya Aedion Ashryver'ın seni masanın altından içmesini engellemeyecek."

"Yoksa bir sandalyenin altında mı?" Hasar, Chaol'a mırıldandı.

Belki de şaraptı. Belki sıcaklıktı, ya da sırtındaki el, ya da yanındaki bu adamın savaşmış, savaşmış ve bir kez bile şikayet etmemiş olmasıydı.

Yrene prensese doğru atıldı.

Chaol, Hasar'ı arkasındaki havuza itmemeye karar vermiş olsa da, Yrene'nin bunu kendi başına yapmaktan hiç çekinmesi yoktu. Bir kalp atışı, Hasar ona sırıtıyordu.

Sonra, Yrene prensesi, sandalyeyi ve her şeyi suya iterken, bacakları, etekleri ve mücevherleri gökyüzüne yükseldi, çığlığı kum tepelerini deldi.

45

Yrene onun ölü bir kadın olduğunu biliyordu.

Hasar, karanlık suya çarptığı anda anladı ve herkes bağırarak ve bıçak çekerek ayağa fırladı.

Chaol, Yrene'i anında arkasına aldı, kılıcı yarı açıktı - eline geçmeden önce onun uzandığını bile görmediği bir kılıç.

Havuz derin değildi ve Hasar, Yrene'yi işaret ederken, sırılsıklam ve köpüren, dişleri açık ve saçları tamamen gevşek bir şekilde hızla ayağa kalktı.

Kimse konuşmadı.

İşaret etti ve işaret etti ve Yrene ölüm emri için hazırlandı.

Onu öldürürlerdi ve sonra onu kurtarmaya çalıştığı için Chaol'u öldürürlerdi.

Bütün muhafızları, şehzadeleri, vezirleri tarttığını hissetti. Atların yoluna çıkan herkes, kavga çıkarabilecek herkes.

Ama Yrene'in arkasından alçak, fısıltılı bir ses geldi.

Renia'nın sevgilisine bakıp uluduğu sırada karnını tuttuğunu, başka bir elini ağzını tuttuğunu gördü .

Hasar, kahkahalarla kükreyen parmağını işaret eden Renia'ya döndü. Kadının gözlerinden yaşlar süzüldü.

Sonra Kashin başını arkaya attı ve eğlenerek böğürdü.

Yrene ve Chaol hareket etmeye cesaret edemediler.

Hasar, kendisini ona yardım etmek için havuza atan bir hizmetçiyi itip uzaklaştırana kadar, asfalt dudağa sürünerek ve önündeki tüm güçlü kağanların tam gazabıyla Yrene'nin gözlerinin içine baktı.

Yine sessizlik.

Ama sonra prenses homurdandı. “Ne zaman bir omurga geliştireceğini merak ediyordum.”

Arkasında su bırakarak uzaklaştı, Renia yeniden uludu.

Yrene, Chaol'un bakışlarını yakaladı - kılıcındaki eli yavaşça bırakmasını izledi. Gözbebeklerinin yeniden küçülmesini izledi. fark etmesini izledim...

Ölmeyeceklerdi.

"Bununla," dedi Yrene sessizce, "Bence yatma zamanı."

Renia, "O dönmeden gitmiş olurum," diyecek kadar gülmesini durdurdu.

Yrene başını salladı ve Chaol'u bileğinden ağaçlara, karanlığa ve meşalelere doğru yönlendirdi.

Renia ve Kashin'in kahkahalarının kısmen gerçek bir eğlence mi, aynı zamanda bir hediye mi olduğunu merak etmeden edemedi. Onları darağacından uzak tutmak için bir doğum günü hediyesi. Hasar'ın ruh halinin ne kadar ölümcül olabileceğini en iyi anlayan iki kişiden.

Yrene başını tutmanın gerçekten de çok iyi bir doğum günü hediyesi olduğuna karar verdi.

resim

Chaol'un Yrene'ye kükremesi kolay olurdu. Hayatını bu şekilde riske atmayı nasıl düşünebileceğini sormak için. Aylar önce yapardı. Lanet olsun, hala tartışıyordu.

Geniş çadırına girerlerken bile, o muhafızlar bastırıp kılıçlarına uzandıkları anda yüzeye çıkan içgüdüleri yatıştırmaya devam etti.

Küçük bir parçası, diz çökerek derinden minnettardı, bu gardiyanların hiçbiri bu haftalarda eğittiği kişiler değildi - bu seçimi yapmaya, aralarındaki sınırı aşmaya zorlanmadığı için.

Ama Yrene'nin gözlerindeki dehşeti görmüştü. Olmak üzere olduğunu anladığı an, prensesin sevgilisi ve Kashin durumu yatıştırmak için devreye girmeseydi ne olacaktı.

Chaol, Yrene'nin onun için yaptığını biliyordu.

Alaycı, nefret dolu hakaret için.

Ve çadırın içinde, kanepeler, masalar ve minderler arasında gidip gelme şeklinden… Chaol, gerisini çok iyi bildiğini de biliyordu.

Bir sandalyenin kıvrılmış koluna oturdu, bastonu yanına dayadı ve bekledi.

Yrene, çadırdan ilk çıktığında neredeyse dizlerini kıracak olan o mor elbisenin içinde sersemleyerek ona doğru döndü. Sadece ona ne kadar yakıştığı için değil, aynı zamanda esnek cilt parçaları için. Eğriler. Onun ışığı ve rengi.

Yrene ilan “Eğer bağırarak başlamadan önce”, “Ben gerektiğini kanıtı ne oldu olduğunu söylemek gerekir değil bir prens evlenmeyi olmak.”

Chaol kollarını kavuşturdu. "Hayatımın çoğunu bir prensle yaşamış biri olarak, tam tersini söyleyebilirim."

Elini sallayarak daha da ilerledi. "Biliyorum aptalcaydı."

"İnanılmaz şekilde."

Yrene tısladı - ona değil. Hafıza. Öfke. "Yaptığım için pişman değilim."

Ağzına bir gülümseme yerleşti. "Muhtemelen hayatımın geri kalanında hatırlayacağım bir görüntü."

O yapabilir. Hasar'ın ayaklarının başının üzerinden geçme şekli, suya çarpmadan hemen önce çığlık atan yüzü...

"Nasıl bu kadar eğlenebilirsin?"

"Ah, değilim." Dudakları gerçekten kıvrılmıştı. "Ama senin o huyunun benden başka birine dönüştüğünü görmek kesinlikle eğlenceli."

"Hırsım yok."

Tek kaşını kaldırdı. "Önemli sayıda insan tanıyorum ve seninki, Yrene Towers, onların en iyileri arasında yer alıyor."

"Aelin Galathynius gibi."

Üzerinden bir gölge geçti. “Havuz'un havuza atlamasını görmekten çok zevk alırdı.”

"Gerçekten o Fae Prensi ile mi evleniyor?"

"Belki. Büyük ihtimalle."

"Bunun için üzgün müsün?"

Ve o şifacı maskesinin sakin bir merak portresi olduğunu gelişigüzel bir şekilde sorsa da, sözlerini dikkatle seçti.

"Aelin benim için çok önemliydi. O hala - farklı bir şekilde olsa da. Ve bir süreliğine… geleceğim için planladığım hayalleri değiştirmek kolay olmadı. Özellikle onunla olan rüyalar.”

Yrene başını eğdi, fener ışığı yumuşak buklelerinde dans ediyordu. "Neden?"

“Çünkü Aelin ile tanıştığımda, ona aşık olduğumda, o değildi… Başka bir isimle gitti. Başka bir unvan ve kimlik. Ve ben gerçeği öğrenmeden aramızdaki şeyler dağıldı, ama... Sanırım biliyordum. Onun gerçekten Aelin olduğunu öğrendiğimde. Onunla Dorian arasında bunu biliyordum, ben…”

“Adarlan'dan asla ayrılmayacaksın. Ya da o."

Ellerini pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdirerek yanındaki bastonla oynadı. "O da biliyordu sanırım. Benden çok önce. Ama yine de... Bir noktada ayrıldı. Uzun hikaye ama o Wendlyn'e yalnız gitti. Prens Rowan ile burada tanıştı. Ve bana olan saygımdan, gerçekten bitirmediğimiz için bekledi. Onun için. İkisi de yaptı. Ve Rifthold'a geri döndüğünde her şey sona erdi. Aramızda, yani. Resmi olarak. Kötü. Ben kötü idare ettim, o da yaptı ve o sadece… Aylar önce ayrılmadan önce barıştık. Ve birlikte ayrıldılar. Olması gerektiği gibi. Onlar… Onlarla karşılaşırsanız, anlayacaksınız. Hasar gibi o da kolay anlaşılacak bir insan değil. Aelin herkesi korkutuyor .” Sırıttı. "Ama o değil. Sanırım bu yüzden düştüona aşık, onun iyi niyetine karşı. Rowan, Aelin'in olduğu her şeyi gördü ve korkmadı."

Yrene bir an sessiz kaldı. "Ama öyle miydin?"

“Benim için… zor bir dönemdi. Bildiğim her şey çiğnendi. Her şey. Ve o... Sanırım suçun büyük bir kısmını ona yükledim. Onu bir canavar olarak görmeye başladı."

"O mu?"

"Hikayeyi kimin anlattığına bağlı, sanırım." Chaol, çizmelerinin altındaki kırmızı-yeşil halının karmaşık desenini inceledi. "Ama sanmıyorum. Bu savaşı yönetmek için güvenebileceğim başka kimse yok. Aelin dışında Morath'ın tamamını üstlenmek için güvenebileceğim kimse yok. Dorian'ı bile. Kazanmanın bir yolu varsa, onu bulacaktır. Maliyetler yüksek olabilir ama o yapacak.” Kafasını salladı. "Ve senin doğum günün. Muhtemelen daha güzel şeylerden konuşmalıyız.”

Yaren gülümsemedi. "O yokken onu bekledin. değil mi? Onun gerçekte ne -kim olduğunu bilmek bile.”

Bunu kendine bile itiraf etmemişti.

Boğazı sıkıştı. "Evet."

Şimdi onların altındaki dokuma halıyı inceledi. "Ama sen - onu hala sevmiyor musun?"

"Hayır," dedi ve daha fazlasını kastetmemişti. Yumuşak bir sesle, "Ya da Nesryn," diye ekledi.

Bunun üzerine kaşları kalktı, ama bir elini bastona sardı, ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken hafifçe inledi. Her hareketi takip etti, iyileşmeyi bir kenara koyamadı, gözleri bacaklarına, orta kısmına, bastonu tutuş şekline doğru fırladı.

Chaol bir adım ötede durup cebinden küçük bir demet çıkardı. Sessizce ona uzattı, siyah kadife onların ötesinde dalgalanan kum tepeleri gibi.

"Bu da ne?"

Sadece katlanmış kumaş parçasını uzattı. "Beğendiğim bir kutusu yoktu, ben de sadece bezi kullandım..."

Yrene onu elinden aldı, bütün gün taşıdığı bohçanın kenarlarını katlarken parmakları hafifçe titriyordu.

Fener ışığında, gümüş madalyon parıldadı ve gözlerini kocaman açarak parmaklarının arasında kaldırırken dans etti. "Bunu alamam."

Oval madalyonu incelemek için avucuna indirirken, "Daha iyi olur," dedi. "Üzerine senin adının baş harflerini kazıttım."

Gerçekten de, Antica'daki kuyumcudan ön yüzüne kazımasını istediği dönen harflerin izini sürmeye başlamıştı bile. Onu arkaya çevirdi -

Yrene elini boğazına koydu, yara izinin hemen üstüne.

“Dağlar. Ve denizler," diye fısıldadı.

“Yani onlara tırmandığınızı ve onları geçtiğinizi asla unutmazsınız. Kendini - sadece sen- buraya getirdiğini."

Küçük, yumuşak bir kahkaha attı - saf bir neşe sesi. İçindeki diğer sesi tanımlamasına izin veremiyordu.

"Satın aldım," diye açıkladı Chaol, "böylece cebinde her zaman taşıdığın her şeyi içeride tutabilirsin. Böylece onu elbiseden elbiseye taşımak zorunda kalmazsınız. Her ne ise."

Sürpriz gözlerini aydınlattı. "Biliyorsun?"

" Ne olduğunu bilmiyorum ama seni her zaman orada bir şey tutarken görüyorum."

Küçük olduğunu hesaplamış ve madalyonun boyutunu buna göre hesaplamıştı. Cebinde hacmini gösteren bir girinti veya ağırlık görmemişti ve üzerinde çalışırken oraya yerleştirdiği diğer nesneleri -kağıtları, şişeleri- tam düzlüğüne karşı incelemişti. Belki bir tutam saçtı, küçük bir taş...

"Çölde bir parti kadar güzel bir şey değil..."

"On bir yaşımdan beri kimse bana hediye vermedi."

Annesinden beri.

"Doğum günü hediyesi, yani," diye açıkladı. "İ …"

Madalyonun ince gümüş zincirini başından geçirdi, halkaları başıboş, tatlı buklelere takıldı. Saçının bir kısmını zincirin üzerinden kaldırıp göğüslerinin kenarına kadar sarkmasını izledi. Karşıteninin bal renginde olan madalyonu cıva gibiydi. İnce parmaklarını oymalı yüzeyin üzerinde gezdirdi.

Başını kaldırırken Chaol'un göğsü sıkıştı ve Chaol gözlerinin gümüşle kaplandığını gördü.

"Teşekkür ederim," dedi yumuşak bir sesle.

Cevap veremeden omuz silkti.

Yrene sadece yürüdü ve o kendini hazırladı, elleri yüzünü kavrarken kendini hazırladı. Onun gözlerinin içine bakarken.

"O kraliçeyi sevmediğine sevindim," diye fısıldadı. Ya da Nesrin."

Kalbi her santiminde gümbürdüyordu.

Yrene parmak uçlarında yükseldi ve ağzına okşamak kadar hafif bir öpücük kondurdu. Bakışlarını asla bozma.

Orada söylenmemiş sözleri okudu. Kendisi tarafından seslendirilmeyenleri de okuyup okumadığını merak etti.

"Ona her zaman değer vereceğim," dedi Yrene ve onun madalyondan bahsetmediğini biliyordu. Bir elini yüzünden göğsüne indirirken değil. Öfkeli kalbinin tepesinde. "Dünyanın başına ne gelirse gelsin." Bir tüy kadar hafif öpücük daha. "Yoldaki okyanuslar, dağlar veya ormanlar ne olursa olsun."

Üzerindeki herhangi bir tasma koptu. Bastonunun yere düşmesine izin veren Chaol, elini kadının beline doladı, başparmağı elbisenin çıplak deri şeridini okşadı. Diğerini o lüks, ağır saçlara daldırdı, yüzünü yukarı kaldırırken başının arkasını kavradı. O kahverengi-altın gözleri incelerken, içlerindeki duygu kaynadı.

"Onları sevmediğime de memnunum, Yrene Towers," diye fısıldadı kadının dudaklarına.

Sonra ağzı onun ağzındaydı ve kadın onun için açıldı, sıcaklığı ve ipeksi boğazının derinliklerinden bir inilti çıkardı.

Elleri saçlarına, omuzlarına, göğsüne ve boynuna gitti. Sanki ona yeterince dokunamıyormuş gibi.

Chaol, sanki satın almak isteyen pençelermiş gibi, onun kıyafetlerine gömdüğü parmaklardan keyif aldı. Dilini onunkine doğru kaydırdı ve kadın kendini ona doğru iterken inledi...

Chaol onları yatağa doğru yönlendirdi, beyaz çarşafları fener ışığında neredeyse parıldıyor, adımlarının düzensiz ve şaşırtıcı olmasına aldırmadan. Örümcek ağlarından ve sisten biraz daha fazla olan bu elbiseyle, ağzını onun ağzından hiç almadığında, onun ağzından da alamamıştı .

Yrene'nin dizleri arkalarındaki şilteye çarptı ve dudaklarını "Sırtın..." diye itiraz edecek kadar çekti.

"Ben halledeceğim." Ağzını tekrar onunkinin üzerine eğdi, öpücüğü onu ruhunun derinliklerine kadar yaktı.

Onun. O onundu ve hiçbir zaman böyle diyebileceği bir şeye sahip olmamıştı. Böyle aramak istedim.

Chaol, Yrene'nin ona ait olup olmadığını soracak kadar ağzını koparmaya cesaret edemedi. Kendi cevabını zaten bildiğini açıklamak için. Belki de o oturma odasına girdiği ve ona bir gram acıma ya da üzüntüyle bakmadığı andan beri biliyordu.

Kalçalarını bastırarak onu dürttü ve kadın onu nazikçe, saygıyla yatağa yatırmasına izin verdi.

Ona uzanması, onu üstüne çekmesi bundan başka bir şey değildi.

Chaol onun sıcak boynuna bir kahkaha attı, teni ipekten daha yumuşaktı, düğmelerini ve tokalarını karıştırırken. Kadın ona karşı kıvrandı ve ağırlığını onun üzerine verirken, onun her sert kısmı onun pek çok yumuşak kısmıyla aynı hizaya geldi...

Derisinden uçup gidecekti.

Yrene'nin nefesi keskindi ve kulağına çarpıyordu, elleri umutsuzca gömleğini çekiştirerek sırtına doğru kaymaya çalışıyordu.

"Sırtıma dokunmaktan bıktığını düşünürdüm."

Bir süre dili unutmasına neden olan yağmacı bir öpücükle onu susturdu.

Adını, unvanını ve onun dışındaki her şeyi unut.

Yrene.

Yrene.

Yrene.

Elini uyluğundan yukarı kaydırıp tenini o elbisenin kıvrımlarının altından gösterdiğinde inledi. Diğer bacağına yaptığında. Ağzını ısırdığında ve parmaklarıyla o güzel uylukların üzerinde boş daireler çizdiğinde, dış kenarlarından başlayıp kavis çizerek—

Yrene, kendisiyle oynanmasından hoşlanmazdı.

Bir elini onun etrafına sararken değil, tüm vücudu dokunuşa, onun hissine boyun eğdi. Sadece onu okşayan bir el değil, bunu Yrene yapıyor...

Düşünemiyordu, tatmaktan, dokunmaktan ve boyun eğmekten başka bir şey yapamıyordu.

Ve henüz-

Kelimeleri buldu. Yeniden dil bulundu. "Hiç-" diye soracak kadar uzun.

"Evet." Kelime kaba bir pantolondu. "Bir kere."

Chaol, o boğazdaki çizgiyi, karanlığın dalgalanmasına karşı itti. Onun yerine sadece öptü. yaladı. Sonra tenine karşı sordu, ağzı çenesini yukarı kaldırarak, "İster misin-"

"Devam etmek."

Ama kendini duraklattı. Yüzüne bakmak için ayağa kalktı, elleri onun zarif baldırlarında ve eli hâlâ onu kavrayarak okşuyordu. "Öyleyse tamam?"

Yrene'nin gözleri altın alevdi. "Evet," diye nefes aldı. Uzandı, nazikçe öptü. Hafifçe değil, tatlılıkla. Açıkça. "Evet."

Bu sözler üzerine içini bir ürperti kapladı ve kalçasını tam kalçasıyla birleştiği yerden kavradı. Yrene kalçalarını kaldırması için onu serbest bıraktı ve kendini onun üzerine çekti. Onu hissetmek, aralarında sadece elbisesinin ince kumaş parçasıyla. Altında hiçbir şey yok.

Chaol, malzemeyi beline sararak yana kaydırdı. Dolgun görünmek, sonra dokunmak, tatmak ve Yrene Towers'ın kontrolünü tamamen kaybetmesine neyin sebep olduğunu öğrenmek için başını eğdi.

"Sonra," diye yalvardı Yrene boğuk bir sesle. "Daha sonra."

Onu hiçbir şeyi inkar etmeye cesaret edemiyordu. Sahip olduğu her şeyi, sahip olduğu her şeyi güzel ellerinde tutan bu kadın.

Bu yüzden Chaol gömleğini çıkardı, pantolonunu birkaç daha hileli manevrayla takip etti. Sonra onun elbisesini çıkardı ve yerde, yatağın yanında hurdalar halinde bıraktı.

Yrene sadece o madalyonu takana kadar. Chaol onun her santimini inceleyip nefes alamadığını görene kadar.

"Ona her zaman değer vereceğim," diye fısıldadı Chaol, yavaşça ve derinden ona doğru kayarken. Zevk omurgasından aşağı dalgalandı. "Dünyanın başına ne gelirse gelsin." Yrene boynunu, omzunu, çenesini öptü. "Yoldaki okyanuslar, dağlar veya ormanlar ne olursa olsun."

Chaol, sakinleşirken Yrene'in bakışlarını tuttu ve onun uyum sağlamasına izin verdi. Letting kendisi dünyanın bütün ekseni kaymıştır duyum ayarlayın. Parlaklıkla yüzen o gözlerine bakarak, onun da bunu hissedip hissetmediğini merak etti.

Ama Yrene, cevap ve sessiz bir ricayla onu tekrar öptü. Ve Chaol onun içinde hareket etmeye başladığında fark etti ki burada, kum tepeleri ve yıldızlar arasında... Burada, yabancı bir ülkenin kalbinde... Burada, onunla birlikte, evindeydi.

46

Onu kırdı, bozdu ve yeniden doğurdu.

Saatler sonra Chaol'un göğsüne yayılmış, kalp atışlarının gümbürtüsünü dinleyen Yrene, aralarında geçenler için hâlâ bir kelime bulamamıştı. Asla değil tekrarlanan nöbetleri, katılma, ancak sadece duygusu fiziksel değil ona . ait olmak.

O olabilir hiç bilmiyordu olmak böyle. Hızlı, etkileyici olmayan ve seksle olan tek teması geçen sonbaharda olmuştu ve onu tekrar aramak için acele etmeden bırakmıştı. Ama bu …

Onun zevkini bulmasını sağlamıştı. Defalarca. Kendini bulmadan önce.

Ve bunun ötesinde, ona hissettirdiği şeyler ...

Sadece vücudunun bir sonucu olarak değil, kim olduğuyla da…

Yrene, göğsünün yontulmuş kasına boş bir öpücük kondurdu ve hala onun omurgasından aşağı doğru hareket ettirdiği parmakların tekrar tekrar tadını çıkardı.

Güvenlik, neşe ve rahatlıktı ve ne olursa olsun bunu bilmek onların başına geldi... Durmayacaktı. Kırmazdı. Yrene yüzünü ona yaklaştırdı.

Böyle şeyler hissetmenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Ona baktığında gözlerinde ne yattığını biliyordu. Fazla bir şey söylemeden teklif ettiği kalp. Ama bir şekilde bulduğu ve üzerinde çok düşünceli olduğu o madalyonu görünce… Baş harfleri çok güzel yapılmıştı, ama dağlar ve dalgalar… Antica'da usta bir kuyumcu tarafından yapılmış nefes kesici bir işti.

"Bunu kendi başıma yapmadım," diye mırıldandı Yrene tenine karşı.

"Hmm?"

Yüzünü loşlukta incelemek için bir dirseğinin üzerine çıkmadan önce parmaklarını Chaol'un midesinin oyuklarında gezdirdi. Fenerler çoktan sönmüştü ve kampın üzerine sessizlik çökmüş, yerini palmiye ağaçlarındaki böceklerin vızıltıları ve vızıltıları almıştı. "Buraya gelmek. Dağlar evet, ama denizler… Biri bana yardım etti."

Dikkat, o doygun gözleri doldurdu. "Ah?"

Yrene madalyonu çıkardı. Sevişme nöbetleri arasında, bastonunu yatağın kolayca ulaşabileceği bir yere taşımaya gittiğinde, küçük notu içine kaydırmıştı. Uyum mükemmel olmuştu.

"Hiçbir şekilde ayrılmadan Innish'te sıkışıp kaldım. Ve bir gece, bu yabancı handa belirdi. O… benim olmadığım her şeydi. Unuttuğum her şey. O bir tekne bekliyordu ve o orada üç gece boyunca, o düşünmek istediğini soymak onu-o kavgacı oldu denemek için lowlifes. Ama mesafesini koruyordu. O gece temizlik yapmakla yalnız kaldım…"

Chaol'un eli sırtında gerildi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve o akşam erken saatlerde bana zor anlar yaşatan paralı askerler beni ara sokakta buldu."

Tamamen hareketsiz gitti.

"Sanırım ... Bunu yapmak istediklerini biliyorum ..." Bunca yıl sonra bile dehşetin buzlu pençesinden kurtuldu. "Kadın, kız, her neyse, odenemeden önce kesildi. O… onlarla ilgilendi. Bitirdiğinde de bana kendimi savunmayı öğretti."

Eli tekrar okşamaya başladı. "Demek böyle öğrendin."

Elini boynundaki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Fakat diğer paralı askerler, öncekilerin arkadaşları geri döndü. Biri, silahlarını bırakması için boğazıma bıçak dayadı. Bunu yapmayı reddetti. Bu yüzden bana öğrettiklerini adamı silahsızlandırmak ve etkisiz hale getirmek için kullandım."

Saçlarını karıştıran etkilenmiş bir nefes verdi.

"Ona göre bu bir testti. İkinci grubun çember çizdiğinin farkındaydı ve bana kontrollü bir deneyim yaşamamı istediğini söyledi . Daha saçma bir şey duymadım." Kadın ya zekiydi ya da deli. Muhtemelen ikisi de. "Ama bana... bana Antica sokaklarında acı çekmenin Innish'te olmaktan daha iyi olduğunu

söyledi. Ve eğer buraya gelmek istiyorsam, gitmeliyim. Bir şey istiyorsam, gerektiğini almak o. Bana sefil hayatım için savaşmamı söyledi."

Yrene terden ıslanmış saçlarını gözlerinden çekti. "Onu düzelttim ve yoluna devam etti. Ve odama döndüğümde... Bana bir torba altın bırakmıştı. Bir de kızılgerdan yumurtası büyüklüğünde yakutlu altın bir broş. Buraya geçişimi ve Torre'deki öğrenim ücretini ödemek için."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Yrene, sesi kırılarak fısıldadı, "Bence o bir tanrıydı. Ben... Bunu kimin yapacağını bilmiyorum . Biraz altınım kaldı ama broş… Onu hiç satmadım. Ona hala sahibim."

Sanki boyutunu yanlış değerlendirmiş gibi kolyeye kaşlarını çattı.

Yrene, "Cebimde tuttuğum şey bu değil" diye ekledi. Kaşları kalktı. "O sabah Innish'ten ayrıldım. Altını ve broşu alıp burada bir gemiye bindim. Bu yüzden dağları tek başıma aştım, evet - ama Dar Deniz..." Yrene madalyondaki dalgaların izini sürdü. "Onun yüzünden geçtim. Torre'deki kadınlara öğretiyorum çünkü bana bilgiyi dinleyecek herhangi bir kadınla paylaşmamı söyledi. Öğretiyorum çünkü bana küçük bir şekilde ona geri ödüyormuşum gibi hissettiriyor."

Yrene başparmağını öndeki baş harflerin üzerinde gezdirdi. "Adını hiç öğrenemedim. Sadece iki satırlık bir not bıraktı. İhtiyacınız olan her yerde git - ve sonra biraz. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var . Cebimde tuttuğum şey bu - o küçük kağıt parçası. Şimdi burada ne var." Yrene madalyona hafifçe vurdu. "Aptalca olduğunu biliyorum ama bana cesaret verdi. İşler zor olduğunda, bana cesaret verdi. Hala öyle."

Chaol alnındaki saçı süpürdü ve öptü. "Bunda saçma bir şey yok. Ve o her kimse… Sonsuza kadar minnettar olacağım."

"Ben de," diye fısıldadı Yrene, ağzını onun çenesinin üzerinden kaydırıp ayak parmakları kıvrılırken. "Ben de."

47

Dagül'ün ikiz zirveleri arasındaki geçit göründüğünden daha büyüktü.

Pürüzlü, yüksek kayalardan oluşan bir labirent gibi devam etti.

Nesryn ve Sartaq durmaya cesaret edemedi.

Ağlar bazen yollarını kapattılar ya da yukarıda kaldılar, ancak yine de yukarı doğru herhangi bir yol arayarak ileriye doğru hücum ettiler. Kadara'nın onları gökyüzüne çıkarabileceği yere.

Çünkü burada, geçidin dar, dar duvarlarıyla ruk onlara ulaşamazdı. Kurtulma şansları olsaydı, yukarı çıkmanın bir yolunu bulmaları gerekirdi.

Nesryn, Falkan'ı dışarı çıkarmaya cesaret edemedi - henüz değil. Pek çok şey bu kadar ters gidebilecekken ve örümceklerin ellerinde ne tür bir kart olduğunu bilmelerine izin verecekken... Hayır, henüz onu kullanma riskini almayacaktı.

Ama cazibe onu kemirdi. Duvarlar pürüzsüzdü, tırmanmak için uygun değildi ve geçitten aceleyle geçerlerken, Sartaq'ın ıslak, zahmetli nefesleri kayadan yankılandı.

Tırmanacak durumda değildi. Ne ayakta durabiliyor, ne de kılıcını tutabiliyordu.

Nesryn, köşeden köşeye yuvarlanıp arada bir yukarı bakarak uçmaya hazır bir ok tuttu.

Geçit yer yer o kadar dardı ki, içinden geçmek zorunda kaldılar, gökyüzü yükseklerde bir su damlasıydı. Konuşmuyorlar, adımlarını hafif tutarken nefes almaktan fazlasını yapmaya cesaret edemiyorlardı.

Fark etmedi. Nesryn bunun pek bir fark yaratmadığını biliyordu.

Onlara bir tuzak kurulmuş ve içine düşmüşler. Kharankui nerede olduklarını biliyorlardı. Muhtemelen boş zamanlarında onları takip ediyorlardı.

Kadara'nın kanatlarının sesini en son duymalarının üzerinden saatler geçmişti.

Ve ışık... solmaya başladı.

Karanlık çöktüğünde, yol idare edilemeyecek kadar karanlık olduğunda… Nesryn, hâlâ cebinde olan Falkan'a elini uzattı. Gece geçişe karar verdiğinde, onu kullanmaya karar verdi.

Sartaq arkasından homurdanırken, neredeyse öpüşen iki kaya arasındaki özellikle dar bir geçitten geçtiler. "Sona yaklaşmalıyız," diye nefes aldı.

Örümceklerin geçidin diğer tarafından çıkıp Kadara'nın bekleyen pençelerine girmelerine izin verecek kadar aptal olduklarından şüphe ettiğini ona söylemedi. Yaralı ruk bile kilolarını yönetebilirse.

Nesryn ilerlemeye devam etti, pas biraz daha genişledi ve nefeslerini saymaya başladı. Muhtemelen sonuncusuydular...

Bu şekilde düşünmek hiç kimseye ve hiçbir şeye yardımcı olmadı. Bu yaz, o cam dalgası ona doğru çarptığında ölüme bakmıştı. Aşağıya bakmış ve kurtulmuştu.

Belki o da yine şanslı olacaktı.

Sartaq güçlükle nefes alarak arkasından sendeledi. Suçlu. Umutsuzca suya ve yaraları için bandajlara ihtiyaçları vardı. Örümcekler olmasaydıonları bulun, o zaman kurak geçitteki su eksikliği onları önce çok iyi öldürebilir. Eridun rukhin'den herhangi bir yardım gelmeden çok önce.

Nesryn bir adım diğerinin önüne geçmeye zorladı, patika yeniden daralıyor, kaya bir mengene kadar sıkı. Yanlara doğru kıvrıldı, kenarlarını aştı, kılıçları sıyırdı.

Sartaq homurdandı, sonra acı dolu bir küfür savurdu. "Sıkıştım."

Onu gerçekten de arkasında sıkışmış buldu, geniş göğsünün büyük kısmı ve omuzları sabitlenmişti. Kendini ileri doğru itti, itip çekerken yaralarından kan sızıyordu.

"Dur," diye emretti. "Dur, mümkünse geri çekil." Geçecek başka bir yol ve tırmanacak hiçbir şey yoktu, ama silahlarını kaldırırlarsa...

Kara gözleri onunkilerle buluştu. Kelimelerin oluştuğunu gördü.

Sen devam et .

"Sartak," diye nefes aldı.

O zaman duydular.

Taşa tıklayan pençeler. Sıçrayarak.

Bunların birçoğu. Çok fazla. Arkadan geliyor, yaklaşıyor.

Nesryn prensin elini tuttu ve çekiştirdi. "İt," diye soludu. "İtmek."

Acıyla homurdandı, boynundaki damarlar sıkmaya çalışırken şişkindi, çizmeleri gevşek kayaya sürtünüyordu...

Nesryn onu ileri doğru çekerken dişlerini gıcırdatarak kendi ayaklarını içeri soktu.

Tıklayın, tıklayın, tıklayın -

"Daha zor," diye soludu.

Sartaq, kendisini tutan kayayı iterek başını eğdi.

"Ne güzel bir lokma misafirimiz," diye tısladı yumuşak bir kadın sesi. "O kadar büyük ki geçitten geçemiyor bile. Nasıl bayram edeceğiz."

Nesryn inip kalktı, tutuşu her ikisinden de kan ve ter yüzünden haince kayganlaştı, ama bileğini o kadar sıkı kavradı ki altındaki kemiklerin kaydığını hissetti—

"Git," diye fısıldadı, geçmek için kendini zorlayarak. "Sen koşuyorsun."

Falkan cebinde kıpırdanarak çıkmaya çalışıyordu. Ama kaya göğsüne bastırdığı için geçit onun bile kafasını çıkaramayacağı kadar dardı...

"Güzel bir çift," diye devam etti o kadın. "Saçları nasıl da aysız bir gece gibi parlıyor. İkinizi de evimize götüreceğiz, saygıdeğer misafirlerimiz."

Bir hıçkırık Nesryn'in boğazına tırmandı. Lütfen, diye yalvardı, üstlerindeki kayayı, dar geçidin üst kısımlarındaki dudağı, dorukların kıvrımlı boynuzlarını, Sartaq'ın kolunu çekiştirip çekiştirerek. " Lütfen ," diye onlara yalvardı, kimseye yalvardı .

Ama Sartaq'ın yüzü sakinleşti. Çok sakin.

İtmeyi bıraktı, kendini ileri çekmeye çalışmayı bıraktı.

Nesryn kolunu çekerek başını salladı .

Hareket etmedi. Bir inç değil.

Kara gözleri onunkilerle buluştu. İçlerinde korku yoktu.

Sartaq ona net ve kararlı bir şekilde, "Casusların seninle ilgili hikayelerini duydum. Adarlan'ın imparatorluğundaki korkusuz Balruhni kadını. Neith'in Oku. Ve biliyordum…"

Nesryn hıçkırarak ağladı, çekiştirdi ve çekiştirdi.

Sartaq ona gülümsedi - nazikçe. Tatlı tatlı. Henüz görmediği bir şekilde.

"Seni daha görmeden sevdim seni" dedi.

"Lütfen," diye ağladı Nesryn.

Sartaq'ın eli onun elinin üzerinde sıkılaştı. "Keşke zamanımız olsaydı."

Arkasında bir tıslama, yükselen bir parlak siyah yığını—

Sonra prens gitti. Ellerinden koptu.

Sanki o hiç olmamış gibi.

resim

Nesryn, kenardan geçip geçit boyunca sıkarken gözyaşlarının arasından zorlukla görebiliyordu. Kayaların üzerinden hızla atlarken, kolları gerilmiş, ayakları yalpalamamıştı.

Devam etmek. Sözler kanında bir şarkıydı, ileriye doğru atılırken kemikleri.

Devam et ve çık; yardım bul —

Ama geçit sonunda daha geniş bir odaya açıldı. Nesryn onu tutan mengeneden sendeledi, nefes nefese, Sartaq'ın kanı hâlâ avuçlarını kaplıyordu, yüzü hâlâ önünde yüzüyordu—

Yol öne kıvrıldı ve o tökezledi, eli Falkan'ın kafasını uzattığı yere doğru uçtu. Onu görünce hıçkırdı, arkasından tekrar tıkırtılar ve tıslamalar gelmeye başlayınca hıçkırdı ve bir kez daha kapandı.

Bitmişti. Yapılmıştı ve onu öldürecek kadar iyiydi. O bırakmadı gerekirdi, yapmadım gerekirdi herhangi It-

Çizmelerinin altından şeyl parçaları saçılarak geçitteki viraja doğru koştu.

İkinizi de evimize geri götürün…

Canlı. Örümcek, inlerine canlı olarak götürülecekmiş gibi konuşmuştu . Şölen başlamadan kısa bir süre önce . Ve eğer doğru konuşsaydı...

Nesryn, kıvranan Falkan'ın üzerine elini tokatladı ve öfke dolu bir gıcırtı kazandı.

Ama çimenlerin arasından esen rüzgar kadar yumuşak, "Henüz değil. Henüz değil dostum."

Nesryn adımlarını yavaşlatıp tamamen durduğunda planını ona fısıldadı.

resim

Kharankui onların gelişini gizlemek için deneyin vermedi.

Tıslayıp gülerek geçidin köşesini döndüler.

Nesryn'in dizlerinin üzerinde nefes nefese kaldığını, kollarındaki kanın, köprücük kemiğinin dar havayı kokusuyla doldurduğunu gördüklerinde durdular. Etrafına püskürtülen şeylleri, üzerinde kan beneklerini fark ettiklerini gördü.

Sanki kötü bir düşüş yaşamış gibi. Sanki daha fazla devam edemezmiş gibi.

Tıklayarak, birbirleriyle gevezelik ederek etrafını sardılar. bir duvareski, kokan uzuvlar ve dişler ve şişmiş, şişkin karınlar. Ve gözler. Sayamayacağı kadar çok göz, hepsinde kendi yansıması.

Titremesi sahte değildi.

"Yazık, fazla spor yapmadı," diye somurttu biri.

"Daha sonra alırız," diye yanıtladı bir başkası.

Nesrin daha çok sarsıldı.

Biri içini çekti. "Kanı ne kadar taze kokuyor. Ne kadar temiz."

"P-lütfen," diye yalvardı.

Kharankui sadece güldü.

Sonra arkasındaki kişi atladı.

Nesryn, onu şeyle sabitleyerek, yüzünü ve ellerini keserek, sırtına saplanan pençelere karşı çığlık attı. Omzunun üzerinden bakıp bacaklarının üzerinde uçan memecikleri görmeyi başardığında çığlık attı.

Onlardan atılan ipeği dokumaya hazır görmek için. Onu sıkıca sarmak için.

48

Nesryn keskin bir ısırık sesiyle uyandı.

Ayağa kalktı, dudaklarında bir çığlık...

Küçük dişlerin boynunu, kulağını ısırdığını hissettiğinde öldü. Onu uyandırmak.

Falkan. Başı zonklarken yüzünü buruşturdu. Safra boğazından yukarı çıktı.

Kafasını ısırmamak. Ama vücudunu saran ipek, kalın iplikler kokuyordu. Ve içinde bulunduğu mağara...

Hayır, mağara değil. Ama geçişin kapalı bir bölümü. Ay tarafından loş bir şekilde aydınlatılmış.

Karanlığı her iki tarafa da taradı, üstlerindeki taş kemer otuz fitten daha geniş değildi, nefesini düzenli tuttu -

Orası. Yakınlarda yere serilmiş, boydan boya ipekle kaplanmış. Yüzü kan içindeydi, gözleri kapalı...

Sartaq'ın göğsü inip kalktı.

Nesryn, Falkan onun vücudunda aşağı doğru kayarak dişlerini sert dişleriyle çiğnerken, hıçkırıklarına hakim olma gücüyle titredi.

Vites değiştirene acele etmesini söylemesine gerek yoktu. Boş geçidi taradı, ilerideki sönük yıldızları taradı.

Her neredelerse... Burası farklıydı.

Kaya pürüzsüz. cilalı. Ve oyulmuş. Uzaya sayısız oymalar kazınmıştı, eski ve ilkel.

Falkan, ipeğin ipini koparak çiğneyip çiğnedi.

"Sartaq," diye fısıldamaya cesaret etti Nesryn. "Sartak." Prens kıpırdamadı.

Kemerin ötesinden tıkırtılar geliyordu. "Dur," diye mırıldandı Falkan'a. " Dur. ”

Shifter onun sırtında yolunu durdurdu. Arkalarındaki köşeden geceden daha koyu bir gölge belirirken derilerine yapıştı. Ya da ileride—gerçek kuzeyin nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hâlâ geçidin içinde ya da başka bir tepenin üzerindeyseler.

Örümcek diğerlerinden biraz daha büyüktü. Karanlığı daha derin. Sanki yıldız ışığının kendisi ona dokunmaktan nefret ediyormuş gibi.

Kharankui o ona baktığını Nesryn belirtildiği gibi durdurdu.

Nesryn nefesini kontrol etti, onlara zaman kazandıracak, Sartaq ve Falkan'a zaman kazandıracak bir şeyler bulmak için zihnini topladı...

Örümcek, Halha'da, sesi güzel, lirik bir sesle, "Unutulmuş yerleri kurcalayan sizlersiniz," dedi.

Nesryn bir, iki kez yutkunarak kurumuş dilini ıslatmaya çalıştı ama başaramadı. "Evet" demeyi başardı.

"Aradığın şey nedir?"

Falkan uyarı ve düzen için sırtını çimdikledi. Dikkatini dağıt. O çiğnerken.

Nesryn ağzından kaçırdı, "Bize kuzeydeki kız kardeşlerinle ticaret yapan bir tüccar tarafından ödeme yapıldı, Stygian örümcekleri..."

"Kız kardeşler!" Örümcek tısladı. "Kan akrabamız olabilirler, ama ruhun gerçek kız kardeşleri değiller. Nazik kalpli aptallar, ölümlülerle ticaret - ticaret , biz sizi yutmak için doğduğumuz zaman."

Nesryn'in elleri arkasında titriyordu. "T-bizi bu yüzden gönderdi. Onlardan etkilenmemişti. S-efsane kadar yaşamadıklarını söyledi…”Ağzından ne

fışkırdığını bilmiyordu. "Yani seni görmek istedi, tt-ticaret yapabilir misin diye bak."

Falkan sessizce onun koluna dokundu.

"Ticaret? Akrabalarınızın kemikleri dışında takas edecek hiçbir şeyimiz yok."

"Burada Örümcek İpeği yok mu?"

"Numara. Hayallerinizi, yıllarınızı tatmaktan zevk alsak da. Seninle işimiz bitmeden önce."

Bunu Sartaq için zaten yapmışlar mıydı? Bu yüzden mi kıpırdamadı? Nesryn, arkasındaki iplikler çok yavaş çözülürken kendini sormaya zorladı, "Öyleyse - o zaman burada ne işin var?"

Örümcek ileriye doğru bir adım attı ve Nesryn kendini hazırladı. Ama örümcek ince, pençeli bir bacağını kaldırdı ve cilalı, oymalı duvarlardan birini işaret etti. "Bekleriz."

Ve gözleri sonunda karanlığa alışırken Nesryn örümceğin gösterdiği şeyi gördü.

Bir kemer oymacılığı—bir kapı.

Ve içinde duran pelerinli bir figür.

Gözlerini kıstı, orada kimin durduğunu anlamak için çabaladı. "K-kimi bekliyorsun?"

Houlun, Valg'ın bir zamanlar buradan geçtiğini söylemişti—

Örümcek, figürün üzerine bulaşan kiri bir kenara fırlattı. Orada kazınmış uzun, akan saçlar ortaya çıkıyor. Ve onun bir pelerin olduğunu düşündüğü şey... Bir elbiseydi.

"Kraliçemiz," dedi örümcek. "Karanlık Majestelerinin sonunda dönmesini bekliyoruz."

"Değil - Erawan değil mi?" Karanlık bir tacın hizmetkarları, demişti Houlun...

Örümcek tükürdü, zehir Sartaq'ın kapalı ayaklarının yanına indi. "O değil. Onu asla ."

"O zaman kim-"

"Valg Kraliçesini bekliyoruz," diye mırıldandı örümcek oymaya sürtünerek. "Bu dünyada kendine Maeve diyen biri."

49

Valg'in Kraliçesi.

“Maeve Kraliçesi Fae ,” Nesryn dikkatle karşı çıktı.

Örümcek alçak ve kötü bir şekilde kıkırdadı. "Bu yüzden onları inandırdı."

Düşün, düşün, düşün . Nesryn, "Ne - ne kadar güçlü ve güçlü bir kraliçe olmalı," diye kekeledi. "İkisine de hükmetmek için." Falkan hiddetle çiğnedi, her bir teli yavaşça, çok yavaş, esnedi. "Yapacak mısın - bana hikayeyi anlatacak mısın?"

Örümcek onu inceledi, cehennem çukurları gibi o derinliksiz gözler. "Sana hayatını satın almayacak, ölümlü."

"Ben - biliyorum." Daha da sarsıldı, kelimeler ağzından döküldü. “Ama hikayeler… Hikayeleri her zaman sevmişimdir - özellikle bu toprakların. Annem bana rüzgar arayan derdi çünkü hep rüzgarın beni sürüklediği yerde sürükleniyordum, hep o hikayeleri hayal ediyordum. Ve burada… işte rüzgar beni aldı. İzin verirseniz, son bir hikaye duyacağım. Sonumu karşılamadan önce."

Örümcek bir kalp atışı için sessiz kaldı. Bir diğeri. Sonra yerleştikendisi kemerin oymacılığının altında—Wyrdgate. "Bunu bir hediye olarak kabul et - sorma cesaretin için."

Nesryn hiçbir şey söylemedi, kalbi vücudunun her yerinde gümbürdüyordu.

"Uzun zaman önce," dedi örümcek o güzel sesle, "başka bir dünyada, başka bir yaşamda, karanlık, soğuk ve rüzgarlı bir ülke vardı. Gölge ve acının efendisi olan üç kral tarafından yönetilir. Kardeşler. Dünya her zaman böyle olmamıştı, böyle doğmamıştı. Ama büyük bir savaş yürüttüler. Tüm savaşları sona erdirecek bir savaş. Ve bu üç kral onu fethetti. Onu bir çorak araziye, karanlıkta yaşayanlar için bir cennete çevirdi. Bin yıl boyunca, egemenliklerinin devamını sağlamak için oğulları ve kızları tüm ülkeye yayılmış, eşit güçte hüküm sürdüler. Bir kraliçe ortaya çıkana kadar - gücü dünyada yeni, karanlık bir şarkı.

Gücüyle yapabileceği o kadar harika şeyler, o kadar korkunç, harika şeyler ki…”

Örümcek içini çekti. "Her biri onu arzuladı, o krallar. Onu takip etti, ona kur yaptı. Ama sadece en güçlüsüyle ittifak yapmaya tenezzül etti.”

"Erawan," diye mırıldandı Nesryn.

"Numara. Orcus, Valg krallarının en büyüğü. Evlendiler ama Maeve memnun değildi. Huzursuz, kraliçemiz dünyanın - diğer dünyaların bilmecelerini düşünerek uzun saatler geçirdi. Ve hediyeleriyle bakmanın bir yolunu buldu. Dünyalar arasındaki perdeyi delmek için. Yeşilin, ışığın ve şarkının krallığını görmek için.” Örümcek, sanki böyle bir şey iğrençmiş gibi tükürdü. "Ve bir gün, Orcus kardeşlerini görmeye gittiğinde, krallıklar arasında bir yol tuttu. Kendi dünyasının ötesine geçti ve bir sonrakine geçti.”

Nesryn'in kanı dondu. "H-nasıl?"

"İzlemişti. Dünyalar arasındaki bu tür yırtıkları öğrenmişti. Rastgele açılıp kapanabilen bir kapı, ya da doğru kelimeleri bilen biri.” Örümceğin kara gözleri parladı. "Onunla geldik, sevgili hizmetçileriyle. Onunla birlikte bu… yere adım attık. Tam da bu noktaya.”

Nesryn cilalı taşa baktı. Falkan bile aynı şeyi yapmak için duraksadı.

"Kapıyı korumamız için kalmamızı söyledi. Kimse onu takip etmesin diye. Çünkü geri dönmek istemediğine karar vermişti. Kocasına, onun dünyasına. Böylece gitti ve biz sadece kız kardeşlerimiz ve daha küçük akrabalarımızdan rüzgarla taşınan fısıltılar duyduk.” Örümcek sustu.

Nesryn, "Ne duydun?" diye sordu.

"Orcus geldi, yanında kardeşleri. Orcus, karısının ayrıldığını öğrenmiş ve bunu nasıl yaptığını öğrenmişti. Yaptığının ötesine geçti ve dünyalar arasındaki kapıyı kontrol etmenin bir yolunu buldu . Bunun için yaptığı anahtarları kardeşleriyle paylaştı. Üç kral için üç anahtar.

“Dünyadan dünyaya gittiler, istedikleri gibi kapıları açtılar, ordularını süpürdüler ve onu avlarken o diyarları yakıp yıktılar. Ta ki bu dünyaya ulaşana kadar.”

Nesryn güçlükle nefes alıp sordu, "Ve onu buldular?"

"Hayır," dedi örümcek, sesinde bir gülümseme gibi bir şey. "Çünkü Kara Majesteleri bu dağları terk etmiş, başka bir ülke bulmuş ve kendini iyi hazırlamıştı. Bir gün bulunacağını biliyordu. Ve göz önünde saklanmayı planladı. Öyle yaptı. İki kraliçe-kardeş tarafından yönetilen sevimli, uzun ömürlü bir insanla -kendileri de neredeyse ölümsüz olanlarla- karşılaştı."

Mab ve Mora. kutsal tanrılar—

"Ve güçlerini kullanarak onların zihinlerini kazıdı. Kendileriyle birlikte yönetecekleri bir ablaları, bir ablaları olduğuna onları inandırdı. Üç kraliçe - bir gün gelebilecek üç kral için. Saraylarına döndüklerinde, orada yaşayanların da aklını başından aldı. Ve kim geldiyse. Üçüncü bir kraliçenin her zaman var olduğu düşüncesi her zaman hüküm sürdü. Gücüne bir şekilde direnirlerse, onları sona erdirmenin yollarını buldu." Pis bir kahkaha.

Nesryn efsaneleri duymuştu. Maeve'nin karanlık, isimsiz gücünden - yıldızları yutabilecek bir karanlık. Maeve'nin hiçbir zaman bir Fae formu ortaya çıkarmadığını, sadece o ölümcül karanlığı. Ve bilinen herhangi bir Fae'nin ömrünün çok ötesinde yaşamıştı. O kadar uzun yaşadı ki karşılaştırılabilir tek ömür… Erawan.

Bir Valg ömrü. Valg kraliçesi için.

Örümcek yine durakladı. Falkan neredeyse ellerine ulaşmıştı ama yine de onları kurtarmaya yetmedi.

Nesryn, "Yani Valg kralları geldi ama savaşta kiminle yüzleştiğini bilmiyor muydu?" diye sordu.

"Tam." Mutlu bir mırıltı. "Bir Fae bedenine bürünmüş, onu tanımadılar, aptallar. Ama bunu onlara karşı kullandı. Onları nasıl yeneceğini, ordularının nasıl çalıştığını biliyordu. Ve buraya gelmek için ne yaptıklarını anlayınca, sahip oldukları anahtarlar... onları istedi. Onları sürgün etmek, öldürmek ve anahtarları bu dünyada uygun gördüğü şekilde kullanmak. Ve diğerleri.

"Yani onları aldı. Gizlice içeri girip onları aldı, başkaları onun bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sormasın diye etrafını Fae savaşçılarıyla sardı . Ah, zeki kraliçe bunun ruhlar dünyası ile iletişim kurmaktan olduğunu iddia etti, ama... biliyordu. O savaş kamplarını yönetmişti. Kralların nasıl çalıştığını biliyordu. Yani anahtarları çaldı. O krallardan ikisini geri göndermeyi başardı, Orcus da birini. Ve kardeşlerini çok seven en genç kralın peşine düşmeden önce, anahtarlar ondan alındı." Bir tıslama.

"Brannon adına," diye nefes aldı Nesryn.

"Evet, ateş kralı. İçindeki karanlığı gördü ama tanıyamadı. Merak etti, şüphelendi ama Valg hakkında bildiği tek şey, bizim insanlarımız, onların erkek askerleriydi. Homurdanmaları, prensleri ve kralları. Bir dişi olduğunu bilmiyordu… Bir dişi Valg ne kadar farklı, ne kadar sıra dışı. Hatta onun tarafından kandırıldı; onun gerçekten farkına varmasını engellemek için zihnine giden yollar buldu." Bir başka yumuşak, sevimli gülüş. "Şimdi bile, her şeyin onun her şeye burnunu sokan ruhuna açık olması gerekirken… Şimdi bile bilmiyor. Yaklaşmakta olan kıyametine - evet, onun ve diğerlerinin kaderine."

Mide bulantısı onu sardı. Aylin . Aelin'in sonu.

"Ama kraliçemizin kökeni hakkında doğru bir tahminde bulunmasa da, hâlâ ateşinin olduğunu biliyordu… Onun ateşinden çok korkuyordu. Tüm gerçek Valg'lerin yaptığı gibi."Nesryn o çekirdeği sakladı. "Krallığını uzakta kurarak gitti ve o da savunmasını yaptı. Pek çok akıllı savunma, Erawan yeniden ayağa kalkıp kardeşi için aradığı, bulmak için dünyaları fethettiği kraliçenin başından beri burada olduğunu fark ederse. Fae orduları kurmuş olduğunu ve onların birbirleriyle savaşmalarına izin vereceğini."

Bir ağdaki örümcek. Maeve böyleydi.

Falkan, Nesryn'in ellerine uzanıp oradaki ipeği çiğnedi. Sartaq bilinçsiz kaldı, örümceğe çok tehlikeli bir şekilde yakındı.

"Yani bu binlerce yıl onun bu dağlara dönmesini mi bekledin?"

"Bize geçişi tutmamızı, dünyadaki yırtıkları korumamızı emretti. Böylece sahibiz. Ve bizi bir kez daha yanına çağırana kadar öyle yapacağız."

Nesryn'in başı döndü. Maeve, bunu daha sonra düşünecekti. Eğer bunu yaşadılarsa.

Parmaklarını Falkan'a sallayarak işaret etti.

Sessizce, gölgelere bağlı kalarak, vites değiştirici karanlığa daldı.

"Ve şimdi biliyorsun - Kara Saat buraya nasıl geldi." Örümcek güçlü bir hareketle yükseldi. "Umarım sana uygun bir son hikaye olmuştur Rüzgar Arayıcı."

Örümcek ilerlerken Nesryn ağzını açtı ve bileklerini arkasında döndürdü...

"Kız kardeş," diye tıslayan bir kadın sesi ötedeki karanlıktan. "Kardeş, bir kelime."

Örümcek, soğanlı gövdesini kemer girişine doğru döndürerek durdu. " Ne ."

Bir korku dalgası. "Bir sorun var abla. Bir tehdit."

Örümcek, "Söyle bana" diyerek akrabasına doğru seğirtti.

“Kuzey ufkunda Ruks. En az yirmi-”

Örümcek tısladı. "Ölümlüleri koruyun. Ben kuşlarla ilgileneceğim."

Bacakları tıkırdatıyor, şeyl onun etrafında dönüyor. Ağrıyan parmaklarını esnetirken Nesryn'in kalbi sıkıştı. "Sartak," diye nefes aldı.

Yol boyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Uyarı. Sakinlik.

Diğer örümcek, liderinden daha küçük bir şekilde sürünerek içeri girdi. Sartaq gerildi, omuzları onu tutan ipekten fırlayacakmış gibi gerildi.

Ama örümcek sadece " Acele et " diye fısıldadı .

50

Sartaq, Falkan'ın kharankui'nin iğrenç ağzından çıkan sesi karşısında eğildi .

Nesryn ellerini ağdan kurtardı ve lifler cildini yırtarken acının homurdanmasını yuttu. Falkan'ın ağzı ve dili ağrıyor olmalıydı...

Sartaq'ın üzerinde süzülen örümceğe baktı, pençelerinin kesikleriyle prensi bağlayan ipeği kesiyordu. Gerçekten de o kerpetenlerin sallandığı yerden kan sızıyordu.

"Çabuk," diye fısıldadı vites. "Silahlarınız şurada köşede."

Asterion kısa kılıcının çıplak gümüşü boyunca yayının kıvrımındaki zayıf yıldız ışığı parıltısını seçebiliyordu.

Falkan, Sartaq'ın bağlarını kesti ve prens ağdan sıyrılarak serbest kaldı. Ayağa kalkarken sallandı, elini taşa dayadı. Kan, her yerinde çok fazla kan vardı...

Ama ona doğru koştu, hala ayaklarını örten ipleri kopardı. "Yaralandın mı?"

"Daha hızlı," dedi Falkan, arkadaki kemerli girişe bakarak. "Kimsenin gelmediğini anlaması uzun sürmez."

Nesryn'in ayakları serbest kaldı ve Sartaq onu yukarı çekti. "Maeve hakkında ne dediğini duydun mu..."

"Ah, duydum," diye soludu Sartaq silahlarına koşarken. Yayı ve sadağı, Fae kılıcını ona verdi. Falkan'a "Ne taraftan?" diye tıslarken kendi Asterion hançerlerini kaptı.

Vites değiştiren, Maeve'in oymacılığının yanından ileriye fırladı. "Burada - yukarı doğru bir eğim var. Geçidin diğer tarafındayız. Eğer yukarı çıkabilirsek..."

"Kadara'yı gördün mü?"

"Hayır," dedi değiştirici. "Fakat-"

Kemerli geçitten sessiz ayaklar üzerinde sürünerek, yıldızların ışığıyla dolu ilerideki geçide girerken, gerisini duymayı beklemediler. Gerçekten de, sanki yıldızların kendilerine giden bir yolmuş gibi, gevşek taştan sert bir eğim yerden yükseldi.

Arkalarındaki dağdan bir çığlık yükseldiğinde, Falkan arkalarında kara bir gölge olarak, tehlikeli yokuşun yarısını çıkmışlardı. Ama gökyüzü boştu, Kadara'dan hiçbir iz yoktu...

"Ateş," diye nefes aldı Nesryn zirvenin zirvesine doğru hızla ilerlerken. "Bütün Valg'lerin ateşten nefret ettiğini söyledi. Ateşten nefret ederler .” Örümcekler için, yaşamı yiyip bitiren, ruhları yiyip bitiren… Onlar Erawan kadar Valg'dı. Aynı karanlık cehennemden selamlandı. "Cebindeki çakmaktaşı çıkar," diye emretti prense.

"Ve ışık ne ?" Gözleri, tepenin dar tepesinde - kavisli boynuzun üzerinde dururken sırtındaki oklara kaydı. "Burada kapana kısıldık." Gökyüzünü taradı. "Bize bir şey almayabilir."

Nesryn, uçan deri ceketinin altından gömleğinin bir şeridini çekerken yayını omuzlayarak bir ok çıkardı. o kopardıalttan, parçayı ikiye böldü ve birini ok şaftına sardı. Sartaq göğüs cebinden çakmaktaşı çıkarırken, "Çıraya ihtiyacımız var," dedi.

Bir bıçak parladı ve sonra Sartaq'ın örgüsünün bir kısmı uzanmış eline geçti.

O tereddüt etmedi. Sadece örgüyü kumaşın etrafına sardı ve çakmaktaşı defalarca vururken oku onun için dışarıda tuttu. Kıvılcımlar uçuştu, sürüklendi—

Biri yakalandı. Ateş alevlendi. Tıpkı aşağıdaki geçide karanlık çöktüğü gibi. Omuz omuza, örümcekler onlar için saldırdı. En az iki düzine.

Nesryn oku kenetledi, ipi geri çekti ve yukarı nişan aldı.

Doğrudan onlara değil. Ama gökyüzüne bir atış, buz gibi yıldızları delecek kadar yüksek.

Örümcekler durakladı, okun zirvesine ulaşmasını ve sonra aşağı, aşağı dalmasını izledi...

"Bir tane daha," dedi Nesryn, ikinci kumaş şeridini alıp bir sonraki okun başına tekrar sararak. Kılıfında sadece üç kişi kalmıştı. Sartaq örgüsünün ikinci bir parçasını keserek ucuna geçirdi. Flint çarptı, kıvılcımlar parladı ve ilk ok yolundan dağılan örümceklere doğru düşerken, ikinci okunu bıraktı.

Örümcekler yukarıya bakarken o kadar dalgındı ki ileriye bakmadılar.

Aralarında en büyüğü, onunla bu kadar uzun süre konuşan, en az olanı.

Ve Nesryn'in yanan oku karnına saplanıp derinlere saplandığında, örümceğin çığlığı altlarındaki taşları salladı.

Sartaq gömleğinin kumaşını yırtarken Nesryn bir sonraki oku için çabalayarak, "Bir tane daha," diye soludu. "Acele etmek."

Gidecek bir yer yok, onları uzak tutmanın bir yolu yok.

"Vardiya," dedi, paniğe kapılan örümcekleri izleyen Falkan'a, liderlerinin bağırarak karnındaki yangını söndürme emrine karşı çıktı. “Bir şeye dönüşeceksen, şimdi yap .”

Değiştirici o iğrenç örümceğin yüzünü onlara çevirdi. Sartaq örgüsünden bir parça daha kesti ve onu üçüncü okun başının üzerinden geçirdi. Falkan, “Onları tutacağım” dedi.

Kıvılcımlar yağdı, alev alev yanan üçüncü ok üzerinde alev aldı.

"Bir iyilik, Kaptan," dedi değiştirici ona.

Zaman. Zamanları yoktu -

"Ben yedi yaşındayken ağabeyim Rifthold'da fakir bir kadından piç bir kız evlat edindi. İkisini de terk etti. O zamandan beri yirmi yıl geçti ve şehre gitmek, ticarete başlamak için yeterince büyüdüğüm zamandan beri onu aradım. Anneyi birkaç yıl sonra ölüm döşeğinde buldu. Kızı kovduğunu söyleyecek kadar zar zor konuşabildi. Yeğenimin nerede olduğunu bilmiyordu. Umurumda değildi. Bana bir isim veremeden öldü.”

Nesryn, yanan kız kardeşini geçmeye çalışan örümceğe doğru ok atarken elleri titriyordu. Sartaq, “Acele edin” diye uyardı.

Falkan, “Hayatta kalırsa, büyürse, vites değiştirme hediyesi de olabilir. Ama yapıp yapmaması önemli değil. Önemli olan… O benim ailem. Hepsi bende kaldı. Ve onu çok uzun zamandır arıyorum.”

Nesrin üçüncü oku fırlattı. Bir örümcek, işaretini bulunca çığlık attı. Diğerleri geri düştü.

"Bul onu," dedi Falkan, aşağıda çalkalanan dehşete doğru bir adım atarak. "Benim servetim - hepsi onun için. Ve onu bu hayatta yüzüstü bırakmış olabilirim. Ama ölümümde değil.”

Nesryn inanamayarak ağzını açtı, kelimeler ağzından fışkırdı...

Ama Falkan patikadan aşağı koştu. O yanan örümcek hattının tam önüne atladı.

Sartaq onun dirseğini tuttu ve minik zirveden aşağıya doğru dik yokuşu işaret etti. "Bu-"

Bir an, dik duruyordu. Sonra Sartaq kılıcı inleyerek onu sırtına atmıştı.

Tökezledi, ne olduğunu anlayınca kolları onu dik tutmak için sallandı. tepenin diğer tarafına tırmanmıştı. Örümcek şimdi onlara tıslıyor, devasa dişleri taşa zehir damlatıyor.

Ön iki ayağıyla Sartaq'a doğru hamle yaptı.

Bir tanesinden sıyrıldı ve aşağı doğru savruldu.

Kara kan fışkırdı, örümcek çığlık attı - ama önce o pençeyi prensin uyluğuna sapladı.

Nesryn hareket etti, dördüncü oku o gözlerden birine doğru uçtu. Beşinci ve son ok bir an sonra uçtu ve çığlık atarken örümceğin açık ağzına ateş etti.

Oku ısırdı, ikiye böldü.

Nesryn yayını düşürdü ve Fae kılıcını çekti.

Örümcek ona tısladı.

Nesryn, Sartaq ile örümcek arasına girdi. Aşağıda, kharankui çığlık attı ve çığlık attı. Falkan'ın ne yaptığına bakmaya cesaret edemedi. Hala savaşıyorsa.

Bıçak, onunla örümcek arasında bir ay ışığı kıymığıydı.

Kharankui bir adım ilerledi. Nesryn bir tanesini verdi, Sartaq onun yanında yükselmeye çabaladı.

" Seni ölüm için yalvartacağım," diye köpürdü örümcek, yeniden ilerleyerek.

Geri tepti, bahara hazırlanıyordu.

Anlamlı kıl; salıncak sayımı yapmak -

Örümcek sıçradı.

Ve karanlık bir ruk öfkesini kükreyerek çarptığında uçurumdan yuvarlandı.

Kadara değil. Ama Arkas.

Borte.

51

Bir hiddet kasırgası, Arcas ayağa kalktı, sonra tekrar daldı, Borte'nin savaş çığlığı taşları çınlatırken, o ve ruk aşağıdaki geçitte kharankui'ye nişan aldı. Onları uzak tutan örümceğe, kan - kırmızı kan - ondan sızıyor.

Geceyi, kendi sesi kadar öğrendiği bir başka çığlık daha böldü.

Ve onlar için hızla ilerleyen Kadara vardı, onun ardından iki rüküş daha.

Sartaq, diğer ruklardan biri ayrılıp Borte'nin haraket edip kharankui saflarını parçaladığı yere daldığında, hıçkırık gibi olabilecek bir şey söyledi .

Bir tutam koyu kahverengi tüy... ve onun tepesinde genç bir adam.

Yeran.

Nesryn, Kadara'nın arkasından gelen diğer biniciyi tanımadı. Kadara'nın altın tüyleri kanla lekelenmişti ama diğer ruk yaklaşırken o sabit bir şekilde uçtu, tepede süzüldü.

"Kımıldama ve düşmekten korkma," diye soludu Sartaq, elini sıkarak. Nesryn'in yanağından. Ay ışığında yüzü kir ve kan içindeydi, gözleri acıyla doluydu ama yine de...

Sonra bir kanat duvarı vardı ve güçlü pençeler genişçe yayıldı.

Beline ve üst baldırlarının altına sardılar, dimdik oturmasını havaya kaldırdılar, Sartaq diğerini kavradı ve sonra büyük kuş geceye fırladı.

Rüzgar kükredi, ama ruk onları daha yükseğe kaldırdı. Kadara arka sıralara düştü - arkalarını koruyordu. Nesryn, kırbaçlanan saçlarının arasından ateşle kaplı geçide doğru baktı.

Borte ve Yeran'ın yukarıya doğru yükseldiği yere, karanlık bir şekil Yeran'ın rukunun pençelerinde sıkıştı. Tamamen gevşek.

Borte'nin işi bitmedi.

Rükünün üzerinde bir ışık parladı. Alevli bir ok.

Borte onu gökyüzüne doğru fırlattı.

Sayısız kanat etraflarındaki havayı doldururken Nesryn bir sinyal olduğunu fark etti. Ve Borte'nin oku bir ağın üzerine düştüğünde, alevler yükseldi, gökyüzünde yüzlerce ışık tutuştu.

Ruk binicileri. Her biri alevli bir ok taşıyor. Her biri şimdi aşağıyı gösteriyor.

Oklar kayan yıldız yağmuru gibi Dağ'ın karanlığına düştü. Ağa ve ağaca indi. Ve alev aldı. Birbiri ardına.

Gece aydınlanana kadar, tepelerden ve ormandan yükselen çığlıklara karışan dumanlar çağlayana kadar.

Nesryn onu tutan pençelere tutunurken titriyordu. Yolun karşısında, şimdi omuzlarına uzanan saçları rüzgarda dalgalanan Sartaq'ın bakışlarıyla karşılaştı.

Aşağıdaki alevler yüzündeki, ellerindeki, boynundaki yaraları daha da korkunç hale getirdi. Teni solgun, dudakları solgun, gözleri yorgunluk ve rahatlamayla ağırlaşmıştı. Ve henüz …

Sartaq gülümsedi, ağzını zar zor kaldırdı. Prensin itiraf ettiği sözler aralarındaki rüzgarda sürüklendi.

Gözlerini ondan alamıyordu. Uzaklara bakamadı.

Böylece Nesryn gülümseyerek karşılık verdi.

Ve altlarında ve arkalarında, gecenin ilerleyen saatlerine kadar Dagul Fells yandı.

52

Chaol ve Yrene şafakta Antica'ya dörtnala geri döndüler.

Yrene'nin kontrol edilmesi gereken ağır bir hastası olduğunu ve yükselen güneşin altında kum tepelerini geçtiğini iddia ederek Hasar'a not bıraktılar.

İkisi de fazla uyumamıştı ama şifacılar hakkında tahminleri doğruysa, oyalanma riskini göze alamazlardı.

Chaol'un sırtı dünkü sürüş ve dün geceki … diğer sürüş sayesinde ağrıyordu. Çoklu sürüşler. Ve Antica'nın minareleri ve beyaz duvarları göründüğünde dişlerinin arasından tıslıyordu.

Yrene, saraya dolu dolu sokaklardan geçen tüm acı dolu yolculuk boyunca ona kaşlarını çattı. Uyku düzenini konuşmamışlardı ama Torre'nin merdivenlerinin her birini tek tek çıkmak zorunda kalması umurunda değildi. Ya onun yatağı ya da onun. Onu bir kalp atışı için bile terk etme düşüncesi...

Chaol Farasha'dan tırmanırken yüzünü buruşturdu, siyah kısrak şüpheli bir şekilde iyi davrandı ve en yakın ahır elinin Yrene'nin kısrağından aldığı bastonu kabul etti.

Kadına doğru birkaç adım atmayı başardı, topallaması derin ve parçalanmıştı ama Yrene bir uyarı elini uzattı. " Beni bu attan indirmeye, taşımaya ya da başka bir şeye kalkışmayı aklından bile geçirme ."

Ona alaycı bir bakış attı ama itaat etti. " Bir şey mi?"

Dizginleri bekleyen ahır eline geçirerek kısraktan inerken güzel bir kırmızı tonuna dönüştü. Adam rahatlayarak çöktü, o sırada zavallı adamı sanki öğle yemeğine çıkarmış gibi ahırlara doğru sürüklemeye çalışan aceleci Farasha'yı idare etme görevine sahip olmadığı için tamamen minnettardı. Hellas'ın atı gerçekten.

"Evet, herhangi bir şey ," dedi Yrene, buruşuk kıyafetlerini kabartarak. "Muhtemelen eskisinden daha kötü topalladığın bir şey yüzünden ."

Chaol onun yanına adım atmasına izin verdi ve bastonunun üzerinde şakağına bir öpücük konduracak kadar uzun süre dengede kaldı. Kimin gördüğü umurunda değildi. Kim haber verdi. Hepsi cehenneme gidebilir. Ama arkalarında, Shen'in ve diğer muhafızların kulaktan kulağa sırıttığına yemin edebilirdi.

Chaol ona göz kırptı. "O zaman beni iyileştirsen iyi olur Yrene Towers, çünkü bu gece seninle çok şey yapmayı planlıyorum ."

Daha da derinden kızardı ama çenesini yukarıya doğru eğdi, asil ve düzgündü. "Önce şu parşömenlere odaklanalım, seni serseri."

Chaol geniş ve sınırsız bir şekilde sırıttı ve sarayın içine geri dönerken ağrıyan vücudunun her santiminde bunu hissetti.

resim

Herhangi bir sevinç kısa sürdü.

Chaol, sessiz kanatlarına girdiklerinde yanlış bir şeyin uğuldayan iplerini yakaladı. Muhafızların mırıldandığını, hizmetçilerin telaşla etrafta koştuğunu gördüğü an. Yrene onunla sadece bir bakış attı ve onun becerebildiği kadar hızlı ilerlediler. Sırtından, uyluklarından aşağı alevler fışkırdı, ama bir şey olsaydı...

Dairesinin kapıları aralıktı ve dışarıda ona acıma ve korku dolu bakışlar atan iki muhafız dikilmişti. Midesi döndü.

Nesrin. Eğer geri dönseydi, onları avlayan Valg'a bir şey olsaydı...

Protesto eden vücudu uzaklaşarak, kafası kükreyen bir sessizlikle dolu olarak süite girdi.

Nesryn'in kapısı açıktı.

Ama hiçbir ceset yatağın üzerine yayılmış halde yatmıyordu. Ne halıyı lekeledi, ne de duvarlara sıçradı.

Onun odası aynıydı. Ama her iki yatak odası da... Çöpe atıldı.

Parçalanmış, sanki büyük bir rüzgar pencereleri parçalamış ve boşluğu yırtmış gibi.

Oturma odası daha kötüydü. Her zamanki altın kanepeleri - yok edildi. Resimler, sanat devrildi, çatladı veya kesildi.

Masa yağmalanmış, halılar devrilmişti...

Kadja köşede diz çökmüş, kırık bir vazonun parçalarını topluyordu.

"Dikkatli ol," diye tısladı Yrene, çıplak elleriyle parçaları toplarken kıza doğru yürüyerek. "Kendi ellerinizi kullanmaktansa bir süpürge ve faraş alın."

"Bunu kim yaptı?" diye sordu Chaol sessizce.

Kadja ayağa kalkarken gözlerinde korku parladı. "Bu sabah geldiğimde böyleydi."

Yrene, "Hiç bir şey duymadın mı?" diye sordu.

Bu sözlerdeki keskin şüphe onu gerginleştirdi. Yrene onu uzak tutmak istiyorsunuz görevleri oluşturan, bir an için hizmetçi kız güvenilmiyor, ama Kadja için için yapmak bu-

"Sen gidince lordum, ben... geceyi ailemi ziyarete ayırdım."

Korkmamaya çalıştı. Bir aile. Burada ailesi vardı ve o hiç sorma zahmetinde bulunmamıştı...

"Ve ailen bütün gece onlarla birlikte olduğuna yemin edebilir mi?"

Chaol döndü. "Yren."

Yrene Kadja'yı incelerken ona bakmadı bile. NShizmetçi kız o sert bakışın altında soldu. "Ama sanırım birisi için kapıyı açık bırakmak daha akıllıca olurdu."

Kadja sindi, omuzları içe doğru kıvrıldı.

"Yrene - bu herhangi bir şeyden olabilirdi. Kimse."

"Evet, herhangi biri. Özellikle de bir şey arayan biri."

Sözcükler, odanın kargaşasıyla aynı anda tıkırdadı.

Chaol hizmetçi kıza baktı. "Daha fazla pisliği temizlemeyin. Buradaki her şey, bunu kimin yaptığına dair bir kanıt sunabilir." Kaşlarını çattı. "Zaten ne kadarını temizlemeyi başardın?"

Odanın durumundan, pek değil.

"Daha yeni başladım. Bu geceye kadar dönmeyeceksin sandım, o yüzden..."

"Bu iyi." Onun utangaçlığına ekledi, "Ailenin yanına git. İzin günü, Kadja. Bu olduğunda burada olmadığına sevindim."

Yrene kaşlarını çatarak kızın buna pekala sebep olabileceğini söyledi ama ağzını kapalı tuttu. Bir dakika içinde Kadja ayrılmış, salonun kapılarını sessiz bir tıklamayla kapatmıştı.

Yrene ellerini yüzünde gezdirdi. "Her şeyi aldılar. Her şey ."

"Onlar yaptı mı?" Masaya topallayarak gitti, elini yüzeye dayayarak çekmecelere baktı. Sırtı ağrıyor ve kıvranıyordu -

Yrene harap yastıkları kaldırarak altın kanepeye koştu. "Bütün o kitaplar, parşömenler..."

"Gitmiş olacağımız yaygın bir bilgiydi." Masaya tamamen yaslandı, sırtından aldığı ağırlık yüzünden neredeyse içini çekecekti.

Yrene odada bir yol açarak o kitap ve parşömenleri bulup çıkardığı tüm yerleri teftiş etti. "Hepsini aldılar. Başlangıcın Şarkısı bile .”

"Ya yatak odası?"

Anında ortadan kayboldu. Chaol sırtını ovuşturdu, hafifçe tısladı. Daha fazla hışırtı, ardından, “Ha!”

Çizmelerinden birini havada sallayarak tekrar ortaya çıktı. "En azından bunu bulamadılar."

O ilk kaydırma. Ağzına bir gülümseme yerleştirdi. "En azından o var."

Yrene, sanki bir bebekmiş gibi çizmesini onun göğsüne bastırdı. "Çaresizleşiyorlar. Bu da insanları tehlikeli yapar. Burada kalmamalıyız."

Hasarı inceledi. "Haklısın."

"O zaman doğrudan Torre'ye gideceğiz."

Fuayenin açık kapılarından içeri baktı. Nesryn'in yatak odasına.

Yakında dönecekti. Ve döndüğünde, onu Yrene ile birlikte gitmiş bulmak için... Ona iğrenç davranmıştı. Rifthold'da ne vaat ettiğini, ne ima ettiğini unutmasına izin verecekti. Burada gemide. Ve Nesryn ona herhangi bir söz vermeyebilir ama birçoğunu bozmuştu.

"Nedir?" Yrene'in sorusu bir fısıltıdan çok daha fazlasıydı.

Chaol gözlerini kapadı. O bir piçti. Nesryn'i buraya sürüklemişti ve ona böyle davranmıştı. Cevaplar peşinde koşarken, hayatını riske atarken, bir ordu kurmak için bir parça umut ararken… Bu mesajı hemen gönderirdi. Olabildiğince hızlı geri dönmek için.

"Önemli değil," dedi Chaol sonunda. "Belki de bu gece Torre'de kalmalısın. Orada kimsenin iki kez düşünmesini sağlayacak kadar gardiyan var." Gözlerindeki acı titrediğinde ekledi, "Kaçıyormuş gibi görünemem. Özellikle kraliyet ailesi benim ilgimi çeken biri olabileceğimi düşünmeye başlarken. Aelin'in böyle bir endişe ve entrika kaynağı olmaya devam etmesi… belki de bunu kendi yararıma kullanmalıyım." Bastonla oynadı, bir elinden diğerine attı. "Ama burada kalmalıyım. Ve sen, Yrene, gitmelisin."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama duraksayıp doğruldu. Gözlerine çelik gibi bir parıltı girdi. "O halde parşömeni Hafıza'ya kendim götüreceğim."

Başını sallarken sesinin keskinliğinden, o gözlerin kararmasından nefret ediyordu. Ona da yanlış yapmıştı. Açıklığa kavuşturmak için önce Nesryn ile olan biteni değil. Ortalığı karıştırmıştı.

Aptal. Bunun üzerine çıkabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Olduğu kişinin, yaptığı hataların ötesine geçin.

Aptal.

53

Yrene, parşömeni avucunda ezmemeye dikkat ederek Torre basamaklarını hızla tırmandı.

Odasının dağınıklığı onu sarsmıştı. Onu da sarstı ama...

Zarar veya ölüm korkusu değildi. Onu başka bir şey sarsmıştı.

Diğer eliyle madalyonu kavradı, metal teninde ısındı.

Birisi, sır olarak saklamak istedikleri her neyse onu keşfetmeye yakın olduklarını biliyordu. Ya da en azından bir şeyler öğrenebileceklerinden ve olası kaynakları yok edeceklerinden şüpheleniyorlardı . Ve Aksara'nın ortasındaki harabelerde birleştirmeye başladıkları şeyden sonra...

Yrene, Torre'nin en üst katına ulaştığında öfkesini kontrol etti, ısı boğucuydu.

Hafiza özel atölyesinde, yoğun dumanla dalgalanan bir tonik içip kendi kendine ders veriyordu. "Ah, Yrene," dedi bir damla sıvıyı ölçerken başını kaldırmadan.

Masayı kaplayan şişeler, leğenler ve kaseler, açık kitaplar ve çeşitli zaman ölçülerine sahip bir dizi bronz kum saati arasına dağılmıştı. "Partin nasıl geçti?"

açıklayıcı . "Sevimli."

"Genç lordun sonunda kalbini teslim ettiğini varsayıyorum."

Yrene öksürdü.

Hafiza sonunda başını kaldırırken gülümsedi. "Ah, biliyordum."

"Biz değiliz - yani resmi bir şey yok -"

"Bu madalyon aksini gösteriyor."

Yrene elini yanaklarına vurdu, yanakları ısındı. "O değil - o bir lord ."

Hafiza'nın kaşlarını kaldırmasıyla Yrene'nin öfkesi kabardı. Başka kim biliyordu? Başka kim görmüş, yorum yapmış ve bahis oynamıştı?

"O bir Adarlan Lordu," diye açıkladı.

"Yani?"

"Adarlan."

"Bunu geride bıraktığını sanıyordum."

Belki de vardı. Belki de yapmamıştı. "Endişelenecek bir şey değil."

Bilen bir gülümseme. "İyi."

Yrene burnundan uzun bir nefes aldı.

"Ama ne yazık ki, bana tüm ilginç detayları vermek için burada değilsin."

"Ah." Yrene yüzünü buruşturdu. "Numara."

Hafiza toniğine birkaç damla daha damlattı. On dakikalık kum saatini aldı ve ters çevirdi, kemik beyazı kum antik kaideye damladı. Daha Hafıza, "Elindeki tomarla bir ilgisi var mı?" demeden önce bir toplantı ilanı başladı.

Yrene açık salona baktı, sonra kapıyı kapatmak için acele etti. Sonra açık pencereler.

Bitirdiği zaman, Hafiza toniği bırakmıştı, yüzü alışılmadık bir şekilde ciddiydi.

Yrene, odalarının aranmasını anlattı. Alınan kitaplar ve parşömenler. Vahadaki harabeler ve şifacıların belki de burada ortaya çıkmayıp gizlice buraya dikildikleri şeklindeki çılgın teorileri . Valg ve krallarına karşı.

Ve Yrene onu tanıdığından beri ilk kez yaşlı kadının kahverengi yüzü biraz renksiz görünüyordu. Berrak koyu gözleri kocaman açıldı.

Kıtanızda biriken güçlerin bunlar olduğundan emin misiniz? Hafiza çalışma masasının arkasındaki küçük sandalyeye yerleşti.

"Evet. Lord Westfall onları bizzat gördü. Onlarla savaştı. Bu yüzden geldi. Adarlan'ın imparatorluğuna sadık adamlara karşı bir ordu kurmak değil, insan bedenleri giyen iblislerle, canavar yetiştiren iblislerle savaşmak için bir ordu. O kadar geniş ve korkunç ki, Aelin Galathynius ve Dorian Havilliard'ın tüm gücü bile yeterli değil."

Hafiza başını salladı, beyaz saçları dalgalanıyordu. "Ve şimdi siz ikiniz şifacıların oynayacak bir rolü olduğuna mı inanıyorsunuz?"

Yrene adımlarını hızlandırdı. "Belki. Kendi kıtamızda amansızca avlandık ve kulağa devam edecek bir şey gibi gelmediğini biliyorum, ama eğer şifaya meyilli bir Fae yerleşimi uzun zaman önce burada bir medeniyet başlattıysa… Neden? Neden Doranelle'den ayrılıyorsunuz, neden bu kadar uzağa geldiniz ve bu kadar az iz bırakarak şifa mirasının hayatta kalmasını sağlayın?”

"Bu yüzden geldin ve bu tomarı getirdin."

Yrene parşömeni Yüksekteki Şifacının önüne koydu. “Nusha sadece belirsiz efsaneleri bildiğinden ve burada yazılan dili nasıl okuyacağını bilmediğinden, gerçekten gerçeği bilebileceğini düşündüm. Ya da bana bu parşömenin ne hakkında olabileceğini söyle.”

Hafıza parşömeni dikkatle açtı ve köşelerini çeşitli şişelerle tarttı. Orada karanlık, tuhaf harfler yazılmıştı. Yükseklerdeki Şifacı, birkaç tanesinin üzerinde buruşuk bir parmak gezdirdi. “Böyle bir dili nasıl okuyacağımı bilmiyorum.” Elini tekrar parşömen üzerinde gezdirdi.

Yrene'nin omuzları düştü.

"Ama bana hatırlatıyor..." Hafıza atölyesindeki kitap raflarını taradı, bazıları camın arkasına mühürlenmişti. Ayağa kalktı, odanın gölgeli köşesindeki kilitli bir kasaya doğru sendeledi. Oradaki kapılar cam değil, metaldi. Demir.

Boynundan bir anahtar çıkardı ve açtı. Yrene'i çağırdı.

Aceleyle odayı yarı yarıya tökezleyen Yrene, Hafiza'nın yanına ulaştı. Ciltlerin birkaç dikeninde, yaşla birlikte neredeyse çürüyen... "Efsaneler," diye mırıldandı Yrene.

"Bana bunların insan gözü için kitaplar olmadığı söylendi - dünyaya yolunu bulamamak için kilit altında tutulup unutulması gereken en iyi şey bilgiydi."

"Neden?"

Hafıza omuzlarını silkti, önlerinde duran eski metinleri inceledi ama onlara dokunmadı. “Selefimin bana söylediği tek şey buydu: İnsan gözleri için değiller . Ah, bir ya da iki kez, kitapları açarken tartışacak kadar sarhoş oldum, ama bu anahtarı her çıkardığımda..." Üzerinden sarkan en kara demirden anahtar olan uzun kolyeyle oynuyordu. Kabineye bir maç. "Yeniden düşünüyorum."

Hafiza anahtarı avucunun içinde tarttı. “Bu kitapları nasıl okuyacağımı ve bu dilin ne olduğunu bilmiyorum, ama eğer o parşömenler ve kitaplar kütüphanenin içindeyse, o zaman bunların burada kilitli olduğu gerçeği … Belki de bu, öldürmeye değer bir bilgi türüdür. ”

Omurgasından aşağı buzlar sıçradı. "Chaol—Lord Westfall bu işaretleri okuyabilen birini tanıyor." Aelin Galathynius, ona söylemişti. "Belki de onları ona getirmeliyiz. Parşömen ve bu birkaç kitap."

Dolabın demir kapaklarını kapatıp ağır bir klik sesiyle kilitlerken Hafiza'nın ağzı gerildi. "Bunun üzerinde düşünmem gerekecek, Yrene. Riskler. Bu kitapların gitmesi gerekip gerekmediğini.”

Yren başını salladı. "Evet tabi ki. Ama korkarım fazla zamanımız olmayabilir."

Hafiza demir anahtarı cübbesinin altına soktu ve çalışma masasına döndü, Yrene onu takip etti. Hafiza, "Tarih hakkında biraz bilgim var," diye itiraf etti. “Bunu bir efsane sanmıştım ama… selefim ilk geldiğimde bana söylemişti. Kış Ay festivali sırasında. Sarhoştu, çünkü sırlarını açığa vurması için ona alkol verdim. Ama bunun yerine bana başıboş bir tarih dersi verdi.” Hafiza başını sallayarak homurdandı. "Bunu asla unutmadım, çünkü sahip olduğum tüm parayla aldığım

üç şişe pahalı şarap bana çok az şey kazandırdığı için çok hayal kırıklığına uğradım."

Hafiza oturup parmaklarını kucağına yerleştirirken Yrene eski çalışma masasına yaslandı. "Bana uzun zaman önce, insanlar buraya tökezlemeden önce, at lordlarının ve bozkırların üzerindeki rükünlerin önünde bu toprakların gerçekten de Fae'ye ait olduğunu söyledi. Küçük, şirin bir krallık, başkenti burada. Antika, kalıntılarının üzerine inşa edilmiştir. Ama şehir surlarının ötesinde dağlarda, nehir topraklarında, kum tepelerinde tanrılarına tapınaklar diktiler."

"Aksara'daki nekropol gibi."

"Evet. Cesetlerini yakmadıklarını, onları hiçbir çekiç ya da cihaz açamayacak kadar kalın lahitlerin içine gömdüklerini söyledi. Büyüler ve akıllı kilitlerle mühürlenmiş. Asla açılmayacak."

"Neden?"

"Sarhoş keçi de birilerinin alma korkusuyla yaşıyordu çünkü olduğunu söyledi içinde . Cesetlerini almak için."

Yrene onun masaya yaslanmasından memnundu. "Valg'ın insanları sahiplenmek için kullanma şekli."

Bir selam. "Şifa bilgilerini bize bulmamız için nasıl bıraktıklarını anlattı. Onu başka bir yerden çaldıklarını ve öğretilerinin Torre'nin temelini oluşturduğunu. Kamala'nın kendi sanatlarında eğitim görmüş olması, mezarlarda ve yer altı mezarlarında keşfedilen kayıtları uzun zaman önce bizim için kayıptı. Torre'yi kendisinin ve küçük düzeninin öğrendiklerine dayanarak kurdu. Silba'ya taptı çünkü o da onların şifa tanrısıydı." Hafiza, çalışma odası boyunca oyulmuş baykuşları, Torre'nin kendisini işaret etti ve şakağını ovuşturdu. "Yani teorin su tutabilir. Fae'lerin buraya nasıl geldiklerini, nereye gittiklerini ve neden yok olup gittiklerini hiç öğrenemedim. Ama onlar buradaydı ve selefime göre arkalarında bir tür bilgi ya da güç bıraktılar." O kilitli kitaplığa doğru kaşlarını çattı.

"Birinin şimdi silmeye çalıştığını." Yrene yutkundu. "Nuşa o kitapların ve parşömenlerin alındığını duyunca beni öldürecek."

"Ah, çok iyi olabilir. Ama muhtemelen bunu ilk yapanın peşine düşecektir."

" Yine de bunların herhangi biri ne anlama geliyor ? Neden bu kadar zahmete giriyorsunuz?"

Hafiza toniğine geri döndü, kum saati neredeyse boştu. "Belki de bu senin öğrenmen içindir." Toniğine birkaç damla daha sıvı ekledi, bir dakikalık bardağı aldı ve ters çevirdi. "Kitapları değerlendireceğim, Yrene."

resim

Yrene odasına döndü, esintinin boğucu odaya girmesi için pencereyi açtı ve tekrar yürümeye başlamadan önce bir dakika boyunca yatağında oturdu.

Parşömeni Hafıza'ya bırakmıştı, kilitli kitaplığın her yerden daha güvenli olduğunu düşünmüştü ama sola dönüp aşağı inerken kafasını dolduran parşömenler ya da eski kitaplar değildi.

İlerlemek. Chaol'un yaralanmasında önemli ölçüde ilerleme kaydettiler ve odalarının çöpe atıldığını bulmak için geri döndüler.

Onun odası - onların değil. Bunu daha önce yeterince açıklamıştı.

Yrene'nin adımları, neredeyse iki gün süren ata binmekten dolayı bacakları ağrısa bile, duraksamıyordu. Bir bağlantı olması gerekiyordu - gelişimi, bu saldırılar.

Sessiz, havasız odasında asla düşünmezdi. Ya da kütüphanede, her adımda zıplarken ya da meraklı bir Baast Kedisinden miyavlarken değil.

Ama sessiz ve güvenli bir yer vardı. Onları buraya getiren karışık ipleri çözebileceği bir yer.

resim

Rahim boştu.

Yrene yıkanıp soluk, ince lavanta cübbesini giydikten sonra, uzaktaki duvarın yanındaki küvete bakmaktan kendini alamayarak buharla dolu odaya girdi. Ölümünden saatler önce o şifacının ağladığı yere doğru.

Yrene düzenli bir nefes alarak ellerini yüzünü ovuşturdu.

Her iki taraftaki küvetler çağırıyor, köpüren sular onu davet ediyor, ağrıyan uzuvlarını yatıştırmaya söz veriyordu. Ama Yrene odanın ortasında, tüm o belli belirsiz çalan çanların arasında kaldı ve yukarıdaki karanlığa baktı.

Karanlıkta görülemeyecek kadar uzaktaki bir sarkıttan bir su damlası düştü ve alnına indi. Yrene serin, sert su sıçramasına karşı gözlerini kapadı ama suyu silmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Çanlar şarkı söyleyip mırıldandı, uzun zaman önce ölmüş kız kardeşlerinin sesleri. Acaba o ölen şifacı... Sesi şimdi burada şarkı söylüyor muydu diye merak etti.

Yrene, odanın karşısına asılmış, çeşitli büyüklük ve markalardaki en yakın çan dizisine baktı. Kendi çanı…

Yrene, çıplak, sessiz ayakları üzerinde, duvarın yanında zeminden çıkan küçük dikite, onunla birkaç metre ötedeki başka bir sütun arasında sarkan zincire dolgu yaptı. Üzerinde yedi çan daha asılıydı ama Yrene'nin hangisinin kendisine ait olduğunu hatırlatmasına gerek yoktu.

Yrene, o yabancının altınıyla satın aldığı küçük gümüş çana gülümsedi. Kenara kazınmış adı vardı - belki de Chaol'ün boynundan sarkan muska için bulduğu kuyumcu tarafından. Burada bile ondan ayrılmak istememişti.

Parmağını nazikçe çanın üzerine, adının ve Torre'ye girdiği tarihin üzerine gezdirdi.

Dokunuşunun ardından hafif, tatlı bir çınlama yükseldi. Kaya duvarlardan, diğer çanlardan yankılandı. Bazılarının yanıt verir gibi çalmasını sağlamak.

Zilin sesi etrafta ve çevresinde dans etti ve Yrene sanki onu takip edebilecekmiş gibi yerine döndü. Ve söndüğünde…

Yrene zilini tekrar çaldı. Daha yüksek, daha net bir ses.

Zil odada uçuştu ve o izledi, takip etti.

Bir kez daha karardı. Ama gücü cevap olarak titreşmeden önce değil.

Tamamen kendisine ait olmayan ellerle, Yrene zilini üçüncü kez çaldı.

Şarkısı odayı doldururken Yrene yürümeye başladı.

Zil sesi nereye gittiyse Yrene onu takip etti.

Çıplak ayakları nemli taşa çarparak, sanki önünde yarışan bir tavşanmış gibi sesin Rahim içindeki yolunu takip etti.

Yerden yükselen dikitlerin etrafında. Yukarıdan sarkan sarkıtların altına eğilmek. odayı geçmek; duvarlardan aşağı kayarak; mumlar oluk ayarı. Defalarca o sesi takip etti.

Hepsi onun ardından şarkı söyleyen şifacı nesillerinin çanlarını geçti.

Yrene de parmaklarını parmaklarında gezdirdi.

Bir ses dalgası cevap verdi.

Basmaktan korktuğunuz yere girmelisiniz.

Yrene yürümeye devam etti, çanlar çalıyor, çalıyor, çalıyordu. Yine de kendi zilinin sesini takip etti, o tatlı, berrak şarkı ileriyi çağırıyordu. Onu çekiyorum.

O karanlık hâlâ içinde yaşıyordu; onun yarasında. Onu çok geride dövmüşlerdi, yine de kaldı. Dün ona kalbini kıran şeyler anlatmıştı ama tüm hikayeyi anlatmamıştı.

Ama Valg karanlığının o kırıntısını yenmenin anahtarı sadece anılarla yüzleşmek değilse, büyüsünün kör darbeleri hiçbir şey yapmadıysa...

Yrene gümüş çanın çaldığını durduğu yere kadar takip etti:

Odanın eski bir köşesi, zincirler zamanla paslanmış, çanların bazıları oksidasyondan yeşermişti.

Burada, zilinin sesi sustu.

Hayır, sessiz değil. Ama beklemek. Taş köşesine karşı uğultu.

Zincirin ucunda asılı küçük bir çan vardı. O kadar oksitlenmişti ki yazıyı okumak neredeyse imkansızdı.

Ama Yrene oradaki ismi okudu.

Yafa Kuleleri

Dizlerinin üzerine düşerken taşın sert ısırmasını hissetmedi. Bu ismi okurken tarih - iki yüz yıl önceki tarih.

Bir Towers kadını. Bir Towers şifacısı. Burada - onunla. Kuleler kadınıYrene'nin burada yaşadığı yıllarda bu odada şarkı söylüyordu. Şimdi bile, evden bu kadar uzakta olmasına rağmen, bir kez bile yalnız kalmamıştı.

Yafa. Yrene bir eli kalbinin üzerinde ağzından bu ismi söyledi.

Basmaktan korktuğunuz yere girin…

Yrene başının üstündeki Rahim'in karanlığına baktı.

Besleme. Valg'ın gücü ondan besleniyordu…

Evet , yukarıdaki karanlık der gibiydi. Bir damla sesi gelmedi; zil çalmadı.

Yrene iki yanında gevşek bir şekilde yatan ellerine baktı. Gücünün soluk beyaz parıltısını çağırdı. Bırak odayı doldursun, sessiz bir şarkıyla kayadan yankılansın. O çanları yankılayın, binlerce kız kardeşinin sesi, Kulelerin sesi onun önünde.

Basmaktan korktuğunuz yere girin…

İçinde gizlenen boşluk değil. Ama kendi içindeki boşluk.

O askerlerin kulübesinin etrafında toplandığı güne başlayan kişi, onu saçlarından tutup parlak çimenlerin üzerine çekmişti.

Yafa, burada, yerin bu kadar altındaki bu odada, o gün denizin karşısında neler olduğunu biliyor muydu? Son iki ayı izlemiş ve sessiz bir dürtüyle eski, paslı şarkısını mı göndermişti?

Kötü adamlar değillerdi, Yrene.

Hayır onlar değildi. Komuta ettiği, birlikte eğittiği, aynı üniformayı giyen adamlar, o gün gelen askerlerle aynı kralın önünde eğildiler…

Onlar kötü adam değillerdi. Adarlan'da kurtarılmaya, uğruna savaşmaya değer insanlar vardı. Onlar onun düşmanı değildiler, hiçbir zaman da olmadılar. Belki de bunu dün vahada ifşa etmeden çok önce biliyordu. Belki de istememişti.

Ama içinde kalan şey, hepsini sipariş eden iblisin parçası...

Ne olduğunu biliyorum , dedi Yrene sessizce.

Çünkü bu yıllarda içinde yaşayan aynı şeydi, onu ayakta tutsa da ondan alarak. Farklı bir yaratık, ama yine de bir ve aynı.

Yrene sihrini kendi içinde biriktirdi, parıltı soldu. Yukarıdaki tatlı karanlığa gülümsedi. Şimdi anlıyorum.

Cevap olarak başka bir su damlası alnını öptü.

Yrene gülümseyerek elini atasının ziline uzattı. Ve çaldı.

54

Chaol ertesi sabah uyandı ve zar zor hareket edebildi.

Odasını onarmışlar, fazladan muhafızlar eklemişlerdi ve kraliyet ailesi en sonunda gün batımında kum tepelerinden döndüklerinde her şey yolundaydı.

O günün geri kalanında Yrene'i görmedi ve onun ve Yücelerdeki Şifacı'nın o parşömende gerçekten değerli bir şey bulup bulmadıklarını merak etti. Ama akşam yemeği geldiğinde ve o hala görünmediğinde, Kadja'yı Shen'den rapor istemesi için gönderdi.

Shen'in kendisi geri dönmüştü -şüphesiz onu buraya getiren hizmetçi kızın güzelliği sayesinde biraz kızardı- ve Torre'den Yrene'nin sağ salim döndüğüne ve oradan ayrılmadığına dair haber aldığından emin olduğunu açıkladı. beri kule.

Yine de, sırtı dayanılmaz derecede ağrımaya başladığında, baston bile odanın içinde sendelemesine yardım edemediğinde, Chaol Yrene'i aramayı tartışmıştı. Ancak süit güvenli değildi. Ve eğer kız burada kalmaya başlarsa ve Nesryn açıklayamadan geri dönerse...

Bu düşünceyi aklından çıkaramıyordu. Yaptığı şey, kırdığı güven.

Böylece, ağrıyan kaslarını gevşetmeyi umarak banyo yapmayı başarmış ve neredeyse emekleyerek yatağa girmişti.

Chaol şafakta uyandı, yatağın yanındaki bastonuna uzanmaya çalıştı ve acı dolu kabuğunu ısırdı.

Panik içine düştü, vahşi ve keskin. Dişlerini gıcırdatarak bununla savaşmaya çalıştı.

Ayak parmakları. Ayak parmaklarını hareket ettirebiliyordu. Ve ayak bilekleri. Ve dizleri-

Dizlerini, uyluklarını ve kalçalarını hareket ettirirken boynu dalgalanan acıyla kavislendi.

Tanrılar. Çok ileri itmişti, o...

Kapı açıldı ve o mor elbisenin içinde oradaydı.

Yrene'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra sabitlendi - sanki ona bir şey söylemek üzereymiş gibi.

Bunun yerine, saçlarını her zamanki gibi yarı yukarı toplayarak ve tereddüt etmeden yaklaşırken yüzündeki o sabit sakin maske kaydı. "Hareket edebilir misin?"

"Evet, ama acı..." Zar zor konuşabiliyordu.

Çantasını halıya bırakan Yrene kollarını sıvadı. "Dönebilir misin?"

Hayır. Denemişti ve...

Cevabını beklemedi. "Dün, ayrıldığım andan şimdiye kadar ne yaptığınızı tam olarak anlatın."

Chaol yaptı. Hepsi, banyoya kadar...

Yrene şiddetle küfretti. "Buz. Gergin kaslara yardım etmek için buz , ısı değil .” Bir nefes verdi. "Dönmene ihtiyacım var. Cehennem gibi acıtacak, ama tek seferde yaparsan en iyisi—”

Beklemedi. Dişlerini sıktı ve yaptı.

Boğazından bir çığlık koptu ama Yrene anında oradaydı, elleri yanağında, saçları, ağzı şakağına dayamıştı. "İyi," diye soludu tenine. "Cesur adam."

Uyurken iç çamaşırından başka bir şeyle uğraşmamıştı, bu yüzden ellerini sırtında gezdirip teninin üzerindeki havayı takip ederken onu hazırlamak için yapacak pek bir şeyi yoktu.

"O... geri sızdı," diye nefes aldı.

Şaşırmadım, dedi dişlerinin arasından. Hiç de bile.

Ellerini iki yanına indirdi. "Neden?"

İşlemeli yorganın üzerinde parmağını gezdirdi. "Sadece - yapman gerekeni yap."

Yrene onun yönünü değiştirdiğinde durakladı - sonra çantasını karıştırarak bir şey aradı. Biraz. Ancak, ağzına kaydırmak yerine elinde tuttu. "İçeri giriyorum." dedi sessizce.

"Tamam."

"Hayır - içeri giriyorum ve buna bir son veriyorum. Bugün. Şimdi."

Sözcüklerin batması biraz zaman aldı. Gereken her şey. "Ya yapamazsam?" diye sormaya cesaret etti. Yüzleş, tahammül et?

Yrene'nin gözlerinde korku, tereddüt yoktu. "Cevaplanacak sorum bu değil."

Hayır, hiç olmamıştı. Chaol, güneş ışığının madalyonun üzerinde, o dağların ve denizlerin üzerinde dans etmesini izledi. Şimdi onun içinde tanık olabileceği şeye, defalarca başarısızlığa uğramasına...

Ama yolun bu kadar ilerisine kadar yürüdüler. Bir arada. Dönmemişti. Herhangi birinden.

Ve o da olmazdı.

Boğazı kalınlaşan Chaol, "Çok uzun kalırsan kendine zarar verebilirsin," demeyi başardı.

Yine, şüphe veya korku dalgası yok. "Bir teorim var. test etmek istiyorum." Yrene ucu dudaklarının arasına kaydırdı ve hafifçe bastırdı. "Ve sen - bunu deneyebileceğim tek kişi sensin."

Ellerini onun çıplak omurgasına koyduğu anda Chaol'un aklına, neden deneyebileceği tek kişinin o olduğu geldi. Ama acı ve karanlık içine çarparken yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Yrene'in vücuduna dalmasını durdurmanın hiçbir yolu yoktu, büyüsü onların etrafında beyaz bir ışık kaynıyordu.

Valg. Vücudu onların gücüyle lekelenmişti ve Yrene—

resim

Yrene tereddüt etmedi.

Onun içinden süzüldü, omurgasının merdivenlerinden aşağı, kemiklerinin ve kanının koridorlarından aşağı indi.

O bir ışık mızrağıydı, bir kez daha uzayıp giden o uçan gölgeyi hedef alarak doğrudan karanlığa ateşlendi. Bu onu geri kazanmaya çalışmıştı.

Yrene karanlığa çarptı ve çığlık attı.

Geri kükredi ve birbirine dolandılar, boğuşmaya başladılar.

Yabancı, soğuk ve içi boştu; çürüme, rüzgar ve nefretle doluydu.

Yrene kendini onun içine attı. Her son damla.

Ve yukarıda, sanki gece-karanlık bir denizin yüzeyi onları ayırmış gibi, Chaol acıyla böğürdü.

Bugün. Bugün sona erdi.

Senin ne olduğunu biliyorum .

Böylece Yrene savaştı ve karanlık geri geldi.

55

Acı onun içini parçaladı, sonsuz ve derindi.

Bir dakika içinde bayıldı. Onu bu yere serbest düşmeye bırakıyorum. Bu çukur.

İnişin alt kısmı.

Bir dağın köklerinin altındaki içi boş cehennem.

Burada, her şeyin kilitlendiği ve gömüldüğü yer. Burada, herkesin kök salmaya geldiği yer.

Kazılan ve parçalanan boş temel, bu çukurdan başka hiçbir şeye ufalanmadı.

Hiçbir şey değil.

Hiçbir şey değil.

Hiçbir şey değil.

Değersiz ve hiçbir şey.

Önce babasını gördü. Annesi ve erkek kardeşi ve o soğuk dağ kalesi. Buz ve karla kaplı merdivenleri gördümkan. Kendini seve seve sattığı adamı gördü, bunun Aelin'i güvende tutacağını düşünüyordu. Celaena güvenliğe.

Sevdiği kadını başka bir suikastın güvenliğine göndermişti. Adarlan'dan daha iyi olduğunu düşünerek onu Wendlyn'e göndermişti. To öldürmek onun kraliyet ailesini.

Babası karanlıktan çıktı, bir gün olabileceği adamın aynası. Olabilecek oğluna baktığında babasının yüz hatlarına tiksinme ve hayal kırıklığı kazınmıştı.

Babası fiyat istiyor... o bunun hapis cezası olduğunu düşünmüştü.

Ama belki de özgürlüğe bir atıştı - işe yaramaz, dik başlı oğlunu, muhtemelen serbest bırakılacağından şüphelendiği kötülükten kurtarmak için.

Babasına verdiği sözü tutmamıştı.

Ondan nefret ediyordu ama yine de babası -o korkunç, sefil piç- pazarlığın kendi payını onaylamıştı.

O … o yoktu.

Yemin bozan. Hain.

Aelin yaptığı her şeyi paramparça etmeye gelmişti. Şerefinden başlayarak.

O, akışkanlığıyla, yaşadığı o karanlık bölgeyle... Onun için yeminini bozmuştu. Onun için olan her şeyi kırdı.

Onu karanlıkta görebiliyordu.

Altın rengi saçlar, son ipucu olan o turkuaz gözler, yapbozun son parçasıydı.

Yalancı. Katil. Hırsız.

Sarayda oturduğu süitin balkonunda, kucağında bir kitapla bir şezlongun üzerinde güneşin tadını çıkardı. Başını yana eğerek, o tembel yarım gülümsemeyle ona baktı. Uykusundan uyandırılan bir kedi.

Ondan nefret ediyordu.

Bu yüzden, eğlenceden ve keskinlikten nefret ediyordu. öfke veBirini tek bir söze bile gerek duymadan paramparça edebilecek bir gaddarlık - sadece bir bakış. Sadece bir sessizlik ritmi.

O zevk böyle şeyler. Onları tattım.

Ve o, yaşayan bir alev olan bu kadın tarafından büyülenmişti. Her şeyi geride bırakmaya hazırdı. Onur. Yaptığı yeminler.

Bu kibirli, kendini beğenmiş, kendini beğenmiş kadın için kendi parçalarını paramparça etmişti.

Ve sonra, sanki o kırık bir oyuncakmış gibi çekip gitmişti.

Karanlıktan çıkan o Fae Prensi'nin kollarına. Kim balkondaki şezlonga yaklaştı ve ucuna oturdu.

Yarım gülümsemesi farklı bir hal aldı. Gözleri parladı.

Ölümcül, yırtıcı ilgi prensin üzerinde yoğunlaştı. Daha parlak parlıyor gibiydi. Daha bilinçli ol. Daha merkezli. Daha fazla… canlı.

Ateş ve Buz. Bir son ve bir başlangıç.

Birbirlerine dokunmadılar.

Sadece o şezlonga oturdular, aralarında konuşulmayan bir konuşma geçti. Sanki sonunda dünyada kendi yansımalarını bulmuşlar gibi.

Onlardan nefret ederdi.

O nefret , o kolaylığı için bu yoğunluğunu, tamamlanma hissini onlara.

Onu mahvetmiş, hayatını mahvetmiş ve sonra sanki bir odadan diğerine gidiyormuş gibi bu prense doğru yürümüştü.

Ve her şey cehenneme döndüğünde, bildiği her şeye sırtını döndüğünde, sırlarını saklamak için en önemli kişiye yalan söylediğinde, savaşmak için orada bulunmamıştı. Yardım etmek.

Sadece aylar sonra geri dönmüş ve onu yüzüne fırlatmıştı.

Onun işe yaramazlığı. Onun hiçliği.

Bana dünyanın nasıl olması gerektiğini hatırlatıyorsun. Dünya ne olabilir.

Yalanlar. Ona özgürlüğünü sunduğu için, tekrar dünyaya kükreyene kadar onu itip kaktığı için minnettar olan bir kızın sözleri.

Cesedi yatakta buldukları gece var olmayı bırakan bir kız.

Yüzünü yırtıp açtığında.

O hançeri onun kalbine saplamaya çalıştığında.

O gözlerde gördüğü yırtıcı… serbest bırakılmıştı.

Onu dizginleyebilecek hiçbir tasma yoktu. Ve onur , görev ve güven gibi kelimeler gitmişti.

O fahişeyi tünellerde mahvetmişti. Adamın vücudunun düşmesine izin vermiş, gözlerini kapatmış ve tam da o tutku sancıları sırasındaki gibi görünmüştü. Ve gözlerini tekrar açtığında...

Katil. Yalancı. Hırsız.

Fae Prensi yanında, hâlâ şezlongda oturuyordu, ikisi de tüneldeki o sahneyi sanki bir spor müsabakasında seyircilermiş gibi izliyordu.

Archer Finn'in taşlara yığılışını izlerken, kanı ondan sızıyor, yüzü şok ve acıyla gergindi. Chaol'un orada durduğunu, hareket edemediğini veya konuşamadığını, önünde ölümü, intikamı solumasını izliyordu.

Celaena Sardothien sona erdiğinde, tamamen paramparça oldu.

Hala onu korumaya çalışmıştı. Onu dışarı çıkarmak için. Telafi etmek için.

Her zaman benim düşmanım olacaksın .

Bu sözleri on yıllık bir öfkeyle kükredi.

Ve bunu kastetmişti. Adarlan'ın elinde kaybeden ve acı çeken herhangi bir çocuğun bu anlama geleceği anlamına geliyordu.

Yrene'nin kastettiği gibi.

Bahçe, karanlığın başka bir cebinde belirdi. Bahçe ve kulübe, anne ve gülen çocuk.

Yrene.

Geldiğini görmediği şey. Bulmayı ummadığı kişiydi.

İşte karanlıkta… işte buradaydı.

Ve yine de başarısız olmuştu. Ne ona ne de Nesryn'e göre doğru yapmamıştı.

Beklemeliydi, ikisine de yeterince saygı göstermeliydi. birini bitirmek ve diğeriyle başlamak, ama o bunda da başarısız olduğunu sanıyordu.

Aelin ve Rowan güneş ışığında o şezlongda kaldılar.

Fae Prensi'nin nazikçe, saygıyla Aelin'in elini tutup çevirdiğini gördü. Bileğini güneşe maruz bırakarak. Soluk pranga izlerini açığa çıkarmak.

Rowan'ın başparmağını o yaralara sürttüğünü gördü. Aelin'in göz bankasındaki yangını gördü.

Rowan tekrar tekrar o yaraları başparmağıyla ovuşturdu. Ve Aelin'in maskesi düştü.

O yüzünde ateş vardı. Ve öfke. Ve kurnaz.

Ama aynı zamanda üzüntü. Korkmak. Çaresizlik. Suç.

Utanç.

Gurur ve umut ve sevgi. Kaçtığı bir yükün ağırlığı, ama şimdi…

Seni seviyorum.

üzgünüm .

Açıklamaya çalışmıştı. Bunu olabildiğince açık bir şekilde söylemişti. Ona gerçeği vermişti ki, o gidince onu bir araya getirebilsin ve anlasın. Bu kelimeleri kastetmişti. üzgünüm .

Yalanlar için üzgünüm. Ona yaptıkları için, hayatı için. Onu seçeceğine yemin ettiğin için, ne olursa olsun onu seç. Her zaman .

Bu yalan için ondan nefret etmek istiyordu. Wendlyn'in sisli ormanlarında bıraktığı o sahte vaat.

Ve henüz.

Orada, o prensle, maskesiz… Çukurun dibi buydu.

Rowan'a gelmişti, ruhu topallıyordu. Hiç kimseyle olmadığı gibi ona olduğu gibi gelmişti. Ve bütün olarak dönmüştü.

Yine de beklemişti - onunla birlikte olmayı bekledi.

Chaol, Yrene'ye şehvetle bakıyordu, Nesryn'i düşünmeden onu yatağına almıştı ve yine de Aelin...

O ve Rowan şimdi ona baktılar. İkisi de hala ormanda bir hayvan olarak. Ama gözleri anlayışla dolu. Bilmek.

Başka birine aşık olmuştu, başka birini istemişti - onun Yrene'i istediği kadar.

Yine de onu onurlandıran tanrısız ve saygısız Aelin'di. Nesryn'i onurlandırdığından daha fazla.

Aelin'in çenesi evet der gibi eğildi .

Ve Rowan... Prens onun Adarlan'a dönmesine izin vermişti. Krallığını haklı çıkarmak ama aynı zamanda ne istediğine kendisi karar vermek. Kimi istedi. Ve Aelin onun yerine Chaol'ü seçmiş olsaydı... Derinlerde bir yerde Rowan'ın geri

adım atacağını biliyordu. Aelin'i mutlu etmiş olsaydı, Rowan ona ne hissettiğini söylemeden çekip giderdi.

Utanç, mide bulandırıcı ve yağlıydı.

Ona canavar demişti. Gücü, eylemleri ve yine de…

Onu suçlamadı.

O anladı.

Belki bir şeyler vaat etmişti ama... o değişmişti. Yol değişmişti.

O anladı.

Nesryn'e söz vermişti ya da ima etmişti. Ve o değiştiğinde, yol değiştiğinde; Yrene aşağı göründüğünde…

O anladı.

Aelin, Rowan'la birlikte bir güneş ışını dalgalanıp gözden kaybolurken ona hafifçe gülümsedi.

Kırmızı mermer bir zemin bırakarak, üzerinde kan birikiyor.

Pürüzsüz karoya kabaca çarpan bir kafa.

Acı içinde, öfke ve umutsuzluk içinde çığlık atan bir prens.

seni seviyorum .

Git .

Bu—eğer bir yarılma olsaydı, o andı.

Dönüp koştuğunda. Ve arkadaşını, kardeşini o odada bıraktı.

O kavgadan, o ölümden kaçtığı zaman.

Dorian onu affetmişti. Ona karşı tutmadı.

Yine de koşmuştu. Hala kaldı.

Planladığı, kurtarmaya çalıştığı her şey alt üst oldu.

Dorian önünde durdu, elleri ceplerinde, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Böyle bir adama hizmet etmeyi hak etmiyordu. Böyle bir kral.

Karanlık daha da ilerledi. O kahrolası konsey odasını açığa çıkarmak. Hizmet ettiği prens ve kralı ortaya çıkarmak. Yaptıklarını ortaya çıkarmak. Adamlarına.

Kalenin altındaki o odada.

Dorian nasıl da gülümsemişti. Ress çığlık atarken, Brullo yüzüne tükürürken gülümsedi.

Onun hatası - hepsi. Her an acı, o ölümler…

Kalenin altında o aletleri kullanan Dorian'ın ellerini gösterdi. Kan fışkırırken ve kemik parçalanırken. Tereddütsüz, temiz eller. Ve o gülümseme.

O biliyordu. Biliyordu, tahmin ediyordu. Hiçbir şey bunu asla düzeltemezdi. Adamları için; Dorian için onunla yaşamak kaldı.

O şatoda terk ettiği Dorian için.

O an, tekrar tekrar karanlık ona gösterdi.

Dorian yerini korurken. Ölüm cezası kadar iyi olan sihrini ortaya çıkardığı ve ona kaçması için zaman kazandırdığı gibi.

Çok korkmuştu - büyüden, kayıptan, her şeyden çok korkuyordu . Ve bu korku... onu zaten buna itmişti. Onu bu yolda acele ettirmişti. O kadar sıkı yapışmıştı ki, buna karşı savaşmıştı ve bu ona her şeye mal olmuştu. Çok geç. Açıkça görmek için çok geç kalmıştı.

Ve en kötüsü olduğunda; o tasmayı görünce; kapılardan sallanan adamlarını gördüğünde, kırık bedenlerini kargalar kapladı...

Onu temeline kadar parçalamıştı. Dağın altındaki bu çukur çukura gitmişti.

O dağılmıştı. Kendini gözden kaçırmasına izin vermişti.

Yaralanmadan sonra bile Rifthold'da biraz huzur bulmuştu, ama yine de...

Bağırsaktaki bıçak yarasının üzerine yama uygulamak gibiydi.

İyileşmemişti. Bağlanmamış ve öfkeli, iyileşmek istememişti .

Tam olarak değil. Vücudu, evet, ama o bile…

Bir yanı bunun hak edildiğini fısıldamıştı.

Ve ruh yarası... İltihaplanmasına izin vermekle yetinmişti.

Başarısızlık ve yalancı ve yemin bozan.

Karanlık etrafı sardı, bir rüzgar onu karıştırdı.

Sonsuza kadar burada kalabilirdi. Yaşlanmayan karanlıkta.

Evet , diye fısıldadı karanlık.

Kalabilir, öfkelenebilir, nefret edebilir ve gölgeden başka bir şeye dönüşemezdi.

Ama Dorian hâlâ hafifçe gülümseyerek önünde kaldı. Beklemek.

Beklemek.

Onun için.

Bir söz vermişti. Henüz kırmamıştı.

Onları kurtarmak için.

Arkadaşı, krallığı.

Hala buna sahipti.

Burada, bu karanlık cehennemin dibinde bile, hala ona sahipti.

Ve şimdiye kadar kat ettiği yol... Hayır, arkasına bakmayacaktı.

Ya devam edersek, sadece daha fazla acıya ve umutsuzluğa düşersek?

Aelin sorusuna gülümsemiş, Rifthold'daki o çatıda poz vermişti. Sanki bu çukuru bulacağını ondan çok önce anlamış gibiydi. Ve cevabı kendi kendine öğren.

O zaman son değil .

Bu …

Bu son değildi. İçindeki bu çatlak, bu dip, son değildi.

Bir sözü kalmıştı.

Bunun için hala tutacaktı.

Bu son değil .

Safir gözleri sevinçle, sevgiyle parlayan Dorian'a gülümsedi.

"Eve geliyorum," diye fısıldadı kral kardeşine.

Dorian sadece başını eğdi ve karanlığın içinde gözden kayboldu.

Yrene'i arkasında bırakarak.

Beyaz ışıkla parlıyordu, yeni doğmuş bir yıldız kadar parlaktı.

Yrene sessizce, "Karanlık sana ait. Dilediğiniz gibi şekillendirmek için. Ona güç vermek ya da zararsız kılmak."

“Başlamak için hiç Valg oldu mu?” Sözleri hiçbir şeyde yankılanmıyordu.

"Evet. Ama artık sende kalsın. Burası, onun bu son çekirdeği.”

Onda kalacaktı, bir yara izi ve bir hatırlatma. "Yine büyür mü?"

"Sadece izin verirsen. Sadece onu daha iyi şeylerle doldurmazsan. Sadece affetmezsen.” Onun sadece başkalarını kastetmediğini biliyordu. "Ama kendine karşı naziksen, eğer kendini seviyorsan..." Yrene'nin ağzı titredi. "Sen de kendini benim seni sevdiğim kadar seviyorsan..."

Göğsüne bir şey çarpmaya başladı. Burada susmuş bir davul sesi.

Yrene bir elini ona doğru tuttu, yanardönerliği karanlığa doğru dalgalanıyordu.

Bu son değil .

"Acıyacak mı?" diye sordu boğuk bir sesle. "Geri dönüş yolu - çıkış yolu mu?"

Hayata, kendine dönüş yolu.

"Evet," diye fısıldadı Yrene. "Ama sadece bu son kez. Karanlık seni kaybetmek istemiyor."

"Korkarım aynı şeyi söyleyemem."

Yrene'nin gülümsemesi, vücudunda dalgalanan parıltıdan daha parlaktı. Bir yıldız. O düşen bir yıldızdı.

Elini tekrar uzattı. Karanlığın diğer tarafında nelerin beklediğine dair sessiz bir vaat.

Hala yapacak çok şeyi vardı. Tutmak için yeminler.

Ve ona bakmak, o gülümsemeye...

Hayat. Tadını çıkaracak, uğruna savaşacak bir hayatı vardı .

Ve burada başlayıp biten kırılma... Evet, ona aitti. O edildi izin bu dövme başlayabilir, böylece kırmak için.

Böylece o tekrar başlayabilir.

Kralına, ülkesine borçluydu.

Ve bunu kendisine borçluydu.

Yrene evet der gibi başını salladı.

Böylece Chaol ayağa kalktı.

Karanlığı, onun bu parçasını inceledi. Bundan çekinmedi.

Ve Yrene'e gülümseyerek elini tuttu.

56

Acı, umutsuzluk ve korkuydu. Neşe, kahkaha ve dinlenmeydi.

Hayattı, hepsi ve o karanlık Chaol ve Yrene'e doğru akarken, bundan korkmuyordu.

Sadece karanlığa baktı ve gülümsedi.

Kırılmamış.

Yeniden yapıldı.

Ve karanlık onu gördüğünde...

Chaol elini yanağına doğru kaydırdı. Kaşını öptü.

Tutuşunu gevşetti ve tekrar o çukura düştü. O kayalık zemine kıvrılıp sessizce, dikkatle onu izledi.

Ayağa kalkma, çok ince bir kapıdan emilme hissi vardı. Yrene onu yakaladı ve kendisiyle birlikte sürükledi.

Bırakmadı. tereddüt etmedim. Onları yukarı doğru mızrakladı, geceye doğru hızla koşan bir yıldız.

Beyaz ışık onlara çarptı—

Hayır. Gün Işığı.

Parlaklığa karşı gözlerini sımsıkı kapadı.

İlk hissettiği şey hiçbir şeydi.

Acı yok. Uyuşukluk yok. Ağrı veya yorgunluk yok.

Gitmiş.

Bacakları... Birini hareket ettirdi. En ufak bir acı ya da gerginlik olmadan akıyor ve değişiyordu.

Tereyağı gibi pürüzsüz.

Sağa, Yrene'nin her zaman oturduğu yere baktı.

Ona sadece gülümsüyordu.

"Nasıl," diye mırıldandı.

Joy göz alıcı gözlerini yaktı. “Teorim… Daha sonra açıklayacağım.”

"İşaret mi-"

Ağzı sıkılaştı. “Daha küçük, ama… hala orada.” Omurgasına bir nokta koydu. "Gerçi dokunduğumda hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey."

Bir hatırlatıcı. Sanki bir tanrı onun bunu hatırlamasını istiyormuş gibi, olanları hatırla.

Rahatlığına, katılığın olmamasına hayret ederek doğruldu. "Beni iyileştirdin."

"Sanırım bu sefer ikimiz de hatırı sayılır bir kredi alıyoruz." Dudakları çok solgun, teni solgundu.

Chaol parmak eklemleriyle onun yanağını okşadı. "İyi hissediyor musun?"

"Yorgunum. Ama iyi. Are sen iyi hissetmiyor?”

Yrene'i kucağına aldı ve başını onun boynuna gömdü. "Evet," diye nefes aldı. "Bin kez, evet."

Göğsünde... bir hafiflik vardı. Omuzlarına.

Onu kovdu. "Yine de dikkatli olmalısın. Bu yeni iyileşti, yine de kendini yaralayabilirsin. Vücudunuza dinlenmesi için zaman tanıyın - iyileşmenin başlamasına izin verin."

Bir kaşını kaldırdı. "Dinlenmek tam olarak ne anlama geliyor?"

Yrene'nin gülümsemesi şeytani bir hal aldı. "Sadece özel hastaların öğrenebileceği bazı şeyler."

Derisi kemiklerinin üzerinde gerildi ama Yrene kucağından kaydı. "Banyo yapmak isteyebilirsin."

Göz kırptı, kendine baktı. Yatakta. Ve korktum.

Bu kusmuktu. Çarşaflarda, sol kolunda.

"Ne zaman-"

"Emin değilim."

Batan güneş gerçekten de bahçeyi yaldızlıyor, odayı uzun gölgelerle dolduruyordu.

Saat. Bütün gün buradaydılar.

Chaol, ipeğin içinden geçen bir bıçak gibi dünyayı nasıl delip geçtiğine hayret ederek yataktan kalktı.

Banyoya doğru yürürken onun kendisini izlediğini hissetti. "Sıcak su artık güvenli mi?" omzunun üzerinden seslendi, iç çamaşırını çıkardı ve nefis ılık banyoya adım attı.

"Evet," diye geri seslendi. "Gergin kaslarla dolu değilsin."

Kendini temizleyerek suyun altına daldı. Her hareket… kutsal tanrılar.

Yüzeyden ayrılıp yüzündeki suyu sildiğinde, kemerli kapıda duruyordu.

Gözlerindeki dumanla hareketsiz kaldı.

Yrene yavaşça o soluk mor elbisenin önündeki bağcıkları çözdü. İç çamaşırlarıyla birlikte yere dalgalanmasına izin verin.

Gözlerini onun üzerinde tutarken ağzı kurumuştu, havuza attığı her adımda kalçaları hışırdıyordu. Merdivenlere.

Yrene suya girdi ve kanı kulaklarında kükredi.

Son basamağa basmadan önce Chaol onun üzerindeydi.

resim

Akşam yemeğini kaçırdılar. Ve tatlı.

Ve gece yarısı kahvesi .

Kadja, çarşafları değiştirmek için banyo sırasında gizlice içeri girdi. Yrene yapamadıhizmetçinin muhtemelen duymuş olduğu şey karşısında utandı. Suda kesinlikle sessiz değillerdi.

Ve takip eden saatlerde kesinlikle sessiz değildi.

Ayrıldıklarında Yrene yorgunluktan topallıyordu, bir banyoya daha gitmek üzere oldukları için yeterince terliydi. Chaol'un göğsü büyük yudumlarla inip kalktı.

Çölde inanılmaz biriydi. Ama şimdi iyileşti - omurganın ötesinde, bacaklar; ruhunun içindeki o karanlık, çürüyen yerde iyileşti...

Onun terden yapış yapış alnına bir öpücük kondurdu, dudakları banyo sayesinde ortaya çıkan başıboş buklelere takıldı. Diğer eli beline daireler çizdi.

"Şu çukurda bir şey söyledin," diye mırıldandı.

Yrene, alçak bir "Mmm"den öte sözcükler oluşturamayacak kadar yorgundu.

"Beni sevdiğini söyledin."

Bu onu uyandırdı.

Midesi kasıldı. "Kendini mecbur hissetme..."

Chaol, o sabit, telaşsız bakışla onu susturdu. "Bu doğru mu?"

Yanağındaki yara izini takip etti. Başlangıcın çoğunu görmemişti, sadece o güzel, koyu saçlı adamın - Dorian'ın - ona gülümsediğini görmek için anılarına girmişti . Ama bunu hissetmişti, ona son yara izini kimin verdiğini biliyordu.

"Evet." Sesi yumuşak olsa da, ruhunun her santimiyle bunu kastediyordu.

Ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "O zaman seni sevmem iyi bir şey Yrene Towers."

Göğsü sıkıştı; Bedeni, içinden geçenler için fazla doldu.

Chaol, "O ilk gün oturma odasına girdiğiniz andan itibaren," dedi. "Sanırım o zaman bile biliyordum."

"Ben bir yabancıydım."

"Bana acımadan baktın. Sen gördün beni . sandalye değilya da yaralanma. Beni gördün. İlk kez hissettim… görüldü. Uzun bir süre sonra uyanık hissettim .”

Göğsünü öptü, tam kalbinin üzerinden. “Bu kaslara nasıl karşı koyabilirim?”

Gülüşü ağzına, kemiklerine işledi. “Mükemmel profesyonel.”

Yrene onun tenine gülümsedi. “Şifacılar bunun sonunu duymama asla izin vermeyecekler. Hafiza şimdiden neşeyle kendinden geçmiş durumda.”

Ama önündeki yolu düşününce kaskatı kesildi. Seçimler.

Chaol bir an sonra, "Nesryn döndüğünde bunu netleştirmeyi planlıyorum. Yine de benden önce bildiğini düşünüyorum.”

Yrene, üzerine çöken titremeyle savaşmaya çalışarak başını salladı.

“Ve bunun ötesinde… Seçim senin Yrene. Terkettiğinde. Nasıl gidiyorsun. Eğer gerçekten ayrılmak istiyorsan."

Kendini hazırladı.

“Ama beni kabul edersen... gemimde sana da yer olacak. Yanımda."

Nazik bir mırıltı çıkardı ve meme ucunun etrafında bir daire çizdi. "Nasıl bir yer?"

Chaol bir kedi gibi uzandı, kollarını başının arkasına sıkıştırırken, "Her zamanki seçenekler: bulaşıkçı, aşçı, bulaşık makinesi..."

Kaburgalarını dürttü ve güldü. Güzel, zengin ve derin bir sesti.

Ama yüzünü avuçlarken kahverengi gözleri yumuşadı. "Hangi yeri istersin Yrene?"

Bu soru, sesinin tınısı karşısında kalbi gümbürdüyordu. Ama sırıttı ve "Kendini çok zorlarsan hangisi bana sana bağırma hakkını verirse" dedi. Elini bacaklarına, sırtına çekti. Dikkatli ol - bir süre çok, çok dikkatli olması gerekecekti.

Chaol'un ağzının bir köşesi havaya kalktı ve onu üzerine çekti. "Sanırım sadece pozisyonu biliyorum."

57

Geri döndüklerinde Eridun havası delilikti.

Falkan hayattaydı - zar zor - ve altun'a gelen rüküşlerin paniğe kapılmasına neden olmuştu ki, Houlun diğer rüküşlerin onu parçalamasına engel olmak için topal örümceğin önüne atlamak zorunda kaldı.

Sartaq, Kadara'yı kucaklayacak kadar uzun süre ayakta kalmayı başarmış, hemen bir şifacının gelmesini emretmiş, sonra kollarını kana bulanmış ve kulaktan kulağa sırıtan Borte'ye sarmıştı. Ardından Sartaq, Borte'nin açıkça görmezden geldiği Yeran'la kollarını sıvadı ve Nesryn'in düpedüz düşmanlıktan bir gelişme olduğunu düşündü.

"Nasıl?" Sartaq, Borte'ye sordu, Nesryn, Falkan'ın bilinçsiz formunun yanında gezinirken, hala kendilerini kontrol etmek için ruklara güvenmiyordu.

Berlad rukslarından oluşan bölüğü kendi havalarına dönen Yeran, bekleyen bineğinden uzaklaştı ve onun yerine cevap verdi, “Borte beni almaya geldi. Aptalca tehlikeli bir göreve gittiğini söyledi ve ya yalnız ölmesine izin verebilirim ya da gelebilirim."

Sartaq bir kahkaha patlattı. "Yasaklandın," dedi Borte'ye bakarak.Houlun'un Falkan'ın yanında diz çöktüğü yere doğru, ocak annesi gerçekten de rahatlama ve tam bir öfke arasında ikiye bölünmüş görünüyordu.

Borte burnunu çekti. “ Buradaki ocak-annem tarafından . Şu anda Berlad'ın bir kaptanıyla nişanlı olduğum için”—şu anda vurgulanan, Yeran'ın üzüntüsüne göre—“Ben de oradaki ocak-anneye kısmi sadakat iddiasında bulunabilirim . Nişanlımla biraz kaliteli zaman geçirmeme izin vermekten hiç çekinmeyen.”

Houlun ayağa kalkıp yanından geçerken birkaç kişiye Falkan'ı salona daha da getirmeleri için emir verirken, "O ve ben konuşacağız," diye köpürdü. Örümceğin ağırlığıyla irkilerek, ihtiyatla itaat ettiler.

Borte omuz silkti, Houlun'u takip etmek için vites değiştiricinin o örümceğin vücudunda yapabildikleri en iyi şekilde yamalanacağı yere döndü. "En azından onun kalp-annesinin kaliteli zaman anlayışı benimkiyle aynı doğrultuda," dedi ve gitti.

Yine de o giderken Nesryn, Borte'nin Yeran'a gizli, küçük bir gülümseme verdiğine yemin edebilirdi.

Yeran uzun bir süre onun arkasından baktı, sonra onlara döndü. Onlara çarpık bir gülümseme verdi. “Bir tarih belirleyeceğine söz verdi. Ocağın-annemin onayını bu şekilde sağladı.” Sartaq'a göz kırptı. “Ona randevuyu onaylamadığımı söylememiş olmam çok kötü.”

Ve bununla birlikte, Borte'nin peşinden koştu ve yetişmek için birkaç adım attı. Kadın ona döndü, dudaklarından keskin sözler döküldü ama onu koridora kadar takip etmesine izin verdi.

Nesryn, Sartaq ile karşılaştığında, onun sallandığını görmenin zamanı gelmişti.

Prensi tam ortasından yakalarken ağrıyan vücudu itiraz ederek atıldı. Birisi bir şifacı için bağırdı, ama Sartaq kollarını onun etrafında tutarken bile bacaklarını altına aldı.

Nesryn kollarını onun belinden çekmeye isteksizdi.

Sartaq, ağzında yine o yumuşak, tatlı gülümsemeyle ona baktı. "Beni kurtardın."

"Kanatlı Prens hikayeleri için üzücü bir son gibi görünüyordu," diye yanıtladı, bacağındaki yarığa kaşlarını çatarak. "Oturuyor olmalısın..."

Koridorun karşısında ışık parladı, insanlar haykırdı… ve sonra örümcek gitti. Kesik kesikler ve kanla kaplı bir adam tarafından değiştirildi.

Nesryn arkasına baktığında Sartaq'ın bakışları onun yüzündeydi.

Boğazı kapandı, burada olduklarını fark edince ağzı titreyen bir çizgi haline geldi. Buradaydılar ve yaşıyorlardı ve daha önce onun götürüldüğü anlarda olduğu kadar gerçek bir korku ve umutsuzluk yaşamamıştı.

"Ağlama," diye mırıldandı, ağzından dökülen gözyaşlarını silmek için eğilerek. Tenine karşı, "O zaman Neith'in Oku hakkında ne derler?" dedi.

Nesryn olan bitene rağmen kendine rağmen güldü ve kollarını becerebildiği kadar sıkıca sardı, başını onun göğsüne yasladı.

Sartaq tek kelime etmeden saçını okşadı ve onu hemen arkasında tuttu.

resim

Klanlar Konseyi iki gün sonra şafakta toplandı.

Her köşeden ocak anneleri ve kaptanları salonda toplanmıştı, o kadar çok ki alan doluydu.

Nesryn önceki günün tamamını uyumuştu.

Odasında değil, yatağında kıvrılmış, toplanmış grubun önünde şimdi onunla birlikte duran prensin yanında.

İkisi de yamalanmış ve yıkanmışlardı ve Sartaq onu öpmemiş olsa da... Nesryn onu elinden tutup yatak odasına topalladığında itiraz etmemişti.

Yani uyumuşlardı. Uyandıklarında, yaraları yeniden sarıldığında, salonun binicilerle dolu olduğunu görmek için ortaya çıktılar.

Falkan, kolu askıda, uzaktaki duvara oturdu ama gözleri netti. Nesryn içeri girerken ona gülümsemişti, ama şimdi o buluşmanın zamanı değildi. Ya da taşıdığı olası gerçekler.

Houlun herkesi karşılamayı bitirdiğinde, salona sessizlik çöktüğünde, Nesryn Sartaq ile omuz omuza durdu. gariptionu daha kısa saçlı görmek - garip ama korkunç değil. O sabah kaşlarını çattığında, tekrar büyüyeceğini söyledi.

Tüm gözler aralarında değişti, bazıları sıcak ve misafirperver, bazıları endişeli, bazıları sert.

Sartaq toplanan gruba, " Kharankuiler yeniden karıştı " dedi . Mırıltılar ve hareketler koridorda hışırdadı. "Ve tehdit Berlad klanı tarafından cesurca ve şiddetle karşılansa da, örümcekler muhtemelen tekrar geri dönecekler. Tüm dünyada karanlık bir çağrı duydular. Ve buna cevap vermeye hazırlar. ”

Nesrin öne çıktı. Çenesini kaldırdı. Ve kelimeler onu korkuyla doldursa da, onları burada konuşmak nefes almak kadar doğal hissettiriyordu. "Dagul Geçidi'nde birçok şey öğrendik," dedi Nesryn, sesi salonun sütunları ve taşları arasında çınlayarak. “Kuzeydeki savaşı değiştirecek şeyler. Ve bu dünyayı değiştir."

Artık tüm gözler onun üzerindeydi. Houlun, cesaret verici bir şekilde gülümseyen Borte'nin yanındaki yerinden başını salladı. Yeran yakınlarda oturuyor, yarı nişanlısını izliyordu.

Sartaq'ın parmakları onunkilere dokundu. Bir kez - ısrarla. Ve söz ver.

Nesryn, "Kuzey kıtasında bir insan ordusuyla karşı karşıya değiliz," diye devam etti. "Ama şeytanlardan. Ve bu tehdidi karşılamak için ayağa kalkmazsak, onu tüm topraklardan tek bir halk olarak karşılamak için ayağa kalkmazsak… O zaman onun yerine kendi sonumuzu buluruz."

Yani onlara söyledi. Tam tarih. Erawan'dan. Ve Maeve.

Anahtar arayışından bahsetmedi ama işi bittiğinde klanlar birbirine fısıldayarak salon hareketlendi.

Sartaq tereddütsüz bir sesle, "Bu seçimi sana bırakıyorum," dedi. "Dagul Fells'deki dehşet sadece başlangıç. Kalmayı seçersen, hiçbir yargıda bulunmayacağım. Ama benimle uçan herkes, kağanın bayrağı altında uçarız. Sizi kendi aranızda tartışmaya bırakacağız."

Ve bununla Nesryn'i elinden tutan Sartaq, onu salondan çıkardı, Falkan da arkalarından adım attı. Borte ve Houlun kaldı,Eridun klanının başı olarak. Nesryn nasıl taraf olacaklarını, kuzeye uçacaklarını biliyordu ama diğerleri…

Ailenin özel toplanma alanlarından birine ulaştıklarında fısıltılar tam bir tartışmaya dönüşmüştü. Ancak Sartaq, mutfaklara gitmeden önce bir anlığına küçük odada kaldı, Nesryn ve Falkan'ı göz kırparak ve yiyecekleri geri getirme sözü vererek bıraktı.

Nesryn vites koluyla yalnız başına ateşe doğru yürüdü ve ellerini ısıttı. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu omzunun üzerinden Falkan'ın alçak arkalıklı ahşap bir sandalyeye oturduğu yere bakarak.

"Her şey acıtıyor." Falkan yüzünü buruşturarak bacağını ovuşturdu. "Bana bir daha asla kahramanca bir şey yapmamam gerektiğini hatırlat."

Ateşin çıtırtısına güldü. "Teşekkür ederim - bunu yaptığın için."

"Hayatımda beni özleyecek kimsem yok."

Boğazı sıkıştı. Ama sordu, "Eğer kuzeye uçarsak - Antica'ya ve nihayet kuzey kıtasına..." Artık bu kelimeyi söylemeye cesaret edemiyordu. ev . "Gelecek misin?"

Şoför uzun bir süre sessiz kaldı. "Beni orada ister misin? Herhangi biriniz?"

Nesryn sonunda ateşe döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

resim

Falkan ağladı.

Başını ellerinin arasına aldı ve Nesryn ona şüphelendiğini söylediğinde ağladı. Lysandra'nın kişisel geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyordu ama yaşları ve bulunduğu yer uyuşuyordu. Sadece açıklama yapmadı. Anne sade, kahverengi saçlı bir kızı tarif etmişti. Siyah saçlı, yeşil gözlü bir güzel değil.

Ama evet - evet, gelecekti. Savaşmak ve onu bulmak. Onun yeğeni. Aramayı hiç bırakmadığı, dünyadaki son aile parçası.

Sartaq yemekle döndü ve otuz dakika sonra salondan bir haber geldi.

Klanlar karar vermişti.

Elleri titreyen Nesryn, Sartaq'ın elini uzattığı kapıya doğru yürüdü.

Parmakları birbirine geçti ve onu artık sessiz olan salona doğru yönlendirdi. Falkan gözyaşlarını silerken inleyerek sandalyesinden acıyla kalktı ve topallayarak onların arkasından gitti.

Koridordan bir haberci gelmeden önce birkaç adım attılar.

Nesryn nefes nefese, vahşi gözlü kızla ilgilenmesine izin vermek için Sartaq'tan uzaklaştı. Ama haberci mektubu uzatan Nesryn'di.

Üzerindeki el yazısını tanıyınca Nesryn'in elleri titriyordu.

Sartaq'ın da yazının Chaol'a ait olduğunu anlayınca kaskatı kesildiğini hissetti. Okumasına izin vermek için gözleri kapalı bir şekilde geri çekildi.

Mesajı iki kez okudu. Kusmamak için düzenli bir nefes almak zorunda kaldı.

"O - Antica'da bulunmamı istiyor. İhtiyacı var," dedi not titreyen elinde çırpınırken. "Hemen dönmemiz için bize yalvarıyor. Rüzgarların bizi taşıyabileceği kadar hızlı."

Sartaq mektubu okumak için aldı. Falkan, prens okurken sessiz ve tetikte kaldı. yemin ederim.

"Bir sorun var," dedi Sartaq ve Nesryn başını salladı.

Asla yardım istedi asla Chaol, varsa istediği yardım, acele etmelerini söylemişti ... O hala kararlarını açıklayacak bekleyen konsey doğru baktı.

Ama Nesryn prense sadece "Ne kadar zamanda havalanabiliriz?" diye sordu.

58

Sabah oldu ve gitti ve Yrene yataktan kalkmak için acele etmedi. Chaol da değildi. Uygun kıyafetlere aldırmadan oturma odasında rahat bir öğle yemeği yediler.

Hafıza bu kitapları onlara verip vermeyeceğine kendi zamanında karar verecekti. Bu yüzden sadece beklemek zorunda kalacaklardı. Ve sonra Aelin Galathynius veya onları deşifre edebilecek herhangi biriyle tekrar karşılaşmayı bekleyin. Yrene ona Hafiza'nın doğruladığını söyledikten sonra Chaol da aynısını söyledi.

"Bu kitapların içinde önemli bilgiler olmalı," diye düşündü Chaol, nar tanelerini çiğnerken, meyveyi küçük yakut gibi ağzına attı.

"Bizim düşündüğümüz kadar eskiye dayanıyorlarsa," dedi Yrene, "bu metinlerin çoğu nekropol veya benzeri yerlerden geldiyse, bu bir hazine olabilir. Valg hakkında. Onlarla olan bağımız."

"Aelin, o birkaç kitapla karşılaştığında Rifthold'da şansını yaver gitti."

Dün gece ona Celaena adlı suikastçıdan bahsetmişti. Aelin adında bir kraliçe olduğu ortaya çıktı. Bunun tüm tarihi, çıplak ortaya çıktı. Uzun ve hüzünlü. Dorian'dan bahsettiğinde sesi kısılmıştı. Yaka ve Valg prensi. Kaybettiklerinden. Kendi rolü, yaptığı fedakarlıklar, tutmadığı sözler. Hepsini.

Ve eğer Yrene onu zaten sevmemiş olsaydı, o gerçeği öğrenerek onu o zaman sevecekti. Tüm bunlardan sonra dönüştüğü adamı görmek.

"Kral, ilk araştırması ve arınması sırasında bir şekilde onları gözden kaçırdı."

"Ya da belki bir tanrı emin olmasını sağlamıştır," diye düşündü Yrene. Bir kaşını kaldırdı. "O kütüphanede hiç Baast Kedisi olduğunu sanmıyorum."

Chaol başını salladı ve narın yağmalanmış cesedini yere bıraktı. "Aelin'in omzuna her zaman bir ya da iki tanrı konmuştur. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtamaz."

Yrene düşündü. "Kralla ne oldu? Valg iblisi onda olsaydı."

Chaol'un yüzü, parçalanmış altın kanepenin pek de rahat olmayan yerine yaslanırken karardı. "Aelin onu iyileştirdi."

Yrene daha dik oturdu. "Nasıl?"

"Onun içini yaktı. Eh, o ve Dorian yaptı."

"Ve adam - gerçek kral - hayatta kaldı mı?"

"Numara. Başlangıçta, evet. Ama ne Aelin ne de Dorian o köprüde olanlar hakkında fazla konuşmak istemedi. Neler yapıldığını açıklayacak kadar uzun süre hayatta kaldı ama sanırım hızla soluyordu. Sonra Aelin kaleyi yok etti. Ve onunla."

"Ama içindeki Valg iblisini ateşe vermek?"

"Evet. Ve bence Dorian'ı kurtarmaya da yardımcı oldu. Ya da en azından ona kendi başına savaşacak kadar özgürlük kazandırdı." Başını eğdi. "Neden soruyorsun?"

"Çünkü sahip olduğum teori..." Yrene'nin dizini sekti. o taradıoda, kapılar. Yakınlarda kimse yok. "Sanırım..." Daha da yaklaştı, dizini kavradı. "Bence Valg parazitler. Enfeksiyonlar."

Ağzını açtı ama Yrene ileri atıldı. "Buraya ilk geldiğimde Hafiza ve ben Hasar'dan bir tenya almıştık. Valg'ın yaptığı gibi, ev sahiplerinden beslenirler. Açlık gibi temel ihtiyaçları üstlenin. Ve sonunda tüm bu kaynaklar tükendiğinde ev sahiplerini öldürün."

Chaol tamamen hareketsiz kaldı. "Ama bunlar akılsız kurtçuklar değil."

"Evet, dün seninle görmek istediğim de buydu. O karanlığın ne kadar farkındalığı vardı. Güçlerinin boyutu. Kan dolaşımında bir çeşit parazit bırakmış olsaydı. Olmadı, ama… Diğer parazit vardı - sizden besleniyor, kontrolü ona veriyor."

Sessizdi.

Yrene boğazını temizledi, başparmağını bileğinin üzerinde okşadı. "Bir gece önce fark ettim. Benim de bir tane vardı. Nefretim, öfkem, korkum ve acım.” Bir başıboş bukleyi fırçaladı. "Hepsi parazitlerdi, bu yıllarda beni beslediler. Beni ayakta tutuyor ama aynı zamanda beni besliyor.”

Ve o-o o en teker sırtına korkulan yerdi anladığını bir kez içeriye kendisi, o tam olarak, içinde durulmuştur ne kabul gerekebilir nerede ona ...

"Ne yaptığımı fark ettiğimde , Valg'in gerçekten de derinlerde bir yerde olduğunu anladım. Kendi gölgelerin ne. Parazitler. Ve bu haftalarda buna katlanmak, onunla yüzleşmekle aynı şey değildi . Bu yüzden ona diğer parazitler gibi saldırdım; etrafını sardı. O gelmek yapılan size-saldırmak sizi ondan uzaklaşmak geldiğince sert olarak bana . Böylece sen o yüz girebilirim, yenmek. Böylece en çok adım atmaktan korktuğunuz yere gidebilir ve sonunda savaşmaya hazır olup olmadığınıza karar verebilirsiniz.”

Gözleri açık, parlaktı. "Bu büyük bir farkındalık."

"Kesinlikle öyleydi." Aelin ve ölü kralın içindeki iblis hakkında anlattıklarını düşündü. “Ateş temizliktir. Arındırıcı. Ancak şifa sanatları arasında pek kullanılmaz. Çok hantal. Su, iyileşmeye daha iyi ayarlıdır. Ama sonra ham şifa hediyeleri var. Benimki gibi."

"Işık," dedi Chaol. "Karanlıklarına karşı kaynayan ışıklara benziyordu."

Başını salladı. “Aelin Dorian ve babasını serbest bırakmayı başardı. Kabaca, kabaca ve biri hayatta kalamadı. Ama ya benim gibi yeteneklere sahip bir şifacı , Valg tarafından enfekte olmuş birini tedavi ederse ? Yüzük, tasma, bunlar implantasyon cihazları. Kötü bir su parçası veya bozuk yiyecek gibi. Sadece küçük bir şeyin taşıyıcısı, daha sonra ev sahiplerinin içinde büyüyen o iblislerin çekirdeği. Onu çıkarmak ilk adım ama iblisin daha sonra da kalabileceğini söyledin."

Başını sallarken göğsü düzensiz bir ritimle inip kalkmaya başladı.

Yrene fısıldadı, "Sanırım onları iyileştirebilirim. Bence Valg… Bence parazitler ve bulaştırdıkları insanları tedavi edebilirim .”

"O zaman Erawan'ın yakaladığı, o yüzük ve tasmalarla tuttuğu herkes..."

"Onları potansiyel olarak serbest bırakabiliriz."

Elini sıktı. "Ama onlara yaklaşman gerekecek. Ve güçleri, Yrene—”

"Aelin ve Dorian'ın buraya geleceğini varsayıyorum. Onları tutmak için."

“Yine de bunu test etmenin bir yolu yok. Önemli bir risk olmadan.” Çenesi kasıldı. "Erawan'ın ajanının seni bu yüzden araması gerekiyor. Bunun bilgisini silmek için. Beni iyileştirip bunu fark etmeni engellemek için. Ve onu diğer şifacılara iletmek.”

“Eğer durum buysa... Neden şimdi? Neden bu kadar bekledin?”

“Belki Erawan bunu düşünmedi bile. Aelin, Valg'ı Dorian ve kraldan temizleyene kadar." Göğsünü ovuşturdu. "Ama bir yüzük var. Kral Brannon ve Maeve'in arkadaşı Athril'e aitti. Athril'e Valg'dan dokunulmazlık sağladı. Tarihte kayboldu - türünün tek örneği. Aylin buldu. Ve Maeve o kadar çok istiyordu ki Rowan'ı onun için takas etti. Efsane, Mala'nın bunu Athril için kendisinin yaptığını söyledi, ama... Mala, Brannon'u sevdi, Athril'i değil."

Chaol kanepeden fırladı ve Yrene onun adımlarını izledi. "Orasıbir halıydı. Aelin'in eski odasında. Bir geyik gösteren ve Brannon tarafından Wyrdkey'in gizlendiği mezara giden girişi saklayan bir duvar halısı. Onu bu yola sokan Aelin'in ilk ipucuydu."

"Ve?" Kelime bir hava itişiydi.

"Ve üzerinde orman hayvanları arasında bir baykuş vardı. Bu Athril'in formuydu. Brannon'ın değil. Bunların hepsi kodlanmıştı - duvar halısı, mezar. Sembol üstüne sembol. Ama baykuş… Hiç düşünmedik. Hiç düşünülmedi."

"Neyi düşündün?"

Chaol odanın ortasında durdu. "Baykuşun sadece Athril'in hayvan biçimi değil, başka birine olan sadakatinden dolayı arması da olabileceğini."

Ve sıcak güne rağmen, “Silba” derken Yrene'nin kanı dondu.

Chaol yavaşça başını salladı. “Şifa Tanrıçası.”

Yrene fısıldadı, "Mala o dokunulmazlık yüzüğünü yapmadı."

"Numara. O yapmadı.”

Silba yaptı.

"Hafiza'ya gitmeliyiz," dedi Yrene yumuşak bir sesle. "Kitapları almamıza izin vermese bile, ondan onlara bakmasını istemeliyiz - bunca zaman nelerin hayatta kaldığını kendimiz görmeliyiz. O Fae şifacıları o savaşta ne öğrenmiş olabilir."

Ona kalkmasını işaret etti. "Şimdi gideceğiz."

Ama süit kapıları açıldı ve Hasar, altın-yeşil elbisesi uçuşarak içeri girdi.

"Pekala," dedi, kıyafetlerinin olmamasına, darmadağınık saçlarına sırıtarak. "En azından ikiniz rahatsınız."

Prenses Chaol'a gülümserken, Yrene dünyanın altından kalkacağını hissetmişti. "Birkaç haber aldık. Senin topraklarından."

"Nedir." Sözler yerle bir oldu.

Hasar tırnaklarını aldı. “Ah, Kraliçe Maeve'nin donanması ev sahibi Aelin Galathynius'u çok sinsi bir şekilde bir araya getirmeyi başardı. Orada oldukça savaş.”

59

Chaol, sırıtan prensesi boğmayı tartıştı. Ama ellerini iki yanında tutmayı başardı, sadece pantolonunu giymesine rağmen çenesini yukarıda tutmayı başardı ve “Ne. Olmuş."

Bir deniz savaşı. Karşı Aelin Maeve . Sallanan kılıcın düşmesini bekledi. Eğer çok geç kalmış olsaydı -

Hasar, tırnaklarının arasından başını kaldırdı. "Görünüşe göre bir gösteriydi. Fae donanması, Arnavut kaldırımlı bir insan gücüne karşı..."

"Hasar, lütfen," diye mırıldandı Yrene.

Prenses tavana doğru içini çekti. "İyi. Maeve yenildi.”

Chaol kanepeye çöktü.

Aelin—tanrılara şükür, Aelin bir yol bulmayı başardı—

“İlginç ayrıntılar olsa da.” Sonra prenses gerçekleri salladı. Sayılar. Maeve'nin Whitethorn bayraklı donanmasının üçte biri kendi başlarına dönmüş ve Terrasen'in filosuna katılmıştı. Dorian savaşmıştı - Rowan'la birlikte ön saflardaydı. Sonra bir wyvern sürüsü birdenbire yükseldi - Aelin için savaşmak için.

Manon Karagaga. Chaol, ya Aelin ya da Dorian aracılığıyla o cadının onlara bir iyilik yaptığına ve muhtemelen bu savaşın gidişatını değiştirdiğine dair hayatı üzerine bahse girmeye istekliydi.

Hasar, "Sihirin etkileyici olduğunu söylüyorlar," diye devam etti. "Buz, rüzgar ve su." Dorian ve Rowan. "Bir şekil değiştiren dedikodusu bile." Lysandra. "Ama karanlık yok. Ya da Maeve neyle savaşırsa. Ve alev yok."

Chaol kollarını dizlerine dayadı.

"Her ne kadar bazı raporlar kıyıda alev ve gölge gördüklerini iddia etse de - çok uzaklarda. Her ikisinin de titriyor. Orada ve gitti. Ve filoda kimse Aelin'i veya Kara Kraliçe'yi görmedi."

Onunla Maeve arasındaki savaşı kıyıya kaydırmak Aelin gibi olurdu. Kayıpları en aza indirmek için, böylece tereddüt etmeden tüm gücünü serbest bırakabilirdi.

"Dediğim gibi," diye devam etti Hasar elbisesinin eteklerini kabartarak, "Galip geldiler. Aelin saatler sonra donanmasına dönerken görüldü. Görünüşe göre kuzeye yelken açmışlar.”

Mala'ya bir teşekkür duası mırıldandı. Ve Dorian'ı gözetleyen tanrıya da bir teşekkür duası. "Önemli bir kayıp var mı?"

"Adamları için evet, ama ilginç oyunculardan hiçbiri için değil," dedi Hasar ve Chaol ondan nefret ediyordu. "Ama Maeve... orada ve gitti, solunda bir fısıltı yok." Pencerelere kaşlarını çattı. "Belki de yaralarını sarmak için buraya yelken açar."

Chaol böyle olmaması için dua etti. Yine de Maeve'nin donanması geçişi yaptıklarında hala Dar Deniz'de oturuyorsa... "Ama diğerleri şimdi kuzeye gidiyorlar - nereye?" Kralımı nerede bulabilirim kardeşim?

“Artık Aelin'in donanması olduğuna göre Terrasen'i varsayardım. Ah, ve bir tane daha."

Hasat ona gülümsedi. Soruyu bekliyorum - savunma.

"Başka hangi donanma," diye sormak için kendini zorladı Chaol.

Hasar omuz silkerek odadan çıktı. “Görünüşe göre, Aelin bir borç istedi. Kızıl Çölün Sessiz Suikastçılarına."

Chaol'un gözleri yandı.

"Ve Wendlyn'e."

Elleri titremeye başladı.

"Kaç gemi," diye soludu.

"Hepsini," dedi Hasar, kapıyı göstererek. "Wendlyn'in tüm donanması geldi, bizzat Veliaht Prens Galan'ın komutasında."

Aelin… Chaol'un kanı parladı ve Yrene'e baktı. Gözleri kocaman, parlaktı. Umutla ışıl ışıl - yanan, değerli umut.

"Görünüşe göre," diye düşündü Hasar, sanki bu geçici bir düşünceymiş gibi, "onun hakkında çok fazla düşünen epeyce insan var. Ve sattığı şeye kim inanır.”

"Hangisi nedir?" diye fısıldadı Yrene.

Hassan omuz silkti. "Haftalar önce bana bir mesaj yazıp yardımımı istediğinde bana satmaya çalıştığı şeyin bu olduğunu varsayıyorum. Bir prensesten diğerine."

Chaol titrek bir nefes aldı. "Aelin sana ne söz verdi?"

Hasis kendi kendine gülümsedi. "Daha iyi bir dunya."

60

Antica'nın gece eve giden insanlarla dolup taşan dar sokaklarında aceleyle koşarlarken, Chaol Yrene'nin yanında kıvranıyordu. Öfkeyle değil, amaçladığını fark etti.

Aelin bir ordu toplamıştı ve eğer onlara katılabilirlerse kağanlıktan biraz güç getirsinler... Yrene onun gözlerindeki umudu gördü. Odak.

Bu savaşta bir aptal vuruldu. Ama sadece kraliyetleri ikna edebilirlerse.

Torre'nin serin iç kısmına girerlerken ve merdivenleri aceleyle çıkarlarken, son bir hamle, dedi ona. Kağanın önünde sürünmek zorunda kalması umurunda değildi. Onu ikna etmek için son bir girişimde bulunacaktı.

Ama önce: Hafız. Ve kılıçlardan veya oklardan çok daha değerli bir silah içerebilecek kitaplar: bilgi.

Torre'nin uçsuz bucaksız içini sararken adımları sendelemedi. Üzerindeki onca şeye rağmen, Chaol hala kulağına mırıldandı, "Bu bacaklarının bu kadar güzel olmasına şaşmamalı."

Yrene onu dövdü, yüzü ısındı. "Cad."

Bu saatte, yardımcıların çoğu çoktan akşam yemeğine inmişti. Merdivenlerde yanından geçerlerken birkaçı Chaol'a ışınlandı, gençlerden bazıları kıkırdadı. Hepsine daha fazla nöbet geçirmelerine neden olan sıcak, hoşgörülü gülümsemeler verdi.

Onunki. O onundu, Yrene onlara ötmek istedi. Bu güzel, cesur, özverili adam onundu.

Ve onunla eve gidiyordu.

Onu birazcık ayıltan bu düşünceydi. Torre'nin iç kısmındaki bu sonsuz yürüyüşlerin hissi artık sınırlı olabilir. Lavanta ve fırınlanmış ekmeğin kokusunu uzun süre alamasın diye. Bu kahkahaları duymamak.

Chaol'un eli, anladığını söylemek istercesine onun elini okşadı. Yrene sadece parmaklarını sıkıca kavradı. Evet, bir parçasını burada bırakacaktı. Ama ayrılırken yanına aldığı şey... Sonunda Torre'nin tepesine ulaştıklarında Yrene gülümsüyordu.

Chaol bir elini sahanlığın duvarına dayayarak nefes nefese kaldı. Hafiza'nın ofis kapısı kırılarak açıldı ve gün batımının sonuncusu içeri girdi. "Bu şeyi kim yaptıysa bir sadistti."

Yrene güldü, Hafiza'nın ofis kapısını çalıp iterek açtı. "Bu Kamala olurdu. Ve söylentiye göre o..." Yrene, High'ın ofisindeki Şifacı'nın boş olduğunu görünce durdu.

Merdiven sahanlığında onun etrafından dolandı, çalışma odasına -kapı aralıktı- doğru adımladı. "Hafız mı?"

Cevap yok ama yine de kapıyı iterek açtı.

Boş. O kitaplık, neyse ki, hala kilitli.

Muhtemelen tur atıyordur ya da akşam yemeğinde. Yine de yemek zilinin çağrılmasından sonra herkesin aşağı indiğini görmüşlerdi ve Hafıza onların arasında değildi.

"Burada bekle," dedi Yrene ve merdivenlerden aşağı, Yrene'nin kendi odasının bir kat yukarısındaki bir sonraki sahanlığa indi.

"Eretia," dedi küçük odaya girerek.

Şifacı cevap olarak homurdandı. “Biraz önce buradan güzel bir arka yürüyüş gördüm.”

Yukarıdan Chaol'un öksürüğü geliyordu.

Yrene homurdandı ama, "Hafiza'nın nerede olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Çalışma odasında." Kadın pek dönmedi. "Bütün gün oradaydı."

"Sen... emin misin?"

"Evet. İçeri girdiğini gördüm, kapıyı kapattı ve dışarı çıkmadı.”

"Kapı az önce açıldı."

"Sonra muhtemelen yanımdan kayıp gitti."

Tek Kelime Söylemeden? Hafiza'nın doğası bu değildi.

Yrene başını kaşıyarak arkasındaki sahanlığı taradı. Üzerindeki birkaç kapı. Kapıyı çalmadan önce Eretia'ya veda etme zahmetine girmedi. Biri boştu; diğer şifacı da ona aynısını söyledi: Hafıza çalışma odasındaydı.

Yrene tekrar yukarı tırmandığında Chaol merdivenlerin tepesinde bekliyordu. "Şanssız?"

Yrene ayağını yere vurdu. Belki paranoyaktı, ama…

"Hadi yemekhaneyi kontrol edelim," dedi tek söylediği.

Chaol'un gözlerindeki parıltıyı yakaladı. Endişe ve uyarı.

Yrene kendi inişinde durana kadar iki kat aşağı indiler.

Kapısı kapalıydı ama altında sıkışmış bir şey vardı. Sanki altından geçen bir ayak onu tekmelemiş gibi. "Bu nedir?"

Chaol kılıcını o kadar hızlı çekti ki hareket ettiğini, vücudunun her hareketini, kılıcını, dansını bile görmedi. Eğildi ve nesneyi çıkardı. Taş üzerine kazınmış metal.

Ve orada, zincirinden sallanan... Hafız'ın demir anahtarı.

Yrene titreyen parmaklarıyla kolyeyi başına geçirirken Chaol kapıyı, merdivenleri inceledi. "Oraya yanlışlıkla kaydırmadı," dedi.

Ve anahtarı buraya saklamayı düşünmüş olsaydı... "Onun için bir şeylerin geldiğini biliyordu."

"Yukarıda zorla giriş ya da saldırı izi yoktu," diye karşı çıktı.

"Korkmuş olabilir ama... Hafiza düşünmeden hiçbir şey yapmaz."

Chaol elini küçük sırtına koyarak onu merdivenlere doğru yönlendirdi. "Muhafıza haber vermemiz gerekiyor - bir arama ekibi başlatmamız gerekiyor."

Hasta olacaktı. Basamaklardan aşağı kusacaktı.

Eğer bunu Hafıza'nın üzerine getirseydi...

Panik kimseye yardım etmedi. Hiçbir şey değil.

Kendini nefes almaya zorladı. Bir diğeri. "Hızlı olmamız gerekiyor. Sırtın-”

"İdare edebilirim. İyi hissettiriyor."

Yrene duruşunu, dengesini değerlendirdi. "O zaman acele et."

resim

Etrafında ve çevresinde Torre'nin basamaklarından aşağı uçtular. Geçenlere Hafiza'yı görüp görmediklerini sormak. Çalışma odasında , dediler.

Sanki bir hiçte kaybolmuş gibiydi. Gölgeye.

Chaol, içgüdülerini dinlemeye yetecek kadar görmüş, yeterince dayanmıştı.

Ve içgüdüsü ona ya bir şey olduğunu ya da açılmakta olduğunu söyledi.

Yrene'nin yüzü korkudan kemik beyazıydı, o demir anahtar her adımında göğsüne çarpıyordu. Torre'nin dibine ulaştılar ve Yrene muhafızı birkaç kelimeyle alarma geçirdi ve sakince Yükseklerdeki Şifacı'nın kayıp olduğunu açıkladı.

Ancak arama ekiplerinin örgütlenmesi çok uzun sürdü. Dakikalar içinde her şey olabilir. saniye.

Torre'nin ana katının kalabalık koridorunda, Yrene birkaç şifacıya Hafiza'nın yeri hakkında seslendi. Hayır, yemekhanede değildi. Hayır, bitki bahçelerinde değildi. Sadece bu şekilde olmuşlardı ve onu görmemişlerdi.

Muazzam bir kompleksti. "Ayrılırsak daha fazla yer kaplarız," diye soludu Yrene, koridoru tararken.

"Numara. Bunu bekliyor olabilirler. Birlikte dururuz."

Yrene ellerini yüzünü ovuşturdu. “Yaygın histeri, kişinin daha hızlı hareket etmesine neden olabilir. Rasher. Biz sessiz tutuyoruz.” Ellerini indirdi. "Nereden başlayalım? Şehirde olabilir, d- "

"Torre'den sokaklara kaç çıkış var?"

“Sadece ana kapı ve teslimatlar için küçük bir yan kapı. İkisi de sıkı korunuyor.”

Her ikisini de birkaç dakika içinde ziyaret ettiler. Hiçbir şey değil. Gardiyanlar iyi eğitimliydi ve içeri giren ve çıkan herkesin kaydını tutuyorlardı. Hafize görünmemişti. Ve sabahın erken saatlerinden beri hiçbir vagon ne içeri girdi ne de çıktı. Eretia onu son görmeden önce.

"Tesislerde bir yerde olmalı," dedi Chaol, yukarıda görünen kuleyi, doktor kompleksini incelerken. "Tabi başka bir giriş veya çıkış yolu bulamıyorsan. Belki de unutulmuş bir şey.”

Yrene tamamen hareketsiz kaldı, gözleri batan alacakaranlıkta alev gibi parlıyordu.

"Kütüphane," diye nefes aldı ve bir koşuya başladı.

Swift—o hızlıydı ve ona ayak uydurmak için yapabileceği tek şey buydu. To çalıştırmak . Tanrılar, koşuyordu ve...

"Kütüphanede tünel söylentileri var," diye soludu Yrene, onu tanıdık bir koridora doğru yönlendirdi. "Derin aşağıda. Dışarıya bağlanan. Nereye, bilmiyoruz. Söylentiler mühürlendiklerini iddia ediyor ama..."

Kalbi gürledi. "Bu onların nasıl gelip fark edilmeden gidebildiklerini açıklardı."

Ve eğer yaşlı kadın oraya indirilseydi...

"Gitmesini nasıl sağladılar? Kimse fark etmeden mi?"

Cevap vermek istemedi. Valg, isterlerse gölgeleri çağırabilirdi. Ve onların içinde saklan. Ve bu gölgeler bir anda ölümcül olabilir.

Yrene, ana kütüphane masasının önünde durdu, Nousha'nın başı kapanıyor. Mermer o kadar pürüzsüzdü ki, Yrene düşmemek için masanın kenarlarına tutunmak zorunda kaldı.

"Hafiza'yı gördün mü?" bulandı.

Nousha aralarına baktı. Hâlâ dışarıda olan kılıcı fark etti.

"Yanlış olan ne."

"Tüneller nerede?" Yrene istedi. "Onlar bindik olanlar kadar nerede olduğunu onlar?"

Arkasında, fırtına grisi bir Baast Kedisi ocağın yanındaki nöbetinden fırladı ve doğruca kütüphaneye koştu.

Nousha, masanın üzerindeki kavun büyüklüğünde eski bir zile baktı. Yanında bir çekiç yatıyordu.

Yrene elini çekicin üzerine vurdu. "Yapma. Onları bildiğimiz konusunda uyaracaktır."

Kadının kahverengi teni solmuş gibiydi. "En alt seviyeye inin. Doğrudan duvara yürü. Sola kes. Bunu en uzak duvara götürün - en sona. Taşın kaba ve cilasız olduğu yer. Sağdan kes. Onları göreceksin."

Yrene'nin göğsü inip kalktı ama o, talimatları kendi kendine mırıldanarak başını salladı. Chaol onları ezberledi, zihnine yerleştirdi.

Nuşa ayağa kalktı. "Muhafızı çağırayım mı?"

"Evet," dedi Chaol. "Ama sessizce. Onları bizden sonra gönder. Olabildiğince hızlı."

Nousha'nın ellerini ortasının önünde katlarken titriyordu. "Bu tüneller çok uzun süredir dokunulmadan bırakıldı. Dikkatli ol. Orada ne olduğunu biz bile bilmiyoruz."

Chaol, savaşa dalmadan önce şifreli uyarıların faydasından bahsetmeyi tartıştı, ama sadece parmaklarını Yrene'nin parmaklarına dolaştırdı ve onları koridorun aşağısına fırlattı.

61

Yrene her adımı saydı. Faydası olduğundan değil ama beyni sayıları sonsuz bir sayımla üretti.

Bir, iki, üç… Kırk.

Üç yüz.

Dört yirmi dört.

Yedi yüz yirmi bir.

Aşağı ve yukarı gittiler, her gölgeyi ve koridoru, her girintiyi, okuma odasını ve kuytu köşeyi taradılar. Hiçbir şey değil.

Sadece yardımcılar sessizce çalışıyor, çoğu gece için hazırlanıyor. Baast Kedileri yok - bir değil.

Sekiz yüz otuz.

Bin üç.

Kütüphanenin dibine vurdular, ışıklar kısıldı. Uykucu.

Gölgeler daha uyanık. Yrene hepsinde yüz gördü.

Chaol, Nousha'nın talimatlarını takip ederlerken kılıcı cıva gibi ileri atıldı.

Sıcaklık düştü. Işıklar giderek azaldı ve uzaklaştı.

Deri kitapların yerini ufalanan parşömenler aldı. Parşömenlerin yerini oyulmuş tabletler aldı. Ahşap raflar yerini taş nişlere bırakmıştır. Mermer zemin kesilmeden döndü. Duvarlar da öyle.

"İşte," diye nefes aldı Chaol ve kılıcını kaldırarak onu durdurdu.

Önlerindeki salon tek bir mumla aydınlanıyordu. Yerde yanmaya bırakıldı.

Ve aşağıda: dört kapı.

Üçü ağır taşla mühürlenmiş, ancak dördüncüsü … Aç. Taş kenara yuvarlandı. Önündeki karanlığı aydınlatan başka bir yalnız mum.

Tünel. Rahimden daha derin - Torre'nin herhangi bir seviyesinden daha derin.

Chaol, ilerideki geçidin sert toprağını işaret etti. “Parçalar. İki set, yan yana."

Tabii ki, zemin bozulmuştu.

Ona doğru fırladı. "Sen burada kal, ben..."

"Numara." "Birlikte. Bunu birlikte yapıyoruz.”

Chaol düşünmek için bir dakika daha bekledi, sonra başını salladı. Dikkatle onu yönlendirdi ve gevşek taş parçaları üzerinde yüksek seslerden kaçınmak için nereye adım atması gerektiğini gösterdi.

Mum, açık tünel kapısının yanında işaret etti. Bir işaret. Bir davetiye.

Tünel girişinden önce kılıcını açarken ışık kılıcı boyunca dans etti.

Düşmüş taş bloklar ve sonsuz karanlık bir geçitten başka bir şey onları karşılamadı.

Yrene burnundan nefes alıp ağzından verdi. Hafız. Hafize oradaydı. Ya incindi ya da daha kötüsü ve...

Chaol elini onunkiyle birleştirdi ve onu karanlığa sürükledi.

Anlatılmamış dakikalar boyunca sessizce ilerlediler. gelen ışık kadararkalarındaki tek mum söndü ve bir başkası belirdi. Hafifçe, uzakta. Sanki uzak bir köşede.

Sanki biri bekliyormuş gibi.

resim

Chaol bunun bir tuzak olduğunu biliyordu.

Yüksekteki Şifacı'nın hedef değil yem olduğunu biliyordu. Ama çok geç geldilerse…

Bunun olmasına izin vermeyecekti.

Akşam yemeği zilini çalmak kadar iyi olan ikinci muma doğru adım attılar.

Ama yine de ilerledi, Yrene onun yanında ayak uydurdu.

Tek mum daha da parladı.

Mum değil. Ötedeki geçitten altın bir ışık. Arkasındaki taş duvarı yaldız.

Yrene acele etmeye çalıştı ama adımlarını yavaşlattı. Ölüm kadar sessiz.

Gerçi kim olduğuna dair hiçbir şüphesi yoktu, zaten geleceklerini biliyordu.

Tünelin dönemecine ulaştılar ve uzaktaki duvardaki ışığı inceledi, herhangi bir gölge veya bozulma olup olmadığını okumaya çalıştı. Sadece ışık.

Köşeye baktı. Yrene de öyle yaptı.

Nefesi tıkandı. Geçen yıl bazı manzaralar görmüştü, ama bu…

Bu, Rifthold'un sarayındaki taht odasının tamamı kadar muazzam, belki de daha büyük bir odaydı. Tavan, tünelden ana zemine inen bir dizi merdivenle kasvetin

içine çekilen oyulmuş sütunlar üzerinde yüksekte tutuldu. Duvarlardaki ışığın neden altın rengi olduğunu biliyordu.

Boyunca yanan meşaleler tarafından aydınlatıldığı için… Altın.

Kadim bir imparatorluğun zenginliği odayı doldurdu. Saf altından sandıklar, heykeller ve biblolar. Zırh takımları. Kılıçlar.

Ve bunların arasına dağılmış lahitler vardı. Altından değil, delinmez taştan inşa edilmiştir.

Bir mezar ve bir hazine. Ve en arkada, yükselen bir kürsüde yükseliyor...

Yrene, altın bir tahtta oturan ağzı tıkanmış ve bağlı Yükseklerdeki Şifacıyı görünce küçük bir ses çıkardı. Ama Chaol'un kanını donduran, şifacının yanında duran ve yuvarlak karnına dayanan bir bıçak olan kadındı.

Duva. Kağanın şimdi en küçük kızı.

Yaklaşırlarken onlara gülümsedi - ve yüz ifadesi insan değildi.

Valg'dı.

62

"Eh," dedi prensesin içindeki şey, "kesinlikle yeterince uzun sürdü."

Sözcükler devasa odada yankılandı, taş ve altından sıçradı.

Chaol, geçtikleri her gölgeyi, her nesneyi değerlendirdi. Tüm olası silahlar. Tüm olası kaçış yolları.

Hafıza yaklaştıklarında kıpırdamadı, uçsuz bucaksız, parıldayan altın ve lahitler arasındaki geniş caddede yürüdüler. Bir nekropol.

Belki de çölden buraya uzanan devasa bir yeraltı şehri.

Aksara'yı ziyaret ettiklerinde Duva geride kalmıştı. Hamileliğini iddia ederek-

Yrene'nin tıslaması onun da aynı şeyi fark ettiğini söyledi.

Duva hamileydi ve Valg onu ele geçirmişti.

Chaol olasılıkları değerlendirdi. Valg istilasına uğramış bir prenses, elinde bıçak ve her türlü kara büyüyle silahlanmış, Yükseklerdeki Şifacı tahtına bağlanmıştı...

Ve Yrene.

"Çünkü hesap yaptığınızı görüyorum Lord Westfall, sizi bu zahmetten kurtaracağım ve seçeneklerinizi sizin için sıralayacağım." Duva, o bıçakla dolu rahminin üzerinde nazik, boş çizgiler çizdi ve elbisesinin kumaşını zar zor rahatsız etti. "Bak, seçmek zorundasın. Ben, Yükseklerdeki Şifacı veya Yrene Kuleleri." Prenses gülümsedi ve tekrar fısıldadı, " Yrene ."

Ve o ses…

Yrene yanında titredi. O geceden gelen ses.

Ama o dik merdiven basamaklarının dibinde dururlarken Yrene çenesini kaldırdı ve herhangi bir kraliçe gibi tereddüt etmeden prensese, "Ne istiyorsun?" dedi.

Duva başını eğdi, gözleri tamamen siyahtı. Valg'ın abanoz. " Nasıl olduğunu bilmek istemiyor musun ?"

"Her neyse, bize anlatacağına eminim," dedi Chaol.

Duva'nın gözleri sıkıntıyla kısıldı, ama küçük bir kahkaha attı. "Bu tüneller sarayla Torre arasında uzanıyor. O ölümsüz Fae veletleri asillerini buraya gömdüler. Mora'nın soylu soyunun dönekleri." Odayı kuşatmak için kolunu savurdu. "Eminim kağan ayaklarının altında ne kadar altın olduğunu öğrenmek için kendinden geçecektir. Zamanı geldiğinde oynayacak başka bir el."

Yrene, onları sakince izleyen Hafiza'ya baktı ve baktı.

Sonuna hazır bir kadın. Şimdi sadece Yrene'in korktuğunu düşünmediğinden emin olmak istiyordu.

Duva, "Ben olduğumu anlamanı bekliyordum," dedi. "Bütün o değerli kitapları ve parşömenleri yok ettiğimde, partiye gitmeyen tek kişinin ben olduğumu kesinlikle anlayacağını düşündüm. Ama sonra fark ettim-how olabilir bana şüpheli?" Elini dolu rahmine koydu. "Başlamak için onu seçmesinin nedeni buydu. Güzel, nazik Duva. Taht için aday olamayacak kadar naziksin." Bir yılanın gülümsemesi. "Önce Hasar'ın yüzüğü almaya çalıştığını biliyor musun?

Perrington tarafından gönderilen düğün hazinesinde casusluk yaptı ve istedi. Ama Duva o yapamadan kaptı." Oparmağını kaldırarak geniş gümüş bandı ortaya çıkardı. En ufak bir Wyrdstone parıltısı yok.

"Altında," diye fısıldadı. "Gizlemek için zekice küçük bir numara. Ve o tatlı, sevgi dolu insan prense yeminini ettiği anda, bu onun eline geçti." Duva gülümsedi. "Ve kimse fark etmedi bile." Beyaz dişlerinde bir parıltı. "Keskin gözlü küçük kız kardeş hariç." Dilini tıkladı. "Tumelun bir şeylerin yanlış olduğundan şüpheleniyordu. Beni unutulmuş yerlerde kurcalarken yakaladı. Bu yüzden onu da yakaladım." Duva güldü. "Ya da etmedi, sanırım. Onu balkondan ittiğimden beri."

Yrene derin bir nefes aldı.

Duva, "Ne kadar vahşi, aceleci bir prenses," dedi. "Böyle ruh hallerine yatkın . Onun sevgili anne babasına gidip benim hakkımda mızmızlanmasına pek izin veremezdim, değil mi?"

"Seni kaltak ," diye tersledi Yrene.

"Beni böyle çağırdı," diye yanıtladı Duva. " Doğru görünmediğimi söyledi ." Bir elini göbeğine ovuşturdu, sonra parmağını başının yanına dokundurdu. "Nasıl bağırdığını duymalıydın. Duva - veleti balkondan ittiğimde Duva nasıl çığlık attı . Ama onu yeterince hızlı susturdum, değil mi?" Bıçağı tekrar karnına götürdü ve ipek kumaşı kazıdı.

"Neden buradasın ," diye nefes aldı Yrene. "Ne istiyorsun ?"

"Sen."

Chaol'un kalbi bu kelimeyle tökezledi.

Duva doğruldu. "Karanlık Kral fısıltılar duydu. Silba'nın armağanlarıyla kutsanmış bir şifacının Torre'ye girdiğine dair fısıltılar. Ve bu onu çok, çok dikkatli yaptı."

"Çünkü hepinizi parazitler gibi silebilir miyim?"

Chaol, Yrene'e uyarıcı bir bakış attı.

Ama Duva hançeri rahminden aldı ve bıçağı inceledi. "Sence Maeve neden şifacılarını biriktirdi, onların devriye gezdiği sınırlardan çıkmalarına asla izin vermedi? Geri döneceğimizi biliyordu. o istedihazır ol - kendini korumaya.

Onun değerli favorileri, şu Doranelle şifacıları. Onun gizli ordusu." Duva hançerle mezarlığı işaret ederek mırıldandı. "Son savaştan sonra onun pençelerinden kurtulan o Faeler ne kadar da zekiydiler. Buraya kadar koştular - kraliçelerinin onları hayvanlar gibi kapalı tutacağını bilen şifacılar. Ve sonra sihri toprağa, insanlarına getirdiler. Bu toprakların her zaman güçlü kalmasını sağlamak için doğru güçleri ayaklanmaya teşvik etti, savundu. Sonra da hazinelerini ve tarihlerini toprağın altına alarak gözden kayboldular. Küçük bahçeleri yukarıya dikilirken aşağıda unutulmalarını sağlamak .”

Chaol'un tek söylediği "Neden" oldu.

"Bu Maeve'ye Erawan'ın geri dönmesi durumunda önemli bir savaş şansı vermemek için bir şans vermek." Duva dilini şaklattı. "Çok asil, o dönek Faeler. Ve böylece Torre büyüdü - ve Kara Majesteleri gerçekten de tekrar yükseldi, sonra düştü ve sonra uyudu. Ve doğru yeteneklere sahip birinin neler yapabileceğini bile unutmuştu. Ama sonra bir kez daha uyandı. Ve şifacıları hatırladı. Bu yüzden yetenekli olanları kuzey topraklarından temizlediğinden emin oldu.” Yrene'ye bir gülümseme, nefret dolu ve soğuk. “Ama görünüşe göre küçük bir şifacı kasap bloğunu kaydırdı. Ve onu koruyacak bir imparatorlukla birlikte bu şehre kadar geldi."

Yrene'nin nefesi düzensizdi. Suçluluk ve korkunun yerleştiğini gördü. Buraya gelmekle, bunu onların üzerine getirmişti. Tumelun, Duva, Torre, kağanlık.

Ama Yrene'nin fark etmediği şeyi Chaol onun yerine gördü. Üzerinde bir kıtanın, bir dünyanın ağırlığıyla gördü. Erawan'ı ajanlarından birini gönderecek kadar korkutan şeyi gördü.

Çünkü Yrene, güçle olgunlaşmış ve o kendini beğenmiş Valg iblisine karşı karşıya... Umut.

Onun yanında duran, bu şehirde bu yıllarda ve ondan önceki yıllarda, tanrıların kendileri tarafından dünyayı dolaşan, onu yok etmeye hazır güçlerden gizlenen, saklanan ve koruyan umuttu.

Bir umut çekirdeği.

Tüm silahların en tehlikelisi Erawan'a, Valg'ın kadim karanlığına karşı.

Buraya vatanı, halkı için ne getirmişti. Buraya korumak için getirildiği şeyi . Askerlerden, herhangi bir silahtan daha değerli. Kurtuluşları için tek şansları.

Umut.

"Öyleyse neden beni öldürmüyorsun," diye talep etti Yrene. "Neden beni öldürmüyorsun?"

Chaol soruyu sormaya ya da düşünmeye cesaret edememişti.

Duva hançerini yeniden karnına dayadı. "Çünkü Erawan için hayattayken çok daha faydalısın, Yrene Towers."

resim

Yrene titriyordu. Kemiklerinde titriyordu.

"Ben hiç kimseyim," diye nefes aldı Yrene.

O bıçak—o bıçak o rahmin üzerine oturdu. Ve Hafıza, Duva'nın yanında hareketsiz ve tetikte, her zaman sakin kaldı.

"NS?" prenses mırıldandı. “İki yıl, Torre'de bu kadar yükseğe tırmanmak için doğal olmayan hızlı bir adım. Değil mi, Şifacı?”

Duva'nın içindeki iblis Hafiza'ya bakarken Yrene kusmak istedi.

Hafiza onun bakışlarını yılmadan karşıladı.

Duva sessizce güldü. "Biliyordu. Daha önce onu odasından çıkardığımda bana da aynısını söyledi. Senin için geldiğimi. Silba'nın Varisi."

Yrene'nin eli madalyonuna gitti. İçindeki not.

Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var .

O gece Innish'e gelen, daha sonra anlayacağı bir mesajla onu buraya gönderen Silba'nın kendisi miydi?

Dünyanın Erawan'la savaşmak için daha fazla şifacıya ihtiyacı vardı.

Duva, "Beni Erawan bu yüzden gönderdi," dedi. "Onun casusu olmak. Torre'den gerçekten de bu armağanlara sahip bir şifacının çıkıp çıkmayacağını görmek için. Ve seni çok fazla öğrenmekten alıkoymak için." Biraz omuz silk. "Elbette, o velet prensesi ve diğer şifacıyı öldürmek... hatalardı,ama eminim ki Kara Majesteleri seninle birlikte döndüğümde beni affedecektir."

Kafasını kükreme doldurdu, o kadar yüksek sesle Yrene kendini zar zor duyabildi, "Beni ona götürmek istiyorsan neden benim zannettiğin şifacıyı öldürdün? Ve neden bu şehirdeki tüm şifacıları öldürüp kendinizi bu dertten kurtarmıyorsunuz?"

Duva hançeri sallayarak homurdandı. "Çünkü bu çok fazla soru doğurur. Erawan neden senin türünü hedef aldı? Bazı önemli oyuncular düşünmeye başlamış olabilir. Böylece Torre yalnız bırakılacaktı - cehalet içinde. Burada yaşamak, kuzeyden uzaklaşmak, bu kıyılardan hiç ayrılmamak. Efendimin bu imparatorlukla uğraşma zamanı gelene kadar ." Yrene'in kanını donduran bir gülümseme. "Şu şifacıya gelince... Sana nasıl benzediğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi. Eh, için doğru zaman bana , ben korkunç bir şekilde acıkmıştı ve o zamandan beri tam olarak fark edilmeden yem olamazdı. Ama içinde biraz korku uyandırmak, tehlikenin farkına varmanı sağlamak ve o Adarlanyalı aptal üzerinde çalışmayı bırakmak için, bu kadar eski meselelere fazla meraklı olmayı bırak. Ama dinlemedin, değil mi?"

Yrene'nin elleri iki yanında pençe şeklinde kıvrıldı.

Duva devam etti, "Çok kötü, Yrene Towers. Çok kötü. Onun üzerinde çalıştığın, onu iyileştirdiğin her gün için, gerçekten de sen olduğun ortaya çıktı. Dark King'imin imrendiği. Ve Duva'nın kendi saray casusları ona senin onu tamamen iyileştirdiğini söyledikten sonra, bir kez o tekrar yürümeye başladı ve sen bulmak için gönderildiğim kişinin sen olduğunu şüphesiz kanıtladın..." Hafıza'ya dudak büktü ve Yrene bunu yırtmak istedi. yüzündeki ifade. "Açık saldırının karmaşık olacağını biliyordum. Ama sizi buraya çekmek… Çok kolay. Oldukça hayal kırıklığına uğradım. Bu yüzden," dedi elindeki bıçağı çevirerek, "benimle geleceksin, Yrene Towers. Morath'a."

Chaol, Yrene'nin önüne geçti. "Bir şeyi unutuyorsun."

Duva bakımlı kaşını kaldırdı. "Ah?"

"Henüz kazanmadın."

Git , Yrene ona söylemek istedi. Git .

Çünkü bu, Duva'nın parmaklarının etrafında, hançerinin kabzasının etrafında dönmeye başlayan karanlık güçtü.

"Eğlenceli olan şey Lord Westfall," dedi Duva, platformun tepesinden onlara bakarak, "muhafızlar gelene kadar kendinize zaman kazandırabileceğinizi düşünüyorsunuz. Ama o zamana kadar ölmüş olacaksın ve onlara bizi burada

öldürmeye çalıştığını söylediğimde kimse sözümü sorgulamaya cesaret edemez . Babamın vezirinden o silahları ısmarlayıp kendi altınlarınızı harcadıktan sonra bu altını zavallı krallığınıza geri götürmek için. Bununla kendine binlerce ordu satın alabilirsin."

Yrene "Hala var tısladı bize uğraşmak."

"Sanırım." Duva cebinden bir şey çıkardı. Taştan yapılmış başka bir yüzük o kadar karanlıktı ki ışığı yuttu. Doğrudan Morath'tan gönderildiğine şüphe yok. "Ama bunu bir kez giyersen... ne dersem onu yapacaksın."

"Ve neden ben hiç -"

Duva bıçağı Hafiza'nın boğazına dayadı. "Bu yüzden."

Yrene Chaol'a baktı ama odayı, merdivenleri ve çıkışları değerlendiriyordu.

Duva'nın parmaklarında dolanan karanlık güç.

"Yani," dedi Duva, platformdan bir adım aşağı inerek. "Hadi başlayalım."

Olmadan önce ikinci bir adım attı.

Chaol kıpırdamadı. Ama Hafiza yaptı.

Vücudunu, sandalyesini ve her şeyi, o altın tahtın tüm ağırlığını merdivenlerden aşağı fırlattı.

Duva'nın hemen üstünde.

Yrene onlara doğru koşarak çığlık attı, Chaol harekete geçti.

Hafiza ve bebek, bebek ve Hafiza—

Kocakarı ve prenses o dik merdivenlerden tahtaları kırarak aşağı yuvarlandılar. Metal değil ahşap. Taht boyanmıştı ve şimdi onlar yuvarlandıkça paramparça oldu, Duva çığlık atıyor ve Hafiza o kadar sessizdi ki ağzı açık kalmışken bile—

Yrene'nin kalbinde hissettiği bir çatlamayla taş zemine çarptılar.

Chaol anında oradaydı, yere yayılmış Duva'ya değil, gevşek ve hareketsiz Hafiza'ya gidiyordu. Onu sırtına çekti, kıymıklar ve ipler ona yapıştı, ağzı açık kaldı...

Açılan gözler-

Yrene hıçkıra hıçkıra ağladı, Hafıza'yı diğer kolundan tuttu ve onu yoldan çekerek yüksek bir Fae askeri heykeline doğru çekmesine yardım etti.

Duva dirseklerinin üzerinde doğruldu, saçları yüzünü sardı ve "Seni çürümüş bok yığını -" diye köpürdü.

Chaol doğruldu, kılıcı önlerinde açı yaptı, Yrene ise kadim, kırılgan bedeni iyileştirmek için büyüsünü aradı.

Yaşlı kadın kolunu Yrene'nin bileğini kavrayacak kadar kaldırmayı başardı. Git , der gibiydi.

Duva ayağa kalktı, boynuna gömülü uzun kıymıklar, ağzından kan damlıyordu. Kara kan.

Chaol, Yrene'e omzunun üzerinden tek bir bakış attı. Koş .

Hafızayı da yanına al.

Yrene ona hayır demek için ağzını açtı , ama o zaten tekrar ileriye bakmıştı . Bir adım ilerleyen prensese doğru.

Elbisesi yırtılmış, altındaki sıkı, yuvarlak göbeği ortaya çıkarmıştı. Bir bebekle böyle bir düşüş...

Bir bebek.

Yrene, Hafiza'yı ince omuzlarının altından kavradı ve hafif ağırlığını yere doğru çekti.

Chaol onu öldürmezdi. Duva.

Yrene, Hafiza'yı altın çizgili caddede bir ileri bir geri sürüklerken, sıktığı dişlerinin arasından hıçkıra hıçkıra ağladı, heykeller duygusuzca bakıyordu.

O bebek rahmindeyken Duva'ya zarar vermeyecekti.

Yrene'nin göğsü odayı dolduran gücün alçak uğultusunda çökmüştü.

Karşılık vermeyecekti. Yrene'ye zaman kazandıracaktı.

Hafiza'yı dışarı çıkarmak ve kaçmak için.

Duva mırıldandı, "Bu muhtemelen çok acıtacak."

Yrene tam Chaol'u hedef alan prensesten gölgeler savrulurken geri döndü.

Kenara yuvarlandı, patlama genişledi ve arkasına sığındığı heykele çarptı.

"Bu tür tiyatrolar," diye fısıldadı Duva ve Yrene aceleyle Hafiza'yı uzaktaki merdivenlere doğru kaydırdı. Onu bırakmak - onu geride bırakmak.

Ama gözüne bir hareket takıldı ve sonra...

Prensesin yoluna bir heykel çarptı.

Duva, gücüyle onu bir kenara fırlattı. Altın, odayı lahitlerin üzerinde gümbürdeyen topaklar halinde yağdırdı, çatırtı odanın içinde yankılandı.

"Bunu sıkıcı yapacaksın," diye mırıldandı Duva ve bir avuç karanlığı onun bulunduğu yere doğru fırlattı. Oda titrerken Yrene tökezledi ama dik durdu.

Bir darbe daha.

Bir diğeri.

Duva, Chaol'ün saklandığını tahmin ettiği lahdin etrafında dönerek tısladı. Gücünü körü körüne ateşledi.

Chaol ortaya çıktı, elinde kalkan.

Kalkan değil, eski bir ayna.

Güç metalden sekti ve prensese geri dönerken camı paramparça etti.

Yrene önce kanı gördü. Her ikisinde de.

Sonra Duva geri püskürtülürken, kemikleri kırılacak kadar sert bir taş lahite çarparken yüzündeki korkuyu gördü.

Duva yere çarptı ve hareket etmedi.

Yrene bir nefes bekledi. 2.

Hafiza'yı yere indirdi ve koştu. Chaol'a doğru koştu ve nefes nefese kadının düşmüş vücuduna baktı.

"Ben ne yaptım," diye nefes aldı, gözlerini hareketsiz prensesten ayırmayı reddederek. Aynanın kırıklarından yüzünden kan aktı ama önemli bir şey değil - öldürücü bir şey değil.

Ancak Duva…

Yrene kılıcını geçerek onu ve yerdeki prensese doğru itti. Düşerse, potansiyel olarak Valg iblisini dışarı çıkarabilir, potansiyel olarak vücudunu düzeltmeye çalışabilir—

Duva'yı geri çevirdi.

Ve prensesi ona gülümserken buldu.

Çok hızlı oldu. Çok hızlı.

Duva yüzüne, boğazına doğru hamle yaptı, avuçlarından siyah güç bantları fışkırıyordu.

O zaman Yrene orada değildi. Sonra, Chaol kendini prensesle arasına atarken, taşların üzerinde yana doğru atıldı.

Kalkan yok, silah yok.

Yrene'yi itip Valg saldırısının tüm ağırlığını alırken sadece sırtı tamamen açıktaydı.

63

Acı, omurgasından kükredi. Bacaklarından aşağı. Onun kolları. Parmak uçlarına kadar.

Camdan kalede olduğundan daha kötüydü.

O şifa seanslarından daha kötü.

Ama tek görebildiği, tek gördüğü Yrene'di, o güç onun kalbine savruluyor...

Chaol yere çarptı ve Yrene'nin çığlığı acıyı paramparça etti.

kalk kalk kalk

Duva titredi ve parmağını omurgasına doğrulttu. "Zavallı, zavallı sırtın."

O karanlık güç tekrar omurgasına çarptı.

Bir şey çatladı.

Tekrar. Tekrar.

Önce bacaklarındaki his kayboldu.

" Dur ," diye hıçkırdı Yrene, dizlerinin üzerinde. “ Dur! ”

"Koş," diye soludu, avuçlarını taşlara yaslayarak, kollarını onu itmeye, kaldırmaya zorladı...

Duva sadece cebine uzandı ve o siyah yüzüğü çıkardı. "Bunun nasıl durduğunu biliyorsun."

" Hayır ," diye hırladı ve bacaklarını altına almaya çalışırken sırtı böğürdü...

Yrene sürünerek bir adım uzaklaştı. Bir diğeri. Aralarında gezinen gözler.

Tekrar olmasın. Bunu görmeye, bir kez daha yaşamaya dayanamayacaktı .

Ama sonra Yrene'in sağ elinde tuttuğu şeyi gördü.

Neye doğru sürünüyordu.

Onun kılıcı.

Duva, Yrene'in üzerine doğru ilerlerken, onun geniş, hareketsiz bacaklarının üzerinden geçerek kıs kıs güldü. Yrene ayağa kalkıp kılıcını aralarında kaldırırken.

Bıçak titredi ve dişlerinin arasından hıçkıra hıçkıra ağlarken Yrene'nin omuzları sarsıldı.

"Bunun ne yapabileceğini düşünüyorsun," diye mırıldandı Duva, "buna karşı?"

Prensesin avuçlarından karanlık güç kırbaçları çıktı.

Hayır . Kelimeyi inledi, vücuduna, içeri ittiği yaralara, ıstırabın onu altına çekmesine karşı haykırdı. Duva vurmak için kolunu kaldırdı—

Ve Yrene kılıcı fırlattı. Düz bir atış, vasıfsız ve vahşi.

Ama Duva eğildi—

Yrene koştu.

Bir geyik gibi hızlı, döndü ve koştu, cesetlerin ve hazinenin labirentine doğru koştu.

Duva, kokudan etkilenen bir tazı gibi hırladı ve kovaladı.

resim

Planı yoktu. Hiçbir şeyi yoktu.

Seçenek yok. Hiçbir şey.

Chaol'un omurgası—

Gitmiş. Bütün bu işler… paramparça oldu.

Yrene altın yığınlarının arasından koştu, aradı, aradı—

Duva'nın gölgeleri etrafını sardı ve havaya uçan altın parçaları gönderdi. Yrene'nin aldığı her nefes yaldızlıydı.

Koşarken hazineyle dolu bir sandıktan kısa bir kılıç kaptı, bıçak havada dönüyordu.

Onu tuzağa düşürebilirse, Duva'yı yeterince uzun süre aşağı indirin—

Bir güç kırbacı önündeki taş lahiti paramparça etti. Kaya parçaları yükseldi.

Yrene daha darbeyi hissetmeden gümbürtüyü duydu.

Sonra başı acıyla meledi ve dünya sallandı.

Her kalp atışında, ustalaştığı her odak noktasında dik durmak için savaştı.

Yrene ayaklarının titremesine izin vermedi. Hareket etmeye devam etti, onlara herhangi bir zaman kazandırdı. Bir heykeli yuvarlayarak, o—

Duva karşısında duruyordu.

Yrene, prensesin karnına, o rahme çok yakın olan o kısa kılıcı ona çevirdi...

Silahı bırakarak ellerini açtı. Duva sıkıca tutundu, kolları Yrene'nin boynuna ve ortasına dolandı. Onu sabitlemek.

Prenses sırtını caddeye doğru çekerek, "Bu vücut koşmayı pek sevmiyor," diye tısladı.

Yrene yıkıldı ama Duva direndi. Çok güçlüydü - onun boyunda biri için çok güçlüydü.

"Bunu görmeni istiyorum. İkinizin de bunu görmesini istiyorum," diye alay etti Duva kulağına.

Chaol yolun yarısında sürünerek geçmişti. Emekledi, kan izledi, bacakları tepkisiz kaldı. Ona yardım etmek için.

Duva kaldırıma çıkıp Yrene'yi ona bastırırken, o sustu, ağzından kan süzüldü.

"Onu öldürmemi mi izleteyim, yoksa o yüzüğü sana takarken mi izleteyim?"

Kolunu boğazına dayamışken bile, Yrene hırladı, “ Ona dokunma .”

Sıktığı dişlerinde kan vardı, Chaol kalkmaya çalışırken kolları gerildi ve büküldü.

Duva, Chaol'a, "İki yüzüğüm olmaması çok kötü," dedi. "Eminim arkadaşların senin için cömertçe ödeyeceklerdir." Bir homurtu. "Ama sanırım senin ölümün de aynı derecede yıkıcı olacak."

Duva, kolunu Yrene'nin ortasından onu işaret etmek için gevşetti—

Yrene hareket etti.

Prensesin ayağına bastı. Hemen üst katta.

Ve prenses sendelerken, Yrene avucunu kadının dirseğine çarptı ve kolunu boğazından serbest bıraktı.

Böylece Yrene dönüp dirseğini doğrudan Duva'nın yüzüne dayayabilirdi.

Duva bir taş gibi düştü, kan fışkırdı.

Yrene, Chaol'un yanındaki hançer için hamle yaptı. Kılıcı kınından çıkarırken sızlandı ve kendini sersemlemiş prensesin üstüne atarak iki yanından geçti.

O bıçağı yukarıya, kadının boynuna dalmaya, o kafayı kesmeye nişan aldı. Azar azar.

" Yapma ," diye hırladı Chaol, kelime kanla doluydu.

Duva onu yok etmişti - her şeyi yok etmişti .

Ağzından çıkan kandan, boğazına kadar...

Yrene ağladı, hançer prensesin boynunda asılı kaldı.

O ölüyordu. Duva içindeki bir şeyi yırtıp açmıştı.

Duva kıpırdanırken kaşları seğirmeye ve çatlamaya başladı.

Şimdi.

Şimdi yapması gerekiyordu. Bu bıçağı içeri sürün. Bitirin.

Bitirirsen belki onu kurtarabilirdi. Şu öldürücü iç kanamayı durdurun. Ama omurgası, omurgası -

Bir hayat. Asla can almamaya yemin etmişti.

Ve önünde bu kadın varken, rahmindeki ikinci hayat...

Hançer indirdi. Yapacaktı. O ediyorum yapmak o ve-

"Yrene," diye nefes aldı Chaol ve kelime o kadar acı dolu, o kadar sessizdi ki...

Çok geçti.

Onun büyüsü, onun ölümünü hissedebiliyordu. Ona o korkunç armağandan hiç bahsetmemişti - şifacıların ölümün ne zaman yaklaştığını bildiğini . Silba, nazik ölümlerin leydisi.

Duva'ya ve çocuğuna vereceği ölüm, bu türden bir ölüm olmayacaktı.

Chaol'un ölümü böyle bir ölüm olmayacaktı.

Ama o …

Ama o …

Prenses, kıpırdanırken bile çok genç görünüyordu. Ve karnındaki hayat...

Önündeki hayat…

Yrene bıçağı yere düşürdü.

Takırtısı altın, taş ve kemiklerin üzerinde yankılandı.

Chaol, rahatlama olduğuna yemin edebileceği bir şeyle gözlerini kapadı.

Hafif bir el omzuna dokundu.

Bu dokunuşu biliyordu. Hafız.

Ama Yrene dönüp hıçkıra hıçkıra ağlarken...

İki kişi daha Yüksekteki Şifacı'nın arkasında durmuş onu dik tutuyordu. Hafiza'nın Duva'nın yanına eğilmesine ve prensesin yüzüne bir nefes üfleyerek onu kesintisiz bir uykuya göndermesine izin vermek.

Nesrin. Saçları rüzgarda uçuşmuş, yanakları pembeleşmiş ve çatlamış...

Ve Sartaq, kendi saçı çok daha kısa. Prensin yüzü gergindi, gözleri baygın, kanlı kız kardeşine bakarken fal taşı gibi açılmıştı. Nesryn nefes alırken, "Çok geç kalmıştık..."

Yrene taşların üzerinden Chaol'a doğru atıldı. Dizleri kayaya çarptı ama bunu zar zor hissetti, başını kucağına alıp gözlerini kapatarak gücünü toplarken şakağından aşağı kayan kanı zar zor hissetti.

Beyaz parladı, ama her yerde kırmızı ve siyah vardı.

Çok fazla. Çok fazla kırık, yırtık ve perişan şey -

Göğsü zar zor kalkıyordu. Gözlerini açmadı.

" Uyan ," diye emretti ona, sesi kırılmıştı. Gücüne daldı, ama hasar... Batan bir gemide delik açmaya çalışmak gibiydi.

Çok fazla. Çok fazla ve-

Etraflarında bağırışlar ve adımlar.

Hayatı incelmeye ve büyüsünün etrafında buğulanmaya başladı. Ölüm daire çizdi, onlara bakan bir kartal.

" Savaş ," diye hıçkırdı Yrene, onu sarsarak. "Seni inatçı piç, savaş onunla ."

Bunun anlamı neydi, herhangi birinin anlamı neydi, eğer şimdi, önemliyse—

"Lütfen," diye fısıldadı.

Chaol'un göğsü yükseldi, son dalıştan önce yüksek bir nota—

Dayanamadı. Dayanamadı-

Bir ışık titredi. O başarısız kırmızı ve siyah kütlenin içinde.

Bir mum tutuştu. Beyaz bir çiçek.

Sonra bir başkası.

Bir diğeri.

O kırık iç kısım boyunca çiçek açan ışıklar. Ve nerede parladılar…

Et örgüsü. Kemik yumuşatıldı.

Işıktan sonra ışıktan sonra ışık.

Göğsü inip kalkmaya devam etti. Yükselmek ve düşmek.

Ama acı içinde, karanlıkta ve ışıkta…

Hem tanıdık hem de yabancı bir kadın sesi. Hem Hafıza'nın hem de... bir başka ses. İnsan olmayan biri, hiç olmamıştı. Hafiza'nın kendisi aracılığıyla konuşuyor, sesleri karanlığa karışıyor.

Hasar çok büyük. Tamir edilecekse bir bedeli olmalı.

Tüm bu ışıklar, o uhrevi ses karşısında tereddüt ediyor gibiydi.

Yrene onların arasından sıyrıldı, beyaz çiçeklerden oluşan bir tarla gibi aralarından geçti, ışıklar bu sessiz acı yerinde sallanıp sallanıyordu.

Işıklar değil… şifacılar.

Işıklarını, özlerini biliyordu. Eretia - ona en yakın olan Eretia idi.

Hem Hafıza hem de Öteki olan ses tekrar dedi, Bir bedeli olmalı .

Prensesin ona yaptıkları için... Ondan geri dönüş yoktu.

ben ödeyeceğim . Yrene acıya, karanlığa ve ışığa dedi.

Adarlan'ın oğlunun borcunu Fenharrow'un kızı mı ödeyecek?

Evet.

Nazik, sıcak bir elin yüzünü okşadığına yemin edebilirdi.

Ve Yrene onun Hafiza'ya ya da Öteki'ye ait olmadığını biliyordu. Yaşayan hiçbir şifacıya ait değildi.

Ama rüzgarda küle dönüştüğünde bile onu hiç terk etmeyen birine.

Öteki dedi ki, Bunu kendi özgür iradenle mi teklif ediyorsun?

Evet. Tüm kalbimle.

Ne de olsa başından beri onundu.

O sevgi dolu, hayalet eller yanağını okşadı ve gözden kayboldu.

Öteki iyi seçtim dedi . Borcunu ödeyeceksin Yrene Towers. Ve umarım gerçekte ne olduğunu görürsünüz.

Yrene konuşmaya çalıştı. Ama ışık alevlendi, yumuşak ve yatıştırıcı.

Onu içeride ve dışarıda kör etti. Onu Chaol'ün kafasına sinmiş halde bıraktı, parmakları onun gömleğine kıstırdı. Kalp atışlarını avuçlarında hissetmek. Nefesinin kulağına değmesi.

Omuzlarında eller vardı. İki set. Gerildiler, başını kaldırması için sessiz bir emir verdiler. Yrene yaptı.

Hafiza arkasında, Eretia da yanında duruyordu. Her birinin eli omzunda.

Arkalarında her biri iki şifacı duruyordu. Eller omuzlarında.

Arkalarında iki tane daha. Ve dahası. Ve dahası.

Canlı bir güç zinciri.

Torre'deki genç yaşlı tüm şifacılar altın ve kemikten oluşan o odada duruyordu.

Hepsi bağlı. Hepsi Yrene'ye, onun hâlâ Chaol'u tutuşuna yönlendiriyordu.

Nesryn ve Sartaq birkaç adım ötede durdular, birincisi eliyle ağzını kapatmıştı. Çünkü Chaol—

Torre'nin şifacıları, Chaol'un ayakları hareket ederken bu temas köprüsünü keserek ellerini indirdi. Sonra dizleri.

Sonra gözleri çatlayarak açıldı ve Yrene'e bakıyordu, gözyaşları onun kanla kaplı yüzüne dökülüyordu. Dudaklarını fırçalamak için elini kaldırdı. "Ölü?"

"Yaşıyor," diye nefes aldı ve yüzünü onun yüzüne doğru eğdi. "Çok canlı."

Chaol onun ağzına karşı gülümsedi, "İyi" derken derin bir iç çekti.

Yrene başını kaldırdı ve ona tekrar gülümsedi, hareketle yüzünden kırılan kan aktı.

Ve o yaranın bir zamanlar yanağını kestiği yerde... sadece bozulmamış derisi kalmıştı.

64

Chaol'un vücudu ağrıyordu ama bu yeniliğin acısıydı. Ağrıyan kaslardan, kırık olanlardan değil.

Ve ciğerlerindeki hava… nefes almak için yanmadı.

Yrene oturmasına yardım etti, başı dönüyordu.

Şifacılar yüzleri asık bir şekilde uzaklaşırken Nesryn ve Sartaq'ı önlerinde bularak gözlerini kırptı. Prens'in uzun örgüsü, gevşek, omuz hizasındaki saçlar için kesilmişti ve Nesryn... giydiği rüküş deriydi, kara gözleri, ifadesinin ciddiyetine rağmen, şimdiye kadar hiç görmediği kadar parlaktı.

Chaol, "Ne-" diye tısladı.

"Geri gelmek için bir not gönderdin," dedi Nesryn, yüzü bembeyazdı. "Olabildiğince hızlı uçtuk. Bu akşam erken saatlerde Torre'ye geleceğiniz söylendi. Biz onları geçene kadar korumalar hemen arkamızdaydı. Burada biraz kaybolduk ama sonra… kediler yolu gösterdi."

Omzunun üzerinden şaşkın, şaşkın bir bakış, yarım düzine Beril gözlü kediler tünel basamaklarında oturup kendilerini temizliyorlardı. İnsan dikkatini fark ettiler ve dağıldılar, kuyruklar yüksek.

Sartaq hafifçe gülümseyerek ekledi, "Ayrıca şifacıların gerekli olabileceğini düşündük ve bazılarından takip etmelerini istedik. Ama görünüşe göre, daha çok sayıda kişi gelmek istedi."

Kaybolan kedilerin peşine düşen kadın sayısını düşünürsek... Hepsi. Hepsi gelmişti.

Chaol ve Yrene'nin arkasında, Eretia Hafiza'ya bakıyordu. Canlı, gözleri açık, ama… çelimsiz.

Eretia yaşlı kadının ağzına sıçtı ve onu bu tür kahramanlıklar için azarladı. Ama bunu yaparken bile kadının gözleri yaşlarla parlıyordu. Belki daha fazla, Hafiza başparmağını Eretia'nın yanağına değdirdiğinde.

"Öyle mi?" Sartaq çenesini Duva'ya doğru çekerek yere yayıldı.

"Bilinçsiz," diye hırladı Hafiza. "Uyanana kadar uyuyacak."

"Üzerinde Valg yüzüğü varken bile mi?" Nesryn, Sartaq'ın kız kardeşini taş zeminden kaldırmasını istedi. Kolunu ortasından geçirerek onu engelledi ve prensten inanılmaz bir bakış kazandı. Her ikisinde de kesikler ve yaralar olduğunu fark etti Chaol. Ve prensin hareket tarzı - topallayarak. Bir şey olmuştu-

Hafiza, "Yüzükle bile uykuda kalacak" dedi.

Yrene sadece prensese bakıyordu, hançer de yakınlarda yerdeydi.

Sartaq da gördü. Ve Yrene'e sessizce, "Teşekkürler - onu koruduğunuz için" dedi.

Yrene yüzünü Chaol'un göğsüne bastırdı. Bir elini saçlarından aşağı okşadı, ıslak olduğunu gördü...

"Kanıyorsun-"

"İyiyim," dedi gömleğinin üzerine.

Chaol yüzünü tarayarak geri çekildi. Kanlı tapınak. "Bu hiç iyi değil," dedi başını Eretia'ya doğru kamçılayarak. "Yaralandı-"

Eretia gözlerini devirdi. "Bunların hiçbirinin seni her zamanki moralini bozmadığını görmek güzel."

Chaol kadına düz bir bakış attı.

Hafiza, Eretia'nın omzunun üzerinden baktı ve alaycı bir şekilde Yrene'ye sordu, "Bu saldırgan adamın buna değdiğinden emin misin?"

Yrene cevap veremeden Chaol, "Maliyeti nedir?" diye sordu.

Üzerlerine bir sessizlik çöktü ve kadın kendini Eretia'nın korumasından çıkarırken Yrene bile Hafiza'ya baktı. Yüksekteki Şifacı sessizce, "Hasar çok büyüktü. Hepimizle bile… Ölüm seni elinden tuttu."

Yrene'e döndü, midesinde korkuyla kıvrılıyordu. "Sen ne yaptın?" dedi nefes nefese. Bakışlarıyla karşılaşmadı.

"Muhtemelen aptalca bir pazarlık yaptı, işte bu," diye çıkıştı Eretia. "Ne olduğu söylenmeden bedeli ödemeyi teklif etti. Boynunu kurtarmak için. Hepimiz duyduk."

Eretia'nın kendisi de işleyen bir boyuna sahip olmayacaktı ama Chaol elinden geldiğince sakin bir şekilde, " Kime bedel ödedin ?" dedi.

"Ödeme değil," diye düzeltti Hafiza, elini Eretia'nın omzuna koyarak onu susturmak için, "ama dengenin yeniden sağlanması. Bozulmamış görmek isteyenlere. Hepimiz senin içinde toplanırken, benim aracılığımla konuşan kimdi?"

"Maliyeti neydi?" diye hırladı Chaol. Eğer bir şeyden vazgeçmiş olsaydı, onu geri almanın bir yolunu bulurdu. Ne ödemek zorunda olduğu umurunda değildi, o...

“Hayatınızı bu dünyada bağlı tutmak için, onu bir diğerine bağlamamız gerekiyordu. Onunkine. İki hayat," diye açıkladı Hafiza, "şimdi tek bir iletiyi paylaşıyor. Ama bununla bile..." Bacaklarını işaret etti, yere dayanmak için kaydırdığı ayağını. "İblis senin pek çok parçanı kırdı. Çok fazla. Ve çoğunuzu kurtarmanın bir bedeli de vardı.”

Yrene hareketsiz kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Hafiza tekrar aralarına baktı. “Omurgada bir miktar hasar var - bacakların alt kısımlarını etkiliyor. Bunu biz bile tamir edemedik.”

Chaol, Yüksekteki Şifacı ile şu anda hareket eden bacaklarının arasına baktı. Onlara biraz ağırlık verecek kadar ileri gitti. Onlar düzenledi.

Hafiza devam etti, “Aranızdaki yaşam bağıyla, Yrene'nin gücü size akıyor… Bir parantez görevi görecek. Bölgeyi dengede tutuyor, Yrene'nin büyüsü ne zaman doruğa ulaşsa bacaklarınızı kullanabilmenizi sağlıyor." Ama için kendini hazırladı . Hafize acı bir şekilde gülümsedi. “Ama Yrene'nin gücü tükendiğinde, bitkin veya yorgun olduğunda, yaralanmanız kontrolü yeniden kazanacak ve yürüme yeteneğiniz tekrar bozulacak. En azından bir baston - zor günlerde, belki de birçok gün, sandalyeyi kullanmanızı gerektirecektir. Ama omurganızdaki yaralanma kalacak.”

Sözler ona yerleşti. Yüzdü ve yerleşti.

Yrene tamamen sessizdi. Yine de onunla yüzleşti.

"Onu tekrar iyileştiremez miyim?" Sanki bunu yapacakmış gibi ona doğru eğildi.

Hafize başını salladı. “Dengenin bir parçası – maliyeti. Bunu sana bahşeden gücün şefkatini cezbetme.”

Ama Chaol, Yrene'nin eline dokundu. "Yük değil Yrene," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun verilmesi için. Hiç yük değil."

Yine de ıstırap yüzünü doldurdu. "Ama ben-"

“Sandalyeyi kullanmak bir ceza değildir. Hapishane değil” dedi. "Asla olmadı. Ayaklarımın üzerinde durduğum kadar o sandalyede ya da o bastonda bir adamım.” Yanağından süzülen gözyaşını sildi.

"Seni iyileştirmek istedim," diye nefes aldı.

"Sen yaptın" dedi gülümseyerek. "Yrene, gerçekten önemli olan her şekilde... Sen yaptın."

Chaol düşen diğer gözyaşlarını sildi ve sıcak yanağına bir öpücük kondurdu.

Hafiza nazikçe, "Hayat bağının, bu pazarlığın bir parçası daha var," diye ekledi. Ona döndüler. “Zamanı geldiğinde, ölüm iyi mi yoksa zalim mi… İkinizi de alacak.”

Yrene'nin altın gözleri hâlâ gümüşle kaplıydı. Ama yüzünde hiçbir korku, kalıcı bir keder yoktu - hiçbiri.

"Birlikte," dedi Chaol sessizce ve ellerini birbirine geçirdi.

Onun gücü, onun gücü olacaktı. Ve Yrene gittiğinde gidecekti. Ama ondan önce giderse...

Dehşet bağırsaklarında kıvrıldı.

"Bütün bunların gerçek bedeli," dedi Hafiza paniği okuyarak. “Kendi hayatınız için korkmayın, hayatınızı kaybetmenin diğerine ne yapacağından korkmayın.”

"Savaşa girmemeni öneririm," diye homurdandı Eretia.

Ama Yrene başını salladı, omuzlarını dikleştirerek, "Savaşa gideceğiz," dedi. Duva'yı işaret ederek Sartaq'a baktı. O sadece onu çok yukarı sunulan olmasaydı gibi hayat “onun- kurtarmak için O Erawan öyle yapacağım. Hepinize. Gitmezsek."

Biliyorum, dedi Sartaq sessizce. Prens Nesryn'e döndü ve o bakışlarını tutarken... Chaol bunu gördü. Aralarındaki ışıltı. Bir bağ, yeni ve titreyen. Ama işte oradaydı, ikisinin de taşıdığı kesikler ve yaralarla birlikte. "Biliyorum," dedi Sartaq tekrar, parmakları Nesryn'inkilere dokunarak.

Nesryn o sırada Chaol'un gözleriyle karşılaştı.

Yrene'nin Hafiza'ya ayakta durup duramayacağını sorduğu yere bakarak hafifçe gülümsedi. Nesryn'i hiç bu kadar… yerleşmiş olarak görmemişti. Yani sessizce mutlu.

Chaol yutkundu. Üzgünüm , dedi sessizce.

Sartaq homurdanarak kız kardeşini kollarına alırken Nesryn başını salladı, prens ağırlığını sağlam bacağına verdi. Sanırım iyi yaptım.

Chaol gülümsedi. O zaman senin adına sevindim .

Chaol sonunda ayağa kalkıp Yrene'i de yanına aldığında Nesryn'in gözleri büyüdü. Hareketleri, aralarında akan görünmez Yrene büyüsü olmadan yapabileceği herhangi bir manevra kadar yumuşaktı.

Chaol aralarındaki mesafeyi kapatıp ona sıkıca sarılırken Nesryn gözyaşlarını sildi. "Teşekkür ederim," dedi Nesryn'in kulağına.

Onu geri sıktı. "Teşekkür ederim - beni buraya getirdiğin için. Bütün bunlara."

Şimdi Nesryn'e sessiz, yakıcı bir duyguyla bakan prense.

"Size anlatacak çok şeyimiz var" diye ekledi.

Chaol başını salladı. "Ve biz seni."

Ayrıldılar ve Yrene yaklaştı - kollarını da Nesryn'e doladı.

"Bütün bu altınları ne yapacağız?" Eretia talep etti ve muhafızlar onlar için mezarın dışında bir yaşam yolu oluştururken Hafıza'yı uzaklaştırdı. Bir Fae askerinin yüksek bir heykeline kaşlarını çatarak, "Ne kadar yapışkan ıvır zıvır," diye tükürdü.

Chaol güldü ve şifacıların arkasından giderlerken, Yrene kolunu onun ortasına kaydırarak ona katıldı.

Yaşıyor, demişti Yrene ona. Karanlıktan çıktıklarında, Chaol sonunda bunun doğru olduğunu hissetti.

resim

Sartaq, Duva'yı kağana götürdü. Kardeşlerini çağırdı.

Çünkü Yrene orada olmaları konusunda ısrar etti. Chaol ve Hafiza orada olmaları için ısrar ettiler.

Kağan, Yrene'nin adamda gördüğü ilk duygu belirtisiyle, Sartaq topallayarak bekledikleri salona girerken bilinçsiz, kanlı Duva'ya doğru hamle yaptı. Vezirler araya girdi. Hasar, Yrene'nin gerçek acı olduğuna yemin edebileceği bir nefes verdi.

Sartaq babasının ona dokunmasına izin vermedi. Duva'yı alçak bir kanepeye yatırırken Nesryn'den başka kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermedi.

Yrene, Chaol'un yanında, sessiz ve seyrederek birkaç adım geride kaldı.

Aralarındaki bu bağ… Neredeyse hissedebiliyordu. Kadından ona doğru akan canlı bir serin, ipeksi ışık grubu gibi.

Ve gerçekten de omurgasının bir parçasının, sinirlerinin, yaşadıkları sürece kalıcı bir hasar alacağını umursamıyordu.

Evet, artık kadının büyüsü tükense bile bacaklarını sınırlı hareketle hareket ettirebilecekti. Ama ayakta durmak - bunlar sırasında asla bir olasılık değilzamanlar. Gücünün seviyesinin, bastona mı, sandalyeye mi, yoksa hiçbirine mi ihtiyacı olmadığıyla nasıl ve ne zaman ilişkili olduğunu yakında öğreneceklerini sanıyordu.

Ama Chaol haklıydı. Ayağa kalkmış, topallamış ya da oturmuş… bu onu değiştirmedi. O kimdi. Daha ayağa kalkmadan çok önce ona aşık olmuştu. Dünyayı nasıl dolaşırsa gezsin onu sevecekti.

Ya savaşırsak? Yrene onu buraya yürüyüşte sormuştu. Sonra ne?

Chaol sadece onun şakağını öpmüştü. Zaten sürekli kavga ediyoruz. Yeni bir şey olmayacak. O, ilave etmişti ben düzenli olarak bana kıçımı el vermedi herkes birlikte olmak istiyorum sanıyorsun?

Ama kaşlarını çatmıştı. Devam etmişti , Ve aramızdaki bu bağ Yrene... hiçbir şeyi değiştirmiyor. Seninle ve benimle. Kendi alanınıza ihtiyacınız olacak; Benimkine ihtiyacım olacak. Yani bir an için yanımdan hiç ayrılmamak için çürük bahanelerle paçayı kurtaracağını düşünürsen...

Onu kaburgalarından dürtmüştü. Sanki aşk hastası bir kız gibi bütün gün seninle takılmak isteyecekmişim gibi!

Chaol gülerek onu daha sıkı tuttu. Ama Yrene sadece kolunu okşadı ve " Bence kendine iyi bakabilirsin" dedi.

Daha yeni alnını öpmüştü. Ve bu olmuştu.

Sartaq boğazını temizleyip Duva'nın gevşek elini kaldırırken, Yrene şimdi parmaklarını onunkine sürttü, Chaol'un eli kendi elinin etrafına dolandı. Alyansını orada sergilemek için. "Kız kardeşimiz, Perrington tarafından bu yüzük şeklinde gönderilen bir iblis tarafından köleleştirildi."

Mırıltılar ve hareketler. Argun tükürdü, "Saçmalık."

"Perrington adam değil. O Erawan," dedi Sartaq, ağabeyini görmezden gelerek ve Yrene, Nesryn'in ona her şeyi anlatmış olması gerektiğini fark etti. "Valg kralı."

Hala Yrene'nin elini tutan Chaol, herkesin duyması için ekledi, "Erawan bu yüzüğü düğün hediyesi olarak gönderdi, Duva'nın takacağını biliyordu - iblisin onu tuzağa düşüreceğini biliyordu. Düğün gününde." İkinci yüzüğü daha sonra atılmak üzere eski sandıklardan birinin içinde kilitli Torre'de bırakmışlardı.

"Bebeğim," diye talep etti kağan, gözleri o yırtık göbeğinde, Hafiza'nın kıymıkların en kötüsünü çoktan çıkarmış olduğu boynundaki çizikler.

"Bunlar yalan," diye köpürdü Argun. "Çaresiz, entrikacı insanlardan."

"Onlar yalan değil," diye araya girdi Hafiza, çenesi yukarıdaydı. “Ve size aksini söyleyecek tanıklarımız var. Muhafızlar, şifacılar ve öz kardeşin Prens, eğer bize inanmıyorsanız.”

Yükseklerdeki Şifacı'nın sözüne meydan okumak için… Arghun ağzını kapattı.

Kashin, kalabalığın önüne geçerek, yanından geçerken Hasar'ın bakışlarını kendisine çekti. "Bu açıklıyor..." Uyuyan kız kardeşine baktı. "O aynı olmadı."

"O aynıydı," diye tersledi Arghun.

Kashin en büyük ağabeyine bir bakış attı. "Onunla herhangi bir zaman geçirmeye tenezzül etseydin, farklılıkları bilirdin." Kafasını salladı. "Onun görücü usulü evlilikten, sonra da hamilelikten surat astığını düşündüm." Chaol ile yüzleşirken gözleri kederle doldu. "O yaptı, değil mi? Tümelun'u öldürdü."

Tüm gözler ona çevrilirken odadan bir şok dalgası geçti. Ama Chaol bunun yerine yüzü kansız ve Yrene'nin henüz bilmediği ve hayal bile edemediği bir şekilde harap olan kağana döndü. Bir çocuğu kaybetmek, buna katlanmak... "Evet," dedi Chaol, kağana başını eğerek. "İblis itiraf etti ama Duva değildi. İblis, sanki Duva her saniye savaşıyormuş gibi ses çıkardı - kızınızın ölümüne öfkelendi."

Kağan uzun bir süre gözlerini kapadı.

Kashin, ağır sessizlikte avuçlarını Yrene'ye kaldırdı. "Onu düzeltebilir misin? Hala bir şekilde içeride kalırsa?" Kırık bir savunma. Bir prensten şifacıya değil, bir arkadaştan diğerine. Bir zamanlar oldukları gibi - tekrar olabilmelerini umduğu gibi.

Toplantı şimdi Yrene'e odaklanmıştı. "Deneyeceğim" derken bir gram şüphenin omurgasını bükmesine izin vermedi.

Chaol ekledi, "Bilmen gereken şeyler var, Büyük Kağan. Erawan hakkında. Oluşturduğu tehdit. Sen ve bu toprak ona karşı neler önerebilir. Ve bu süreçte kazanmaya hazır olun."

"Böyle bir zamanda plan yapmayı mı düşünüyorsun?" Argun kıkırdadı.

"Hayır," dedi Chaol açıkça, tereddüt etmeden. "Fakat Morath'ın bu kıyılara çoktan ulaştığını düşünün. Değer verdiğin kişileri çoktan öldürdü ve zarar verdi. Ve eğer bu tehditle yüzleşmek için ayağa kalkmazsak..." Parmakları Yrene'inkileri sıkılaştırdı. "Prenses Duva sadece ilk olacak. Ve Prenses Tumelun, Erawan ve Valg'ın son kurbanı olmayacak."

Nesrin öne çıktı. "Güneyden ciddi haberlerle geliyoruz Büyük Kağan. Kharankui karanlık ... usta tarafından adlandırılan, tekrar karıştırarak vardır." Kullandığı terim birçok kişiyi karıştırdı. Ama bazıları birbirine baktı, gözlerinde şaşkınlık vardı ve Nesryn açıkladı, "Valg diyarından karanlık yaratıklar. Bu savaş zaten bu topraklara sızdı."

Mırıldanan sessizlik ve hışırtılı cüppeler.

Ancak kağan, gözlerini baygın kızından ayırmadı. "Kurtar onu," dedi - bu sözler Yrene'ye yöneltildi.

Hafiza, Yrene'ye hafifçe başını salladı ve onu ileri işaret etti.

Mesaj yeterince açıktı: bir test. Sonuncusu. Yrene ve Yükseklerdeki Şifacı arasında değil. Ama çok daha büyük bir şey.

Belki de gerçekten Yrene'yi bu kıyılara çağıran şey. Onu iki imparatorluk boyunca, dağlar ve denizler boyunca yönlendirdi.

Bir enfeksiyon. Bir parazit. Yrene onlarla daha önce karşılaşmıştı.

Ama içindeki bu iblis... Yrene uyuyan prensese yaklaştı.

Ve başladı.

65

Yrene'nin elleri önünde tuttuğu için titremedi.

Uyuyan prensesin elini tutarken parmaklarının etrafını saran beyaz bir ışık parladı ve onları korudu. Onunla yaptığı dehşetlere kıyasla çok hafifti - çok narindi.

Sahte alyans için uzanırken Yrene'nin büyüsü dalgalandı ve eğildi. Sanki etrafındaki dünyayı çarpıtan bir tür mıknatıs taşı gibiydi.

Chaol'un eli sessiz bir destekle sırtına yerleşti.

Parmakları yüzüğü çevrelerken nefesini çekerek kendini çelikleştirdi.

Daha kötüydü.

Chaol'un içinde olandan çok daha kötüydü.

Onunkinin sadece bir gölge olduğu yerde, bu mürekkepli bir karanlık havuzuydu. Yolsuzluk. Bu dünyadaki her şeyin tam tersi.

Yrene dişlerinin arasından nefes aldı, büyüsü elinin etrafında parladı, ışık bir bariyer, onunla o yüzük arasında bir eldiven ve çekti .

Yüzük yerinden fırladı.

Ve Duva çığlık atmaya başladı.

Sartaq ve Kashin sırasıyla bacaklarına ve omuzlarına doğru atıldılar.

Dişleri gıcırdadı, prensler kızkardeşlerini döverken iğnelediler, Hafiza'nın uyku büyüsü onu bilinçsiz tutarken tek kelime etmeden çığlık attılar.

" Onu incitiyorsun ," diye çıkıştı kağan. Yrene, Duva'yı incelerken ona bakmaya zahmet etmedi. Prensesin defalarca aşağı yukarı çarptığı ceset.

" Sus ," diye tısladı Hasar babasına. "Onun çalışmasına izin ver. Biri o lanet yüzüğü kırmak için bir demirci getirsin."

Onların ötesindeki dünya bulanıklık ve sese dönüştü. Yrene, Duva'nın kocası olan genç bir adamın onlara doğru koştuğunun uzaktan farkındaydı. Ağzını bir çığlıkla kapatarak; Nesryn tarafından körfezde tutuluyor.

Chaol sadece Yrene'nin yanında diz çökmeye devam etti, son bir yatıştırıcı ovuşturarak elini sırtından çekti, bu sırada o kıvranırken Duva'ya baktı ve baktı.

“O zarar verecek kendini ,” Argun seethed. "Kes şunu-"

Gerçek bir parazit. Prensesin içinde yaşayan bir gölge. Kanını dolduruyor, zihnine ekiyor.

İçindeki Valg iblisinin hiddetlendiğini ve çığlıklar attığını hissedebiliyordu.

Yrene ellerini önünde kaldırdı. Beyaz ışık tenini doldurdu. O oldu Vücudunun artık soluk sınırları içinde düzenlenen ışık,.

Yrene sanki görünmez bir römorkör tarafından yönlendiriliyormuş gibi parlayan, kör edici ellerini prensesin göğsüne doğru uzatırken biri nefesini tuttu.

İblis onun yaklaştığını hissederek paniklemeye başladı.

Uzaktan Sartaq'ın küfür ettiğini duydu. Duva ayağını kanepenin koluna sokarken tahta çıtırtısını duydu.

Sadece gücü hırpalayan döven Valg vardı. Sadece prensese uzanan akkor elleri.

Yrene parlayan ellerini Duva'nın göğsüne koydu.

Işık parladı, güneş kadar parlak. İnsanlar bağırdı.

Ama ortaya çıktığı gibi, ışık kayboldu, Yrene'yi içine çekti - ellerinin Duva'nın göğsüyle buluştuğu yere. Prensesin kendisini emdi.

Yrene ile birlikte.

İçeride karanlık bir fırtına vardı.

Soğuk, öfkeli ve eski.

Yrene orada çömeldiğini hissetti. Her yerde çömelme . Gerçekten de bir tenya.

" Hepiniz öleceksiniz... " Valg iblisi tıslamaya başladı.

Yrene gücünü serbest bıraktı.

Beyaz bir ışık seli her damarı, kemiği ve siniri doldurdu.

Bir nehir değil, gücünün sayısız çekirdeğinden oluşan bir ışık şeridi - o kadar çoklardı ki, hepsi her karanlık, iltihaplı köşeyi, her çığlık atan kötülük çatlaklarını avlıyordu.

Uzakta, ötede bir demirci geldi. Bir çekiç metale çarptı.

Hasar hırladı - ses Chaol tarafından Yrene'nin kulağında yankılandı.

Yarı farkında olarak, bir vezirin başörtüsünün üzerinde dikkatlice gezdirirlerken metalin içinde tutulan siyah, ışıltılı taşı gördü.

Valg iblisi, büyüsü onu boğup boğarken kükredi. Yrene, saldırı geri püskürtüldüğünde nefes nefese kaldı. Ona itti.

Chaol'un eli tekrar yatıştırıcı çizgilerle sırtını ovmaya başladı.

Dünyanın daha fazlası söndü.

Senden korkmuyorum, dedi Yrene karanlığa. Ve kaçacak hiçbir yerin yok.

Duva, Yrene'nin tutuşunu boşa çıkarmaya çalışarak çırpındı. Yrene göğsüne daha çok bastırdı.

Zaman yavaşladı ve büküldü. Dizlerindeki ağrının, sırtındaki krampın belli belirsiz farkındaydı. Sartaq ve Kashin'in konumlarını bir başkasına sunmayı reddettiklerinin belli belirsiz farkındaydı.

Yine de Yrene büyüsünü Duva'ya gönderdi. Onu o yiyip bitiren ışıkla doldurmak.

İblis tüm zaman boyunca çığlık attı.

Ama azar azar, geri püskürttü, daha derine patlattı.

Onu görene kadar, onun içinde kıvrıldı.

Gerçek şekli… Hayal ettiği kadar korkunçtu.

Duman etrafını sardı ve kıvrıldı, çoğunlukla tüysüz gri, kaygan ten ve ona bakarken öfkelenen doğal olmayan büyük koyu gözler olmak üzere, toplu uzuvlar ve pençelerin bakışlarını ortaya çıkardı.

Gerçekten baktı .

Tısladı, sivri, balık gibi keskin dişlerini ortaya çıkardı. Dünyanız düşecek. Diğerlerinin yaptığı gibi. Diğerlerinin yapacağı gibi.

İblis pençelerini karanlığın derinliklerine sapladı. Duva çığlık attı.

"Acıklı," dedi Yrene.

Belki de bu kelimeyi yüksek sesle söyledi, çünkü sessizlik çöktü.

Uzaktan, o bağ akıp gitti... inceldi. Sırtındaki eli uzaklaştı.

"Tamamen zavallı," diye tekrarladı Yrene, büyüsü arkasında güçlü, tepeleri yükselen beyaz bir dalga halinde toplandı. "Bir prensin çaresiz bir kadını avlaması için."

İblis, sanki Duva'yı delip geçecekmiş gibi karanlığa pençe atarak dalgaya karşı çabaladı.

Yrene ileri atıldı. Bırak dalgası düşsün.

Ve gücü iblisin o son kalıntısına çarptığında, güldü. Ben prens değilim kızım. Ama bir prenses. Ve kız kardeşlerim yakında seni bulacaklar .

Yrene'nin ışığı patladı, parçalayıp parçaladı, karanlığın son kırıntılarını da yuttu—

Yrene vücuduna geri dönerek yere yığıldı. Chaol onun adını haykırdı.

Ama Hasar oradaydı, Yrene elleri alev alev Duva'ya doğru atılırken onu dik tutuyordu...

Ama Duva öksürdü, boğularak kendi tarafına dönmeye çalıştı.

Yrene, itaat eden prenslere, "Çevir onu," diye hırladı. Tıpkı Duva'nın doğrulduğu ve kanepenin kenarından kustu. Yrene'nin dizlerine sıçradı, cehennemin dibine kadar kokuyordu. Ama dağınıklığı taradı. Yiyecek—çoğunlukla yiyecek ve kan lekeleri.

Duva yeniden öğürdü, derin, boğucu bir ses.

Dudaklarından sadece siyah bir duman çıktı. Tekrar ve tekrar öğürdü.

Zümrüt zeminlere bir dal damlayana kadar.

Ve Duva'nın dudaklarından gölgeler kayarken... Yrene bunu hissetti. Büyüsü gerilip bükülürken bile, o Valg iblisinin sonuncusunun da hiçliğe dönüştüğünü hissetti.

Güneş tarafından çözülen bir miktar çiy.

Vücudu soğudu ve ağrımaya başladı. Boş. Büyüsü sırılsıklam olmuştu.

Kanepenin etrafında duran insanların duvarına gözlerini kırpıştırdı.

Kağanın oğulları şimdi babalarının yanındaydı, elleri kılıçlarında, yüzleri asıktı.

Ölümcül—öfkeyle. Yrene'de değil, Duva'da değil, bunu evlerine gönderen adamda. Onların ailesi.

Duva'nın yüzü verdiği nefesle gevşedi, yanaklarında renk açıldı.

Duva'nın kocası onun için tekrar saldırmaya çalıştı ama Yrene onu onaylayarak durdurdu.

Ağır—eli çok ağırdı. Ama genç adamın panik dolu bakışlarını tuttu. Karısının yüzünde değil, karnında olan. Söylemeye gerek bile, olarak Yrene ona salladı ben bakacağız .

Sonra ellerini o yuvarlak, yüksek rahmin üzerine koydu.

Büyü araştırmasını yolladı, dans etti - içindeki yaşam.

Yeni ve neşeli bir şey cevap verdi.

Yüksek sesle.

Tekme Duva'yı bir oof ile uyandırdı , göz kapakları titreyerek açıldı.

Duva hepsine göz kırptı. Yrene'ye gözlerini kırptı, eli hâlâ karnındaydı. "Öyle mi-" Sözler kırık bir törpüydü.

Yrene hafifçe soluyarak gülümsedi, göğsündeki ezici ağırlığı rahatlattı. “Sağlıklı ve insan.”

Duva, o kara gözlerden yaşlar dolana ve akana kadar Yrene'ye baktı.

Kocası bir sandalyeye çöktü ve yüzünü kapadı, omuzları titriyordu.

Bir hareket telaşı oldu ve sonra kağan oradaydı.

Ve dünyanın en güçlü adamı o kanepenin önünde diz çöktü ve kızına uzandı. Onu ona karşı ezdi.

"Doğru mu Duva?" Arghun kanepenin başından talepte bulundu ve Yrene, kadına katlandıkları her şeyi toparlaması için biraz zaman vermesi konusunda ona sert çıkışma dürtüsüne direndi.

Sartaq'ın hiçbir çekincesi yoktu. Ağabeyine " Kapa çeneni " diye hırladı .

Ama Arghun bir karşılık veremeden Duva başını kağanın omzundan kaldırdı.

Sartaq ve Arghun'u incelerken yanaklarından yaşlar süzüldü. Sonra Hasar. Sonra Kaş. Ve son olarak, başını ellerinden kaldıran koca.

Gölgeler hâlâ o güzel yüzü kaplıyordu, ama—insanlarınkiler.

"Doğru," diye fısıldadı Duva, kardeşlerine bakarken sesi çatallanarak. "Hepsini."

Ve itirafın ima ettiği her şey suya battığında, kağan onu tekrar yanına topladı ve ağlarken hafifçe salladı.

Kardeşleri ablalarına sarılmak için bastırırken, Hasret kanepenin dibinde oyalandı, yüzünde bir özlem vardı.

Hasar, Yrene'nin bakışlarını fark etti ve ağzından şunları söyledi: Teşekkür ederim .

Yrene sadece başını eğdi ve Chaol'un beklediği yere doğru geriledi. Yanında değil, yakındaki bir sütunun yanındaki sandalyesinde oturuyordu. Duva'nın içinde savaşırken aralarındaki ip inceldiğinde bir hizmetçiden onu süitinden getirmesini istemiş olmalı.

Chaol ona doğru dönerek yüz hatlarını taradı. Ama kendi yüzünde hiçbir keder, hayal kırıklığı yoktu.

Yalnızca huşu—huşu ve bu hayranlık onun nefesini kesmişti. Yrene kucağına yerleşti ve o yanağını öperken kollarını ona doladı.

Koridorda bir kapı çarparak açıldı ve koşan ayaklar ve etekler havayı doldurdu. Ve hıçkırarak. Büyük İmparatoriçe kendini kızına doğru atarken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Kashin atlayıp annesini belinden tutarak, beyaz cüppesi durmuş koşusunun gücüyle sallanmadan önce bir adım içinde yaptı. Yrene'nin anlayamayacağı kadar hızlı Halha'da konuştu, teni uzun, düz saçlarının kapkara siyahına karşı kül rengindeydi. Kashin bir açıklama mırıldanırken, eli yatıştırıcı çizgilerle annesinin ince sırtını okşarken, önündeki kızdan başka kimseyi fark etmemiş gibiydi.

Büyük İmparatoriçe dizlerinin üzerine çöktü ve Duva'yı kollarına aldı.

Yrene'de o anne ve kızı, her ikisini de görünce keder ve sevinçten ağlayan eski bir ağrı kıpırdandı.

Yrene kucağından kayıp gitmek üzere dönerken Chaol sessizce anlayarak onun omzunu sıktı.

Kağan omzunun üzerinden Yrene'ye, "Herhangi bir şey," dedi, Hasar en sonunda kız kardeşini kucaklamak için süpürürken Duva ve karısının yanında diz çöken adam. Anneleri her iki prensesi de kucakladı, sıkıca tuttukları gibi kız kardeşleri yanaklarından, kaşlarından ve saçlarından öptü. "Ne istersen," dedi kağan. "İsteyin, sizin olsun."

Yrene tereddüt etmedi. Kelimeler dudaklarından döküldü.

"Bir iyilik, Büyük Kağan. Senden bir iyilik isteyecektim."

resim

Saray kargaşa içindeydi, ama Chaol ve Yrene hala kendilerini Nesryn ve Sartaq'la baş başa, süitlerinde oturuyorlardı.

Prens ve Nesryn, odaya dönen uzun yürüyüşte onlara katılmışlardı, Chaol sandalyesini Yrene'nin yanına yaklaştırıyordu. Ayakları üzerinde sallanıyordu ve bundan söz edemeyecek kadar inatçıydı. Hatta o keskin şifacı gözleriyle onu değerlendirecek kadar ileri gitti , sırtını, bacaklarını sorguladı. Sanki gücünü tortulara akıtan kendisiymiş gibi .

Gücünün güçlü dalgaları Duva'ya akarken, vücudundaki değişimi hissetmişti. Sırtının ve bacaklarının bazı kısımlarında artan gerginlik. Ancak o zaman iyileşme sırasında kadının yanından ayrılmıştı, yakındaki bir kanepenin tahta koluna yaslanıp sessizce giderken adımları düzensizdi.en yakındaki hizmetçiden sandalyesini getirmesini istedi. Geri döndüklerinde buna ihtiyacı vardı - bacakları hala biraz hareket edebiliyor, ama ayakta duramıyor.

Ama bu onu yıldırmadı, utandırmadı. Hayatının geri kalanında vücudunun doğal hali bu olacaksa… bu bir ceza değildi, hiç de değildi.

Hala süitine ulaştıklarında, onun iyileşmesiyle savaşta savaştığı bir programı nasıl hazırlayabileceklerini düşünüyordu.

Çünkü savaşacaktı. Ve eğer gücü tükenirse, o zaman da savaşırdı. İster at sırtında ister sandalyede.

Ve Yrene'in iyileşmesi gerektiğinde, damarlarındaki sihir onu ölüm tarlalarına çağırdığında ve aralarındaki bağ zayıfladığında... bir bastonla ya da sandalyeyle idare ederdi. Bundan çekinmeyecekti.

Eğer savaştan sağ çıktıysa. Savaş. Eğer onlar kurtuldu.

O ve Yrene, Nesryn ve prens dikkatle ayrı sandalyelerde otururken, Adarlan'a onunla birlikte geri getirmekle dürüstçe tartıştığı altın kanepenin yerine geçen zavallı yerde lekeler buldular. Chaol bunun farkında ya da eğlenmiş görünmemeye çalıştı.

"Başımızın bu kadar belada olduğunu nereden bildin?" Yrene sonunda sordu. "Muhafızlar ile bağlantı kurmadan önce demek istiyorum."

Sartaq gözlerini kırpıştırarak düşüncelerinden sıyrıldı. Ağzının bir köşesi kalktı. "Kadja," dedi, çenesini önlerine çay servisini hazırlayan hizmetçiye doğru çekerek. "Duva'nın o tünellere gittiğini gören oydu. O benim … işimde."

Chaol, duyduğuna dair hiçbir belirti vermeyen uşağı inceledi. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

Ama Yrene bir adım daha ileri giderek kadının elini tuttu ve sıktı. "Sana bir can borcumuz var," dedi. "Size borcumuzu nasıl ödeyebiliriz?"

Kadja sadece başını salladı ve odadan çıktı. Bir an onun arkasından baktılar.

Sartaq, "Argun, şüphesiz onu cezalandırıp cezalandırmayacağını tartışıyor" dedi. derin düşüncelere daldı. "Bir yandan Duva'yı kurtardı. Öte yandan… ona hiç söylemedi."

Nesrin kaşlarını çattı. "O zaman onu korumanın bir yolunu bulmalıyız. Eğer o kadar nankörse."

"Ah, öyle," dedi Sartaq ve Chaol, aralarındaki kayıtsızlık ya da onun bizi kullanması karşısında gözlerini kırpmamaya çalıştı . "Ama bunu düşüneceğim."

Chaol, Shen'e bu tek kelimeyi söylemekten kaçındı ve Kadja, hayatının geri kalanında sadık bir koruyucuya sahip olacaktı.

Yrene sadece, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Nesryn onun karanlık saçlarında elini koştu. Farklı. Evet, onda tamamen farklı bir şey vardı. Sartaq'a baktı - izin almak için değil ama... sanki onun orada olduğuna dair kendine güven veriyormuş gibi. Sonra o zaten oturuyordu Chaol memnun yapılmış sözler söyledi.

"Maeve bir Valg kraliçesi."

Hepsi o zaman ortaya çıktı. O ve Sartaq geçen haftalarda öğrendikleri şey: gerçekten Valg piyadeleri olan stygian örümcekleri. Lysandra'nın amcası olabilecek bir şekil değiştiren. Ve binlerce yıldır Fae kılığına giren, onlardan kaçmak için bu dünyaya çektiği iblis krallardan saklanan bir Valg kraliçesi.

"Bu, Fae şifacılarının da neden kaçmış olabileceğini açıklıyor," diye mırıldandı Yrene, Nesryn sustuğunda. "Maeve'in kendi şifacı bileşimi neden ölümlüler dünyasının sınırında yatıyor? Belki de bakıma ihtiyacı olan insanlara ulaşabilmeleri için değil… ama Valg'a karşı bir sınır devriyesi olarak, onun topraklarına girmeye çalışırlarsa."

Aelin Wendlyn'deki prenslerle savaşırken farkında olmadan Valg ne kadar da yaklaşmıştı.

Nesryn, kaşları çatık olan Yrene'yi işaret ederek, "Ayrıca, Aelin'in ilk tanıştıklarında Maeve'nin yanında neden bir baykuş olduğunu bildirdiğini de açıklıyor," dedi.

Sonra Yrene, "Baykuş bir şifacının Fae formu olmalı. Yakın tuttuğu bir şifacısı - bir koruma olarak. Herkesin evcil hayvan olduğuna inanmasına izin verdi…"

Chaol'un başı döndü. Sartaq ona bu duyguyu iyi anladığını söyler gibi bir bakış attı.

"Biz gelmeden önce ne oldu?" Nesrin sordu. "Seni bulduğumuzda..."

Yrene'nin eli onun elini sıktı. Ve onlara ne öğrendiklerini, nelere katlandıklarını anlatma sırası ondaydı. Maeve'nin ne yapmayı planladığı önemli değil... Karşılaşılacak Erawan kaldı.

Yrene mırıldanana kadar, "Duva'yı iyileştirirken, iblis..." Göğsünü ovuşturdu. Hiç bu şifa kadar dikkat çekici bir şey görmemişti: Ellerinin kör edici parıltısı, yüzündeki neredeyse kutsal ifade. Sanki Silba'nın kendisiymiş gibi. "İblis bana onun bir Valg prensi değil, bir prenses olduğunu söyledi."

Sessizlik. Nesryn, "Örümcek. Valg krallarının oğulları ve kızları olduğunu iddia etti . Prensler ve prensesler."

Chaol yemin etti. Hayır, bacakları ile veya Yrene yavaşça iyice güç doldurma oluyor olmadan, yakın zamanda işlevine mümkün olmaz. "Biz Ateşe taşıyıcı ihtiyacımız olacak, öyle görünüyor" dedi. Ve kitapları tercüme etmek için Hafıza, davalarına seve seve teslim edeceğini söyledi.

Nesrin dudağını ısırdı. "Aelin şimdi kuzeye, onunla birlikte bir donanma olan Terrasen'e gidiyor. Cadılar da öyle."

“Ya da sadece Onüç,” Chaol karşı çıktı. “Raporlar bulanıktı. Aslında Manon Karagaga'nın meclisi bile olmayabilir."

"Öyle," dedi Nesryn. “Her şeye bahse girerim.” Dikkatini başını sallayan Sartaq'a verdi - sessizce izin verdi. Nesryn kollarını dizlerine dayadı. “Biz buraya geri yarıştı zaman biz yalnız dönmedi.”

Chaol aralarına baktı. "Kaç tane?"

Sartaq'ın yüzü gerildi. "Ruhin içsel olarak yeterince hayatidir, sadece yarısını getirme riskini alabilirim." Chaol bekledi. "Bin tane getirdim."

Oturduğu için gerçekten mutluydu. Bin ruk binicisi… Chaol çenesini kaşıdı. "Eğer On Üçler ve diğer Demirdişli Manon Karagaga ile birlikte Aelin'in ordusuna katılabilirsek, bizim tarafımıza geçebilir..."

"Morath'la savaşmak için bir hava lejyonuna sahip olacağız," diye bitirdi Nesryn, gözleri parlayarak. Umutla evet, ama korku gibi bir şey de. o belki fark Sanki neyi izleyecek mücadele. tehlikede yaşar. Yine de Yrene'e döndü. "Ve eğer Valg tarafından enfekte olanları iyileştirebilirsen..."

Sartaq, "Ev sahiplerini alt etmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor" dedi. "Yrene ve diğerlerinin onları iyileştirmesine yetecek kadar uzun." Evet, bunun da hesabı vardı.

Yrene araya girdi, "Dediğin gibi, bizim için savaşan Aelin Ateş Getiren var, değil mi? Alev üretebiliyorsa, elbette duman da üretebilir.” Ağzı yana doğru kıvrıldı. "Bazı fikirlerim olabilir."

Yrene daha fazlasını söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama süitin kapıları açıldı ve Hasar esintisiyle içeri girdi.

Hasar, Sartaq'ı görünce kendini kontrol eder gibi oldu. "Savaş konseyine geç kaldım gibi görünüyor."

Sartaq bir dizini bir ayak bileğini geçti. “Tartıştığımız şeyin bu olduğunu kim söylüyor?”

Hasar kendisi için bir koltuk talep etti ve saçlarının bir omzunun üzerinden dökülmesini ayarladı. "Bana çatılara sıçan pisliklerin sadece seni önemli göstermek için burada olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

Sartaq sessiz bir kahkaha attı. "Evet kardeş?"

Prenses sadece Yrene'e, ardından Chaol'a baktı. "Seninle gelebilirim."

Chaol hareket etmeye cesaret edemedi. Yrene, "Yalnız mı?" dedi.

"Yalnız değil." alay eğlence Yüzündeki gitmişti. “Sen duva hayatını kurtardı. Ve bizimki, o daha kalın büyümüş olsaydı.” Hafif şaşkınlıkla izledi Sartaq A bakışta. “Duva bize en iyisidir. Benim en iyim." Hasar boğazı kısa kesilmiş. “Bu yüzden ablam yine korku içinde omuzlarından üzerinden bakmak asla böylece, ben getirebilir ne olursa olsun gemi ile yolda gidecektir.”

Birbirlerinden korkmadıkları sürece, Chaol söylemekten kaçındı.

Ancak Hasar sözleri onun gözünden yakaladı. “Değil onu,” dedi usulca. "Diğerleri," diye ekledi, sert bir şekilde başını sallayan Sartaq'a sert bir bakışla. "Ama asla Duva."

Chaol, diğer kardeşler arasında söylenmemiş bir söz, diye fark etti.

"Yani bir süre daha benim şirketime katlanmak zorunda kalacaksın Lord Westfall," dedi Hasar, ama o keskin gülümseme o kadar keskin değildi. "Çünkü yaşayan ve ölü kardeşlerim için suldemle Morath'ın kapılarına yürüyecek ve o iblis piçin bedelini ödeteceğim." Yrene'in bakışlarıyla karşılaştı. "Ve senin için, Yrene Kuleleri. Duva için yaptıkların için topraklarını kurtarmana yardım edeceğim.”

Yrene elleri titreyerek ayağa kalktı. Yrene Hasar'ın koltuğuna varıp prensesi sıkıca tutmak için kollarını boynuna dolarken hiçbiri tek kelime etmedi.

66

Nesryn tamamen tükenmişti. Bir hafta uyumak istedim. Bir ay.

Ama bir şekilde kendini koridorlarda yürürken, Kadara'nın minaresine nişan alırken buldu. Tek başına.

Sartaq babasını görmeye gitmişti, Hasar da ona katıldı. Ve Chaol ve Yrene ile kesinlikle garip olmasa da… Nesryn onlara mahremiyetlerini verdi. Ne de olsa Ölümün eşiğindeydi. O süitte gerçekleşecek olan şeyler hakkında pek az yanılsaması vardı.

Ve kendine ait bir yer bulması gerektiğini.

Nesryn, her halükarda bu gece birkaç kişi için kalacak yer bulması gerektiğini düşündü - rüzgarın onları taşıyabileceği kadar hızlı esmesine rağmen Antica'ya ve denize hayran olan Borte'den başlayarak. Ve gerçekten de onlarla birlikte gelen Falkan, Borte'nin cebinde tarla faresi gibi at sürerken Yeran bundan hiç memnun değildi. Ya da onu Eridun hava sahasında son kez gördüğünde, Sartaq çeşitli ocak annelerini ve kaptanları rukhinlerini toplayıp Antica'ya uçmaları için görevlendiriyordu.

Sayfa açıldığında Nesryn minareye çıkan merdiven boşluğuna ulaştı. Onu bul. Oğlan nefes nefeseydi ama ona bir mektup verirken zarif bir selam vermeyi başardı.

İki hafta önce tarihliydi. Amcasının el yazısıyla.

Mührü kırarken parmakları titriyordu.

Bir dakika sonra minarenin merdivenlerini hızla çıkıyordu.

resim

Kırmızımsı-kahverengi ruk Antica'nın binaları ve evlerinin üzerinden geçtiğinde insanlar huşu ve şaşkınlık içinde haykırdı.

Nesryn kuşa mırıldandı, onlar tuzlu bir esinti ile kanatlarının taşıyabildiği kadar hızlı uçarken onu Runni Mahallesi'ne doğru yönlendirdi.

Eridun hava sahasından ayrılırken onu talep etmişti.

Hâlâ asla geri dönmeyecek bir biniciyi beklediği yuvalara gitmiş ve altın rengi gözlerinin derinliklerine bakmıştı. Adının Nesrin Falik olduğunu, Sayed ile Kibele Falik'in kızı olduğunu ve eğer ona sahip olursa binicisi olacağını söylemişti.

Rahmetli binicisi ona Salkhi diye hitap eden ruk'un, başını ona eğdiği için gözlerindeki yanmanın kükreyen rüzgardan olmadığını bilip bilmediğini merak etti.

Sonra onu uçurdu, rukhin kuzeye doğru yelken açarken Salkhi ordunun başında Kadara'ya ayak uydurdu. Antica'ya koştu.

Ve şimdi, Salkhi amcasının evinin dışındaki sokağa indiğinde, bazı satıcılar düpedüz korku içinde arabalarını terk ediyor, bazı çocuklar oyunlarını agalamak için bırakıyor, sonra sırıtıyor - Nesryn onun geniş boynunu okşadı ve atından indi.

Amcasının evinin ön kapıları çarparak açıldı.

Babasının orada dikildiğini gördüğünde, ablası yanından geçerken, çocukları bir çığlık çığlığa döküldü...

Nesryn dizlerinin üzerine çöktü ve ağladı.

resim

Nesryn, Sartaq'ın onu iki saat sonra nasıl bulduğunu bilmiyordu. Gerçi Antica'nın gösterişli bir mahallesinin sokağında oturan bir dükün ortalığı karıştıracağı kesindi. Ve fark edilmesi kolay olun.

Ağlamış, gülmüş ve anlatılmamış dakikalar boyunca ailesini sokağın tam ortasında, Salkhi'yi seyrederek tutmuştu.

Amcası ve yengesi onları en azından bir fincan çay için ağlamaya çağırdığında , ailesi ona maceralarını anlatmıştı. Açtıkları vahşi denizler, gemilerinin buradaki yolculuklarında kaçtığı düşmanlar. Ama başardılar - ve savaş şiddetlenirken burada kalacaklardı, dedi babası, amcasının ve teyzesinin başını sallayarak.

Sonunda evin kapısından çıktığında, babası Nesryn'e Salkhi'ye kadar eşlik etme onurunu iddia ederek -o çocuk sirkini yönetmeye gitmek için kız kardeşini kovduktan sonra- Nesryn o kadar hızlı durmuştu ki, babası neredeyse ona çarpacaktı.

Çünkü Salkhi'nin yanında duran Sartaq, yüzünde yarım bir gülümsemeyle duruyordu. Ve Salkhi'nin diğer tarafında... Kadara sabırla bekledi, iki ruk gerçekten de gururlu bir çiftti.

Babasının gözleri, prensin önündeki ruk'u tanıyormuş gibi genişledi.

Ama sonra babası eğildi. Derinden.

Nesryn, rukhinler arasında başına gelenleri ailesine -orta derecede ayrıntıyla- anlatmıştı. Kız kardeşi ve teyzesi, çeşitli çocuklar kendilerinin de rukye binicisi olacaklarını ilan etmeye başladıklarında ona dik dik bakmışlardı. Sonra çığlık atarak ve kollarını çırparak, çılgın bir teslimiyetle mobilyalardan sıçrayarak evin içinden fırladılar.

Sartaq'ın kendisine yaklaşılmasını beklemesini bekledi ama prens babasını gördü ve ileri doğru yürüdü. Sonra uzanıp elini tuttu. Sartaq selam vererek, "Kaptan Falik'in ailesinin sonunda sağ salim vardığını duydum," dedi. "Seni kendim karşılamaya geleceğimi düşündüm."

Sartaq başını babasına doğru eğdiğinde göğsünde bir şey acı verecek kadar şişti.

Sayed Falik, ya saygı duruşundan ya da Kadara'nın sadece arkalarındaki varlığından dolayı ölebilir gibi görünüyordu. Aslında,birkaç küçük kafa şimdi bacaklarının arkasına fırladı, prensi, sonra rukları ve sonra -

“KADER!”

Teyzesi ve amcasının en küçük çocuğu -dörtten fazla değil- ruk'un adını o kadar yüksek sesle haykırdı ki, şehirde kuşu tanımayan herkes bu sokakta olduğunu artık gayet iyi biliyordu.

Çocuklar altın kuş için yarışan Nesryn'in babasının yanından geçerken Sartaq güldü.

Kız kardeşi peşlerindeydi, dudaklarından uyarılar fışkırıyordu...

Kadara kendini yere indirene kadar, Salkhi de aynı şeyi yaptı. Çocuklar iki rukeye çekinerek ellerini uzatıp nazikçe okşadıklarında, çocuklar durdu, hürmet onları ele geçirdi.

Nesryn'in kız kardeşi rahatlayarak içini çekti. Sonra Nesryn ve babalarının önünde kimin durduğunu anladı.

Delara kızardı. Sanki en küçüğünün taze yemek lekelerini bir şekilde kapatacakmış gibi elbisesine hafifçe vurdu. Sonra yavaşça eve geri döndü, giderken selam verdi.

Sartaq gözden kaybolurken güldü - ama Delara, Nesryn'e, Ah, o kadar vurulmuşsun ki gülünecek bir konu bile değil, diyen keskin bir bakış atmadan önce değil.

Nesryn, ablasına arkasından babalarının görmemeyi tercih ettiği kaba bir hareket yaptı.

Babası Sartaq'a, "Torunlarım, yeğenlerim ve yeğenlerim senin rükünle biraz özgürleştilerse özür dilerim Prens" diyordu.

Ama Sartaq genişçe gülümsedi - daha önce onun verdiğini gördüğünden daha parlak bir sırıtış. "Kadara asil bir binek gibi davranıyor ama o her şeyden çok bir anne tavuk."

Kadara tüylerini kabartarak çocuklardan sevinç cıyaklamaları aldı.

Nesryn'in babası, prense, "Sanırım gidip onları onun üzerine uçmaya çalışmaktan alıkoyacağım" demeden önce onun omzunu sıktı.

Ve sonra yalnızdılar. Sokakta. Amcasının evinin dışında. Tüm Antica şimdi onlara aval aval bakıyor.

Sartaq fark etmemiş gibiydi. Kesinlikle "Benimle yürür müsün?" dediği gibi değil.

Nesryn, Salkhi ve Kadara'ya tırmanmaya çalışan çocuk sürüsüne nezaret eden babasının şimdi baktığı yere geriye doğru bir bakış atarak yutkundu ve başını salladı.

Amcasının evinin arkasındaki sessiz, temiz sokağa yöneldiler ve birkaç adım sessizce yürüdüler. Sartaq, “Babamla konuştum” diyene kadar.

Ve o zaman, bu toplantının iyi bir toplantı olup olmayacağını merak etti. Getirdikleri ordunun geri çekilmesi emredildiyse. Ya da şehzade, o güzel dağlarda kendi gördüğü hayat... belki onun gerçekliği de onları bulsaydı.

Çünkü o bir prensti. Ve ailesini sevdiği her şeye, onu bu kadar gururlandırdıkları her şeye rağmen, soylarında tek bir soylu kan damlası yoktu. Sartaq elini sallayarak Babası herhangi Faliq hiç telif gelmişti yakın oldu.

Nesryn, “Oh?” demeyi başardı.

"Biz... bazı şeyleri tartıştık."

Göğsü dikkatli sözler üzerine çöktü. "Anlıyorum."

Sartaq durdu, kumlu sokak, sınırdaki avluların duvarlarına tırmanan yasemin içinde vızıldayan arılarla uğuldadı. Arkadaki: Ailesine ait arka, özel avlu. Duvarın üzerinden kayabilmeyi ve içine saklanabilmeyi diledi. Bunu duymaktansa.

Ama Nesryn kendini prensin gözleriyle buluşturdu. yüzünü taradığını gördüm.

"Ona söyledim," dedi Sartaq sonunda, "ruhin'i onun rızası olsun ya da olmasın Erawan'a karşı yönetmeyi planladığımı."

Daha kötüsü. Bu giderek daha da kötüleşiyordu. Yüzünün bu kadar okunaksız olmamasını diledi.

Sartaq bir nefes aldı. "Bana nedenini sordu."

"Umarım ona dünyanın kaderinin buna bağlı olabileceğini söylemişsindir."

Sartak güldü. "Yaptım. Ama ona sevdiğim kadının şimdi savaşa girmeyi planladığını da söyledim. Ve onu takip etmek niyetindeyim."

Sözlerin içine gömülmesine izin vermedi. Bitirene kadar hiçbirine inanmasına izin vermedi.

"Bana senin doğuştan olduğunu söyledi. Kağanın olası varisi bir prensesle, bir hanımefendiyle ya da toprakları ve ittifakları olan biriyle evlenmesi gerekiyor."

Boğazı kapandı. Sesi, kelimeleri susturmaya çalıştı. Gerisini duymak istemiyordum.

Ama Sartaq onun elini tuttu. "Varis olarak seçilmek için gereken buysa, onu istemediğimi söyledim. Ve dışarı çıktım."

Nesrin derin bir nefes aldı. "Sen deli misin?"

Sartaq hafifçe gülümsedi. "Bu imparatorluğun iyiliği için kesinlikle hayır diye umuyorum." Vücutları neredeyse birbirine değene kadar onu daha da yakınına çekti. "Çünkü babam ben daha odadan çıkmadan beni varis olarak atadı."

Nesrin vücudunu terk etti. Sadece nefes almak yönetmek olabilir.

Ve eğilmeye çalıştığında Sartaq omuzlarını sıkıca kavradı. Başı daha aşağı inmeden onu durdurdu.

"Asla senden değil," dedi sessizce.

Yapılmış varisi-he'd Varisi . Tüm bunlara. Sevdiği bu topraklar, hâlâ keşfetmek istediği bu topraklar o kadar acıyordu ki.

Sartaq elini yanağına götürmek için kaldırdı, nasırları kızın derisine sürtünüyordu. "Savaşa uçuyoruz. Önümüzdeki çok şey belirsiz. Bunun için tasarruf edin." Ağzını onunkine sürttü. "Senin için hissettiklerimi sakla. Hiçbir iblis ordusu, hiçbir karanlık kraliçe ya da kral bunu değiştiremez."

Nesryn kelimeler lavabo icar, salladı "Ben-Sartaq, öylesin. Varisi -"

Onu tekrar incelemek için geri çekildi. "Savaşa gideceğiz Nesrin Falik. Ve Erawan'ı ve ordularını paramparça ettiğimizde, karanlık en sonunda bu dünyadan kovulduğunda... O zaman sen ve ben buraya geri uçacağız. Bir arada." Onu tekrar öptü - ağzını çıplak bir okşayarak. "Ve böylece günlerimizin geri kalanında kalacağız."

Teklifi, sözü duydu.

Ayaklarına serdiği dünya.

Bunun üzerine titredi. Ne kadar özgürce verdi. İmparatorluk ve taç değil, ama… hayat. Onun kalbi.

Nesryn, Kadara'nın tepesindeki o ilk yolculuğundan beri kalbinin onun olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Sartaq evet dercesine gülümsedi.

Bu yüzden kollarını boynuna doladı ve onu öptü.

Bu öpücük geçici, yumuşak ve merak doluydu. Rüzgar gibi tadı, bir dağ pınarı gibi. Ev gibi tadı vardı.

Geri çekilirken Nesryn yüzünü ellerinin arasına aldı. "Savaşa, Sartaq," diye nefes aldı, yüzünün her çizgisini ezberleyerek. "Ve sonra ne olacağını göreceğiz."

Sartaq ona bilmiş, kendini beğenmiş bir sırıtış attı. Sanki arkasından ne geleceğine tam olarak karar vermiş ve söyleyeceği hiçbir şey onu aksine ikna edemezmiş gibi.

Ve bir duvar ötedeki avludan ablası, tüm mahallenin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı: " Sana söyledim baba! ”

67

İki hafta sonra, Yrene kendini güzel, büyük bir geminin güvertesinde bulduğunda ve güneşin Antica üzerinde son kez doğuşunu izlediğinde daha şafak sökmek üzereydi.

Gemi hareketliydi, ama tırabzanda durdu ve sarayın minarelerini saydı. Her parlayan mahalleye bir göz attı, şehir yeni ışıkta kıpırdadı.

Sonbahar rüzgarları şimdiden denizleri kamçılıyordu, gemi onun altında sallanıp sallanıyordu.

Ev. Bugün eve gideceklerdi.

Pek veda etmemişti, gerek duymamıştı. Ama Kashin onu hala rıhtıma giderken bulmuştu. Chaol, kısrağını gemiye götürmeden önce prense başını salladı.

Kashin uzun bir süre gemiye baktı - diğerleri limanda toplandı. Sonra “Ben gece o bozkırda size tek kelime etmediler olsaydı.” Sessizce deseydin

Yrene ne diyeceğini bilemeden başını sallamaya başladı.

"Arkadaşım olmanı özledim," diye devam etti Kashin. "Çoğu bende yok."

"Biliyorum," dışarı çıkmayı başardı. Sonra ekledi, "Ben de seni arkadaşım olarak görmeyi özledim."

İçin o vardı. Ve o şimdi onunla, onu insanlar için yapmaya gönüllü ne ...

O Kashin elini tuttu. sıktı. Gözlerinde acı anlamak ... onun güzel yüzü limning, ama yine yoktu. Ve kuzey ufkunu gördüğünde açık, yılmaz bir parıltı.

Prens karşılık olarak elini sıktı. "Tekrar teşekkürler - Duva için." O kuzey gökyüzüne doğru küçük bir gülümseme. “Yine buluşacağız, Yrene Kuleleri. Bundan eminim."

Ona kelimelerin ötesinde gülümsedi. Ama Kashin elini onunkinden çekerek göz kırptı. " Sulde'm hâlâ kuzeye doğru esiyor. Önümüzdeki yolda neler

bulabileceğimi kim bilebilir? Özellikle şimdi Sartaq'ın Varis olma yükü var ve ben istediğimi yapmakta özgürüm.”

Şehir bu konuda bir kargaşa içindeydi. Kutlamak, tartışmak—hâlâ devam ediyordu. Diğer asil kardeşlerin ne düşündüklerini Yrene bilmiyordu ama... Kashin'in gözlerinde huzur vardı. Ve diğerlerinin gözünde, Yrene onları görmüştü zaman. Sartaq ötesinde bazı söylenmemiş anlaşma sağladıkları olsaydı Ve onun bir parçası aslında merak Hiç Duva . Belki de Asla Bize .

Yrene yine prense, arkadaşına gülümsemişti. "Tüm nezaketiniz için teşekkür ederim."

Kashin sadece ona boyun eğmiş ve gri ışığa doğru adımlamıştı.

Ve o zamandan beri, Yrene bu geminin güvertesinde durmuş, arkasında uyanan şehri sessizce seyrederken, diğerleri etrafta ve aşağıda bir şeyler hazırlıyordu.

Uzun dakikalar boyunca, yükselen güneşin altında denizi, baharatları ve Antica'nın seslerini soludu. Onları ciğerlerinin derinliklerine çekerek yerleşmelerine izin verdi. Her şeyin üzerinde yükselen Torre Çeşme'nin krem rengi taşlarını doyasıya içsin gözleri.

Sabahın erken saatlerinde bile kule bir işaret feneriydi, umut ve sükunetin çıkıntılı bir mızrağıydı.

Bir daha görüp göremeyeceğini merak etti. Önlerinde ne olduğu için…

Başka bir rüzgar esinti gemiyi sallarken, Yrene ellerini tırabzanlara dayadı. İç kısımdan bir rüzgar, Antica'nın otuz altı tanrısının hepsi, onları eve savurmak için toplu bir nefes üflediler gibi.

Dar Deniz'in karşısında ve savaşa.

Sonunda gemi hareket etmeye başladı, dünya bir hareket, renk ve ses cümbüşüydü ama Yrene tırabzanda kaldı. Şehrin küçüldüğünü ve küçüldüğünü izlemek.

Ve sahil bir gölgeden biraz daha fazla olduğunda bile, Yrene, Torre'nin hala üzerinde durduğunu gördüğüne yemin edebilirdi, güneşte parıldayan, sanki veda sırasında kaldırılmış bir kol gibi.

68

Chaol Westfall, adımlarının hiçbirini kesin olarak kabul etmedi. Onu denizde ilk birkaç gün midesine içeriğini yukarı fırlatmak bir kova için acele göndermişti bile olanlar.

Ancak bir şifacıyla seyahat etmenin avantajlarından biri de Yrene'nin midesini kolayca yatıştırmasıydı. Ve denizde iki hafta geçirdikten sonra, kaptanın sadece Gemi Enkazı dediği şiddetli fırtınalardan kaçtıktan sonra... midesi sonunda onu affetmişti.

Yrene'yi pruva korkuluğunda karaya bakarken buldu. Ya da yeterince yaklaşmaya cesaret ederlerse karanın nerede olacağı. Kıtalarının kıyılarında etrafa dolanırken çok uzaktaydılar ve kaptanla birkaç dakika önceki karşılaşmasından sonra, Eyllwe'nin kuzeyine yakın bir yerdeydiler. Fenharrow sınırına yakın.

Aelin'den ya da donanmasından hiçbir iz yoktu ama ayrılmadan önce Antica'da ne kadar geciktiklerini düşünürsek bu beklenebilirdi.

Ama Chaol, kollarını Yrene'in beline dolarken ve onun boynunun kıvrımına bir öpücük basarken bunu aklından çıkardı.

O şekilde arkadan dokunarak dondurma bile fazla değildi. Sanki onun adımların ahengini öğrendiğim. Sanki hiçbirini de kabul görmemiş gibi.

Yrene ona doğru eğildi, ellerini onun karnının üzerine koyduğu yere koyarken vücudu bir iç çekerek gevşedi.

Duva'nın iyileştikten sonra bastonla yürüyebilmesi tam bir gün sürmüştü - sert ve düzensiz de olsa. İyileşmenin o ilk günlerinde olduğu gibi: sırtı ağrıyacak kadar gergindi, her adımı tüm dikkatini gerektiriyordu. Ama dişlerini gıcırdatmıştı, Yrene çeşitli hareketleri çözmesi gerektiğinde cesaret verici mırıldanıyordu. Ondan bir gün sonra, bastonu elinde tutmasına rağmen topallığın çoğu hafiflemişti; ve bir gün sonra, minimum rahatsızlıkla yürüdü.

Ama şimdi bile, Yrene'nin mide bulantısı ve güneş yanıklarının ötesinde iyileşmesi için çok az şeyle denizde geçen bu iki haftadan sonra, Chaol bastonu kamaralarında tuttu, sandalye bir sonraki ihtiyaç duyduklarında güverte altında saklandı.

Yrene'in omzunun üzerinden, birbirine geçmiş parmaklarına kadar baktı. ikiz halkalara artık ellerinin hem onurlandırdığınız.

Ufku izlemek bizi oraya daha hızlı götürmez, diye mırıldandı kadının boynuna.

"Karını da bu konuda alay etmeyeceksin."

Chaol onun tenine karşı gülümsedi. "Uzun saatler boyunca sizinle alay etmekten başka nasıl eğlenebilirim Leydi Westfall?"

o her zaman ünvan yaptığı gibi Yrene, homurdandı. Ama Chaol şey ince-diğer bir buçuk hafta önce onlar Torre iki at Silba tapınağında konuşmuştu yeminlerin ve daha duymamıştı. Tören küçüktü ama Hasar daha sonra sarayda geçirdikleri diğerlerini utandıracak bir ziyafette ısrar etmişti. Prenses pek çok şey olabilirdi, ama kesinlikle nasıl parti yapılacağını biliyordu.

Ve bir armada nasıl yönetilir.

Hasar ve Aedion karşılaştığında tanrılar ona yardım eder.

"Lord Westfall olarak anılmaktan nefret eden biri için," diye düşündü Yrene, "benim için bu unvanı kullanmaktan kesinlikle hoşlanıyorsun."

"Buna yakışıyorsun," dedi tekrar boynunu öperek.

“Evet, bu yüzden Eretia onu reverans ve rükû ile benimle dalga durmayacak bunun için uygundur.”

"Eretia, Antica'da seve seve geride bırakabileceğim biri."

Yrene güldü ama onun kucaklama dışarı adım, bileğini sıkışmak. "İndiğimizde onun adına sevineceksin."

"Kesinlikle öyle umuyorum."

Yrene onu tekrar çimdikledi ama Chaol onun elini yakaladı ve parmaklarına bir öpücük kondurdu.

Karısı - karısı. Önündeki yolu hiç bu kadar net görmemişti, üç hafta önce, onu bahçede otururken gözetlediği ve sadece... bildiği o öğleden sonra. Ne istediğini biliyordu ve bu yüzden onun sandalyesine gitti, önünde diz çöktü ve sadece sordu.

Benimle evlenir misin, Yrene? Karım olacak mısın?

Kollarını onun boynuna dolayıp ikisini de fıskiyeye fırlatmıştı. Kaldıkları yerde, balıkların canını sıkacak şekilde, bir hizmetçi yollarında bilinçli bir şekilde öksürene kadar öpüştüler.

Ve şimdi ona bakarken, deniz havası saçlarının buklelerini kıvırıyor, burnundaki ve yanaklarındaki o çilleri ortaya çıkarıyor... Chaol gülümsedi.

Yrene telesekreter gülümseme parlak çevrelerindeki denizde güneşten daha oldu.

O kahrolası altın kanepeyi, parçalanmış minderleri ve her şeyi yanında getirmişti. Kargo ambarına götürüldüğünde Hasar'ın yorumlarını eksik etmemişti ama umurunda değildi. Eğer bu savaştan sağ çıkarlarsa, Yrene için lanet şeyin etrafına bir ev inşa edecekti. Farasha için bir ahırla birlikte, şu anda gemideki duraklarını boşaltmakla görevli zavallı askerleri terörize ediyor.

Hasar'dan bir düğün hediyesi ve Yrene'nin kendi Muniqi atı.

Prensese neredeyse Hellas'ın Atı'nı tutabileceğini söyleyecekti ama Morath piyadelerini Kelebek adındaki bir atın üzerine indirme ihtimali hakkında söylenecek bir şey vardı.

Hâlâ ona yaslanan Yrene elini madalyonun etrafına sardı. banyo yapmak dışında hiç havalanmadı. Yeni baş harflerini yansıtacak şekilde değiştirip değiştiremeyeceğini merak etti.

Artık Yrene Kuleleri değil, Yrene Westfall.

Gümüş madalyona gülümsedi, öğlen güneşinde neredeyse kör oldu. "Sanırım artık küçük notuma ihtiyacım yok."

"Neden?"

"Çünkü yalnız değilim," dedi parmaklarını metalin üzerinde gezdirerek. "Ve cesaretimi bulduğum için."

Yanağını öptü ama o madalyonu açıp kahverengileşmiş hurdayı dikkatlice çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Rüzgar onu parmaklarından koparmaya çalıştı ama Yrene sımsıkı tutarak ince parçayı açtı.

Binlerce kez okuduğu metni taradı. “Bu savaş için geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyorum. O her kimse. İmparatorluktan şöyle söz etti..." Yrene başını iki yana salladı, daha çok kendi kendine ve kapağı tekrar kapattı. "Belki de nereye gittiyse oradan savaşmak için eve gelir." Ona kağıdı uzattı ve ilerideki denize döndü.

Chaol, Yrene'den, sayısız okuma ve katlamadan gelen kadife yumuşaklığındaki kağıdı ve tüm bu yıllar boyunca cebinde nasıl tuttuğunu, tuttuğunu aldı.

Notu açtı ve içinde olduğunu zaten bildiği kelimeleri okudu:

Nereye gitmeniz gerekiyorsa - ve sonra bazıları için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var .

Dalgalar sessizleşti. Geminin kendisi durmuş gibiydi.

Chaol önce denize, sonra da nota sakince gülümseyerek Yrene'e baktı.

Kendi el yazısı kadar kendisinin de bildiği el yazısına.

Yrene, yüzünden aşağı süzülmekten alıkoyamadığı gözyaşlarıyla hareketsiz kaldı.

"Sorun nedir?"

O zamanlar on altı, neredeyse on yedi yaşında olacaktı. Ve eğer Innish'te olsaydı…

Sessiz Suikastçılar ile antrenman yapmak için Kızıl Çöl'e gidiyordu. Yrene'nin tarif ettiği çürükler… Arobynn Hamel'i dövdüğü, Rolfe'nin kölelerini serbest bıraktığı ve Kafatası Körfezi'ni mahvettiği için ona ceza olarak vermişti.

"Kaol?"

Nereye gitmeniz gerekiyorsa - ve sonra bazıları için. Dünyanın daha fazla şifacıya ihtiyacı var .

Orada, onun el yazısıyla…

Chaol sonunda başını kaldırıp karısının yüzünü tararken gözyaşlarını sildi. Her güzel çizgi, o altın gözler.

Bir hediye.

Cehennemde başka bir kadın görmüş ve elini geri çekmeyi düşünen bir kraliçeden bir hediye. İade edileceği hiç düşünülmeden. Bir anlık nezaket, bir ip çekişi…

Ve Aelin bile bir barmen kızı o paralı askerlerden kurtarırken, ona kendini savunmayı öğretirken, ona o altını ve bu notu verirken bilemezdi...

Aelin bile o nezaket anının nasıl karşılanacağını bilemez, hayal edemez veya tahmin edemezdi.

Sadece Silba'nın kutsadığı, Valg'ı silebilecek bir şifacı tarafından değil.

Ama onunla birlikte gelen üç yüz şifacı tarafından.

Torre'den gelen üç yüz şifacı, şimdi kağanın kendisinin bin gemisine yayılmıştı.

Yrene, en sevdiği kızını kurtarması karşılığında adamdan bir iyilik istemişti.

Her şey , kağan söz vermişti.

Yrene kağanın önünde diz çökmüştü. Halkımı kurtar .

Tek istediği buydu. Bütün yalvarmıştı.

Adamlarımı kurtar.

Böylece kağan cevap vermişti.

Hasar'ın donanmasından ve kendisininkinden bin gemiyle. Kashin'in piyadeleri ve Darghan süvarileriyle dolu.

Ve üstlerinde, Chaol ve Yrene'nin şu anda üzerinde yelken açtıkları amiral gemisinin çok gerisinde, ufku kaplayarak... Üstlerinde Sartaq ve Nesryn'in önderlik ettiği, her havadan ve ocaktan bin rukhin uçuyordu.

Morath'a meydan okuyacak bir ordu, daha fazlası gelecek, hala toplanıyor Kashin komutası altında Antica. İki hafta, Chaol Kağan ve Kashin vermişti ama sonbahar fırtınaları ile, o uzun bekleme riskine istememişti. Yani bu ilk konak ... sadece yarısı. Sadece yarım, yelken ne kapsamı ve ve henüz onun arkasında uçtu ...

Chaol, notu eskimiş çizgileri boyunca katladı ve dikkatlice Yrene'nin madalyonuna geri koydu.

"Biraz daha kal," dedi yumuşak bir sesle. "Bence bunu görmek isteyecek biri var."

Yrene'nin gözleri şaşkınlık ve merakla doldu ama Chaol tekrar kollarını ona dolayıp onu sıkıca tutarken hiçbir şey sormadı.

Her adım, hepsi buraya yol açmıştı.

Etrafındaki kaya kadar sert bir yüze sahip bir adamın onu soğuğa attığı karla kaplı dağlardaki o kaleden; Cehennemde geçen bir yıla rağmen, gözleri orman yangını gibi olan bir suikastçının ona sırıttığı Endovier'deki tuz madenine.

Karısını bulan ya da birbirlerini bulan bir suikastçı, dünyanın gölgeli yıkıntılarında dolaşan iki tanrının kutsadığı kadın. Ve şimdi aralarındaki kaderi kim tuttu.

Her adım. Her eğri karanlığa. Her an umutsuzluk, öfke ve acı.

Onu tam da olması gereken yere götürmüştü.

Yinede o istediği için.

Bir iyilik anı. Hayatlarına son veren genç bir kadından, onları kurtaran genç bir kadına.

İçindeki büzüşmüş karanlık kırıntısı daha da küçüldü. Deniz rüzgarıyla süpürülen tozdan başka bir şey olmadan küçüldü ve kırıldı. Arkasında gururlu ve boyun eğmeyen bin gemiyi geride bıraktı. Askerler ve atlar arasına dağılmış şifacıları geçerek, Hafiza onlara önderlik ediyordu, hepsi de Yrene onlardan halkını kurtarmalarını istediğinde gelmişti. Önümüzdeki herhangi tehditler için taranması bulutların arasından süzülen Ruks, Geçmiş.

Yrene ihtiyatla onu izliyordu. Onu bir kez öptü - iki kez.

Pişman olmadı. Arkasına bakmadı.

Yrene kollarında değil, yanında. Taşıdığı notla değil, o küçük kanıt... onun tam olarak olması gereken yerde olduğuna dair o küçük kanıt. Hep oraya yöneldiğini. Buraya.

"Bu dramatik tepki için bir açıklama duyacak mıyım," dedi sonunda Yrene dilini tıklatarak, "yoksa günün geri kalanında beni öpecek misin?"

Chaol bir kahkaha attı. "Uzun Hikaye." Bir kolunu onun beline doladı ve onunla birlikte ufka doğru baktı. "Ve önce oturmak isteyebilirsin."

Bunlar benim en sevdiğim türler, dedi göz kırparak.

Chaol tekrar güldü, sesi her yerinde hissederek bir çan gibi berrak ve parlak çalmasına izin verdi. Savaş fırtınasından önce son, neşeli bir çınlama.

"Haydi," dedi Yrene'ye, gemileri hızla kuzeye, savaşa ve kan dökmeye götürmek için Hasar'ın adamlarıyla birlikte çalışan askerlere işaret ederek. "Öğle yemeğinde anlatırım."

Yrene onları geniş kamaralarına götürmeden önce onu öpmek için parmak uçlarında yükseldi. "Bu hikayen buna değse iyi olur," dedi alaycı bir sırıtışla.

Chaol, göremese bile, tüm hayatı boyunca bilmeden yürüdüğü ışığa, karısına gülümsedi.

"Öyle," dedi sessizce Yrene'ye. "Bu."

ATEŞ KALP

Onu karanlığa ve demire gömmüşlerdi.

Uyudu, çünkü onu buna zorlamışlardı - yukarıdaki demir levhaya zekice gizlenmiş hava deliklerinden kıvrılma, tatlı duman üflemişlerdi. Etrafında. Altında.

Güneşi içine hapsetmek için eski bir kraliçe tarafından inşa edilmiş bir tabut.

Ütüyle örtülmüş, içine sarılı halde uyudu. Rüya gördüm.

Denizlerde, karanlıkta, ateşte sürüklendi. Hiçbir şeyin prensesi. İsimsiz.

Prenses karanlığa, aleve şarkı söyledi. Ve tekrar şarkı söylediler.

Başı, sonu veya ortası yoktu. Sadece şarkı, deniz ve çardağı haline gelen demir lahit.

Onlar gidene kadar.

Kör edici ışık uyuyan, sıcak karanlığı doldurana kadar. Rüzgâr, keskin ve yağmur kokulu bir şekilde içeri girene kadar.

Yüzünde hissedemiyordu. Ölüm maskesi hala ona zincirliyken değil.

Gözleri çatlayarak açıldı. Işık, loş derinliklerde çok uzun bir süre sonra tüm şekli ve rengi yaktı.

Ama önünde, üstünde bir yüz belirdi. Kenara çekilmiş kapağın üzerinden baktı.

Koyu, akan saçlar. Ay rengi cilt. Dudaklar kan kadar kırmızı.

Eski kraliçenin ağzı bir gülümsemeyle aralandı.

Kemik kadar beyaz dişler.

"Uyanıksın. İyi."

Güzel ve soğuk, yıldızları yutabilecek bir sesti.

Bir yerden, kör edici ışıktan, kaba ve benekli eller tabuta uzandı. Onu bağlayan zincirleri kavradı. kraliçenin avcısı;
Prensesi dik tuttu, vücudu bitkindi, çok ağrıları vardı. Bu bedene geri dönmek istemiyordu. Ona karşı mücadele etti, alevi ve şimdi bir sabah gelgiti gibi ondan uzaklaşan karanlığı pençeledi.

Ama avcı onu bir örümceğin gülümsemesiyle izleyen o zalim, güzel yüze yaklaştırdı.

Ve o eski kraliçe mırıldanırken onu hareketsiz tuttu, "Hadi başlayalım."

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.
Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.
Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,belli bir fikir sahibi olmanızdır.